พงษาวดารจีน

เลียดก๊ก เรื่องวงษ์จิว

เล่ม ๑

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาไลย

มีพระบรมราชโองการรับสั่งให้แปล

กรุงเทพ ฯ

โรงพิมพ์ไท ถนนรองเมือง

พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๖๓

ROYAL NORMAL COLLEGE
โรงเรียนฝึกหัดครูหลวง
กรุงเทพฯ

พงษาวดารจีน เลียดก๊ก เรื่องวงศ์จิว

เล่ม ๑

ตั้งแต่แผ่นดินพระเจ้าชวนอ๋อง ถึงแผ่นดินพระเจ้าจิวเลียงอ๋อง

ศุภมัสดุ จุลศักราชพันร้อยแปดสิบ ปีเถาะเอกศก อาสาทมาศ ศุกลบักขอัฐมีดิถีครูวาระ พระบาทสมเดจ์บรมบพิตพระเจ้าอยู่หัว เสดจ์ออกพระที่นั่งจักรพรรดิพิมาน มีพระราชโองการตำรัสสั่งให้จัดข้าทูลลอองแปลเลียดก๊กพงษาวดารกรุงจีนนี้ เปนคำไทยไว้สำหรับแผ่นดิน

ข้าพระพุทธิเจ้า ถวมหมื่นมนเรศไชยชำนิ่ง เจ้าพยายมราชหนึ่ง เจ้าพยาวงษาสุรัยศักดิ์หนึ่ง พยาไชยคิกหนึ่ง ขุนท่องสื่อหนึ่ง จะหมื่นไวยวรนารถหนึ่ง เล่ห์อาวุทธ์หนึ่ง จ่าเรศหนึ่ง หลวงลิขิตปรีชาหนึ่ง หลวงญาณปรีชาหนึ่ง ขุนมหาสิทธิโวหารหนึ่ง.

ห้องสินเมื่อในเลียดก๊กนั้น ว่าด้วยองค์พระเจ้าบู๊อ๋องครองเมืองทั้งปวงคิดทำศึกกัน ข้าพเจ้าหลวงลิขิตปรีชา เจ้ากรมอาลักษณ์ชำระขึ้นทูลเกล้า ฯ ถวาย ในเลียดก๊กนี้มีหนังสือจีนแปลเปนคำไทยได้ความว่า

แผ่นดินเมืองจีนนั้นเมื่อโกเก๋งเปนเมืองหลวง พระเจ้าชวนอ๋องเชื้อวงษ์พระเจ้าบู๊อ๋อง ได้เสวยราชสมบัติบำรุงอนา

ประชาราษฎรอยู่เอยนเป็นสุข หัวเมืองนั้นป่วงมาขึ้นเมืองโกเก่ง เหมือนพระเจ้าบุอ่องครั้งแผ่นดินห้องสิน แต่ชาเทเจ้าเมืองเกียงหยงหัวเมืองตวันตกนั้นตั้งแขงเมืองอยู่ พระเจ้าชวนอ่องจึ่งจัดแจงทหารเอกทหารเลว เป็นกระบวนทัพหลวงยกไปตีเมืองเกียงหยง พระเจ้าชวนอ่องเสียทีแก่ข้าศึก เสียทแกล้วทหารแลเครื่องสาตราวุธเป็นอันมาก จึ่งล่าทัพมาตั้งค่ายรวบรวมทแกล้วทหารอยู่ณเมืองไทรง่วน ให้สำหรวจเข้าขึ้นฉาง แลจัดเครื่องสาตราวุธแหลนหลาวลูกศาทัฆฆ์ใส่คลังไว้สำหรับจะได้จ่ายทหารเป็นอันมาก ตั้งเจ้าเมืองไทรง่วนเป็นแม่ทัพ คุมทหารลาดกระเวนป้องกันกองทัพเมืองเกียงหยงอยู่ณปลายแดนเมืองโกเก่ง ครั้นแล้วพระเจ้าชวนอ่องก็เสดจ์กลับมา จะใกล้ถึงประตูเมืองหลวงกอเพลาค่ำ พระเจ้าชวนอ่องได้ยินเสียงเด็กชาวบ้าน ตบมือร้องเพลงว่า หยิดเจียง บุตรฮอย เจียงเสง เอียบห่อถี หกถี บวงจีวก๊ก แปลว่า พระอาทิตย์จะตกต่ำ พระจันทร์จะขึ้น ตัดไม้ของบกทำเกาทัฆฆ์ เกี่ยวหญ้ามาสานเป็นของใส่เกาทัฆฆ์ เมื่อจีวก๊กจะเสื่อมสูญ พระเจ้าชวนอ่องได้ทรงฟังดังนั้น ก็ให้หยุดรถแล้วสั่งทหารให้ไปถามพวกเด็กซึ่งร้องเพลงนั้นมาหน้าที่นั่ง จึงตรัสถามว่า ผู้ใดสอนให้พวกเองร้องเพลงฉนี้ พวกเด็กจึงกราบทูลว่า เมื่อวันก่อนมีเด็กคนหนึ่ง นุ่งแดงมาร้องเพลงอันนี้เล่น ข้าพเจ้าชอบใจจึ่งจำเพลงไว้ร้องเล่นต่อมา แต่เด็กคนนั้นหารู้แห่งว่าบ้านอยู่แห่งใดไม่ พระเจ้าชวนอ่องจึ่งตรัสว่า เพลงนี้เป็นคำหยาบช้าเชิงบ้านเมือง

ไม่ควรจะร้องเล่น แต่นี้ไปถ้าพวกเองร้องเพลงนั้นเล่นอีก จะให้ลงโทษแก่บิดามารดา พระเจ้าชวนอ่องก็ให้ปล่อยเด็กนั้นเสีย แล้วเสด็จเข้าพระราชวังไม่สบายพระไทย ครั้นเพลาเช้าเสด็จออก จึ่งตรัสเล่าความเด็กทำเพลงนั้นให้ขุนนางทั้งปวงฟัง

เตียวเสาเปนที่โหรจงเปก พนักงานดูเหตุดีร้ายในแผ่นดิน จึ่งทูลว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเหนว่า เด็กน้อยซึ่งนุ่งแดงห่มแดงนั้น จะเปนเทวดาแปลงลงมาร้องเพลงให้เด็กชาวเมืองจำได้ ควรจะให้รู้เหตุดีแลร้าย ซึ่งว่าพระอาทิตย์ตกต่ำพระจันทร์จะขึ้นนั้น เชื้อพระวงษ์ของพระองค์ซึ่งจะสืบกระษัตริย์ไปภายน่านั้น จะเสื่อมสูญเสียเกียรติยศลงทุกครั้งดังควรพระอาทิตย์เมื่อน่ายเอียน แข่อื่นจะได้เปนกระษัตริย์สืบพระวงษ์ เปรียบเหมือนพระจันทร์ข้างขึ้น ข้อซึ่งเอาไม้ของบกทำเกาทัณฑ์ เปนเหตุความห้ามการศึก พระเคราะห์เมืองร้ายนัก อาวุธเกาทัณฑ์จะเปนประหารชีวิตรแก่พระองค์ ขออย่าให้พ่อยกทัพหลวงไปจากพระนครเลย จงมีพระไทยโอบอ้อมอารีแก่ขุนนางอนาประชาราษฎร แลตั้งอยู่ในยุติธรรมแล้วเหตุลางทั้งนี้ก็จะค่อยทุเลาลง

พระเจ้าชวนอ่องได้ทรงฟังดังนั้น ตกพระไทย จึ่งสั่งให้ขุนนางเมืองไทรง่วนเอาลูกเกาทัณฑ์ซึ่งไว้สำหรับศึกนั้นเผาเสียแล้วสั่งโจทย์ให้บีกำหนดกฎหมายห้ามมิให้อนาประชาราษฎรทำเกาทัณฑ์ขาย สั่งแล้วเสด็จเข้าสู่ที่ข้างใน นางเทียงฮองฮอมเหมีมาเฝ้าทูลว่า หญิงคนโทษเก่าต้องเวนจำอยู่ที่ตึกจำลงัด

หาผัวมิได้ มีครรภ์แต่อายุสิบสองปี มาจนอายุห้าสิบสองปี แต่อยู่ในครรภ์สี่สิบปี เวลาคืนนี้คลอดบุตรเปนหญิง ข้าพเจ้าเห็นจะเปนอุบาทว์จังไร จึงให้เอาบุตรหญิงนั้นใส่กระสอบไปทิ้งเสีย

พระเจ้าชวนอ้องได้ฟังดังนั้นอัศจรรย์ใจนัก จึงให้ตามหญิงคนโทษไปถามหญิงคนโทษว่า เมื่อจะมีครรภ์บุตรคนนี้มีเหตุประการใดบ้าง หญิงคนโทษจึงเล่าความว่า ครั้งแผ่นดินพระเจ้าเลอ้อง ข้าพเจ้าเปนข้าอยู่ในวังอายุได้สิบสองปี อยู่มาวันหนึ่งมีผู้เห็นรัศมีสว่างขึ้นในคลัง เจ้าพนักงานไขกุญแจเข้าดู เห็นตภาบน้ำอยู่บนถาดทอง จึงยกถาดตภาบน้ำมาถวายพระเจ้าเลอ้อง ข้าพเจ้าก็ได้แอบดูอยู่ที่ริมประตูเสดจ์ออก พระเจ้าเลอ้องตรัสถามขุนนางทั้งปวงว่า แต่ก่อนถาดทองนี้ใส่สิ่งใดไว้ จึงบังเกิดเปนตภาบน้ำฉนี้ ขุนนางผู้เฒ่าคนหนึ่งกราบทูลว่า ข้าพเจ้าได้ยินคำผู้ใหญ่เล่าสืบมาว่า ถาดทองใบนี้ใส่น้ำลายมังกร แต่ครั้งแผ่นดินพระเจ้าเลียดอ้อง เมื่อจะได้น้ำลายมังกรนั้น วันหนึ่งพระเจ้าเลียดอ้องเสดจ์ออกขุนนางมีมังกรคู่หนึ่งมาพันกันตรงหน้าพระที่นั่ง พระเจ้าเลียดอ้องตกพระไทยคิดว่าจะเปนเหตุแก่ไพร่บ้านพลเมือง จึงให้ขุนนางพนักงานตั้งพลีกรรมบวงสวงเสี่ยงทาย มังกรนั้นพูดได้ว่า เปนบี่ศวจเสื้อเมือง จะมาให้บ้านเมืองอยู่เอยเย็นเปนศุข มังกรนั้นก็คายน้ำลายออก พระเจ้าเลียดอ้องจึงให้เอาถาดทองรองน้ำลายมังกร ไปใส่หีบลั่นกุญแจเกบไว้ในคลัง มังกรนั้นก็หายไป ตั้งแต่แผ่นดินพระเจ้าเลียดอ้องได้น้ำลายมังกร สืบกระษัตริย์

มาถึงยี่สิบแปดชั่วกระษัตริย์ นับเปนปีได้หกร้อยสี่สิบสี่ปี ถึงแผ่นดินพระเจ้าบู๊อ่อง สิบกระษัตริย์มาอีกสามร้อยปี ถึงแผ่นดินพระเจ้าเลอ่อง ขณะเมื่อพระเจ้าเลอ่องทอดพระเนตรน้ำลายมังกรซึ่งกลายเปนตภาบน้ำนั้น ตภาบน้ำนั้นก็โตดลงจากอากาศ คลานมาถึงประตูที่ข้าพเจ้าแอบอยู่ แล้วตภาบน้ำหายไป ข้าพเจ้าตกใจตัวสั่น แต่เวลานั้นมา ให้บังเกิดจาเจียนเหมือนดังจะมีครรภ์ ท้องข้าพเจ้าก็เติบขึ้นกว่าปรกติ คิดว่าจะเปนโรค หาหมอรักษากินยาหลายขนาน ครรภ์ข้าพเจ้าก็ยิ่งโตขึ้นทุกวัน พระเจ้าเลอ่องเหนก็ทรงพระโกรธว่าข้าพเจ้าคบชายมิได้ใส่สาม ให้เอาตัวข้าพเจ้าคุมไว้ที่ตึกจำสถิด แต่อายุสิบสองปี มาจนอายุข้าพเจ้าทุกวันนี้ได้ห้าสิบสองปี จึงคลอดบุตรเมื่อเพลาค่ำนี้ พระมเหษีทราบความเหนว่าบุตรข้าพเจ้าเปนอุบาศน์บ้านเมือง จึงให้เอาไปทิ้งเสีย ขันทีผู้รับสั่งก็จดหมายเอาถ้อยคำหญิงคนโทษขึ้นมากราบทูล พระเจ้าชวนอ่องแจ้งดังนั้น จึงตรัสว่า เหตุทั้งนี้ด้วยเทวดาอาเพทจะให้เปนวิปริตในการแผ่นดิน ครั้นจะให้มีโทษเล่าหญิงนั้นเล่าก็ไม่ควร พระเจ้าชวนอ่องจึงไปรฐให้หญิงนั้นพ้นโทษ แล้วให้หาเปกเอียงอูเข้ามา ตรัสเล่าเหตุลางซึ่งหญิงมีครรภ์คลอดบุตรนั้น ให้เปกเอียงอูฟัง แล้วตรัสว่าเหตุทั้งนี้จะดีฤาร้าย เปกเอียงอูจึงกราบทูลว่า บุตรหญิงคนโทษนั้นเปนอุบาศน์เมือง เหตุลางทั้งนี้เหนประจักษ์ดังนี้ ดังที่เด็กร้องเพลง นานไปหญิงทารกนั้นใหญ่ขึ้นจะทำให้บ้านเมืองวิบัติต่าง ๆ

พระเจ้าขวนอ๋องทรงฟังตกพระไทย จึงใช้ขันทีให้ไปถามนางเถียงฮองฮอว่า บุตรหญิงคนโทษนั้น เอาไปทิ้งไว้แห่งใด ให้เอามาจะฆ่าเสีย ถ้าละไว้ช้ามีผู้ได้ไปเลี้ยงไว้จะทำไม่รับดีบ้านเมือง ขันทีรับสั่งดังนั้นจึงเข้าไปแจ้งความแก่นางเถียงฮองฮอ ๆ แจ้งรับสั่งดังนั้นจึงสั่งหญิงคนใช้ว่าท่านเอาบุตรคนโทษไปทิ้งเสียที่ใด เร่งไปภามาถวาย หญิงคนใช้นั้นจึงว่า เมื่อเอาทารกไปทิ้งน้ำเสือนั้น เปนกลางคืน หารู้ว่าทารกจะลอยไปแห่งใดไม่ นางเถียงฮองฮอจึงเข้าไปทูลว่า ทารกนั้นเอาล่วงน้ำเสียแล้ว พระเจ้าขวนอ๋องได้ฟังยังไม่สิ้นความวิตก จึงสั่งโตเบ็กให้ไปสืบดูทารกบุตรหญิงคนโทษให้รู้ว่ารอดฤๅตายให้เปนแน่ สั่งแล้วเสดจ์ขึ้น โตเบ็กก็ไปเที่ยวหาทารกไม่รู้ว่าเอาไปทิ้งไว้แห่งใด แต่เฝ้าคอยเมื่อตรัสถามจึงจะทูล

ขณะนั้นมีผัวเมียสองคน ผัวชื่อชูตายเปนคนเขญใจบ้านอยู่นอกเมือง เคยทำเกาทัณฑ์ขายมิได้ขาด ครั้นเพลารุ่งเช้าชูตายแบกเกาทัณฑ์ภรรยาหาบลูกเกาทัณฑ์เข้ามาในเมืองหลวง พบโจหยีเข้าที่ต้นตลาด โจหยีเหนดังนั้นจึงคิดว่า เปกเอียงอูกราบทูลว่าบ้านเมืองจะเกิดเหตุเพราะผู้หญิง บัดนี้ผู้หญิงหาบลูกเกาทัณฑ์เข้ามาในเมือง สมกับคำทำนายต้องด้วยรับสั่งห้ามโทษถึงตาย โจหยีก็จับหญิงคนนั้นว่าขายของต้องห้าม ชูตายผู้ผัวตกใจทิ้งอาวุธเสียวิ่งหนีไป โจหยีก็มัดหญิงผู้นั้นเข้าไปถวายบังคมทูลพระเจ้าขวนอ๋อง ๆ ก็สั่งให้เอาตัวหญิงนั้นไปตัดศีศะเสีย โจหยีก็พาไปตามรับสั่ง

ฝ่ายชูตายคอยฟังข่าวภรรยาอยู่นอกกำแพงเมือง ได้ยินคนเดินไปมาพูดกันว่าคนขายลูกเกาทัณฑ์ใจหยี่จับไป กราบทูลมีรับสั่งให้ฆ่าเสียแล้ว ชูตายตกใจกลัวเขาจะตามมาจับก็รีบเดินร้องไห้ไปตามริมคลอง ครั้นพ้นบ้านคนจึงเห็นกระสอบขึ้นเกยตลิ่งอยู่ใบหนึ่ง ฝูงนกกาลงล้อมอยู่เป็นอันมาก ชูตายเดินเข้าไปใกล้นกกาก็บินไปสิ้น จึงแก้กระสอบดูเห็นหญิงทารกยังพอใจอยู่ ก็รู้ว่ายังไม่ตายมีความสงสารนัก จึงคิดว่าทารกนี้มีวาสนา เขาเอาใส่กระสอบมาทิ้งเสียแล้วยังหาตายไม่ บัดนี้ภรรยาเราก็ตายแล้วบุตรก็ไม่มี จะภาเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้เป็นบุตรบุญธรรมเถิด นานไปเมื่อน่าถ้าบุญของเด็กจะได้ดีบ้างเราจะได้พึ่ง ชูตายก็อุ้มเด็กขึ้นจากกระสอบอาบน้ำชำระให้สดใสแล้วก็ภาไปบ้านไปเสีย

ขณะเมื่อชูตายได้หญิงทารกไป พระเจ้าชวนอ๋องเสดจ์เข้าไปบันทม ในราตรีวันนั้น เพลาประมาณสามยามเศศ ทรงพระสุบินนิมิตว่า อิสัตรีผู้หนึ่งรูปงามเข้ามาถึงหน้าที่นั่งหัวร่อแล้วร้องไห้ จึ่งขึ้นไปภารุปพระมหากระษัตริย์ทั้งเจ็ดองค์ ซึ่งทำไว้บูชาณหอไทเบี้ยวหนีไปทิศตวันออก พระเจ้าชวนอ๋องตกพระไทยตื่นจากที่บันทม ภอเพลาย่ำรุ่งจึ่งเสดจ์ไปเปิดประตูหอไทเบี้ยว ทอดพระเนตรรูปพระมหากระษัตริย์ทั้งเจ็ดพระองค์ก็ปรกติอยู่สิ้น จึ่งให้เจ้าพนักงานทำสะโพทธ์ตามธรรมเนียม แล้วเสดจ์ออกขุนนางจึ่งตรัสเล่าความตามสุบินให้เปกเอียงอูฟังทุกประการ เปกเอียงอูพิจารณาดูในลักษณะสุบินแล้วทูลว่า พระสุบินนี้พิเคราะห์ดูเนื้อความ

ต้องกันกับหญิงทาสซึ่งเป็นอุบาศน์เมือง เมืองน่ามานไป เมืองโกเก่งจะเกิดวิบัติเพราะอิสตรี เมืองหลวงจะต้องย้ายไปตั้งอยู่ทิศตวันออก พระเจ้าชวนอ้องได้ทรงฟังดังนั้นยิ่งไม่สบายพระไทยหนัก จึงตรัสว่าโตเบ็กเราให้ไปเสียดูลูกหญิงที่เป็นอุบาทว์เอาไปลอยน้ำนั้น จะเป็นฤาตาย ได้ฤามิได้ ประการใดก็มิได้บอก ไทยตัวก็ถึงตาย พระเจ้าชวนอ้องก็สั่งไปชุให้เอาตัวโตเบ็กไปฆ่าเสีย ไปชุเข้าผูกมัดโตเบ็กออกไปจากที่เฝ้า โจหยีจึงทูลว่า พระองค์จะให้ฆ่าโตเบ็กเสียเพราะข้อผิดด้วยรับสั่งให้ไปเที่ยวสืบทารกนั้น โตเบ็กก็ไปเที่ยวสืบแสวงหามิพบ ได้เข้ามาเฝ้าอยู่ทุกเพลา พระองค์ไม่ตรัสถามจึงมิได้กราบทูลให้ทราบนั้น โตเบ็กมีความผิดแต่เพียงนี้ จะให้ลงโทษถึงตายประหารชีวิตรนั้น ข้าพเจ้าเห็นกิติศัพท์จะฦาเลื่องไปเล่าหัวเมืองทั้งปวง จะมีผู้นินทาว่าแต่ความผิดนิมิตผืนไม่สู้ดีเท่านี้ก็ให้ฆ่าขุนนางเสีย ข้าพเจ้าขอรับพระราชทานชีวิตรโตเบ็กไว้ ทรงตริกตรองก่อนแม้นพระองค์มิพังข้าพเจ้าทัดทาน จะให้ฆ่าโตเบ็กเสียจงได้ ก็ขอให้ฆ่าข้าพเจ้าเสียด้วยเถิด

พระเจ้าชวนอ้องได้ฟังดังนั้น ก็ทรงพระโกรธจึงให้ขับโจหยีไปเสียจากที่เฝ้า ฝ่ายทหารคุมตัวโตเบ็กออกไปถึงตแลงแกงที่พิฆาฏคน ก็ฆ่าโตเบ็กเสียตามรับสั่ง โจหยีครั้นมาถึงบ้านมีความน้อยใจพระเจ้าชวนอ้องไม่ฟังคำ ถอดกระบี่ออกจากฝักเชือดคอตาย ในขณะนั้นมีผู้นำเนื้อความขึ้นกราบทูลแก่พระเจ้าชวนอ้อง ๆ ครั้นทราบความว่าโจหยีตายก็

มีความอาไลยนักด้วยโจหยีเปนคนสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ฝ่ายโตสิบชกเมื่อพระเจ้าขวนอ๋องให้ฆ่าโตเบ็กผู้บิดาเสียแล้ว ก็หนีไปทำราชการอยู่ด้วยเจ้าเมืองจีน ๆ เหนว่าโตสิบชกมีสติปัญญา จึ่งตั้งโตสิบชกเปนเสียงไต่หูขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือน แลเมื่อพระเจ้าขวนอ๋องเสวยราชสมบัติได้สิ่บหกปี ให้ฆ่าขุนนางสองคนเสียไม่สบายพระไทยนัก ครั้นฌเดือนเก้าปนระดูเพญเสดจ์ไปเที่ยวป่า จึ่งสั่งอินเกียดอุกับเตียวเอาให้ตรวจเตรียมทหารพร้อมแล้ว พระเจ้าขวนอ๋องขึ้นรถเทียมม้าเสดจ์ออกจากเมืองหลวงไปประภาศป่าตำบลตังเถ่า ประทับแรมอยู่ณตำหนักไพร พระเจ้าขวนอ๋องเสดจ์เที่ยวชมเนื้อนกกับขุนนางจนเวลาเอยนตวันยอแสง ขณะนั้นทอดพระเนตรเหนโตเบ็กกับโจหยีขี่เกวียนตรงมาหน้ารถ แล้วโถ่งเกาทัณฑ์จะยิง พระเจ้าขวนอ๋องตกพระไทยถลันบี่ศาจ ตรัสร้องให้ขุนนางทั้งปวงดู ขุนนางทั้งปวงต่างแลดูไปมิได้เหนก็ภากันยืนคลิงอยู่สิ้น พระเจ้าขวนอ๋องจึ่งแขงพระไทยร้องตวาดบี่ศาจว่า ท่านทั้งสองตายมิดีเหตุใดจึ่งเข้ามาขวางน่ารถเราอยู่ฉนี่ จงไปเสียให้พ้น โตเบ็กบี่ศาจจึ่งว่าเราหามีผิดไม่ ท่านไม่อยู่ในยุติธรรมให้ฆ่าเราเสีย บัดนี้ท่านถึงกำหนดจะสิ้นบุญแล้ว เราจะฆ่าท่านเสียบ้าง ว่าแล้วบี่ศาจทั้งสองก็ยิงเกาทัณฑ์มาถูกพระทรวงพระเจ้าขวนอ๋องล้มลงบนรถสลบลง ขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นต่างคนตกใจ บ้างขึ้นไปบนรถอยู่งานมวดพันแก้ไขอยู่ช้านาน พระเจ้าขวนอ๋องจึ่งได้สมประดีขึ้นมา ให้เจ็บหน้าเหมือนเปนกำลัง ก็กลับรถที่นั่งเข้าพระนคร ครั้นถึง

พระราชวัง ขุนนางพยุงพระองค์เข้าไปถึงที่บันทม พระเจ้าชวนอ้องประชวนอยู่ในที่ ให้เห็นแต่รูปปีศาจทั้งสองติดพระเนตรอยู่ ก็ประชวนหนักลงทุกเวลา แพทย์ทั้งปวงถวายยาก็มิได้เสวย จึ่งให้หาอินเกียดอูกับเตียวเอาเปกเอียงอูขุนนางผู้ใหญ่สามคนเข้ามาเฝ้า จึ่งตรัสว่าเราได้ยินเด็กทำเพลงตีวยลูกเกาทัณฑ์ ท่านทำนายว่าลูกเกาทัณฑ์จะเปนสัตรูแก่เราก็ถูกต้องดังคำท่าน ตั้งแต่นี้ไปเรามิได้เหนหน้าท่านต่อไปแล้ว ซึ่งเรได้เปนสุขอยู่ในราชสมบัติมาได้สี่สิบหกปีแล้วเพราะท่านช่วยทำนุบำรุง เมื่อเราสิ้นชีวิตรไปแล้ว ราชสมบัติทั้งนี้ท่านจงให้ไทจูจงเลียบเฉิด ท่านจงเมตาช่วยสั่งสอนให้ว่าราชการบ้านเมืองให้เปนยุติธรรม อย่าให้อย่างธรรมนี่ยมแผ่นดินนั้นผิดไป ขุนนางทั้งสามได้ฟังรับสั่งดังนั้น ก็ชวนกันร้องไห้รำพันไปต่างๆ แล้วเปกเอียงอูจึ่งทูลว่า เพลาดินนี้ข้าพเจ้าเห็นดาวสำหรับพระองค์ก็ตกแล้ว ซึ่งไทจูจงเลียบพระราชบุตร จะได้ครองราชสมบัติแทนพระองค์ต่อไปนั้น ข้าพเจ้าทั้งสามจะช่วยทำนุบำรุงอย่าได้ทรงพระวิตกเลย พระเจ้าชวนอ้องก็สวรรคต ขุนนางทั้งปวงก็ทำการฝังพระสพตามอย่างกระษัตริย์แต่ก่อน

แล้วยกไทจูจงเลียบขึ้นเปนกระษัตริย์ ครองเมืองโกเก๋ง ทรงพระนามพระเจ้าอิวอ้อง ตั้งนางสินฮองฮอบุตรสินเอาเจ้าเมืองสิ่นเปนพระมเหษี แลเมื่อพระเจ้าอิวอ้องเสวยราชสมบัตินั้น มีเมืองขึ้นเปนเมืองเอก เมืองจิ้นกิสินเปนเจ้าเมืองอยู่ทิศเหนือ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเชียงใต เมืองจิ้นจินเอง

เป็นเจ้าเมืองอยู่ทิศตวันตกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้ชื่อเอาเอียงอู เป็นเมืองโท เมืองฉ้อ ฉ้อจงกังเป็นเจ้าเมืองอยู่ทิศตวันออกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้เป็นเมืองเอก แลหัวเมืองน้อยซึ่งมีชื่อในแผ่นดินขึ้นกับเมืองหลวงบ้าง ขึ้นกับเมืองเอกบ้าง ตามระยะไกลแลโกลี้ เป็นหัวเมืองน้อยร้อยสามสิบ ในหนังสือหาถำหนดว่าขึ้นกับเมืองหลวง แลเมืองเอกมากน้อยเท่าไรไม่แสดเมืองน้อยร้อยสามสิบนั้น เมืองฟ่ออยู่ทิศตวันออกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้เป็นเมืองเอกหนึ่ง เมืองโอยอยู่ทิศใต้แผ่นดินพระเจ้าเกียเค่ง ทุกวันนี้เป็นเมืองหลวงชื่อเมืองบักกิ่งหนึ่ง เมืองแต้อยู่ทิศตวันออกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้ชื่อว่าเมืองอันอู เป็นเมืองโทหนึ่ง เมืองต้นทุกวันนี้เป็นเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองชัวอยู่ริมแม่น้ำโอลำทิศเหนือ ทุกวันนี้ชื่ออ้องเอียงอูเป็นเมืองโทหนึ่ง เมืองโจ้ทุกวันนี้ชื่อเมืองเตงโตเป็นเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองชัวทุกวันนี้ชื่อเมืองชัวจิวอูเป็นเมืองโทหนึ่ง เมืองบักเอี่ยงอยู่ทิศตวันตกเฉียงใต้เป็นเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองหง่ออยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อไช้จิวเซียงไช้หนึ่ง เมืองอวดอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเจ็ดกุนเลงโย่ เป็นเมืองโทหนึ่ง เมืองตีนทุกวันนี้ชื่อเมืองชัวตัวเป็นเมืองเอกหนึ่ง เมืองชื่ออยู่ทิศใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองชีเสียจิวเป็นเมืองตรีหนึ่ง เมืองจูอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเจหล่ำอู เป็นเมืองโทหนึ่ง เมืองจูทุกวันนี้เป็นเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองจั้น ทุกวันนี้ชื่อเมืองชวงจิวอูเป็นเมืองโทหนึ่ง เมืองบักเอี่ยงอยู่ทิศตวันตกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเตียบ

กวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองคอกอยู่ทิศตวันตกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองชวงจิวอูเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองเหมาอยู่ทิศตวันออก ทุกวันนี้ชื่อเมืองห้อกวนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองซู ทุกวันนี้ชื่อเมืองเตงโตกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองขุยทุกวันนี้เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองยิมทุกวันนี้เปนเมืองโทหนึ่ง เมืองชีทุกวันนี้ ชื่อเมืองเจเหลงจิวอยู่ทิศใต้ เปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองชูกี ทุกวันนี้ชื่อเมืองกุนจิวอยู่ทิศตวันออก เปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองเอียงอยู่ทิศตวันออก ทุกวันนี้ชื่อเมืองตังปังจิว เปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองซองอยู่ทิศตวันออก ทุกวันนี้เปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองเสง ทุกวันนี้ชื่อเมืองบุนเสงกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองออยู่ทิศเหนือ ทุกวันนี้เปนเมืองโทหนึ่ง เมืองเอี๋ยม ทุกวันนี้เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองหยือ อยู่ทิศตวันตกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองอูอิหนึ่ง เมืองเตกหนึ่ง เมืองจวนหนึ่ง สามเมืองทุกวันนี้เปนเมืองร้างหาเจ้าเมืองมิได้ เมืองรำอยู่ทิศตวันออก ทุกวันนี้ชื่อเมืองจีลำอูเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองบัวอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อไทฮั้นจิว เปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองก๊อยู่ทิศตวันตกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองสิวกงกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองลี้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองลี้จิวเปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองอยู่ทิศใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเอียงเสียงเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองกิมบัวอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเฉียซิกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเอียงหนึ่ง เมืองไต๋หนึ่ง ทุกวันนี้ชื่อเมืองโกเปะกวนอยู่ทิศตวันตกเปน

เมืองจัตวาหนึ่ง เมืองอีทุกวันนี้ชื่อเมืองจงเปงกวนเปนเมือง จัตวาหนึ่ง เมืองไหลอยู่ทิศตวันออก ทุกวันนี้ชื่อเมือง ไลจิวอู เปนเมืองโทหนึ่ง เมืองเกียง ทุกวันนี้เปนเมือง อุยกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองออนอยู่ทิศตวันตกเฉียงใต้ ทุกวันนี้เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเยง ทุกวันนี้ชื่อเมือง สิวอุกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองอุน ทุกวันนี้ชื่อเมือง อุนกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองหงวนอยู่ทิศตวันออกเฉียง เหนือ ทุกวันนี้ชื่อเมืองจีออนกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมือง ทำอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองกำเสียหนึ่ง เมือง คอง ทุกวันนี้ชื่อเมืองฉงกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมือง กุฎอยู่ทิศใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเอียงชุกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเหลาทุกวันนี้ชื่อเมืองอุยเอากวนเปน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเล็กอยู่ทิศตวันออก ทุกวันนี้ชื่อไซเล็กเปนเมืองจัตวา หนึ่ง เมืองเจียวอยู่ทิศใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองไหจิวเปนเมือง ตรีหนึ่ง เมืองอิ้นอยู่ทิศตวันตกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้ชื่อเมือง อิ้นหนึ่ง เมืองติอยู่ทิศตวันตกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้ชื่อเมือง กีอวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเบียดกวนทุกวันนี้ชื่อเมือง เบียดกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองอางทุกวันนี้ชื่อเมือง อางเซียกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองตุนอยู่ทิศตวันตกหนึ่ง เมืองกัดอยู่ทิศเหนือชื่อเมืองกัด เมืองตี้ทุกวันนี้ชื่อเมือง เตาเสียกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองชีมทุกวันนี้ชื่อเมือง ลิเกิ้งอุเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองเปก ทุกวันนี้ชื่อเมืองไซเปก กวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองปิงทุกวันนี้ชื่อเมืองชุยเปงกวน

เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองอึ่งอยู่ทิศตวันตก ทุกวันนี้ชื่อเมืองอึ่งเสียหนึ่ง เมืองชิตทุกวันนี้ชื่อเมืองชิตกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเอียน ทุกวันนี้ชื่อเมืองเอียนกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเจียวอยู่ทิศตวันออกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้ชื่อเมืองกุยเลียวหนึ่ง เมืองกังทุกวันนี้ชื่อเมืองคังชัวกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองโตอยู่ทิศเหนือ ทุกวันนี้ชื่อเมืองคัดชันกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองสินทุกวันนี้ชื่อเมืองลำเอียงอูเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองหลกอยู่ทิศใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองไหลำกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเต็ง ทุกวันนี้ชื่อลำเอียงอูเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองเหยียด ทุกวันนี้ชื่อเมืองไสเลี้ยวเอียวกุยอยู่ทิศตวันตกเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเองอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองอูเชงกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเหลทุกวันนี้ชื่อเมืองเหลเสียกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเอียว ทุกวันนี้ชื่อเมืองเปงเอียงอูเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองอุยอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเปกเอียงอูเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองเก็ง ทุกวันนี้ชื่อเมืองโหจินกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองกี ทุกวันนี้ชื่อเมืองกีเหียวเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองสุน ทุกวันนี้ชื่อเมืองซีกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองคัด ทุกวันนี้ชื่อเมืองคัดจิวเปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองแกอยู่ทิศตวันตก ทุกวันนี้ชื่อเมืองไซเกงกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองจอง ทุกวันนี้ชื่อเมืองไซอันอูเปนเมืองโทหนึ่ง เมืองหวงอยู่ทิศตวันออก ทุกวันนี้ชื่อเมืองจักกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองบิก ทุกวันนี้ชื่อเมืองอำเอียงกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองโยย

ทุกวันนี้ชื่อเมืองเปกเอียงอูเปนเมืองไทหนึ่ง เมืองหันทุกวันนี้ชื่อเมืองทังจิวหันเสียกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเหลียงทุกวันนี้ชื่อเมืองอันเสียกวนเปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองเตียวทุกวันนี้ชื่อเมืองอองเสียอูเปนเมืองไทหนึ่ง เมืองกิกทุกวันนี้ชื่อเมืองอู้ก้องเสียงเอียงอู เปนเมืองไทหนึ่ง เมืองตองทุกวันนี้ชื่อเมืองโจเอียงกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองไหลอยู่ทิศตวันออกเฉียงใต้ ทุกวันนี้ชื่อเมืองลำเจียวกวน เปนเมืองจัตวาหนึ่ง เมืองอิวอยู่ทิศตวันออกเฉียงเหนือ ทุกวันนี้ชื่อเมืองเอียงอูเปนเมืองไทหนึ่ง เมืองหวงทุกวันนี้ชื่อเมืองเต็กอันอูเปนเมืองไทหนึ่ง เมืองสุยทุกวันนี้ชื่อเมืองซุยจิว เปนเมืองตรีหนึ่ง เมืองขนเทียนอู ทุกวันนี้ชื่อเมืองเทียนจิน เปนเมืองปากน้ำเมืองขนเทียนอูหนึ่ง เข้าฉันทั้งเมืองเอกแลเมืองน้อยขึ้นแก่เมืองหลวงร้อยสามสิบห้าหัวเมือง แต่เมืองเกียงหยง เมืองเซียนหยง จะได้ขึ้นแก่เมืองหลวงนั้นหามิได้

แลพระเจ้าอิวอ๋องครองราชสมบัติคิดแต่จะหาความสบาย มิได้เอาพระไทยใส่ในราชการบ้านเมือง ครั้นอีนเกียดอูเตียวเอนตายแล้ว หาผู้จะพิดทูลทัดทานมิได้ จึ่งมีพระไทยกำเริบตั้งเคดถังเซ็กอุ้อินกิ่ว ขึ้นเปนขุนนางผู้ใหญ่ ขุนนางสามคนนี้พระเจ้าอิวอ๋อง จะคิดทำการสิ่งใดมิได้ขัด พลอยพิดทูลให้พระเจ้าอิวอ๋อง ทำการผิดประเวณีกระษัตริย์ต่าง ๆ พระเจ้าอิวอ๋องจึ่งให้ขุนนางทั้งสามคน สืบหาอีสัตรีที่รูปงาม ข้าราชการผู้ใด มีลูกหลานเปนหญิง บิดบังไว้ไม่ถวาย ก็ให้ลงโทษผู้นั้นถึงตาย สินเฮาเหมผิดทูลทัดทานเปนหลายครั้ง

เหมว่าพระเจ้าอิวอ่องไม่ฟังคำแล้ว ก็ทูลลากลับไปเมือง

วันหนึ่งพระเจ้าอิวอ่องเสดจ์ออก ไตหูชินสินกราบทูลว่า ยอดเขาไชก็พัง เสียงแผ่นดินร้องเปนหลายครั้ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเปนลางประหลาดอยู่ พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังจึ่งตรัสว่า แต่ภูเขาพังแผ่นดินร้อง ก็เอามาบอก เราหาต้องการฟังไม่ พระเจ้าอิวอ่องตรัสแล้วก็เสดจ์ขึ้น เปกเอียงอุได้ฟังชินสินทูลเปนเหตุลางการแผ่นดิน พระเจ้าอิวอ่องตรัสว่า เปนการเล็กน้อยไม่นำภา ครั้นจะข้าทูลพระเจ้าอิวอ่องอีก กลัวจะไม่เชื่อฟัง เปกเอียงอุจึ่งจับมือเตียวชกตายเข้าไว้ แลดูตาฉันแล้วทอดใจใหญ่บอกว่า เหตุลางบังเกิดดังนี้ ในสิบปีแผ่นดินจะวุ่นวาย

เตียวชกตายจึ่งว่า ท่านเปนขุนนางผู้ใหญ่ รู้ว่าจะเกิดจลาจลแก่บ้านเมือง เหตุใดจึ่งมิกราบทูลให้ทราบเล่า เปกเอียงอุจึ่งว่า ความทั้งนี้ถึงจะทูลขึ้นก็ดี เหนพระเจ้าอิวอ่องจะมิเชื่อฟัง ขณะเมื่อเปกเอียงอุกับเตียวชกตายพูดกันดังนั้น เคดก๋งกับเชกตายนั่งอยู่ด้วย วันหนึ่งพระเจ้าอิวอ่องเสดจ์ออก เคดก๋งกับเชกอุจึ่งนำเนื้อความ ซึ่งเปกเอียงอุกับเตียวชกตายพูดกันนั้น กราบทูลพระเจ้าอิวอ่องทุกประการ พระเจ้าอิวอ่องจึ่งตรัสว่า เปกเอียงอุเปนคนถือตัวว่ารู้การแผ่นดิน บัดนี้ก็แก่ชราจะว่าไรก็ลืมเพื่อนหลงลืม จะเชื่อถ้อยคำเปนแน่นั้นไม่ได้

ภายเตียวชกตายเข้าไปเฝ้า กราบทูลพระเจ้าอิวอ่องว่า เขาไชก็พังลงอีกเปนสองครั้งแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเปนเหตุ

แก่บ้านเมือง ถ้าพระองค์มิให้ทำพลีกรรมบวงสรวงระงับเหตุลางเสีย นานไปบ้านเมืองจะเกิดอันตราย พระเจ้าอิวอ่องยังมิทันตรัสประการใด เคตก่งกับเซ็กอูจึ่งทูลขึ้นว่าเขาไชกีพัง ชินสินก็ได้กราบทูลทราบแล้ว เดียวชกตายกลับนำเนื้อความข้อเขาไชกีพังมาทูลอีกเล่า บัดนี้บ้านเมืองก็อยู่เยอนเป็นศุขหาอันตรายสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ แลเดียวชกตายว่าเกิดเหตุลางร้ายนั้น เหมือนจะแช่งบ้านเมืองให้เกิดอันตรายวิบัติต่างๆ หาควรแก่ตัวเป็นขุนนางผู้ใหญ่จะกราบทูลไม่

พระเจ้าอิวอ่องได้ทรงฟังก็โกรธ จึ่งให้ถอดเดียวชกตายเสียจากที่ขุนนาง เดียวชกตายก็ภาบุตรภรรยาไป เข้าทำราชการอยู่กับเจ้าเมืองจิ้น ไปหยงรู้ว่าพระเจ้าอิวอ่องขับเดียวชกตายเสีย จึ่งเข้าไปกราบทูลว่า เดียวชกตายเป็นคนสัจซื่อต่อแผ่นดิน เหนว่าเหตุร้ายจะบังเกิดแก่บ้านเมือง จึ่งกราบทูลหวังจะเตือนสติ ซึ่งพระองค์เชื่อเคตก่งกับเซ็กอูให้ขับเดียวชกตายเสียนั้น ข้าพเจ้าเหนว่าหาชอบไม่

พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึ่งตรัสว่า แต่ก่อนเราเหนว่าตัวมีสติปัญญา จึ่งให้เป็นขุนนางกินเบี้ยหวัด เดียวชกตายเป็นคนหยาบช้า เอาความร้ายมาแช่งบ้านเมืองให้อนาประชาราษฎรถึงเริบร้อน เราเหนว่าชั่วจึ่งขับเสีย ตัวขึนว่าเดียวชกตายเป็นคนสัจซื่ออีกเล่า พระเจ้าอิวอ่องจึ่งให้เอาไปหยงไปใส่คุกไว้

ฝ่ายชุตายซึ่งได้หญิงหาริกามาเลี้ยงไว้นั้น ครั้นนางเติบใหญ่ขึ้นมาจึ่งให้ชื่อนางไปชู แต่นางไปชูคนนี้ไม่หัวเราะแต

น้อยคุมใหญ่ อายุได้สิบสองบริบูรณ์งามนัก เสียงก็เพราะฉลาดในการร้องรำ

ฝ่ายไปอ่องเต็กเป็นบุตรไปหยง ซึ่งต้องโทษจำอยู่ในคุกวันหนึ่งไปอ่องเต็กไปเที่ยวเล่นป่า เดินผ่านมาหลังบ้านไปเสียไป เห็นหญิงคนหนึ่งถือถังออกไปตักน้ำที่บ่อ ไปอ่องเต็กพิศดูรูปร่างงามหาหญิงผู้ใดจะเปรียบเสมอมิได้ ครั้นนางเดินกลับเข้าไปบ้าน ไปอ่องเต็กก็ตามไป ถามชาวบ้านว่า นางคนนี้ชื่อไรเป็นบุตรผู้ใด ชาวบ้านจึงบอกว่านางไปชูเป็นบุตรเลี้ยงชูตาย ไปอ่องเต็กแจ้งดังนั้นจึงคิดว่า ทุกวันนี้พระเจ้าอิวอ่องต้องประสงค์อิสตรีรูปงาม แต่ไปหยงบิดาเราเป็นโทษอยู่ในคุกสามปีมาแล้วยังมิได้พ้นโทษ ชูตายบิดานางไปชูก็เป็นคนยากจนอยู่ จำจะหาเงินทองมาซื้อนางไปชูไปถวายให้มีความชอบไว้ จะได้ทูลขอโทษบิดาให้พ้นจากเวนจำ ไปอ่องเต็กคิดแล้วก็กลับมา ปฏิญญามารดาตามที่คิดไว้นั้น มารดาไปอ่องเต็กเห็นชอบด้วย จึงให้คนใช้ไปเชิญชูตายมาณบ้าน แล้วว่านางไปชูบุตรีท่านรูปงามนัก ควรจะถวายพระเจ้าอิวอ่อง ถ้าชอบพระอัธยาไศรยโปรดปราณ นางไปชูก็จะได้เป็นดี เรากับท่านก็คงจะได้พึ่งบุญนางไปชูไปจนตาย ถ้าท่านบิดบังไว้ไม่ถวาย มีผู้พิดทูลเสียดส่อขึ้นเห็นว่าท่านจะได้ความผิดเป็นมั่นคง

ชูตายได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ท่านว่านี้ชอบ ข้าพเจ้าคิดจะใคร่เอาไปถวาย แต่ข้าพเจ้าเป็นคนจน ขัดสนด้วย**เงินทองแลสิ่งของ** เครื่องจะตกแต่งบุตรีหามีไม่ มารดา

ไปอ้องเต็กจึ่งว่า ข้อนั้นไว้เป็นธุระเราจะช่วยทำนุบำรุงอย่าวิตกเลย มารดาไปอ้องเต็กจึ่งจัดแพรสีต่างกันสามร้อยม้วน กับผ้าขาวเนื้อดีสามร้อยพับ ให้คนใช้ไปส่งชูตายถึงบ้าน ชูตายได้แพรแลผ้าดีใจนัก จึ่งมานางไปชูบุตรีมามอบให้มารดาไปอ้องเต็กถึงบ้าน มารดาไปอ้องเต็กเห็นนางไปชูรูปงามดีใจนัก ด้วยจะได้ความชอบในพระเจ้าอิวอ่อง จึ่งสั่งสอนนางไปชูให้รู้ขนบธรรมเนียมในพระบรมหากระษัตริย์สิ้นทุกประการ แล้วจึ่งจัดแจงเงินทองสิ่งละอัน เข้าไปหาเคดกุ๋งกับเซกอูผู้บ้าน บอกว่าข้าพเจ้าได้นางรูปงามคนหนึ่งจะถวายไถ่โทษไปหยง ท่านทั้งสองจงช่วยทำนุบำรุงข้าพเจ้าด้วย

เคดกุ๋งกับเซกอูได้ของคำนับนั้นก็ดีใจจึ่งว่า อย่าวิตกเลย เราจะช่วยธุระท่านให้สำเร็จ มารดาไปอ้องเต็กก็คำนับลามาบ้าน ครั้นเวลาจุ่งเช้าเคดกุ๋งเซกอูจึ่งเข้าไปเฝ้า พระเจ้าอิวอ่องเสดจ์ออกตรัสด้วยราชการบ้านเมืองเสร็จแล้ว ขุนนางทั้งสองจึ่งกราบทูลว่าภรรยาไปหยงมาหาข้าพเจ้าว่า จะถวายบุตรีคนหนึ่งชื่อไปชูรูปงามหาผู้เสมอมิได้ จะขอไถ่โทษไปหยง พระเจ้าอิวอ่องได้ทรงฟังดังนั้นจึ่งตรัสว่า ท่านจงไปมานางไปชูมาให้เราดูก่อน ถ้าแม้นรูปงามเหมือนท่านว่าจึ่งจะให้ไปหยงพ้นโทษ เคดกุ๋งก็รับกลับออกจากที่เฝ้าตรงไปบ้าน จึ่งใช้ให้คนไปบอกภรรยาไปหยง ๆ ก็แต่งตัวนางไปชูด้วยเสื้อผ้าอย่างดี แล้วภรรยาไปหยงก็ให้นางไปชูขึ้นขี่เกวียนมาไปบ้านเคดกุ๋ง ๆ ก็ออกมาต้อนรับนำนางทั้งสองเข้าไปในราชวัง พระเจ้าอิวอ่องยังเสดจ์ประทับอยู่ เคดกุ๋งก็ภาภรรยาไปหยง

กับนางโปชูเข้าไปเฝ้า ทูลถวายตัวนางโปชู พระเจ้าอิวอ่องทอดพระเนตรเห็นนางโปชูงามชอบพระไทยนัก จึงตรัสแก่เคดถังว่า แต่เราหาอิสตรีรูปงามได้ไว้แต่ก่อนเป็นอันมาก ยังหามีผู้ใดงามเหมือนนางโปชูไม่ อันนางโปชูคนนี้งามพร้อมทั้งจริตกิริยาก็ละม่อมละไม สมเป็นนางพระสนมกำนัล แลภรรยาไปหองมีความชอบมากนัก จงให้ไปหองพ้นจากเวนจำให้คงเป็นที่ขุนนางดังเก่าเถิด

แล้วพระเจ้าอิวอ่องตรัสสั่งนางเฒ่าแก่ ให้รับนางโปชูเข้าไปในวัง พระราชทานเงินทองเครื่องใช้สอยเป็นอันมาก ทั้งให้เคียงได้แก่นางโปชูเป็นที่อยู่ แล้วพระเจ้าอิวอ่องก็เสด็จไปอยู่กับนางโปชูทั้งกลางคืนกลางวันเป็นนิจ มิได้เสด็จไปหานางสินฮองฮอ แลพระสนมทั้งปวงเหมือนแต่ก่อน จนนางโปชูมีครรภ์ได้สองเดือนเศษ

ฝ่ายนางสินฮองฮอมเหษีเจ้งว่า พระเจ้าอิวอ่องได้นางโปชูมาเลี้ยงเป็นสนมเอกโปรฐปราณนัก มิได้เสด็จมาช้านานก็มีจิตรริศยาคิดจะใคร่ไปดูนางโปชูว่าจะงามสักเพียงไร จึงลงจากตึกไปเคียงได้คอยมองดู เหมพระเจ้าอิวอ่องนั่งเคียงกับนางโปชูอยู่บนเตียง นางโปชูถือจอกสุราคอยถวายให้เสวย นางสินฮองฮอมีความแค้นจนเหื่อออกอกใจมิได้ จึงเดินตรงเข้าไปหน้าที่นั่ง พระเจ้าอิวอ่องเหมือนอายพระไทยจึงให้นางโปชูลงจากเตียงคำนับนางสินฮองฮอ ๆ มิได้รับคำนับ นางโปชูจึงเดินเข้าไปใกล้พระเจ้าอิวอ่อง คำนับแล้วแกล้งทูลถามว่า นางรูปงามคนนี้ผู้ใดเอามาถวายพระองค์

พระเจ้าอิวอ๋องขึ้มแล้วจึงตรัสบอกว่า นางโปซูคนนี้ภรรยาโปหยิงให้เรา พึ่งได้มาใหม่ คิดจะให้ไปคำนับวันนี้ภายเช้ามา อย่าน้อยใจเลย จงรับคำนับนางโปซูเถิด นางสินฮองฮอได้ฟังก็โกรธ จึงทูลว่า พระองค์ชุบเลี้ยงข้าพเจ้าเป็นที่ฮองฮอ นางโปซูเปนผู้น้อยเหมือนข้าพเจ้ามาแกล้งทำเฉยเสียหานับถือยำเกรงไม่ ต่อมีรับสั่งให้คำนับขัดมิได้จึงคำนับนั้นข้าพเจ้าเจ็บใจนัก จะขอทำให้รู้จักสำนึกเสียน่อยหนึ่ง ว่าแล้วก็ตรงเข้าไปจะตีนางโปซู พระเจ้าอิวอ๋องก็เสด็จยืนขึ้นป้องกันนางสินฮองฮอไว้ นางสินฮองฮอยิ่งมีความแค้นนักครั้นจะรุกรานเข้าไปก็เกรงพระราชอาญา จึงชี้หน้าด่าตัดก้อว่าอีโปซูคู่ฝากมึงไว้ด้วยเถิด ว่าแล้วก็ลงจากเด็งได้ตรงไปที่อยู่

ฝ่ายงีเป๊กเหนมารดากลับมาดุกิริยาไม่สบาย จึงเข้าไปคำนับแล้วถามว่า วันนี้มารดามีทุกข์ร้อนประการใดฤา นางสินฮองจึงเล่าความให้บุตรฟังทุกประการ แล้วว่านางโปซูมันถือตัวว่าบิดาเจ้ารักจึงมิได้ยำเกรงมารดา นานไปเบื้องน่าเห็นเราจะได้ความเดือดร้อนเพราะนางโปซูเปนมั่นคง งีเป๊กได้ฟังดังนั้นก็โกรธนางโปซูนัก จึ่งว่าข้าพเจ้าจะคิดอ่านเอาดูว่าโปผิดอีโปซู จะตบตีเสียให้ยับเยินจงได้ นางสินฮองฮอก็ห้ามงีเป๊กว่า เจ้าเปนเด็กจะไปล่วงเกินดังนั้นจะได้ความผิด งีเป๊กจึ่งว่า ตามบุญตามกรรมเถิด ครั้นเวลารุ่งเช้างีเป๊กถือกระบอง ภาคนใช้ไปเข้าสวนดอกไม้หลังตึกนางโปซู งีเป๊กจึ่งให้คนใช้ขึ้นไปหักดอกไม้ แลกิ่งไม้เสียเปนหลายกิ่งทั้งเรี่ยรายอยู่ ฝ่ายคนใช้นางโปซูเหนดังนั้นก็เข้ามาห้าม พวก

งีเปกมิพัง คนใช้ทั้งสองฝ่ายวิวาทกันถึงขึ้น นางโปชูอยู่ในตึกเดินลงไปถามคนใช้ว่า ใครมาหักต้นไม้เรา งีเปกเหน นางโปชูก็โกรธ จึงวิ่งเข้าไปจิกผมนางโปชู แล้วก็ตีด้วยกระบอง

ขณะนั้นขันทีทั้งปวงเหนงีเปกตีนางโปชู ต่างคนตกใจวิ่งมาห้ามงีเปกไว้ งีเปกชี้หน้านางโปชูแล้วว่า เราทำครั้งนี้ก็อให้รู้จักฝีมือไว้ ว่าแล้วงีเปกก็ภาพากกลับไปที่อยู่ นางโปชูได้ความเจ็บอายนักเดินร้องไห้ขึ้นไปบนตึก ดอยเสด็จพระเจ้าอิวอ่องอยู่ ขณะเมื่องีเปกตีนางโปชูนั้น พระเจ้าอิวอ่องเสด็จอยู่ข้างหน้า ครั้นเสด็จขึ้นก็ไปหานางโปชู เหนนางโปชูสยายผมก้มหน้านั่งร้องไห้อยู่ริมเตียงก็ตกพระไทย จึงตรัสถามว่าเจ้าเจ็บปวดสิ่งไรฤๅจึงร้องไห้ นางโปชูเหนได้ทีจึงกราบทูลทั้งน้ำตาว่า งีเปกราชบุตรของพระองค์ ภาคนใช้เข้ามาหักดอกไม้ในสวนหลังตึก ข้าพเจ้าลงไปห้ามโดยดี งีเปกจิกศีศะข้าพเจ้า แล้วตีข้าพเจ้าด้วยกระบอง หากว่าพวกขันทีวิ่งมาช่วยห้ามปรามทันที ข้าพเจ้าจึงรอดจากความตาย แต่ยังเจ็บระบมอยู่ทั้งตัวทนมิได้จึงร้องไห้ ฉิงมาว่าข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตร สงสารแต่บุตรในครรภ์ ได้สองเดือนเศศจะพลอยตายด้วย ทูลพลางร้องไห้พลางซบหน้าลงกับพระบาท

พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังดังนั้นก็ทรงพระโกรธ จึงตรัสว่าเกิดความบุบทั้งนี้ก็เพราะมารดางีเปกโกรธว่าเจ้าไม่ไปคำนับ เหนจะไปเล่าความให้บุตรฟัง งีเปกจึงบังอาจมาโบยตีเจ้าไม่เกรง

ใจเราผู้เป็นบิดา จะเลี้ยงไว้ไม่ได้ จะให้ขับเสียจากเมือง พระเจ้าอิวอ่องจึ่งสั่งขันทีให้ออกไปสั่งขุนนางกรมวังว่า ขุนนางสี่คนซึ่งเป็นอาจารย์สอนหนังสือองจีเป็กนั้น ให้ถอดเสียจากที่ขุนนางทั้งสี่ แล้วขับองจีเป็กเสียจากเมืองตามรับสั่ง องจีเป็กกลัวอาญาพระบิดานักมิทันจะลามารดา องจีเป็กก็ภาอาจารย์สี่คนขึ้นขี่เกวียนออกจากเมืองหลวง จะไปอยู่กับสินเฮาผู้เป็นทวดเมืองสิน

ฝ่ายนางสินฮองฮอครั้นแจ้งความว่า องจีเป็กผู้บุตรไปตีนางโปชู พระเจ้าอิวอ่องทรงพระโกรธสั่งให้ขับเสียจากเมือง นางสินฮองฮอก็ร้องไห้ว่า เหตุทั้งนี้เพราะองจีเป็กไม่ฟังคำจึ่งพลัดพรากจากกัน นางสินฮองฮอมิรู้ที่จะเพ็ดทูลประการใด แต่ทุกข์กรมใจอยู่ทุกเวลามิได้ขาด

ฝ่ายนางโปชูทรงครรภ์ ครั้นถ้วนสิบเดือนก็ประสูตรบุตรเป็นชาย รูปร่างเหมือนพระเจ้าอิวอ่อง ๆ มีพระไทยรักใคร่ในทารกนั้น แล้วจึ่งจัดพี่เลี้ยงนางนมให้บำรุงเลี้ยงพระราชบุตรจนค่อยจำเริญขึ้น ตามเสด็จออกไปข้างหน้าได้ พระเจ้าอิวอ่องจึ่งประทานนามพระราชบุตรให้ชื่อเป็กฮก

ฯ อยู่มาเด็กอ่อง เซ็กฮู อินกิว ขุนนางทั้งสาม จึ่งปฤกษากันว่า บัดนี้เป็กฮกก็จำเริญขึ้นมาแล้ว ควรจะกราบทูลให้พระเจ้าอิวอ่องยกเป็กฮกขึ้นเป็นที่ไทจื๋ แปลเป็นคำไทยว่าลูกหลวงเอก ครั้นปฤกษาเสร็จเห็นพร้อมกันทั้งสาม จึ่งให้หญิงเข้าไปบอกนางโปชูตามที่ได้ปฤกษาเห็นพร้อมกันนั้น

นางโปชูแจ้งดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึ่งให้คนใช้กลับ

ไปบอกแก่ขุนนางทั้งสามว่า ข้าพเจ้าหาญาติพี่น้องจะช่วยทำนุบำรุงมิได้ เหมนแต่ท่านทั้งสามเหมือนญาติจะช่วยอุปถัมภ์ ถ้าแลเป็กฮกได้เป็นที่ไทจุ๋นขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจะทูลให้ท่านทั้งสามได้เลื่อนที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ยิ่งขึ้นไป เตดก๋ง เซ็กอุ แลอินกิ๋วแจ้งดังนั้นก็ดีใจ จึ่งสั่งกำชับพรรคพวกให้คอยสอดแหมตุ อย่าให้ผู้ใดไปหานางสินฮองฮอ ฝ่ายนางสินฮองฮอตั้งแต่งีเป็กถูกเนรเทศไปจากเมือง ก็ร้องไห้หางีเป็กผู้บุตรทุกเวลามิได้ขาด

คนสนิทเหมนดังนั้น ก็มีความสงสารนางสินฮองฮอนัก จึ่งเข้าไปคำนับแล้วว่า พระเจ้าอิวอ๋องทรงพระโกรธให้ขับงีเป็กไทจิ๋ไปอยู่เมืองสินนั้นกี่นานแล้ว บัดนี้เหมนพระเจ้าอิวอ๋องจะค่อยคลายที่ขัดเคือง ขอท่านจงมีหนังสือลับไปถึงงีเป็กฝเมืองสิน ให้งีเป็กทำเรื่องราวเข้ามาขอโทษ ข้าพเจ้าเหมนว่าพระเจ้าอิวอ๋อง จะเลิดความเมตตาโปรดให้เข้ามาเมืองท่านที่จะได้สิ้นความทุกข์ นางสินฮองฮอจึ่งตอบว่า ทุกวันนี้เตดก๋งก็ให้ห้ามปรามมิให้ผู้ใดเข้ามาหาเรา แลจะได้คนซึ่งจะถือหนังสือไปนั้น เราไม่เหมนผู้ใดเลย

คนสนิทจึ่งว่าพี่สาวข้าพเจ้ามีอยู่คนหนึ่ง ชื่อนางอุนอิ่น เป็นหมอเคยมารักษาอยู่ในวังเนือง ๆ ท่านจงทำเป็นป่วยให้เข้ามารักษา ท่านจึ่งลอบว่ากล่าวให้นางอุนอิ่นถือหนังสือลับไปเมืองสิน ข้าพเจ้าเหมนว่าผู้คนจะไม่มีความสงไสย นางสินฮองฮอเหมนชอบด้วย จึ่งแกล้งทำเป็นป่วยคนสนิทก็แช่งพูดให้ฮือฮึ่งว่า นางสินฮองฮอป่วย แล้วออกไปหานางอุนอิ่น

เข้ามาให้รักษานางสินสองสอณฑิก นางสินสองสอจึงร้องไห้เล่าความให้ฟัง แล้วว่าท่านกรุณาช่วยถือหนังสือลับนี้ ไปให้งีเป๊กซึ่งอยู่ณเมืองสินให้กลับมาจะได้ฤามิได้

นางอุนอิ่นรับว่าท่านจะใช้ข้าพเจ้า ๆ มิได้ขัด จะสินองคุณท่านสักครั้งหนึ่ง ท่านอย่าวิตกเลย นางสินสองสอได้ฟังดังนั้นก็ยินดีนัก ครั้นเพลาค่ำนางสินสองสอตามตะเกียงเขียนหนังสือลับ ซึ่งจะให้นางอุนอิ่นถือหนังสือไปถึงงีเป๊กผู้บุตรนั้น นางอุนอิ่นก็นอนค้างอยู่ในวัง

ขณะเมื่อนางสินสองสอกับนางอุนอิ่นพูดกันอยู่นั้น คนใช้นางสินสองสอซึ่งใช้สอยอยู่ในตึกได้ยินคิดจะโจทนาย จึงเอาความไปบอกนางโปชูว่า บัดนี้นางสินสองสอคิดกันกับนางอุนอิ่น เพลาพรุ่งนี้จะให้นางอุนอิ่นถือหนังสือลับไปถึงงีเป๊กในหนังสือนั้นจะเป็นถ้อยความประการใดข้าพเจ้าไม่แจ้ง นางโปชูได้ฟังดังนั้นก็ให้คนไปกำกับนายประตูอยู่ในเพลากลางคืน

ฝ่ายนางสินสองสอครั้นรุ่งเช้า จึงส่งหนังสือกับแพรสี่ม้วน ทั้งเงินทองสำหรับจ่ายเป็นเสบียงเดินทางให้นางอุนอิ่น ๆ ก็คำนับลาออกจากตึกไปถึงประตูวัง

ขณะนั้นคนใช้ของนางโปชู ซึ่งไปกำกับนายประตูอยู่นั้น ก็ให้จับตัวนางอุนอิ่นไว้แล้วถามว่าท่านได้แพรมาแต่ไหน นางอุนอิ่นก็บอกว่านางสินสองสอป่วยหาเราเข้าไปรักษาโรค ๆ นั้นค่อยบันเทาลง นางสินสองสอจึงให้แพรมาเป็นค่ายา

คนใช้ของนางโปชูก็ให้นายประตูค้นได้หนังสือในกลับเสื้อนางอุนอิ่น จึงให้นายประตูคุมตัวนางอุนอิ่นไว้ แล้วเอา

แพรกับหนังสือไป คำนับแจ้งความแก่นางโปชุ ๆ รับหนังสือฉีกผนึกออกอ่านดู รู้ความในหนังสือนั้นก็โกรธ จึงสั่งให้จำนางอุนอิ้นไว้ มิให้ผู้ใดไปมาหากันได้ แล้วนางโปชุขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าอิวอ่อง จึงฉีกแพรสี่มวนนั้นเปนท่อน ๆ ทิ้งลงตรงหน้าพระที่นั่ง พลางร้องให้ทูลความว่า พระมเหษีของพระองค์ให้หนังสือลับไปถึงงีเป๊ก จะให้คิดอ่านพาลฆ่าข้าพเจ้าเสีย นางโปชุก็ถวายหนังสือต่อพระหรรถ

พระเจ้าอิวอ่องคลี่หนังสือออกทอดพระเนตร ก็จำได้ว่าเปนลายมือนางสินสองสอ จึงทรงอ่านใจความในหนังสือนั้นว่า งีเป๊กก็จำเริญใหญ่กล้าขึ้นมาแล้ว ให้งีเป๊กกลับเข้ามาคิดอ่านการแก้แค้นนางโปชุเสียให้จงได้ พระเจ้าอิวอ่องตรองความเหน่าว่างีเป๊กโกรธว่าเราขับเสีย จะนำกองทัพเมืองสินมากระทำแก่เมืองหลวงเปนมั่นคง พระเจ้าอิวอ่องจึ่งให้เอาตัวนางอุนอิ้นเข้ามาหน้าที่นั่ง มิได้ไต่ถามประการใด ชักพระแสงกระบี่ออกฟัน นางอุนอิ้นตัวขาดสองท่อนก็ถึงแก่ความตาย ให้เอาศพไปทิ้งเสียนอกวัง

ขณะนั้นนางโปชุครั้นเหนพระเจ้าอิวอ่องทรงพระโกรธได้ท่วงทีแล้วก็แกล้งทำเปนร้องไห้ แล้วกราบทูลว่างีเป๊กมีความพยาบาทข้าพเจ้า แต่พระองค์ยังมีพระชนม์อยู่งีเป๊กยังไม่เกรงแกล้งทำโทษโบยตีข้าพเจ้าถึงสาหัส ถ้าพระองค์เสดจ์สวรรคตแล้ว ราชสมบัติได้แก่งีเป๊ก ข้าพเจ้ากับบุตรก็จะตายอยู่ในเงื้อมมืองีเป๊กเปนมั่นคง

พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังดังนั้น จึงตรัสปลอบนางโปชุว่า

เจ้ากรุงเกรงอยู่ฉนั้นก็ชอบ แต่อย่าวิตกเลย เราจะให้เป็กฮกบุตรของเจ้าเป็นที่ไทจื๊ จะให้ออตนางสินฮองฮอ จะตั้งเจ้าเป็นที่ฮองฮอมเหษี แต่จะต้องปฤกษาขุนนางก่อน แม้นเขามิยอมก็เป็นความจนใจ

นางโปซูทูลว่า ประเวณีข้ากับเจ้าจะคิดทำสิ่งไร ผู้ซึ่งเป็นข้าไม่ตามบังคับเจ้าก็มีโทษ ซึ่งพระองค์เป็นพระมหากระษัตริย์จะเกรงใจขุนนางอยู่ ตรัสสิ่งใดมิได้สิทธิ์ขาดมิเสียพระเกียรติยศไปฤๅ พระเจ้าอิวอ๋องจึ่งตรัสว่า เป็นธรรมเนียมกระษัตริย์จะทำสิ่งใดเป็นการแผ่นดิน ย่อมปฤกษาขุนนางผู้ใหญ่ให้เหนชอบพร้อมมูลแล้วทำการจึ่งจะเป็นมงคล พรุ่งนี้เราจะปฤกษาเต็กกง เซ็กอู อินกิ่วก่อน ถ้าเขาเหนชอบด้วยแล้ว จึ่งจะให้บุตรเจ้าเป็นที่ไทจื๊

นางโปซูได้ยินพระเจ้าอิวอ๋องตรัส ออกชื่อขุนนางทั้งสามคนก็ดีใจ ด้วยรู้อยู่ว่าเขาจะช่วยทำนุบำรุง จึ่งทูลว่าพระองค์อย่าลังความนินทา จะปฤกษาขุนนางให้พร้อมกัน ตามประเวณีกระษัตริย์นั้นก็ควรแล้ว ครั้นเวลารุ่งเช้าพระเจ้าอิวอ๋องเสดจ์ออกขุนนาง จึ่งตรัสแก่ เต็กกง เซ็กอู อินกิ่วว่า อันนางสินฮองฮอเราตั้งแต่งให้เป็นมเหษี ได้ว่ากล่าวบังคับฝ่ายใน นางสินฮองฮอมีใจหึงษานางโปซู ๆ หาความผิดมิได้ นางสินฮองฮอทำบังอาจหยาบช้า ด่าทอนางโปซูต่อหน้าเรา แล้วมิหนำซ้ำให้งีเป็กผู้บุตรมาโบยตีนางโปซูอีกเล่า เราเหนว่างีเป็กผิดจึ่งให้จับเสีย บัดนี้นางสินฮองฮอคิดทำหนังสือลับจะให้ไปถึงงีเป็ก ให้งีเป็กนำกองทัพเมืองสินมาทำร้ายเรา

นี่หากว่านางโปชูจับหนังสือลับได้เราจึงรู้ตัว นางสินสองฮอมิได้ตรงต่อเราแล้ว เราจะให้ถอดเสียจากที่ อันนางโปชูมีใจจงรักภักดีต่อเราคิดอ่านจับหนังสือลับได้ เราเห็นว่านางโปชูมีความชอบต่อเรามากอยู่ ควรจะให้เป็นที่สองฮอ จะให้เป็กฮกเป็นไทจิ ท่านจะเห็นประการใด ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสามได้ฟังดังนั้นจึงกราบทูลว่า ความทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ปฤกษากันว่าจะกราบทูล ซึ่งพระองค์จะตั้งนางโปชูเป็นมเหษีแลจะให้เป็กฮกเป็นที่ไทจินั้นควรแล้ว จะได้สืบเชื้อวงษ์ บ้านเมืองก็จะอยู่เอยนเป็นสุขไปกว่าพันปี พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังขุนนางทั้งสามพร้อมกันยอมใจให้นางโปชูเป็นที่มเหษี สมดังพระไทยคิดก็ยินดี จึ่งสั่งให้รับราชบาตนางสินสองฮอ ตัวนั้นไว้จำขังไว้ที่เหลียงเก๋งคำไทว่าคุกเอยนเป็นที่จำสงัด

ครั้งนั้นพระเจ้าอิวอ่องเสวยราชสมบัติได้เก้าปี ฉเดือน เจ็ดตั้งนางโปชูให้เป็นที่สองฮอมเหษี ได้บังคับฝ่ายในสิทธิ์ขาด ให้เป็กฮกเป็นที่ไทจิลูกหลวงเอก แล้วให้มีกฎหมายห้ามขุนนาง มิให้ผู้ใดนำเอาความนางสินสองฮอกับงี่เป็กมากราบทูล ถ้าผู้ใดมิฟังให้ลงอาญา เอาเป็นพวกงี่เป็กเสมอโทษกระบด

ฝ่ายเปกเอียงอูกับขุนนางทั้งปวงเห็นว่า พระเจ้าอิวอ่องให้ลงโทษนางสินสองฮอ แล้วตั้งนางโปชูให้เป็นที่สองฮอ ให้เป็กฮกเป็นที่ไทจิลูกหลวงเอก บันดาขุนนางซึ่งมีความคิดคาดกันว่าเมืองจะเกิดจลาจล เพราะพระเจ้าอิวอ่องหลงรักนางโปชู ต่างคนเสียน้ำใจก็ทุลาออกจากที่ขุนนาง ไปอยู่

เมืองอื่นเป็นหลายคน

แต่เปกเอียงอยู่ขุนนางผู้เฒ่านั้นเห็นว่า พระเจ้าอิวอ่องจวนจะสิ้นบุญแล้ว ถึงจะเพ็ดทูลทัดทานก็เห็นหาฟังไม่ เปกเอียงอุทอดใจใหญ่คิดจะเอาตัวรอด จึ่งเข้าไปเฝ้าทูลว่าข้าพเจ้าก็แก่ชรา จะคิดอ่านสิ่งใดก็ได้หน้าลืมหลัง จะรับราชการไปเห็นจะไม่พ้นอาญา ข้าพเจ้าขอออกนอกราชการ ไปควบคุมลูกหลานหาเลี้ยงชีวิตรกว่าจะตาย พระเจ้าอิวอ่องก็โปรดให้ไป เปกเอียงอูก็คำนับลาไปอยู่บ้านเก่า

วันหนึ่งพระเจ้าอิวอ่องเสวยสุรากับนางไปซู เป็นที่สบายให้พนักงานขับบำเรอ พระเจ้าอิวอ่องตรัสสัพยอกนางไปซูต่าง ๆ เหมนางไปซูมิได้ยิ้มจึ่งตรัสถามว่า สินฮองฮอซึ่งเป็นที่ขัดเคืองเจ้าเราก็ถอดนางเสียแล้ว เจ้าก็ได้เป็นที่มเหษีเอกแล้ว เหตุใดจึ่งมิได้ยิ้มแย้มเลย ดูใจเจ้าเหมือนไม่สบาย มีความขัดเคืองผู้ใดอยู่อีกฤๅ

นางไปซูได้ฟังรับสั่งเหมนั้นที ด้วยคิดพยาบาทจะใคร่ให้พระเจ้าอิวอ่องยกทัพไปตีเอาเมืองสิน จับตัวงี่เปกมาฆ่าเสียให้สิ้นเสี้ยนหนาม จึ่งทูลว่าพระองค์โปรดเปลื้องข้าพเจ้ากับบุตรให้มียศศักดิ์ทั้งนี้ ข้าพเจ้าอินดีหาที่สุดมิได้ แต่การที่ไม่ยิ้มแย้มนั้นยังไม่มีสิ่งจะขอบใจข้าพเจ้าจึ่งมิได้หัวเราะ อันเสียงกจับบี่แลสีซอซึ่งนางพนักงานทำบำเรอข้าพเจ้าทั้งนี้ ข้าพเจ้าฟังเสียงหาเพราะเหมือนเสียงฉิ่งแพรเมื่อจับหนังสือลับไม่ได้ไม่

พระเจ้าอิวอ่องกำลังเสพสุรามา มิได้เห็นความในถ้อยคำซึ่งนางว่านั้น คิดแต่จะใคร่ให้นางไปซูยิ้มแย้มอินดี จึ่งขนแพร

มาเปนอันมาก ให้นางนักสนมทั้งปวงฉีกแพรให้นางไปชูฟั่งเสียง นางไปชูก็มิได้หัวเราะ พระเจ้าอิวอ่องจึ่งตรัสว่า ผู้ใดจะกระทำให้นางไปชูหัวเราะได้ เราจะให้ทองพันตำลึง เปนรางวัล นางนมทั้งปวงได้ฟังรับสั่งดังนั้น ต่างคนจะใคร่ได้ทองพันตำลึง จึ่งร้องรำทำเพลงต่าง ๆ นางไปชูก็มิได้หัวเราะ พระเจ้าอิวอ่องก็ยิ่งรำคาญพระไทย คิดจะทำอุบายให้นางไปชูหัวเราะให้จงได้ ครั้นเวลาสายเสดจ์ออกขุนนางข้างหน้า ในพระไทยนั้นผูกพันธ์คิดถึงแต่นางไปชูอดกลั้นอยู่มิได้ ตรัสเล่าเนื้อความให้เซกอูฟังเสร็จแล้วว่า ผู้ใดจะทำอุบายให้นางไปชูหัวเราะได้ เราจะให้รางวัลทองพันตำลึง เซ็กอูเปนคนชั่งพูดประจบประแจงจึ่งทูลว่า อันร้องรำทำเพลงต่าง ๆ ไปชูฮองเฮาก็ไม่หัวเราะเพราะไม่ชอบใจ ถ้าชอบใจแล้วไหนจะกลั้นหัวเราะได้ ข้าพเจ้าเหนอุบายออยู่สิ่งหนึ่ง ขอเชิญเสดจ์พระองค์มานางไปชูขึ้นพลับพลาสูงซึ่งปลูกไว้บนเขาลิสาน ข้าพเจ้าจะขึ้นไปจุดไฟบนเอียนตุน ซึ่งทำไว้นัดกองทัพหัวเมือง แลเอียนตุนนี้ ครั้งแผ่นดินพระเจ้าเซ็งอ่องให้ทำไว้ยี่สิบสี่แห่ง ระยะห่างกันสองร้อยหกสิบเส้นเอียนตุนหนึ่ง เอียนตุนนั้นแปลภาษาไทยว่าร้านไฟ มีกลองสำหรับไว้ใบหนึ่ง เจ้าพนักงานอยู่รักษา แม้นเมื่อมีหลวงเกิดศึกเมื่อใดก็จุดเพลิงบนเอียนตุน แลตีกลองเปนสำคัญ ตัวเมืองทั้งปวงเหนแสงเพลิง แลได้ยินกลองสัญญาก็จะยกทองทัพมาช่วยเมืองหลวงพร้อมกัน แลจะจุดเพลิงบนเอียนตุนขึ้นครั้งนี้ ทัพหัวเมืองทั้งปวงก็จะยกมา แม้นไม่เหนว่าศึกก็จะได้ตามกันเอิกเกริก ข้าพเจ้าเหนว่านางไปชู

จะหัวเราะ ด้วยกองทัพมาเก้อกลับไปเปล่า พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จึ่งสั่งให้เซ็กอูไปจัดแจงพลับพลาสูงที่จะทอดพระเนตรกองทัพ แล้วเสด็จเข้าพระราชวัง ตรัสชวนนางไปชมมาทรงรถเทียมด้วยม้า พร้อมด้วยขุนนางเล็กพระสนมฝ่ายในตามเสด็จไปเขาลิสาน ๆ นั้นอยู่ในกำแพงเมืองชั้นนอก ครั้นถึงซึ่งบันได พระเจ้าอิวอ่องก็ชวนนางไปชุกับนางสนมทั้งปวงขึ้นบนพลับพลาที่สูง พระเจ้าอิวอ่องขึ้นพระทรงรถตรัสบอกให้นางไปชมชมภูเขาเลต้นไม้อันทรงดอกผลต่าง ๆ

ขณะนั้นเตงเป็กอิวเจ้าเมืองเตง ซึ่งเข้ามารับราชการเป็นขุนนางตำแหน่งกรมเสง ตามเสด็จขึ้นไปด้วยแจ้งความว่า พระเจ้าอิวอ่องจะให้จุดเอียนตุนเล่นก็ตกใจ จึ่งร้องกราบทูลขึ้นไปว่า บ้านเมืองของพระองค์มิได้มีข่าศึกสัตรูมาย่ำยี ซึ่งจะให้จุดเอียนตุนขึ้นนั้น หัวเมืองทั้งปวงจะสำคัญว่าเมืองหลวงเกิดศึก จะยกกองทัพมาตามสัญญาเมืองแต่ก่อน ถ้าไม่เห็นข่าศึกก็จะกลับไป เบื้องหน้าถ้าเมืองหลวงเกิดศึก จะจุดเอียนตุนให้กองทัพยกมาช่วย ข้าพเจ้าเห็นว่าทัพหัวเมืองทั้งปวงจะหายกมาช่วยตามสัญญาไม่ ขออย่าให้จุดเอียนตุนเลย พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังก็โกรธจึ่งตรัสว่าบ้านเมืองเราเป็นสุขอยู่แล้ว เราจะให้จุดเอียนตุนเล่นเป็นการให้สบายใจมิควรจะห้ามปราม ว่าแล้วก็ตรัสพูดเล่นอยู่กับนางไปชู ครั้นเวลาค่ำพระเจ้าอิวอ่องจึ่งตรัสสั่งเซ็กอู ให้เจ้าพนักงานตีกลองสัญญาณจุดเพลิงทุกเอียนตุน

ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวงซึ่งอยู่ใกล้เมืองหลวง ครั้นเห็น

แสงเพลิงบนเอียนตุนก็ตกใจสำคัญว่าเมืองหลวงเกิดศึก ต่างเมืองกะเกณฑ์ทหารเข้ากระบวนทัพในเวลากลางคืน ครั้นรุ่งเช้าก็รีบไปเมืองหลวงตามระยะทางใกล้แลไกล ฯ

ฝ่ายพระเจ้าอิวอ๋อง เสด็จประทับเรือมอยู่บนพลับพลาสูงเสวยสุราคับนางโปชู ฯ ครอยทองทัพหัวเมืองอยู่ถึงเจ็ดวัน ครั้นกองทัพหัวเมืองมาพร้อมกันแล้ว พระเจ้าอิวอ๋องจึ่งตรัสว่า เราให้จุดเอียนตุนดูเล่นดอก บ้านเมืองหามีศึกสัตรูไม่ ท่านภากันมาไยให้ลำบากแก่ทแกล้วทหาร จงกลับไปเมืองเถิด นายทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็เสียใจ จึ่งคิดว่าพระเจ้าอิวอ๋องเมืองหลวง แต่จะเล่นให้ร้อนถึงหัวเมืองมาลำบากด้วยเล่า ต่างคนก็นึกน้อยใจ จึ่งให้ทหารม้วนของสำหรับทัพเสีย ต่างยกกลับไปบ้านเมืองของตัว

ขณะนั้นนางโปชูนั่งอยู่กับพระเจ้าอิวอ๋อง ดูกองทัพหัวเมืองทั้งปวงเมื่อแรกยกมา เหมผู้คนโห่ร้องคึกคักจะเอาความชอบ ครั้นต้องกลับไปเปล่า ก็ทำหน้าเก้อถ้วมิใคร่ออก นางโปชูคิดขันขึ้นมาในใจ จึ่งว่าชั่งกะไรเลยแต่ล้วนคนเก้อ เปนหมื่นเปนแสนทีเดียว ว่าแล้วก็หัวเราะขึ้นต่อหน้าที่นั่ง พระเจ้าอิวอ๋องเหนนางโปชูหัวเราะ เสียงเพราะนักดูจริตกิริยาก็งามขึ้นกว่าเก่าสักสามสี่ส่วน พระเจ้าอิวอ๋องยิ่งมีพระไทยรักนางโปชูมากขึ้น แกล้งตรัสสัพยอกให้นางโปชูน้ำบ่อย ๆ สบายพระไทย จนทัพหัวเมืองทั้งปวงกลับสิ้น แล้วจึ่งให้หาเซ็กอูเข้ามาตรัสว่า ท่านคิดกลอุบายให้นางโปชูหัวเราะได้ครั้งนี้ ท่านมีความชอบมากนัก จึ่ง

พระราชทานทองพันตำลึงให้เซ็กอู แล้วตรัสสวนนางไปชู กับนางพนักงานบำเรอทั้งปวงเสด็จเข้าพระราชวัง

ฝ่ายสินเฮาเจ้าเมืองสิน ตั้งแต่งี่เป็กผู้หลานมาถึงเมือง เล่าเนื้อความทั้งปวงให้ฟัง สินเฮาแจ้งความนั้นแล้ว จึ่งคิดว่าพระเจ้าอิวอ๋องหลงรักนางไปชูนัก ขับงี่เป็กพระราชบุตรเสีย ครั้งนี้ทำผิดประเพณีกระษัตริย์ ครั้นเราจะมีหนังสือไปกราบทูลเตือนสติเล่า ก็จะเหมือนว่าเราเข้าด้วยหลาน จำจะนิ่งไว้ฟังดูก่อน สินเฮาก็จัดแจงที่อยู่ให้งี่เป็กโดยสมควร ทำนุบำรุงมิให้อนาทร

ครั้นอยู่มานานหลายปี สินเฮาจึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเปนเรื่องราวกราบทูล สั่งให้ขุนนางผู้หนึ่งไปเมืองโกเก๋งกอพระเจ้าอิวอ๋องเสด็จออก ผู้ถือหนังสือจึ่งเข้าไปหากรมวัง ให้ภาเข้าไปเผ้าถวายเรื่องราวเจ้าเมืองสิน พระเจ้าอิวอ๋องจึ่งให้อาลักษณ์อ่าน ใจความในเรื่องราวนั้นว่า ประเวณีแผ่นดินจะอยู่เยนเปนสุข แลจะได้ความเดือดร้อนมีสองประการ คือพระมหากระษัตริย์เชื่อฟังขุนนางผู้สัจซื่อ แลมิได้หลงด้วยอิสตรี แผ่นดินก็จะอยู่เยนเปนสุข ถ้าพระมหากระษัตริย์มีพระไทยลุ่มหลงไปด้วยอิสตรี เหมือนครั้งแผ่นดินพระเจ้าเอี๊ยดอ๋อง ลุอำนาจนางอิงบอย แผ่นดินจึ่งเกิดจลาจล ครั้งพระเจ้าอิวอ๋องเล่าก็หลงรักนางขันกี บ้านเมืองจึ่งเกิดวิบัติ ครั้งนี้พระองค์มารักนางไปชูมากกว่าพระราชบุตร แล้วให้ขับงี่เป็กราชบุตรเสียฉนี้ ข้าพเจ้าเหนว่าจะมีผู้นินทา ขอพระองค์จงตริกตรองดูให้ต้องตามประเวณีกระษัตริย์ อนา

ประชาราษฎรแลหัวเมืองทั้งปวงจึ่งจะอยู่เยือนเป็นศุข

พระเจ้าอิวอ่องได้ทรงฟังเรื่องราวสินเฮาดังนั้น ก็ทรงพระโกรธ จึ่งตรัสแก่ขุนนางทั้งปวงว่า สินเฮาทำเรื่องราวมาว่ากล่าวอยาบช้าเปรียบเทียบเราว่า เหมือนเคียดอ๋องแลติวอ๋อง เพราะโกรธว่าเราขับงิ้วเป็กผู้หลานเสีย พระเจ้าอิวอ่องจึ่งสั่งให้บิตราออกไปตอดสินเฮาเสียจากที่เข้าเมืองสิน แล้วให้เกณฑ์กองทัพ จะให้เซ็กอูเป็นแม่ทัพยกไปจับสินเฮาฆ่าเสีย

ฝ่ายเปกเอียงอูซึ่งออกจากที่ขุนนางไปอยู่บ้านนอก ครั้นรู้ว่าพระเจ้าอิวอ่องให้เตรียมทัพจะยกไปตีเมืองสิน เปกเอียงอูเห็นว่าเมืองจะเสียแก่ฆ่าศึก เปกเอียงอูจึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ให้คนใช้ไปบิ๊ดไว้ที่ประตูเมือง ในหนังสือนั้นว่า ห้ามมิให้ทหารเมืองหลวงยกไปตีเมืองสิน ถ้ามิฟังจะขืนยกไป เมืองหลวงจะเสียแก่ฆ่าศึก

ฝ่ายนายประตูเห็นหนังสือบิ๊ดไว้ ก็นำเอาหนังสือนั้นไปให้แก่ขุนนางผู้ใหญ่ให้กราบทูล พระเจ้าอิวอ่องทรงอ่านแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึ่งปฤกษาขัวเอียวซึ่งเป็นเสนาใหญ่ว่า มีผู้มาบิ๊ดหนังสือดังนี้ท่านจะเห็นประการใด ขัวเอียวจึ่งทูลว่า ชวอยผู้มีสติปัญญาซึ่งสัจซื่อต่อพระองค์เห็นว่า บ้านเมืองของพระองค์อยู่เยือนเป็นศุขแล้ว และจะให้เกณฑ์กองทัพยกไปตีเมืองสินครั้งนี้ เหมือนจะก่อศึกให้เกิดรบพุ่งกันวุ่นวายไปทั้งแผ่นดิน ขอพระองค์จงงดกองทัพไว้ก่อน ทรงตริกตรองดูเสียอีกได้พึ่งขัวเอียวกราบทูลดังนั้นก็โกรธ จึ่งทูลขึ้นว่า ซึ่งขัวเลียวกราบทูลห้ามกองทัพมิให้ยกไปทั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า

ชัวเอียวเปนพวกงีเป็ก แกล้งทำหนังสือมาบี้ดไว้ ทรงมิให้ยกทัพไปตีเมืองสิน พระเจ้าอิวอ่องได้ฟังก็เหนด้วย ทรงพระโกรธ จึ่งสั่งให้ทหารจับตัวชัวเอียวไปฆ่าเสียทั้งโคตร แล้วให้ตัดศีศะเสียบไว้ที่ประตูเมืองมิให้ผู้ใดดูเยี่ยงอย่าง ครั้งนั้นพระเจ้าอิวอ่องให้ฆ่าพวกชัวเอียวเสียทั้งชายหญิงใหญ่น้อย เปนคนถึงหกสิบเศศ

ขณะเมื่อทหารจับพวกชัวเอียวนั้น ชัวจกผู้น้องชัวเอียวมีที่ไปมิได้อยู่บ้าน ครั้นรู้ว่าพระเจ้าอิวอ่องให้จับชัวเอียวผู้พี่ฆ่าเสียแล้ว ชัวจกก็หนีไปอยู่เมืองเตง

ฝ่ายผู้ถือหนังสือสินเฮา ครั้นเหนพระเจ้าอิวอ่องทรงพระโกรธ ให้ตรวจเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองสินดังนั้น ผู้ถือหนังสือก็ออกจากเมืองหลวง รีบกลับไปทั้งกลางวันกลางคืน ครั้นถึงเมืองสินจึ่งเข้าไปคำนับแจ้งความแก่สินเฮาทุกประการ สินเฮาครั้นแจ้งว่ากองทัพเมืองหลวงจะยกมาก็ตกใจ จึ่งปฤกษาลีเจียงขุนนางว่า เมืองเราเปนเมืองน้อย ทแกล้วทหารก็เบาบาง เหนจะสู้กองทัพเมืองหลวงมิได้ ท่านจะคิดประการใดดี ลีเจียงจึ่งว่าทุกวันนี้พระเจ้าอิวอ่องหลงรักนางโฮซู ให้ขับพระราชบุตรเสีย ขุนนางผู้สัจซื่อก็เอาใจออกหากกิติศัพท์ที่ชั่วก็ฦๅไปแก่หัวเมืองทั้งปวง เกียรติยศพระเจ้าอิวอ่องก็เสื่อมลงเหมือนพระจันทร์จันแรม แลชาลเทเจ้าเมืองเกียงหยงทุกวันนี้มีทหารเปนอันมาก มีเมืองขึ้นก็กี่หลายหัวเมือง แล้วมิได้ขึ้นแก่เมืองหลวง ชาลเทเปนคนโลภเหนแก่จะได้ทรัพย์สิ่งสิน ขอท่านจงจัดแจงเครื่องบรรณา

การ มีหนังสือไปขอกองทัพมาช่วยกำจัดพระเจ้าอิวอ่องเสีย ได้แล้ว เราจึ่งยกงิ้วเป็กขึ้นเปนกระษัตริย์ครองเมืองหลวงต่อไป สินเฮาได้ฟังดังนั้นเหนชอบด้วย จึ่งจัดแจงทองคำกับแพรบันทุกเกวียนเปนของคำนับ แล้วแต่งหนังสือฉบับหนึ่งให้ขุนนางผู้มีสติปัญญาเปนทูตถือหนังสือแลคุมเครื่องบรรณาการไปเมืองเกียงหยง จึ่งบอกนายด่านให้เข้าไปแจ้งแก่เจ้าเมืองเกียงหยง

ฝ่ายชาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง ครั้นแจ้งว่าเจ้าเมืองสินให้ทูตคุมเครื่องบรรณาการมาโดยสุจริต จึ่งให้ทหารไปรับทูตเข้ามาแล้วถามว่า เจ้าเมืองสินใช้ท่านมาหาเราด้วยประการใด ขุนนางเมืองสินคำนับแล้วแจ้งความว่า เดิมพระเจ้าอิวอ่องตั้งนางสินฮองฮอบุตรเจ้าเมืองสินเปนมเหษี เกิดพระราชบุตรองค์หนึ่งชื่องิ้วเป็ก ครั้นอยู่มาพระเจ้าอิวอ่องหลงรักนางไปชู จึ่งให้ขับงิ้วเป็กพระราชบุตรเสีย บัดนี้พระเจ้าอิวอ่องเชื่อฟังเชื้อขุนนางผู้ใหญ่ ให้จัดแจงกองทัพจะยกมาตีเมืองสิน เจ้าเมืองสินมีทแกล้วทหารน้อย เหนจะสู้รบกองทัพเมืองหลวงมิได้ จึ่งมีหนังสือฉบับหนึ่งมาถึงท่าน ขุนนางเมืองสินก็ส่งหนังสือให้เจ้าเมืองเกียงหยง ๆ ฉีกผนึกออกอ่าน ใจความในหนังสือนั้นว่า ข้าพเจ้าสินเฮาขอคำนับมาถึงเจ้าเมืองเกียงหยง ด้วยแต่ก่อนเจ้าเมืองไกเก่งตั้งอยู่ในสุจริตธรรม เพราะเชื่อฟังขุนนางผู้สัจซื่อ บัดนี้เจ้าเมืองไกเก่งฟังแต่เช็กอูคนพาล แลหลงรักนางไปชูจนขับพระราชบุตรเสียจากเมือง ขุนนางผู้สัจซื่อคล่อแผ่นดินจะว่ากล่าวสิ่งใดไม่เชื่อฟัง หัวเมืองทั้งปวง

ต่างก็เอาใจออกห่าง ข้าพเจ้าคิดเหนว่าพระเจ้าอิวอ่องจะสิ้นบุญแล้ว ครั้นข้าพเจ้าจะยกไปกระทำแก่เมืองโกเก๋งเล่าทหารข้าพเจ้าน้อยนัก เหนว่าจะทำมิตลอด ขอท่านจงกรุณายกกองทัพมาช่วยข้าพเจ้าไปกำจัดพระเจ้าอิวอ่องเสีย ถ้าได้สำเรจทรัพย์สิ่งของในท้องพระคลัง มีมากน้อยเท่าใดจงเปนของๆ ท่านเถิด แต่เปลือกเมืองนั้นข้าพเจ้าขอให้แก่งีเป็กบุตรพระเจ้าอิวอ่องครอบครองสมบัติสืบไป

เจ้าเมืองเกียงหยงแจ้งความดังนั้นก็ยินดี รับเอาเครื่องบรรณาการไว้แล้วว่า ท่านจงกลับไปบอกแก่เจ้าเจ้าเมืองสินเถิดว่า เราจะยกไปสมทบทัพนายท่านไปตีเมืองโกเก๋งกำจัดอิวอ่องเสียให้จงได้ อย่าให้นายท่านวิตกเลย ขุนนางเมืองสินก็รับคำ แล้วลากลับไปแจ้งความแก่สินเฮาทุกประการ สินเฮาก็จัดแจงทหารหมื่นหนึ่ง ยกออกไปคอยกองทัพเมืองเกียงหยงอยู่ทางร่วม

ฝ่ายเจ้าเมืองเกียงหยง ก็จัดทหารเอกทหารเลวที่มีกำลังแลฝีมือกล้าแขงได้หมื่นห้าพัน ให้พุดเตเตงเปนทัพน่า บัวนน้าเปนทัพหลัง เจ้าเมืองเกียงหยงเปนทัพหลวง ยกมาถึงทางร่วม ฝกองทัพเจ้าเมืองสิน ถ้อยทีคำนับกับสินเฮา แล้วสินเฮาจึงบอกอุบายซึ่งจะนำทัพเข้าไปให้ถึงเมืองหลวง มิให้ต้องตีด่านทาง แล้วสินเฮาก็ยกทหารนำกองทัพเมืองเกียงหยงรีบไปทั้งกลางวันกลางคืน ถึงด่านตำบลใด สินเฮาก็ให้ทหารไปบอกนายด่านว่า จะภาชาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยงเข้ามาสาพิทักษ์เปนข้าพระเจ้าอิวอ่อง นายด่านสำคัญว่าจริง ก็เปิดประตูด่านให้

กองทัพเข้าไปจนถึงกำแพงเมืองหลวง เจ้าเมืองเกียงหยงเกณฑ์ทหารทำกระสอบสูงศอกเศษ บันจุดินแลทรายตั้งเคียงเรียงกันเป็นสนามเพลาะ ฝังหลักมั่นขันเชษาะกระหนาบคร่าวให้มั่นคง แล้วตัดกิ่งไม้ขัดตาชะแลงแกงรั้วไก่ ขึงผ้าขาววงรอบสูงห้าศอกเศษเป็นค่าย ทำเพดานตากอร่มน้ำค้างชาเลเหตั้งค่ายประชิดล้อมเมืองเป็นสำคัญ ให้ทหารพูนทำนบบีดคลองน้ำที่ไหลเข้าในเมืองไว้ แลตั้งระหัดไขน้ำออกมาหมายจะให้ชาวเมืองอดน้ำ

ฝ่ายเซ็กอุขณะเมื่อมีรับสั่งให้จัดแจงกองทัพ จะไปตีเมืองสินยังมิทันจะยกไป ครั้นกองทัพเมืองเกียงหยงมาล้อมเมืองไว้ก็ตกใจ จึงให้ทหารขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทินไว้ แล้วเข้าไปกราบทูลให้ทราบทุกประการ พระเจ้าอิวอ๋องได้ฟังดังนั้นก็ตกพระไทยนัก จึงตรัสปฤกษาเซ็กอูว่า ทัพเมืองเกียงหยงมาตีเมืองเราครั้งนี้ประหลาดนัก ด่านทางหลายตำบลเหตุไรไม่ต้านทานไว้ ให้ทัพล่วงเข้ามาถึงเชิงกำแพงเมืองไม่ทันรู้ตัวฉนี้ท่านจะคิดอ่านสู้รบประการใด เซ็กอูจึงทูลว่า อันทัพเมืองเกียงหยงล่วงด่านเข้ามาได้ครั้งนี้ เข้าเมืองสินนำเข้ามา ชาวด่านจึงมิได้สงไสย ด้วยว่าทัพเมืองสินเคยไปมาแต่ก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าให้ทหารขึ้นรักษาน่าที่ไว้มั่นคง แต่ข่าศึกคิดบีบคลองน้ำมิให้ไหลเข้ามาในเมือง ถ้าละไว้หลายวันเหนผู้คนในเมืองเราจะอดน้ำ ขอให้จุดเอียนตุนขึ้นให้หัวเมืองทั้งปวงเหน จะได้ยกมาช่วยดีเป็นศึกกระนาบ กองทัพเมืองเกียงหยงก็จะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง พระเจ้าอิวอ๋องได้ทรงฟังก็เหนชอบ

ด้วย จึ่งสั่งทหารให้ขึ้นไปจุดเพลิงบนเอียนตุน

ฝ่ายหัวเมืองบันดาซึ่งอยู่ใกล้เมืองหลวง แลเห็นแสงเพลิง ก็สำคัญว่า พระเจ้าอิวอ๋องให้จุดเอียนตุน เล่น เหมือนครั้งก่อนต่างเมืองก็มิได้ยกมา

ฝ่ายชาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง ให้ทหารตั้งค่ายประชิดเมืองโกเก๋งอยู่หลายวัน จึ่งให้ทหารเข้าไปทำลายประตูเมือง ทหารเมืองโกเก๋งก็ชั้วกรวดทราย แลเคี่ยวน้ำมันชัดเทลงไป มิให้ทหารเมืองเกียงหยงเข้ามาทำลายประตูเมืองได้ ทหารเมืองเกียงหยง เอาบันไดหกมาพาดกำแพงเมืองเปนหลายแห่ง ทหารเมืองโกเก๋งก็พุ่งสาตราวุธ ยิงเกาทัณฑ์ต้านทานไว้ ทหารทั้งสองฝ่ายรบพุ่งกันเปนสามารถ นายทหารเมืองโกเก๋งเหนเหลือกำลังจะต้านทานมิได้ จึ่งเข้าไปกราบทูลพระเจ้าอิวอ๋อง ๆ จึ่งตรัสสั่งเซ็กอูว่า ท่านจงคุมทหารม้าสองร้อย ทหารเกวียนสองร้อย ออกไปรบกับทหารเมืองเกียงหยงดูฝีมือสักครั้งหนึ่ง เซ็กอูได้ฟังดังนั้นเปนทุกข์ใจนัก จึ่งทูลบิดพลั้วแก่ตัวว่า ข้าพเจ้าเปนขุนนางพลเรือน วิชาทหารไม่ชำนิชำนาญ เกลือกจะเสียทีแก่ข้าศึก พระเจ้าอิวอ๋องจึ่งตรัสว่า ในเมืองโกเก๋งนี้ราชการทหารพลเรือนก็สิทธิ์ขาดอยู่แก่ท่าน ซึ่งท่านจะบิดพลั้วอยู่ฉนี้ผู้ใดจะออกไปรบเล่า เมืองเราจะมิเสียแก่ข้าศึกฤๅ เซ็กอูขัดรับสั่งมิได้ก็บังคมลาออกมา แต่งตัวใส่เกราะขึ้นม้า ถือกระบี่ภาทหารม้าทหารเกวียน เปิดประตูเมืองออกไปรบกับทหารเมืองเกียงหยง ซึ่งเข้ามาประชิดประตูนั้นถอยห่างออกไป

ขณะนั้นชาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง กับสินเฮาเจ้าเมืองสิน ยืนม้าอยู่หน้าค่าย แลเห็นเซ็กอุออกมา สินเฮาจึงบอกทหารทั้งปวงว่า เซ็กอุคนนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวง เร่งจับตัวมาฆ่าเสียให้จงได้ พูดเตเตงแม่ทัพหน้าได้ยินดังนั้นก็ขับม้ารำทวนเข้ารบกับเซ็กอุ ๆ ไม่ช้านานในการทหารกลัวจะเสียทีก็ขับม้าหนี พูดเต๋เตงขับม้าตามทัน เอาทวนแทงถูกเซ็กอุตกจากหลังม้าตาย ทหารเมืองไกเก๋งก็แตกหนีเข้าเมือง ชาเลเทกับสินเฮาเห็นได้ทีก็ขับทหารไล่ติดตามเข้าไป ทหารเมืองไกเก๋งปิดประตูเมืองมิทัน ทหารเมืองเกียงหยงเข้าเมืองได้ ก็จุดเพลิงเข้าเป็นหลายแห่ง ไล่ฆ่าทหารชาวเมืองเป็นอลวน ขุนนางในเมืองหลวงต่างแตกหนีกระจัดกระจายไม่สู้รบ สินเฮาร้องห้ามมิให้ทำอันตรายแก่ชาวเมืองทั้งปวง ทหารเมืองเกียงหยงก็มิฟัง ไล่ฆ่าฟันชาวเมืองเข้าไปถึงประตูวัง

ฝ่ายพระเจ้าอิวอ๋องได้ยินเสียงอื้ออึง แจ้งว่าข้าศึกเข้าเมืองได้ก็ตกพระไทยนัก จึงให้นางโปซูกับเป็กฮกขึ้นรถ ๆ หนึ่ง พระเจ้าอิวอ๋องก็ทรงรถ ๆ หนึ่ง ให้เปิดประตูหลังวังขับรถออกมาพบเตงเป็กอิวที่ประตูวัง เตงเป็กอิวก็เชิญเสด็จขึ้นไปบนเขาลิสานๆ อยู่ในกำแพงเมืองชั้นนอก พระเจ้าอิวอ๋องสิ้นสติปัญญาที่จะคิดประการใด จึงให้จุดเอียนตุนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ก็มิได้เหนกองทัพหัวเมืองมา

ภออินกิ่วมาทันเสด็จทูลพระเจ้าอิวอ๋องว่า ฆ่าศึกจุดเพลิงติดฉางเข้าขึ้นไหม้ลุกลามไปเป็นอันมาก เดดกังกับเจกังนั้น ทหารเมืองเกียงหยงฆ่าเสียแล้ว พระเจ้าอิวอ๋องฟังอินกิ่ว

ทูลความมิทันขาดคำ ภอได้ยินเสียงเท้าม้าแลทหารเมืองเกียงหยง ออองขึ้นมาบนเขาแล้วร้องว่า อิวอ๋องอยู่แห่งใดเร่งออกมาโดยดี

พระเจ้าอิวอ๋องยิ่งตกพระไทยนัก ชุดมือเตงเป๊กอิวเข้าไว้ทรงพระกันแสงตรัสแก่เตงเป๊กอิวว่า "เมื่อเช็กอุจุดเอียนตุนจะให้นางไปชูหัวเราะนั้น ท่านได้ห้ามปรามเราไม่ฟังคำท่าน ครั้นบ้านเมืองเกิดศึกขึ้น เราให้จุดเอียนตุนจะให้หัวเมืองยกทัพมาช่วยก็ไม่เห็นมา เห็นหัวเมืองทั้งปวงจะสำคัญว่าจุดเอียนตุนเล่นเหมือนครั้งก่อน จึงมิได้มาช่วย ครั้งนี้เราถึงแก่อับจนแล้ว เห็นแต่ท่านจึงช่วยคิดอ่านให้เรารอดชีวิตร เตงเป๊กอิวจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะคิดอุบายพ่อลวงทหารเมืองเกียงหยงให้ไปหาที่พลับพลาสูง แล้วข้าพเจ้าจะเชิญเสด็จพระองค์หนีไปทางหลังเขาลิสาน เตงเป๊กอิวจึงสั่งอินกิ๋วว่า เราจะไปจุดเพลิงที่พลับพลาสูง ท่านจงเชิญเสด็จไปทางหลังเขาลิสาน เตงเป๊กอิวสั่งอินกิ๋วแล้วก็ไปจุดเพลิงไหม้พลับพลาสูงขึ้น แล้วรีบขับม้าตามเสด็จพระเจ้าอิวอ๋องไป

ขณะนั้นโกลิเช็กนายทหารเมืองเกียงหยง เห็นเพลิงไหม้พลับพลาสูงขึ้น จึงขับม้าภาทหารมาดูมิได้เห็นผู้ใด ก็กลับไปทางหลังเขา แลเห็นรถสองรถมีแต่ทหารสองคนขี่ม้าตามหลังรถไป โกลิเช็กก็ขับม้ารำทวนไล่กระชั้นเข้าไป เตงเป๊กอิวก็กลับม้ามารบกับโกลิเช็กได้ห้าเพลง โกลิเช็กเสียที เตงเป๊กอิวเอาทวนแทงถูกโกลิเช็กตกม้าลงตาย แล้วเตงเป๊กอิวก็เชิญเสด็จพระเจ้าอิวอ๋องรีบหนีไป

ฝ่ายขุนนางเมืองหลวงรู้ว่า พระเจ้าอิวอ๋องหนีฆ่าศึกไปถึงเขาลิสาน ต่างคนไปตามเสด็จ ทหารเมืองเกียงหยงเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงไปเป็นอันมาก ถูกขุนนางทั้งปวงล้มตายโตกหนีกระจายไปสิ้น

ขณะนั้นเจ้าเมืองเกียงหยง ขับม้าภาทหารมาทางหลังเขาลิสานพบพระเจ้าอิวอ๋อง เจ้าเมืองเกียงหยงมิได้รู้จัก จึงขับม้าภาทหารเข้าล้อมไว้ เตงเป็กอิวกับอินกิ่วสู้รบเป็นสามารถเหมือนกำลังจะต้านทานมิได้ เตงเป็กอิวก็ขับม้าฝ่าทหารเมืองเกียงหยงออกจากที่ล้อม ชาเลเทก็ขับม้าภาทหารเข้าจับพระเจ้าอิวอ๋องกับอินกิ่วไว้ได้ ชาเลเทเห็นเขมขัดประดับแก้วเป็นของกระษัตริย์ก็รู้ว่าพระเจ้าอิวอ๋อง เจ้าเมืองเกียงหยงก็ให้ทหารภาพระเจ้าอิวอ๋องกับเป็กฮกอินกิ่วไปฆ่าเสีย

ขณะเมื่อเจ้าเมืองเกียงหยงฆ่าพระเจ้าอิวอ๋องเสียนั้น ศักราชพระเจ้าอิวอ๋องเสวยราชสมบัติได้สิบเอ็ดปี เสียเมืองแก่เจ้าเมืองเกียงหยง ๆ ก็ภานางโปชูลงจากเขาลิสานมาหาสินเฮา

ฝ่ายสินเฮาเห็นไฟไหม้เมืองหลวงขึ้น เกรงทหารเมืองเกียงหยงจะทำอันตรายแก่พระเจ้าอิวอ๋อง ก็ให้ทหารขึ้นคุ้มไฟ แต่ตัวสินเฮานั้นรีบไปถอดนางสินฮองฮอซึ่งต้องจำออกจากตึกที่จำสงัด แล้วเข้าไปค้นหาพระเจ้าอิวอ๋องในวังก็มิพบ ภอขันทีบอกว่าพระเจ้าอิวอ๋องภานางโปชูหนีไปเขาลิสาน สินเฮาแจ้งความนั้นแล้วออกจากประตูเมืองไปถึงเขาลิสาน พบเจ้าเมืองเกียงหยงภานางโปชูกลับมา จึงถามว่าพบพระเจ้าอิวอ๋องฤๅไม่ เจ้าเมืองเกียงหยงบอกสินเฮาว่า พระเจ้าอิวอ๋อง

กับเป็กฮกเราฆ่าเสียแล้ว สินเฮาได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึ่งว่า เดิม ข้าพเจ้าขอกองทัพท่านมาช่วยกำจัดพระเจ้าอิวอ๋อง ภอพ้นฉกเมือง จะให้ตั้งเป็กขึ้นว่าราชการแทนบิดา ครั้นท่านเข้าเมืองได้ ให้จุดไฟเผาเมืองแล้วฆ่าพระเจ้าอิวอ๋องเสียฉนี้ ขุนนางแลราษฎรทั้งปวงจะนินทาว่า ข้าพเจ้าทำร้ายพระมหากระษัตริย์ไม่ควรนัก เจ้าเมืองเกียงหยงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะว่า ท่านใจอ่อนเหมือนใจผู้หญิง เราเหนว่าอิวอ๋องไม่อยู่ในสัจธรรม เราจึ่งมีเสียหามีความนินทาไม่ ว่าแล้วเจ้าเมืองเกียงหยงก็กลับไปค่าย

สินเฮาก็ไปทำการฝังสพพระเจ้าอิวอ๋องณเขาลิสาน ตามอย่างกระษัตริย์ แล้วกลับมาเมืองหลวงจัดแจงที่เสดจ์ออกให้เจ้าเมืองเกียงหยงอยู่อาไศรย แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเจ้าเมืองเกียงหยงแลทหารทั้งปวง เจ้าเมืองเกียงหยงกับนางโป๊ซูกินโต๊ะเสพสุราด้วยกันเปนศุขสบายอยู่ มิได้คิดที่จะกลับไปบ้านเมือง สินเฮาเข้าไปว่ากล่าวตักเตือนเจ้าเมืองเกียงหยงเปนหลายครั้ง จะให้เจ้าเมืองเกียงหยงกลับไปเมือง เจ้าเมืองเกียงหยงก็มิได้ไป ด้วยนางโป๊ซูชวนเจ้าเมืองเกียงหยงไว้จะให้อยู่เมืองโกเก๋ง

สินเฮามิรู้ที่จะทำประการใด จึงภานางสินฮองฮอมาอาไศรยคิดริมประตูเมือง แล้วแต่งหนังสือลับสามฉบับ ให้ม้าใช้ถือไปถึงเมืองจิ้น หัวเมืองทิศเหนือฉบับหนึ่ง ไปถึงกีโหเจ้าเมืองโอย หัวเมืองตวันออกฉบับหนึ่ง ไปถึงเองไขเจ้าเมืองจิ้น หัวเมืองตวันออกฉบับหนึ่ง ใจความใน

หนังสือต้องกันทั้งสามฉบับ ม้าใช้ทั้งสามต่างคนรับหนังสือคำนับลาขึ้นม้าแยกกันไปตามสินเฮาสั่ง

ขณะนั้นภอมีผู้มาบอกสินเฮาว่า ทหารเมืองเกียงหยงม้าเตงเป๊กอ๋วตาย สินเฮาจึงแต่งหนังสืออีกฉบับหนึ่ง ไปถึงเตงกุดเจ้าเมืองเตง ซึ่งเปนบุตรเตงเป๊กอ๋วว่า ซาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง ยกมาตีเมืองหลวงได้ เตงเป๊กอ๋วเซิญเสดจ์พระเจ้าอ๋วอ่องหนีไป ทหารเมืองเกียงหยงตามจับพระเจ้าอ๋วอ่องฆ่าเสีย เตงเป๊กอ๋วถูกลูกเกาทัณฑ์ตายอยู่กลางทาง ไม่มีผู้ใดผังสพ บัดนี้เจ้าเมืองเกียงหยงเข้าอยู่ในเมืองหลวงมิได้กลับไปเมือง เราก็ได้มีหนังสือไปถึงเจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองจั้น เจ้าเมืองจิ่น ให้ยกกองทัพมาช่วยกำจัดเมืองเกียงหยงด้วย ให้เจ้าเมืองเตงรีบยกทหารมาโดยเรว จะได้ทำการผังสพเตงเป๊กอ๋วผู้บิดา ถ้าช้าอยู่เมืองหลวงจะเปนเมืองของซาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง แต่งหนังสือแล้วเข้าผนึกส่งให้ม้าใช้รีบไปเมืองเตง

ฝ่ายเตงกุดเจ้าเมืองเตง ออกนั่งว่าราชการกับขุนนางทั้งปวง พอนายประตูเข้ามาบอกว่า มีผู้ถือหนังสือมาจึงคำนับส่งหนังสือให้เตงกุด ๆ รับหนังสือมาอ่านแจ้งความว่า ซาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง ยกทัพมาตีเมืองหลวงได้ ฆ่าพระเจ้าอ๋วอ่องแตกบิดาตาย เตงกุดแจ้งดังนั้นก็ร้องไห้รักบิดาจนสิ้นสมปรฤดี ครั้นวายความโศกแล้ว จึงนุ่งห่มขาวตามธรรมเนียม เตงกุดคิดแค้นเจ้าเมืองเกียงหยงนัก จึงจัดแจงทหารเอกสามร้อยขี่เกวียนคนละเล่ม มีทหารเลวตาม

เกวียนเล่มละสิบคน ทหารม้าสามร้อย ทหารเลวตามม้าละสิบคน เข้ากันเป็นทหารเอกหกร้อย ทหารเลวหกพัน ตั้งเป็นกระบวนทัพสรรพด้วยเครื่องสาตราวุธพร้อมแล้ว เตงกุดแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธ ขึ้นขี่เกวียนเทียมด้วยม้า ยกทัพออกจากเมืองเตง ให้กองทัพน่าตัดทางตรงไปเมืองหลวง เดินทางทั้งกลางวันกลางคืน ครั้นถึงด่านเมืองไกเก๋ง จึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายชาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง ใช้ให้คนไปสืบราชการอยู่ณด่าน ครั้นรู้ว่าเจ้าเมืองเตงยกทัพมา ก็ขึ้นม้ารีบเข้าไปแจ้งความแก่เจ้าเมืองเกียงหยงทุกประการ ชาเลเทได้แจ้งดังนั้น จึงสั่งพุดเตเตงกับบัวนม้าให้คุมทหารไปซุ่มอยู่ที่วิมประตูชั้นนอก ถ้าทัพเมืองเตงทำลายประตูเมืองชั้นนอกเข้ามา จึงให้ตีม้าพ่อกลองรบขึ้นขับทหารตีตัดหลัง เราจะเบิดประตูชั้นกลาง ออกไปรบต้านน่าไว้ จับตัวเตงกุดให้จงได้ ทหารทั้งสองรับคำไปทำตามสั่ง ชาเลเทจัดทหารพร้อมกันแล้ว ขึ้นไปเอบคอยพังม้าพ่ออยู่บนเชิงเทินชั้นกลาง

ฝ่ายเตงกุดครั้นเวลาค่ำ จัดแจงทหารจะยกเข้าตีเมืองไกเก๋ง กังขูเสงจึงห้ามเตงกุดว่า กองทัพเรายกมาทั้งกลางวันกลางคืน พึ่งมาถึงทหารยังอิดโรยกำลังอยู่ จะรีบยกเข้าตีเมืองไกเก๋งนั้นเหนจะเสียที ของคไว้ท่ากองทัพสามเมือพมาพร้อมกันก่อน จึ่งยกเข้าตีเมืองไกเก๋ง เหนจะได้ไชยชำนะโดยง่าย เตงกุดจึ่งว่าซึ่งท่านว่าก็ชอบอยู่ แต่เราเหนว่าถ้า

งดกองทัพไว้หลายวัน เจ้าเมืองเกียงหยงรู้ก็จะรักษาน่าที่เชิงเทิลไว้มั่นคง เหนเราจะทำยาก จำจะรีบยกเข้าตีเสียโดยเรวอย่าให้มันรู้ตัว ก็คงจะได้ไชยชำนะโดยง่ายเหมือนกัน ว่าแล้วเตงกุดแต่งตัวใส่เกราะขึ้นม้าถือทวน ยกทหารออกจากค่าย ไปถึงเชิงกำแพงเมืองไกเก๋ง เหนประตูเมืองปิดอยู่ มิได้เหนทหารรักษาน่าที่เชิงเทิล จึงสั่งทหารให้ทำลายประตูเข้าไป

ฝ่ายพุดเตเตงกับบ้วนน้าซึ่งซุ่มอยู่นั้น เหนทัพเตงกุดฉลำเข้าไปได้ที ก็ให้ตีม้าพ่อเลกลองศึก ขับทหารออกสกัดทางไว้ ฝ่ายชาเลเทขึ้นแอบอยู่บนเชิงเทิล เหนทหารสองนายออกสกัดทางไว้แล้วก็ลงจากเชิงเทิล ขึ้นม้าถือทวนภาทหารเปิดประตูเมืองชั้นกลาง ออกรบต้านทานทัพเตงกุดไว้ ทหารทั้งสองฝ่ายพุ่งสาตราวุธยิงเอาทัฒท์ รบกันเปนสามารถ พุดเตเตงกับบ้วนน้าก็ขับทหารตีกระหนาบหลัง เตงกุดตกอยู่ในกลางศึกกระหนาบ ทหารถูกอาวุธล้มตายเปนอันมาก เหนจะต้านทานมิได้ ก็ขับม้าฝ่าทหารพุดเตเตงออกมานอกเมือง ทหารเมืองเกียงหยงก็ไล่ติดตาม ฆ่าฟันทหารเตงกุดไปทางประมาณสามร้อยเจ็ดสิบเส้น ชาเลเทให้ตีม้าพ่อเรือกทหารเก็บได้เครื่องสาตราวุธเปนอันมากแล้วคืนเข้าเมือง

ฝ่ายเตงกุดแตกหนีทหารเมืองเกียงหยง มาถึงตำบลเป๊กเอี๋ยง จึ่งหยุดตรวจทหารที่เหลือมาได้สองส่วน ตายในที่รบประมาณส่วนหนึ่ง เตงกุดเสียใจนัก จึ่งว่าแก่กังจูเลงว่า เราเสียทีแก่ทหารเมืองเกียงหยงครั้งนี้ เพราะเราไม่เชื่อท่าน

ห้ามปราม จึ่งได้อัปยศแก่ชาเลเท ท่านจะคิดอ่านประการใดเล่า กังจูงเสงจึ่งว่า บัดนี้เราก็มาถึงตำบลปักเอี๋ยง หนทางจะไปเมืองโอย จำเราจะไปภาคองทัพเมืองโอยกลับมาช่วยกันเป็นสองทัพ ดีทัพเมืองเกียงหยงเหนจะได้ไชยชำนะ เตงกุดได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย จึ่งขับม้าภาทหารเดิรไปได้สองวัน ภอได้ยินเสียงอื้อึงมาข้างหน้า แลไปเหนธงน่าทัพจาฉกอัคษรว่า โอยฮาบุนกุ๋ง แปลว่ากองทัพเจ้าเมืองโอย เตงกุดก็ขึ่นม้าจึ่งหลีกเข้าข้างทาง ภอเจ้าเมืองโอยมาถึง เตงกุดลงจากหลังม้า เข้าไปคำนับก็ไหเจ้าเมืองโอย ๆ ไม่รู้จักเตงกุด รับคำนับแล้วจึ่งถามว่าท่านชื่อไร ภาทหารมาตั้งอยู่ที่นี่จะไปไหน เตงกุดจึ่งบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อเตงกุดเปนเจ้าเมืองเตง บิดาข้าพเจ้าชื่อเตงเป๊กอิว บัดนี้เจ้าเมืองสินมีหนังสือบอกไปถึงข้าพเจ้าว่า ชาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยง ยกทัพมาตีเมืองโกเก๋งได้ ฆ่าพระเจ้าอิวอ๋องเสีย ทั้งบิดาข้าพเจ้าก็ทุกเกาทัณฑ์ตาย ข้าพเจ้ายกมารบแก้แค้นก็เสียทีแก่ทหารเมืองเกียงหยง ข้าพเจ้าจะไปเชิญท่านมาช่วยจับเจ้าเมืองเกียงหยงฆ่าเสีย ภอพบกองทัพท่านยกมา ข้าพเจ้านี้ยินดีหาที่สุดมิได้ ดูท่านแก่ชราลงกว่าแต่ก่อน แต่รูปทรงยังสมบูรณ์งามดังเทวดา อายุท่านทุกวันนี้ประมาณสักเท่าใด ก็ไหเจ้าเมืองโอยจึ่งบอกว่า อายุเราได้เปดสิบห้าปีแล้ว แต่กำลังวังชายังปรกติอยู่ ซึ่งเมืองโกเก๋งเสียแก่ชาเลเหนนั้น เจ้าเมืองสินก็มีหนังสือบอกไปถึงเรา กับเจ้าเมืองจิ๋นเจ้าเมืองจิ่น ๆ แจ้งความแล้ว กองทัพเมืองจิ๋นเมืองจิ่น ก็จะยกตามมาข้างหลัง แล้วก็ไห

กับเตงกุดก็ยกทัพมาตั้งค่ายลงสองค่าย ใกล้เมืองไกเก๋งทางสามร้อยเจ็ดสิบเส้น กีโหจึงให้ม้าใช้ไปสืบถองทัพเมืองจิ๋นเมืองจิ้น ม้าใช้ก็ไปสืบได้ความ แล้วกลับมาบอกกีโหว่า ทัพเมืองจิ้นยกมาตั้งค่ายอยู่ทิศเหนือ ทัพเมืองจิ๋นนั้นตั้งค่ายอยู่ทิศตวันตก ทั้งสองทัพตั้งค่ายห่างเมืองทางประมาณสองร้อยห้าสิบเส้น กีโหได้ฟังดังนั้นก็ดีใจจึงว่า เองใช เจ้าเมืองจิ๋นยกทัพมาช่วยเมืองหลวงครั้งนี้ เพราะบุญข้าเป็กไทจึ่งจะได้สืบเชื้อพระวงษ์ต่อไป

เตงกุดได้ฟังกีโหชมแต่เจ้าเมืองจิ๋นก็น้อยใจ จึงถามกีโหว่าท่านชมแต่เจ้าเมืองจิ๋นเมืองเดียว หัวเมืองทั้งปวงซึ่งยกมาครั้งนี้ มิได้ยกความชอบนั้นด้วยเหตุประการใด กีโหหัวเราะแล้วจึงว่า ซึ่งเราชมเจ้าเมืองจิ๋น เพราะเจ้าเมืองจิ๋นกับเจ้าเมืองเกียงหยงเป็นข่าศึกกัน ทหารชาเลเหสู้ทหารเมืองจิ๋นมิได้ อันเมืองจิ๋นกับเมืองเกียงหยงอยู่ใกล้แดนกัน ทหารเมืองจิ๋นก็รู้จักภาษาชาวเมืองเกียงหยง ซึ่งเจ้าเมืองจิ๋นยกมาช่วยกำจัดเจ้าเมืองเกียงหยงครั้งนี้ เราเหนว่าจะได้ไชยชำนะ

ขณะนั้นนายประตูเข้ามาบอกว่า เจ้าเมืองจิ้นเจ้าเมืองจิ๋นจะมาคำนับ กีโหก็ให้ออกไปรับเข้ามาในค่าย เชิญให้นั่งที่สมควร ต่างคำนับกันตามธรรมเนียม เองใชเจ้าเมืองจิ๋นก็สือเจ้าเมืองจิ้น เหนเตงกุดนุ่งขาวห่มขาว จึ่งถามกีโหว่าผู้นี้ชื่อไร กีโหจึ่งบอกว่าชื่อเตงกุดบุตรเตงเป็กอิว เองใชเจ้าเมืองจิ๋นกับกีสือเจ้าเมืองจิ้นได้ฟังดังนั้น ต่างหักหายเตงกุด กีโหจึ่งว่าทุกวันนี้เราก็แก่ชรา สติปัญญาก็เคลื่อนเขลาไม่ว่องไว

เหมือนแต่ก่อน เราอุส่าห์ยกทัพมาด้วยความกตัญญูต่อแผ่นดิน บัดนี้กองทัพก็พร้อมแล้ว ท่านทั้งสองยังกำลังหนุ่มทั้งสุดปัญญาก็เฉลียวฉลาด ช่วยกันยกเข้าตีทัพเมืองเกียงหยงเสียให้ได้โดยเร็ว ถ้าช้าถึงสองวันเราเหนว่าเจ้าเมืองเกียงหยงรู้ตัวก็จะคิดจัดแจงรักษาเมืองไว้มั่นคง ภายหลังเราจะทำยากท่านจะเหนประการใด เองใจจึงว่าซึ่งท่านว่านี้ชอบนัก แต่ข้าพเจ้าแจ้งความอยู่ว่า น้ำใจชาเลเทเปนคนโลภทรัพย์แลเมามัวไปด้วยการอิสตรี เจ้าเมืองเกียงหยงได้นางไปชูเปนภรรยาเหนจะเพลิดเพลินไป หาคิดที่จะป้องกันรักษาชีวิตรของตัวไม่ ข้าพเจ้าจะเขียนหนังสือผูกลูกเกาทัณฑ์ยิงเข้าไปในเมืองหลวงให้สิ้นเฮาเปิดประตูเมืองรับ เพลาค่ำวันนี้จะเข้าปล้นเมืองจับตัวชาเลเทประหารชีวิตรเสีย ท่านจะเหนประการใดก็ไหเหนชอบด้วย จึงเถลฑ์ให้ก็สือไปคอยประตูด้านเหนือให้เองใจไปคอยประตูด้านตวันออก เราจะเข้าประตูด้านใต้ ให้เตงกุดไปคอยที่ช่องแคบข้างทิศตวันตก เพลาสามยามเราจะจุดประทัดสัญญาให้เข้าเมืองพร้อมกันทั้งสามด้าน ถ้าชาเลเทเสียทีหนีไปทิศตวันตกถึงที่ช่องแคบแล้ว ให้เตงกุดขับทหารออกจับฆ่าเสียให้สิ้น ครั้นเพลาเอยนสงต่างคนก็ไปตามกำหนดสั่ง

ฝ่ายสินเฮาตั้งอยู่ในเมืองหลวงข้างทิศตวันออก แจ้งว่าเจ้าเมืองเตงยกมาเสียทีแก่ทหารเมืองเกียงหยงก็เสียใจนัก จึงให้ทหารขึ้นหอคอยๆ ดูกองทัพหัวเมืองมิได้ขาด ครอตัมเยอแสง มีผู้ได้หนังสือเองใจผูกลูกเกาทัณฑ์ยิงเข้ามาในเมืองไปส่งให้สินเฮาๆ อ่านแจ้งความแล้วก็ดีใจ จึงบอกชิวถังว่า

กองทัพหัวเมืองยกมาจะปล้นเมือง จับเจ้าเมืองเกียงหยงในเพลาค่ำวันนี้ ท่านจงภาพวกทหารเราไปปลอมทหารเกียงหยงอยู่ที่ประตูเมืองทั้งสี่ด้าน เราจะเข้าไปพูดพ่อลวงให้เจ้าเมืองเกียงหยงขนทรัพย์สิ่งของเปิดประตูเมืองหนี ถ้าเจ้าเมืองเกียงหยงจะคิดอ่านต่อสู้ไม่หนีจากเมืองหลวง เพลาค่ำลงท่านจงคอยฟังเสียงประหัตประหารนอกเมือง ถ้าได้ยินประหัตสัญญาแล้ว จงเปิดประตูทั้งสี่ด้านรับกองทัพหัวเมืองเข้ามา จะได้ช่วยกันจับเจ้าเมืองเกียงหยงฆ่าเสีย จิวกังก็รับคำแล้วไปจัดทหารให้ไปปลอมทหารเมืองเกียงหยงอยู่ทุกประตูเมือง ตามสินเฮาสั่ง

สินเฮาจึงเข้าไปหาเจ้าเมืองเกียงหยงแล้วบอกว่า บัดนี้กองทัพเมืองจิ้นเลหัวเมืองทั้งปวง ยกมาเป็นสามารถหลายเมืองแล้ว ท่านจะต้องการทรัพย์เข้าของสิ่งใดก็เร่งขนไปเสียในเวลากลางคืนวันนี้ ถ้าช้าอยู่จนรุ่งเช้า หัวเมืองทั้งปวงจะยกเข้าล้อมเมืองไกเก๋งไว้เหนจะออกยาก จะต้องรบพุ่งกันจนสิ้นฝีมือ ถ้าเสียทีแก่หัวเมืองทั้งปวง ท่านจะเสียประโยชน์หลายประการ

เจ้าเมืองเกียงหยงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า เราอยู่ทั้งนี้จะปราถนาครองเมืองก็หามิได้ เราจะต้องการแต่ผู้หญิงรูปงามกับทรัพย์เงินทองสิ่งของทั้งปวง ท่านจงอยู่รับกองทัพหัวเมืองเถิด เราจะลาไปในเวลาวันนี้แล้ว เจ้าเมืองเกียงหยงจึงสั่งพูดเตเคงกับบ้วนน้ำว่า ท่านจงขนทรัพย์สิ่งของทองเงินกับนางสนมซึ่งนางไปชูเลือกสรรค์ไว้นั้น บันทุกเกวียนไว้ให้พร้อม

เราจะหนีกองทัพหัวเมืองไปในเวลาค่ำวันนี้

นายทหารทั้งสองรับคำ แล้วลาออกมาขนของบันทุกเกวียนไว้ตามเจ้าเมืองเกียงหยงสั่ง ครั้งนั้นพวกทหารชาเลเทได้ผู้หญิงชาวเมืองหลวงเป็นภรรยาคนละคนบ้าง สองคนบ้าง ครั้นรู้ว่านายจะล่าทัพ ก็จัดแจงเกวียนบันทุกเข้าของอยู่วุ่นวาย ครั้นเวลาค่ำพุดเตเตงกับบ้วนน้าก็ให้เปิดประตูเมืองทั้งสี่ทิศขับเกวียนอพยพครอบครัวออกจากเมือง

ฝ่ายองไข กีไห กีสือ ซึ่งชุมทัพอยู่ประตูเมือง ครั้นเห็นทหารเกียงหยงเปิดประตูขับเกวียนออกมาดังนั้น กีไหได้ทีก็ให้จุดประทัดสัญญา ทหารหัวเมืองทั้งสามเมืองก็ตีกลองศึกอื้ออึงขึ้น แล้วไล่ฆ่าฟัน ทหารเกียงหยงเข้ามาในประตูเมือง ทั้งสามด้าน พุดเตเตงกับบ้วนน้าจะต้านทานมิได้ ก็ขับม้าฝ่าทหารหนีเอาชีวิตรรอด กองทัพหัวเมืองก็ไล่ฆ่าฟันทหารเกียงหยงเข้ามาถึงประตูวัง

ขณะนั้นเจ้าเมืองเกียงหยงได้ยินทหารอื้ออึงรู้ว่าทัพหัวเมืองเข้าเมืองได้ ก็ตกใจมิทันใส่เกราะฉวยได้ทวนขึ้นหลังม้าภาทหารประมาณร้อยเศศ ออกจากวัง หนีไปทางประตูควันตกขณะนั้นนางไปชุดกำลังเสื่อกสนอยู่ในวัง ครั้นจะตามเกียงหยงไปก็กลัวหัวเมืองจะจับตัวได้ จึงคิดแต่ในใจว่าพระเจ้าอิวอ่องก็ตายแล้ว เกียงหยงก็ทิ้งเสียฉนี้ เราจะครองชีวิตรไว้ ถ้างีเป็กได้เป็นเจ้า มารดางีเป็กกับงีเป็กพยาบาทจะทำโทษเราถึงสาหัส จะฆ่าตัวให้ตายเสียดีกว่า คิดแล้วนางไปชุดก็ผูกคอตายในเวลากลางคืนวันนั้น

ฝ่ายเจ้าเมืองเกียงหยงขับม้าภาทหารหนีมา จะไปทางเหนือทางใต้ก็มิได้ เหนแต่ทหารหัวเมืองอยู่แน่นไปทุกทิศ ก็ขับม้าเข้ารบรอหาที่ช่องจะออก ครอเหนทหารเมืองจีนจุดคบโพลิงสว่างขึ้น เจ้าเมืองเกียงหยงตกใจนัก ก็ขับม้าพ้นฝ่าทหารหนีไปทางตวันตก พบเตงกุดยืนม้าอยู่กลางทาง เตงกุดขับม้ารำทวนเข้ารบ เจ้าเมืองเกียงหยงรบกับเตงกุดอยู่กลางแปลง เหนกองทัพเมืองจีนใกล้เข้ามา ก็ขับม้าฝ่าทหารเมืองเตงหนีไป เตงกุด เองโซ ก็ขับม้าภาทหารไล่ติดตามไปทางประมาณหกร้อยยี่สิบห้าเส้น เปนเวลาดึกมืดนักจะตามต่อไปมิได้ ก็ภากันกลับมาเก็บทรัพย์สิ่งของซึ่งทหารเกียงหยงทิ้งไว้ ตกเรี่ยรายอยู่เปนอันมากจนเวลารุ่งสว่าง

เจ้าเมืองโอยเจ้าเมืองเตงเจ้าเมืองจีนเจ้าเมืองจิน ก็ให้ทหารขนทรัพย์สิ่งของทองเงินซึ่งเปนของหลวง แลนางสนมกำนัลเข้าไปส่งสินเฮา ๆ ก็มอบให้ขาวพระคลังรักษาไว้ตามที่ แล้วส่งนางสนมทั้งปวงเข้าไปในวัง สินเฮาจึงเชิญเจ้าเมืองทั้งสี่เข้ามาที่อยู่ ต่างคนคำนับกันแล้วสินเฮาจึงสั่งเจ้าพนักงานให้แต่งโต๊ะเลี้ยง ก็โหจึงว่าเมืองหลวงยังหาเจ้ามิได้ จะภากันมานั่งกินโต๊อยู่ ไม่คิดอ่านที่จะไปเชิญไทจูมาเปนเจ้านั้นไม่ควร บัดนี้เรากำจัดขาเลเทได้แล้ว ชอบให้ไปเชิญงีเป๋ยมาครองราชสมบัติสืบเชื้อพระวงศ์บำรุงราษฎรให้เปนสุข แล้วเราจึ่งจะนั่งกินโต๊ะเสพสุราลงคอ เจ้าเมืองเตงได้ฟังก็เห็นชอบด้วยจึ่งว่า ข้าพเจ้ายังหามีความชอบในไทจูไม่ จะขอไปเชิญเสด็จไทจูมาครองสมบัติเปนความชอบของข้าพเจ้าไว้ ขอ

ท่านทั้งสี่จงกรุณา ช่วยทำนุบำรุงให้ข้าพเจ้า เป็นขุนนางแทนบิดา สืบไป เจ้าเมืองทั้งสี่จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย เราจะช่วยทูลเสนอให้ท่านได้เป็นขุนนางแทนบิดา ซึ่งท่านจะไปเชิญเสด็จไทจุ๋มาครั้งนี้ เราทั้งสี่เมืองจะเกณฑ์ทหารให้ไปด้วย เจ้าเมืองเตงจึงตอบว่า แต่พวกทหารของข้าพเจ้าก็คงจะไปเชิญเสด็จไทจุ๋ได้ มิให้เป็นอันตรายท่านอย่าวิตกเลย เจ้าเมืองเตงก็คำนับลาออกมาจัดแจงทหารเกวียนทหารม้า ยกออกจากเมืองหลวงไปเมืองสิน

ฝ่ายงีเป็กอยู่เมืองสิน ตั้งแต่สินเฮาผู้ตากับเจ้าเมืองเกียงหยงยกทัพไปตีเมืองหลวง มิได้รู้ว่าตีเลร้ายประการใด งีเป็กเป็นทุกข์ใจนัก คอยฟังข่าวอยู่ทุกวันมิได้ขาด ครั้นเตงกุดไปถึงเมืองสิน นายประตูเข้ามาบอกงีเป็กว่า เจ้าเมืองเตงมาแต่เมืองหลวงจะเข้ามาคำนับท่าน งีเป็กจึงสั่งให้ขุนนางออกไปรับเจ้าเมืองเตงเข้ามา เตงกุดคำนับงีเป็กแล้วบอกว่า ชาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยงยกทัพมาตีเมืองหลวงได้ จับพระเจ้าอิวอ๋องฆ่าเสีย เจ้าเมืองสินมีหนังสือไปถึงเมืองโอยซึ่งเป็นเชื้อพระวงษ์ กับหัวเมืองทั้งสามยกมากำจัดเจ้าเมืองเกียงหยงเสียได้แล้ว ก็ให้ข้าพเจ้ามาเชิญพระองค์เสด็จไปครองเมืองหลวง งีเป็กแจ้งว่าเจ้าเมืองเกียงหยงฆ่าพระบิดาเสียดังนั้น ก็ร้องไห้แค้นใจว่ามิได้ไปช่วยบิดาทำการศึก จึงลุกขึ้นจะเอาศีสะโดยเสาเสียให้ตาย เตงกุดก็เข้ากอดงีเป็กไว้แล้วว่า จักได้เป็นกระบัตรีย์อยู่แล้วจะมาทำดังนี้หาควรไม่ ราษฎรและหัวเมืองทั้งปวงจะพึ่งบุญผู้ใด งีเป็กได้ฟังดังนั้นก็ได้สติชุดนั่ง

ลง ขุนนางทั้งปวงต่างคนว่ากล่าวเอาใจงิ้วเป็กให้บันเทาที่ความโศกแล้ว เจ้าเมืองแตงก็จัดทหารคู่แห่ เตรียมรถและเครื่องสูงสำหรับกระษัตริย์เสร็จแล้ว ครั้นถึงวันฤกษ์ดีก็เชิญงิ้วเป็กขึ้นทรงรถ ตีม้าพ่อม้องกลองทหารแห่ออกจากเมืองสิน เดินตามระยะทางไปเมืองหลวง

ฝ่ายก๊กไหกับเองไขก็สือ และขุนนางทั้งปวงรู้ว่างิ้วเป็กมาจะใกล้ถึงเมืองหลวง ก็ชวนกันไปคอยรับเสด็จ ทางไกลประมาณสามร้อยเจ็ดสิบห้าเส้น ครั้นถึงงิ้วเป็กมาถึงต่างคนต่างคำนับแล้วเชิญงิ้วเป็กเข้าในเมืองหลวง งิ้วเป็กเห็นตึกอาวบ้านขุนนางเพลิงไหม้ ถิ่นฐานที่เคยสนุกสบายก็ร่วงโรยไปสิ้นทุกแห่ง งิ้วเป็กก็กลั้นความโศกมิได้ ก็ร้องไห้รักพระบิดาจนมาถึงเกย จึ่งลงจากรถเข้าไปคำนับสินเฮาณหุ่ออกขุนนาง ๆ ทั้งปวงก็คำนับงิ้วเป็กพร้อมกันแล้ว งิ้วเป็กเข้าไปในวังคำนับนางสินฮองฮอผู้มารดา ต่างร้องไห้เล่าซึ่งความทุกข์ยากแต่หลังทุกประการ

ขณะนั้นสินเฮาจึ่งให้จิวก๋ง ไปจัดแจงตำหนักแลที่บันทมซึ่งชำรุดให้งามบริบูรณ์ขึ้นดังเก่า ครั้นถึงวันฤกษ์ดีก็ไหกับสินเฮาก็ตั้งเครื่องบวงสวงเทวดา ซึ่งตั้งแผ่นดินแลแผ่นฟ้าจุดธูปเทียนบูชารูปพระมหากระษัตริย์ณหอไทเบี๊ยว แล้วยกงิ้วเป็กขึ้นเสวยราชสมบัติ ทรงพระนามพระเจ้าเบ็งอ๋องครองเมืองโกเก๋ง

วันหนึ่งพระเจ้าเบ็งอ๋องเสด็จออกว่าราชการ ขุนนางเฝ้าพร้อมกัน ตรัสยกความชอบสินเฮาว่า ได้ช่วยคิดอ่านกำจัด

ชาเทเลเสียได้ จะให้เปนที่สินกัง คำไทยว่าเจ้าพยา สินเฮาจึ่งทูลว่า เดิมข้าพเจ้าเหนเมืองหลวงไม่เปนยุติธรรม ราษฎรได้ความเดือดร้อน จึ่งภากองทัพชาเลเทยกมาตีเมืองหลวง เจ้าเมืองเกียงหยงจึ่งได้ทำประทุษฐร้ายแก่พระเจ้าอิวอ๋อง จนบ้านเมืองเกิดจลาจล โทษข้าพเจ้าครั้งนี้ถึงตาย ซึ่งหัวเมืองทั้งสี่ยกมาช่วยกำจัดเจ้าเมืองเกียงหยงเสียได้ครั้งนี้ เพราะบุญของพระองค์ที่จะได้ครองราชสมบัติบำรุงแผ่นดินต่อไป แลจะยกข้าพเจ้าว่ามีความชอบให้เปนที่สินกังนั้น ข้าพเจ้าเหนไม่ชอบ พระเจ้าเบ็งอ๋องจึ่งตรัสว่า ซึ่งเจ้าเมืองเกียงหยงฆ่าพระบิดาหลานเสียครั้งนี้ ก็เพราะบุญบิดาสิ้นแล้ว จึ่งบันดานให้เปนเหตุต่าง ๆ จนถึงสวรรคต แลท่านคิดอ่านมีหนังสือไปถึงหัวเมืองทั้งสาม ให้มากำจัดเจ้าเมืองเกียงหยงเสียได้นั้น ท่านมีความชอบเปนอันมาก สมควรเปนที่สินกัง แล้วพระเจ้าเบ็งอ๋องตั้งก๊กไหเปนที่โอยกัง ให้เองไขเจ้าเมืองจิ๋นเปนจิ๋นกัง ให้ก๊กสือเจ้าเมืองจิ๋นเปนที่จิ๋นกัง แล้วแบ่งหัวเมืองน้อยให้เปนส่วยขึ้นแก่เจ้าเมืองทั้งสามมากกว่าแต่ก่อน แล้วให้จิ๋นกังเปนที่ไทจุ๊ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือน แต่ก๊กไหซึ่งเปนโอยกังเจ้าเมืองโอยนั้น ให้ว่าที่ไตสุมาเตาขุนนางผู้ใหญ่ได้บังคับฝ่ายทหารด้วย สินเฮาจึ่งทูลว่าเตงกุดเจ้าเมืองเตง บุตรเตงเป็กอิวคนนี้มีความชอบมากอยู่ ขอให้เปนที่แทนเตงเป็กอิวผู้บิดา จะยกนางเกียงสุหยินผู้น้องสินฮองฮอให้อยู่กินกับเตงกุด พระเจ้าเบ็งอ๋องก็เหนชอบด้วย จึ่งตรัสว่าตามแต่ท่านจะจัดแจงเถิด สินกังกับจิ๋นกัง ครั้นพระเจ้าเบ็งอ๋องจัดแจงตั้งขุนนาง

ตามตำแหน่งเสร็จแล้วจึ่งทูลว่า เจ้าเมืองเกียงหยงเสียทหาร เป็นอันมากตัวหนีไปได้ ครั้งนี้เหนจะอดพยาบาท เกลือกจะยกกองทัพมาย่ำยีหัวเมือง ปลายแดนเมืองสินกับเมืองจิ๋น ด้วยอยู่ใกล้กันกับเมืองเกียงหยงจะไว้ใจมิได้ ข้าพเจ้าทั้งสองจะทูลลาไปจัดแจงบ้านเมืองคอยรับทัพเกียงหยง มิให้ล่วงแดนเข้ามาได้ พระเจ้าเบ็งอ๋องก็เหนชอบด้วย จึ่งพระราชทานเครื่องยศสำหรับที่ตามตำแหน่ง แล้วโปรดให้กลับไปเมือง สินกับจิ๋นก็ถวายบังคมลาออกมา จัดแจงทแกล้วทหารพร้อมแล้ว ต่างยกแยกกันกลับไปเมือง

ฝ่ายเจ้าเมืองเกียงหยง ขณะเมื่อหนีกองทัพหัวเมืองมาถึงเมืองเกียงหยง เสียทหารเป็นอันมากมีความพยาบาทนัก พักทหารอยู่ประมาณสามเดือน จึ่งจัดกองทัพใหญ่ยกมาตีเมืองเล็กน้อยซึ่งขึ้นแก่เมืองโกเก๋งแตกหนี เก็บเอาเครื่องสาตราวุธสเบียงอาหาร มาตั้งค่ายอยู่ตำบลกี่หงปลายแดนเมืองโกเก๋ง หัวเมืองด่านก็บอกหนังสือให้ม้าใช้มาแจ้งข้อราชการแก่ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายเมืองหลวง ให้กราบทูลพระเจ้าเบ็งอ๋อง ๆ แจ้งดังนั้นจึ่งตรัสว่า เราพึ่งได้ว่าราชการบ้านเมืองสักปีเศษ ฉางเข้าแลคลังทรัพย์สิ่งของ ก็ฉิบหายด้วยเพลิงเป็นอันมาก หาบริบูรณ์ไม่ ครั้นจะให้ปลูกสร้างขึ้นใหม่ให้เหมือนแต่ก่อนอีกเล่า ก็จะลำบากแก่ไพร่บ้านพลเมืองทั้งปวง บัดนี้ขาเลเทเจ้าเมืองเกียงหยงก็ยกทัพเหยียบแดนเข้ามา ครั้นจะจัดแจงทหารไปสู้รบเล่า ก็ขัดขวางด้วยสเบียงอาหาร เพราะบ้านเมืองยังไม่บริบูรณ์ ครั้งพระเจ้าเบ็งอ๋องผู้เป็นพระเจ้าปู่ทวด

ของเราสร้างเมืองโกเก๋งนี้ไว้เป็นเมืองหลวง แล้วไปสร้างเมืองลกอึบฝ่ายตวันออกไว้ เหมือนเมืองหลวงอีกเมืองหนึ่ง นั้นด้วยเหนเหตุประการใด

ฝ่ายขุนนางผู้เฒ่า ซึ่งได้รู้เรื่อง จดหมายเหตุมาแต่ก่อนจึงทูลว่า . ตำบลที่ลกอึบนั้นเป็นที่กลางแผ่นดิน ครั้งแผ่นดินพระเจ้าเชงอ๋องโอยกาของพระองค์ได้ครองราชสมบัตินั้น ให้จิวก๋งซึ่งเป็นบุ๋ทวดของท่านจิวก๋งไปสร้างเมืองลกอึบ มีตำหนักแลพระที่นั่งใหญ่น้อยสำหรับพระมหากระษัตริย์ ทั้งตึกกว้านบ้านขุนนางเป็นที่สนุกสบายเหมือนเมืองหลวง สำหรับเป็นที่เสดจ์ออกรับคำนับขุนนางแลหัวเมืองมาเฝ้าทำขวัญวันประสูตรพระเจ้าเบ๊งอ๋องได้ฟังจึ่งตรัสว่า เมืองโกเก๋งก็เกิดอันตรายเพราะเจ้าเมืองเกียงหยงมาจุดเผาเสียยับเยินหาบริบูรณ์ไม่ เราคิดว่าจะยกไปอยู่ลกอึบ ท่านทั้งปวงจะเหนประการใด จิวก๋งกับขุนนางทั้งปวงจึ่งทูลว่า ซึ่งพระองค์จะยกไปอยู่เมืองลกอึบนั้นข้าพเจ้าเหนด้วย พระเจ้าเบ๊งอ๋องได้ฟังขุนนางทูลดังนั้นมิได้ตรัสประการใด ทอดพระเนตรเหนก๊กโหเจ้าเมืองโอยซึ่งเป็นไตสุมาเตานั้น ถอนใจใหญ่แล้วคำนับนิ่งอยู่ จึ่งตรัสถามก๊กโหว่า เราจะยกไปอยู่ลกอึบขุนนางทั้งปวงก็เหนพร้อมกันแล้ว ท่านไม่ว่าประการใด นั่งถอนใจใหญ่อยู่ฉนี้ ท่านเหนเหตุขัดขวางประการใดฤๅ ก๊กโหจึ่งทูลว่า ขุนนางทั้งปวงยอมให้พระองค์ไปอยู่ลกอึบสั้นด้วยกัน ข้าพเจ้าจะว่าสถ่าวหัดหานขึ้น ก็จะเป็นที่เคืองใจจะนินทาว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ไม่มีอัชฌาไสยมิรู้ที่จะไว้ตัว จึ่งถอนใจใหญ่ไม่หัดหาน ครั้น

พระองค์ตรัสถามจะมิทูลโดยความจริงเล่า ก็เปนคนไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าเหนว่าเมืองไกเก๋งนี้ พระมหากระษัตริย์ผู้มีบุญญาธิการแต่ก่อน ตั้งเปนเมืองหลวงด้วยถิ่นฐานที่ทำมาหากินมาก อนาประชาราษฎรไม่ขัดสนด้วยไร่นาอุดม ทั้งเข้าปลาอาหารบริบูรณ์ มีภูเขาเปนด่านทางช่องแคบ จะสู้รบกับข่าศึกสัตรูก็มั่นคงทั้งสี่ทิศ อันเมืองลกอึบนั้นเปนที่ชุมทัพวางทหารสำหรับข่าศึกหามั่นคงไม่ พระเจ้าเชงอ๋องให้สร้างเมืองลกอึบไว้ เปนเมืองสำหรับเสดจ์ออกให้หัวเมืองเฝ้าวันพระสูตรนั้น หวังมิให้หัวเมืองทั้งปวงเข้ามาเหนด่านทางเมืองหลวง ซึ่งพระองค์วิตกด้วยจะปลูกสร้างพระนครใหม่ ขัดด้วยเงินทองในท้องพระคลังยังไม่บริบูรณ์ เพราะอนาประชาราษฎรก็ร่วงโรย ส่วยสาอากรก็น้อยไปนั้นก็ชอบอยู่ แต่ข้าพเจ้าเหนว่า ถ้าพระองค์ตั้งอยู่ในยุติธรรม มีพระไทยโอบอ้อมอารีแก่ขุนนางแลไพร่ให้อยู่เยอนเปนสุข แลราษฎรซึ่งแตกตื่นไปบ้านป่าเมืองโกลนั้น ก็จะชักชวนกันมาตั้งทำมาหากินตามภูมิลำเนา ส่วยสาอากรก็จะทวีมากขึ้นทุกปี จึ่งค่อยปลูกสร้างรั้วรังให้บริบูรณ์ขึ้นเหมือนแต่ก่อนก็จะได้

พระเจ้าเบ็งอ๋องจึ่งตรัสว่า ท่านว่านี้ก็ชอบอยู่ แต่บัดนี้กองทัพซาเลเทเหยียบแดนเข้ามา ชาวเมืองทุกวันนี้กลัวเจ้าเมืองเกียงหยง เหมือนดังฝูงเนื้ออันกลัวเสือ คิดแต่จะหนีไม่คิดต่อสู้ ถ้ากองทัพเมืองเกียงหยงยกมาตีเมืองสินได้ ก็คงจะมากระทำแก่เมืองหลวงเปนมั่นคง จำจะอพยพยักย้ายไปเสียจากเมืองจึ่งจะพ้น พระเจ้าเบ็งอ๋องจึ่งสั่งให้

ป่าวร้องราษฎรให้รู้ทั่วกันว่า จะอพยพหนีกองทัพเมืองเกียงหยงไปอยู่เมืองลกอึบ ครั้นถึงวันฤกษ์ดีพระเจ้าเบ็งอ๋องก็สัญญรูปพระมหากระษัตริย์ทั้งเจ็ดพระองค์ ซึ่งทำไว้บูชาณหอไทเบี้ยวขึ้นทรงรถ ๆ หนึ่ง นางสินไทฮองผู้มารดาขึ้นทรงรถ ๆ หนึ่ง พระเจ้าเบ็งอ๋องขึ้นทรงรถ ๆ หนึ่ง นางสนมฝ่ายในขี่เกวียนเป็นอันมาก ให้ขนทรัพย์สิ่งของในคลังบันทุกเจ๊วียนยกออกจากเมืองโกเก๋ง ขุนนางและราษฎรทั้งปวงก็อพยพตามเสด็จพระเจ้าเบ็งอ๋องไปเมืองลกอึบ พระเจ้าเบ็งอ๋องตั้งเมืองหลวงอยู่ลกอึบ เป็นเมืองข้างฝ่ายทิศตวันออก

ฝ่ายขุนนางผู้เฒ่าพูดกันว่า ครั้งพระเจ้าชวนอ๋องยังมีพระชนม์อยู่นั้น ทรงพระสุบินว่า มีอิสตรีผู้หนึ่งเข้ามาน่าที่นั่ง หัวเราะก่อนแล้วจึ่งร้องไห้ แล้วภารูปพระมหากระษัตริย์ทั้งเจ็ดพระองค์ไปข้างทิศตวันออก ครั้นพิเคราะห์ความแต่ครั้งพระเจ้าอิวอ๋องกับนางโปซู พระเจ้าอิวอ๋องให้จุดเอียนตุนจะให้นางโปซูหัวเราะ ที่หลังเข้าเมืองเกียงหยงยกเข้ามาตีเมืองหลวงได้ จุดเผาบ้านเมืองเสีย หญิงชายชาวเมืองได้ความทุกข์ร้อนเป็นอันมาก ข้อซึ่งทรงพระสุบินว่าหญิงนั้น ภารูปพระมหากระษัตริย์ทั้งเจ็ดพระองค์มาข้างตวันออก ก็ได้แก่พระเจ้าเบ็งอ๋องย้ายมาอยู่ลกอึบนี้ อันพระเจ้าชวนอ๋องทรงพระสุบินนั้นเป็นการแผ่นดิน ก็ทำเอียงอูทำนายไว้สมสิ้นทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าเบ็งอ๋องเสด็จอยู่ลกอึบแล้ว ให้ประชุมขุนนางแปลงชื่อเมืองลกอึบ ให้ชื่อเมืองตังจิว ๆ บริบูรณ์

ด้วยทแกล้วทหาร อนาประชาราษฎรก็มั่งคั่ง พระเจ้าเบ็งอ้องก็ค่อยสบายพระไทย ไม่คิดวิตกที่จะสร้างบ้านเมืองต่อไปอีก

ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวง ครั้นถึงกำหนดฤดูวายเครื่องบรรณาการ ต่างก็คุมเครื่องบรรณาการมาเมืองหลวง เข้าเฝ้าตามธรรมเนียม แต่เมืองฉ้อนั้นแขงเมืองอยู่หามาไม่ พระเจ้าเบ็งอ้องทรงพระโกรธ จะเกณฑ์กองทัพไปตีเมืองฉ้อ ขุนนางทั้งปวงจึงทูลว่า เมืองฉ้อมีแต่ต้นตะไคร้หอมเกวียนหนึ่งมาถวาย เปนเครื่องบรรณาการหามีสิ่งใดไม่ บัดนี้พระองค์พึ่งจะรื้อถ่ายบ้านเมืองมา สเบียงอาหารซึ่งจะเปนกำลังทแกล้วทหารก็ยังขัดสน ทั้งกองทัพเมืองเกียงหยงก็ยังตั้งอยู่ปลายแดน ถ้าพระองค์เสด็จยกกองทัพไปกระทำแก่เมืองฉ้อ กองทัพเมืองเกียงหยงรู้ก็จะยกเข้าตีเมืองเหนจะเสียที ขอองค์ไว้ทรงตริกตรองดูก่อน ภอขุนนางภาผู้ถือหนังสือบอกเมืองไชกีเข้ามากราบทูลว่า กองทัพเมืองเกียงหยงตีเข้ามาได้หัวเมืองแดนเมืองไชกีประมาณครึ่งหนึ่งแล้ว บัดนี้กองทัพเมืองเกียงหยงมาตั้งอยู่เมืองกีหง

พระเจ้าเบ็งอ้องได้ฟังดังนั้นก็ตกพระไทย จึงตรัสแก่เองไชเจ้าเมืองจิ๋นว่า ท่านจงกลับไปเมือง จัดแจงกองทัพไปตีเมืองเกียงหยง แม้นได้ไชยชะนะเมืองเกียงหยง เราจะยกแดนเมืองไชกีให้เปนบำเหน็จ กีโหได้ฟังพระเจ้าเบ็งอ้องตรัสดังนั้น ก็ทอดใจใหญ่จึ่งคิดว่า กองทัพเมืองเกียงหยงเหยียบแดนเข้ามาหนึ่งเท่านี้ หัวเมืองทั้งปวงก็มาเฝ้าอยู่พร้อมกัน ถ้าพระเจ้าเบ็งอ้องจะมีรับสั่งให้หัวเมืองทั้งปวง

ไปจัดทหารยกทัพมาช่วยกันระดมตีกองทัพเมืองเกียงหยง ก็จะพ่ายแพ้หนีไปโดยง่าย บัดนี้พระเจ้าเบ็งอ๋องสั่งแก่เองไช เจ้าเมืองจิ๋นผู้เดียว ให้ทำการศึกกับเจ้าเมืองเกียงหยง ถ้าชนะเจ้าเมืองเกียงหยงแล้ว จะพระราชทานที่แดนเมืองไชก็ให้แก่เองไช อันทหารเมืองเกียงหยงนั้นเคยแพ้ฝีมือทหารเองไชอยู่ ถ้าเองไชได้ที่แดนเมืองไชก็เหนจะมีใจกำเริบทุกวันนี้เมืองจิ๋นก็มีเมืองขึ้นเป็นอันมาก ที่แดนก็กว้างขวางยังจะได้ที่แดนไชก็อีกเล่า อันเองไชคนนี้ แต่ครั้งบู้เองไชต่อมาหลายชั่ว จะได้มีความชอบสิ่งใดก็หามิได้ ครั้งแผ่นดินห้องสินนั้น ยูเลียมออกไล่บู้เองไชเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าติวอ๋อง ครั้นเหนแผ่นดินติวอ๋องจะเสียแก่พระเจ้าบู๋อ๋อง พี่น้องสองคนจึ่งลักตราหยกไปถวายพระเจ้าบู๋อ๋อง เกียงจูเหยให้ฆ่าเสียทั้งสองคน

ครั้นมาถึงแผ่นดินพระเจ้าเฮาอ๋อง เองหยูผู้หลานยูเลียมได้มารับราชการ ในตำแหน่งขุนนางกรมม้า เองหยูปรนปรือม้าอันนี้มีความชอบ พระเจ้าเฮาอ๋องจึ่งพระราชทานเมืองสุหยงให้เองหยู ครั้นมาถึงแผ่นดินพระเจ้าซวนอ๋อง จึ่งตั้งเองไชผู้หลานเองหยูเป็นเจ้าเมืองสุหยง แปลงชื่อเสียใหม่ชื่อเมืองจิ๋น ซึ่งพระเจ้าเบ็งอ๋อง จะให้แดนเมืองไชก็แก่เองไชนี้ ก็เพราะบุญของเองไชที่จะได้ตั้งตัวเป็นใหญ่ไปภายน่า ครั้นจะทูลทัดทานไว้ เองไชก็จะน้อยใจ ด้วยเป็นคนรักชอบกันมาแต่ก่อน คิดแล้วก็ให้นิ่งอยู่มิได้เพ็ดทูลประการใด เองไชแลหัวเมืองทั้งปวง ครั้นถวายเครื่อง

บรรฌาการแล้ว ต่างคนก็ทูลลากลับไปเมือง เองไขไปถึงเมืองจิ๋น จึงกะเกณฑ์กองทัพใหญ่ยกไปตีเมืองเกียงหยง ฝ่ายเจ้าเมืองเกียงหยง ตีล่วงแดนเมืองหลวงเข้าไปตั้งอยู่เมืองกีหง ภอม้าใช้มาบอกว่ากองทัพเมืองจิ๋นยกไปตีเมืองเกียงหยงล่วงด่านเข้าไปหลายตำบลแล้ว เจ้าเมืองเกียงหยงได้ฟังดังนั้นกัดกใจ จึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองเกียงหยง จัดแจงรักษาน่าที่เชิงเทิลไว้มั่นคง ภอกองทัพเมืองจิ๋นไปถึงตั้งค่ายประชิดกำแพงเมืองไว้ เจ้าเมืองเกียงหยงก็ต้านทานกองทัพเมืองจิ๋นเปนสามารถ ทำศึกขับเขี้ยวกันถึงสามปี เจ้าเมืองเกียงหยงเสียทแกล้วทหารเปนอันมาก ก็ตั้งมั่นอยู่ในเมือง เองไขคิดจะหักเข้าเมืองเกียงหยงให้จงได้ ก็ให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในเมืองดังห่าฝน ทหารเมืองเกียงหยงซึ่งรักษาน่าที่ ต่างหลบหลีกเข้าหาที่บังตัว ทหารเมืองจิ๋นได้ที ก็เอาบันไดหกพาดกำแพงเมืองปีนขึ้นไปได้ ไล่ฆ่าฟันพุดเตเตงกับบ้วนน้ำ ทหารเอกเมืองเกียงหยงตายอยู่บนเชิงเทิล เจ้าเมืองเกียงหยงก็ให้เปิดประตูเมืองภาทหารหนีไปอยู่เมืองไชหองเอียงกง เองไขตรั้นได้เมืองเกียงหยงแล้ว ก็ตั้งเกลี้ยกล่อมอนาประชาราษฎร ซึ่งแตกฉานซ่านเซนไปนั้น ให้กลับมาอยู่ตามภูมิลำเนา จัดแจงบ้านเมืองให้ปรกติราบคาบ แล้วปูนบำเหน็จทแกล้วทหารที่มีฝีมือตามชอบตามสมควร แล้วจึงมีหนังสือบอกข้อราชการให้ม้าใช้ถือไปเมืองหลวงฉบับหนึ่ง เองไขแต่งให้นายทหารอยู่รักษาเมืองเกียงหยง แล้วยกทัพกลับมาเมืองจิ๋น

ฝ่ายพระเจ้าเบ็งอ๋อง ตั้งแต่ให้เองใขไปตีเมืองเกียงหยงก็ให้ม้าใช้ไปสืบข่าวราชการ ณเมืองก็หงอยู่มิได้ขาด ครั้นแจ้งว่าทัพเมืองเกียงหยงเลิกไป ก็ค่อยสบายพระไทย วันหนึ่งเสดจ์ออกว่าราชการ ขุนนางเฝ้าพร้อมกัน เจ้าพนักงานนำผู้ถือหนังสือบอกเจ้าเมืองจิ่นเข้ามากราบทูลว่า เองใขเจ้าเมืองจิ่นยกทัพไปตีเมืองเกียงหยงได้ แต่ตัวชาเลเทนั้นหนีไป พระเจ้าเบ็งอ๋องแจ้งดังนั้นยินดีนัก จึ่งตรัสสั่งขุนนางผู้ใหญ่ว่า เราได้ออกปากไว้แต่ก่อนว่า เองใขทำศึกชะนะเมืองเกียงหยงแล้ว จะให้หัวเมืองในแดนเมืองไขกี ทั้งเมืองสินก็อยู่ในแดนไขกีด้วย ท่านจงมีหนังสือไปให้หัวเมืองเหล่านั้นไปขึ้นแก่เมืองจิ่นให้สิ้น สั่งแล้วพระเจ้าเบ็งอ๋องก็เสดจ์ขึ้นตั้งแต่นั้นมาเมืองหลวงก็อยู่เอยนเปนศุข พระเจ้าเบ็งอ๋องเสวยราชสมบัติได้สิบสามปีก็ไหก็ตาย ขณะเมื่อก็ไหตายนั้น อายุได้เจ้าสิบแปดปี พระเจ้าเบ็งอ๋องก็ให้ทำการฝังศพตามตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่ แล้วตั้งกงจูก็ขุนอวน เปนที่โอยฮวนกงครองเมืองโอยแทนก็ไหผู้บิดา

ฝ่ายเองใขเจ้าเมืองจิ่น ครั้นได้ที่แดนไขกีเปนเมืองขึ้นกว้างขวางกว่าหัวเมืองทั้งปวง เองใขตั้งตัวขึ้นเปนจิ่นก๊กแล้วตั้งตำแหน่งขุนนางฝ่ายทหารพลเรือนเหมือนดังเมืองหลวง เองใขครองเมืองจิ่นมาจนอายุได้เจ็ดสิบแปดปีถึงแก่กรรมตาย กงจูบุ๋นผู้บุตรทำการฝังศพตามธรรมเนียม ครั้นเมื่อเองใขตายนั้น พระเจ้าเบ็งอ๋องเสวยราชสมบัติในเมืองหลวงได้สิบห้าปี กงจูบุ๋นผู้บุตรเองใขได้ครองเมืองจิ่นชื่อจิ่นบุ๋นก๋ง อยู่มาพลา

กลางคืนวันหนึ่ง จิ่นบุนกุ่งหลับสนิทฝันว่า งูตัวหนึ่งสีเหลือง ศีศะใหญ่เท่าเรือนเกวียน ห้อยศีศะลงมาแต่บนฟ้า อยู่ประมาณครู่หนึ่ง งูนั้นกลายเป็นเด็กคนหนึ่ง เดินเข้ามาทำนับบอกว่าเป็นบุตรเชียงเต้ ค้าไทยแปลว่าพระอิศวร ๆ ใช้ให้มาบอกจิ่นบุนกุ่งว่า ให้เป็นเป็กเต้เจ้าแผ่นดิน เป็นใหญ่กว่าหัวเมืองทั้งปวง แล้วเด็กนั้นก็หายไป

จิ่นบุนกุ่งตื่นจากที่นอนภอเพลารุ่งเช้า จึงให้หาไตสุตุนเข้ามาข้างใน แจ้งความฝันให้ฟังแล้วว่า เรานี้ฝันดังนี้จะร้ายดีประการใด ไตสุตุนพิเคราะห์ความในสุบินตามสังเกตมาแต่ก่อน จึงคำนับบอกว่าลักขณฝันนี้เป็นมงคลอันประเสริฐนานไปเบื้องหน้าของท่านจะได้เป็นเจ้าแผ่นดิน พระอิศวรจึงใช้เทวดามาบอกให้รู้ตัว สมบัติของท่านจะจำเริญขึ้นไปทุกวัน จิ่นบุนกุ่งได้ฟังดังนั้น ก็ยิ่งมีใจกำเริบคิดจะตั้งตัวเป็นใหญ่ขึ้นอีกหนึ่ง ครั้นเวลาออกว่าราชการ จึงสั่งเจ้าพนักงานให้สร้างเต้เตียน ๆ นั้นคำไทยว่าที่เสดจ์ออก แล้วให้ทำรูปพระอิศวรไว้บูชา ถึงปีใหม่ให้นำโคกระบือทำบวงสวงทุกปี อยู่มาวันหนึ่งมีผู้นำสุกรป่าเข้ามาให้แก่จิ่นบุนกุ่ง ๆ เห็นรอยแผลอาวุธที่ตัวสุกรนั้นหลายแผล จึงถามผู้นั้นว่าสุกรตัวนี้ท่านได้มาจากไหน ผู้นั้นจึงบอกแก่จิ่นบุนกุ่งว่า เมื่อเพลาเช้าตรู่วันนี้ข้าพเจ้าไปล่าเนื้อที่ริมเชิงเขาดินฉอง พบสุกรตัวนี้ข้าพเจ้าแทงด้วยทวนถูกสุกรไม่ตาย กลับหน้าวิ่งเข้ามาจะกัดข้าพเจ้า ๆ สู้กับสุกรอยู่เป็นช้านาน มีเด็กสองคนวิ่งมาบอกข้าพเจ้าว่า จะแทงสุกรให้ตายจงแทงที่คอ ข้าพเจ้า

ก็แทงถูกตอสุกรล้มลงขาดใจตาย เด็กสองคนก็วิ่งขึ้นไปบนยอดเขากลายเป็นศิลารูปไก่ยืนเคียงกันอยู่สองตัว ขันเหมือนไก่เป็น ในไก่ศิลายังปรากฏอยู่ดุมเท่าทุกวันนี้

จิ่นบู๋หนิงได้ฟังก็นึกเหมือนปลาดอยู่ แล้วสั่งให้เจ้าพนักงานเอาสุกรไปทำโต๊ะเลี้ยงขุนนางทั้งปวง อยู่มาวันหนึ่งจิ่นบู๋หนิงให้ขุนนางคุมไพร่ไปตัดไม้ใหญ่ จะต้องการทำอกไก่เครื่องบนพระตำหนัก ขุนนางนายกองภาคนงานไปถึงป่าริมเชิงเขาโซกี พบไม้ใหญ่ต้นหนึ่งก็ให้เอาขวานเข้าฟันไม้ต้นนั้นวันหนึ่งยังค่ำแต่ปลือกก็ไม่ช้ำ ขุนนางนายกองคิดปลาดใจนัก ครั้นเพลาค่ำก็นอนเฝ้าต้นไม้ใหญ่นั้นอยู่ ครั้นดึกเที่ยงคืนได้ยินเสียงปีศาจมากระซิบถามนางไม้ว่า จิ่นบู๋หนิงจะต้องการท่านไปเป็นอกไก่เต้เตียน ท่านป้องกันไว้ดังนี้ ถ้าความนี้รู้ไปถึงจิ่นบู๋หนิง ๆ จะให้เอาขนจามรีแดงมาผูก แล้วให้คนสอยผมเข้าฟันต้นไม้ที่ท่านอยู่ท่านจะคิดประการใด ฝ่ายนางไม้จึงว่า ถ้าอย่างนั้นเราก็จนใจไม่ป้องกันไว้ได้

ขุนนางนายกองได้ฟังสิ้นคำกันดังนั้นก็จำไว้ ครั้นเพลารุ่งเช้าก็กลับเข้าไปเมืองจิ่น คำนับแจ้งความซึ่งไปตัดไม้แลได้ยินฝ่ายไม้พูดกันให้จิ่นบูนกังฟังทุกประการ จิ่นบูนกังจึงให้ขุนนางนายกองนำไปถึงไม้ใหญ่ต้นนั้น จึงจัดผู้ที่มีกำลังให้สอยผมเอาขนจามรีแดงผูกต้นไม้แล้ว จึงฟันต้นไม้ใหญ่นั้นล้มลง

ฝ่ายนางไม้กลายเป็นกระบือใหญ่สีเขียวเหมือนสีคราม วิ่งเข้ามาจะขน จิ่นบูนกังก็รู้ว่าเป็นฝ่ายไม้ จึงเอาทวนซึ่งมีขน

จามรีผูกเป็นภู่ให้ทหารสู้กับกระบือ ฝ่ายพงไม้กลัวขนจามรีก็วิ่งหนีลงน้ำหายไป จึ่นบุนก๋งจึ่งให้เอาขนจามรีผูกคอทวนสำหรับแห่ทุกเล่ม แล้วกลับเข้าเมือง ทหารทั้งปวงก็นับถือขนจามรีว่าบริสุทธิ์กลัว จึ่งทำภู่ผูกคอทวนแต่ครั้งนั้นมา ขณะเมื่อจึ่นบุนก๋งสร้างเจ้าเตียนขึ้นแล้ว ลิขิตสัพท์ฦๅไปถึงเมืองพ่อ

ฝ่ายฮุยก๋งเจ้าเมืองพ่อแจ้งดังนั้น คิดจะสร้างเต้เตียนขึ้นให้เหมือนเมืองจึ่นบ้าง ฮุยก๋งจึ่งใช้ขุนนางคนหนึ่งชื่อไทใจเยียงให้ถือหนังสือไปถึงเมืองหลวง จึ่งให้ขุนนางภายเข้าเฝ้าทูลว่า ฮุยก๋งจะขอสร้างเต้เตียน พระเจ้าเบ็งอ๋องจึ่งตรัสว่า เป็นแต่หัวเมืองจะสร้างเต้เตียนอย่างกระษัตริย์นั้นไม่ควร ไทใจเยียงก็บังคมลากลับมาถึงเมืองพ่อ แจ้งความกับเจ้าเมืองพ่อทุกประการ ฮุยก๋งแจ้งว่าพระเจ้าเบ็งอ๋องมิให้สร้างเต้เตียนก็ไกรจึ่งว่า เจ้าเมืองจึ่นเป็นแต่เชื้อขุนนางยังทำเต้เตียนขึ้น พระเจ้าเบ็งอ๋องทราบความอยู่มิได้มีรับสั่งห้าม เรานี้เป็นหลานจึ่วก๋งท่านน้องพระเจ้าบู๊อ๋อง บู้เราก็มีความชอบมาแต่ก่อน เราเล่าก็เป็นเชื้อวงษ์กระษัตริย์ ถึงจะสร้างเต้เตียนก็เหนหาบีผู้นินทาไม่ ฮุยก๋งก็ให้ทำเต้เตียนขึ้นเหมือนกับเต้เตียนเมืองจึ่น แลมีผู้กราบทูลพระเจ้าเบ็งอ๋องว่า ฮุยก๋งทำเต้เตียน พระเจ้าเบ็งอ๋องมิได้ตรัสประการใด

ฝ่ายเตงกุดเจ้าเมืองเตง ได้เลื่อนที่เป็นเตงบุ๋นก๋งขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารในเมืองหลวง เดิมเมืองเตงตั้งอยู่เมืองเกียเสีย เตงกุดย้ายไปตั้งเมืองเตงใหม่ อยู่ตำบลเองเอียง ตั้งเมืองจี้อับเป็นเมืองใหญ่ เตงกุดรับราชการเมืองหลวงบ้างไปอยู่

เมืองบ้าง ด้วยเมืองเตงใกล้กันกับเมืองหลวง เตงกุดอยู่กิน ด้วยนางเกียงสุหยินๆ มีครรภ์ เมื่อจะคลอดบุตรนั้นคลอดยาก ได้ลำบากถึงวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง จึ่งคลอดบุตรเปนชายให้ชื่อ หงอเสง ครั้นอยู่นานมานางเกียงสุหยินมีครรภ์ คลอดบุตรี ชายอีกคนหนึ่งชื่อจงชกต้าน มารดาชังหงอเสงนัก เหนหน้า ต่ำว่าหงอเสงคลอดยาก รักแต่จงชกต้านผู้เดียว ครั้นอยู่นาน มานางเกียงสุหยินอ้อนวอนผัวว่า ท่านชราแล้วข้าพเจ้าจะขอ ให้จงชกต้านเปนที่แทนท่านสืบไป เตงกุดจึ่งว่าหาชีวิตรพี่ไม่ สมบัติทั้งปวงเปนของหงอเสงลูกชายใหญ่จึ่งจะควร ซึ่งเจ้าว่า ให้จงชกต้านลูกชายน้อยแทนที่เรานั้น ไม่ต้องด้วยอย่าง ธรรมเนียม นางเกียงสุหยินได้ฟังก็โกรธลุกออกมาเสีย

ครั้นอยู่มาเตงกุดตาย หงอเสงกระทำการฝังศพตาม ธรรมเนียม แล้วขุนนางทั้งปวงก็ยกหงอเสงขึ้นเปนจงกั่งเจ้า เมืองเตงว่าราชการแทนบิดา หงอเสงจะให้จงชกต้านผู้น้อง เปนเจ้าเมืองจงเสง แลเมืองจงเสงนั้นเปนหัวเมืองน้อยขึ้นแก่ เมืองเตง นางเกียงสุหยินเห็นว่าหงอเสงจะให้จงชกต้านไป กินเมืองน้อยก็มีความน้อยใจ จึ่งให้หาหงอเสงมาแล้วว่า เจ้าได้เปนเจ้าเมืองเตงเมืองใหญ่ มีเมืองขึ้นเปนหลายเมือง จงชกต้านก็เปนน้องร่วมครรภ์กันกับเจ้า เหตุอันใดเจ้าไม่มี ความกรุณาน้อง จะให้น้องไปครองเมืองน้อยดังนี้ไม่สมควร หงอเสงได้ฟังมารดาก็คำนับตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองจงเสง นั้น ส่วยสาอากรมีมากจึ่งจะให้จงชกต้านไปอยู่ มารดาเห็นว่า ไม่สมควรนั้น มารดาจะให้จงชกต้านไปอยู่ไหนเล่า นางเกียง

สูหยินจึ่งว่า เมืองจีอีบนั้นเปนหัวเมืองใหญ่ ขอให้น้องไปครองเมืองจีอีบเถิด หงอเสงจึ่งตอบว่า เมืองจีอีบเปนเมืองด่านสำคัญนัก ต่อผู้มีสติปัญญาแลฝีมือกล้าแขงในการศึกจึ่งจะไปเปนเจ้าเมืองจีอีบได้ ขอให้ท่านเลือกหาเมืองอื่นให้จงชกต้านเถิด ข้าพเจ้าจึ่งจะทำตาม นางเกียงสูหยินได้ฟังก็โกรธจึ่งว่า ถ้าดังนั้นเจ้าจงชกที่แคนเกียเสีย ซึ่งเปนเมืองเตงเก่านั้นให้น้องเถิด หงอเสงได้ฟังดังนั้นมิได้ตอบประการใด จึ่งคำนับลามารดามายังที่อยู่

ฝ่ายชัวจกซึ่งเปนน้องชัวเอียว ๆ ซึ่งเปนโทษครั้งแผ่นดินพระเจ้าอิวอ๋อง ชัวจกหนีมาอยู่เมืองเตงได้เปนขุนนางผู้ใหญ่ รู้ว่า นางเกียงสูหยินจะให้จงชกต้านไปอยู่เกียเสียเปนที่เมืองเตงเก่า ชัวจกจึ่งเข้าไปว่ากล่าวหงอเสงว่า อันประเวณีแผ่นดินพระอาทิตย์ไม่มีถึงสองดวง ซึ่งท่านจะยอมให้จงชกต้านไปเปนเจ้าเมืองเตงเก่าท่านครองเมืองเตงใหม่ เหมือนเมืองเดียวมีเจ้าเปนสอง ดังดวงอาทิตย์สองดวงฉนี้ หัวเมืองซึ่งเปนเมืองขึ้นก็จะได้ความเดือดร้อน ท่านกับจงชกต้านนานไปข้าพเจ้าเหนว่าจะขัดเคืองกัน ขอท่านจงทริกตรองดูก่อน

หงอเสงจึ่งตอบว่า มารดาเราจัดแจงจะให้น้องเราไปอยู่ที่เกียเสีย ครั้นจะหัดทนก็จะขัดเคืองมากไป ถึงเบื้องน่าจะเปนประการใดก็ตามเถิด ชัวจกได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจใหญ่แล้วก็ถอยออกมาเสีย หงอเสงก็มอบเมืองเตงเก่าให้จงชกต้าน ๆ ดีใจจึ่งลาออกมา จัดแจงข่าวไพร่เสร็จแล้ว จึ่งเข้าไปคำนับลามารดา นางเกียงสูหยินว่า หงอเสงพี่ชายเจ้าเปน

เหมือนกับผู้อื่น หาคิดว่าเจ้าเป็นน้องร่วมท้องกันไม่ หากว่าแม่ช่วยว่ากล่าวเจ้าจึงได้ไปอยู่เกียเสีย จงอุส่าห์ศึกษาเพลงอาวุธสำหรับทหารให้ชำนิชำนาญ แล้วจึงคิดตั้งตัวเอาที่แทนบิดาให้จงได้

จงชกต้านรับคำแล้วลาไปอยู่เมืองเกียเสีย จงชกต้านก็ศึกษาเพลงอาวุธให้ชำนิชำนาญ คิดจะตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองเตง จึงให้หาไทใจผู้รักษาเมืองไชพี่ฝ่ายตวันออก กับผู้รักษาเมืองบึกพี่ฝ่ายเหนือเข้ามาว่า ทหารแลส่วยสาอากรซึ่งมีในเมืองน่านมากน้อยเท่าใดจงมาขึ้นกับเรา อย่าไปขึ้นกับหงอเสงเลย ขุนนางผู้รักษาเมืองทั้งสองก็คิดว่า หงอเสงกับจงชกต้านเป็นพี่น้องกัน ข้องพี่ก็เหมือนของน้อง จึงทำตามคำจงชกต้านสั่ง จงชกต้านคิดจะไปฝึกหัดทหารให้ชำนิชำนาญในการศึก แต่บิดความเสียมิให้หงอเสงพี่ชายรู้ จึงเกณฑ์ทหารเมืองไชพี่เมืองบึกพี่ว่าจะไปเที่ยวเล่นป่า ครั้นทหารมาพร้อมแล้วจงชกต้านก็พาทหารออกจากเมืองไปถึงที่ตำบลหนึ่ง เป็นที่เตียนกว้างขวางมีป่าชัดรอบสมควรเป็นที่สนามหัด จงชกต้านก็ฝึกหัดทหารเพลงอาวุธต่าง ๆ ทุกเวลามิได้ขาด อยู่วันหนึ่งจงชกต้านภาทหารไปปล้นเมืองหลิมเอ๋อนซึ่งหงอเสงไว้ลเปียงอาหาร จงชกต้านให้ขนเข้าเปลือกในฉางไปเสีย หาผู้จะต้านทานสู้รบมิได้ ไทใจผู้รักษาเมืองทั้งสองคนทนจงชกต้านทำมิชอบก็กลัวความผิด ไปแจ้งความกับหงอเสงทุกประการ หงอเสงแจ้งดังนั้นก็สั่นศีศะแล้วหัวเราะมิได้ว่าประการใด กุงจูขุนนางเห็นดังนั้นจึงว่ากับหงอเสงว่า จงชกต้านมิได้ซื่อตรง

ต่อท่าน ไปลอบฝีกหัดทหารแล้วเข้าปล้นเมืองหลิมเอียน ให้ขนเข้าในฉางไป ทั้งเกลี้ยกล่อมชุนนางแลทหารในเมืองหลิมเอียนไปขึ้นแก่เถียเสียมิได้ยำเกรงท่าน จงชกต้านทำผิด ขอท่านให้ทหารไปจับฆ่าเสีย แม้นท่านละเลยไว้ฉนี้ ข้าพเจ้าเหนว่าจงชกต้นจะมาตีเมืองท่านเปนมั่นคง

หงอเสงจึ่งว่าจงชกต้านน้องเราคนนี้มารดารักนัก ซึ่งจงชกต้านทำผิด ครั้นเราจะจับฆ่าเสียเหมือนท่านว่านี้ มารดาเราก็จะตัดอาลัยเราเสียมิได้เปนแม่ลูกกันสืบไป อนึ่งจะมีผู้นินทาว่าเราไม่โอบอ้อมอารีแก่พี่น้อง ถึงจะเสียที่แดนเมืองก็ตามที่เถิด แต่อย่าให้เสียมารดาแลพี่น้องเลย กังจุดีได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า ซึ่งท่านจะทำใจดีไม่คิดปราบปรามจงชกต้านเสียนั้น จงชกต้านก็จะยิ่งมีใจกำเริบมากขึ้น จะเอาหัวเมืองขึ้นของท่านไปขึ้นแก่จงชกต้านเสียสิ้น ท่านจะหากำลังมิได้ เหมือนนกใหญ่ไม่มีขนปีกแลหาง จงชกต้านได้ทหารเปนกำลังมากขึ้นแล้วก็จะยกมาทำอันตรายท่าน ถึงท่านจะมีฝีมือกล้าแข็งก็แต่ผู้เดียว จะสู้รบกับคนมากก็หาได้ไชยชนะไม่ อันประเวณีผู้มีสติปัญญาเหนว่าภัยจะมาถึงตัว ก็ย่อมคิดอ่านรักษาตัวป้องกัน ถึงจะเสียพี่น้องก็อย่าให้เสียชีวิตร ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้หวังจะเตือนสติ ขอท่านจงดำริห์ให้ต้องด้วยอย่างธรรมเนียมแต่ก่อนจึ่งจะควร

หงอเสงจึ่งว่า ซึ่งท่านเหนน้องเราทำล่วงเกินจะให้คิดกำจัดเสียนั้น เราจะขอตริกตรองดูสักเพลาหนึ่งก่อน หงอเสงก็เข้าไปที่ข้างใน ชัวจกจึ่งพูดกับกังจุดีว่า หงอเสงนายเรา

มีความอัดกลั้นไม่โกรธ และให้จงชกต้านทำการล่วงเกินนัก ครั้นท่านว่ากล่าวเตือนสติก็ว่าจะตริกตรองดูก่อน เพราะหงอเสงเกรงว่ากิติศัพท์ที่จะแพร่งพรายไป ท่านก็เปนเชื้อวงษ์จงตามเข้าไปที่ข้างใน ว่ากล่าวอีกสักครั้งหนึ่งก่อน กังจูตี เห็นชอบด้วยจึงเข้าไปที่ข้างใน หงอเสงเห็นกังจูตีเข้ามาคำนับ จึงถามว่า ท่านตามเราเข้ามามีธุระจะว่ากล่าวสิ่งใดฤๅ กังจูตีจึงว่าจงชกต้านทำเหลือเกินท่านนั้น ข้าพเจ้ารำคาญใจนัก นอนไม่หลับ อันจงชกต้านทำการทั้งนี้เพราะมิได้คิดว่าท่านเปนพี่ จงชกต้านคิดแต่จะกำจัดท่านเสีย จะชิงเอาสมบัติในเมืองเตง ขอท่านจงจับจงชกต้านฆ่าเสียโดยเร็ว ถ้าเนิ่นช้าจะมีกำลังมีกล้าขึ้น เหมือนกอหญ้าจะถางถากก็ยากแรง ทำเสียอย่าให้ทันแตกหน่อไปได้จึงจะไม่ยากแรง

หงอเสงถอนใจใหญ่แล้วจึงว่า จงชกต้านน้องเราทำการหยาบช้าต่อเรา ครั้นเราจะให้ไปจับตัวก็คงจะเกิดรบพุ่งกันขึ้น มารดาเราก็จะว่าเราคิดร้ายต่อน้อง เราจะคอยหาความผิด เมื่อจงชกต้านคิดกระบถขึ้นแล้ว เราจึงจะจับฆ่าเสีย มารดาเราก็จะหาว่าเราได้ไม่ กังจูตีจึงถามว่า ซึ่งท่านมิได้เข้าไปทำราชการในเมืองหลวง เปนช้านานมานี้ด้วยเหตุประการใด หงอเสงจึงตอบว่าซึ่งเรามิได้ไปเมืองหลวงนั้น เพราะเกรงอยู่ว่าจงชกต้านจะเข้ามาชิงเมืองเรา

กังจูตีจึงว่าเมื่อท่านรู้ดังนั้นแล้ว เหตุใดไม่กำจัดจงชกต้านเสียโดยเร็ว ท่านจะทิ้งไว้ให้จงชกต้านมีทหารเปนกำลังมากขึ้นก่อนฤๅ หงอเสงได้ฟังกังจูตีว่าก็เห็นชอบด้วย จึง

ถามว่าท่านจะคิดจับจงชกต้านด้วยอุบายประการใดจึงจะได้ กังจูตี๋จึงว่าขอท่านไปถามเวลาว่าจะเข้าไปรับราชการเมืองหลวงจะอยู่ช้าประมาณสักเท่าใดก่อน แล้วท่านจงคุมทหารออกจากเมืองไปซุ่มอยู่ที่เมืองหลิมเอี๋ยน ข้าพเจ้าจะคุมทหารไปซุ่มอยู่ที่ริมเกี๋ยเสีย เวลาท่านก็จะสำคัญว่าท่านไปเมืองหลวงจริง ก็จะใช้ให้ไปบอกจงชกต้านมาอยู่เมืองท่าน ถ้าจงชกต้านออกจากเมืองเกี๋ยเสียแล้ว ข้าพเจ้าจะอยู่รักษาเมืองไว้ จงชกต้านคงจะส่งน่าเมืองหลิมเอี๋ยนมา ท่านจงให้ทหารล้อมจับ แม้นจงชกต้านจะหนีกลับไปเมือง ข้าพเจ้าก็จะปิดประตูเมืองเสีย จงชกต้านหาที่อาไศรยเป็นที่มั่นมิได้แล้ว เวลาคงจะตามจับตัวได้โดยง่าย หงอเลงก็เหนชอบด้วย กังจูตี๋ก็คำนับลาออกมาบอกทหารทั้งปวงว่า วันเพญเดือนแปดหงอเลงจะเข้าไปทำราชการในเมืองหลวง แล้วกังจูตี๋จึงสั่งทหารคนสนิทว่า ให้ไปคอยอยู่ที่ทางจะไปเกี๋ยเสีย ถ้าผู้ใดเดิรไปมาเหนท่วงทีผิดปลาด มีผู้ใช้สวยไปจงจับตัวมาให้เรา คนสนิทก็ไปคอยดูอยู่ตามสั่ง

ฝ่ายนางเกียงสูหยิน ตั้งแต่หงอเลงได้ครองเมืองเตงจงชกต้านไปอยู่เกี๋ยเสีย นางเกียงสูหยินไม่สบายใจ คิดตริตรองแต่จะให้หงอเลงเข้าไปรับราชการเมืองหลวง จะให้จงชกต้านมาชิงเอาเสมบัติในเมืองเตงอยู่มิได้ขาด มีผู้มาบอกว่าเพญเดือนแปด เจ้าเมืองเตงจะเข้าไปรับราชการในหลวง นางเกียงสูหยินมีความยินดีนัก จึงคิดว่าหงอเลงจะได้เมืองเกี๋ยครั้งนี้ ก็เพราะบุญของจงชกต้านจะได้เป็นใหญ่

ในเมืองเตงต่อไป นางเกียงสูหยินจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ใจความว่า บัดนี้หงอเสงจะเข้าไปรับราชการในเมืองหลวง ฉวันเพญเดือนแปด ถ้าหงอเสงออกจากเมืองแล้ว เราจะให้ปีกธงขาวบนเชิงเทินเป็นสำคัญ ให้จงชกต้านจงยกเข้ามาครองเมืองเตงแทนบิดาเถิด นางเกียงสูหยินจึงส่งหนังสือลับให้คนสนิทถือไป

ฝ่ายนายทหารคนสนิทของกังจูตี ซึ่งไปคอยอยู่ที่ทางเกียเสีย เห็นผู้นั้นเดินมาดูกิริยาลนลานวับเดิรเห็นปลาดอยู่ จึงจับตัวไว้แล้วชู่ถาม ครั้นแจ้งความว่านางเกียงสูหยินใช้มาจึงค้นได้หนังสือฉบับหนึ่ง ก็รีบกลับตัวผู้ถือหนังสือกลับมาคำนับแจ้งความให้แก่กังจูตี ๆ รับหนังสือมาอ่านแจ้งดังนั้นแล้วจึงให้เอาตัวผู้ถือหนังสือไปฆ่าเสีย แล้วเอาหนังสือไปให้หงอเสง ๆ จึงให้คนใช้ถือหนังสือไปให้จงชกต้าน คนใช้ก็คำนับลาไปถึงเกียเสีย จึงเข้าไปคำนับส่งหนังสือให้จงชกต้าน ๆ รับหนังสือมาอ่านแจ้งความดังนั้นก็ดีใจ ด้วยสำคัญว่าเป็นหนังสือมารดาให้มา จึงส่งหนังสือให้กองชุนคุดผู้บุตรดู แล้วปฤกษาว่าเมืองเตงเป็นเมืองใหญ่ มีขุนนางและทหารเป็นอันมาก ถึงหงอเสงจะเข้าไปเมืองหลวง เหนจะจัดแจงทหารให้ไว้อยู่รักษาเมือง ซึ่งมารดาเราให้หนังสือกำหนดวันมา ครั้นเราจะยกเข้าไปตามสัญญา ทหารผู้อยู่รักษาเมืองก็จะคิดอ่านสับปลับกันเมืองเป็นสามารถ ทหารเราน้อยเหนจะหักเอาเมืองมิได้ เจ้ายังไปยืมทหารเจ้าเมืองโอย ถ้าได้แล้วจงยกหนุนตามเราไป . เมื่อเราได้เมืองเตงแล้วจึงจะจัดสิ่งของไป

แทนคุณเจ้าเมืองโอยโดยสมควร กังชุนคุดรับคำขึ้นม้าออกจากเกียเสียไปเมืองโอย

ฝ่ายหงอเสงจัดแจงทหารเกวียนสองร้อย ทหารม้าสองร้อยพร้อมแล้ว ครั้นถึงวันกำหนดก็เข้าไปคำนับลามารดาแล้วภากังจูดีออกจากเมืองเตงไปชุมอยู่ริมเมืองเกียเสีย กังจูดีจึงแต่งทหารเกวียนสิบเล่ม ให้นุ่งห่มปลอมเปนคนค้าขาย แล้วสั่งให้ขับเกวียนเข้าไปปลอมขายเกียเสียอยู่ ถ้าจงชกต้านยกออกจากเมืองเมื่อใด ท่านจงจุดเพลิงที่หอคอยขึ้นให้เราเหนเปนสำคัญ ทหารเกวียนสิบเล่มก็ไปทำตามสั่ง

ฝ่ายจงชกต้านครั้นถึงวันกำหนดจะยกทัพ จึงแจกสั่งบอกลวงทหารทั้งปวงว่า เจ้าเมืองเตงพี่เราจะเข้าไปรับราชการณเมืองหลวง หาผู้ใดจะรักษาเมืองเตงไม่ จึงสั่งมาให้เราภาทหารเข้าไปฝากหัดที่สนามในเมืองเตง จะได้ป้องกันรักษาเมืองด้วย ทหารทั้งปวงสำคัญว่าจริง ก็เข้ามารวมกองทัพพร้อมกัน. จงชกต้านก็แต่งตัวใส่เกราะขึ่นม้าถือทวนภาทหารออกจากเมืองจะไปเมืองเตง

ฝ่ายทหารกังจูดีซึ่งปลอมอยู่ในเมือง ก็จุดเพลิงไหม้หอคอยขึ้น กังจูดีชุมทหารอยู่นอกเมืองเหนแสงเพลิงไหม้ในเมืองก็รู้ว่า จงชกต้านออกจากเมืองแล้ว จึงภาทหารยกลวงเข้าในเมือง ๆ กำชับทหารมิให้ผู้ใดทำร้ายแก่ชาวเมือง ให้เขียนหนังสือไปบิดไว้ที่ประตูเมืองว่า จงชกต้านเปนกระบถคิดประทุษร้ายต่อเจ้าเมืองเตงผู้พี่ บัดนี้ยกทัพไปจะชิงสมบัติของพี่ ทำการผิดอย่างธรรมเนียม ขุนนางและชาวเมืองทั้งปวง

จงพร้อมใจกัน ช่วยกันกำจัดจงชกต้านเสีย กังจูตีก็จัดแจงอนาประชาราษฎร ชาวเมืองเกียเสียให้ราบคาบปรกติเหมือนแต่ก่อน

ฝ่ายจงชกต้านยกไปได้สองวัน ภอทหารตามมาบอกว่ากังจูตียกทัพมาชิงเอาเมืองได้แล้ว จงชกต้านได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึ่งกลับทัพรีบมา ศรันถึงชานกำแพงเมืองแลเหนธงบักบนเชิงเทิลจาฤกอักษรว่าเตงจงกัง แล้วได้ยินทหารซึ่งรักษาน่าที่เชิงเทิล ร้องบอกทหารในกองทัพจงชกต้านว่า จงชกต้านเป็นคนอกตัญญูต่อพี่

ขณะนั้นทหารในกองทัพจงชกต้าน ที่มีบ้านเรือนและบุตรภรรยาพี่น้องอยู่ในเมือง ต่างคนเอาใจออกหากหนีเข้าเมืองประมาณกึ่งหนึ่ง จงชกต้านเหนทหารระส่ำระสายนัก เกรงทหารของตัวจะจับตัวไปให้กังจูตี ก็ขับม้าหนีไปอาไศรยอยู่เมืองจงเสียซึ่งเป็นเมืองขึ้นแก่เมืองเตง

ฝ่ายหงอเสงชุมทัพคอยจงชกต้านอยู่นอกเมืองหลิมเอียนมิได้เหนจงชกต้านมา ภอทหารซึ่งไปสืบราชการกลับมาบอกว่า กังจูตีเข้าเมืองเกียเสียได้ จงชกต้านหนีไปอยู่เมืองจงเสีย หงอเสงแจ้งดังนั้นก็ขึ้นม้ากับทหารรีบตามไปเมืองจงเสีย ภอกังจูตียกออกจากเมืองมาพบกันเข้า สองทัพก็ประจบกันเข้ายกตามจงชกต้านไป เข้าล้อมเมืองจงเสียไว้เปนหลายชั้น จงชกต้านให้ทหารปิดประตูเมืองไว้มั่นคง ครั้นจะออกสู้รบเล่าทหารก็น้อยตัว จึ่งคิดว่าการซึ่งเปนดังนี้ ก็เพราะมารดาผู้เดียว หงอเสงพี่เราจึ่งโกรธแค้นเปนอันมาก ครั้นจะออกไป

งอนง้อขอชีวิตรเล่า ก็อายแก่ทหารทั้งปวง จึงชกต้านน้องใจมารดาเป็นอันมาก จึ่งชักกระบี่ออกเชือดคอตายเสีย ทหารทั้งปวงในเมืองจงเสีย ครั้นเห็นจงชกต้านตายแล้ว ก็เปิดประตูออกมารับหงอเสงๆ รู้ว่าจงชกต้านผู้น้องเชือดคอตาย มีความอาไลยนักเข้าไปอุ้มสพน้องขึ้นแล้วร้องไห้รักว่า -เพราะมารดาทำให้เราพี่น้องวิวาทกัน ซึ่งพี่ยกทัพตามมาทั้งนี้หวังจะว่ากล่าวสั่งสอน แล้วจะยกที่แคนให้เจ้าตามปรารถนา มิได้ตั้งใจว่าจะฆ่าน้องเสียเลย ควรฤาเจ้ามาเชือดคอตายเสียพี่มีความอาไลยนัก หงอเสงจึ่งจัดแจงทำการฝังสพของชกต้านเสร็จแล้ว คิดแค้นมารดาดังจะเป็นบ้า จึ่งยกทัพออกจากเมืองจงเสียกลับไปเมืองเตง

หงอเสงจึ่งเอาหนังสือลับของมารดา ซึ่งให้ไปแก่จงชกต้านนั้นออกให้มารดาดูแล้วว่า มารดาทำให้พี่น้องผิดกันสมควรแล้วฤา นางเกียงฮูหยินเห็นหนังสือของตัวก็อายใจ มิได้โต้ตอบประการใดก็นั่งนิ่งอยู่ หงอเสงคิดแค้นใจอดความโกรธมิได้จึ่งสาบาลตัวว่า หวงจ๋วน เป็นคำไทยว่ามารดากับเราถ้าจงมอยู่ได้กินถึงน้ำเมื่อใดจึ่งให้พบกันเถิด หงอเสงก็ให้ทหารเชิญนางเกียงฮูหยินขึ้นขี่เกวียน ส่งไปอยู่เมืองเองอีบซึ่งเป็นเมืองขึ้นกับเมืองเตง ครั้นอยู่มาหลายวันหงอเสงค่อยคลายความโกรธลง คิดถึงน้องผู้ตายและมารดาซึ่งขับไปเสียนั้น ครั้นจะให้ไปรับกลับมาเล่า ก็ได้สาบาลตัวไว้มิรู้ที่จะทำประการใด หงอเสงทุกข์โศกถึงมารดาอยู่ทุกวันมิได้ขาด

ฝ่ายเองขอชกซึ่งเป็นขุนนางเมืองเองอีบนั้น เป็นคนมี

กตัญญูต่อบิดามารดา ครั้นแจ้งความว่าหงอเสงขับนางเกียง สุหยินให้มาอยู่เองอีก เองขอชกก็จัดที่อาไศรยให้นางเกียง สุหยินโดยสมควร ครั้นอยู่มาหลายวัน เองขอชกคิดว่า หงอเสงจะมารับมารดาคืนไป ก็มิได้เห็นหงอเสงมารับมารดา จึงแกล้งไปซื้อนกโฮมาตัวหนึ่ง เปนของกำนันไปคำนับหงอเสงณเมืองเตง

หงอเสงจึงถามว่า ท่านได้นกอะไรมาให้เรา เองขอชกจึงบอกว่านกโฮ ๆ ตัวนี้ฟักฟองลูก ภอลูกออกจากฟองแล้ว อุส่าห์พิทักษ์รักษาบุตรจนเติบใหญ่ขึ้นบินหางบริบูรณ์ ถ้าถึงฤดูมารดาผลัดขนจับอยู่กับรัง ลูกนกนั้นหากินในที่อื่นมิได้แล้ว กลับมาจิกเนื้อมารดาของตัวกิน หงอเสงได้ฟังเองขอชกบอกดังนั้น นึกถึงความที่ตัวทำโทษแก่มารดาคล้ายกันกับนกโฮ ก็เสียใจน้ำตาไหลออกมา จึงสั่งคนใช้ให้เอาเนื้อแพะสุกหนึ่ง มาให้เองขอชกเปนของตอบแทน เองขอชกจึงปูผ้าลงรับเอาเนื้อแพะสุกห่อผ้าไว้ หงอเสงเห็นดังนั้นจึงว่า เราให้เนื้อแพะสุกท่านกินเหตุไรจึงไม่กิน เองขอชกจึงว่า เนื้อแพะท่านให้กับข้าพเจ้านี้เปนของดี ครั้นจะกินเสียมารดาข้าพเจ้าอยู่บ้านจะไม่ได้กินด้วย ข้าพเจ้าจะขอเอาเนื้อแพะไปให้มารดาข้าพเจ้ากินก่อน เหลือแล้วข้าพเจ้าจะกินต่อภายหลัง หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็คิดถึงมารดาก็กลั้นน้ำตามิได้ อุส่าห์ฝืนใจตอบเองขอชกว่า ท่านเปนแต่ขุนนางเมืองน้อยยังมีความกตัญญูต่อมารดา มีสิ่งใดก็อุส่าห์เอาไปฝากมารดา ท่านดีกว่าเราเปนเจ้าเมืองใหญ่อีก ทุกวันนี้เรามีมารดาก็เหมือนหาไม่

เองขอชกได้ยินดังนั้นก็ทำเป็นไม่รู้ความ จึ่งคำนับถามว่า ซึ่งท่านว่ามีมารดาเหมือนไม่มีนั้น มารดาท่านทุกวันนี้ไปอยู่แห่งใดฤๅ หงอเสงจึ่งเล่าความแต่หลังให้ฟังแล้วว่า ซึ่งมารดาเราทำมิชอบจนน้องเราตายนั้น เรามีความแค้นให้ไปอยู่เมืองเองอื่น เราได้สาบาลตัวไว้ว่า ถ้าเราได้อยู่ได้ดีจนถึงน้ำเมื่อใดจึ่งให้พบมารดา ครั้นหายแค้นแล้วจะรับมารดากลับมา ก็ได้สาบาลตัวเราไว้เสียแล้ว ทุกวันนี้พิเคราะห์ดูเราเหมือนหนึ่งนกไฮ ซึ่งอกตัญญูจิกเนื้อมารดากิน เราหาความสุขมิได้

เองขอชกจึ่งว่าซึ่งท่านได้สาบาลไว้ดังนั้น ข้าพเจ้าจะรับแก้ไขโดยอุบาย มิให้ท่านเสียความสัตย์อย่าวิตกเลย หงอเสงได้ฟังดังนั้นยินดีนักจึ่งว่า ซึ่งท่านจะอุบายให้เรากับมารดาได้พบกัน แลมิให้เสียสัตย์นั้นคุณท่านจะคิดเราไปคุมวันน่า ท่านจะต้องการสิ่งใดบ้างก็จัดแจงเอาไปถวายจะสำเร็จเถิด เองขอชกก็พาทหารห้าร้อยไปนอกเมืองถึงตำบลชกอิว จึ่งให้ขุดบ่อลึกสิบห้าศอก คิดเป็นไทยเส้นสามวาศอกคืบหกนิ้ว ถึงตาน้ำไหลออกมาขังบ่ออยู่ แล้วเอาตระแกรงฉาฉามาต่อเป็นเก๋งน้อยอันหนึ่ง พื้นเบื้องบนเป็นสาแหรกสำหรับหย่อนเก๋งลงไปในบ่อ แล้วชักขึ้นได้โดยสดวก แล้วทำบันไดใหญ่ให้หย่งลงไปถึงพื้นบ่อ เตรียมการเสร็จแล้ว เองขอชกก็ไปเชิญนางเกียงสุหงินมาถึงให้เข้านั่งอยู่ในเก๋งน้อยนั้นแล้ว ให้ทหารผูกเชือกไรยเก๋งน้อยลงไปถึงพื้นบ่อเพียงน้ำ เองขอชกก็ไปเชิญหงอเสงให้ลงไปตามบันได หงอเสงลงไปถึงเก๋งน้อยก็เข้าไปคำนับร้องไห้ขออโภยมารดา

นางเกียงสุหยินจึ่งว่าการเกิดขึ้นทั้งนี้ ก็เพราะมารดาคิดผิดเอง เจ้าหาโทษมิได้ นางเกียงสุหยินกับหงอเสงก็ร้องไห้รักฉัน เองขอชกก็ให้ทหารขันฉ้อเก่งน้อยขึ้นจากบ่อ เชิญนางเกียงสุหยินกับหงอเสงขึ้นเกวียนกลับเข้าเมือง ราษฎรทั้งปวงก็ดีใจสรรเสริญชมสติปัญญาเองขอชกก็อื้ออึงทั้งเมือง หงอเสงจึ่งตั้งให้เองขอชกเปนที่ไตหูขุนนางผู้ใหญ่ ให้กองขุนอีไปอยู่รักษาเมืองเกียเสีย

ฝ่ายกั๋งขุนคุดขณะเมื่อจองชกต้านผู้บิดา ใช้ไปยืมกองทัพเมืองโอยได้แล้ว ยกรีบมาถึงแดนเมืองเกียเสีย ก็มีคนมาบอกว่า หงอเสงเจ้าเมืองเตงยกมาเลี้ยมจองชกต้าน ๆ สู้รบมิได้เชือดคอตายเสียแล้ว กั๋งขุนคุดก็ตกใจ จึ่งยกทัพกลับไปเมืองโอย เข้าไปคำนับกีขุนอ๋วนเจ้าเมืองโอย แล้วร้องไห้บอกความว่า บัดนี้เจ้าเมืองเตงผู้เปนลุงข้าพเจ้าฆ่าบิดาข้าพเจ้าเสีย แล้วขับนางเกียงสุหยินชายข้าพเจ้าเสียด้วย ข้าพเจ้าหาที่พึ่งมิได้ จะขอบุญท่านเปนที่พึ่ง

กีขุนอ๋วนได้ฟังดังนั้นก็โกรธเจ้าเมืองเตงจึ่งว่า เจ้าเมืองเตงฆ่าน้องแล้วขับมารดาเสียด้วยเล่า ทำผิดประเวณีแผ่นดิน กีขุนอ๋วนจึ่งสั่งให้ทหารจัดแจงกองทัพ ตั้งกั๋งขุนคุดเปนแม่ทัพให้ยกไปตีเมืองเตง กั๋งขุนคุดก็ยกทัพออกจากเมืองโอย เดินทัพตามระยะทางไปถึงปลายแดนเมืองเตง

ฝ่ายชาวด่านเมืองเตงไปสืบราชการรู้ว่า กั๋งขุนคุดคุมทัพเมืองโอยยกมา ก็ขึ้นม้ารีบไปเมืองเตงจึ่งเข้าไปหาขุนนางผู้ใหญ่ ให้ไปแจ้งความแก่หงอเสงทุกสิ่ง หงอเสงจึ่ง

ปฤกษาถึงจูตี่ว่า ถึงขุนคุดหลานเราไปภาทหารเมืองโอยมาครั้งนี้ ท่านจะคิดประการใด ถึงจูตีตอบว่าซึ่งทำการกำจัดจงชกต้านครั้งก่อนนั้น เหมือนฉกหญ้าไม่ขุดให้สิ้นเง่าให้สิ้นราก อันถึงขุนคุดนั้นอุปมาเหมือนราชหญ้า ครั้นได้น้ำค้างแลฝนตกชุ่มเอยนก็กลับเปนใบ แต่ก่อนเจ้าเมืองโอยกับท่านก็มิได้เปนม่ำศึกกัน ซึ่งให้ทหารมากับถึงขุนคุดครั้งนี้ข้าพเจ้าเหนว่าถึงขุนคุดจะนำเอาเนื้อความดีเข้าไปว่ากล่าวให้เจ้าเมืองโอยเชื่อฟัง ขอท่านจงมีหนังสือบอกความจริงไปถึงเจ้าเมืองโอย ๆ รู้ความแล้วเหนจะให้ทหารที่มาด้วยถึงขุนคุดนั้นกลับไป ถึงขุนคุดหาที่อาไสรยมิได้แล้ว เราก็จะจับตัวได้โดยง่าย

หงอเสงเหนชอบด้วย จึ่งแต่งหนังสือตามข้อความ ซึ่งจงชกต้านกับมารดาคิดจะชิงสมบัติ จนจงชกต้านเชือดคอตาย แล้วส่งหนังสือให้ม้าใช้รีบไปเมืองโอย ม้าใช้รีบไปทั้งกลางวันกลางคืนถึงเมืองโอย จึ่งเข้าไปหาขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองโอยให้ภาเข้าไปคำนับแจ้งความแก่เจ้าเมืองโอยว่า เจ้าเมืองเตงให้หนังสือมาถึง ก็ขุนอ้วนเจ้าเมืองโอย ๆ ก็รับหนังสือมาฉีกผนึกออกอ่าน แจ้งความในหนังสือแล้วจึ่งว่า ขุนนางทั้งปวงว่าถึงขุนคุดบุตรจงชกต้านมาบอกว่า เจ้าเมืองเตงฆ่าจงชกต้านผู้น้องตายแล้วชับมารดาเสียด้วย บัดนี้เจ้าเมืองเตงบอกว่าจงชกต้านกับมารดาคิดจะชิงสมบัติ เจ้าเมืองเตงรู้ความจะจับตัวจงชกต้าน ๆ เชือดคอตาย เจ้าเมืองเตงหาความผิดมิได้แล้วเจ้าเมืองเตงกับเราก็มิได้มีข้อขัดเคืองกัน ถึงขุนคุดเอาเท็จมาว่ากล่าวเราจึ่งให้ทหารไป ถ้าเจ้าเมืองเตงมิบอกหนังสือ

แจ้งความมา เมืองเราถับเมืองเตงก็จะเปนข่าศึกกัน เพราะ กังซุนคุดหาต้องการไม่ ถึงซุนอ่วนจึ่งให้แต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ส่งให้ม้าใช้ถือไปหากองทัพกลับมาเมือง ม้าใช้รับหนังสือ แล้วคำนับลาไปตามสั่ง ฝ่ายกังซุนคุดยกทัพเมืองรายทาง เข้าไปจนตีนเมืองหลิมเอียนได้เข้าตั้งมั่นพักทหารอยู่

ฝ่ายเจ้าเมืองเตงออกปฤกษาราชการขุนนางพร้อมกัน กอม้าใช้ซึ่งให้ไปสืบข่าวราชการกลับมาบอกว่า กังซุนคุดภาทหารเมืองโอยตีเมืองน้อย ล่วงด่านเข้ามาถึงเมืองหลิมเอียนแล้ว หงอเสงแจ้งดังนั้น จึ่งให้กังจูตีถับโกกีนีคุมทหารเกวียนทหารม้า กองละสี่ร้อยยกออกจากเมืองไปถึงเมืองหลิมเอียน

ฝ่ายกังซุนคุดรู้ว่ากองทัพเมืองเตงยกมา จึ่งตรวจเตรียมทหารม้าจะออกรบ กอม้าใช้ถือหนังสือเข้าเมืองโอยมาให้หากองทัพกลับ กังซุนคุดรู้ดังนั้นก็เสียใจ ด้วยไม่มีทหารจะทำสึก จึ่งขึ้นม้าตามกองทัพไปเมืองโอย

โกกีนีมายทหารเมืองเตงเหนดังนั้น ก็มิได้ติดตามภาทหารกลับมาเมือง แต่กังจูตีนั้นยกทัพติดตามไปจนเข้าแดนเมืองโอย จึ่งตั้งค่ายมั่นพักทหารอยู่ ชาวด่านเมืองโอยก็เข้าไปแจ้งราชการแก่กังซุนอ่วนเจ้าเมืองโอย ๆ รู้ว่ากังจูตีทหารเมืองเตง ยกตามกองทัพเมืองโอยล่วงแดนเข้ามาก็ตกใจ จึ่งปฤกษากับกังจูจิวหูซึ่งเปนน้องบิดาว่า กองทัพเมืองเตงยกมาครั้งนี้ท่านจะเหนเปนหย่างไร

กังจูจิวหูจึ่งว่า บูราณว่าน้ำไหลให้เอาดินพูนทำนบปิด

กั้นไว้ ถ้าศึกยกมาให้แต่งทหารออกสู้รบ เปนหย่างธรรมเนียมมีมาดังนี้ ซึ่งกองทัพเมืองเตงล่วงแดนเข้ามา ก็ควรให้แต่งทหารออกทำการศึก กำจัดสัตรูให้จงได้ เจ้าเมืองโอยยังมิได้ว่าประการใด เซ็กชกเปนไตหูขุนนางผู้ใหญ่จึ่งว่าซึ่งจะทำตามกังจุจิวุหูว่านั้น เมืองโอยกับเมืองเตงก็จะเปนฆ่าศึกกันรบพุ่งกันไป ข้าพเจ้าเหนว่า กองทัพเมืองเตงยกล่วงแดนเข้ามาครั้งนี้ เพราะไว้รู้ว่าท่านให้หากองทัพกลับ ขอให้ท่านมีหนังสือบอกไปเมืองเตง ให้ไปถึงเจ้าเมืองเตงให้รู้ว่า ท่านไม่เชื่อกังขุนคุด เชื่อหนังสือซึ่งเจ้าเมืองเตงให้มา จึ่งให้เลิกกองทัพเมืองโอยกลับมาเข้าเมือง เจ้าเมืองเตงทราบความดังนี้แล้ว เหนจะให้หากองทัพกลับไปบ้างเปนมั่นคง ทั้งสองเมืองก็จะมิได้ขาดไมตรีกัน

เจ้าเมืองโอยได้ฟังดังนั้น ก็เหนชอบด้วย จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ในหนังสือนั้นความว่า ซึ่งให้กองทัพเมืองโอยไปกับกังขุนคุดยกล่วงแดนเมืองเตงเข้าไปนั้น เพราะกังขุนคุดเลือกเอาแต่ความดีมาว่า ต่อมีหนังสือเจ้าเมืองเตงบอกมาจึ่งรู้ว่ากังขุนคุดเจรจาหาจริงมิได้ ก็ให้มีหนังสือไปบอกทหารกลับมาเสียแล้ว ทั้งสองเมืองจงมีไมตรีต่อกันไปเหมือนดังแต่ก่อน ตั้งรักษาที่แดนบำรุงราษฎรให้อยู่เอยมเปนสุขไปมาค้าขายกันตามประเวณีเถิด

เจ้าเมืองโอยแต่งหนังสือแล้วเข้าผนึกส่งให้ม้าใช้รีบไปเมืองเตง ผู้ถือหนังสือมาถึงเมืองเตง จึ่งลงจากม้าเข้าไปหาขุนนางแล้วแจ้งความให้ฟัง ขุนนางเมืองเตงก็นำหนังสือ

เข้าไปคำนับส่งให้หงอเสงเจ้าเมืองเตง หงอเฮงฉีกผนึกออกอ่าน แจ้งความในหนังสือแล้วจึ่งว่า เจ้าเมืองโอยให้ทหารกั่งชุนคุด ยกทัพเหยียบแดนเราเข้ามา เพราะเชื่อคำกั่งชุนคุด บัดนี้เจ้าเมืองโอยเห็นความจริงในเรา จึ่งให้หากองทัพกลับไป สองเมืองก็เป็นไมตรีกันมาเหมือนแต่ก่อน ครั้นจะก่อการคิดกบฏฉันก็หาต้องการไม่ หงอเสงก็แต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปถึงกั่งจูตี ให้เลิกทัพกลับมาเมืองเตง

ฝ่ายนางเกียงฮูหยินแจ้งความว่า กั่งชุนคุดผู้หลานภาทัพมาตีเมืองหลิมเอี๋ยนแล้วถอยทัพกลับไป นางเกียงฮูหยินเกรงว่า หงอเสงจะมีใจพยาบาท จึ่งไปหาหงอเสงแล้วว่ากั่งชุนคุดเป็นเด็กหนุ่มใจอ่วมไม่รู้จักผิดแลชอบ ได้ทำล่วงเกินกลับกลายอาญาเจ้า หนีไปอยู่กับเจ้าเมืองโอย เจ้าเป็นผู้ใหญ่อย่าโกรธเลย จงมีหนังสือไปฝากกั่งชุนคุดไว้กับเจ้าเมืองโอยให้ช่วยอภิบาลเลี้ยงไว้ด้วย หงอเสงก็มิได้ให้มารดาขัดเคือง จึ่งมีหนังสือฝากกั่งชุนคุดไปถึงเจ้าเมืองโอย กั่งชุนอ้วนเจ้าเมืองโอยก็ทำนุบำรุงกั่งชุนคุดไว้ในที่ขุนนางกินเบี้ยหวัด

ฝ่ายพระเจ้าเบ็งอ๋องเสวยราชสมบัติ อยู่ในเมืองตังจิว เป็นเมืองหลวงได้สิบห้าปี ราษฎรชาวเมืองอยู่เย็นเป็นสุข วันหนึ่งเสด็จออกขุนนางเฝ้าพร้อมตามตำแหน่ง พระเจ้าเบ็งอ๋องจึ่งตรัสปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า หงอเสงเจ้าเมืองเตงมิได้เข้ามารับราชการตามตำแหน่งหลายปีแล้ว เราคิดจะให้

ก็สูบุตรเข็กอยู่ผู้ตายซึ่งให้ว่าราชการเมืองเด็กนั้น จะให้เปนไตสุเตาแทนที่หงอเสง

ก็สูเฝ้าอยู่ที่นั้น ได้ยินพระเจ้าเบ็งอุ้องตรัสดังนั้นจึ่งทูลว่า ถึงมาหว่าหงอเสงมิได้มารับราชการอยู่เมืองหลวง หงอเสงก็จัดแจงขุนนางคนสุนิท มารับราชการแทนที่ตัวอยู่เปนอันมาก ซึ่งพระองค์จะตั้งข้าพเจ้า เปนที่ไตสุเตาแทนที่หงอเสงนั้น ถ้าหงอเสงรู้จะมีใจพยาบาทพระองค์กับข้าพเจ้า ก็สูเกรงสติปัญญาแลฝีมือหงอเสงอยู่ ก็ชิงทูลลากลับไปเมืองเด็ก พระเจ้าเบ็งอ่องก็เสดจ์ขึ้น

ฝ่ายขุนนางคนสนิทหงอเสง ก็นำเนื้อความนั้นไปแจ้งกับหงอเสงณเมืองเตง หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึ่งจัดแจงแบ่งขุนนางแลทหารให้อยู่รักษาเมือง ครั้นถึงวันดีหงอเสงก็ขึ้นขี่เกวียนพร้อมด้วยทหาร แห่ออกจากเมืองเตงไปถึงเมืองหลวง ครอเวลาพระเจ้าเบ็งอ่องเสดจ์ออก หงอเสงก็เข้าไปเฝ้าแล้วทูลว่า ข้าพเจ้ามิได้มาเฝ้าเปนหลายปี เพราะเมืองเตงเกิดศึก บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งข่าวว่า พระองค์จะให้ผู้อื่นมาเปนที่ไตสุเตานั้น เหนว่าข้าพเจ้าสติปัญญาน้อย ทั้งฝีมือไม่กล้าแขง จะรับราชการตามตำแหน่งไปมิได้แล้ว ข้าพเจ้าขอไปรักษาเมืองเตงอยู่ดังเก่า

พระเจ้าเบ็งอ่องได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าหงอเสงโกรธ จึ่งตรัสเอาใจว่า ตั้งแต่ท่านไปอยู่เมืองเตงมิได้เหนมา เราคอยหาท่านอยู่เหมือนดังปลาในหนองน้ำแห้ง ตั้งคอยหาน้ำอยู่ทุกวันทุกเวลามิได้ขาด ซึ่งท่านมาหาเราได้เหนหน้าท่านวันนี้

เรามีความยินดีเหมือนปลาอันได้น้ำฝน แลซึ่งมีคนไปบอกแก่ท่านว่า เราจะให้กีสูเปนที่ไตสุเตา เพราะเหนว่าราชการในเมืองเตงก็มาก ท่านมีธุระกังวลอยู่ยังมิมา เราจึ่งให้กีสูว่าที่ไตสุเตาไว้ก่อนว่าท่านจะมา แลเราจะได้ประมาทหมิ่นท่านว่า หาสติปัญญาไม่ กลัวแขงนั้นหามิได้ แลจะแกล้งถอดท่านเสียจากที่ เหมือนถ้อยคำผู้ไปบอกนั้นก็หามิได้ ท่านกี่เปนเชื้อขุนนางซื่อตรงต่อแผ่นดิน แต่ครั้งบิดาท่านมาก็ว่าสืบบิดาเสดแล้ว เรารักใคร่ท่านเหมือนญาติอันสนิท ถ้าท่านสงไสยอยู่ว่าเราจะถอดเสียจากที่ขุนนางแล้ว เราจะให้ไทจูไหบุตรเราไปอยู่เมืองเตงเปนจำนำไว้

หงอเสงได้ฟังดังนั้นหัวเราะแล้วจึ่งทูลว่า พระองค์จะให้ไทจูไหพระราชบุตรไปเปนจำนำนั้น เหนผิดอย่างธรรมเนียม จะมีผู้ครหานินทา พระเจ้าบิ๊งอ๋องตรัสว่า ท่านกับเราก็เปนเชื้อสายกันมา จงรับบุตรเราไปไว้เมืองเตงช่วยผึกสอนขนบธรรมเนียมการแผ่นดินเถิด อย่าเกรงใจเราเลย หงอเสงก็มิได้รับ ขุนนางทั้งปวงเหนพระเจ้าบิ๊งอ๋องกับหงอเสงได้ตอบกันไปมามิได้ตอลง จึ่งว่ากับหงอเสงว่า ข้าพเจ้าเหนว่า ท่านควรถวายกังจูสุตบุตรของท่านไว้ในเมืองหลวง ท่านเชิญไทจูไหไปไว้เมืองเตงตามรับสั่ง แล้วตัวท่านจงอยู่รับราชการในเมืองหลวงภอสบายพระไทก่อน จึ่งค่อยกลับไปเมืองเตง

หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย จึ่งทำตามคำขุนนางทั้งปวงปฤกษา หงอเสงก็อยู่รับราชการที่ไตสุเตาในเมือง

หลวงราษฎรอยู่เป็นสุข ครั้นพระเจ้าเบ็งอ๋องเสวยราชสมบัติได้ห้าสิบเบ็ดปี ณเดือนเจ็ดขึ้นสามค่ำประชวนพระยอดขึ้นหว่างพระอังษา แพทย์พยาบาลก็มิได้หาย ประชวนหนักลง จึ่งตรัสเรียกหงอเสงเข้าไปใกล้แล้วตรัสว่า เราป่วยครั้งนี้เหนจะไม่รอด ถ้าเราดับสูญแล้ว ท่านจงช่วยทำนุบำรุงไทจูไท ให้ครองสมบัติในเมืองหลวงแทนเราต่อไป หงอเสงก็รับสั่งพระเจ้าเบ็งอ๋อง ๆ ประชวนได้เจ็ดวัน ณเดือนเจ็ดขึ้นสิบค่ำเพลาใกล้รุ่งก็เสดจ์สวรรคต เมื่อสวรรคตนั้นพระชนมายุเจ็ดสิบเปดปี อยู่ในราชสมบัติห้าสิบเบ็ดปี ขณะนั้น พระมเหษีแล นางสนมกับขุนนางทั้งปวง ร้องไห้รัก พระเจ้าเบ็งอ๋องอื้อึงทั้งข้างในข้างน่า

ครั้นรุ่งขึ้นหงอเสงจึ่งสั่งกั๋งจูฮุต ให้ไปเชิญไทจูไทเมืองเตงมาทำการฝังศพ กั๋งจูฮุตก็คำนับลาออกจากเมืองหลวงไปถึงเมืองเตง จึ่งเข้าไปคำนับแจ้งความแก่ไทจูไททุกประการ ไทจูไทรู้ว่าพระเจ้าเบ็งอ๋องผู้บิดาสวรรคต ก็ร้องไห้รักพระบิดามิเป็นอันจะกินจะนอน ถ้วนสามคืนสามวันไทจูไทก็ขาดใจตาย

กั๋งจูหลิมผู้บุตรไทจูไท กับกั๋งจูฮุตเหนดังนั้นก็ตกใจนัก กั๋งจูหลิมร้องไห้ดังจะขาดใจตาย ครั้นคลายความโศกแล้ว จึ่งจัดแจงฝังศพตามธรรมเนียม กั๋งจูฮุตก็คำนับลากั๋งจูหลิมกลับไปเมืองหลวงแจ้งความกับหงอเสงทุกประการ

หงอเสงกับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงมาจึ่งว่า ไทจูไทตายก็คิดสงสารนัก จึ่งปฤกษาพร้อมกัน ให้ชิงกั๋งจูหลิม

บุตรไทจูไหอายุสิบแปดปีมาครองราชสมบัติ ทรงพระนามพระเจ้าฮวนอ๋อง ๆ จึ่งให้หาเจ้าเมืองเค็กแลหัวเมืองทั้งปวงซึ่งขึ้นกับเมืองหลวงเข้ามาทำการฝังพระสพพระเจ้าเบ็งอ๋องตามอย่างกระษัตริย์ หัวเมืองทั้งปวงครั้นทำการฝังสพเสร็จแล้วต่างคนทูลลาลับไปเมือง

หงอเสงเปนที่ไตสุเตาอยู่เมืองหลวง จึ่งจัดแจงขุนนางรับราชการตามตำแหน่งขุนนางพลเรือน ความสิ่งใดควรกราบทูลหงอเสงก็กราบทูล ถ้ามิควรกราบทูลก็บังคับบัญชาให้แล้วแต่ในหงอเสงเอง ขุนนางทั้งปวงก็ยำเกรงหงอเสง ๆ จะว่ากล่าวสิ่งใดก็สิทธิ์ขาด

ฝ่ายพระเจ้าฮวนอ๋องครองเมืองหลวงได้สามปี วันหนึ่งมีรับสั่งให้หาจิวถังเซ็กเตียน ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือนเข้ามาที่ข้างน่าแล้วตรัสว่า ครั้งแผ่นดินพระเจ้าเบ็งอ๋องผู้เปนพระเจ้าปู่นั้น หงอเสงเอาบิดาเราไปไว้เมืองเตง จนบิดาเราตายเรามิความแค้นอยู่ บัดนี้สมบัติเปนของเรา หงอเสงทำสิ่งใดก็มิได้ปฤกษาหาฤๅ บัดนี้ขุนนางทั้งปวงก็นับถือเกรงกลัวหงอเสงสิ้น เราเหนว่าหงอเสงจะมีใจกำเริบนานไปก็จะทำร้ายแก่เรา ๆ คิดจะให้ถอดเสียจากที่ไตสุเตาท่านจะเหนประการใด จะให้กินฮูเจ้าเมืองเค็กเปนที่ไตสุเตา แทนที่หงอเสงท่านจะเหนประการใด

จิวถังเซ็กเตียนจึ่งทูลว่า หงอเสงคนนี้แต่ครั้งปู่เลบิดาเปนคนมีความชอบต่อ ๆ กันมา จนถึงหงอเสง ๆ ก็มีสติปัญญาแลฝีมือกล้าแข็ง ซึ่งพระองค์ไม่วางพระไทยด้วยเกรงหงอเสง

จะมีใจทำเรื่องนั้นชอบ แต่หงอเสงมิได้มีผิด พระองค์จะถอดเสียจากที่ไตสุเตานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าหงอเสงจะน้อยใจมีความพยาบาท จะคิดการกระบถต่อพระองค์ พระเจ้าฮวนอ้องถอนพระไทยแล้วจึงตรัสว่า ทุกวันนี้เราไม่สบายใจเลย เหมือนหนามยอกอยู่ในอก จะกินจะนอนก็ไม่หลับสนิทเลย เพราะหงอเสง เราจะคิดหาความผิดถอดเสียจากที่ไตสุเตาให้สิ้นวิตก เบื้องน่าจึงจะสิ้นอันตราย แล้วตรัสกำชับว่า การทั้งนี้อย่าให้แพร่งพรายไป จิวกังเซ็กเตียนจึงรับคำสั่ง คำนับลาออกไปจากที่เฝ้า

ฝ่ายหงอเสงเวลาวันหนึ่ง เข้ามาว่าราชการตามตำแหน่ง มีหนังสือเจ้าเมืองเด็กบอกมาว่า เจ้าเมืองเด็กจะส่งบุตรหญิงเข้ามาถวายเป็นที่ฮองฮอมเหมี่พระเจ้าฮวนอ้อง หงอเสงมิได้ชอบใจ ครั้นจะนิ่งเสียไม่ทูลก็จะเป็นเกียดกัน จึงเข้าไปเฝ้าถวายหนังสือเจ้าเมืองเด็กแล้วทูลว่า เมืองเด็กเป็นเมืองน้อย ซึ่งจะถวายบุตรหญิงให้เป็นฮองฮอมเหมี่นั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นสมควรกับพระองค์ๆ เป็นพระมหากระษัตริย์อันประเสริฐ แลหัวเมืองใหญ่ซึ่งมีบุตรหญิงรูปงามประกอบด้วยสติปัญญาเฉลียวฉลาดสมควรที่จะเป็นฮองฮอมเหมี่ก็เหมือนจะจัดสรรค์ได้ อันบุตรีเจ้าเมืองเด็กนั้น ขอพระองค์อย่าได้ต้องพระประสงค์เลย ข้าพเจ้าจะจัดแจงถวายให้สมควร

พระเจ้าฮวนอ้องได้ฟังดังนั้นก็โกรธ เห็นว่าหงอเสงแกล้งเกียดกัน คิดจะถอดเสียจากที่ไตสุมาเตา แต่เกรงใจหงอเสงอยู่ จึงแกล้งตรัสโดยดีว่า ท่านว่านี้ชอบนักเราเห็น

ด้วย การทั้งนี้สุดแท้แต่ท่านเถิด แล้วพระเจ้าสวนอ่องตรัสแก่หงอเสงว่า ทุกวันนี้เราเห็นท่านรับราชการเป็นที่ไตสุมาเตาขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารในเมืองหลวง ทั้งว่าราชการในเมืองเตงด้วย เป็นสองตำแหน่งมาช้านาน ท่านได้ความเหน็ดเหนื่อยยากลำบากกายนัก เราคิดสงสารท่านจะผ่อนให้เป็นธุระฝ่ายเดียว ท่านจึงไปว่าราชการให้เป็นสุขเถิด

หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็น้อยใจ จึ่งแกล้งทำเป็นยินดีกราบทูลว่า ครั้งพระเจ้าเบ็งอ่องผู้เป็นพระเจ้าปู่ของพระองค์ก็ตรัสครั้งหนึ่งแล้วว่า จะให้ข้าพเจ้าออกจากที่ไตสุเตา บัดนี้พระองค์เห็นข้าพเจ้าสติปัญญาน้อยจะรับราชการไปไม่ได้ ข้าพเจ้าก็จะขอบังคมลาไปอยู่เมืองเตงตามรับสั่ง หงอเสงก็ออกจากที่เฝ้าตรงไปบ้าน จัดแจงทหารซึ่งเป็นพวกพ้องพร้อมแล้วก็ออกจากประตูเมืองหลวง หงอเสงอดกลั้นไว้ไม่ได้ จึ่งร้องด่าเด็กลูกชาวบ้านซึ่งวิ่งเล่นอยู่ริมประตูเมืองเป็นคำเปรียบพระเจ้าสวนอ่องว่า ลูกเด็กวานชืนนี้ไม่รู้จักผิดแลชอบ แล้วหงอเสงก็ขับเกวียนไปเมืองเตง

ฝ่ายกังจูสุดซึ่งรักษาเมืองเตงแจ้งว่า หงอเสงผู้บิดากลับมาจากเมืองหลวงก็ดีใจ จึ่งชวนขุนนางออกไปรับหงอเสงเข้าเมือง กังจูสุดดูกิริยาบิดาเห็นไม่สบายจึ่งถามว่า ท่านกลับมาครั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นหน้าท่านไม่สบาย ท่านคิดเดือดสิ่งใดฤๅ หงอเสงแจ้งเนื้อความให้ฟังทุกประการ ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้น ก็โกรธพระเจ้าสวนอ่องสิ้นทุกคน โกกินีจึ่งว่าครั้งชาเลเหมาตีเมืองหลวงได้ เตงกุดผู้บิดาท่านกับสี่หัวเมือง

ไปช่วยกำจัดพาเลเทหนีไป บิดาท่านจึงไปเชิญพระเจ้าเบ็งอ่องมาเป็นกระษัตริย์ครองเมืองหลวง ครั้นพระเจ้าเบ็งอ่องสวรรคตแล้ว ท่านก็ให้บุตรมาเชิญไทจูโหไปครองสมบัติ ไทจูโหตาย ท่านจึงให้กังจูหลิมเป็นพระเจ้าฮวนอ่องครองราชสมบัติในเมืองหลวง แต่พระเจ้าฮวนอ่องมิได้คิดถึงความชอบซึ่งท่านได้ทำไว้ กลับถอดเสียจากที่ได้ความอัปยศ ขอท่านจงจัดแจงยกไปตีเมืองหลวงกำจัดพระเจ้าฮวนอ่องเสีย แล้วจัดแจงผู้มีบุญขึ้นครองสมบัติสืบไปจึ่งจะชอบ

เองขอชกได้ฟังดังนั้นจึ่งห้ามโกกินีว่า ท่านอย่าเพ่อโกรธก่อน เจ้าเมืองเตงนายเรามีกตัญญูนัก แต่มารดาทำความผิดเป็นอันมากยังไม่ตัดได้ ซึ่งท่านจะให้นายเราไปกำจัดพระเจ้าฮวนอ่องเสียนั้นเหนนายเราจะไม่ทำตาม แล้วเองขอชกจึ่งคำนับว่าแก่หงอเสงว่า ซึ่งพระเจ้าฮวนอ่องไปรฏให้ออกมาอยู่เมืองเตงครั้งนี้ท่านอย่าน้อยใจ ถ้าถึงปีใหม่ขอท่านไปเผ้าให้ทุกปี อย่าให้พระเจ้าฮวนอ่องแลขุนนางทั้งปวงแคลง แลความดีซึ่งได้ทำไว้แต่ก่อนก็จะปรากฏอยู่ชั่วฟ้าแลดิน ถ้าท่านมิฟังข้าพเจ้า เหนพระเจ้าฮวนอ่องจะนึกแหนงว่าท่านเป็นกระบถ ขุนนางทั้งปวงก็จะพลอยนึกนินทาว่า ท่านไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดิน ความชั่วก็จะล้างความดีเสีย หงอเสงก็นิ่งอยู่มิได้ตอบประการใด

ชัวจกคิดโกรธพระเจ้าฮวนอ่องจึ่งว่าแก่หงอเสงว่า ทุกวันนี้ขุนนางในเมืองหลวง แลหัวเมืองทั้งปวงซึ่งขึ้นแก่เมืองหลวง ก็เกรงกลัวสติปัญญาแลฝีมือท่านอยู่ แลท่านมิคิด

กำจัดพระเจ้าฮวนอ้องแล้วก็ตามที่เถิด แต่บัดนี้เข้าในเมืองเรา แพง ข้าพเจ้าจะไปยืมเข้าในฉางหลวงซึ่งอุนลกไต้หูรักษาอยู่นั้น มาจ่ายทหารทั้งปวงทำฉันใดจะเหนประการใด หงอเสงก็เหนชอบด้วย ชัวจกก็คำนับลาออกมาจัดทหารเกวียนสามร้อยทหารม้าสามร้อยออกจากเมืองไปถึงที่อุนลก ซึ่งให้ทหารไปหาตัวอุนลกไต้หูผู้รักษาฉางมาบอกว่า บัดนี้เมืองเตงขัดสนเข้าเปลือกที่จะจ่ายทหาร เราจะขอยืมเข้าในฉางสักพันเกวียน ท่านจะให้ฤๅมิให้ อุนลกไต้หูจึงว่า เข้านี้เปนของหลวงมิใช่ของข้าพเจ้า จะให้ท่านยืมตามอำเภอใจนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าจะเข้าไปกราบทูลก่อน ถ้าโปรดประการใดจึ่งจะกลับมาบอกท่าน อุนลกไต้หูคำนับลาเข้าไปเมืองตังจิว กราบทูลพระเจ้าฮวนอ้องตามคำชัวจกทุกประการ

พระเจ้าฮวนอ้องแจ้งดังนั้นจึ่งตรัสว่า บัดนี้เมืองเราเข้าปลาอาหารก็หาบริบูรณ์ไม่ ซึ่งจะให้ชัวจกยืมไปนั้นไม่ได้ อุนลกไต้หูก็รับสั่งคำนับลากลับไปจากเมืองหลวง แจ้งความแก่ชัวจกตามรับสั่ง ชัวจกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ แลเมื่อชัวจกไปยืมเข้าหลวงนั้น เปนฤดูเข้าสาลีออกรวง ชัวจกจึ่งว่าท่านไม่ให้เข้าในฉางแล้วเราจะเกี่ยวเข้ารวงไป ชัวจกก็ให้ทหารเข้าเกี่ยวเข้าในนาหลวง อุนลกไต้หูห้ามปรามก็มิฟัง ชัวจกเร่งทหารให้เกี่ยวเข้าแล้ว นวดบันทุกเกวียนทั้งสามร้อยเล่มเต็มแล้วยกกลับไปเมืองเตง

ฝ่ายอุนลกไต้หูครั้นชัวจกกลับไปแล้ว จึ่งเข้าไปกราบทูลพระเจ้าฮวนอ้องว่า ชัวจกซึ่งมายืมเข้าในฉางพันเกวียน

พระองค์ไม่ไปรฐให้นั้น บัดนี้ให้ทหารเกี่ยวเอาเข้าในนาหลวง ไปเปนอันมาก บันทุกเกวียนกลับไปเมืองเตง ข้าพเจ้าห้าม ปรามชัวจกมิฟัง ครั้นจะออกอื้อแย่งไว้ข้าพเจ้าก็น้อยตัว นัก พระเจ้าฮวนอ้องได้ฟังดังนั้นก็ทรงพระโกรธ จึ่งตรัส ปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า หงอเสงเจ้าเมืองเตงให้ชัวจกมา เกี่ยวเข้ารวงของเราไป หงอเสงทำบังอาจนัก ไม่เกรงใจเราๆ จะให้ยกทัพไปตีเมืองเตงท่านทั้งปวงจะเหนประการใด จิวกั๋ง เซ็กเตียนจึ่งทูลว่า หงอเสงคนนี้มีกตัญญูนับในเชื้อพระวงษ์ เปนขุนนางสัจซื่ออยู่ ซึ่งชัวจกมาทำการครั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่า หงอเสงหารู้ความไม่ ซึ่งจะให้ยกทัพไปตีเมืองเตงนั้น เมือง เตงกับเมืองหลวงก็จะเกิดรบพุ่งกัน หัวเมืองทั้งปวงก็จะ ล่วงครหานินทาได้ ของดไว้พึงความให้แน่ก่อน พระเจ้า ฮวนอ้องได้ฟังก็เหนชอบด้วย จึ่งสั่งให้ทหารไปกำชับด่านทาง ให้ออกกระเวนตรวจตรารักษาจงทุกตำบล ทหารก็ไปตามรับสั่ง

ฝ่ายชัวจกได้เข้าสามร้อยเกวียนไปให้แก่หงอเสง แล้ว เล่าความให้หงอเสงฟังทุกประการ หงอเสงแจ้งว่าชัวจกทำ อุกอาจ ให้ทหารเกี่ยวเข้าในนาหลวงมาดังนั้นก็โกรธ จึ่งว่า ท่านทำการล่วงเกินทั้งนี้ จะให้พระเจ้าฮวนอ้องกับเราขัดข้อง กันไม่ควรนัก หงอเสงก็จัดทหารเลขขุนนางคนสนิท จะให้ไป เฝ้าพระเจ้าฮวนอ้อง ภอขุนนางเมืองเจ๋เข้ามาคำนับบอกว่า เจ้าเมืองเจ๋จะใคร่พบท่าน บัดนี้เจ้าเมืองเจ๋มาอยู่ณเมืองเซ็ก หงุยปลายแดน ให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไปกินโต๊ะเสพสุรา ให้สบายสักเพลาหนึ่ง หงอเสงแจ้งดังนั้นจึ่งคิดว่า เจ๋อุตกัง

เจ้าเมืองเจ๋มาโดยสุจริตควรจะออกไปหา หงอเสงก็ภากงจุ
สุดกับขุนนางเลกทหารทั้งปวงไปที่เซ็กหงุ่ย เจ๋อุดกังเห็น
หงอเสงเจ้าเมืองเตงมา จึ่งออกไปเชิญให้นั่งที่สมควร ต่าง
คำนับกันตามธรรมเนียม แล้วให้ยกโต๊ะมาตั้ง เจ๋อุดกังกับ
หงอเสงก็กินโต๊ะเสพสุราด้วยกัน เจ๋อุดกังจึ่งว่าเราให้เชิญท่าน
มาวันนี้ ด้วยจะใคร่เป็นไมตรีกับท่านฉันพี่น้องร่วมศุขร่วม
ทุกข์กันไปภายน่า เจ้าเมืองทั้งสองก็เอาปลอยกระบี่แทงเอา
ไลหิตที่นิ้วมือคนละลายสุราสาบาลตัวต่อกัน เจ๋อุดกังเห็นเด็ก
หนุ่มน้อยคนหนึ่งนั้นนั่งอยู่ข้างหลังหงอเสง รูปร่างงามเหนจะ
มีสติปัญญา เจ๋อุดกังจึ่งถามหงอเสงว่า เด็กหนุ่มน้อยคนนี้
เป็นบุตรท่านฤๅ หงอเสงจึ่งบอกว่าเป็นบุตรข้าพเจ้าชื่อกังจูอุด
เจ๋อุดกังจึ่งว่าเรากับท่านก็ได้สาบาลกันแล้วโดยสุจริต บุตร
หญิงเรามีอยู่คนหนึ่งยังเด็กอยู่ ถ้าสืบไปเบื้องน่าบุตรเรา
สมควรจะมีเย่าเรือนแล้วเราจะยกให้อยู่กินด้วยกัน ท่านจะ
เหนประการใด หงอเสงจึ่งตอบว่า ท่านเป็นเจ้าเมืองใหญ่
มีความกรุณา จะเป็นเกี่ยวดอง กับข้าพเจ้าผู้ ครองเมืองน้อยนี้
ข้าพเจ้าชอบคุณท่านนัก ครั้นกินโต๊ะพูดจากันแล้ว เจ๋อุดกัง
ก็ลากลับไปเมืองเจ๋ หงอเสงก็ลากลับไปเมืองเตง

ภออีบิ่นเข้ามาคำนับบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรเจ้าเมืองซอง
ขณะเมื่อเจ้าเมืองซองผู้บิดายังมีชีวิตรอยู่ ได้มอบสมบัติให้
ข้าพเจ้า ครั้นบิดาข้าพเจ้าตาย ซ่วนกังผู้ลุงชิงเอาสมบัติเป็น
เจ้าเมืองซอง ข้าพเจ้ามาหวังจะขอกองทัพท่านไปตีเมืองซอง
ถ้าข้าพเจ้าได้เมืองซองแล้ว จะเรียกส่วยสาอากรส่งมาเมืองเตง

เตงทุกบ้ ทงอเสงได้ฟังดังนั้นก็เชื่อว่าช่วนก๋งผู้จุงชิงสมบัติอีบันผู้หลานจริง จึงจัดแจงทหารจะยกไปตีเมืองของให้อีบัน ยังมิทันจะยกไป ภอขุนนางเมืองของถือเครื่องบรรณาการกับหนังสือฉบับหนึ่ง เข้ามาคำนับทงอเสงแล้วแจ้งความว่า เจ้าเมืองของใช้ข้าพเจ้าถือหนังสือคุมของบรรณาการมาให้ท่าน ทงอเสงรับหนังสือมาอ่านดูเปนใจความว่า ขณะเมื่อเจ้าเมืองของตายนั้นเพนว่าอีบันผู้บุตรเปนคนทยาบช้าหาสติปัญญามิได้ ไม่ควรจะเปนเจ้าเมืองของ ๆ จึ่งมอบสมบัติให้ช่วนก๋งเปนเจ้าเมืองของๆให้สิ่งของบรรณาการมาขอเปนทางไมตรีกันกับท่าน ทงอเสงแจ้งดังนั้นก็เชื่อ ถนว่าอีบันเอาแต่ความดีมาว่า จึ่งให้งดกองทัพไว้มิให้ไปตีเมืองของ อีบันก็ตกอยู่ในเมืองเตง

ฝ่ายก๊ขุนอ่วนตั้งแต่ก๋ไหผู้บู้ตายแล้ว ได้เปนเจ้าเมืองโอย แลก๊ขุนอ่วนคนนี้เปนหลานก๋ไหเจ้าเมืองโอย ครั้งแผ่นดินพระเจ้าอิวอ๋องเสียเมืองแก่ซาเลเหนือ ก๋ไหยกมากำจัดซาเลเหเสียแล้วยกจึ่งเป็กเปนพระเจ้าเบ็งอ๋อง ก๋ไหทำราชการอยู่ณเมืองหลวง ให้ก๋จองผู้บุตรว่าราชการอยู่เมืองโอย ก๋จองมีภรรยาสองคนๆ หนึ่งชื่อนางจงเกียง น้องภรรยาเจ้าเมืองเจ๋ คนหนึ่งชื่อนางไตขุยบุตรเจ้าเมืองตัน นางไตขุยมีบุตรชายสองคน บุตรที่หนึ่งชื่อก๋ขุน บุตรที่สองชื่อก๋งจูจิน นางจงเกียงหามีบุตรไม่ จึ่งขอก๋งจูจินไปเปนบุตรเลี้ยง ก๋จองได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อนางขีเฮง ๆ มีบุตรชื่อจิวหู ก๋จองผู้บิดารักใคร่จิวหู ๆ จะทำการสิ่งใดผิดชอบเหลือเกิน ก๋จองก็ตามใจไม่ว่ากล่าว จิวหูไปคบกับเซ็กฮอบุตรเซ็กชกนายทหาร

ภาถันถินสุราขึ้นม้าเที่ยวกลางตลาด เซ็กชกบิดาเซ็กฮอรู้ว่าบุตรของตัวคบกับจิวหูเป็นคนร้ายกาจก็โกรธ จึงจับตัวเซ็กฮอมาจำไว้ จิวหูภาพวกเพื่อนไปชิงเอาเซ็กฮอมาภาถันไปเที่ยวเล่น ถ้ารู้ว่าลูกสาวชาวบ้านไหนรูปงาม ก็เข้าฉุดคร่าไปเป็นภรรยาทำการหยาบช้าต่างๆ ก็จองผู้บิดารู้ก็นิ่งเสียมิได้ว่ากล่าว

ครั้นอยู่มาก็จองตาย ก็โหเหนว่าก็ซุนอ่วนเป็นบุตรนางไตขอเป็นหลานผู้ใหญ่มีสติปัญญา จึ่งมอบราชการเมืองโอยให้ก็ซุนอ่วนว่ากล่าว ครั้นก็โหตายแล้ว พระเจ้าเบ้งอ๋องจึ่งตั้งก็ซุนอ่วนเป็นเจ้าเมืองโอย ก็ซุนอ่วนครองเมืองโอยมาหลายปี ราษฎรได้ความเดือดร้อน ด้วยจิวหูกับเซ็กฮอกระทำข่มเหงมีผู้เข้ามาร้องฟ้องอยู่เนืองๆ ก็ซุนอ่วนว่ากล่าวห้ามปรามจิวหูๆ ก็โกรธก็ซุนอ่วนผู้พี่คิดกับเซ็กฮอว่า จะชิงเอาสมบัติในเมืองโอยอยู่มิได้ขาด วันหนึ่งเซ็กฮอเหนก็ซุนอ่วนจัดทหารจะเข้าไปเฝ้าพระเจ้าฮวนอ๋องณเมืองหลวง จึ่งไปหาจิวหูกินโต๊ะเสพสุราด้วยกันแล้วบอกว่า บัดนี้ก็ซุนอ่วนจะเข้าไปเมืองหลวง ความที่ท่านคิดไว้จะสำเร็จในครั้งนี้ จิวหูจึ่งว่าซึ่งจะฆ่าก็ซุนอ่วนนั้นด้วยอุบายประการใด เซ็กฮอจึ่งว่าข้าพเจ้าจะคุมทหารพวกพวกห้าร้อยเอาอาวุธซ่อนไว้ในเสื้อ ไปแต่งโต๊ะคอยเลี้ยงก็ซุนอ่วนอยู่ ณที่สำนักจับลีเตง ข้างประตูตวันตกทางใกล้เมืองประมาณร้อยห้าสิบเส้น ท่านจงตามไปส่งก็ซุนอ่วนถึงที่จับลีเตง แล้วท่านจึ่งเชิญให้กินโต๊ะ ถ้าเหนก็ซุนอ่วนเมาสุรา ท่านจงทำให้จอกสุราพลัดมือลงเป็นสำคัญ ข้าพเจ้ากับทหารทั้งปวงจะเข้าฆ่าก็ซุนอ่วนเสีย ท่านก็จะได้เป็น

เจ้าเมืองโอยโดยง่าย ไม่พักทำการรบพุ่งให้เหนื่อยแรงทหาร ท่านจะเหนประการใด จิวหูได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย ครั้นถึงเดือนห้าขึ้นสามค่ำเปนวันกำหนด กีชุนอ๋วนเจ้าเมืองโอยจะไปเมืองหลวง เชิกฮอก็ภาทหารห้าร้อยซ่อนอาวุธชั้นในกลับเสื้อทุกคน ไปทำโต๊ะคอยกีชุนอ๋วนอยู่ที่จับลีเตง

ฝ่ายกีชุนอ๋วนครั้นวันขึ้นสามค่ำ จึงขึ้นขี่เกวียนพร้อมด้วยชุนนางแลทหารแห่น่าหลัง ออกจากเมืองโอยมาทางประตูทิศใต้จะไปเมืองหลวง จิวหูก็ตามไปส่ง ครั้นถึงที่จับลีเตง จิวหูก็คำนับส่งจอกสุราให้กีชุนอ๋วนตามธรรมเนียม แล้วว่าท่านจะไปเมืองหลวงครั้งนี้ อยู่ช้าถึงสามเดือน จึงจะได้กลับมาเมือง ข้าพเจ้าให้มาแต่งโต๊ะไว้ขอท่านไปกินโต๊ะเสพสุราด้วยข้าพเจ้าให้สบายก่อนจึงไป กีชุนอ๋วนได้ฟังดังนั้นมิได้รู้กลอุบาย ด้วยสำคัญว่าจิวหูเปนน้องรักโดยสุจริต จึงลงจากเกวียนขึ้นนั่งบนจับลีเตง แปลว่าศาลาที่สำนัก เชิกฮอก็ยกโต๊ะขึ้นตั้งให้กีชุนอ๋วนกับจิวหูกิน กีชุนอ๋วนจึงว่า เราจะไปอยู่เมืองหลวงครั้งนี้ช้าหลายเดือน เจ้าอยู่ภายหลังจงเอาใจใส่บ้านเมืองคอยท่าเราจะกลับมา จิวหูรับคำแล้วรินสุราส่งให้กีชุนอ๋วนอยู่เนืองๆ ครั้นเหนกีชุนอ๋วนเมาแล้ว จิวหูก็ยกจอกสุราขึ้นทำให้พิศดัดม็อดกลง

ฝ่ายเชิกฮอแลทหารทั้งปวงเหนดังนั้น ก็ชักอาวุธออกจากเสื้อโดดขึ้นไปแทงกีชุนอ๋วนตายแล้ว บันดาชุนนางทั้งปวงซึ่งไปด้วยกีชุนอ๋วนเหนดังนั้นต่างตกใจกลัว จึงเข้าไปคำนับยอมเข้าด้วยจิวหู ๆ จึงประกาศชุนนางแลทหารทั้งปวงว่า แม้น

กลับไปเมืองโอย ถ้าชาวเมืองจะถามให้บอกว่า กีซุนอ่วนเป็นประจุบันตาย แม้นผู้ใดพูดว่ากีซุนอ่วนตายด้วยคมอาวุธเราจะลงโทษถึงสิ้นชีวิตร จิวหูจึ่งให้ยกศพกีซุนอ่วนใส่หีบตริงผนึกปิดให้มิดชิด แล้วให้ทหารยกขึ้นเกวียนกลับเข้าเมืองโอย จิวหูก็ให้ขุนนางไปป่าวร้องแก่ชาวเมืองว่า เจ้าเมืองโอยจะไปเมืองหลวง ยกไปถึงที่จับลีเตงเป็นประจุบันตาย ให้อนาประชาราษฎรมาช่วยกันทำการฝังศพ ชาวเมืองทั้งปวงแจ้งดังนั้นสำคัญว่าจริง ต่างคนมาช่วยทำการฝังศพกีซุนอ่วนตามอย่างธรรมเนียม แล้วยกจิวหูขึ้นเป็นเจ้าเมืองโอย จิวหูจึ่งตั้งเซ็กฮอเป็นเสียงไดหุขุนนางผู้ใหญ่ ได้บังคับบัญชาทั้งพลเรือนและทหาร

ในขณะนั้นจิวหูให้จับบุตรภรรยากีซุนอ่วนฆ่าเสียสิ้น มีทหารคนหนึ่งภาษาจีนน้องร่วมท้องกีซุนอ่วนผู้ตายนั้น หนีออกจากเมืองโอยไปอยู่เมืองเหง ครั้นจิวหูได้เป็นเจ้าเมืองสามวัน จึ่งปฤกษาเซ็กฮอว่า บัดนี้เราได้เป็นใหญ่ในเมืองโอยแล้ว อันเมืองใหญ่น้อยทั้งปวงหารู้จักสติปัญญาและฝีมือเราไม่ เราคิดจะยกทัพไปตีหัวเมืองทั้งปวงให้ยำเกรงฝีมือเราไว้ ท่านจะเห็นประการใด เซ็กฮอจึ่งตอบว่า หัวเมืองทั้งปวงกับเมืองเราราษฎรไปมาค้าขายถึงกันอยู่ทุกเมือง แลเมืองเตงนั้นครั้งเมื่อหงอเสงวิวาทกับจงซกต้านผู้น้อง หงอเสงโกรธว่ามารดาเข้ากับน้องให้ขับมารดาเสีย หงอเสงทำศึกกับจงซกต้าน ๆ สู้พี่ชายมิได้จึ่งเชือดคอตายเสีย กังซุนคุดบุตรจงซกต้านหนีมาอยู่เมืองเรา ได้ขอกองทัพไปทำการแก้แค้นแทน

บิดาก็หาสำเร็จไม่ ถ้าท่านจะคิดทำการศึกเมื่อใด จงไปตีเอาเมืองเตงก่อน แม้นได้เมืองเตงแล้วจึ่งค่อยคิดการต่อไป จิวหูจึ่งว่ารู้อยู่ว่าเจ้าเมืองเตงกับเจ้าเมืองเจ๋เป็นไมตรีกัน ถ้าเราจะยกไปตีเมืองเตงเหนว่า กองทัพเมืองเจ๋จะยกมาช่วย อันเมืองเจ๋เป็นเมืองใหญ่มีทแกล้วทหารมาก เหนเราจะเอาไชยชะนะยาก เซ็กฮอจึ่งตอบว่า ถ้าดังนั้นขอท่านจงจัดแจงของบรรณาการไปผูกพันธ์เป็นไมตรีกับเจ้าเมืองชัว เจ้าเมืองติน เจ้าเมืองฟ่อ เจ้าเมืองซองให้สนิท จึ่งมีหนังสือกล่าวโทษเจ้าเมืองเตงไปว่า เจ้าเมืองเตงเป็นคนอกตัญญูต่อมารดา ทั้งให้ทหารไปเกี่ยวเข้าของพระเจ้าฮวนอ๋องผู้เป็นเจ้าแผ่นดิน ทำการหยาบช้าไม่เกรงพระมหากระษัตริย์ ถ้าเจ้าเมืองทั้งสี่เข้าด้วยเราแล้ว เราจะภากองทัพทั้งสี่เมืองเข้าล้อมเมืองเตงไว้ ถึงกองทัพเมืองเจ๋จะยกมาช่วยก็เหนหาสู้รบเราได้ไม่

จิวหูจึ่งว่าเจ้าเมืองตินเจ้าเมืองชัวเป็นเมืองน้อย ถึงเราจะไปขอกองทัพก็เหนหาขัดเราไม่ ด้วยกลัวเราจะย่ำยี แต่เมืองฟ่อกับเมืองซองนั้นเป็นเมืองใหญ่ ถ้ามิเป็นใจด้วยเราๆ จะคิดประการใด เซ็กฮอจึ่งตอบว่า เดิมซองบอกกังเจ้าเมืองซอง มีบุตรชายคนหนึ่งชื่ออีบิ๋น ขณะเมื่อซองบองกังจะตายนั้น ยกสมบัติให้ชวนกังพี่ชาย อีบิ๋นมีความน้อยใจจึ่งหนีไปอยู่เมืองเตง เจ้าเมืองเตงจะยกทัพไปตีเมืองซองให้อีบิ๋น ชวนกังเจ้าเมืองซองต้องจัดแจงเงินทองไปขอเป็นทางไมตรีกับเจ้าเมืองเตง เพราะกลัวเจ้าเมืองเตงจะยกมาตีเมืองซอง ด้วยเมืองซองนั้น ทแกล้วทหารซึ่งจะเป็นกำลังศึกน้อยกว่าทหาร

เมืองเตง ข้าพเจ้าเหนว่าขวนกังจะคิดพยาบาทเมืองเตงอยู่ ถ้าท่านมีหนังสือบอกไปถึงขวนกัง ๆ แม้นแจ้งว่ากองทัพจะสมทบกันเปนหลายเมืองขวนกังก็จะดีใจ คงจะยอมมาช่วยท่านตีเมืองเตง เมืองพ่อซึ่งท่านเกรงว่าจะไม่ยกมานั้น ข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่าเจ้าเมืองพ่อตั้งกังจูหุนเปนขุนนางผู้ใหญ่ สำเรจราชการทั้งทหารและพลเรือน กังจูหุนจะว่ากล่าวสิ่งใดเจ้าเมืองพ่อก็เชื่อฟัง ราชการเมืองพ่อนั้นสิทธิ์ขาดอยู่กับกังจูหุนผู้เดียว กังจูหุนเปนคนโลภทรัพย์เหนแต่จะได้ ขอท่านจงจัดสิ่งของไปให้กังจูหุน ให้กังจูหุนช่วยว่ากล่าวเจ้าเมืองพ่อ ก็เหนจะได้กองทัพมาเปนมั่นคง

จิวหูได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย จึ่งจัดแจงของอย่างดีบันทุกเกวียนแล้ว แต่งขุนนางสามคนถือหนังสือแลคุมของแยกกันไปเมืองพ่อ เมืองตัน เมืองชัว แต่เมืองของนั้น ให้เบ็งสูเปนคนมีสติปัญญาถือหนังสือคุมของไป เบ็งสูครั้นไปถึงเมืองของ ก็เข้าไปหาขุนนางผู้ใหญ่ให้ภาเข้าไปคำนับเจ้าเมืองของ แล้วเบ็งสูแจ้งความแก่เจ้าเมืองของว่า เจ้าเมืองโอยให้ข้าพเจ้าคุมเครื่องบรรณาการมาเปนทางไมตรีกับท่าน แลมีหนังสือมาถึงท่านฉบับหนึ่ง

ขวนกังเจ้าเมืองของ รับหนังสือมาฉีกผนึกออกอ่านแจ้งความแล้วจึ่งว่ากับเบ็งสูว่า เจ้าเมืองโอยนายท่านมีหนังสือมาถึงเราว่าเจ้าเมืองเตงเปนคนอกตัญญูต่อมารดา แล้วใช้ทหารให้ไปกลิ้งเข้าในนาของพระเจ้าฮวนอ๋อง เจ้าเมืองเตงทำมิชอบความชั่วก็อยู่แก่ตัวเขาเอง อันเมืองเตงกับเราจะได้มีข้อ

ขัดเคืองกันหามิได้ นายท่านมีหนังสือมาจะให้เรายกไปตีเมืองเตงนั้นเราขอตริกตรองดูก่อน เบ็งสุเหนว่าชวนก๋งว่าบิดพลิ้วอยู่ จึ่งแกล้งทำแหงนหน้าดูฟ้าแล้วว่า ซึ่งเจ้าเมืองโอยให้ข้าพเจ้ามาชวนท่านไปตีเมืองเตงครั้งนี้ จะเป็นธุระของนายข้าพเจ้าก็หามิได้ นายข้าพเจ้าเหนว่าเป็นธุระของท่าน หวังจะช่วยกำจัดสัตรูท่านเสีย จึ่งให้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน ๆ ลืมไปแล้วฤๅ ครั้งเมื่อน้องท่านยกสมบัติให้แก่ท่านนั้น อีบั๋นผู้หลานท่านน้อยใจว่า สมบัติของบิดาควรจะได้แก่บุตร อีบั๋นจึ่งหนีไปเมืองเตง ขอกองทัพมาตีเมืองของชิงเอาสมบัติของบิดาให้จงได้ แลนายข้าพเจ้าคิดจะไปจับเจ้าเมืองเตงผู้หยาบช้าต่อพระเจ้าฮวนอ๋องเมืองหลวงครั้งนี้ ก็คิดจะจับอีบั๋นฆ่าเสียด้วย บ้านเมืองท่านเหนจะเป็นสุข ด้วยสิ้นเสี้ยนหนามสัตรู บัดนี้ทัพเมืองพ่อ เมืองชัว เมืองตัน ก็พร้อมใจกันจะไปตีเมืองเตงอยู่แล้ว

ชวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็หุนโกรธขึ้นมาจึ่งว่า นายท่านจะช่วยธุระเราก็ขอบคุณนัก ท่านจงกลับไปบอกแก่นายท่านเถิดว่า เราจะจัดแจงทแกล้วทหารให้พร้อมแล้วจึ่งจะยกตามไป เบ็งสุก็คำนับลาไปเมืองโอย ชวนก๋งก็สั่งของฮูแก่ให้เกณฑ์กองทัพ จะยกไปตีเมืองเตง ของฮูแก่ขุนนางนายทหารจึ่งว่ากับชวนก๋งว่า อันเบ็งสุมากล่าวโทษเจ้าเมืองเตงว่าเป็นคนอกตัญญูต่อมารดา แลโทษตัวจิวหูซึ่งฆ่าพี่ชายเสียนั้น เบ็งสุมิได้ยกขึ้นว่า แลเมืองเตงกับเมืองเราก็เป็นทางไมตรีต่อกันมาแต่ก่อน เบ็งสุมาว่าทั้งนี้หวังจะให้

สองเมืองวิวาทกัน ถึงมาทว่าจะรวมทั้งห้าหัวเมือง ยกไปตีเมืองเตงครั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่าเมืองเตงก็มีทหารซึ่งมีฝีมือ แลความคิดเป็นอันมาก จะเอาไชยชะนะโดยง่ายนั้นอย่าประมาท ถ้าท่านไปตีเมืองเตงไม่ชะนะ เจ้าเมืองเตงก็จะพยาบาทท่าน ก็จะต้องรบพุ่งฆ่าฟันกันเนือง ๆ ไป ราษฎรชาวเมืองซึ่งเคยเปนศุขมาแต่ก่อน ก็จะมิกลับได้ความเดือดร้อนฤๅ ขอท่านจงตริกตรองดูก่อน ชวนก๋งมิได้เชื่อฟังของฮูแก่หัดทาน คิดเหนแต่จะใคร่ได้ตัวอี่บิ่นหลานมาฆ่าเสีย จึ่งสั่งให้ก๋งจูหุนเปนแม่ทัพ คุมทหารเจ็ดพันเศศยกไปสมทบกองทัพเมืองไอย ก๋งจูหุนก็คำนับลายกทหารออกจากเมืองของไปตามระยะทางมาถึงเมืองไอย

ฝ่ายจิวหุครั้นรู้ว่า กองทัพเมืองของมาถึง ก็จัดแจงทหารให้เข็กฮอเปนทัพหน้า จิวหุเปนทัพหลวงยกออกจากเมืองไอย ภอกองทัพเมืองฮ่อ เมืองตัน เมืองชัวก็มาถึงพร้อมกัน เปนทหารเอกทหารเลวทั้งสามเมือง ประมาณสามพันห้าร้อย จิวหุจึ่งแบ่งทหารเมืองไอยเปนกองลำเลียงส่งสเบียงอาหาร แล้วก็ยกทัพทั้งห้าหัวเมือง ไปถึงปลายแดนเมืองเตง ให้ทหารเข้าตีเมืองน้อยซึ่งขึ้นแก่หงอเสงแตกแล้ว มิได้ยั้งยกทัพใหญ่รีบเข้าไปถึงด่านเมืองเตง

ฝ่ายผู้รักษาเมืองรายทาง ก็บอกข้อราชการไปถึงหงอเสง ครั้นหงอเสงรู้ให้จัดแจงบ้านเมืองยังมิทันเสรจ กองทัพทั้งห้าหัวเมืองก็มาถึงชานเมืองเตงตั้งค่ายล้อมเมืองไว้ ห่างเชิงกำแพงเมืองประมาณสามร้อยเส้น หงอเสงจึ่งให้ทหาร

บีดประตูเมือง แลขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทิลไว้แล้ว หงอเสง แลสังปฤกษา จะดูสติปัญญาขุนนางทั้งปวงว่า ฆ่าศึกมีกำลังมาก ยกล่วงเข้ามาประชิดเมืองเราครั้งนี้ ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด

ขุนนางนายทหารทั้งปวง บางคนว่าจะให้สู้รบ บ้างว่าให้งอนง้อแก่ฆ่าศึกเสียโดยดี บ้างว่าจะให้อพยพครอบครัวหนีไป นายทหารปฤกษาถุ้มเถียงกันเปนเหล่า ๆ มิได้ตกลงกัน หงอเสงเหนทหารแก่งแย่งกันก็หัวเราะจึ่งว่า ซึ่งกองทัพหัวเมืองยกมาทั้งนี้ เพราะจิวหุเจ้าเมืองโอยไปชักชวนมา อันชวนกันเจ้าเมืองของนั้นกับเราก็ไม่มีพยาบาทกัน ซึ่งให้ยกกองทัพมาทั้งนี้ก็จะใคร่ได้ตัวอีบิ่นผู้หลาน เราจะส่งตัวอีบิ่นไปให้แม่ทัพเมืองของ ๆ ได้ตัวอีบิ่นแล้ว ก็จะกลับไปเมือง ไม่ต้องสู้รบให้เหนื่อยแรงทหาร แลเมืองพ่อนั้นเปนคนโลภทรัพย์ เหนแก่ของทำนัลของจิวหุจึ่งยกมา จะได้มีความโกรธขึ้งกับเราหามิได้ ถ้าเหนว่าเมืองของไม่ทำร้ายเรา เมืองพ่อก็จะกลับไปเอง แลเมืองตัน เมืองชัว เปนเมืองน้อย ชะนะไหนก็เล่นด้วยหาตั้งใจมารบกับเราไม่ เหนจะมาโดยกลัวจิวหุ ถ้าเหนเมืองของเมืองพ่อเลิกไปแล้ว ก็จะกลับไปตามเมืองใหญ่ อันจิวหุคนนี้มักกอใจกวดขี่ผีมือ จิวหุได้เปนเจ้าเมืองโอยขึ้นใหม่ ชาวเมืองโอยยังหารบคบไม่ อันจิวหุยกมาครั้งนี้ ทางไกลถึงยี่สิบวัน เหนยังเปนห่วงหลังอยู่ เราจะแต่งทหารออกไปรบแกล้งทำแพ้ จิวหุก็จะดีใจอวดฝีมือแก่ทหาร อันเชิกสอที่ปฤกษา

นั้นเล่า น้ำใจก็เหมือนกับจิวหู จะเอาแต่เกียรติยศว่ารบชะนะทหารเรา แล้วก็จะเลิกทัพกลับไปเมืองเปนมั่นคง

หงอเสงจึ่งสั่งก๋งจูดีให้คุมทหารสามพัน ยกออกไปทางประตูตวันออก รบกับจิวหูแล้วให้ทำแพ้ ทั้งสาตราวุธเสียหนีเข้าเมือง แล้วหงอเสงสั่งขุนนางนายทหารผู้หนึ่งให้ภาตัวอีปิ้นไปเมืองเตียงกัดตามซึ่งคิดไว้ ทหารทั้งสองก็คำนับลาไปทำตามสั่ง ขณะนั้นนายทหารซึ่งภาตัวอีปิ้นไปถึงเมืองเตียงกัด จึ่งภาตัวอีปิ้นเข้าไปคำนับก๋งจูหุนแม่ทัพเมืองชองแล้วบอกว่า อีปิ้นชาวเมืองชองหุนีมาอยู่กับเจ้าเมืองเตงผู้นายข้าพเจ้า อีปิ้นบอกนายข้าพเจ้าว่า เปนหลานเจ้าเมืองชอง นายข้าพเจ้ารู้ว่าท่านยกมา จึ่งให้เอาตัวหลานเจ้าเมืองชอง มาฝากท่านไปให้เจ้าเมืองชองด้วย ก๋งจูหุนก็รับเอาตัวอีปิ้นไว้จึ่งคิดว่า เจ้าเมืองชองให้ยกทัพมาครั้งนี้ก็เพราะอยากจะใคร่ได้ตัวอีปิ้นผู้หลาน เจ้าเมืองเตงก็ส่งตัวอีปิ้นมาให้แล้ว ครั้นจะยกเข้ารบพุ่งกับทหารเมืองเตงเล่าก็จะเกิดศึกติดพันธ์กันไปหาต้องการไม่ ก๋งจูหุนคิดแล้วจึ่งว่า นายท่านเหนแก่ไมตรีส่งอีปิ้นมาให้ เราขอบใจนายท่านนัก ก๋งจูหุนก็เชิญหลานเจ้าเมืองขึ้นม้ามิได้จำจอง ด้วยเกรงใจว่าเปนหลานของนาย แล้วก็เลิกทัพกลับไป

ฝ่ายแม่ทัพเมืองพ่อ เหนกองทัพเมืองชองไป จึ่งให้ทหารยกเข้าเมืองเตียงกัด เก็บริบเอาแต่เข้าของทรัพย์สินชาวเมืองได้แล้วก็เลิกกลับไปเมือง จิวหูกับเซ็กฮอเหนทัพเมืองพ่อเมืองชองเลิกไป ไม่รู้ว่าเหตุผลประการใด จิวหู

โกรธมิให้ไปไต่ถามห้ามปราม จึ่งว่ากับเจ้าเมืองตินเจ้าเมืองชัวว่า เรามาทางไกล อย่าให้เสียทีมาเลย จงช่วยเรารบทหารเมืองเตงสักครั้งหนึ่ง กองเปนเกียรติยศไว้แล้ว เราจึ่งค่อยกลับไปพร้อมกันเถิด

ขณะนั้นกองกุ่งจูคุมทหารมาถึงหน้าค่ายจิวหู ๆ ฉับเซ็กฮอก็ขึ้นม้าถือทวนยกทหารออกจากค่าย เข้ารบกับกุ่งจูคี ทหารเมืองติน เมืองชัว เหนกองทัพเมืองเตงกับเมืองโอยรบกันก็มิได้เข้าช่วยรบพุ่งต่างยืนดูทหารทั้งสองฝ่ายรบกันอยู่ กุ่งจูคีต่อสู้กับเซ็กฮอได้สามสิบเพลง จึ่งทำเปนเสียที โตตลงจากหลังม้า ทิ้งอาวุธเสียหนีไป ทหารทั้งปวงก็ทิ้งม้าทิ้งอาวุธต่างวิ่งหนีเข้าเมือง แล้วปิดประตูเมืองเสีย จิวหูได้ที่ขับทหารไล่ตามไปถึงเชิงกำแพง

หงอเสง ขึ้นอยู่บนเชิงเทิลก็ให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์ถูกทหารเมืองโอย บ้วยเจ็บล้มตายเปนอันมาก จะเข้าเมืองเตงมิได้ ก็ให้ตีม้าพ่อเรือกทหารถอยทัพกลับมาถึงทุ่งนา จิวหูตรงเข้าค่าย เซ็กฮอนั้นหยุดอยู่ ให้ทหารเลี้ยงเข้าในนานวดบันทุกเกวียนลำเลียงแล้ว สั่งนายทัพนายกองทั้งปวงว่า เวลาพรุ่งนี้เราจะเลิกทัพกลับไปเมืองโอย ให้เกวียนสเบียงแลคนบ้วยเจ็บล่วงไปก่อน

จิวหูแจ้งดังนั้นจึ่งให้หาเซ็กฮอมาถึงค่ายแล้วว่า เราได้ทีทำศึกกับเจ้าเมืองเตงอยู่แล้ว เหตุใดจะเลิกทัพกลับไปเล่า เซ็กฮอจึ่งว่าข้าพเจ้าเหนเหตุอย่างหนึ่ง แต่ยังหาได้แจ้งแก่ท่านไม่ แล้วเซ็กฮอแลดูตาจิวหู ๆ รู้กิริยาก็ลุกเดินเข้าไปที่

ข้างใน เซ็กฮอตามเข้าไป จิวหูจึ่งถามว่า เหตุประการใด เซ็กฮอจึ่งบอกว่าเมืองเตงนี้สมบูรณ์ด้วยอาหารก็บริบูรณ์ ทหารก็มาก ที่จะหมายหักเอาโดยเรวนั้นไม่ได้ ซึ่งท่านเหนว่าศึกเปนที่จะยกตามไปประชิดเมืองนั้น ถ้าได้รบพุ่งติดพันกันเข้า ฉวยเกิดเหตุขึ้นข้างหลังเราจะสอนตัวยาก ด้วยเมืองโอยท่านพึ่งสำเร็จราชการใหม่ ขุนนางและราษฎรยังหาปรกติไม่ แม้นชาวเมืองกลับใจไป ท่านมิเสียทั้งสองฝ่ายฤๅ อันทัพเมืองเตงแตกครั้งนี้ ข้าพเจ้าก็คิดว่าได้ไชยชะนะแล้ว เอาแต่กอเปนฤกษ์ไว้ กลับไปจัดแจงบ้านเมืองให้เปนที่มั่นคงก่อนจึ่งค่อยคิดการต่อไป

จิวหูก็เหนด้วยจึ่งออกมา สั่งทหารให้ไปบอกแก่นายทัพทั้งสองเมืองว่า ซึ่งอยู่ช่วยเรารบชอบใจนัก บัดนี้ทัพเมืองเตงแตกไปแล้ว ให้ทัพสองหัวเมืองกลับไปเถิด นายทัพสองเมืองแจ้งดังนั้นต่างก็ยกแยกกันไป จิวหูกับเซ็กฮอก็ยกกลับไปเมืองโอย

ฝ่ายกังจูหุนทหารเมืองซอง ขณะเมื่อกาอีบิ่นมานั้น มิได้ควบคุมให้มั่นคง ครั้นเพลาค่ำขาดระยะบ้าน กังจูหุนให้ทหารปลุกทับให้อีบิ่นนอน ตัวกังจูหุนก็นอนอยู่ชั้นกลาง แล้วให้ทหารเลวนั้นนอนรายรอบทั้งสี่ด้าน กังจูหุนกับทหารทั้งปวงเหนื่อยมาก็หลับสนิทสั้น อีบิ่นนอนไม่หลับจึ่งคิดแต่ในใจว่า เจ้าเมืองซองผู้ลุงเรา เหนจะหาเลี้ยงเราไม่ ซึ่งจะไปตายณเมืองซองนั้นเหนจะได้ความอัปยศนัก ถึงชีวิตจะตายก็สู้ขนไข่ตายเสียที่อื่นดีกว่า อีบิ่นคิดพลางดูกังจูหุน

เหนนอนหลับสนิท จึ่งค่อยย่องออกมาผูกม้า แล้วขึ้นขี่รีบขับไปทางประมาณสี่สิบเส้นจึ่งคิดว่า ถ้าจะหนีไปเมืองเหนกังจูหุนจะตามรอยม้าไป เราจะหนีมิพ้น ข้าจะกลับไปเมืองเตงเหนกังจูหุนจะไม่สงไสย ด้วยเจ้าเมืองเตงจับส่งให้ครั้งหนึ่งแล้ว เราจะไปเมืองเตงครั้งนี้ ถ้าเจ้าเมืองเตงจะไม่เอาไว้จึ่งคิดผ่อนผันไปอยู่เมืองอื่น สุดแต่ให้พ้นกังจูหุนให้จงได้ อีบิ๋นคิดแล้วก็รีบขับม้าไปทางเมืองเตง

ขณะนั้นกังจูหุนกับทหารทั้งปวง ตื่นขึ้นมิได้เหนอีบิ๋นก็ตกใจ กังจูหุนจึ่งคิดว่า ซึ่งอีบิ๋นหนีไปครั้งนี้ เหนจะไม่ไปเมืองเตง จึ่งจัดนายทหารสามคนให้คุมทหารแยกกันไปตามอีบิ๋นทางเมืองพ่อกองหนึ่ง เมืองโอยกองหนึ่ง เมืองชัวกองหนึ่ง ตัวกังจูหุนรีบไปเมืองซอง

ฝ่ายอีบิ๋นครั้นไปถึงเมืองเตงจึ่งบอกนายประตูว่า เราจะขอเข้าไปคำนับหงอเสง นายประตูก็เข้าไปแจ้งแก่หงอเสงตามคำอีบิ๋น หงอเสงแจ้งว่าอีบิ๋นกลับมาได้จึ่งคิดว่า อีบิ๋นหมายจะฝากชีวิตเรา หงอเสงก็ออกมารับอีบิ๋นถึงประตูเมือง รับคำนับกันแล้วจึ่งว่ากับอีบิ๋นว่า ท่านทิ้งบุตรภรรยาเสียมาพึ่งเรา ซึ่งเราส่งคืนไปนั้นอย่าน้อยใจเลย ครั้งนี้เราจะทำนุบำรุงท่านให้มีความสุข แล้วภาอีบิ๋นมาที่อยู่ ให้แต่งโต๊ะเชิญอีบิ๋นเสพสุราแล้วว่า ท่านจงไปอยู่ณตำบลเตียงกัดก้อนเถิด เกลือกบ่าวไพร่ที่มีกตัญญู จะลอบหนีตามมาก็จะได้เข้าหาง่าย อีบิ๋นก็ลาไปอยู่เตียงกัดตามคำหงอเสง

ฝ่ายจิวหูครั้นมาถึงเมืองโอย จึ่งหาตัวเซ็กสอมาปฤกษาว่า

เราจะคิดอ่านประการใดราษฎรจึ่งจะราบคาบ เช็กฮอจึ่งว่าการทั้งนี้ท่านจงถามเช็กชกบิดาข้าพเจ้าเถิด ด้วยบิดาข้าพเจ้าเป็นขุนนางมาแต่ก่อนเข้าใจขนบธรรมเนียมอยู่สิ้น จิวหุก็มีความยินดีนัก จึ่งจัดฉ่วยหยกคู่หนึ่งกับเข้าสารห้าร้อยถังให้คนใช้เอาไปให้เช็กชกฉบ้าน แล้วให้เชิญเช็กชกเข้ามาด้วย คนใช้ไปบอกเช็กชกตามจิวหุสั่ง เช็กชกครั้นแจ้งดังนั้นก็บอกป่วย สิ่งของก็มิได้รับไว้ คนใช้ก็กลับมาบอกจิวหุ ๆ จึ่งว่ากับเช็กฮอว่า บิดาท่านป่วยอยู่เราจำจะไปเยี่ยมให้ถึงบ้าน เช็กฮอจึ่งว่าท่านอย่าเพ่อไปให้ลำบากเลย ข้าพเจ้าจะออกไปไต่ถามแยบคายมาให้จงได้ แล้วเช็กฮอก็ไปหาเช็กชกผู้บิดา เช็กชกจึ่งถามว่า จิวหุให้หาเราจะว่าด้วยราชการสิ่งใดฤๅ

เช็กฮอจึ่งบอกว่า จิวหุได้เป็นเจ้าเมืองโอย คิดจะทำนุบำรุงราษฎรให้อยู่เอยนเป็นสุข จึ่งให้มาเชิญบิดาหวังจะถามขนบธรรมเนียมแต่ก่อน เช็กชกจึ่งว่าผู้จะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมือง แม้นตั้งอยู่ในยุติธรรมแล้วราษฎรก็จะมีความสุข เช็กฮอจึ่งว่าซึ่งบิดาว่านี้ก็ควรนัก แต่ข้าพเจ้าเหนว่าจิวหุฆ่ากี่ชุนอ๋วนผู้พี่เสีย ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมืองโอย ขุนนางแลราษฎรที่รักกี่ชุนอ๋วนก็ยังกระด้างกระเดื่องอยู่ จะขอความคิดไปปราบราษฎรให้ปรกติ เช็กชกจึ่งว่าซึ่งราษฎรยังไม่ปรกตินั้น เพราะจิวหุตั้งตัวเองไม่มีตราตั้งมาแต่เมืองหลวง ถ้าได้ตราตั้งแล้วคนทั้งปวงก็จะยำเกรงสิ้น ถึงผู้ที่มีใจเจ็บแค้นก็หาทำอันตรายได้ไม่

เช็กฮอจึ่งว่า ซึ่งจะบอกขึ้นไปขอตราตั้งฉเมืองหลวงนั้น

เกรงพระเจ้าฮวนอ๋องจะทรงความ ที่จิวหุฆ่ากีซุนอ๋วนผู้พี่เสีย ประการหนึ่งในเมืองหลวงเล่า ก็มิได้เหนขุนนางผู้ใดที่จะช่วยทูลเสนอสนองให้

เซ็กชกได้ฟังดังนั้นจึ่งคิดว่าจิวหุคนนี้ใจหยาบช้า ถ้าจิวหุได้เปนใหญ่ในเมืองโอยแล้ว เหนราษฎรจะไม่มีความศุข จิวหุฆ่ากีซุนอ๋วนหลานเจ้าเมืองตินเสีย เหนตินหวนก๋งยังหารู้ความไม่ จำจะคิดให้ตินหวนก๋งฆ่าจิวหุเสียจงได้

เซ็กชกคิดแล้วจึ่งว่า ตินหวนก๋งเจ้าเมืองตินกับจิวหุก็รู้จักกันอยู่ ถ้าจิวหุไปอ้อนวอนว่ากล่าวให้ตินหวนก๋งรับธุระภาไปเฝ้าพระเจ้าเมืองหลวงก็เหนจะสมความคิด เซ็กฮอได้ฟังดังนั้นก็ดีใจคำนับลาเซ็กชกผู้บิดา มาเล่าความกับจิวหุทุกประการ จิวหุก็ยินดีจึ่งจัดหยกกับโหมดตาดแพรอย่างดีเปนอันมากบันทุกเกวียนพร้อมแล้ว จิวหุกับเซ็กฮอก็ออกจากเมืองโอยจะไปเมืองติน

ฝ่ายเซ็กชกครั้นเซ็กฮอกลับไปแล้ว จึ่งแต่งหนังสือลับฉบับหนึ่งเปนใจความว่า ข้าพเจ้าเซ็กชกคำนับมาถึงตินหวนก๋งด้วยจิวหุกับเซ็กฮอบุตรข้าพเจ้าคบคิดกัน ฆ่ากีซุนอ๋วนผู้พี่ซึ่งเปนเจ้าเมืองโอยหลานท่านกับครอบครัวเสียสิ้น บัดนี้จิวหุตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าเมืองโอย แลคนทั้งสองนี้น้ำใจหยาบช้านักนานไปจะเปนเสี้ยนหนามในแผ่นดิน ครั้นข้าพเจ้าจะกำจัดเสียตัวข้าพเจ้าเล่าก็แก่ชรา ทแกล้วทหารซึ่งจะเปนกำลังก็น้อย เหนจะทำมิสำเร็จ บัดนี้จิวหุกับเซ็กฮอจะไปหาท่าน หวังใจจะให้ท่านทูลขอตราตั้งเปนเจ้าเมืองโอย ขอท่านจงเหนแก่

แผ่นดินทั้งกรุฒาข้าพเจ้าด้วย ถ้าจิวหูเซ็กฮอไปถึงเมืองแล้ว ท่านจงจับฆ่าเสียทั้งสองคนให้จงได้ เซ็กชกครั้นเขียนหนังสือแล้ว จึ่งให้คนใช้ที่สนิทเอาไปให้ตินหวนก๋งฒเมืองตัน ๆ หวนก๋งแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึ่งส่งหนังสือให้จูหำตู แล้วว่าเราสำคัญว่าก็ชุนอุ่วนเปนประจุบันตาย เหตุทั้งนี้หารู้ไม่ เราจะทำตามหนังสือเซ็กชกจะผิดชอบประการใด

จูหำจึ่งว่าเซ็กชกบอกมานี้เปนการแผ่นดิน ควรทำตามหนังสือเซ็กชกเถิดหาผิดไม่ ตินหวนก๋งก็เหนด้วย จึ่งให้ก๋งจูไตคุมทหารออกไปคอยรับจิวหูฒกงก๋วนนอกเมือง อย่าให้จิวหูสตุ้งสเทือนได้ แล้วให้จัดที่ไทเบี้ยวซึ่งไว้รูปพระมหากระษัตริย์ก็ต่อนั้นเปนที่จะรับจิวหู แลที่ประตูนั้นเขียนหนังสือเขวนไว้ว่า ผู้ใดเปนข้าไม่รู้จักคุณเจ้า เปนบุตรไม่รู้จักคุณบิดา ห้ามมิให้เข้าไปในที่ไทเบี้ยว

ฝ่ายจิวหูครั้นมาถึงเมืองตัน ก๋งจูไตแจ้งออกไปรับภามากงก๋วนถ้อยทีถ้อยคำนับกัน ก๋งจูไตจึ่งว่าตินหวนก๋งนายข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านมา จึ่งให้ข้าพเจ้ามาคอยรับท่าน ให้ท่านพักอยู่กงก๋วนให้สบายก่อน เพลาหรุ่งนี้จึ่งจะเชิญท่านเข้าไปในเมือง แล้วก๋งจูไตให้แต่งโต๊ะเลี้ยงจิวหูกับทหารทั้งปวง

ฝ่ายตินหวนก๋งครั้นเพลารุ่งเช้ามาณะที่ไทเบี้ยว ขุนนางแลทหารทั้งปวงก็ยืนอยู่ตามตำแหน่ง จึ่งให้จูหำออกไปรับจิวหูฒกงก๋วน จิวหูก็ให้เซ็กฮอมากับจูหำก่อน ตัวจิวหูนั้นขี่เกวียนคุมของมาภายหลัง เซ็กฮอกับจูหำครั้นมาถึงประตูไทเบี้ยวก็หยุดคอยท่าจิวหู เซ็กฮอเหนหนังสือที่เขวนไว้

น่าประตูยิ่งตั้งใจ จึงถามจูทำว่าหนังสือแขวนไว้นี้ประโยชน์สิ่งใด จูทำจึงบอกว่าหนังสือซึ่งแขวนไว้ หวังมิให้คนทั้งปวงประมาท ให้คิดถึงคุณท่านผู้มีคุณ

เซ็กฮอก็นิ่งนึกอยู่ พอจิวหูมาถึง จูทำก็พาเข้าไปในที่ไพเบี้ยว จิวหูกับเซ็กฮอน้อมตัวลงจะคำนับตินหวนกั๋ง จูทำจึงร้องบอกทหารว่า เราจงเร่งจับคนร้ายตามรับสั่ง ทหารก็กลุ้มรุมจับจิวหูกับเซ็กฮอมัดไว้ แล้วภามาอยู่นอกไพเบี้ยว จูทำก็เอาหนังสือเซ็กชกให้มานั้นคลี่ลงที่โต๊ะให้ขุนนางทั้งปวงดู แล้วสั่งให้ทหารเอาตัวจิวหูกับเซ็กฮอไปฆ่าเสีย

ขุนนางทั้งปวงจึงว่ากับตินหวนกั๋งว่า ซึ่งท่านให้ฆ่าเซ็กฮอบุตรเซ็กชกเสียบัดนี้ คนทั้งปวงก็จะว่าท่านใจบาป ด้วยประเวณีบุตรกับบิดาเมื่อโกรธก็ว่าไปตามโกรธ ครั้นหายโกรธแล้วก็มีความกรุณาแก่บุตร ขอท่านจงมีหนังสือแจ้งข้อความซึ่งจับจิวหูกับเซ็กฮอไว้ได้นั้นไปถึงเซ็กชกก่อน เมื่อเซ็กชกจะว่าประการใด จึงค่อยทำตามต่อภายหลัง คนทั้งปวงจึงจะไม่ครหานินทาท่าน ตินหวนกั๋งก็เห็นด้วย จึงให้เอาตัวจิวหูกับเซ็กฮอไปแยกกันคุมไว้ แล้วให้คนใช้ถือหนังสือไปถึงเซ็กชกณเมืองโอยตามคำขุนนางปฤกษา

เซ็กชกครั้นแจ้งในหนังสือดังนั้นก็หัวเราะว่า ตินหวนกั๋งสำคัญว่าเรายังอาไลยแก่บุตรอยู่ เซ็กชกก็ภาหนังสือตินหวนกั๋งเข้าไปในที่ออกขุนนาง ให้หาขุนนางมาประชุมพร้อม แล้วเอาหนังสือนั้นให้ขุนนางทั้งปวงดู แลใจความในหนังสือนั้นว่า ซึ่งเซ็กชกบอกไปว่า จิวหูกับเซ็กฮอเป็นคนหยาบช้าฆ่าก็ชุน

อ้วนหลานเราเสีย ท่านจะคิดจับจิวหูมิได้ มีหนังสือไปถึงเรา ๆ ก็จับจิวหูกับเซ็กฮอไว้ได้แล้ว ให้เซ็กชกแต่งขุนนางเมืองโอยมาทำกับฆ่าจิวหูเซ็กฮอ ให้เหนประจักษ์ด้วยกันก่อน

ขุนนางทั้งปวงแจ้งในหนังสือดังนั้น จึ่งว่ากับเซ็กชกว่าจิวหูฆ่าก็ขุนอ้วนผู้พี่เสีย ท่านจะฆ่าจิวหูให้ตายตามกันก็ควรอยู่แล้ว แต่เซ็กฮอนั้นเปนแต่ร่วมรู้ด้วยจิวหู ข้าพเจ้าทั้งปวงจะขอชีวิตรเซ็กฮอไว้ครั้งหนึ่งก่อน เซ็กชกได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึ่งว่าท่านทั้งปวงก็เปนข้าแผ่นดินพระเจ้าฮวนอ๋อง ชอบแต่ช่วยกันกำจัดผู้หยาบช้าเสี้ยนหนามในแผ่นดินจึ่งจะควร เมื่อคิดกับหน้ากันอยู่ฉนี้ ราชการแผ่นดินจะมิเสียไปฤๅ เราจะไปฆ่าเซ็กฮอเอง แต่ที่จะฆ่าจิวหูผู้ใดจะไปเล่า

อิวใจทิวขุนนางนายทหารมีความพยาบาทจิวหูอยู่ จึ่งว่าข้าพเจ้าจะขอไปฆ่าจิวหูเอง อีเอียวเกี๋ยนคนสนิทของเซ็กชกมีความพยาบาทแก่เซ็กฮออยู่แต่ก่อนจึ่งว่า ท่านก็แก่ชราแล้วอย่าไปให้ลำบากเลย ข้าพเจ้าจะไปฆ่าบุตรท่านเอง เซ็กชกก็ให้อิวใจทิวกับอีเอียวเกี๋ยนไปกับผู้ถือหนังสือตินหวนกุ๋ง อิวใจทิว อีเอียวเกี๋ยน ครั้นไปถึงเมืองตินก็เข้าไปคำนับตินหวนกุ๋งๆ ก็ให้ภาอิวใจทิวไปที่จำจิวหู ให้อีเอียวเกี๋ยนไปที่จำเซ็กฮอ อิวใจทิวครั้นไปถึงที่จำจิวหู ๆ เหนก็ว่าตัวก็เปนนายทหารอยู่ในเรา ซึ่งตัวทำสงครามนี้จะมาทำร้ายเราฤๅ อิวใจทิวจึ่งว่าท่านทำกับขุนอ้วนนายข้าพเจ้าฉันใด ข้าพเจ้าก็จะทำแก่ท่านฉันนั้น แล้วให้ทหารเอาตัวจิวหูมาฆ่าเสีย

ฝ่ายเซ็กฮอครั้นเหนอีเอียวเกี๋ยน บ่าวเซ็กชกผู้บิดาเข้ามา

จึงถามว่า ท่านมาด้วยธุระสิ่งอันใด อีเอียวเกี๋ยนจึงว่าท่านทำผิดไว้ประการใดเล่า เซ็กฮอได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ด้วยรู้ว่าตัวจะตาย จึงว่ากับอีเอียวเกี๋ยนว่า เราจะตายก็ไม่อาลัยแก่ชีวิตร แต่ท่านได้กรุณาภาเราใส่กรงไปเมืองโอย ให้เราได้เห็นหน้าบิดาเราสักหน่อยเถิด อีเอียวเกี๋ยนจึงว่า บิดาท่านสั่งเป็นอันขาดแล้ว ถ้าจะเอาศีศะท่านไปให้บิดาท่านดูภอจะได้อยู่ อีเอียวเกี๋ยนก็เอาตัวเซ็กฮอมาฆ่าเสีย แล้วอิ่วใจหิ้วกับอีเอียวเกี๋ยนก็ลาตีนหวนกงมาแจ้งความแก่เซ็กชกทุกประการ

ฝ่ายกงจูจินน้องร่วมท้องกับกีซุนอ่วน เมื่อจิวหูฆ่ากีซุนอ่วนผู้พี่เสียชิงเอาสมบัติ ทหารภากงจูจินหนีไปอยู่เมืองเหงครั้นแจ้งว่าเซ็กชกฆ่าจิวหูเสียแล้วก็ยินดีนัก จึงภาพรรคพวกรีบมาเมืองโอย เซ็กชกแลขุนนางทั้งปวงรู้ก็ออกไปเชิญเข้ามาในเมือง ครั้นถึงวันฤกษ์ดีเซ็กชกก็เชิญกงจูจินให้นั่งที่ออกขุนนางแล้ว เอาตราสำหรับที่เข้าเมืองมอบให้เป็นที่จิวหวนกงเจ้าเมืองโอย ขุนนางทั้งปวงก็คำนับพร้อมกันตามธรรมเนียม จิวหวนกงจึงตั้งเซ็กชกเป็นที่กักไล แปลว่าสำเร็จราชการแล้วแต่งสิ่งของเครื่องคำนับส่งไปให้เจ้าเมืองตีน ๆ ก็ตอบตามธรรมเนียม

ฝ่ายหงอเสงเจ้าเมืองเตง ครั้นแจ้งว่าเซ็กชกคิดฆ่าจิวหูเสีย ยกกงจูจินซึ่งเป็นน้องร่วมครรภ์ กับกีซุนอ่วนขึ้นเป็นเจ้าเมืองโอย หงอเสงก็ดีใจจึงว่ากับขุนนางทั้งปวงว่า จิวหูยกมาตีเมืองเรา ๆ จะคิดแก้แค้นอยู่ บัดนี้มีผู้ทำแทนแล้ว แต่เมืองของนั้นคบคิดกันกับจิวหู ให้ทหารยกพัพเหยียบแดน

เราเข้ามามิได้เกรงใจเราจำจะทดแทนให้หายแค้น

ขัวจกที่ปฤกษาจึ่งว่าเมืองฟ่อ เมืองโอย เมืองตัน เมืองชัว ทั้งสี่หัวเมืองนี้ก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับเมืองชอง ถ้าเรายกไปตีเมืองชองก็เหนเมืองทั้งสี่จะไปช่วย จำจะคิดเป็นไมตรีกับเมืองตันเสียก่อน ถ้าเมืองตันเป็นพวกเราแล้ว เมืองฟ่อ เมืองโอย เมืองชัว ก็จะพลอยเข้ากับเรา ท่านจะยกไปเมืองชองก็จะได้โดยง่าย

หงอเสงก็เหนชอบด้วย จึ่งจัดแจงสิ่งของให้ขุนนางไปให้เจ้าเมืองตัน ๆ หวนถังจึ่งปฤกษากองจูไตว่า หงอเสงเจ้าเมืองเตงให้ของมาเป็นไมตรีกับเรา ท่านจะเหนประการใด กองจูไตจึ่งว่า เมืองเตงกับเมืองเราอยู่ใกล้กัน ถ้าเป็นสัตรูกันระวังยาก ซึ่งเจ้าเมืองเตงมาขอเป็นไมตรีกันนั้น ดังหนึ่งเอาแก้วมาให้ท่าน จงเป็นทางไมตรีกับเจ้าเมืองเตงเถิด

ตันหวนถังจึ่งว่า หงอเสงเป็นคนพูดเพราะใจหาเหมือนกับปากไม่ ซึ่งขอเป็นไมตรีนี้เราเหนว่าจะเป็นอุบาย จะเชื่อว่าจริงยังหาได้ไม่ ท่านจงออกไปบอกผู้ซึ่งมานั้นว่า เราจะตริกตรองดูก่อน กองจูไตก็ออกมาบอกกับขุนนางเมืองเตงตามคำตันหวนถังสั่ง ขุนนางเมืองเตงก็กลับมาแจ้งความแก่หงอเสงทุกประการ หงอเสงจึ่งว่ากับขัวจกว่า ตันหวนถังไม่ยอมเป็นไมตรีกับเรา ท่านจะคิดอ่านประการใด ขัวจกจึ่งว่า ข้าพเจ้ามีอุบายอยู่อย่างหนึ่ง จะให้เมืองตันเป็นไมตรีกับเราให้จงได้ แล้วขัวจกก็กระซิบบอกกับหงอเสงตามซึ่งคิดไว้ หงอเสงก็เหนชอบด้วย จึ่งเกณฑ์ทหารม้าสำพองพันหนึ่งสั่ง

เปนความลับ นายทหารก็คุมทหารรีบไป ทำอาการเหมือนดังจะเที่ยวไล่เนื้อ หวังจะมิให้ชาวเมืองตินสงไสย ครั้นล่วงเข้าไปในด่าน ก็ตีบ้านรายทางริบเอาทรัพย์สิ่งของ จับราษฎรชายหญิงได้ประมาณสองร้อยเศศ แล้วรีบกลับมาเมืองเตง เล่าความแก่หงอเสงทุกประการ หงอเสงจึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ให้เองขอชกคุมครอบครัวกับสิ่งของซึ่งตีได้มานั้นรีบไปเมืองติน

ขณะเมื่อทหารเมืองเตงมาตีปล้ายแดนเมืองตินนั้น ตินหวนก๋งรู้จึ่งปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า ซึ่งเปนเหตุทั้งนี้เพราะเราไม่ยอมเปนไมตรีกับหงอเสง ๆ ดูหมิ่นเรา ท่านทั้งปวงจะคิดประการใดจึ่งจะแก้แค้นได้ ขุนนางทั้งปวงยังมิได้ว่าประการใด ภอนายประตูมาบอกว่า เองขอชกภาทหารเมืองเตงคุมครอบครัวซึ่งตีไปได้นั้นมาจะคืนให้แก่ท่าน ตินหวนก๋งก็ให้เอาตัวเข้ามา เองขอชกคำนับส่งหนังสือให้ตินหวนก๋ง ๆ ฉีกผนึกออกอ่านใจความในหนังสือนั้นว่า หงอเสงเจ้าเมืองเตงคำนับมาถึงตินหวนก๋ง ด้วยเราทั้งสองเมืองนี้ก็เปนข้าพระเจ้าฮวนอ๋อง ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกับท่านเหมือนพี่กับน้อง บัดนี้ชาวบ้านปล้ายแดนเมืองเตงซึ่งไม่รู้ว่าข้าพเจ้ากับท่านรักใคร่กัน บังอาจไปจับเอาคนในแดนเมืองท่านมาประมาณสองร้อยเศศ ข้าพเจ้าแจ้งก็วิตกนักด้วยเกรงใจท่าน จึ่งให้เองขอชกคุมไพร่ชายหญิงมาคืนให้แก่ท่าน ๆ อย่าน้อยใจเลย จงเหนแก่ไมตรีซึ่งมีมาแต่ก่อนนั้นด้วยเทอญ

ตินหวนก๋งแจ้งดังนั้นมิได้รู้ในกลอุบาย จึ่งว่ากับเองขอ

ชกว่า เราไม่เห็นเลยว่าน้ำใจหงอเสงสุจริตรักเราถึงเพียงนี้ ซึ่งเรามิได้รับสิ่งของไว้แต่ก่อน อย่าให้หงอเสงถือโทษโกรธเราเลย จะได้รักกันไปภายหน่า แล้วก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเองขอชกตามธรรมเนียม เองขอชกก็ลากลับมาเมืองเตง แจ้งความแก่หงอเสงทุกประการ หงอเสงก็ดีใจจึ่งปฤกษาขัวจกว่าเมืองตินกับเมืองเราก็เป็นไมตรีกันแล้ว เราจะยกไปตีเมืองของท่านจะเห็นประการใด ขัวจกจึ่งว่าเมืองของนั้นเป็นเมืองใหญ่ ซึ่งจะทำโดยเร็วนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าครั้งก่อนท่านจะไปเมืองหลางเฝ้าพระเจ้าฮวนอ๋อง ภอจิวหูม่าก็ชุนอ๋วนผู้พี่เสีย ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมืองโอยอกมาตีเมืองเรา ท่านจึ่งมิได้ไปเมืองหลาง ครั้งนี้ท่านจงจัดเครื่องบรรณาการขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าฮวนอ๋องให้เป็นเกียรติยศไว้ หัวเมืองทั้งปวงก็จะได้ยำเกรงท่าน การซึ่งจะทำแก่เมืองของนั้น จึ่งค่อยคิดต่อภายหลังเห็นจะได้โดยง่าย

หงอเสงก็เห็นชอบด้วย จึ่งจัดเครื่องบรรณาการบันทุกเกวียนพร้อมด้วยทหารออกจากเมืองเตงไปถึงเมืองหลาง เข้าหาชุนนางผู้ใหญ่ให้นำขึ้นเฝ้าพระเจ้าฮวนอ๋อง ๆ เห็นหงอเสงก็เกรงพระไทยนัก ด้วยแต่ก่อนนั้นหงอเสงให้ขัวจกมาเกี่ยวเข้าสาลีในนาหลางไปหลายร้อยเกวียน จึ่งตรัสถามประชดหงอเสงว่า บ้านเมืองท่านเข้าสาลีบริบูรณ์อยู่ฤๅ หงอเสงไม่ทันคิดจึ่งกราบทูลว่า ด้วยพระเดชบารมีปกแผ่ไป เขตขวงจังหวัดเมืองเตงเข้าสาลีบริบูรณ์อยู่ พระเจ้าฮวนอ๋องจึ่งตรัสว่า ท่านได้เข้าสาลีของเราไปเป็นพืชครั้งนั้น เมืองท่านจึ่งไม่

ขัดสนเข้าสาลี หงอเสงคิดได้ก็ตกใจก้มหน้านิ่งอยู่ มิได้กราบทูลประการใด พระเจ้าฮวนอ๋องจึงตรัสสั่งให้พระราชทานเข้าสาลีแก่หงอเสงสองร้อยเกวียนเป็นที่ประชดหงอเสง แล้วเสด็จขึ้นมิได้ตรัสประการใด พระราชทานโต๊ะตามธรรมเนียม

หงอเสงเสียใจนัก ครั้นกลับออกมาถึงกองกำบั่น จึงเล่าความให้ชัวจกฟังแล้วว่า เราคิดจะไม่เอาเข้าสาลีที่พระราชทานนั้นไป ท่านจะเห็นประการใด ชัวจกจึงว่าซึ่งท่านจะไม่รับเข้าสาลีที่พระราชทานนั้น พระเจ้าฮวนอ๋องก็จะขัดเคืองมากไป ความทั้งนี้ผู้ใดจะล่วงรู้ว่า พระเจ้าฮวนอ๋องขัดเคืองท่าน หามิได้ สุดแต่ท่านได้ของไปแล้วก็จะเป็นเกียรติยศ หงอเสงก็ตริกตรองอยู่ ภอผู้รักษาประตูกองกำบั่นเข้ามาบอกหงอเสงว่า จิวก๋งเซ็กเตียนจะเข้ามาหาท่าน หงอเสงก็ออกไปรับภามานั่งที่สมควรถ้อยทีคำนับกัน จิวก๋งเซ็กเตียนจึงว่า ท่านกับข้าพเจ้ามิได้พบกันหลายปีแล้ว ครั้นแจ้งว่าท่านมาจึงจัดสิ่งของมาให้แก่ท่าน หงอเสงก็รับของไว้แล้วแต่งโต๊ะ เชิญจิวก๋งเซ็กเตียนเสพสุราตามธรรมเนียม แล้วจิวก๋งเซ็กเตียนก็ลาไป

หงอเสงจึงถามชัวจกว่า จิวก๋งเซ็กเตียนเอาของมาให้เรานี้ท่านเห็นว่าจะมีธุระประการใด ชัวจกจึงว่าข้าพเจ้าคิดเห็นว่า พระเจ้าฮวนอ๋องมีพระราชบุตรสองพระองค์ บุตรผู้พี่ชื่อโต บุตรผู้น้องชื่อเด็ก แต่เด็กนั้นพระราชบิดารักนัก มอบให้จิวก๋งเซ็กเตียนสอนหนังสือ ข้าพเจ้าเห็นว่าจิวก๋งเซ็กเตียนจะใคร่ให้เด็กได้ราชสมบัติ จึงมาทำไมตรีไว้แก่ท่าน หมายว่าไปเบื้องหน้าจะอาไศรยกำลังท่าน อันจิวก๋งเซ็กเตียนเอาของมา

ให้ท่านครั้งนี้ เหมือนหนึ่งช่วยตีเมืองของให้แก่ท่าน หงอเสงได้ฟังดังนั้นจึ่งว่าแก่ชัวจกว่า ท่านว่าดังนี้เรายังสงไสยอยู่ ชัวจกจึ่งตอบว่า เมื่อท่านมาเมืองหลวงครั้งนี้หัวเมืองตวันออกก็รู้อยู่เปนหลายหัวเมือง ท่านได้สิ่งใดไปคนทั้งปวงก็คงเข้าใจว่าเปนของพระราชทานทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจะเอาฟางมามัดเข้า เอาโหมดแลแพรที่จิวกังเช็กเตียนเอามาให้แก่ท่านนี้ห้อมข้างนอก บันทุกเกวียนให้ได้สักยี่สิบเล่ม กับจะจัดเครื่องสาตราวุธให้พร้อม แล้วให้แต่งหนังสือฉบับหนึ่งเปนใจความว่า ชวนกังเข้าเมืองของมิได้แต่งเครื่องบรรณาการมาเมืองหลวงตามธรรมเนียม พระเจ้าชวนอ๋องจึ่งตั้งท่านเปนแม่ทัพยกไปตีเมืองของจับชวนกังส่งไปเมืองหลวง แลธงสำหรับทัพนั้นชาฤกอักษรสี่ตัวว่า ถองถีโลเถียน แปลว่าทัพเมืองหลวงมาลงโทษเมืองของ หัวเมืองทั้งปวงแจ้งกิติศัพท์ แลเหนธงสำคัญก็จะเข้าด้วยท่าน ถึงเมืองใดขอบกอกับชวนกังก็มิอาจจะช่วย เมืองของก็จะถอยทำลังลง เหนเราจะตีได้โดยง่าย หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็ยินดีนัก ยกมือลุบหลังชัวจกแล้วว่า การครั้งนี้จะสำเรจก็เพราะสติปัญญาท่าน แล้วก็จัดแจงกำรทั้งปวงตามคำชัวจกว่า ถึงเพลาก็เข้าไปเฝ้าทูลลาว่าจะกลับไปเมืองเคง ครั้นรุ่งเช้าหงอเสงก็ยกออกจากเมืองตังจิว ทหารในกองทัพหงอเสงต่างคนพูดกันกับชาวบ้านชาวเมืองทั้งปวงว่า มีรับสั่งใช้ให้นายเราไปจับชวนกังเจ้าเมืองของ กิติศัพท์ก็เล่าฦๅกันต่อไป

ชวนกังเจ้าเมืองของแจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึ่งให้หาขุนนาง

แลทหารทั้งปวงมาปฤกษาว่า ทัพหงอเสงจะมาตีเมืองเรา ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านป้องกันประการใด ของสูแก่จึงว่าหงอเสงยกมาครั้งนี้ การซึ่งจะสู้รบนั้นไม่วิตกนัก แต่ได้ยินกิตติศัพท์ว่า พระเจ้าฮวนอ๋องให้มาลงโทษท่าน ข้าพเจ้าก็ได้แต่งคนไปสืบฆเมืองหลวงหลายวันแล้วยังหากลับมาไม่ ครั้นจะอ่อนน้อมแก่หงอเสงบัดนี้ ถ้ามิได้มีรับสั่งพระเจ้าฮวนอ๋องเหมือนคำฎีกาก็จะได้ความอัปยศนัก แต่ข้าพเจ้าคิดว่าจินกวนก๋งเจ้าเมืองโอยเปนบุตรเลี้ยงนางจงเกียง ซึ่งเปนน้องภรรยาเจ้าเมืองเจ๋ๆ กับหงอเสงเปนคนรักกัน เมืองโอยกับเมืองเราก็เคยอาไศรยทแกล้วทหารกันอยู่ ถ้าท่านมีหนังสือให้ไปถึงเมืองโอยให้ช่วยว่ากล่าวเจ๋ฮูก๋ง ให้เจ๋ฮูก๋งเกลี้ยกล่อมหงอเสงอย่าให้มาตีเมืองเรา ถึงหงอเสงจะมิฟังก็แต่กอหน่วงทัพหงอเสงให้ช้าวันไว้ กอคนใช้ข้าพเจ้ากลับมาแต่เมืองหลวง ถ้ามีรับสั่งพระเจ้าฮวนอ๋องจริง เราจะต้องอ่อนน้อม ถ้าไม่มีรับสั่งแล้วจะเกรงอะไรกับหงอเสง

ชวนก๋งก็เหนชอบด้วย จึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งกับแพรสีต่าง ๆ สิ่งละสองร้อยพับ ให้คนใช้รีบเอาไปให้จิวหวนก๋งเจ้าเมืองโอย ๆ รับเอาหนังสือฉีกผนึกออกอ่านดูใจความว่า ชวนก๋งอวยพรมาถึงจิวหวนก๋งเจ้าเมืองโอย ด้วยข้าพเจ้าแจ้งความว่าหงอเสงจะมาตีเมืองเรา จินหวนก๋งจงเหนแก่ไมตรีซึ่งมีมาต่อกันแต่ก่อน ช่วยว่ากล่าวเจ๋ฮูก๋งเจ้าเมืองเจ๋ ให้เจ๋ฮูก๋งห้ามปรามหงอเสงอย่าให้มาตีเมืองเราได้ คุณท่านจะมีกับเราเปนอันมาก จินหวนก๋งแจ้งดังนั้นจึงแต่งหนังสือเปนใจ

ความว่า จินหวนกังคำนับมาถึงเจ้ฮูกังเจ้าเมืองเจ๋ ด้วยข้าพเจ้าแจ้งว่าหงอเสงจะยกไปตีเมืองซอง และเจ้าเมืองซองกับข้าพเจ้าเป็นคนชอบกันอยู่ มีธุระสิ่งใดก็ได้พึ่งภาอาไศรยกัน ท่านกับหงอเสงก็ชอบกันมาช้านาน จงกรุณาข้าพเจ้าช่วยห้ามปรามหงอเสง อย่าให้ไปทำอันตรายแก่เมืองซอง

เจ้ฮูกังแจ้งความในหนังสือนั้นแล้ว จึงสั่งผู้ถือหนังสือว่า เรารู้อยู่ว่าหงอเสงออกจากเมืองหลวงหลายวันแล้ว เหนจะมาถึงตำบลเหยียด ให้จินหวนกัง ชวนกังไปพร้อมกันที่ตำบลเหยียดเทอญ เราจะช่วยไม่มน้ำว่าประฌีประนอมกันเสีย ผู้ถือหนังสือก็กลับไปแจ้งความแก่จินหวนกัง ๆ ให้คนใช้ไปบอกชวนกัง ๆ แจ้งดังนั้นก็ดีใจ จึงภาทหารคนสนิทประมาณสิบสี่คนไปตำบลเหยียด ภอเจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองโอยไปถึงก่อนที่คำนับกันแล้วก็คอยท่าหงอเสงอยู่จนเพลาบ่าย มิได้เหนหงอเสงมา เจ้ฮูกังเจ้าเมืองเจ๋จึงว่า เพลาวันนี้เหนหงอเสงยังไม่มาถึง เราจะลาท่านทั้งสองไปก่อนแล้ว

เจ้ฮูกังลุกขึ้นจะไป ชวนกังจึงยึดเสื้อไว้แล้วว่า เชิญท่านอยู่สักหน่อยหนึ่งก่อน ข้าพเจ้าจะสนทนาด้วย เจ้ฮูกังก็หยุดนั่งลง ชวนกังจึงให้ยกโต๊ะมา เชิญเจ้ฮูกังกับจินหวนกังเสพสุรา ชวนกังจึงว่ากับเจ้ฮูกังว่า ซึ่งท่านอุส่าห์มาถึงนี้ คุณท่านก็ย่อมอยู่กับข้าพเจ้าเป็นอันมาก แต่ท่านได้ทำคุณแล้วก็ทำให้ตลอดเทอญ ถ้าหงอเสงยกมาตีเมืองซอง ท่านจงช่วยอุดหนุนข้าพเจ้าด้วย แล้วชวนกังก็เอาแพรกับโหมดซึ่งจัดมาจะให้หงอเสงนั้นให้แก่เจ้ฮูกัง ๆ ก็รับไว้แล้วว่า ท่านอย่าวิตก

เลย ถ้ารู้แล้วจะช่วยตามสติกำลัง

จินหวนกังจึงว่ากับเจ้สูกังว่า ชวนกังเจ้าเมืองของมีคุณกับข้าพเจ้า ท่านจงรับเป็นไมตรีแก่ชวนกังเถิด เราทั้งสามเมืองจะได้ร่วมศุขทุกข์กันสืบไป เจ้สูกังขัดมิได้ก็รับเป็นไมตรีกับชวนกัง ๆ ก็สับเอาโลหิตใส่ในสุราร่วมสาบาลกับเจ้สูกัง จินหวนกังต่างก็เสพสุราเข้าไป ครั้นทำสัตย์กันแล้วต่างคนก็กลับไปเมือง

ฝ่ายพระเจ้าฮวนอ๋องครั้นหงอเสงไปจากเมืองหลวงแล้ว จึงปฤกษากับจิวกังเซ็กเตียนว่า เราคิดอ่านถอดหงอเสงออกเสียจากที่เจ้าเมืองเตงจะให้เด็กสูเป็นที่แทน ท่านจะเห็นประการใด จิวกังเซ็กเตียนจึงทูลว่า หงอเสงเป็นเจ้าเมืองเตงมาช้านานแล้วหามีความผิดไม่ ราษฎรก็รักใคร่มาก ซึ่งจะถอดเสียจากที่นั้นจะให้เด็กสูเป็นแทนที่นั้น เหนราษฎรจะไม่ปรกติ พระเจ้าฮวนอ๋องก็มิได้ตรัสประการใด มีผู้เอาความซึ่งพระเจ้าฮวนอ๋องตรัสนั้น ลอบไปบอกกับหงอเสง ๆ ก็หัวเราะแล้วว่า ซึ่งพระเจ้าฮวนอ๋องจะถอดเราเสียจากที่เจ้าเมืองเตงนั้น เราไม่วิตกเกรงแต่เด็กสูจะเป็นที่เจ้าเมืองเตงไปมิได้

ขณะนั้นก็มีผู้มาบอกแก่หงอเสงว่าเจ้าเมืองเจ๋ จินฮวนกังเจ้าเมืองโอย ชวนกังเจ้าเมืองของ มาทำสัตย์เป็นไมตรีกันตำบลเหยียด เหนจะรวมทหารไปบ้องกันเมืองของ หงอเสงก็เอาข้อความนั้นปฤกษากับขัวจก ๆ จึงว่าเมืองโอยกับเมืองของนั้น เป็นไมตรีกันมาช้านานแล้ว แต่เมืองเจ๋นั้นพึ่งเป็นไมตรีกับเมืองของ เพราะเหนแก่จินฮวนกังเจ้าเมืองโอย

ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าท่านมีหนังสือเป็นข้อรับสั่งไปถึงฮูกุ๋งเจ้าเมืองเจ๋เหนจะทิ้งไมตรีเจ้าเมืองของเสีย จะยกมาช่วยท่านเป็นมั่นคง แม้นท่านได้เจ้าเมืองเจ๋มาเป็นกำลังแล้ว ก็จะได้เมืองพ่อด้วยเมืองพ่อกับเมืองเจ๋นั้นเป็นเกี่ยวดองกัน และหัวเมืองเหล่านั้น ถ้าเมืองใดมิมาช่วยท่าน เมื่อเสร็จการเมืองของแล้วจึ่งยกไปตีสักเพลาเดียวก็จะได้

หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึ่งแต่งเป็นหนังสือฉบับสอฉบับ ให้ทหารรีบเอาไปให้เจ้าเมืองเจ๋ฉบับหนึ่ง เจ้าเมืองพ่อฉบับหนึ่ง เจ้าเมืองเจ๋เจ้งความในหนังสือก็สำคัญว่ารับสั่งจริง จึ่งให้อีจงเลียนผู้น้องคุมทหารเกวียนรบสองร้อยเล่ม พร้อมด้วยทหารยกไปกับผู้ถือหนังสือ

ฝ่ายเจ้าเมืองพ่อแจ้งในหนังสือ ก็ให้กุ๋งจูหุนคุมทหารเกวียนรบสามร้อยเล่มรีบยกไป อีจงเลียนกุ๋งจูหุนทั้งสองครั้นไปถึงตำบลเขาไขก็ตั้งค่ายลงแล้วก็เข้าไปค่ำนับหงอเสง ๆ จึ่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงนายทหารทั้งสอง แล้วหงอเสงจึ่งจัดทัพให้กุ๋งจูตีเป็นทัพหน้า ให้อีจงเลียนเป็นปีกซ้าย ให้กุ๋งจูหุนทหารเมืองพ่อเป็นปีกขวา ให้โกกีนีกับเองขอขากอยู่ในกองหลวง ให้กองชุนอีเป็นทัพหลังให้กลับไปรักษาเมืองเตง แล้วหงอเสงให้ยกไปเมืองของ คนนำทางมาแจ้งแก่หงอเสงว่า ยังอีกพักม้าหนึ่งจะถึงแดนเมืองของ

หงอเสงจึ่งให้หากุ๋งจูตีแม่ทัพหน้ามาสั่งว่า หนทางเมืองของนั้นเมืองไลเฉียวอยู่ต้นทางแต่เป็นเมืองด่าน ท่านจงตีให้แตกในครั้งเดียว ถ้าช้าอยู่จนม้าและเกวียนในกองหลวงตั้งกัน

เราจะเอาโทษท่านถึงสิ้นชีวิตร ก๋งจูตีก็ลามาจัดทหารเข้าโจมตีโลเลียว ผู้รักษาเมืองต้านทานไม่ได้ก็หนีเอาตัวรอด ก๋งจูตีเข้าเมืองได้จับราษฎรชายหญิงได้ประมาณสองร้อยเศศ ได้เครื่องสาตราอาวุธไว้เป็นอันมาก ฝ่ายหงอเสงมาถึงก็ยกเข้ามาตั้งอยู่ในเมืองโลเลียวปูนบำเหน็จทหารกองหน้าตามสมควร

อยู่มาสองวันหงอเสงก็สั่งเองขอชกกับ ก๋งจูหุนให้ยกไปตีเมืองเด็กเสีย แล้วให้ก๋งจูหุนกับอีจงเลียนไปตีเมืองหองเสียข้างตวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นกับเมืองของ ทหารทั้งสี่คนก็ลาไป อยู่อีกวันหนึ่งหงอเสงจึ่งปฤกษานายทัพนายกองทั้งปวงว่า ซึ่งเราให้ทหารทั้งสี่คนยกไปตีเมืองสองตำบลนั้น เราเกรงแต่ชาวเมืองจะแต่งกองโจรออกรวกหลังจะเสียที จึ่งสั่งให้ก๋งจูตียกหนุนไปช่วยเองขอชกเมืองเด็กเสียให้โกลีนีไปช่วยก๋งจูหุนอีจงเลียนณเมืองหองเสีย ถ้าทัพชาวเมืองออกโอบหลังจึ่งจะตีเข้าไปเป็นทัพกระหนาบ นายทหารทั้งสองก็จัดแจงทหารยกแยกกันไป หงอเสงก็เดิรทัพล่วงด่านขั้นในเข้าประชิดเมืองของ

ฝ่ายชวนก๋งเจ้าเมืองของ ครั้นแจ้งว่า หงอเสงยกทัพใหญ่มาตีเมืองโลเลียวได้ ก็ตกใจจึ่งปฤกษาของฮูแก่ว่า หงอเสงได้ทหารเมืองพ่อ เมืองเจ๋ เป็นกำลังยกมาตีเมืองโลเลียวได้แล้ว อีกสองวันจะยกเข้ามาตีเมืองเรา ๆ จะไปขอกองทัพเจ้าเมืองโอยมาช่วยป้องกันก็เหนจะไม่ทันท่วงที เมืองเจ๋เล่าก็คืนคายคำสาบาลเสียแล้ว ท่านจะคิดสู้รบประการใด

ของฮูแก่จึ่งว่าซึ่งหงอเสงยกมาครั้งนี้ เหนจะแอบรับสั่ง

แต่ถอให้หัวเมืองยำเกรง คนซึ่งข้าพเจ้าแต่งให้ไปสืบเมืองหลวงก็หาได้ความข้อรับสั่งไม่ อันเมืองเจ้เมืองฮ่อนั้นสำคัญว่ามีรับสั่งจริงจึ่งยกมาช่วยหงอเสง ถ้าจะให้ทัพทั้งสองเมืองเข้าชิดเชิงถ้ำแพงจะปิ้องกันยาก ข้าพเจ้าจะอุบายให้หงอเสงเลิกทัพไปจงได้

ขวนกังจึ่งว่า หงอเสงได้ทีทำอยู่อุบายของท่านประการใดจะให้ทัพเลิกไปได้ ของฮูแก่จึ่งว่าหงอเสงมาครั้งนี้ เหนจะเกณฑ์ทหารเมืองเตงมาสิ้น ข้าพเจ้าคิดว่าให้ท่านมีหนังสือไปถึงตินหวนกัง ให้ขอกองทัพเมืองชัวบันจบทัพเมืองโอยยกไปตีเมืองเตง ถ้าหงอเสงรู้ก็จะเปนกังวลหลัง เหนจะเลิกทัพไปเอง เหาต้องหนักมือเหนื่อยแรงทหารไม่

ขวนกังก็เหนด้วยจึ่งว่า ซึ่งจะให้แต่งหนังสือไปถึงจินฮวนกังนั้น เรากลัวว่าจินฮวนกังจะไม่ร้อนรน การของเราสิจวนตัวอยู่แล้ว ถ้าช้าอยู่แต่เพลาเดียวก็เสียแก่หงอเสง เราจะใคร่ให้ท่านไปเองจึ่งจะวางใจได้ ของฮูแก่ก็รับคำขวนกัง ๆ ดีใจนัก จึ่งจัดทองแท่งกับโหมดแลแพรต่างสีบันทุกเกวียนเกณฑ์ทหารที่มีฝีมือเปนอันมากให้ของฮูแก่ ครั้นเพลาค่ำของฮูแก่ก็ออกจากเมืองของรีบไป ทั้งกลางวันกลางคืนถึงเมืองโอย จึ่งเข้าไปคำนับเล่าความทั้งปวงให้จินฮวนกังฟังทุกประการ จินฮวนกังให้อิ่วใจหิ้วขุนนางนายทหารคุมทัพไปกับของฮูแก่กองหนึ่ง แล้วแต่งหนังสือไปขอกองทัพให้คนถือไปเมืองชัว ของฮูแก่ก็ยกรีบไปทั้งกลางวันกลางคืน ครั้นไปถึงแดนเมืองเตงก็ตีบ้านรายทาง แลหัวเมืองเล็กน้อยแตกเปน

หลายตำบล

ฝ่ายก๋งจูสุดบุตรหงอเสงซึ่งรักษาเมืองเตงแจ้งว่า ทัพเมืองโอยมาตีปลายแดน จึงปฤกษาชัวจุกว่า ซึ่งจะละให้ทัพเมืองโอยเข้ามาถึงเชิงกำแพงนั้นฆ่าศึกจะได้ใจ จำจะยกออกตีเสียอย่าให้ทันตั้งมั่นคงลงได้ ชัวจกจึงว่าในเมืองเรานี้ทหารกล้าแขงบิดาท่านก็เกณฑ์ไปสิ้นเชิงแล้ว ยังแต่คนแก่ชรา ที่หนุ่มเล่าก็ล้วนไม่เคยทำศึก ซึ่งจะยกออกรบนั้นถ้าเสียท่วงทีบิดาท่านก็จะติโทษได้ ข้าพเจ้าคิดว่าจะรักษาเมืองนิ่งมั่นไว้ทัพเมืองโอยขาดสเบียงอาหารก็จะกลับไปเอง เราจึ่งค่อยยกออกตามตีเหนจะได้ไชยชะนะ ก๋งจูสุดก็เหนด้วย จึ่งเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทินไว้ แล้วแต่งหนังสือให้ม้าใช้รีบไปแจ้งแก่หงอเสงฉเมืองซอง

ฝ่ายอิวใจทิวครั้นมาใกล้เมืองเตง มิได้เหนชาวเมืองออกรบ ก็ยกทหารเข้าตั้งประชิดเมือง แล้วให้ทำบันไดตระเตรียมไว้เปนอันมาก จะปีนปล้นเข้าเมืองเตงให้จงได้ ของสุแก่เหนดังนั้นจึ่งว่า ซึ่งเรายกมาเมืองเตงครั้งนี้ เพราะจะให้หงอเสงก๋งวลเลิกทัพมาจากเมืองซอง ครั้นเราจะช้าวันอยู่ถ้าหงอเสงยกมาถึงเหนจะเปนศึกกระหนาบ ภายหลังจะแย้ตัวยาก ข้าพเจ้าคิดจะตีเมืองได้ แต่ทองคุ้มค่าสเบียงอาหารท่านจะเหนประการใด

อิวใจทิวก็เหนด้วยจึ่งยกไปตีเมืองได้ เจ้าเมืองได้ก็รบพุ่งป้องกันเมืองเปนสามารถ ของสูแก่กับอิวใจทิวเหนจะหักเอาไม่ได้ ก็ตั้งทหารมาตั้งค่ายมั่นอยู่ ใกล้เมืองประมาณร้อย

ยี่สิบเส้น แล้วแต่งทหารเข้าไปรบกับทหารเมืองใต้เป็นหลายครั้งมิได้แพ้ชะนะกันของฮุแก่จึงไม่เร่งกองทัพเมืองชัวมาช่วย

ฝ่ายเองขอชัก กังจูทุน กังจูดีทัพหนึ่ง กังขุนอี อีจงเลียน โลกีนีทัพหนึ่ง ซึ่งหงอเสงแต่งให้ไปตีเมืองเค็กเสีย เมืองหองเสีย นายทหารทั้งหกหัวเมือง ครั้นไปตีเมืองสองตำบลได้แล้ว ต่างก็รีบกลับมาถึงค่ายประชิดเมืองชอง เข้าไปคำนับแจ้งความซึ่งตีเมืองเค็กเสีย เมืองหองเสียได้นั้นให้หงอเสงฟังทุกประการ

ขณะนั้นหงอเสงแต่งทหารเข้าตีเมืองชอง เป็นสามารถครั้นแจ้งว่าได้เมืองสองตำบลแล้วก็มีความยินดีนัก จึงให้ไปประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า เมืองเค็กเสีย เมืองหองเสียซึ่งขึ้นแก่เมืองชองเราก็ตีได้แล้ว บัดนี้นายเราก็เพิ่มเติมทหารมาอีก ให้ทหารทั้งปวงจงพร้อมใจกันรีบหักเอาเมืองให้จงได้ ครั้นว่าขาดคำลงม้าใช้ซึ่งถือหนังสือกังขุนคุดนั้นมาถึง ก็เข้ามาคำนับส่งหนังสือให้หงอเสง ๆ รับหนังสือมาดูแจ้งว่า ทัพเมืองโอยกมาตีเมืองเตงก็ถอนใจใหญ่ คิดเสียดายด้วยจวนจะได้เมืองชองอยู่แล้ว หงอเสงก็เอาหนังสือใส่ซ่อนไว้ในมือเสื้อแล้วกำชับผู้ถือหนังสือว่า ความทั้งนี้อย่าเพ่งพรายให้ผู้ใดฟัง หงอเสงทำกิริยารื่นเริงอยู่จึงให้ตีม้าฬ่อสัญญาขึ้น นายทหารทั้งปวงได้ยินเสียงม้าฬ่อก็ภาทหารทั้งปวงถอยเข้าค่าย ต่างคำนับถามหงอเสงว่า ข้าพเจ้าตีเมืองชองเกือบได้แล้ว เหตุผลประการใดท่านจึงถอยมาเล่า

หงอเสงจึงแกล้งอุบายบอกว่า จะวิตกอะไรกับเมือง

ของเราเหนภูมิฐานแล้ว จะหักเอาเมื่อใดก็จะได้เมื่อนั้น ประการหนึ่งทำเกินไปหนักต้องเอาทัพเมืองเจ๋ เมืองฟ่อมาด้วย บัดนี้ก็ดีเมืองเด็กเสีย เมืองหองเสีย ทั้งสองตำบลได้ เราคิดจะยกเมืองทั้งสองให้เปนบำเหน็จทัพ เมืองเจ๋เมืองฟ่อ บำรุงไมตรีทั้งสองเจ้าเมืองไว้ ทหารทั้งปวงก็เหนด้วย

หงอเสงจึ่งให้หากุ่งจูหุนอีจงเลียนมาค่ายแล้วว่า ซึ่งท่านทั้งสองอุส่าห์มาช่วยเราตีเมืองเด็กเสีย เมืองหองเสียได้นั้น เราขอบใจนัก เราเหนว่าท่านจากบ้านเรือนมานานแล้ว ทหารในกองทัพท่านก็อิดโรยกำลังลง แลเมืองของนี้แต่ทหารในกองทัพเราก็ภอจะหักเอาเมืองได้ เราคิดจะให้ท่านทั้งสองกลับไปก่อน แลเมืองเด็กเสียนั้นใกล้แดนเมืองเจ๋ เราจะยกให้เปนบำเหน็จอีจงเลียน เมืองหองเสียนั้น เราจะให้กับกุ่งจูหุน

อีจงเลียนจึ่งว่าซึ่งข้าพเจ้ามาช่วยท่านทั้งสองนี้เปนราชการแผ่นดิน ใช่จะมาแต่ตามอำเภอใจนั้นหามิได้ จะเอาบำเหน็จเปนอนาประโยชน์แก่ตัวนั้นไม่ควร กุ่งจูหุนก็ว่าข้าพเจ้าเปนแต่ทหารนายใช้ให้มาช่วย ซึ่งท่านยกเมืองหองเสียให้นั้นก็เปนบำเหน็จของนาย ข้าพเจ้าจะต้องรับไว้ไปบอกนายข้าพเจ้าก่อน นายข้าพเจ้าว่าประการใดจึ่งจะสิทธิ์ขาด แล้วกุ่งจูหุนก็ให้ทหารไปรักษาเมืองหองเสียไว้ หงอเสงจึ่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงทหารทั้งปวง แล้วอีจงเลียนกุ่งจูหุนต่างลากลับไปเมือง

อีจงเลียนมาถึงเมืองเจ๋เล่าความซึ่งหงอเสงให้เมืองเด็กเสีย แลมิได้รับไว้นั้น ให้ฮูกุ่งผู้พี่ฟังทุกประการ แล้วว่า

ข้าพเจ้าเหนท่านกับขวนกุ่งเจ้าเมืองของเปนไมตรีกัน ถ้าจะรับเมืองเค็กเสียไว้ ขวนกุ่งจะน้อยใจท่าน ฮูกุ่งเจ้าเมืองเจ๋จึ่งว่าซึ่งท่านมิได้รับก็ชอบอยู่แล้ว ฝ่ายกุ่งจูหุนครั้นมาถึงก็เล่าความทั้งปวงให้เจ้าเมืองพ่อฟัง เจ้าเมืองพ่อก็มีความยินดี

ฝ่ายหงอเสงครั้นทัพเมืองเจ๋เมืองพ่อกลับไปแล้ว ก็ให้เองขอซกเปนกองหลัง ล่าทัพออกจากแดนเมืองของรีบกลับไปเมืองเตง ครั้นไปทางวันหนึ่ง ภอม้าใช้กุ่งจูฮุดมาแจ้งแก่หงอเสงว่า ทัพของฮูแก่อิวใจหิวถอยไปจากเมืองเตง อ้อมไปตีเมืองใต้ หงอเสงได้ฟังดังนั้นหัวเราะแล้วว่า ของฮูแก่อิวใจหิวแจ้งว่าเรายกมาจึ่งถอยไป จำจะตามจับตัวฆ่าเสียให้จงได้ ให้กุ่งจูตีเปนทัพหน้า ทหารทั้งปวงให้คาบไม้ทุกคน หวังมิให้พูดจาเปนปากเสียง แล้วให้เอาไขเนื้อโทรมเพลาเกวียนเสียทุกเล่ม ของสำหรับทัพก็ม้วนซ่อนใส่ในเกวียน แล้วหงอเสงก็ยกทหารอ้อมค่ายของฮูแก่ไปเข้าหลังเมืองใต้ ถึงชายป่าแห่งหนึ่งใกล้เมืองประมาณร้อยห้าสิบเส้น จึ่งหยุดซุ่มทัพอยู่ แล้วแต่งหนังสือกุ่งจูตีฉบับหนึ่ง ให้ทหารลอบเข้าไปให้เจ้าเมืองใต้ ๆ ฉีกผนึกออกอ่านดูใจความว่า ข้าพเจ้ากุ่งจูตีนายทหารเมืองเตง คำนับมาถึงเจ้าเมืองใต้ ด้วยหงอเสงซึ่งเปนเตงจงกุ่งนายข้าพเจ้าแจ้งว่าศึกมาติดเมืองท่าน หงอเสงเหนว่าเมืองใต้กับเมืองเตงอยู่ใกล้กัน ถ้าเสียเมืองใต้ก็จะร้อนถึงเมืองเตง จึ่งให้ข้าพเจ้าคุมทหารมาช่วยบ้องกันเมืองท่าน ข้าพเจ้ายกทัพมาครั้งนี้

รีบเดิรมาทั้งกลางวันกลางคืน ทหารในกองทัพอิดโรยกำลังนัก จะขอเข้าพักอยู่ในเมืองให้แต่กองทหารทั้งปวงมีกำลังแล้วจะออกตีทัพทั้งสามหัวเมืองให้แตกไปจงได้ เจ้าเมืองใต้สำคัญว่าจริงก็อินดี จึ่งว่ากับผู้ถือหนังสือว่า ท่านรีบไปแจ้งแก่กังจูดีให้ยกเข้ามาค่ำวันนี้ เราจะคอยเปิดประตูรับทหารหงอเสงก็กลับไปแจ้งความแก่หงอเสงทุกประการ หงอเสงก็ให้หากังจูดีมาสั่งเปนความลับ ครั้นเพลาสามยามก็รีบยกทหารเข้าไปในเมืองใต้ กังจูดีก็สั่งทหารให้ขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทินทั้งสี่ด้าน แล้วทหารเอาธงสำหลับทัพหงอเสงขึ้นบังรายไว้บนกำแพง

เจ้าเมืองใต้ขณะเมื่อมาเปิดประตูรับกังจูดีนั้น เหนตัวหงอเสงมาด้วยก็ตกใจ จึ่งคิดว่าถ้าจะอยู่ในเมืองใต้นี้ อันตรายจะมีเปนมั่นคง ก็ภาบุตรภารยากับบ่าวคนสนิทขึ้นเกวียนหนีไปเมืองไสจิว บันดาทหารเจ้าเมืองใต้ ครั้นแจ้งว่านายหนีไปแล้ว ก็ยอมเข้าอยู่กับหงอเสง แลขณะเมื่อหงอเสงเข้าเมืองใต้ในเพลากลางคืนนั้นของฮูแก่มิได้รู้ ครั้นเพลาใกล้รุ่งก็ยกทหารเข้าปล้นเมืองใต้ กังจูดีก็ให้ทหารรบพุ่งต้านทานไว้จนสว่างขึ้นเหนตัวกันถนัด กังจูดีใส่เกราะถือทวนมีทหารกั้นสัประทน ยืนเยี่ยมช่องเสมารร้องว่ากับของฮูแก่ว่า ซึ่งท่านคุมทหารทั้งสามหัวเมืองมา ช่วยตีเมืองใต้ให้หงอเสงนายเรานั้นชอบใจนัก บัดนี้นายเราเข้าเมืองได้แล้ว ให้แม่ทัพทั้งสามเมืองภากันกลับไปเถิด

ของฮูแก่ได้ยินดังนั้นแลขึ้นไปเหนกังจูดี ทั้งเหนธง

สำหรับทัพหงอเสงบัดอยู่บนเชิงเทินก็เสียใจนัก ถอดหมวกทิ้งลงจึ่งถอนหญ้าขึ้นชี้ให้กังจูตีดู แล้วร้องว่าถ้าหญ้ายังขึ้นอยู่ในแผ่นดินตราบใด เราจะขอทำศึกกับหงอเสงตราบนั้น ของฮูแก่ก็ให้ทหารเอาบันไดพาดขึ้นบีบกำแพง แลเข้าทำลายประตูเมือง ทหารกังจูตีก็ระดมยิงเกาทัณฑ์ทั้งก้อนศิลาลงมาดังห่าฝน

ของฮูแก่เหนทหารเข้ารอเชิงกำแพงไม่ได้ก็พาทหารเข้าค่าย อิวใจทิวจึ่งว่า หงอเสงชำนาญในการศึกนัก แล้วก็มีอุบายต่าง ๆ ซึ่งจะตั้งค่ายประชิดเมืองได้อยู่ฉนี้ ถ้าหงอเสงแต่งทัพออกรบกระหนาบเหนเราจะเสียที ของฮูแก่จึ่งว่าเราเอาชีวิตอุส่าห์ฝ่าลูกเกาทัณฑ์ทำศึก หมายจะเอาเมืองได้เป็นค่าเหนื่อยแรงกลัวใช้ค่าสเบียงอาหาร หงอเสงมิได้เสียลูกเกาทัณฑ์แต่สักดอกหนึ่ง มาชุบมือเอาเมืองได้ไปได้ด้วยอุบายนั้นเราแค้นนัก ถ้าจะคิดเกรงสติปัญญาหงอเสงอยู่แล้วที่ไหนจะได้แก้แค้นหงอเสงเล่า

อิวใจทิวยังมิทันตอบประการใด ฝอทหารหงอเสงถือหนังสือมาให้ของฮูแก่ฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า ให้ของฮูแก่ตระเตรียมทหารไว้ให้พร้อม เพลาพรุ่งนี้จึ่งยกออกรบให้เหนแพ้แลชะนะ ของฮูแก่ก็สลักหนังสือตอบไปว่า ประเวณีทหารหัดเพลงอาวุธไว้ก็ประสงค์แต่จะทำศึก ซึ่งท่านให้มาชวนรบเรายินดีนักให้เร่งยกออกมาเถิด ทหารหงอเสงก็ลากลับไป

ของฮูแก่จึ่งถอยทัพมาใกล้เมือง ประมาณร้อยห้าสิบเส้น

ให้ตั้งค่ายสามค่าย ๆ หนึ่งให้อิวใจทิวอยู่เปนปีกขวา ทัพเมืองชัวอยู่ค่ายหนึ่งเปนปีกซ้าย เร่งรัดทำค่ายจนเพลาพลบค่ำยังมิทันเสรจ ภอได้ยินม้าฬ่อแลเสียงไห่ร้องออึงขึ้นในเมืองใต้ แลเหนทหารฉือคบเพลิงเปนอันมาก เดิรอ้อมไปข้างปีกซ้าย

ของสูแก๋ก็ใส่เกราะฉือทวนขี่เกวียน ยกทหารออกจากค่ายรีบจะไปช่วยปีกซ้าย ทหารหงอเสงเหนกองทัพยกมาก็ดับเพลิงเสียสิ้น ของสูแก๋เหนดังนั้นจึ่งคิดว่า ครั้นจะเข้ารบพุ่งเดือนก็มืดมิได้เหนฬ่าศึกถนัด ทหารจะหลงฬ่าพันกันตายเสียหาต้องการไม่ จำจะกลับไปรักษาค่ายให้มั่นไว้ ของสูแก๋คิดแล้วก็ภาทหารกลับมาจะเข้าค่าย ภอเหนแสงเพลิงสว่างขึ้นริมชายป่าข้างปีกขวา แล้วได้ยินเสียงม้าฬ่อแลทหารไห่ร้องออึงอิง ของสูแก๋จึ่งว่าแก่นายทหารทั้งปวงว่า ซึ่งทัพยกมาข้างปีกซ้ายนั้น หงอเสงแกล้งทำกลอุบายจะให้เราเปนกังวลระวังทั้งสองด้าน จะยกทัพใหญ่เข้าปล้นค่ายปีกขวาเปนมั่นคง เหนอิวใจทิวจะต้านทานมิได้จำจะยกไปช่วย ทหารทั้งปวงก็เหนชอบด้วย ของสูแก๋ก็รีบยกทหารค่ายปีกซ้ายไป ครั้นใกล้ค่ายปีกขวาเพลิงก็ดับมืดไปสิ้น

ของสูแก๋เหนปลาดจึ่งคิดว่า หงอเสงแกล้งทำกลอุบายจะให้ทหารเราอดนอนอิดโรย เพลาพรุ่งนี้เหนจะยกทัพใหญ่ออกตีค่ายเรามั่นคง ก็ภาทหารกลับมาค่าย ภอม้าใช้มาบอกของสูแก๋ว่า ทหารหงอเสงตีค่ายปีกซ้ายแตกแล้ว

ของฮูแก๋ก็ตกใจจึงภาทหารจะมาช่วยค่ายบิกซ้าย

ขณะนั้นนายกองทหารเมืองชัว ครั้นเสียค่ายบิกซ้ายแล้ว ก็ภาทหารจะมาเข้าค่ายกลาง ภอปะทัพของฮูแก๋เข้าทหารเมืองชัวสำคัญว่าทัพหงอเสงมาตีกระหนาบ ก็เข้ารบทัพของฮูแก๋ จนเพลาสามยามเศศ ทหารทั้งสองฝ่ายถูกเกาทัณฑ์ล้มตายเปนอันมาก ที่ยังสู้รบกันอยู่นั้นบ้างก็ร้องห้าหายกันต่างๆ ทหารที่จำเสียงกันได้ก็ร้องทักกัน ทหารทั้งสองฝ่ายก็รู้ว่าเปนทัพพวกเดียวกัน จึ่งตีม้าพ่อห้าทหารเลวเสีย แล้วก็รวมทัพกันรีบมาจะเข้าค่ายของฮูแก๋ ขณะเมื่อทัพของฮูแก๋หลงรบกับทัพเมืองชัวอยู่นั้น ไกก๋นีทหารหงอเสงลอบตีเอาค่ายของฮูแก๋ได้ แล้วยกทหารออกมาตั้งอยู่น่าค่าย ครั้นเหนทัพของฮูแก๋มาใกล้ จึ่งร้องว่าแก่ของฮูแก๋ว่า เราซื่อไกก๋นีเปนนายทหารเอกเตงจงกั๋ง ซึ่งซื่อหงอเสง ๆ ให้เรามารักษาค่ายนี้ไว้ ท่านบังอาจยกทหารตรงเข้ามานี้ จะเอาศีศะมาเส้นทวนเราฤๅ แล้วให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์ไป ถูกทหารของฮูแก๋ตายเปนหลายคน ของฮูแก๋ตกใจนัก จึ่งภาทหารอ้อมไปข้างหลังค่าย จะไปเข้าค่ายอิวใจทิว ครั้นมาใกล้เหนเองขอชกกับกองชุนอี คุมทหารเข้าตีค่ายอิวใจทิวทั้งสี่ด้าน ของฮูแก๋ก็ขับทหารตีกระหนาบเข้าไปช่วยอิวใจทิว เองขอชกก็แบ่งทหารออกมารบกับของฮูแก๋เปนสามารถ

ฝ่ายไกก๋นีครั้นของฮูแก๋ยกทหารอ้อมค่ายไปประมาณครู่หนึ่ง ได้ยินเสียงกลองรบแลทหารออองขึ้นข้างค่ายด้านตวัน

ออกจึ่งคิดว่า เองขอชกกับกองชุนอี จะเข้าตีค่ายอิวใจทิว เปนมั่นคง ก็ยกทหารรีบตามมาเหนของสูแก๋รบกับเองขอชก โกกีนีก็ขับทหารเข้ารบกับของสูแก๋เปนสิ่งกระหนาบ กองชุนอีรบกับอิวใจทิวจนเพลาสว่างขึ้นเหนตัวกันถนัด กองชุนอีก็เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกอิวใจทิวล้มลงขาดใจตาย แล้วไล่ฆ่าฟันทหารเมืองโอยแตกกระจายไปสิ้น ของสูแก๋รบกับเองขอชก ครั้นแจ้งว่าอิวใจทิวตายแล้วก็เสียใจนัก รีบขับทหารเกวียนหนีไปข้างทิศตวันออก เองขอชกได้ทีก็ขับเกวียนไล่ติดตามไป

ของสูแก๋เหนจะหนีมิทัน ก็โจนลงจากเกวียนสู้ทหารเลวประมาณสิบห้าคนรีบหนีเล็ดลอดไปในป่า ทหารหงอเสงก็ไล่ฆ่าฟันทหารสามหัวเมืองล้มตายแตกหนีไปสิ้น ได้เกวียนแลม้าเครื่องสาตราวุธไว้เปนอันมาก

หงอเสงได้ไชยชะนะแล้ว ก็ปูนบำเหน็จผู้มีความชอบตามสมควร แล้วแต่งให้ะเลี้ยงทหารเอกทหารเลวทั้งปวงพร้อมกัน ขณะเมื่อเสพสุราอยู่นั้น บันดาทหารเอกทั้งปวงก็รินสุราเข้าไปคำนับหงอเสงคนละถ้วยทุกคน หงอเสงรินสุราลงถ้วยเดียวกัน จึ่งเอาเทลงที่แผ่นดินครั้งหนึ่ง สาดขึ้นไปบนอากาศครั้งหนึ่ง ร้องประกาศเทพยดารักษาฟ้าแลดินว่า ช่วยเราทำศึกครั้งนี้ จึ่งได้ไชยชะนะรวดเร็ว เหมือนฮองเบ็กซึ่งเปนแม่ทัพครั้งพระเจ้าเจ๋ยวเต้ ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างคำนับแล้วว่าสติบัญญาท่านเสมอฮองเบ็ก

เองขอชกเหนหงอเสงยกตัวเกินนักนึกน้อยใจ วางถ้วย

สุราลงเมินหน้าเสีย หงอเสงเหนดังนั้นจึ่งว่ากับเองขอชกว่า ท่านว่าสติปัญญาเราไม่ถึงฮองเบ็กฤๅ เองขอชกจึ่งว่าฮองเบ็กนั้นจะทำการสิ่งใดก็สำเร็จโดยเร็ว หัวเมืองทั้งปวงก็อยู่ในอำนาจสิ้น จะบังคับสิ่งไรก็สิทธิ์ขาด เพราะฮองเบ็กถือรับสั่งพระเจ้าเงี้ยวเป็นประมาณ แล้วไม่คิดทำการแอบรับสั่ง ซึ่งท่านทำการครั้งนี้หัวเมืองที่มิได้มาช่วยท่านก็หลายเมือง ที่กลับไปช่วยเมืองของก็มีบ้าง ข้าพเจ้าเหนว่าหัวเมืองทั้งปวงยังหาเรียบร้อยเหมือนครั้งฮองเบ็กไม่

หงอเสงได้ฟังดังนั้นจึ่งคิดว่า เองขอชกเปนคนใจเดียวดื้อดึงนัก ถ้าจะขืนได้ตอบไปบัดนี้ ความซึ่งคิดไว้ก็จะเพร่งพรายไปเสีย หงอเสงจึ่งว่าทหารเมืองของ ทหารเมืองโอย ทหารเมืองชัว ทั้งสามหัวเมืองนี้ก็ขยาดฝีมือเราอยู่แล้ว ทำไมกับเมืองเล็กน้อยเหล่านั้นจะตีเมื่อไรก็ได้ แต่เราคิดว่าจะตีเมืองเสงเมืองม้อเสียก่อนท่านจะเหนประการใด

เองขอชกจึ่งว่า เมืองเสงอยู่ต่อแดนเมืองเจ๋ เมืองม้ออยู่ใกล้แดนเมืองเรา ท่านจงมีหนังสือไปถึงฮุกุ่งเจ้าเมืองเจ๋ให้ยกไปตีเมืองเสง ท่านไปตีเมืองม้อ เหนจะได้ไชยชะนะทั้งสองฝ่าย ถ้าได้เมืองสองตำบลนี้แล้ว หัวเมืองฝ่ายตวันออกก็จะยำเกรงท่านสิ้น หงอเสงก็เหนชอบด้วย ครั้นเสพสุราแล้วหงอเสงก็แต่งหนังสือ ให้ทหารถือไปให้ฮุกุ่งเจ้าเมืองเจ๋ตามคำเองขอชกทุกประการ

ฮุกุ่งเจ้าเมืองเจ๋เจ้งในหนังสือแล้ว จึ่งให้อึ่งเลียนผู้น้องเปนแม่ทัพ คุมทหารไปตีเมืองเสง แล้วบอกกำหนด

ไปถึงหงอเสง ๆ ก็ให้กังจูตีคุมทหารไปบันจบทัพอึงเลียน นายทหารทั้งสี่กองก็รวมทัพกัน ยกเข้าไปในแดนเมืองเสง เจ้าเมืองเสงแจ้งว่าทัพเจ้าเมืองเตงเจ้าเมืองเจ่ยกมา เหนจะต้านทานมิได้ก็ยกธงขาวขึ้น ขอออกตัวกับนายทัพทั้งสองเมือง

กังจูตีกับอึงเลียนก็ยกทหารเข้าไปในเมือง ปราบปรามราษฎรให้ราบคาบแล้ว กังจูตีก็ยกกลับมาเมืองไต้ แจ้งความแก่หงอเสงทุกประการ หงอเสงมีความยินดี แล้วแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเปนใจความว่า เดือนสี่ข้างขึ้นเชิญเจ้าเมืองเจ่มาณตำบลไลเตจะได้คิดการต่อไป แล้วหงอเสงก็ยกมาเมืองเตง

ขณะนั้นกังจูตีป่วยโรคประจุบันตาย หงอเสงก็ร้องไห้รักแล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่ากังจูตีตายเสียนี้ เหมือนแขนของเราขาดไปข้างหนึ่งเราเสียใจนัก แล้วหงอเสงให้แต่งการฝังสพกังจูตีตามตำแหน่งทหารเอก จึ่งเอากังจูหงวนผู้น้องกังจูตี มาตั้งเปนไตหูที่ปฤกษา แล้วจะให้โกกีนีเปนเสียงเคงแทนกังจูตี

กังจูฮุตบุตรหงอเสงจึ่งกระซิบว่ากับบิดาว่า โกกีนีเปนคนโลภ ซึ่งจะให้เปนขุนนางผู้ใหญ่นั้น เกลือกผู้น้อยจะได้ความเดือดร้อน หงอเสงก็เหนชอบด้วย จึ่งให้ชัวจกเปนที่เสียงเคงแทนกังจูตี โกกีนีเปนอาเลี้ยงรองชัวจก ครั้นถึงฌเดือนสี่ข้างขึ้น หงอเสงก็ไปตำบลไลเต ภอเจ้าเมืองเจ่เจ้าเมืองฟ่อมาถึง หงอเสงจึ่งให้ยกโต๊ะมาเชิญเจ้าเมืองทั้งสอง

เสพสุรา แล้วปฤกษากันด้วยจะปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือให้อยู่ในอำนาจ ครั้นเสพสุราแล้วหงอเสงจึ่งว่า ซึ่งจะยกไปดีนั้นกำหนดเดือนอุเจ็ดขึ้นค่ำหนึ่ง ท่านทั้งสองจงเตรียมทัพไว้ให้พร้อม เจ้าเมืองทั้งสองรับคำนับแล้วก็ลาไป

หงอเสงก็กลับมาเมืองเตง จึ่งเอาเหล็กมาตีเป็นคันธนูคันหนึ่งยาวแปดวาศอก ใบธนูนั้นกว้างสามวา ยาวหกวา ริมขลิบทอง แล้วแขวนพรวนตามริมยี่สิบสี่ลูก จารึกอักษรสี่ตัวว่า ธนูเถียนไถจวย แปลว่าทัพเมืองหลวง มาลงโทษเมืองข้อ ครั้นถึงฉวันเดือนเจ็ดขึ้นค่ำหนึ่ง หงอเสงตระเตรียมทหารพร้อม แล้วยกออกตั้งขบวนคอยฤกษอยู่นอกเมือง

หงอเสงจึ่งให้เลื่อนเกวียนประดับหยก ตำแหน่งที่แม่ทัพขี่เข้าไว้ตรงหน้า แล้วให้เอาธงใหญ่มาปักไว้ริมเกวียน หงอเสงจึ่งร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดถือธงคันนี้ได้ เราจะให้ขี่เกวียนเล่มนี้ไปเป็นแม่ทัพน่า แฮชกเองทหารหงอเสงคนหนึ่ง หน้าตำหนวดยาวจักขุใหญ่ขนคิ้วดก ใส่เกราะเงิน ได้ยินดังนั้นก็เข้าคำนับหงอเสง แล้วยกธงขึ้นถือถอยหลังมาสามก้าว เดิรไปข้างน่าสามก้าว ทหารเลวทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สรรเสิญแฮชกเองว่ามีกำลังมาก แฮชกเองก็เดิรมาจะขึ้นเกวียน

เองขอชกจึ่งร้องห้ามแฮชกเองว่า ท่านอย่าเพ่อขึ้นเกวียนก่อนเราจะยกให้ดีกว่านั้น แล้วเองขอชกก็ชิงเอาธงมาจากมือแฮชกเอง ชักแกว่งไปมาจนใบธงม้วนกลมเข้ากับคัน แล้ว

ใบกองทัพเทียมแคล่วคล่องดังรำทวนสำหรับมือ หงอเสงแลทหารทั้งปวงสรรเสริญเองขอชกว่า มีกำลังดุจดังคนบูราณ เองขอชกก็เรียกเข้าพนักงานให้เลื่อนเกวียนเข้ามา กองชุนอีเหนดังนั้นก็ร้องว่าท่านอย่าเพ่อขึ้นเกวียนก่อน เรายังมีกำลังมากกว่าท่าน แล้วเดินเข้ามาจะชิงเอาธง เองขอชกเหนดังนั้นก็โดดขึ้นบนเกวียนรีบขับไป กองชุนอีก็โกรธฉวยทวนวิ่งตามเองขอชกไป

หงอเสงเหนดังนั้นกลัวทหารทั้งสองจะวิวาทกันขึ้น จึงให้กองจุสุดขี่ม้าเร็วรีบไปตามให้หาตัวทหารทั้งสองคน เองขอชกกับกองชุนอีเข้าไปคำนับแล้ว ต่างคนต่างก็ถัดพ้นกลางตาประหนึ่งจะเข้าสู้กัน หงอเสงเหนกิริยาทั้งสองดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ท่านทั้งสองมีกำลังฝีมือเสมอกัน เราจะให้มียศเสมอกันอย่าขัดเคืองกันเลย แล้วหงอเสงก็ให้เอาเกวียนประดับหยกอย่างแม่ทัพมาให้คนละเล่ม ภอได้ฤกษ์ก็ให้ยกทัพตามระยะทาง ครั้นพบทัพเมืองเจ๋ เมืองพ่อ ก็บันจบกันรีบยกเข้าไปในแดนเมืองน้อ จึงตั้งค่ายใหญ่ลงสามค่าย ทางใกล้เมืองประมาณยี่สิบห้าเส้น

เจ้าเมืองน้อแจ้งว่าทัพทั้งสามหัวเมืองยกมา ก็ให้ทหารขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทิลทั้งสี่ด้าน หงอเสงมิได้เหนทหารเมืองน้อออกมารบ จึงปฤกษานายกองทหารทั้งสองเมืองว่า ซึ่งเมืองน้อมิได้ยกออกมารบนั้น เหนเจ้าเมืองจะย่อท้ออยู่แล้ว เพลาพรุ่งนี้เราจำจะยกเข้าหักเอาเมืองให้จงได้ นายกองทหารทั้งสองเมืองก็เหนด้วย ครั้นรุ่งเช้าหงอเสงก็ให้รวมทัพทั้งสอง

เมือง เข้าระดมตีเมืองน้อทั้งสองด้าน ทหารเมืองน้อซึ่งรักษาน่าที่เชิงเทินอยู่นั้นก็รบพุ่งต้านทานเป็นสามารถ

ฝ่ายเองขอชกก็เอาธงหนีบนักแร้โดดขึ้นไปยืนอยู่บนเชิงเทิน กองชุนอีกยืนอยู่บนเกวียนเป็นทัพหนุนเห็นดังนั้น ก็คิดอิจฉาว่าเองขอชกจะได้ความชอบแต่ผู้เดียว จึงลอบยิงเกาทัณฑ์ไปถูกหลังเองขอชกตกจากเชิงเทินขาดใจตาย แฮชกเองเห็นดังนั้นสำคัญว่าเองขอชกต้องอาวุธทหารเมืองน้อ แฮชกเอาธงโกรธนักวิ่งมาฉวยธงได้ ถือโดดขึ้นไปยืนอยู่บนเชิงเทินแล้วโบกธงไปมา ทหารทั้งปวงเห็นแฮชกเองก็มีมานะต่างคนบันดาลแพงขึ้นไป ไล่ฆ่าฟันทหารเมืองน้อที่รักษาน่าที่เชิงเทินแตกกระจายไปสิ้น เจ้าเมืองน้อเห็นฆ่าศึกเหลือกำลังก็ทิ้งครอบครัวเสียแต่ตัวเปลือยเปล่าตัวเป็นพ่อค้าวิ่งหนีไปเมืองโอย

หงอเสงเข้าเมืองได้จึงปูนบำเหน็จทหารแล้ว ทหารตามสมควร หงอเสงมิได้เห็นหน้าเองขอชกก็คิดถึงกลั้นน้ำตามิได้ ก็ร้องไห้บ่นถึงเองขอชก แลเมื่อเองขอชกถูกเกาทัณฑ์ หงอเสงไม่ทันเห็นว่าผู้ใดยิง แต่เข้าใจว่ามิใช่เกาทัณฑ์ข่าศึก ครั้นจะไล่เลียงเอาตัวก็ยังคิดที่จะจัดแจงบ้านเมืองอยู่ หงอเสงให้ไปเชิญเจ้าเมืองพ่อมากินโต๊ะ

ขณะนั้นหงอเสงเห็นผู้หนึ่งแต่งตัวอย่างขุนนาง จูงมือเด็กน้อยเข้ามาคำนับ หงอเสงจึงถามว่าท่านเป็นขุนนางตำแหน่งใด เบ็กลีจึงบอกว่าข้าพเจ้าชื่อเบ็กลีไตหู แลเด็กคนนี้ชื่อสินเป็นน้องเจ้าเมืองน้อ บันดาญาติพี่น้องเจ้าเมืองน้อตายสิ้นแล้ว ยังแต่สินผู้เดียว ข้าพเจ้าจะขอชีวิตไว้ภอได้สืบเชื่อต่อไป

ขณะนั้นสินน้องเจ้าเมืองม้อก็ร้องให้ขอชีวิตร เจ้าเมืองเจ๋เจ้าเมืองพ่อมีความสงสารนัก แต่มิได้ว่าประการใด หงอเสงจึงว่าซึ่งเรามาทำศึกทั้งนี้เพราะการรับสั่ง จะได้เหนแก่สมบัตินั้นหามิได้ ซึ่งสินน้องเจ้าเมืองม้อยังอยู่นี้เราดีใจนัก จะได้เปนเจ้าเมืองม้อแทนพี่ชาย เบ็กลีจึงว่าแต่ท่านไม่ฆ่าสินนายข้าพเจ้าเสียนั้น พระคุณท่านก็หนักหนาอยู่แล้ว ท่านจะยกสมบัติบ้านเมืองให้นั้นเหนหาสมควรไม่ ประการหนึ่งสินก็ยังเด็กนัก สมบัติในเมืองม้อเปนของ ๆ ท่าน ข้าพเจ้าบ่าวนายนี้จะขอแต่ชีวิตรรอด

หงอเสงจึงว่าอันเราว่านี้โดยสุจริต ท่านอย่ารังเกียจเลย ถึงสินยังเด็กอยู่ว่าราชการไม่ได้ ท่านจงว่าราชการไปพลางกว่าสินจะใหญ่ขึ้น เบ็กลีจึงว่าข้าพเจ้าสติปัญญาน้อย จะทำนุบำรุงสินไปมิตลอด หงอเสงว่าข้อนั้นท่านอย่าวิตกเลย เราจะให้ขุนเอกอยู่ว่าราชการด้วย เบ็กลีก็คุกเข่าลงคำนับหงอเสง

เจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองพ่อนั้นมีความสงสารแก่สินนัก ครั้นได้ฟังหงอเสงว่าดังนั้นต่างคนก็ดีใจ จึงสรรเสริญหงอเสงว่าน้ำใจหงอเสงโอบอ้อมอารี ควรเปนที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าทั้งปวงได้ แล้วเจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองพ่อก็ลายกกลับไปเมือง หงอเสงครั้นจัดแจงเมืองม้อเปนปรกติแล้วก็ยกกลับมาเมืองเตง

ขัวจกจึงว่ากับหงอเสงว่า ท่านไปตีเมืองม้อครั้งนี้เสียเองขอชกซึ่งเปนทหารเอกคนหนึ่ง เหมือนเสียทหารหมื่นหนึ่ง ทั้งลงทุนสเบียงอาหารไปก็หลายร้อยหาบ ครั้นได้เมืองแล้วเหตุไรท่านจึงยกสมบัติเมืองม้อให้สินเสีย ทั้งข้าบ่าว

การขุนนางเอกเข้าไปอีกเล่า ถ้าท่านจะนอนเสพสุราอยู่กับเมืองจะมิสบายกว่าฤๅ

หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ท่านหารู้ความคิดเราไม่ เราไปตีเมืองน้อครั้งนี้ เจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองพ่อก็ยกไปด้วย เปนสามทัพทั้งทัพเราทแกล้วทหารเปนอันมาก แลเมืองน้อนั้นเปนเมืองน้อย ถ้าจะเอาสมบัติในเมืองน้อนั้นมาแบ่งกันเปนสามส่วน ๆ หนึ่งนั้นจะคิดเปนค่าสเบียงก็เจียนไม่คุ้ม อนึ่งหัวเมืองทั้งปวงก็จะครหานินทาว่าเรากับเมืองเจ๋เมืองพ่อคบคิดกันเที่ยวตีเมืองน้อย เก็บเอาทรัพย์สิ่งของมาแบ่งปันกันเหมือนกองทัพโจร เราจึงเอาสินตั้งขึ้นเปนเจ้าเมืองเหมือนตะเหว็จหวังจะกันครหา ซึ่งให้ชุนเอกอยู่ว่าราชการเมืองน้อ ๆ สิทธิ์ขาดในชุนเอกแล้ว สมบัติในเมืองน้ออยู่ในเงื้อมมือเราสิ้นหาต้องเปนส่วนแบ่งปันกับผู้ใดไม่

ชัวจกได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย คุกเข่าลงคำนับแล้วว่า ท่านคิดทำครั้งนี้ดังเทพยดาเข้าดนใจ ที่ไหนเจ้าเมืองเจ๋เมืองพ่อจะล่วงรู้ถึงสติปัญญาท่าน หงอเสงจึ่งว่ากับชัวจกว่า ถึงเราได้สมบัติสักแสนเมืองน้อพันเมืองน้อ ก็ไม่วายคิดถึงเองขอชก ทำประการใดจะชำระเอาตัวผู้ทำร้ายเองขอชกได้แล้วหงอเสงจึ่งเล่าความเมื่อหักเมืองน้อ แลเองขอชกถูกเกาทัณฑ์นั้นให้ชัวจกฟัง

ชัวจกจึ่งว่าการเมื่อขณะนั้นสับสนนัก ซึ่งจะชำระเหมือนความทั้งปวงเหนไม่ได้ จำจะบวงสวงเทพยดาขอเอาตัวผู้ทำผิด หงอเสงก็เหนชอบด้วย จึ่งให้สั่งทหารเอกทหารเลวทั้ง

ปวงบันดาไปตีเมืองม่อนั้น ให้แบ่งปันกันเปนหมวดละยี่สิบห้าคน เวลาพรุ่งนี้ให้มีเครื่องบวงสวงเทพยดาเข้ามาด้วย ชัวจกก็มาสั่งที่ปฤกษาแลทหารเอกทหารเลจตามคำหงอเสง ครั้นเวลารุ่งเช้าทหารทั้งปวงลงชื่อในกระดาดเหลืองแล้ว จุดธูปเทียนบูชาเทพยดา แล้วคนทรงอ่านคำสาบาลว่า ข้าพเจ้าทั้งนี้ถ้าผู้ใดลอบทำร้ายเองขอชก ก็ขอเทพยดาสำแดงโทษให้เหนประจักษ์แก่คนทั้งปวงเถิด ครั้นประกาศแล้วหงอเสงก็เอากระดาดซึ่งเขียนรายชื่อทหารทั้งปวงเผาไฟ

ขณะนั้นบีศาจเองขอชกเข้าสิงอยู่ในกายกองชุนอี ลุกขึ้นยืนสยายผม เดิรเข้าไปคุกเข่าลงคำนับหงอเสงว่า ข้าพเจ้านี้คือเองขอชก แต่ข้าพเจ้าอาษาท่านทำศึกมาหลายครั้ง ก็ยังไม่เสียทีแก่ผู้ใด แลครั้งนี้กองชุนอีพยาบาทข้าพเจ้าแต่รับยกธงใหญ่จึ่งลอบยิงข้าพเจ้าเสีย ถ้ากองชุนอีสู้รบกันซึ่งหน้าแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตร ว่าแล้วก็เอามือล้วงคอเข้าไปรากโลหิตออกมาประมาณถังหนึ่ง บีศาจเองขอชกก็ออกจากกองชุนอี ๆ ก็ชบลงอยู่ที่น่าโต๊ะขาดใจตาย

หงอเสงเหนก็ตกใจ จึ่งให้แก้ไขกองชุนอีอยู่ช้านานก็มิได้ฟื้น เหนว่ากองชุนอีตายเสียแล้ว ทหารทั้งปวงต่างว่ากองชุนอีแกล้งยิงเองขอชกตาย บีศาจเองขอชกศักสิทธิ์นัก หงอเสงเหนด้วยจึ่งให้เอาศพกองชุนอี ไปแต่งการฝังศพตามตำแหน่งนายทหารเอก แล้วให้ปลูกศาลให้เองขอชกเลื่อนที่ให้เปนอิงไตหู หงอเสงคิดเสียดายเองขอชกกับกองชุนอีบ่นถึงอยู่มิได้ขาด

ครั้นปีใหม่หงอเสงจึงจัดสิ่งของให้ขุนนางนำไป ให้เจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองพ่อโดยทางไมตรีกันตามอย่างธรรมเนียม คนใช้หงอเสงครั้นไปถึงแดนเมืองพ่อแจ้งว่า มีผู้ฆ่าเจ้าเมืองพ่อเสีย แล้วก็รีบกลับมาเมืองเตง เข้าไปแจ้งแก่หงอเสง ๆ แจ้งว่าเจ้าเมืองพ่อมีผู้ลอบฆ่าเสีย ก็คิดเสียดายเจ้าเมืองพ่อ ๆ คนนี้ซื่อตรงได้ไปทำศึกด้วยกันหลายครั้ง เหนทแกล้วทหาร ก็รักใคร่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันสิ้น ผู้ใดจึงบังอาจลอบฆ่าเสียได้

ขุนนางนายทหารผู้หนึ่งรู้เรื่องความเมืองพ่อ จึงเล่าให้หงอเสงฟังว่า เดิมเจ้าเมืองพ่อคนเก่า ซึ่งเป็นบิดาเจ้าเมืองพ่อที่ตายนี้ชื่อสุยกิ่ง แลบุตรชายสองคน ผู้พี่ชื่อกิ่งจูอุน ผู้น้องชื่อกิ่งจูคุย แต่ต่างมารดากัน กิ่งจูคุยนั้นเป็นบุตรภรรยาหลวง กิ่งจูอุนนั้นเป็นบุตรภรรยาน้อย ครั้นถึงสุยกิ่งจะตายยกสมบัติให้แก่กิ่งจูคุย ๆ ยังเด็กอยู่ จึงให้กิ่งจูอุนว่าราชการเมืองกว่ากิ่งจูคุยจะใหญ่ขึ้น เมื่อเหตุจะเกิดฆ่าฟันกันขึ้นครั้งนี้ เพราะกิ่งจูเต็กขุนนางผู้น้อยคนหนึ่ง เข้าไปว่ากับกิ่งจูอุนว่า จะขอเลื่อนที่ขึ้นเป็นไทโจขุนนางผู้ใหญ่ กิ่งจูอุนจึงว่าตัวเรานี้เป็นผู้ช่วยว่าราชการ จะตั้งแต่งขุนนางนั้นไม่ได้ ด้วยสมบัติบ้านเมืองเป็นของกิ่งจูคุย

กิ่งจูเต็กจึงว่า แต่ท่านได้ว่าราชการในเมืองพ่อได้ถึงสิบเปดปีแล้ว ขุนนางแลราษฎรก็รักใคร่ท่านสิ้น กิ่งจูคุยน้องนั้นยังหามีผู้ใดสมัครด้วยไม่ ถ้าท่านฆ่ากิ่งจูคุยเสียสมบัติในเมืองพ่อก็จะเป็นสิทธิ์แก่ท่าน เหนขุนนางแลราษฎรจะยินดี

ทุกคน กังจูอุนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ เอามือบีบหูเสียลุกขึ้นกระทืบเท้าแล้วว่า บ้านเมืองใดมีคนเช่นนี้อยู่แล้วก็จะพลันฉิบหาย ว่าแล้วกังจูอุนก็ให้คนใช้ขับกังจูเต็กออกไปเสีย กังจูเต็กได้ว่ากล่าวสำเนียงไปแล้วก็กลับ จึงไปยุกังจูคุยว่าเพลาค่ำคืนนี้ กังจูอุนพี่ท่านหาข้าพเจ้าไปปฤกษาว่าจะฆ่าท่านเสีย ข้าพเจ้าได้ทัดทานเหนกังจูอุนจะไม่ฟังข้าพเจ้า ๆ คิดถึงคุณบิดาท่านที่ชุบเลี้ยงมาแต่ก่อนจึงอุส่าห์มาบอกท่านให้รู้ตัว

กังจูคุยสำคัญว่าจริงก็ตกใจจึงว่า ก็เมื่อบิดาเราจะตายก็ได้ฝากเรากับกังจูอุน ๆ ก็ได้รับคำบิดาเป็นมั่นคง เมื่อพี่เรามิได้คิดถึงรับคำบิดาเราไว้ จะคิดทำอันตรายเราฉนี้ ท่านจงเหนแก่บิดาเราที่ได้มีคุณมากับท่าน ช่วยเราแก้ไขให้ได้รอดชีวิตร สืบไปเบื้องน่าเราจะสนองคุณท่าน กังจูเต็กได้ทีจึงว่าเมื่อกังจูอุนมิได้คิดถึงที่ได้รับคำบิดาไว้ จะทำอันตรายกับท่าน ๆ จงฆ่ากังจูอุนเสีย ท่านจึงจะรอดชีวิตร

กังจูคุยจึงว่ากังจูอุนได้ว่าราชการเมืองมาช้านานแล้ว ขุนนางราษฎรก็อยู่ในบังคับบัญชาสิ้น ซึ่งจะคิดฆ่ากังจูอุนนั้นเกรงจะไม่สมคิด กังจูเต็กจึงว่าข้อนั้นท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้ามีอุบายอยู่อย่างหนึ่ง ถึงกังจูอุนจะมีทหารเอกสักร้อยหมื่นท่านมีทหารอยู่คนเดียวก็จะฆ่ากังจูอุนเสียได้โดยง่าย กังจูคุยจึงถามว่าอุบายของท่านอย่างไร

กังจูเต็กจึงว่าเมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าเบ็งอ๋อง บู๊ท่านเป็นเจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองเตงจับเอาไปจำไว้ณเมืองเตง บู๊ท่านจึงหาแม่มดมาลงผี แล้วบนว่าถ้าช่วยให้กลับได้ไปเมืองในสาม

วัน จะปลูกศาลบวงสวงเส้นทุกบ้านมิได้ขาด อยู่ประมาณสองวันบู้ท่านก็ได้กลับมาเมืองพ่อ จึ่งปลูกศาลไว้นอกเมืองข้างประตูใต้ กระทำบวงสวงมาทุกปี ครั้นบู้ท่านตายแล้ว บิดาท่านก็ทำต่อมา ครั้นบิดาท่านตาย กุ่งจูอุนพี่ท่านได้ว่าราชการเมือง ถึงปีใหม่ก็ออกมาเส้นที่ศาลทุกปีมิได้ขาด ทุกวันนี้พี่ท่านถือตัวว่าขุนนางราษฎรรักใคร่ จะไปมามิได้รักษาตัวตามอย่างเจ้าเมือง มีแต่บ่าวตามไปเก้าคนบ้างสิบคนบ้าง แลไปนอนค้างที่บ้านไตหูซึ่งอยู่ใกล้ศาลนั้นคืนหนึ่ง ต่อเพลาเช้าเส้นแล้วจึ่งกลับเข้ามา บัดนี้ก็เข้าปีใหม่ยังอีกวันหนึ่งสองวัน กุ่งจูอุนก็จะออกไปเส้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะให้ท่านแต่งคนสนิทลอบตามไปด้วย ถ้ากุ่งจูอุนเข้าหยุดพักนอนที่บ้านไตหู เพลากลางคืนจึ่งลอบฆ่ากุ่งจูอุนเสีย กุ่งจูอุนตายแล้วคนทั้งปวงก็จะลงร้ายเอาไตหูผู้เจ้าบ้าน หาล่วงรู้ความลับเราไม่ จะมีผู้ใดนินทาเล่า

กุ่งจูคุยเทนขอบด้วย จึ่งว่าท่านจะคิดประการใดก็ตามเถิด ถ้าการสำเร็จเราจะตั้งท่านเป็นที่ไทโจขุนนางผู้ใหญ่ กุ่งจูเต็กก็ลาออกไปบ้าน อยู่ประมาณสองวันกุ่งจูเต็กแจ้งว่า กุ่งจูอุนออกไปเส้นที่ศาล ครั้นเพลาค่ำก็แต่งคนสนิทให้ลอบไปฆ่ากุ่งจูอุนเสีย บัดนี้กุ่งจูคุยขึ้นเป็นเจ้าเมืองพ่อตั้งให้กุ่งจูเต็กเป็นที่ไทโจตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่

หงอเสงแจ้งดังนั้นจึ่งว่า เจ้าเมืองพ่อกับเราได้ว่ากันไว้ว่า ถ้ามีทุกข์ร้อนประการใดช่วยกัน เมื่อมีผู้บังอาจทำร้ายเจ้าเมืองพ่อฉนี้ ชำเราจะยกไปกำจัดกุ่งจูคุยเสียจึ่งจะชอบ ถ้า

นิ่งอยู่คนทั้งปวงจะนินทาว่าเราหาเจ็บร้อนด้วยเจ้าเมืองพ่อซึ่งมิไมตรีต่อกันมาแต่ก่อนนั้นไม่ ชัวจกจึงว่าถ้าเป็นศึกต่างเมืองมาย่ำยีเมืองพ่อท่านมิไปช่วย คนทั้งปวงจะครหานินทาได้ นี่พี่น้องเขาทำร้ายกันเองท่านจะไกรธแค้นนั้นไม่ควร ขอให้งดฟังข่าวสักเก้าวันสิบวันก่อน ถ้ากังจูคุยเป็นเจ้าเมืองจริงก็คงจะมาเป็นไมตรีกับท่าน ถ้ามิมาจึ่งยกไปตีต่อภายหลัง หงอเสงเห็นชอบด้วย

อยู่มาสองวันหงอเสงออกว่าราชการ นายประตูมาบอกว่า ขุนนางเมืองพ่อคุมเครื่องบรรณาการมาคำนับท่าน หงอเสงก็ให้ภาตัวเข้ามา ขุนนางเมืองพ่อคำนับแล้วจึ่งว่า กังจูคุยเจ้าเมืองพ่อใหม่ให้ข้าพเจ้าคุมสิ่งของมาคำนับ ขอเป็นไมตรีกับท่านตามอย่างเจ้าเมืองเก่า หงอเสงจึ่งจัดสิ่งของตอบแทนไปตามธรรมเนียม ขณะนั้นพระเจ้าฮวนอ๋องเสวยราชสมบัติในเมืองหลวงได้เก้าปี

ฝ่ายชวนกังเจ้าเมืองซอง ตั้งแต่อีปิ้นผู้หลานหนีไปอยู่เมืองเตง หงอเสงยกมาตีเมืองซองครั้งหนึ่ง แลชวนกังให้ของสู่เกี้ยทหารไปตีเมืองเตงเมืองได้แตกทัพหงอเสงมาเสียทแกล้วทหารเป็นอันมาก ชวนกังมีความพยาบาทคิดจะไปตีเมืองเตงแก้แค้นมิได้ขาด แต่ห่อตึกซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือนนั้นคิดรักใคร่อีปิ้นนัก แม้นได้ยินว่าเจ้าเมืองซองจะยกไปตีเมืองเตงครั้งไร ห่อตึกไม่สบายด้วยคิดถึงอีปิ้น ครั้นจะห้ามปรามเจ้าเมืองซองนักเกรงจะทำโทษ จึ่งคิดอุบายให้คนสนิทไปเที่ยวพูดกับชาวบ้าน ชาวเมืองทั้งปวงบัดดาที่ลูกผัว

พี่น้องไปตายในการศึก เมื่อครั้งชวนกันให้ของฮูแก่ไปตีเมืองเตง เมืองใต้ เสียทีแก่หงอเสงนั้นว่าไม่ลอดที่ลูกผัวพี่น้องท่านทั้งปวงจะต้องตายเสียเปล่า เพราะของฮูแก่ยุยงเจ้าเมืองซอง ทุกวันนี้ของฮูแก่ยังอ้อนวอนขอกองทัพเจ้าเมืองซอง จะไปตีเมืองเตงให้ได้ความลำบากที่แกล้วทหาร ชาวเมืองทั้งปวงแจ้งดังนั้นก็แค้นของฮูแก่นัก

ครั้นถึงเดือนสามเป็นอย่างธรรมเนียม ไปเที่ยวเส้นศพบิดามารดาแลพี่น้อง นางอุยสีก็ลาผัวมาแต่งตัวขึ้นขี่เกวียนมีมุลี่บังรอบพร้อมด้วยไพร่ไปที่เส้นศพ ครั้นไปถึงหน่าบ้านห่อตึก หญิงคนใช้เหนบ้านห่อตึกแต่งงดงาม ต่างคนชมว่าบ้านนี้งามเหมือนบ้านนายเรา นางอุยสีได้ยินดังนั้นจะใคร่ดูจึงเอาพัดต้ามจิ้วคอนมุลี่ขึ้นแลดูบ้านห่อตึก ภอห่อตึกออจากที่ว่าราชการ เหนเกวียนมีหญิงตามเป็นอันมาก ก็หยุดยืนอยู่ที่ประตูบ้าน

ขณะเมื่อนางอุยสีเปิดมุลี่ขึ้น ห่อตึกเหนนางอุยสีรูปงามนักก็นึกรัก จึงถามคนใช้ว่าหญิงผู้นี้เป็นภรรยาผู้ใด บ่าวห่อตึกจึงว่าข้าพเจ้ามิรู้จัก แต่ผู้ชายที่ขับเกวียนนั้นเหนอยู่ที่บ้านของฮูแก่ ห่อตึกก็เข้าใจว่าเป็นภรรยาของฮูแก่ ห่อตึกจึงว่านางนี้รูปงามนัก แม้นอายุเราย่างร้อยปี ถ้าได้นางคนนี้มาเป็นภรรยาแล้ว ถึงอายุเราจะตอยลงมาแต่ห้าสิบปีก็ไม่เสียดายชีวิตร ห่อตึกคิดรักผูกพันธ์จะใคร่ได้นางอุยสีเป็นภรรยา จึงให้คนสนิทไปเที่ยวพูดกับชาวเมืองทั้งปวงว่า ของฮูแก่ไปยุยงชวนกันเจ้าเมืองซอง จะให้เกณฑ์ทหารไปตีเมืองเตง

กำหนดในสามวันจะยกทัพ

ชาวเมืองทั้งปวงแจ้งดังนั้นก็ตกใจ คิดแค้นของฮูแก๋ต่างคุมกันเข้าเป็นพวกละสิบคนบ้าง ยี่สิบคนบ้างเป็นหลายพวก ครั้นเพลาค่ำก็ไปบ้านห่อตึก จึ่งว่ากับห่อตึกว่าท่านก็เป็นขุนนางผู้ใหญ่มิได้ตัดทานชวนก๋ง ๆ จะให้ยกทัพไปตีเมืองเตง จนผู้คนล้มตายเป็นอันมาก หญิงม่ายในเมืองของมากกว่าหญิงที่มีผัวประมาณส่วนหนึ่งสองส่วน บัดนี้ชวนก๋งจะให้ของฮูแก๋ยกไปตีเมืองเตงอีก ท่านจงมีความกรุณาแก่ราษฎรทั้งปวง ช่วยห้ามปรามชวนก๋งอย่าให้เกณฑ์ทัพไปตีเมืองเตงเลย ถ้าชวนก๋งมิฟังข้าพเจ้า ๆ ทั้งปวงพร้อมใจกันจะฆ่าชวนก๋งเสีย

ห่อตึกได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นตกใจ ออกมาห้ามชาวเมืองทั้งปวงว่า ซึ่งจะให้ทำร้ายชวนก๋งเสียนั้นไม่ควร การซึ่งจะยกไปตีเมืองเตงนั้น เพราะของฮูแก๋ยุยงชวนก๋ง ถ้าห้ามของฮูแก๋เสียคนเดียว ท่านทั้งปวงก็จะได้ความสุข เราจะช่วยไปอ้อนวอนของฮูแก๋ดูตามบุญ ว่าแล้วห่อตึกก็ขึ้นเกวียนมีทหารคนสนิทตามประมาณสิบห้าคน ออกจากบ้านไปหาของฮูแก๋ ชาวเมืองทั้งปวงเห็นดังนั้นต่างคนพูดจากันว่า ของฮูแก๋เป็นนายทหารมิได้ทำสงครามแล้วจะเอาสิ่งใดเป็นความชอบ ซึ่งห่อตึกจะไปห้ามมิให้ไปตีเมืองเตงนั้น ที่ไหนของฮูแก๋จะฟัง มาเราจะตามไปดูท่วงทีก่อน ถ้าได้ทีเราจะฆ่าของฮูแก๋เสีย ชาวเมืองพร้อมใจกัน ต่างคนเอาอาวุธซ่อนในมือเลื่อมรีบตามห่อตึกไป

ฝ่ายห่อตึกลนั้นมาถึงบ้านของฮูแก่ ประมาณสามยามเศศ เหนประตูตึกปิดอยู่ ห่อตึกจึงร้องเข้าไปว่า ข้าพเจ้ามีความลับจะมาแจ้งแก่ท่าน ของฮูแก่นั่งเสพสุราอยู่ ได้ยินก็จำได้ว่าเสียงห่อตึก สำคัญว่ามีความลับจริงก็ออกมาเปิดประตูรับห่อตึก

ชาวเมืองทั้งปวงซึ่งตามห่อตึกไป เหนของฮูแก่ออกมาได้ทีก็กรูกันขึ้นไปบนตึกของฮูแก่ แล้วร้องว่าไอ้คนร้ายที่ภาเอาลูกหลานพี่น้องเราไปฉิบหายเสียครั้งหนึ่งแล้ว ยังจะแกล้งยุยงชวนกันให้ยกทัพไปอีกเล่า ว่าแล้วต่างเข้ากลุ้มรุมกันฟันแทงของฮูแก่ตาย

ห่อตึกเหนวุ่นวายขึ้นดังนั้น ก็ให้คนสนิทลอบเข้าไปลักนางอุยสีขึ้นเกวียนรีบมาบ้าน ครั้นชาวเมืองฆ่าของฮูแก่ตาย ต่างคนก็เก็บทรัพย์สิ่งของฉตึกของฮูแก่ไปเป็นอันมาก ฝ่ายพี่เลี้ยงบุตรของฮูแก่ ครั้นแจ้งว่าของฮูแก่ผู้นายตายก็ตกใจ ภาบอกมิหนีไปเมืองเตงในเพลากลางคืน

ฝ่ายนางอุยสีนั่งมาในเกวียนกับห่อตึก ร้องไห้รักของฮูแก่ผู้ผัวรำพันไปต่าง ๆ ห่อตึกจะปลอบประการใดก็ไม่วาย ความโศก ครั้นได้สติจึ่งคิดว่าของฮูแก่ก็ตายแล้ว อันเกิดมาเป็นอิสตรีจะมีผัวถึงสองนั้นจะดูหน้าผู้ใดได้ จะมีใครสรรเสริญว่าดี นางอุยสีก็แก้แพรผูกเสื้อออกรัดคอตาย ห่อตึกมิทันจะแก้ไขเหนนางอุยสีตายเสียใจนักจึ่งว่า เสียแรงทำการใหญ่ถึงเพียงนี้ก็หาได้ชมนางอุยสีสมความคิดไม่ จึ่งสั่งบ่าวกำชับคนใช้ทั้งปวงมิให้เพรึงพรายไป

ครั้นเพลาเช้าขวนกังเข้าเมืองซอง แจ้งว่ามีผู้ฆ่าของฮูแก๋เสียก็โกรธนัก จึงให้คนใช้ไปหาห่อตึกมาจะปฤกษาชำระเอาตัวผู้ฆ่าของฮูแก๋ ห่อตึกแจ้งดังนั้นก็บอกป่วยหาไปไม่ ขวนกังสำคัญว่าห่อตึกป่วยจริง ก็ให้ขุนนางสืบหาตัวผู้ร้ายหาได้ไม่ ขวนกังมีความอาไลยนัก ไปถึงบ้านของฮูแก๋แล้วร้องไห้รักของฮูแก๋ร่ำพันไปต่าง ๆ แล้วสั่งเจ้าพนักงานให้แต่งการเส้นวักตามตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่ เพลาพรุ่งนี้เราจะออกไปฝังศพของฮูแก๋ ให้ขุนนางนุ่งขาวจงทุกคน แล้วขวนกังก็กลับเข้าที่อยู่

ฝ่ายห่อตึกครั้นแจ้งว่าขวนกังจะไปฝังศพของฮูแก๋ จึงหาชาวเมืองทั้งปวงที่ฆ่าของฮูแก๋เสียนั้น พร้อมกันแล้วว่าของฮูแก๋ทำให้ท่านทั้งปวงได้ความเดือดร้อนนั้น ท่านก็พร้อมใจกันฆ่าของฮูแก๋เสีย บัดนี้ขวนกังนายเราเหนว่าของฮูแก๋เปนคนดีมีความชอบ จะออกไปฝังศพแล้วเราเหนว่าขวนกังจะชำระเอาตัวท่านเหล่านี้ฆ่าเสียเจ็ดชั่วโคตร ก็ท่านทั้งปวงนี้จะนิ่งตายเหมือนสุกรไก่ในเล้าฤๅ ๆ จะคิดเอาตัวรอด

ชาวเมืองได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงนี้จะรอดชีวิตรก็เพราะสติปัญญาท่าน แลท่านจะให้ทำประการใด ข้าพเจ้าจะอาสาม้ได้คิดชีวิตร ห่อตึกเหนคนทั้งปวงพร้อมใจก็ยินดี จึงค่อยกระซิบสั่งเปนความลับ จะให้ทำร้ายขวนกัง ชาวเมืองก็ลาไปแต่ในเพลากลางคืน ห่อตึกก็ให้ทหารคนสนิทประมาณห้าสิบคนถือกับไปด้วย ครั้นไปถึงที่ฝังศพของฮูแก๋ ทหารห่อตึกซุ่มอยู่ตามคำห่อตึกสั่ง ครั้นเพลารุ่งเช้าขวนกังก็ให้ทหาร

ยอศพของฮูแก่ขึ้นเกวียน มีเครื่องแห่ตามธรรมเนียมออกไปทางประตูทิศใต้ ชวนกุ่งก็ตามไปด้วย ครั้นไปถึงที่ฝังศพชวนกุ่งก็เข้าไปจุดเทียนเส้นศพของฮูแก่ ทหารห่อตึกที่ชุ่มอยู่เหนใต้ทีก็กรูกันเข้ากลุ้มรุมกันฟันแหงชวนกุ่งตาย บันดาขุนนางราษฎรที่ไปช่วยฝังศพของฮูแก่เหนเกิดวุ่นวายขึ้น ต่างคนต่างตกใจวิ่งกระจัดกระจายไปสิ้น

ฝ่ายห่อตึกเหนชวนกุ่งตายสมความคิด แกล้งทำเสร้าโศกใส่เสื้อขาวสยายผมออกไปร้องไห้รักศพชวนกุ่ง แล้วแต่งการฝังศพตามตำแหน่งที่เจ้าเมือง ครั้นเสร็จการจึ่งปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า บกกุ่งเจ้าเมืองของคนเก่านั้นมีบุตรชายชื่ออีบิ้น ครั้นบกกุ่งตายแล้วชวนกุ่งได้ครองสมบัติแทนบกกุ่งผู้น้องจะคิดฆ่าอีบิ้นผู้หลานเสีย อีบิ้นจึ่งหนีไปอยู่เมืองเตง บัดนี้ชวนกุ่งก็ตายแล้ว เราจะให้ไปเชิญอีบิ้นลูกเจ้าเมืองเก่าของเรามาเปนเจ้าเมืองของ ท่านทั้งปวงจะเหนประการใด ขุนนางแลราษฎรทั้งปวงได้ฟังออกชื่ออีบิ้นต่างคนดีใจนักจึ่งว่า แต่อีบิ้นตถอยู่ในเมืองเตงข้าพเจ้าทั้งปวงคิดถึงอยู่มิได้ขาด ซึ่งท่านจะเชิญอีบิ้นมาเปนเจ้าเมืองนั้นสมควรนัก

ห่อตึกจึ่งแต่งหนังสือ ฉบับหนึ่งกับสิ่งของเครื่องบรรณาการให้ขุนนางคุมไปรับอีบิ้นณเมืองเตง ขุนนางเมืองของครั้นไปถึงเมืองเตง ก็นำหนังสือ แลเครื่องบรรณาการเข้าไปให้หงอเสง ๆ รับหนังสือมาดูใจความว่า ข้าพเจ้าห่อตึกขุนนางผู้ใหญ่เมืองของคำนับมาถึงเตงจงกุ่ง ด้วยชวนกุ่งเจ้าเมืองของมิได้มีใจโอบอ้อมอารีฆาติ คิดจะทำร้ายอีบิ้นซึ่งเปนหลาน

สนิทเสีย อีบิ่นหนีมาพึ่งบุญท่าน ชาวนครังมิได้เกรงว่าท่านเปนเมืองใหญ่ ให้ของสู่เกลือกบารบจนทแกล้วทหารล้มตายเปนอันมาก ชาวเมืองของได้ความเดือดร้อนนัก ดังอยู่ในกลางกองเพลิงจึ่งพร้อมใจกันฆ่าชาวนครังผู้ผิดเสีย บัดนี้ข้าพเจ้าชาวเมืองของสาที่พึ่งมิได้ จะขอเชิญอีบิ่นลูกเจ้าเมืองเก่าของข้าพเจ้าไปเปนเจ้าเมืองสืบไป

หงอเสงแจ้งดังนั้นก็ดีใจ จึ่งให้ไปเชิญอีบิ่นมาจากตำบลเกียงก๊ก อีบิ่นเข้าไปคำนับหงอเสง ๆ ก็เอาหนังสือห่อต๊กให้อีบิ่นดูแล้วว่า สัตรูท่านิตายแล้วท่านจะค่อยมีความสุข อีบิ่นรับมาอ่านดูแจ้งความแล้วก็ยินดี จึ่งว่าข้าพเจ้าได้พึ่งบุญท่านได้รอดชีวิตรอยู่ จนจะได้กลับไปบ้านเมืองได้ครั้งนี้ คุณท่านหาที่สุดมิได้

หงอเสงจึ่งว่าท่าน จะได้เปนเจ้าเมือง ก็เพราะบุญของท่านจงตั้งอยู่ในสัจธรรมราษฎรจะได้อยู่เยอนเปนสุข อีบิ่นคำนับแล้วก็ลามาจัดแจงบ่าวไพร่ของตัว หงอเสงก็เกณฑ์ทหารห้าร้อยไปส่ง ครั้นเวลารุ่งเช้าอีบิ่นขึ้นขี่เกวียนมีทหารแห่หน้าแห่หลังออกไปทางประตูทิศเหนือ หงอเสงก็ตามส่งถึงนอกเมือง อีบิ่นเหนหงอเสงก็ขยับตัวลงจากเกวียน หงอเสงจึ่งร้องห้ามว่าอย่าลงจากเกวียนเลย แล้วหงอเสงก็ให้เลื่อนเกวียนเข้าไปเคียงเกวียนอีบิ่น ๆ ก็เลื่อนตัวลงมาชั้นกลาง คำนับหงอเสงแล้วว่า ข้าพเจ้าได้พึ่งบุญท่านอยู่ตำบลเกียงก๊กนั้น คิดถึงเมื่อใดก็ได้มาคำนับท่านเปนที่สบายใจ ข้าพเจ้าจะจากท่านไปครั้งนี้อย่าว่าแต่จะได้สมบัติในเมืองของ ซึ่งเปนเมืองน้อยเลย

ถึงจะได้สมบัติในเมืองหลวงก็มิได้วายคิดถึงท่าน ด้วยมิได้สนองคุณท่าน ว่าแล้วอีบิ๋นก็ร้องไห้

หงอเสงกุลั่นน้ำตามิได้จึงว่า ท่านกับเราอยู่ด้วยกันมาก็ช้านานแล้ว เราก็รักใคร่สนิทเหมือนหนึ่งพี่น้อง มิได้คิดว่าจะไกลกัน ครั้งนี้เหนควรจะจากกันแล้วด้วยประเวณีลูกผู้ชาย ถ้าได้ยศศักดิ์ชื่อเสียงเสมอตระกูลก็เป็นที่สรรเสริญแก่คนทั้งปวง เราจึงเอาความอินดีที่ท่านได้เป็นเจ้าเมือง มาหักความอำไลยลงเสียได้บ้าง ซึ่งอยู่ไกลสิ้นแลไกลก็สุดแต่น้ำใจรักกัน ถ้าท่านมีกิจสุขทุกข์สิ่งใดก็บอกให้เราแจ้ง จะทำนุบำรุงกันไปกว่าชีวิตรจะหาไม่ อีบิ๋นคำนับแล้วก็ลาหงอเสง ๆ ก็ตามไปส่งอีบิ๋นทางประมาณสามสิบเส้นแล้วก็อลับเข้าเมืองเตง

อีบิ๋นครั้นมาถึงเมืองของ ห่อตึกก็ภาขุนนางแลชาวเมืองทั้งปวงออกไปรับ ตั้งขบวนแห่เข้ามาในเมืองตามธรรมเนียม ครั้นถึงฉวันฤกษ์ดี ห่อตึกก็เชิญอีบิ๋นมาณที่ออกขุนนาง ก็เอาตราตำแหน่งที่เจ้าเมืองของมอบให้ ขุนนางนายทหารทั้งปวงก็คำนับพร้อมกันแล้ว อีบิ๋นจึ่งให้ห่อตึกคงเป็นที่ไทใจปูนบำเหน็จความชอบแล้วเอาทรัพย์สิ่งของในคลังออกแจกแก่ราษฎรทั้งปวงเป็นอันมาก ชาวเมืองก็รักใคร่สรรเสริญอีบิ๋นทุกคน

แล้วอีบิ๋นก็เข้าที่ข้างใน นางยงสีผู้เป็นภรรยาเจิ่งภานางยงเถียดผู้บุตรเข้าไปคำนับ แล้วร้องไห้พลางว่ากับอีบิ๋นว่า ข้าพเจ้าเป็นภรรยาท่าน เมื่อยามมีศุขก็พึ่งบุญท่านมีศุขด้วย เมื่อทุกข์ข้าพเจ้าก็หมายจะร่วมทุกข์ร่วมชีวิตร ซึ่งข้าพเจ้ามิได้

ไปปฏิบัติท่านเมื่อยามจนนั้น เหมือนหนามีกตัญญูไม่ช้าพเจ้าเสียใจนัก อีบิ่นจึงว่าซึ่งเราทั้งเจ้าเสียหนีไปแต่ตัวนั้น เพราะว่าเหนเปนอิสัตรีเคยอยู่สุขสบาย เจ้าเล่าก็มีครรภ์ จะเดินทางแลขี่ม้าไม่กล้าแข็ง จะหนีทหารชวนกันมิพ้นจะภากันตายทั้งสองคน ข้าเหนเหตุดังนี้ จึงไม่ภาเจ้าไปด้วยเจ้าอย่าน้อยใจเลย นางยงสีได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจ จึ่งให้นางยงเกียดคำนับอีบิ่น ๆ ไม่รู้จักบุตรี จึ่งถามนางยงสีว่านางผู้นี้คือใคร นางยงสีจึ่งว่านางยงเกียดนี้บุตรีท่าน เมื่อท่านหนีชวนกันไปนั้น นางยงเกียดอยู่ในครรภ์ได้สี่เดือน บัดนี้นางยงเกียดได้สิบสี่บิแล้ว

อีบิ่นได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า บิดาจำไม่ได้เลยเพราะจากไปแต่ยังเยาว์อยู่ในครรภ์ หากว่ามารดาเจ้ายังอยู่หาไม่ที่ไหนบิดาจะรู้จัก อีบิ่นคิดแค้นชวนกันมักก็ร้องไห้ แล้วเล่าความทุกข์ยากเมื่อหนีชวนกัน จนได้ไปพึ่งหงอเสงให้บุตรีภรรยาฟังทุกประการ นางทั้งสองได้สดับก็มีความสงสาร ร้องไห้รักอีบิ่น พลางสรรเสริญหงอเสงว่า มีคุณแก่ตัวเปนอันมาก ครั้นอยู่หลายวันนางยงเกียดแต่งตัวอย่างลูกเจ้าเมือง ขึ้นไปคำนับบิดา อีบิ่นเหนนางยงเกียดรูปงามจึงคิดว่า เตงจงกังมีคุณแก่เราครั้งนี้มาก ถ้าจะเอาทองทรัพย์สิ่งของอื่นไปเหนหงอเสงจะไม่ยินดี ในเมืองนี้ก็มีแต่เขียงอีเปนของวิเศสสำหรับเมืองของกับนางยงเกียดบุตรีเปนของรักสองประการ จำจะให้เขียงอีกับนางยงเกียดไปสนองคุณหงอเสงเจ้าเมืองเตง ซึ่งมีคุณกับเรามาแต่ก่อนจึ่งจะสมควร

ครั้นเวลาค่ำอี๋บั๋นจึงว่ากับนางยงสีผู้เปนภรรยาว่า หงอเสงมีคุณกับพี่ ๆ ก็ได้เล่าให้เจ้าฟังแล้ว อันซึ่งจะทดแทนท่านผู้มีคุณนั้น ถึงจะได้ให้สิ่งของแต่น้อย ท่านยินดีแล้วก็นับว่าแทนคุณได้ แม้นจะให้หยกแลทองมากสักเท่าใด ถ้ามิยินดีแล้วของที่เราให้ก็เสียเปล่าหานับว่าแทนคุณได้ไม่ ซึ่งเราจะสนองคุณหงอเสงครั้งนี้ แม้นจะยกเอาสมบัติในเมืองของไปให้หงอเสงก็เหนไม่ยินดี ด้วยสมบัติในเมืองนั้นบริบูรณ์นัก ข้าคิดจะยกนางยงเกียดให้หงอเสง เหนหงอเสงจะมีความยินดี ถ้าบุญของลูกเราเมื่อน่าเราจะได้พึ่งบุญเตงจงกั๋ง เจ้าจะเหนประการใด

นางยงสีได้ฟังดังนั้นจึงว่า หงอเสงมีคุณแก่ท่านเหมือนท่านตายจากข้าพเจ้าแล้ว แลหงอเสงชุบขึ้นให้ท่านได้กลับมาเหนหน้าข้าพเจ้าแลบุตร อย่าว่าแต่จะยกนางยงเกียดให้เลย ถึงตัวข้าพเจ้าท่านจะเอาไปให้หงอเสงใช้เปนทาษีข้าพเจ้าก็มิได้คิดแก่ความลำบาก สุดแต่ท่านจะจัดแจงสนองคุณหงอเสงให้สมควรเถิด

อี๋บั๋นได้ฟังภรรยาว่าดังนั้นก็มีความยินดีนัก ครั้นเพลารุ่งเช้าจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเปนใจความว่า ข้าพเจ้าอี๋บั๋นคำนับมาถึงเตงจงกั๋ง ด้วยข้าพเจ้าได้มาเปนเจ้าเมืองของเพราะบุญท่าน ไม่มีสิ่งใดที่จะสนองคุณท่าน ข้าพเจ้าได้แต่เชียงอี๋กับบุตรีให้มาใช้ต่างทาษี ผิดพลั้งประการใดขอท่านจงกรุณาข้าพเจ้าด้วย ครั้นแต่งหนังสือแล้วส่งให้ขุนนางคุมเชียงอี๋ไปให้หงอเสงณเมืองเตง หงอเสงได้เชียงอี๋ แจ้งความใน

หนังสือแล้วก็มีความยินดีนัก จึ่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ไปรับนางยงเกียดฌเมืองของมาเมืองเตง หงอเสงเลี้ยงนางยงเกียดเปนภรรยา

ฝ่ายอีบิ่นได้เปนเจ้าเมืองของแล้ว คิดจะใคร่ทำไมตรีไว้กับหัวเมืองเล็กล้านเขง จึ่งแต่งหนังสือกับสิ่งของกำนันเปนอันมาก ให้ห่อต๊กคุมไปให้แก่เจ้าเมืองเจ๋ เมืองพ่อเมืองเตง ใจความว่าให้เชิญเจ้าเมืองทั้งสามมาประชุมสัจกันฌตำบลเจกอยู่ในแดนเมืองของ

ฝ่ายเจ้าเมืองทั้งสามแจ้งดังนั้น มีความยินดีก็รับคำไว้ครั้นถึงวันนัดเจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองเตง ก็ยกมาฌแดนเมืองของ เจ้าเมืองของก็ออกมาคอยรับเจ้าเมืองทั้งสาม ต่างคนก็ต่างคำนับไต่ถามกันถึงศุขทุกข์ตามประเพณี แล้วต่างคนไปที่อยู่ ครั้นถึงวันฤกษ์ดีเจ้าเมืองทั้งสี่ก็กระทำสัจต่อกันแล้ว เจ้าเมืองทั้งสามจึ่งตั้งนามอีบิ่นเปนของจงก๋ง แล้วว่าใครมีศุขทุกข์เปนประการใด จงบอกไปให้รู้ถึงกัน จะได้ทำนุบำรุงตามสติกำลัง แล้วต่างคนต่างคำนับลายกกลับไปเมือง

แต่เจ๋ฮูก๋งนั้นมาถึงกลางทาง พบผู้ถือหนังสือเมืองเจ๋มาแจ้งว่า เจ้าเมืองปักหยงใช้ให้ทหารชื่อได้เหลียงเปนทัพหลวง เสียวเหลียงเปนทัพหน้า ยกทหารประมาณสามหมื่น ล่วงแดนเข้าตีตำบลจ๊กโอแตกแล้ว บัดนี้จวนมาถึงตำบลเอกเฮ เจ๋ฮูก๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า ปักหยงนี้แต่ก่อนก็เคยยกทัพม้ามาสี่ร้อยห้าร้อย ตีฉาบฉวยจับผู้คนหัวเมืองปลายแดนแล้ว

กลับไป ครั้งนี้บังอาจยกทัพใหญ่ล่วงแดนเข้ามาถึงเอกเส จำจะตีเสียให้ยับเยิน ไปเมื่อน่าจึงจะไม่กำเริบ คิดแล้วเจ๋สูกุ๋งจึงแต่งหนังสือให้ม้าเรวรีบไปให้กองทัพเมืองเตง เมื่อพ่อ เจ๋สูกุ๋งมิได้กลับเข้าเมือง ให้ทหารไปแจ้งแก่กุ๋งจู หวนกุ๋ง สุนไตตุ๋ง ซึ่งอยู่รับษาเมืองเจ๋ ให้ยกทหารไปบันจบถันฉ เล็กเสีย ต้นทางที่ทัพบักหองยกมา แล้วเจ๋สูกุ๋งก็ให้ตั้งมั่นอยู่ฉเมืองเล็กเสียซึ่งขึ้นแก่เมืองเจ๋

ฝ่ายเจ้าเมืองเตงครั้นแจ้งหนังสือเจ๋สูกุ๋ง จึงให้โกลีนี เปนทัพน่า จกเยียมเปนทัพหลัง ให้กุ๋งจูฮุดเปนแม่ทัพคุมทหาร รีบไปช่วยเมืองเจ๋ กุ๋งจูฮุดครั้นมาถึงเมืองเจ๋แจ้งว่า เจ๋สูกุ๋งไปตั้งอยู่ตำบลเล็กเสีย ก็ยกรีบตามไป เจ๋สูกุ๋งแจ้งว่าทัพเมืองเตงมาถึงก็ยินดี จึงออกไปรับกุ๋งจูฮุดเข้ามาในเมืองเล็กเสีย เจ๋สูกุ๋งจึงปฤกษากุ๋งจูฮุดว่า บักหองมาครั้งนี้ดีจกโอเอกเยได้ถึงสองตำบล เหนจะมีใจกำเริบยกทัพล่วงมาตีเมืองเล็กเสียในวันหนึ่งสองวัน เจ้าจะคิดอ่านรบพุ่งประการใด

กุ๋งจูฮุดจึ่งว่าบักหองได้ไชยชะนะหัวเมืองรายทางถึงสองตำบล ทหารเอกทหารเลวในกองทัพบักหองมีใจกำเริบนัก ถ้าจะออกรบประจันน่า ถึงจะเอาไชยชะนะได้ก็จะเสียทหารมาก ข้าพเจ้าคิดว่าให้ท่านแต่งกองทัพออกไปรบ แล้วทำเสียทีพ่อให้ไล่ มาถึงเชิงถ้ำแพงเล็กเสียแล้ว จึ่งยกมาตีตัดหลัง เหนจะได้ไชยชะนะโดยง่าย แลทัพข้าพเจ้าจะไปซุ่มอยู่ตำบลเสียซ้อ ปากทางช่องแคบข้างเหนือ จะให้โกลีนีไปซุ่มอยู่ขอดเขาเสียซ้อ ต้นทางทิศใต้ต่อแดนเล็กเสีย ถ้าทัพ

บักหยงเสียทีท่าน เหนจะไปตั้งมั่นรบทัพท่านที่ปากทางช่องเขาเสียซ้อข้างทิศใต้เปนมั่นคง ข้าพเจ้าจะออกโจมตีมิให้ทันตั้งตัวได้ ครั้งนี้มิให้ทหารชาวบักหยงเหลือไปได้แต่สักคนหนึ่ง ซึ่งจะออกรบกับทัพบักหยงนั้นเกณฑ์แต่ทัพลำลองจะได้ช้ำเติมทันท่วงที

เจ๋สูก๋งก็เหนชอบด้วย จึ่งสรรเสิญก๋งจูฮุดว่า มีสติปัญญามิเสียทีที่เปนลูกเสือ ประกอบทั้งฝีมือเลสติปัญญาเฉลียวฉลาดนัก ขณะเมื่อปฤกษานั้น ลอม้าใช้มาแจ้งว่าไตเหลียงแม่ทัพเมืองบักหยงยกล่วงแดนเอก เฮเข้ามาแล้ว ก๋งจูฮุดก็ลาเจ๋สูก๋งยกทหารอ้อมทางไปเขาเสียซ้อ เจ๋สูก๋งจึ่งให้ก๋งซุนไตจงคุมทหารพันหนึ่งแล้วสั่งว่า ถ้าทัพบักหยงยกมาถึงน่าเมือง จงเร่งออกไปรบ แล้วให้ทำเสียทีถอยอ้อมเมืองไปข้างทิศเหนือ แล้วให้ก๋งจูหวนคุมทหารสามพันเตรียมไว้ในเมือง ถ้าได้ยินประทัดสัญญาก็ให้ยกออกตีทัพบักหยงเปนทัพกระหนาบ เจ๋สูก๋งก็ขึ้นไปคอยดูอยู่บนกำแพง

ฝ่ายเสียวเหลียงแม่ทัพน่าเมืองบักหยง ครั้นมาถึงเมืองเล็กเสียมิได้เหนทหารออกมารบ เสียวเหลียงจึ่งให้ทหารร้องเข้าไปว่า ทหารเมืองเจ๋ผู้ใดมีฝีมือเร่งยกมารบกับเรา ฝ่ายก๋งซุนไตตั้ง เตรียมทหารไว้พร้อม ครั้นได้ยินดังนั้นก็ขึ้นม้าถือหวนคุมทหารเปิดประตูเมืองออกมาร้องว่ากับเสียวเหลียงว่า เราชื่อก๋งซุนไตตั้งเปนทหารเอกเมืองเจ๋ เตรียมทัพไว้พร้อมคอยท่าท่านช้านานแล้ว ท่านจงเอาศีศะมาส่ง

ทวนเราเถิด

เสียวเหลียงได้ฟังก็โกรธ ขับม้ารำทวนเข้ารบกับกังซุน ไตผู้ได้ยี่สิบเพลง กังซุนไตต่างทำเสียที ถอยมาภาทหาร อ้อมเมืองเล็กเสียไปข้างทิศเหนือ เสียงเหลียงได้ทีก็ภาทหารไล่ไป ภอไตเหลียงแม่ทัพยกตามมามิทันคิดว่า เสียวเหลียงได้ไชยชะนะก็มีความยินดี เร่งขับทหารหนุนเสียวเหลียงไป เจ้สูกังอยู่บนเชิงกำแพง เหนทัพไตเหลียงพ้นประตูเมืองไปแล้ว ก็จุดประทัดสัญญาขึ้น กังจูหงวนก็ยกทหารออกจากเมือง ตามตีทัพไตเหลียงฆ่าฟันทหารไตเหลียงแตกร่นขึ้นไปประทะเสียวเหลียงซึ่งเป็นกองน่า

กังซุนไตต่ง เหนดังนั้นก็โบกธงให้ทหารกลับหน้าเข้ารบกับทัพเสียวเหลียง ล้อมเข้าไว้ทั้งสี่ด้านฆ่าฟันทหารไตเหลียงล้มตายเป็นอันมาก ไตเหลียงจึงให้เสียวเหลียงรบหักออกไปข้างทิศใต้ด้นทาง ตัวไตเหลียงก็ลงมาบ้องกันทหารอยู่ข้างหลัง ทหารกังจูหงวนก็รบต้านทานไว้ ฆ่าทหารเสียวเหลียงล้มตายลงเป็นอันมาก จนเพลาพลบค่ำ เสียวเหลียงจึงหักออกไปได้ ภาทหารรีบหนีไปข้างทิศเหนือ ฝ่ายกังซุนไตต่งกังจูหงวนรวมทัพกันเข้า ตามฆ่าฟันทหารไตเหลียงไปจนเวลายามเศศ ภอเตือนตกมืดนักมิได้เหนกันถนัด นายทหารทั้งสองก็หยุดทัพอยู่

ฝ่ายไตเหลียงรีบหนีมาในเวลากลางคืน ถึงป่าปากทางช่องเขาเสียข้อ ภอเวลารุ่งขึ้นมิได้เหนกองทัพตามมา จึงให้หยุดทัพอยู่แล้วปฤกษาเสียวเหลียงว่า ทหารในกองทัพเรา

อิดโรยนัก ถ้าจะรีบหนีไปดังนี้ เหนจะเสียทหารมาก เรา จำจะตั้งมั่นที่ตำบลนี้ แต่ภอพักทหารสักเวลาหนึ่ง เสียว เหลียงก็เหนด้วย จึ่งแบ่งทหารเปนสองกอง ให้หุงอาหาร กองหนึ่ง เร่งทำค่ายกองหนึ่ง ภอทหารก่อเพลิงหุงอาหาร ยังไม่ทันสุก โกกีนีก็ยกทหารออกจากขอกเขารีบว่า เรา ชื่อโกกีนีทหารเอก เจ่สูกังให้เรามาคอยอยู่ช้านาน ว่าแล้ว ก็ขับม้าเลทหารล้อมเข้าไปทั้งสี่ด้าน ไตเหลียงเหนดังนั้น ตกใจมิได้คิดจะสู้รบ ขึ้นม้าภาทหารรีบหนีไปทางขอกเขา เสียช้อ โกกีนีก็ขับทหารไล่ฆ่าฟันทหารไตเหลียงไปทางประ มาณสามสิบเส้น

ฝ่ายกังจูสุดซุ่มทัพอยู่ปากทางขอกเขาข้างทิศเหนือ ได้ ยินเสียงคนอื้ออึงมา ก็ยกทหารสวนทัพลงไปพบทัพไตเหลียง กังจูสุดก็ขับทหารเข้ารบต้านฆ่า ฆ่าฟันทหารไตเหลียงตาย ประมาณห้าส่วนหกส่วน จกเยียมทหารกังจูสุดก็เอาเกาทัณฑ์ ยิงถูกเสียวเหลียงตกม้าตาย ไตเหลียงเหนดังนั้นก็ทิ้งทหาร เสีย ขับม้าหนีจะเอาตัวรอด กังจูสุดได้ทีขับม้าตามไปทัน เอากระบี่ฟันไตเหลียงคอขาดตาย ครั้งนั้นทหารเมืองบัณหยง ตายเปนอันมาก ที่รอดชีวิตรไปถึงบ้านนั้นน้อยนัก กังจูสุด โกกีนีก็ยกกลับมาเมืองเจ๋

เจ่สูกัง ก็ออกไป รับภาเข้า มาในเมือง แล้วเชิญให้นั่งที่ สมควร กังจูสุดก็เล่าความซึ่งได้รบกับไตเหลียงเสียวเหลียง ให้เจ่สูกังฟังทุกประการ เจ่สูกังก็มีความยินดี จึ่งให้แต่งโต๊ะ เลี้ยงกังจูสุด กับทหารทั้งปวง เจ่สูกังเสพสุราโต๊ะเดียวกัน

กุ่งจูฮุด ขณะเมื่อเสพสุราอยู่นั้น เจ๋ฮูกุ่งคิดรักกุ่งจูฮุดนัก จึ่งว่ากับกุ่งจูฮุดว่า เมื่อเจ้ายังเด็กอยู่นั้น เราได้ออกปากไว้กับบิดาเจ้าว่า จะยกนางบุนเกียงให้เป็นภรรยา บัดนี้ก็ควรที่จะมีภรรยาเย่าเรือนแล้ว ประการหนึ่งทำศึกกับบักหยองครั้งนี้ได้ไชยชะนะรวดเร็ว เพราะสติปัญญาฝีมือเจ้า คุณเจ้าอยู่กับเรามากนัก แลตัวเราเล่าทุกวันนี้ก็มักป่วยไข้เนือง ๆ จะตายวันตายพรุ่งก็มิได้รู้ เราคิดจะแต่งบุตรีเรากับเจ้าเสียให้ทันตาเห็น กุ่งจูฮุดก็มิได้ว่าประการใด ก้มหน้านิ่งยิ้มอยู่ ครั้นเสพสุราแล้วกุ่งจูฮุดก็ลามาอยู่กุงก๋วน

เจ๋ฮูกุ่งจึ่งสั่งอีจงเหลียนผู้น้องว่า เจ้าจงไปพูดจากับโกถีนีนายทหารนอกเมืองเตงว่า เราเห็นปัญญาแลฝีมือกุ่งจูฮุดก็มีน้ำใจรักใคร่นัก จะใคร่ได้ไว้ในเมืองเจ๋ ให้โกถีนีเอาเป็นธุระด้วย อีจงเหลียนก็ไปแจ้งความแก่โกถีนีตามคำเจ๋ฮูกุ่ง แล้วว่าท่านช่วยธุระสำเร็จ เราจะให้ทองพันตำลึง ถ้วยหยกอย่างดีคู่หนึ่ง เป็นบำเหน็จปากท่าน โกถีนีจึ่งว่าข้าพเจ้าจะว่ากล่าวกุ่งจูฮุดดูตามสติปัญญา อีจงเหลียนก็ลาไป โกถีนีจึ่งเข้าไปพูดกับกุ่งจูฮุดว่า เจ๋ฮูกุ่งรักใคร่ท่านจะเอาเป็นบุตรเขย เหตุใดจึ่งทำบิดพลิ้วดังกลัวอิสัตรีอยู่ฉนี้ แล้วโกถีนีก็เล่าความซึ่งอีจงเหลียนมาว่ากล่าวนั้นให้กุ่งจูฮุดฟังทุกประการ

กุ่งจูฮุดจึ่งว่าครั้งนี้ เรามาช่วยทำศึก ครั้นจะรับเป็นบุตรเขยเจ้าเมืองเจ๋ คนทั้งปวงจะนินทาเราว่า เอาชีวิตรมาฝากเถาหมัวซ์ ทำศึกเพราะเห็นแก่ลูกสาวเจ้าเมืองเจ๋เราอายนัก โกถีนีอ้อนวอนเป็นหลายครั้ง กุ่งจูฮุดก็บิดพลิ้วไป

ครั้นเพลารุ่งเช้าโกกีนี้ก็นำความซึ่งพูดกับกุ่งจูฮุดนั้น เล่าให้อีจงเหลียนฟังทุกประการ อีจงเหลียนจึ่งไปแจ้งแก่เจ้ฮูกุ่งๆ จึ่งให้อีจงเหลียนไปหาโกกีนี ให้ภาไปว่ากล่าวกุ่งจูฮุดอีกครั้งหนึ่ง

กุ่งจูฮุดจึ่งว่า ข้าพเจ้าจะไปปฤกษาบิดาดูก่อน ถ้าบิดาข้าพเจ้าจะโปรดประการใด จึ่งจะมีหนังสือมาถึงท่าน อีจงเหลียนก็มาแจ้งความแก่เจ้ฮูกุ่งตามคำกุ่งจูฮุด เจ้ฮูกุ่งก็มิได้ว่าประการใด ครั้นเพลารุ่งเช้ากุ่งจูฮุดก็เข้าไปคำนับลาเจ้ฮูกุ่งยกทหารกลับไปเมืองเตง ครั้นถึงเข้าไปคำนับบิดาแล้วก็เล่าความซึ่งระบุพุ่งมีไชยชะนะ และเจ้ฮูกุ่งยกบุตรีให้เป็นภรรยา เล่าให้บิดาฟังทุกประการ

หงอเสงก็อินดีจึ่งว่ากับกุ่งจูฮุดว่า เจ้ามีสติปัญญาเลฝีมือเข้มแขงถึงเพียงนี้ จะได้บุตรีเจ้ฮูกุ่งเป็นภรรยาก็สมอยู่แล้ว การทั้งนี้ก็สุดแต่น้ำใจเจ้า กุ่งจูฮุดมิได้ว่าประการใด ก็คำนับลาบิดามาที่อยู่ โกกีนีจึ่งไปหาชัวจ๊ก เล่าความซึ่งเจ้ฮูกุ่งจะยกบุตรีให้แก่กุ่งจูฮุดให้ชัวจ๊กฟังทุกประการ

ชัวจ๊กซึ่งว่าหงอเสงมีบุตรสี่คน หงอเสงรักใคร่อยู่สามคน แต่กุ่งจูคุด กุ่งจูหงี กุ่งจูหมี อันกุ่งจูฮุดนี้บิดาหาสู้รักไม่ เราเหนว่าหาบุญหงอเสงไม่ กุ่งจูคุดกับกุ่งจูฮุดจะชิงสมบัติกันเป็นมั่นคง แต่กุ่งจูคุดนั้นได้เมืองซองไว้เป็นที่พึ่งกำลังสนัด อันกุ่งจูฮุดนี้หามีที่ยุดหน่วงไม่ ถ้าได้เป็นบุตรเขยเจ้าเมืองเจ้ก็จะได้เป็นที่พึ่งกับตัว สืบไปเบื้องหน้าเทนจะได้เป็นใหญ่ในเมืองเตง ซึ่งกุ่งจูฮุดบิดพลิ้วมิยอมเป็นเขย

เจ้าเมืองเจ๋นั้น เหมือนตัดบ่กหางของตัวเสียเอง เราคิดสงสารเสียดายสติปัญญาเฉลียวฉลาดกุ๋งจูฮุดนัก ท่านจงช่วยเตือนสติกุ๋งจูฮุดให้เหนบ้าง

โกกีนีจึ่งว่าข้าพเจ้าได้ว่ากล่าวกุ๋งจูฮุดหลายครั้งแล้ว กุ๋งจูฮุดหายอมไม่ ชั่วจ๊กได้ฟังดังนั้นก็ถอนใจใหญ่ โกกีนีลาไปที่อยู่ แลโกกีนีกับกุ๋งจูหมีชอบกอรักใคร่กัน จึ่งเอาความซึ่งพูดจากับชั่วจ๊กนั้นเล่าให้กุ๋งจูหมีฟังทุกประการ แล้วว่าชั่วจ๊กเขารักใคร่กุ๋งจูฮุดนัก เหนจะคิดกำจัดท่านเสียเปนมั่นคง กุ๋งจูหมีก็นึกตรึกตรองอยู่

กุ๋งจูฮุดครั้นแจ้งว่าโกกีนีบุตรกุ๋งจูหมี จึ่งลอบบอกหงอเสงผู้บิดา หงอเสงแจ้งดังนั้นก็ใครฆโกกีนีจึ่งให้หาโกกีนีเข้าไปว่า ตัวจะแกล้งให้บุตรเราผิดใจกันฤๅ โกกีนีก็มิได้ตอบประการใด ครั้นหงอเสงออกขุนนาง โกกีนีก็ไปบ้านกุ๋งจูหมี เล่าความซึ่งหงอเสงว่านั้นให้กุ๋งจูหมีฟัง แล้วว่าท่านกับข้าพเจ้ารักกันมานี้ เหนจะมีผู้บอกหงอเสงเปนมั่นคง

กุ๋งจูหมีจึ่งว่าความทั้งนี้ เราเหนกุ๋งจูฮุดผู้เดียว ด้วยกุ๋งจูฮุดชังท่านนัก ท่านลืมไปแล้วฤๅ ครั้งบิดาเราจะเลื่อนที่ท่านเปนไตหูขุนนางผู้ใหญ่ กุ๋งจูฮุดก็ทัดทานไว้ บิดาเราจึ่งมิได้ตั้งท่าน อันกุ๋งจูฮุดลอบเอาความบอกบิดาเรา หวังจะมิให้เรากับท่านไปมาหากันได้ แต่บุญบิดาเรายังอยู่ กุ๋งจูฮุดยังทำถึงเพียงนี้แล้ว ถ้าหาบุญบิดาเราไม่ ที่ไหนเราจะอยู่ในเมืองเตงได้ กุ๋งจูหมีว่าแล้วถอนใจใหญ่ โกกีนีจึ่งว่า เมื่อ

กังจูฮุดมิได้กรุณาข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็จะฝากชีวิตรกับท่านโกถีนี้กับกังจูหมีกี่ร่วมคิดกันดอยจะทำร้ายกังจูฮุด

ฝ่ายชัวจ๊กตั้งแต่แจ้งว่า กังจูฮุดมิได้ยอมเป็นบุตรเขย เจ้าเมืองเจ๋กี๋ไม่สบายเลย จึงเข้าไปว่ากับหงอเสงว่า เมืองเจ๋กี๋เป็นเมืองใหญ่ทหารก็มาก ซึ่งชอบภอกับท่านนี้ก็เพราะรักใคร่กังจูฮุด หมายจะได้เป็นบุตรเขย ครั้งนี้เจ๋ฮูกังเจ้าเมืองเจ๋กี๋ได้ยกบุตรีให้แก่กังจูฮุดเอง กังจูฮุดว่าจะปลุกยาท่านก่อนบัดนี้กังจูฮุดก็มาถึงหลายวันแล้ว ข้าพเจ้าเหนว่าเจ๋ฮูกังเจ้าเมืองเจ๋จะคอยฟังข่าว ข้าพเจ้าคิดว่าขอท่านให้ผู้มีสติปัญญาไปเมืองเจ๋กำหนดฤกษ์ให้เป็นแน่

หงอเสงจึ่งว่าเมื่อกังจูฮุดแรกมาถึงก็เล่าให้เราฟังว่า เจ๋ฮูกังจะยกบุตรีให้ เราดูที่กังจูฮุดไม่เตมใจ เราจำจะถามกังจูฮุดก่อน แล้วหงอเสงก็ให้คนใช้ไปบอกกังจูฮุดมาที่ข้างใน หงอเสงจึ่งว่ากับกังจูฮุดว่า เราได้ยินกิตติศัพท์เขาเล่าฦๅว่านางบุนเกียงบุตรีเจ๋ฮูกังรูปงาม แลเมื่อเจ้าไปช่วยทำศึกนั้น เจ๋ฮูกังก็ได้ยกให้เจ้า เหตุไรเจ้าจึ่งบิดพลิ้วอยู่ เจ้าไม่ชอบใจฤๅ ถ้าเจ้าชอบใจแล้วบิดาจะได้ให้ไปนัดการลงเป็นแน่

กังจูฮุดจึ่งว่าเมื่อข้าพเจ้าไปอยู่เมืองเจ๋นั้น ได้ยินข่าวระคายเข้าหูอยู่ ข้าพเจ้ามิได้รับคำเจ๋ฮูกังนั้น เพราะคิดว่าอิสตรีจะมีตระกูลรูปร่างงามประการใด ถ้าใจไม่งามแล้วก็ภางามทั้งปวงเสียไปสิ้น บิดาจงตำริหดูเถิด หงอเสงจึ่งว่าเมื่อเจ้ารังเกียจอยู่ดังนั้น บิดาจะขอบุตรีเจ้าเมืองตินให้ กังจูฮุดก็มีความยินดี หงอเสงก็ให้ขุนนางผู้ใหญ่ไปขอนางฮุยสี

บุตรีเจ้าเมืองตัน หวนกังก็ยอมยกให้ ครั้นถึงฉวันฉุกษดี หงอเสงก็แต่งไปรับนางอุยสีมาอยู่กินกับกังจูฮุด

ฝ่ายเจ้ฮูกังเจ้าเมืองเจ๋เจ้งว่า กังจูฮุดได้ลูกสาวเจ้าเมืองตันเป็นภรรยาก็น้อยใจนักจึงคิดว่า นางบุนเกียงบุตรีเราถึงงาม ถึงเพียงนี้ จะวิตกอะไรที่จะหาคู่มิได้ เจ้ฮูกังนั้นมีบุตรีสองคน พี่ชื่อซุนเกียง น้องชื่อบุนเกียงแลนางซุนเกียงผู้พี่นั้นเจ้าเมืองโอยมาขอไปเป่นภรรยา ยังแต่บุนเกียงผู้น้องนั้นรูปร่างงามอิสัตรีในเมืองเจ๋ไม่มีเหมือน

เจ้ฮูกังมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อกังจูหยี ต่างมารดากับนางบุนเกียง ๆ อ่อนกว่ากังจูหยีสองปี กังจูหยีนั้นรูปงามเฉลียวฉลาด มักเสพสุราเป่นนักเลงเล่นชู้สาว นางบุนเกียงกับกังจูหยี ขณะเมื่อยังเด็กเล็กอยู่นั้นเล่นด้วยกัน ครั้นกังจูหยีรุ่นหนุ่ม นางบุนเกียงรุ่นสาว กังจูหยีกับนางบุนเกียงก็ลอบรักสมัครสังวาสกันผู้ใดมิได้รู้ด้วยไม่สังเกต

เจ้ฮูกังขณะเมื่อกังจูฮุดเจ้าเมืองเตง มาช่วยทำการศึกเมืองเจ๋นั้น เจ้ฮูกังสรรเสริญต่อหน้านางบุนเกียงว่า กังจูฮุดบุตรเจ้าเมืองเตงรูปร่างงามผึ่งผ่อนปพุ่งก็เข้มแข็ง บันดาลูกเจ้าเมืองน้อยใหญ่หามีเสมอกังจูฮุดไม่ นางบุนเกียงได้ฟังบิดาสรรเสริญกังจูฮุดดังนั้น ก็คิดรักใคร่ผูกพันชู้ในกังจูฮุดนัก ครั้นรู้ว่ากังจูฮุดไปได้ลูกสาวเจ้าเมืองตันเป่นภรรยาแล้ว นางบุนเกียงก็เสียใจไม่เป่นอันกิน อันนอนจนป่วยลง เพราะความกรอมใจ

กังจูหยีครั้นเจ้งว่านางบุนเกียงป่วย ก็เข้าไปเยี่ยมถึงที่

ข้างใน เหนนางบุนเกียงนอนผินหลังออกมาข้างน่าเตียง กังจูหยีจึงนั่งลงข้าง หลังเอามือพาดลงที่สเอวนางบุนเกียง แล้วถามว่าเจ้าเจ็บป่วยประการใด นางบุนเกียงเหลียวมาเหนกังจูหยีก็ทำเปนโกรธผลักมือเสียแล้วว่า ถ้าตายก็ตายเสียเปล่า นี่หากว่าไม่ตายจึงได้มาเหนหน้า กังจูหยีจึงว่าถ้าเจ้าไม่ป่วยที่ไหนพี่จะได้พบเจ้า หญิงคนใช้ที่ปรนนิบัติรู้ทีก็ผ่อนกันออกมาเสียข้างนอกฉาก กังจูหยีกับนางบุนเกียงก็พูดจาลูกต้องกันตามเคยมาแต่ก่อน

ขณะนั้นเจ้าสูกังแจ้งว่านางบุนเกียงป่วยก็ลงไปเยี่ยม พบกังจูหยีกับนางบุนเกียงอยู่สองต่อสอง เหนกิริยาปลาดก็คิดกริ่งใจจึงว่ากับกังจูหยีว่า น้องเปนสาวเจ้าเปนหนุ่มเข้ามาอยู่ในที่ลับดังนี้ แต่บิดาแลจะเหนใจเจ้า คนข้างนอกเขาจะมิครหานินทาฤๅ กังจูหยีมิได้ตอบประการใด เจ้าสูกังจึงกำชับ หญิงคนใช้ให้ผลัด เปลี่ยนกัน พยาบาล อย่าให้ขาดได้ แล้วเจ้าสูกังก็กลับมาที่อยู่ จึงให้ผู้มีสติปัญญาไปขอลูกสาวเจ้าเมืองซองให้กังจูหยี เจ้าเมืองซองก็ยอมให้ กังจูหยีแจ้งว่าบิดาไปขอลูกสาวเจ้าเมืองซองได้มีความชื่นชีนัก แต่นั้นมาก็มิได้ให้คนใช้ไปถามข่าวนางบุนเกียงเลย นางบุนเกียงก็ยิ่งเสียใจป่วยหนักลง เจ้าสูกังก็ไม่สบายกำชับผู้พยาบาลทุกเวลา

ฝ่ายเจ้าเมืองฟ่อได้สมบัติแต่อายุสิบห้าปี ยังไม่มีภรรยาหลวง กังจูเด็กขุนนางผู้ใหญ่จึงว่า ประเวณีเจ้าเมืองถ้าอายุสิบห้าปี ก็จำจะหาภรรยาจะได้มีบุตรสืบแซ่ต่อไป

เจ้าเมืองพ่อจึงว่าทุกวันนี้ก็คิดอยู่แต่มิได้แจ้งว่าลูกสาวเจ้าเมืองใดจะดี กังจูเต็กซึ่งเป็นที่ไหวใจจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินคำลูกค้าไปค้าขายณเมืองเจ๋มาสรรเสริญว่า ลูกสาวเจ้าเมืองเจ๋ ชื่อนางบุนเกียงรูปงามนัก ทั้งสติปัญญาก็เฉลียวฉลาด ผู้รู้กล่าวกลอนแต่งโคลงชมโฉมนางบุนเกียงไว้ว่า ผิวเนื้อหน้านวลเหมือนดอกโถเมื่อต้องแสงพระจันทร์ ทีจะยิ้มก็งามเหมือนดอกไม้พึงจะแย้ม กิริยาอัชฌาไสยหน้าชมเหมือนหยกอย่างดี สมกับที่ชื่อนางบุนเกียง

เจ้าเมืองพ่อได้ฟังดังนั้นก็คิดรักใคร่นางบุนเกียง จึ่งว่าทำประการใดเราจะได้นางบุนเกียงมาเป็นภรรยา กังจูเต็กจึ่งว่าเมืองเราก็เป็นเมืองใหญ่ ยศศักดิ์เสมอกันกับเมืองเจ๋ ท่านไปขอนางบุนเกียง เหนเจ๋ฮูกังจะไม่ตัดไมตรีท่าน เจ้าเมืองพ่อก็ให้กังจูเต็ก คุมเครื่องบรรณาการไปขอนางบุนเกียงเมืองเจ๋ เจ๋ฮูกังก็ยอมให้แล้วว่า บัดนี้นางบุนเกียงบุตรีเรายังบ่วยอยู่ ถ้าหายแล้วท่านจึงแต่งคนมารับเถิด กังจูเต็กคำนับลามาแจ้งแก่เจ้าเมืองพ่อทุกประการ เจ้าเมืองพ่อก็มีความยินดีนัก จึงแต่งให้คนสนิทผลัดเปลี่ยนกันไปสืบข่าวนางบุนเกียงมิได้ขาด

ฝ่ายเจ๋ฮูกังครั้งถึงฉวันฤกษดี ก็แต่งการไปรับลูกสาวเจ้าเมืองซองมาให้อยู่กินกับกังจูหยีผู้บุตร เจ้าเมืองพ่อก็แต่งเครื่องบรรณาการมาคำนับทำขวัญ เจ๋ฮูกังก็มีความยินดี ฝ่ายนางบุนเกียงครั้นแจ้งว่า บิดายกให้เจ้าเมืองพ่อแล้วก็สิ้นความทุกข์บ่วยก็คลายขึ้น คนสนิทเจ้าเมืองพ่อให้มาสืบอาการ

ก็กลับไปแจ้งกับเจ้าเมืองพ่อว่า นางบุนเกียงหายป่วยแล้ว เจ้าเมืองพ่อก็มีความยินดียิ่งนัก จึงให้กังจูเต็กกำหนดฤกษ์การณเมืองเจ๋ เจ๋ฮูกังจึงว่าบุตรเราหายแล้ว ท่านจะรับไปเมื่อไรก็ตามเถิด กังจูเต็กก็มาแจ้งความแก่เจ้าเมืองพ่อตามคำเจ๋ฮูกัง เจ้าเมืองพ่อก็จัดแจงเตรียมการไว้พร้อม ครบวันฤกษ์ดีจะไปรับนางบุนเกียง

ฝ่ายกังจูหยีครั้นแจ้งว่ากังจูเต็กมานัดงาน จึงคิดว่านางบุนเกียงจะไปเมืองพ่อเสียแล้ว ทำประการใดจะได้ชมเชยให้อิ่มใจ กังจูหยีแต่งโคลงเปนใจความว่า โถอูหัว แปลว่าดอกโถเกิดในดวงพระจันทร์ ชันกีเฮ ได้เคยชมเปนที่ชื่นใจ ตองฮ่อบุตเทีย ใจไม่ลืมที่เคยชื่นเลย เสียวหยีฮุยเซีย จะต้องจำใจชมดอกหญ้า อูเจียฮียกอูเจีย ใจจะขาดคิดเสียดายไม่รู้ลืมเลยด้วยความอาลัย ครั้นทำโคลงแล้วจึงให้หญิงคนสนิทเอาซ่อนใส่ในกระเช้าดอกไม้ ลอบไปให้นางบุนเกียง ๆ รับเอามาอ่านดูได้ความแล้ว จึงเขียนโคลงตอบไปใจความว่า โถอูเฮง แปลว่าดอกโถเกิดในดวงพระจันทร์ ฮ่อหัวก็เลง แต่ก่อนก็มีผู้คอยชมรัศมี กิมจือบุตเทีย บัดนี้ก็หาเปนที่ต้องการไม่ ก็ขอให้ลูกฉุน เหมฤดูดอกโถจะไม่กลับมา ฮูเหลงฮูฮกฮูเหลง ถึงสั่งก็สั่งเสียเปล่า เขียนแล้วจึงพับผนึกส่งให้คนเอาไปให้กังจูหยี ๆ อ่านแจ้งความแล้วยิ่งรักนางบุนเกียงหนัก นอนรำพึงคิดหาเหตุจะให้พบพูดจากันสักครั้งหนึ่งก็ไม่สมความคิด

กังจูหยีมีความร้อนใจนัก จึงคิดทำจะอายาไปส่งนาง

บุนเกียง เหนจะได้ส่งนางสมดวามคิด กุ่งจูหยีจึ่งเข้าไปคำนับเจ้าสูกุ่งแล้วว่า ซึ่งบิดาจะไปส่งนางบุนเกียงครั้งนี้ เจ้าเมืองพ่อหาได้มารับเองไม่ การบ้านเมืองก็มีมากขอจงอยู่รักษาเมืองเถิด ข้าพเจ้าจะขอไปส่งนางบุนเกียงเอง

เจ้าสูกุ่งจึ่งว่า เราได้ออกปากว่าจะไปส่งนางบุนเกียงแล้ว ครั้นจะมิไปเจ้าเมืองพ่อก็จะน้อยใจ ขณะเมื่อพูดกันอยู่ภอมีผู้มาแจ้งแก่เจ้าสูกุ่งว่า กุ่งจูเต็กขุนนางเมืองพ่อจะมารับบุตรีท่านเจ้าสูกุ่งก็ให้จัดทรัพย์สิ่งของบันทุกเกวียนไว้เปนอันมาก แล้วให้นางบุนเกียงไปเที่ยวลาญาติพี่น้องทั้งปวง นางบุนเกียงก็ไปลากุ่งจูหยี ๆ รู้ว่านางบุนเกียงมา ก็มารับเชิญให้นั่งที่อันเดียวกัน จึ่งให้หญิงคนใช้ยกโต๊ะมาตั้งแล้ว กุ่งจูหยีว่ากับนางบุนเกียงว่า เจ้ากับพี่แต่ก่อนเคยเสพสุราด้วยกันบัดนี้จะจากพี่ไปแล้ว จงเสพสุราด้วยกันกับพี่ให้สบายสักเวลาหนึ่งเถิด แล้วกุ่งจูหยีก็รินสุราส่งให้นางบุนเกียง ๆ จึ่งว่าข้าพเจ้าป่วยครั้งนี้ยังหาหายสนิทไม่ ยังเปนเม็ดตอดอยู่ในคอจะเสพสุราที่พี่รินนี้ที่ไหนจะกลืนเข้าไปได้

กุ่งจูหยีได้ฟังนางบุนเกียงพูดจาเนบแนมดังนั้นก็ยิ้มอยู่ครั้นจะโต้ตอบก็เหนหญิงคนใช้ตามมามากเกรงจะเกิดความ จึ่งว่าครั้งนี้เจ้าจะมีแต่วันไกลแล้วหนอ นางบุนเกียงจึ่งตอบว่าถ้าพี่เดือนวันดีจะกลับมาอยู่ แล้วนางบุนเกียงคำนับลากุ่งจูหยี ๆ แลตามจนลับตาคิดเศร้าใจ ฝ่ายเจ้าสูกุ่งครั้นถึงฉวันฤกษดีก็ไปส่งนางบุนเกียงเมืองพ่อ

ขณะนั้นพระเจ้าฮวนอ๋องครองเมืองหลวงได้สิบแปดปี มี

ผู้มาทูลว่าหงอเสงแอบรับสั่ง เที่ยวตีหัวเมืองทั้งปวงได้ความเดือดร้อนก็ทรงพระโกรธ จึงตรัสกับขุนนางทั้งปวงว่า หงอเสงคิดทำการดังนี้ จำเราจะยกทัพไปกำจัดหงอเสงเสียจากเมืองเตง เด็กกังหลิมทูจึงทูลว่า หงอเสงนั้นตั้งแต่บู้แลบิดาจนตัวหงอเสง ได้ทำความชอบไว้ต่อแผ่นดินหลายครั้ง ซึ่งหงอเสงทำผิดก็ขอให้มีรับสั่งไปหาตัวมาทำโทษภอสมควร ที่จะยกทัพไปนั้นจะเสียพระเกียรติยศ

พระเจ้าสวนอ้อจึงตรัสว่า หงอเสงดุหมิ่นเราหลายครั้งแล้ว ซึ่งจะไปหาตัวมานั้น ถ้าหงอเสงมิมาเราจะได้อัปยศแก่หัวเมืองทั้งปวง เราจะไปเองจึ่งจะได้ตัวหงอเสง แล้วพระเจ้าสวนอ้องสั่งให้เกณฑ์กองทัพยกไปตีเมืองเตง ฝ่ายหงอเสงรู้จึงปฤกษากับขุนนางทั้งปวงว่า พระเจ้าสวนอ้องให้ทหารยกกองทัพมาตีเมืองเรา ท่านทั้งปวงจะคิดประการใด

ขัวจีกที่ปฤกษาจึงว่า ครั้งนี้พระเจ้าสวนอ้องเสดจ์มาเองครั้นเราจะรบพุ่งต้านทานก็เหมือนหากพัญญูไม่ ขอท่านจงแต่งเครื่องบรรณาการไปอ้อนวอนรับผิดแต่โดยดีจึ่งจะชอบ หงอเสงจึ่งว่า บู้แลบิดาเราก็ได้ทำความชอบมาสามแผ่นดินแล้ว ตัวเราก็ได้ทำความชอบเปนอันมาก ซึ่งพระเจ้าสวนอ้องยกมาครั้งนี้ด้วยกำลังไทโย จะให้เอาตีต่อนั้นแม้นไม่สมคิดแล้วจะแก้ตัวยาก จำจะคิดรบพุ่งภอรักษาชีวิตร แลกระดูกบิดามารดาไว้ก่อน

ไกกีนีจึงว่า พระเจ้าสวนอ้องยกทัพมาครั้งนี้ จะทำอะไรได้กับเมืองเรา ด้วยพระเจ้าสวนอ้องให้ทัพเมืองขัว เมืองไอย

เปนบ๊ีซ้าย ให้กังจูไถเมืองตินคุมทหารเข้ากองหลวง แลกังจูไถกับเราก็ชอบกัน ซึ่งยกมานี้เพราะขัดรับสั่งพระเจ้าฮวนอ๋องไม่ได้ ประการหนึ่งกังจูไถฆ่ากังจูเมียนผู้พี่เสีย ตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าเมืองตินใหม่ ทหารเอกทหารเลวก็ยังหาพร้อมใจกันไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าจะออกโจมตีทัพหลวงทีเดียว ทหารกังจูไถไม่เปนใจรบก็จะแตกไปโดยง่าย ถ้าทัพหลวงแตกแล้วทัพเมืองชัว เมืองโอยก็จะพลอยแตกไปเอง หงอเสงก็เหนชอบด้วย พอชาวด่านมาแจ้งว่า ทัพพระเจ้าฮวนอ๋องยกมาตั้งค่ายมั่นอยู่ตำบลฮิกก๊ก หงอเสงจึ่งจัดทัพให้ทันเซ็กเปนบ๊ีกซ้าย ชัวจ๊กเปนบ๊ีกขวา ให้โกกีนี จ๊กเยียมเปนทัพหน้า ให้ทงวนหวนกับแฮซกเฮงอยู่ในกองทัพ หงอเสงก็ยกมาตั้งค่ายมั่นลงณตำบลฮิกก๊กใกล้ค่ายพระเจ้าฮวนอ๋องประมาณห้าสิบเส้น

พระเจ้าฮวนอ๋องเหนกองทัพหงอเสงยกมา ก็ยิ่งทรงพระโกรธนัก จึ่งสั่งให้เตรียมทหารจะเสด็จออกไปรบ เด็กกังหลิมสูจึ่งทูลว่า พระองค์เปนกระษัตริย์ซึ่งจะออกรบกับทหารเมืองเดง ถึงจะมีไชยชะนะก็ไม่เปนเกียรติยศ ขอให้แต่งทหารที่มีฝีมือออกไปรบก่อน พระเจ้าฮวนอ๋องก็เหนด้วย จึ่งให้กังจูไถ เด็กกัง หลิมสูออกไปรบ นายทหารทั้งสามก็ยกทหารไปถึงน่าค่ายหงอเสง แล้วให้ตีกลองรบแลม้าพ่อฮ้อก็อึงขึ้น

หงอเสงเหนดังนั้นก็ให้กำชับนายทหารบ๊ีกซ้ายขวา ให้คอยดูธงสำคัญค่ายแม่ทัพ ถ้าเหนธงใหญ่ยกขึ้นก็ให้พร้อมกันระดมตีตลุมบอนให้กระทั่งถึงทัพหลวง นายทหารทั้งสามของ

ก็เตรียมตัวคอยดูธงสัญญาอยู่

ฝ่ายกังจูโลกับเด็กกังหลิมฮู มิได้เห็นทหารหงอเสงออกมารบ ก็ให้ทหารเลวเข้าไปร้องท้าทายหงอเสงเปนข้อหยาบช้าต่าง ๆ ทหารในค่ายหงอเสงก็สงบอยู่ ทหารกังจูโลเข้าไปร้องท้าทายแต่เช้าจนเพลาบ่าย ฝ่ายหงอเสงนั่งเสพสุราอยู่บนหอรบ ครั้นเห็นทัพกังจูโล ทั้งม้าทั้งคนอิดโรย กำลังด้วยต้องแสงแดดร้อน หงอเสงก็ให้เชิดเสงโบกธงสัญญาขึ้น โกกีนี่ก็ยกทหารออกจากค่ายเข้ารบกับทัพกังจูโล ๆ ไม่เปนใจรบพุ่งก็แตกถอยมาประทะทัพหลวง โกกีนี่ได้ทีก็พาทหารไล่ฆ่าฟันทหารกังจูโลเข้าประตูค่ายมิทัน ก็พังค่ายหลวงหลายลงทั้งสี่ด้าน ทหารในกองทัพก็แตกตื่นหนีออกจากค่ายเปนอลหม่าน

หงอเสงรีบยกหนุนโกกีนี่ไป ทหารเมืองเตงฆ่าฟันทหารในกองทัพหลวงล้มตายเปนอันมาก พระเจ้าฮวนอ้องเห็นจะต้านทานมิได้ จึงให้เด็กกังหลิมฮูมาบ้องกันทหารข้างหลัง พระเจ้าฮวนอ้อง ก็ภาทหารถอยรบไปทางประมาณ สามสิบเส้น จึกเยียมนายทหารเมืองเตงเห็นได้ที คุมทหารออกจากชายป่ารบสกัดต้านหน้าไว้ ทหารในกองทัพหลวงเห็นกองทัพมาสกัดต้นทางก็ตกใจ ต่างทิ้งม้าและเครื่องสาตราวุธวิ่งบุกป่าไปเหยียบกันตายเปนอันมาก เด็กกังหลิมฮูเห็นดังนั้นก็ทิ้งทวนเสีย ถอดกระบี่ออกโจรจากเกวียนวิ่งสกัดทหารซึ่งหนีเข้าป่านั้น ฟันตายลงเปนหลายคน แล้วตัดเอาศีศะชูขึ้นประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ศีกเสียที่แต่เพียงนี้หาควรที่จะตกใจวุ่นวายไม่ ถ้าผู้ใดไม่เปนใจจะรบพุ่งฆ่าศึก เราจะตัดศีศะเสีย

เหมือนทหารคนนี้ ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นกลัวอาญาก็กลับหน้ามารบพุ่งกับทหารจ๊กเยียมเปนสามารถ

จ๊กเยียมแลไปเหนพระเจ้าฮวนอ๋อง ทรงเกราะทองกั้นสัปทนยืนอยู่กลางทหาร จึ่งเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกพระเจ้าฮวนอ๋องล้มลง ทหารซึ่งรักษาพระองค์ก็เข้าไปป้องครองไว้ แลลูกเกาทัณฑ์นั้นตัดเกราะเข้าไปกองถึงสนองพระองค์ชั้นใน มิได้เปนอันตรายพระองค์

ขณะเมื่อพระเจ้าฮวนอ๋องล้มลงนั้น จ๊กเยียมขับม้าฝ่าทหารเข้าไปจะจับพระเจ้าฮวนอ๋อง เด็กกังหลิมฮูก็กลับเข้ารบกับจ๊กเยียม พอหงวนหวนกับทหารหงอเสงตามเข้าไปทัน ก็เข้าช่วยจ๊กเยียมรุมรบกับเด็กกังหลิมฮูเปนสามารถ

หงอเสงเร่งทหารหนุนมาข้างหลัง แลไปเหนทัพพระเจ้าฮวนอ๋องแตกยับเยิน จึ่งคิดว่าถ้าจะให้ทหารตามตีซ้ำเติมไปบัดนี้ เหนพระเจ้าฮวนอ๋องจะเปนอันตรายในกลางศึกเปนมั่นคง แม้นพระเจ้าฮวนอ๋องเปนอันตรายลงเพราะทหารเรา คนทั้งแผ่นดินก็จะติเตียนว่าเราหามีกตัญญูไม่ หงอเสงให้ตีม้าพ่อเรียกทหารกลับ จ๊กเยียมหงวนหวนทันเด็กได้ยินเสียงม้าพ่อสัญญาก็ละจากเด็กกังหลิมฮูภาทหารถอยมา แต่จ๊กเยียมคิดเสียดายที่ได้ทีมิรู้แล้ว

แลขณะเมื่อโกกีนี่เข้าตีกังจุโกนั้น ชัวจ๊กก็ตีทัพเมืองชัวเมืองโอย ทหารเมืองชัวเมืองโอย เหนทัพหลวงแตกแล้วก็มิได้สู้รบ ต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด ทันเด็กทหารหงอเสงก็ตีทัพจิวกังเซ็กเตียนแตก ฆ่าทหารเลวล้มตายเปนอันมาก

ฝ่ายพระเจ้าฮวนอ๋องครั้นทหารหงอเสงถอยไปแล้ว ก็ล่าทัพมาตั้งค่ายมั่นอยู่ใกลแดนเมืองเตง ประมาณสองร้อยเส้น ภอจิวก๋งเฮ็กเตียนไปถึง เข้าไปเฝ้าทูลความที่เสียทีแก่ฝ่ายศึกนั้นทุกประการ แล้วว่าซึ่งทัพหลวงแตกยับเยินครั้งนี้ เพราะทัพเมืองตินไม่เปนใจรบ พระเจ้าฮวนอ๋องจึงตรัสว่า เราใช้คนผิดเสียแล้ว

ฝ่ายทหารหงอเสงครั้นมาถึงค่ายพร้อมกัน ต่างก็เล่าความซึ่งมีไชยชะนะให้หงอเสงฟังทุกประการ แต่จ๊กเยียมนั้นว่า ข้าพเจ้าเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกพระเจ้าฮวนอ๋องล้มลงเจียนจะได้ตัวอยู่แล้ว หากท่านให้ตีม้าพ่อขึ้นพระเจ้าฮวนอ๋องจึงได้รอดตัวไปได้ หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็ดกใจ คิดจะเอาโทษจ๊กเยียม ก็เกรงว่าทหารทั้งปวงจะเสียใจ จึงเรียกชัวจ๊กเข้าไปใกล้ แล้วกระซิบว่ากับชัวจ๊กว่า พระเจ้าฮวนอ๋องเปนกระยัตริยแม่พระเจ้าบู่อ๋อง แต่เราแขงเมืองสู้รบก็ผิดหนักหนาแล้ว จ๊กเยียมทหารเราซ้ำยิงเอาพระเจ้าฮวนอ๋องอีกเล่า ถ้าพระเจ้าฮวนอ๋องเปนอันตรายลงเพราะมือทหารเรา ความชั่วจะคิดซื้ออยู่ชั่วพระจันทร์พระอาทิตย์ เรามีความวิตกนักจะทำประการใดดี

ชัวจ๊กจึงว่าท่านว่านี้ควรนัก แต่ข้าพเจ้าแหนว่าครั้งนี้พระเจ้าฮวนอ๋องจะคิดเองจึงผิมือความคิดท่านยิ่งนัก ในฤดูนี้เหนยังไม่คิดมาแต่ต้นท่าน ถ้าท่านแต่งเครื่องบรรณาการไปอ่อนน้อม ถึงพระเจ้าฮวนอ๋องจะคิดเคืองประการใด ก็เหนจะต้องจำพระไทยรับ ด้วยพระเจ้าฮวนอ๋องเสียทแกลวทหารลงครั้งนี้

มาภนัก ถ้าท่านมิได้กตัญญูยกตามไปตีเอาเมืองหลวง ที่ไหน พระเจ้าฮวนอ๋องจะรักษาสมบัติไว้ได้

หุงอเสงก็เทนด้วย จึ่งว่าอันจะให้ผู้อื่นคุมเครื่องบรรณาการไปเราไม่เต็มใจเลย จะใคร่ให้ท่านไปเอง จะได้สืบพระอาการพระเจ้าฮวนอ๋องที่ถูกเกาทัณฑ์นั้นด้วย แล้วหงอเสงให้จัดโคสิบสองตัว แพะร้อยตัว เข้าโภชสาลี แลสิ่งของทั้งปวงร้อยเกวียน ให้ชักจีกรีบไปแต่ในเพลากลางคืน ชัวจีกครั้นไปถึงค่ายหลวง ภอพบเด็กกังหลิมฮูชัวจีก ก็เล่าความที่หงอเสงใช้มานั้นให้เด็กกังหลิมฮูฟังทุกประการ

เด็กกังหลิมฮูก็เข้าไปเฝ้าทูลพระเจ้าฮวนอ๋องว่า หงอเสงแต่งให้ขุนนางเมืองเตงคุมเครื่องบรรณาการมาถวาย จะขอเฝ้าพระเจ้าฮวนอ๋อง ๆ ก็สั่งให้หาชัวจีก ๆ ก็เข้าไปถวายบังคมแล้วจึ่งกราบทูลว่า ซึ่งหงอเสงทำให้พระองค์ขัดเคืองพระไทยนั้น บัดนี้รู้ไทยผิด จึ่งให้ข้าพเจ้าคุมเครื่องบรรณาการมาถวาย รับพระราชทานไทยขอเป็นข้าขึ้นกับเมืองหลวงตามอย่างแต่ก่อน พระเจ้าฮวนอ๋องคิดแค้นพระไทยขึ้นมา มิได้ตรัสประการใด

เด็กกังหลิมฮูเทนพระจริต พระเจ้าฮวนอ๋องขัดเคืองหงอเสงนัก จึ่งว่ากับชัวจีกว่า เมื่อหงอเสงรู้จักไทยตัวแล้วก็แล้วไปเถิด พระเจ้าแผ่นดินทรงพระเมตตามิได้ถือไทย

ชัวจีกก็กราบถวายบังคมลาออกมา แล้วแวะไปหาจิวกังเฮ็กเตียน ๆ ก็ออกไปรับคำนับกัน แล้วก็กามานั่งที่อันสมควร ชัวจีกจึ่งถามจิวกังเฮ็กเตียนว่า ซึ่งพระเจ้าฮวนอ๋อง

ฉุดเกาทัณฑ์นั้น ท่านได้เหนบาดแผลมากฤๅน้อยประการใด จิวก๋งเฮ็กเตียนจึ่งบอกว่า ฉุดเกาทัณฑ์นั้นมิได้ทำอันตรายพระองค์ ตัดแต่เกราะเข้าไปกอดึงสนองพระองค์ชั้นใน ชัวจ๊กก็มีความยินดีจึ่งว่า หงอเสงนายข้าพเจ้าทุกวันนี้เป็นทุกข์นักกลัวว่าพระเจ้าฮวนอ๋องพระชนมมาก ข้าพเจ้าจะลาท่านไปแจ้งความให้นายข้าพเจ้าสิ้นวิตก

จิวก๋งเฮ็กเตียนจึ่งว่า ท่านจงบอกหงอเสงด้วยเถิดว่าเมื่อแรกจะยกมานั้นเราก็ได้ทูลทัดทานหลายครั้ง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ทั้งนี้ก็สำหรับกรรมของเรา แลไพร่ฟ้าทั้งปวงที่จะได้ความลำบาก ชัวจ๊กก็คำนับลามาแจ้งแก่หงอเสงทุกประการ หงอเสงก็มีความยินดี

ฝ่ายพระเจ้าฮวนอ๋องครั้นชัวจ๊กกลับไปแล้ว เพลารุ่งเช้าก็เลิกทัพกลับไปเมืองหลวง พระเจ้าฮวนอ๋องคิดจะแก้แค้นหงอเสงมิได้ขาด จึ่งตรัสปฤกษาเด็กก๋งหลิมฮูว่า เราคิดจะมีหนังสือไปถึงหัวเมืองทั้งปวง ให้ยกกองทัพมาบันจบทัพเราไปแก้แค้นหงอเสงเสียให้จงได้ เราจึ่งจะนอนตาหลับ

เด็กก๋งหลิมฮูจึ่งทูลว่า พระองค์เสียทีหงอเสงมาครั้งนี้ก็ได้ความอัปยศแก่เมืองตินเมืองชัวอยู่แล้ว ซึ่งจะให้มีหนังสือรับสั่งไปแจ้งแก่หัวเมืองทั้งปวงนั้น เหมือนเอาความอายไปเที่ยวป่าวร้องให้รู้ทั้งแผ่นดิน แลบันดาหัวเมืองฝ่ายเหนือเล่า ก็เป็นพวกพ้องหงอเสงสิ้น แม้นเมืองใดไม่มาตามรับสั่ง ก็จะซ้ำเสียเกียรติยศไปอีก อันหงอเสงได้มาอ่อนน้อมรับผิดนั้น ข้าพเจ้าก็เหนว่าดีอยู่แล้ว พระเจ้าฮวน

อ้องได้ทรงฟังดังนั้นก็เคืองพระไทยจึงตรัสว่า แต่นี้เราไม่ออกชื่อหงอเสงเลย แล้วเสด็จเข้าข้างใน

ฝ่ายเจ้าเมืองชัวขณะเมื่อยกทัพมาบันจบทัพพระเจ้าฮวนอ้องไปตีเมืองเตงนั้น ชัวกุยผู้น้องเจ้าเมืองชัวไปพูดจากันกับทหารเมืองตัน ที่กุ่งจูโถคุมมานั้น ได้ความว่ากุ่งจูโถฆ่ากุ่งจูเมียนผู้พี่เสียตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าเมืองก็ตกใจนัก คิดวิตถถึงกุ่งจูเมียนผู้หลาน ด้วยกุ่งจูเมียนเจ้าเมืองตันนั้นเปนบุตรเขยเจ้าเมืองชัว ๆ เปนพี่ชายชัวกุย ครั้นมาถึงเมืองชัว ชัวกุยก็เอาความกุ่งจูโถฆ่ากุ่งจูเมียนเจ้าเมืองเสียนั้น เล่าให้ชัวกีเจ้าเมืองชัวผู้พี่ฟังทุกประการ

ชัวกีได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า เราจำจะไปกำจัดกุ่งจูโถเสียจึงจะได้ ชัวกุยจึงว่ากุ่งจูโถมักเสพสุรา แลเที่ยวไปไล่เนื้อมิได้ขาด ข้าพเจ้าคิดว่าจะแต่งคนให้ลอบไปฟังดู ถ้ากุ่งจูโถออกมาไล่เนื้อ เราจึงแต่งทหารจู่ไปจับเอาตัวมาฆ่าเสียเหนจะได้โดยง่าย ชัวกีก็เห็นด้วยจึงให้คนสนิทไปสืบดูฒเมืองตัน คนสนิทชัวกุยไปสืบได้ความแล้วก็รีบกลับมาบอกกับชัวกุยว่า บัดนี้กุ่งจูโถออกมาไล่เนื้ออยู่ปลายแดนเมืองตันได้สองวันแล้ว ชัวกุยแจ้งดังนั้นจึงจัดทหารม้าห้าร้อยแบ่งเปนสี่กอง แต่งเปนชาวป่า กำหนดให้ถึงพร้อมกันฒปากทางที่จะไปเมืองตัน ทหารทั้งสี่กองก็แยกกันลัดไปในป่า ตัวชัวกุยนั้นก็คุมทหารกองหนึ่ง รีบไปตามทางใหญ่ครั้นไปถึงแดนเมืองตันพร้อมกันก็แยกรายกันขุ่มอยู่ในป่า

ฝ่ายกุ่งจูโถครั้นเพลาเช้า ก็ขึ้นม้าภาทหารเกาทัณฑ์ออก

จากซุ้มร่มไม้ เที่ยวยิงเนื้อในป่าปลายแดน ภอเนื้อตัวหนึ่ง วิ่งผ่านหน้าม้ากุ่งจูโถมา กุ่งจูโถก็เอาเกาทัณฑ์ยิงเนื้อล้มลง ชัวกุยเหนดังนั้นก็ขับม้าเข้าไปชิงเอาเนื้อ กุ่งจูโถสำคัญว่าชาวป่าวก็โกรธ ชักกระบี่ออกจะฟันชัวกุย ๆ ก็ทำขับม้าหนีไปตามทางที่ซุ่มทหารอยู่ กุ่งจูโถก็ควบม้าไล่ตามไป

ทหารทั้งสี่กองซุ่มอยู่เหนดังนั้น ก็ขับม้ากลุ้มรุมกันฟันแทงกุ่งจูโถตาย ชัวกุยก็ตัดเอาศีศะกุ่งจูโถชูขึ้นร้องประกาศแก่ทหารกุ่งจูโถว่า เราชื่อชัวกุยเปนทหารเจ้าเมืองชัว ๆ แจ้งว่ากุ่งจูโถฆ่ากุ่งจูเมียนพี่ชายเสีย เจ้าเมืองชัวจึ่งให้เรามาฆ่ากุ่งจูโถผู้ทำผิดเสียบ้าง ท่านทั้งปวงมิได้มีความผิดก็อย่าตกใจเลย ทหารกุ่งจูโถได้ฟังดังนั้นต่างก็แลดูรู้จักจำได้ว่าชัวกุยน้องชายเจ้าเมืองชัว ต่างคนเข้าไปคำนับชัวกุยสิ้น

ชัวกุยเอาศีศะกุ่งจูโถผูกกับอานม้าภาทหารทั้งปวงเข้าไปในเมืองตัน บันดาทหารที่ตามไปนั้น ก็ร้องประกาศแก่ชาวเมืองทั้งปวงว่า กุ่งจูโถทำทรยศหยาบช้าฆ่าเจ้าเมืองตินซึ่งมีคุณแก่ราษฎรทั้งปวงเสีย บัดนี้ชัวกุยนายเรามาฆ่ากุ่งจูโถเสียแล้ว จะยกกุ่งจูเอียกบุตรกุ่งจูเมียนผู้ตายขึ้นเปนเจ้าเมืองตินแทนบิดา ชาวบ้านชาวเมืองแลขุนนางทั้งปวงได้ยินดังนั้น ต่างคนยินดีนัก ภากันไปคำนับชัวกุยสิ้น ชัวกุยตั้งกุ่งจูเอียกขึ้นเปนเจ้าเมืองตินแทนบิดา ขณะนั้นพระเจ้าฮวนอ่องเสวยราชสมบัติได้สิบแปดปี

ฝ่ายหิมถงเจ้าเมืองฉ่อหัวเมืองทิสใต้ตั้งบำรุงทหาร คิดตั้งตัวเปนใหญ่ แลหิมถองคนนี้เปนเชื้อพระเจ้าไกซินซี่ ก่อน

แผ่นดินห้องสินสืบลูกหลานมาหลายชั่วคนจนถึงหิมชุม ๆ ได้เป็นเจ้าเมืองฉ้อ แลหิมชุมนั้นมีบุตรสองคน ผู้พี่ชื่อหิมบัว ผู้น้องชื่อหิมถอง ครั้นหิมชุมตาย ขุนนางทั้งปวงตั้งหิมบัวเป็นเจ้าเมืองฉ้อ หิมถองจึ่งคิดฆ่าหิมบัวผู้พี่เสีย ได้เป็นเจ้าเมืองฉ้อ ๆ ตั้งอยู่ในยุติธรรม หัวเมืองทั้งปวงก็ขึ้นแก่เมืองฉ้อหลายเมือง เจ้าเมืองฉ้อก็ยิ่งมีน้ำใจกำเริบจะตั้งตัวเป็นเจ้าแผ่นดิน

ครั้นเจ้าว่าพระเจ้าเสวนอ้องยกทัพไปตีเมืองเตงสีย์ที่แก่หงอเสง หิมถองก็ยิ่งยินดีนัก จึ่งปฤกษากับเต่าเป็กปี่ว่า เราก็เป็นเชื้อสายกระษัตริย์สืบเชื้อมาแต่ก่อน บัดนี้ตูพระเจ้าเสวนอ้องก็ออยเกียวดิยศลงแล้ว หัวเมืองฝ่ายเหนือก็ตั้งแขงเมืองอยู่หาขึ้นไม่หลายเมือง อันเมืองเรานี้สมบูรณ์อาหารก็บริบูรณ์ ทหารแลเมืองขึ้นก็มีมาก เราคิดจะตั้งตัวเป็นเจ้าท่านจะเห็นประการใด

เต่าเป็กปี่จึ่งว่าถ้าดังนั้น จำจะคิดเกลี้ยกล่อมหัวเมืองให้เป็นไมตรีกับเราให้มาก แลตำบลอันดังนั้น เมืองชุยเป็นเมืองใหญ่ ถ้าได้เมืองชุยเป็นไมตรีแล้ว หัวเมืองเล็กน้อยแถบนั้น ก็จะพลอยเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเราสิ้น หิมถองจึ่งว่าทำประการใดจะเป็นไมตรีกับเจ้าเมืองชุยได้ เต่าเป็กปี่จึ่งว่าขอท่านยกทหารไปตำบลเฮปลายเมืองชุย แล้วจึ่งแต่งผู้มีสติปัญญาเข้าไปเชิญเจ้าเมืองชุยออกมา พูดจาตามธรรมเนียมที่จะเป็นไมตรี ถ้าเจ้าเมืองชุยมิออกมาเราจึ่งคิดต่อไป หิมถองก็เห็นด้วย จึ่งแต่งทหารพร้อมแล้วก็ยกไปตำบลเฮ

ปลายเมืองซุย หิมถองจึ่งให้เอียมเจียมเข้าไปเชิญเจ้าเมืองซุยให้ออกมาปลายแดน

เจ้าเมืองซุยแจ้งดังนั้น จึ่งปฤกษากุยเหลียงว่า เจ้าเมืองฉ้อให้มาเชิญเราออกไปจะเปนไมตรีด้วยเรา ท่านจะเหนประการใด กุยเหลียงจึ่งว่า เมืองเราเปนเมืองน้อย เมืองฉ้อเปนเมืองใหญ่ ซึ่งจะมาเปนไมตรีกับท่านนั้น ท่านอย่าเพ่อวางใจก่อน จะพูดจากับเจ้าเมืองฉ้อจงระมัดปากให้จงดี เสียวชูจึ่งว่า ท่านจะด่วนออกไปพูดจากับเจ้าเมืองฉ้อนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าจะขอออกไปพูดจาดูท่วงทีก่อน «เจ้าเมืองซุยก็เหนด้วย เสียวชูก็คำนับลาออกมาตำบลแฮ

เต๋าเป๊กปี่ซึ่งเปนที่ปฤกษาเจ้าเมืองฉ้อแจ้งว่า เสียวชูออกมา จึ่งเข้าไปว่ากล่าวแก่เจ้าเมืองฉ้อว่า เจ้าเมืองซุยให้เสียวชูออกมาดูท่วงทีท่าน อันเสียวชูคนนี้เปนคนอวดรู้ สติปัญญาต่ำช้านัก แลเมื่อเสียวชูจะเข้ามาหาท่านนั้น ท่านจงจัดเอาทหารที่หนุ่ม ๆ ไปซ่อนเสีย เอาแต่ทหารที่แก่ชรามาไว้ในค่ายท่าน เหนเสียวชูจะคิดประมาทเรา ๆ จะได้รู้ว่า เจ้าเมืองซุยจะเปนไมตรีกับเราโดยสุจริตฤประการใด เราจะได้คิดต่อไป แล้วเต๋าเป๊กปี่กระซิบความซึ่งคิดไว้นั้น ให้หิมถองฟังทุกประการ หิมถองก็เหนด้วย จึ่งให้จัดแจงทหารตามคำเต๋าเป๊กปี่

ฝ่ายเสียวชูครั้นไปถึงค่ายเจ้าเมืองฉ้อ เหนทหารในค่ายแต่ล้วนแก่ชราหาสมที่จะเอามาใช้สรอยเปนทหารไม่ เสียวชูคิดประมาทเจ้าเมืองฉ้อนัก ก็เดินเข้าไปในค่ายชั้นใน คำนับ

หิมถองแล้วว่า เจ้าเมืองชุยนายข้าพเจ้าป่วย ยังออกมาสนทนาด้วยท่านมิได้ก่อน จึ่งให้ข้าพเจ้าออกมาแทน เมื่อท่านมีกิจธุระประการใดของว่ากับข้าพเจ้าเถิด

หิมถองได้ฟังดังนั้นก็เข้าใจว่าเสียวชุดูหมิ่น จึ่งว่ากับเสียวชุว่า เมืองเราเปนเมืองน้อยทแกล้วทหารก็ไม่เต็มภูม เราแจ้งว่าเมืองชุยเปนเมืองใหญ่ บริบูรณ์ด้วยทแกล้วทหาร เราจึ่งอุส่าห์มาจะขอเปนไมตรี ด้วยกลัวเกลือกทุกข์ไภยจะมีมา จะพึ่งท่านเปนเมืองใหญ่ เสียวชุจึ่งว่า แต่บันดาหัวเมืองทั้งปวงน้อยใหญ่ในตำบลอันดังนี้ ก็ขึ้นกับเมืองชุยสิ้น เมื่อท่านจะเอาเปนที่พึ่งแล้ว ถ้าท่านมีสุขทุกข์ประการใด ก็บอกมาให้แจ้งเถิด นายข้าพเจ้าหาเสียไมตรีไม่ หิมถองจึ่งว่า เมื่อเข้าเมืองชุยป่วยอยู่แล้ว ท่านจงทำสัจแทนเถิด หิมถองกับเสียวชุก็ล้อยทีทำสัจเปนไมตรีกัน แล้วเสียวชุก็ลามาจากค่าย หิมถองก็ทำเปนที่จะถอยทัพให้เสียวชุเห็น

ฝ่ายเสียวชุครั้นเห็นหิมถองถอยทัพไป ก็วิบกลับมาเมืองชุย เล่าความซึ่งได้พูดจากับหิมถอง แลทำความสัจกันให้เจ้าเมืองชุยฟังทุกประการ แล้วว่าเจ้าเมืองฉ้อนั้น มีทแกล้วทหารแต่ล้วนเกียวา ข้าพเจ้าจึ่งทำสัจด้วย หวังจะให้หิมถองเจ้าเมืองฉ้อไว้ใจ บัดนี้หิมถองพึ่งกลับไป ข้าพเจ้าขอกองทัพตามไปตีตัดเอาทหารหิมถองมาสักกึ่งหนึ่ง ให้หิมถองรู้จักฝีมือเราไว้ ภายน่าไปหิมถองจะได้ยำเกรงท่าน

เจ้าเมืองชุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึ่งสั่งให้จัดแจงทหารจะยกตามตีทัพหิมถอง ฤาษีเหลียงจึ่งว่าเมืองฉ้อนั้น

ทแกล้วทหารล้วนผู้มือกล้าแขง ซึ่งเสียวชู่ว่ามีแต่ทหารแก่ชรา นั้นข้าพเจ้าเหนจะเปนกลอุบายหิมถอง ถ้าท่านยกตามไปก็จะเสียทีเปนมั่นคง เจ้าเมืองชุยได้ฟังกุยเหลียงหัดทานดังนั้น ก็คิดรวนเรเปนสองใจ จึงให้โหรหาฤกษ์ก็หาฤกษ์มิได้ เจ้าเมืองชุยก็มิได้ให้ยกทัพไปตามหิมถอง

ฝ่ายหิมถองค่อยเดิรทัพมา ตอยที่จะให้ทัพเมืองชุยตามตีเปนหลายเพลาแล้ว ก็หาเหนกองทัพเมืองชุยตามมาไม่ จึงปฤกษาเต่าเป็กปี่ว่า การที่คิดไว้เหนจะไม่สมคเนแล้ว เต่าเป็กปี่จึงว่าดังนั้น ท่านจงถอยไปตั้งอยู่ตำบลฉิมลก จึ่งให้หนังสือไปนัดบันดาหัวเมืองที่เปนไมตรีกับท่าน มาให้พร้อมกันณตำบลฉิมลก ถ้าเมืองชุยไม่ไปก็เหนว่าเสียสัจต่อเรา ๆ จึ่งยกกลับมาตีเอาเมืองชุยให้จงได้

หิมถองก็เหนชอบด้วย จึ่งให้ถอยทัพมาตั้งอยู่ตำบลฉิมลก แล้วให้มีหนังไปนัดหัวเมืองบันดาเปนไมตรีกันคือ เมืองบาหนึ่ง เมืองหยกหนึ่ง เมืองละบดหนึ่ง เมืองเตงหนึ่ง เมืองแหหนึ่ง เมืองกาหนึ่ง เมืองไลหนึ่ง เมืองอุนหนึ่ง เมืองยีหนึ่ง เมืองอิงหนึ่ง เมืองจีนหนึ่ง เมืองกังหนึ่ง เปนสิบสามหัวเมืองด้วยกันทั้งเมืองชุย บันดาหัวเมืองทั้งปวงแจ้งกำหนดนัดหิมถองก็มาพร้อมกัน แต่เมืองชุยกับเมืองอิงหามาตามกำหนดไม่ หิมถองให้เอียมเจียมคุมทหารพันหนึ่งยกไปตีเมืองอิง เจ้าเมืองอิงรู้ออกมาอ่อนน้อมรับผิด เอียมเจียมก็กลับมาแจ้งความกับหิมถองทุกประการ หิมถองก็มีความยินดี จึ่งปฤกษากับเต่าเป็กปี่ว่า เจ้าเมืองชุยเสียสัจ

ต่อเราแล้วจำจะยกไปกำจัดเสีย เต่าเป็กปี่ก็เห็นชอบด้วย หิมถองก็จัดทหารพร้อมแล้วก็ยกทหารไปเมืองชุยตั้งมั่นตำบลฮันตังนางประมาณห้าสิบเส้น

เจ้าเมืองชุยแจ้งว่า หิมถองยกมาจึงปฤกษากับขุนนางทั้งปวงว่า หิมถองยกมาครั้งนี้เราจะคิดสู้รบประการใด กุยเหลียงจึงว่าจะคิดสู้รบเอาไชยชะนะนั้นยากนัก ขอท่านจงแต่งให้ผู้มีสติปัญญาออกไปอ่อนน้อม ว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมเสีย เมืองเราจึงจะมีศุข เสียวซูจึงว่ากับเจ้าเมืองชุยว่า ท่านจะเกรงอะไรกับหิมถอง ครั้งนี้หิมถองจะเอาม้าแลอาวุธมาเป็นของกำนันเรา ขอท่านรีบเกณฑ์กองทัพให้พร้อมแต่ในเวลาวันนี้เถิด ด้วยข้าพเจ้าเห็นว่าหิมถองแรกยกทัพมาถึงม้าแลคนกำลังอิดโรย เรายกทัพออกโจมตีก็จะได้ไชยชะนะโดยง่าย

เจ้าเมืองชุยก็เห็นด้วย จึงจัดทัพให้เสียวซูเป็นปีกซ้าย กุยเหลียงเป็นปีกขวา เจ้าเมืองชุยเป็นทัพหลวง รีบยกทหารออกจากเมือง ครั้นไปถึงเขาลิมขัวใกล้ค่ายหิมถองประมาณสิบสี่เส้น เจ้าเมืองชุยก็ให้ตั้งมั่นอยู่ แล้วปฤกษาเสียวซู กุยเหลียงว่า ทัพเมืองฉ้อตั้งอยู่สามค่าย เราจะเข้าตีค่ายไหนก่อน กุยเหลียงจึงว่าจำจะตีค่ายปีกซ้ายก่อน ถ้าปีกซ้ายแตกแล้วค่ายกลางกับปีกขวาเห็นจะย่อท้อลง เห็นจะได้ไชยชะนะ

เสียวซูจึงว่า ซึ่งจะเข้าตีค่ายปีกซ้ายเหมือนคำกุยเหลียงว่านั้น เห็นเจ้าเมืองฉ้อจะหัวเราะเยาะเล่นว่า หลีกค่ายแม่ทัพ

เสีย ข้าพเจ้าคิดว่าเข้าตีเอาค่ายกลางที่เดียว ถ้าค่ายกลางแตกแล้วบีกซ้ายบีกขวาก็จะพลอยแตกเอง เจ้าเมืองชุยก็เหนด้วยจึงยกทหารตรงเข้าตีค่ายกลาง

หิมถองก็ยกทหารออกสู้รบต้านทานไว้ แล้วโบกธงให้บีกซ้ายบีกขวาตีกระหนาบล้อมกองทัพเมืองชุยเข้ามา เตาต้นทหารหิมถองขับม้ารำง้าวเข้ารบกับเสียวชูได้สิบเพลง เตาต้นเอาง้าวฟันเสียวชูตกม้าตาย แล้วเตาต้นขับม้าเข้าทหารไล่ฆ่าฟันทหารเมืองชุยตายเปนอันมาก กุยเหลียงต้านทานมิได้ก็ภาเจ้าเมืองชุยหักออกจากที่ล้อมหนีไป หิมถองก็ขับม้าเข้าทหารไล่ติดตาม ฆ่าฟันทหารเมืองชุยตายลงประมาณส่วนหนึ่ง เจ้าเมืองชุยเหนจะหนีมิทัน โจนลงจากเกวียนวิ่งหนีปนไปกับทหารเลว หิมถองก็ให้เก็บเอาเกวียนและม้าและเครื่องสาตราวุธได้เปนอันมากแล้วก็ภาทหารถอยมาค่าย

เจ้าเมืองชุยครั้นกลับมาถึงเมือง จึ่งว่ากับกุยเหลียงว่า เราเสียทีครั้งนี้เพราะไม่ฟังคำท่าน แล้วถามว่าเสียวชูอยู่ไหนเล่า ทหารเสียวชูก็บอกว่าเสียวชูตายเสียในที่รบแล้ว เจ้าเมืองชุยก็หอดใจใหญ่ กุยเหลียงเหนดังนั้นจึ่งว่า ท่านเสียดายมันไยซึ่งเสียทหารทั้งนี้มิใช่ความคิดเสียวชูฤๅ เจ้าเมืองชุยก็เหนด้วย จึ่งว่าราชการทั้งปวงเราให้เปนสิทธิ์แก่ท่านผู้เดียว

กุยเหลียงจึ่งว่า ถ้าท่านจะเชื่อถือข้าพเจ้าแล้ว จงแต่งผู้มีสติปัญญาออกไปอ่อนน้อมแก่เจ้าเมืองฉ่อเสียโดยเร็วเถิด ถ้าช้าอยู่เหนกองทัพเมืองฉ่อจะถึงเชิงกำแพง ราษฎรจะได้ความเดือดร้อน เจ้าเมืองชุยจึ่งว่า ครั้งนี้ท่านจงไปเองเถิด

ราษฎรจะได้พ้นอันตราย เจ้าเมืองชุยก็จัดแจงเครื่องบรรณาการให้กุยเหลียงรีบไปค่ายเจ้าเมืองฉ้อ ครั้นไปถึงจึ่งบอกนายประตูว่า เราชื่อกุยเหลียง เจ้าเมืองชุยให้คุมของมาคำนับเจ้าเมืองฉ้อ ทหารก็เข้าไปแจ้งความแก่หิมถอง ๆ ก็ให้กุยเหลียงเข้ามา

กุยเหลียงคำนับหิมถองแล้วว่า เจ้าเมืองชุยให้ข้าพเจ้าเอาสิ่งของทั้งนี้มาคำนับท่าน ด้วยข้อผิดมิได้ไปตามกำหนด หิมถองได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า นายท่านเสียสัจแล้ว ครั้นสู้รบเราไม่ได้สิกลับมาขอโทษ เมื่อแรกยกมานั้นเป็นไร มิออกมาอ่อนน้อมโดยดีเล่า นี่เราได้ทำเกินไปแล้วจะทำให้สำเร็จ

กุยเหลียงจึ่งว่า เมื่อแรกท่านยกมาถึงแดนเมืองชุยนั้น เจ้าเมืองชุยนายข้าพเจ้าก็จัดแจงเครื่องบรรณาการจะออกมาอ่อนน้อมต่อท่าน เสียวชุขุนนางที่ปฤกษาทัดทานไว้ แล้วอาษาออกกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน เมื่อนายข้าพเจ้าเสียทีกลับเข้าไปถึงเมืองนั้น ให้หาตัวเสียวชุจะตัดเอาศีศะมาคำนับท่าน ภอแจ้งว่าเสียวชุตายแล้วก็มีความยินดี จึ่งให้ข้าพเจ้าออกมาคำนับท่านจงกรุณาแก่เจ้าเมืองชุยเถิด บันดาหัวเมืองที่ขึ้นกับเมืองชุยนั้นจะมอบให้เป็นสิทธิ์แก่ท่านสิ้น

เต๋าเป๊กปี๋ที่ปฤกษาหิมถองจึ่งว่า ซึ่งเสียวชุตายเสียนั้นเป็นบุญของเจ้าเมืองชุยที่จะพ้นความฉิบหาย แล้วว่ากับหิมถองว่า ท่านจงงดโทษเจ้าเมืองชุยสักครั้งหนึ่งเถิด หิมถองก็เหนด้วย จึ่งว่ากับกุยเหลียงว่า เราจะยกโทษนายท่านเสียสัก

ครั้งหนึ่ง สืบไปเบื้องน่าอย่าให้นายท่านเชื่อคำคนขยองอย่างนี้ กุยเหลียงมีความยินดีนัก คำนับหิมถองกลับมาแจ้งความแก่เจ้าเมืองซุยทุกประการ เจ้าเมืองซุยก็มีความยินดีนัก

ฝ่ายหิมถองครั้นกุยเหลียงไปแล้ว ก็เลิกทัพกลับมาเมืองฉ้อ จึงให้หาวันฤกษ์ดี หิมถองก็ตั้งตัวขึ้นเปนเจ้า ชื่อฉ้อบู๊อ๋อง เมืองซุยแลในที่ตำบลหันซุยก็ไปขึ้นแก่เมืองฉ้อสิ้น ฉ้อบู๊อ๋องจึ่งให้หิมจ่อแซ่เตียวกันไปเปนเจ้าเมืองเท้ง

ฝ่ายหงอเสงขณะเมื่อมีไชยชะนะพระเจ้าฮวนอ๋องครั้งนั้น มีใจกำเริบนัก ให้ปูนบำเหน็จทหารทั้งปวง ตามความชอบในการศึก แลกุ๋งจุหงวนนั้น หงอเสงสรรเสริญความชอบมากกว่าทหารทั้งปวง ตั้งให้เปนเจ้าเมืองลกอึบ

แล้วเจ้าพนักงานอ่านซ่อจ๊กเอี๋ยมขึ้น หงอเสงได้ยินชื่อจ๊กเอี๋ยมก็ถอนใจใหญ่ แล้วเอามือลูบหนวดนิ่งตลึงอยู่ จ๊กเอี๋ยมเหนดังนั้นจึ่งเข้ามาคำนับหงอเสงแล้วว่า การศึกครั้งนี้ความชอบข้าพเจ้ามากกว่าทหารทั้งปวงอีก เหตุไรท่านไม่ปูนบำเหน็จข้าพเจ้าเล่า

หงอเสงจึ่งว่า เราทำสารบบพุ่งต้นทานทัพเมืองหลวงนี้เปนแต่จะบ้องกันชีวิตรแลบุตรภรรยาทั้งปวง ใช่จะหมายเอาสมบัตินั้นหามิได้ ตัวท่านเล่าก็เปนแต่ทหาร พระเจ้าฮวนอ๋องเปนกระษัตริย์ หาคู่ควรจะทำอันตรายไม่ ครั้นจะปูนบำเหน็จท่านบัดนี้ คนทั้งแผ่นดินก็จะติเตียนเราว่าหามีความกตัญญูต่อพระเจ้าแผ่นดินไม่ จ๊กเอี๋ยมได้ฟังดังนั้นก็เสียใจนัก คำนับลาหงอเสงกลับมาบ้าน อยู่ประมาณสามวันก็เปนผีตาดตาย

หงอเสงก็ให้แต่งการฝังศพตามตำแหน่งที่นายทหารเอก แล้วเอาบุตรภรรยามาปลอบบำเหน็จเป็นอันมาก ครั้นฌเดือนสี่ข้างขึ้น พงอเสงป่วยด้วยโรคชรานั้นหนักขึ้นทุกวัน จึ่งให้ชัวจ๊กเข้าไปข้างในแล้วว่า เรานี้เหนจะไม่รอดแล้ว แลบุตรมีถึงสี่คน เหนจะเอาการได้อยู่สามคน กังจูฮุด กังจูคุด กังจูหมี เราคิดว่าจะให้กังจูคุดเป็นเจ้าเมืองแทนเรา

ชัวจ๊กจึ่งว่า กังจูฮุดมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ทั้งฝีมือรบพุ่งก็เข้มแข็ง ควรที่จะแทนท่านได้ ซึ่งจะให้บุตรผู้น้อยขึ้นเป็นเจ้าเมืองก่อนนั้นข้าพเจ้ายังไม่เต็มใจ หงอเสงได้ฟังดังนั้นก็ถอนใจใหญ่แล้วว่า บ้านเมืองเราจะเกิดอันตรายแล้ว ภอโรคกำเริบหนักขึ้นมาหงอเสงก็ขาดใจตาย ชัวจ๊กกับขุนนางทั้งปวงก็แต่งการฝังศพตามตำแหน่งเจ้าเมือง แล้วยกกังจูฮุดขึ้นเป็นเจ้าเมืองเตง

กังจูคุดก็ภานางยงเกียดผู้มารดาหนีไปเมืองซอง เล่าความซึ่งชัวจ๊กตั้งกังจูฮุดเป็นเจ้าเมืองเตงนั้น ให้เจ้าเมืองซองฟังทุกประการ อีบั๋นเจ้าเมืองซองว่าเราจะยกไปกำจัดกังจูฮุดเสียเอาสมบัติบิดาให้กับเจ้า ขณะนั้นภอนายประตูมาบอกว่าชัวจ๊กขุนนางเมืองเตงคุมเครื่องบรรณาการมาคำนับท่าน อีบั๋นได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึ่งว่ากับกังจูคุดว่า เมืองเตงอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว หลานอย่าวิตกเลย แล้วอีบั๋นสั่งให้ภาชัวจ๊กเข้ามาที่ออกขุนนาง

ชัวจ๊กเข้าไปคำนับแล้วว่า กังจูฮุดซึ่งเป็นเตงจงกังเจ้าเมืองเตง ให้คุมเครื่องบรรณาการมาคำนับท่าน อีบั๋นก็มิได้

ว่าประการใด สั่งทหารให้เอาตัวชัวจ๊กไปจำไว้ ชัวจ๊กก็ตกใจนักด้วยมิได้รู้ว่าตัวผิด อยู่มาประมาณสามวัน ห่อตึ๊กจึ่งไปเยี่ยมหวังจะพูดจาดูชั้นเชิงชัวจ๊ก ๆ เห็นห่อตึ๊กมาก็ดีใจคำนับแล้วถามว่า ข้าพเจ้ามีความผิดสิ่งไรท่านจงกรุณาบอกข้าพเจ้าให้แจ้งด้วย

ห่อตึ๊กจึ่งว่า กิ๋งจูคุดเปนหลานเจ้าเมืองซอง ท่านก็รู้อยู่แล้ว ทำไมจึ่งว่าไม่รู้โทษตัวเล่า บัดนี้กิ๋งจูคุดมากล่าวโทษว่าท่านยกเมืองเตงให้กิ๋งจูฮุด หาทำตามหงอเสงสั่งไม่ เจ้าเมืองซองจึ่งเอาตัวท่านมาจำไว้ ชัวจ๊กจึ่งว่า เมื่อหงอเสงจะตายนั้นสั่งข้าพเจ้าไว้ให้กิ๋งจูฮุดเปนเจ้าเมืองเตง ใช่ข้าพเจ้าจะทำตามอำเภอใจนั้นหามิได้ ห่อตึ๊กจึ่งว่า ข้อซึ่งหงอเสงสั่งท่านนั้น ท่านเข้าใจว่าไม่มีผู้ใดได้ยินฤๅ อันข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่านนี้หวังจะเตือนสติท่าน ถ้าท่านคิดกำจัดกิ๋งจูฮุดเสีย เอากิ๋งจูคุดขึ้นเปนเจ้าเมืองได้ท่านจึ่งจะพ้นโทษ ชัวจ๊กจึ่งว่า ข้าพเจ้าทำดังท่านว่านี้ก็เหมือนหากตัญญูไม่ ห่อตึ๊กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า กิ๋งจูคุดนี้มิใช่บุตรหงอเสงฤๅ อันพี่น้องชิงสมบัติกันก็ย่อมมีมาแต่ก่อนเปนอันมาก เมื่อท่านฉ้อกตัญญูทำมิได้เช่นข้าพเจ้าว่าก็ตามเถิด แต่ได้มาถึงนี่แล้วจะช่วยบอกท่านให้รู้ตัว ด้วยได้รู้จักกันมาแต่ก่อน อนึ่งได้ยินเจ้าเมืองซองสั่งให้เกณฑ์ทัพ จะให้กิ๋งจูคุดกับลำจงเตียบาลยกไปตีเมืองเตง แลเมื่อใดได้ฤกษ์ดีจึ่งจะยกทัพ เมื่อจะไปนั้นจะตัดศีรษะท่านเส้นธงสำหรับทัพเปนฤกษ์ ห่อตึ๊กบอกแล้วก็ทำเปนคำนับจะลาไป

ชัวจ๊กก็ตกใจนักจึงยุดชายเสื้อห่อตึ๊กไว้แล้วจึงว่า ท่านอย่าเพ่อไปก่อน จงช่วยว่ากับเจ้าเมืองชองด้วยเถิด การซึ่งท่านว่านั้นข้าพเจ้าจะทำตามแล้ว ห่อตึ๊กจึงว่า ซึ่งเรามาว่าทั้งนี้ใช่ว่าเจ้าเมืองชองใช้มาหามิได้ เปนแต่มาเยี่ยมเยียนท่านกับได้ยินความมากี่เล่าให้ท่านฟัง ครั้นเราจะเอาความที่ท่านว่านี้ไปแจ้งแก่เจ้าเมืองชอง ถ้าภายหลังท่านกลับกลายไปประการใด ข้าพเจ้าก็จะพลอยได้ผิดด้วยหาต้องการไม่ ถ้าท่านจะให้ข้าพเจ้าไปแจ้งแก่นายข้าพเจ้า ก็ให้เหนความจริงก่อนเถิด ชัวจ๊กก็สาบานตัวให้ห่อตึ๊กฟัง ห่อตึ๊กก็มีความยินดี จึงคำนับลาชัวจ๊กกลับไปหาเจ้าเมืองชอง เอาความซึ่งได้พูดกับชัวจ๊ก ๆ รับกำจัดก๋งจูคุดเสีย จะตั้งก๋งจูคุดเปนเจ้าเมืองเตงนั้นเล่าให้เจ้าเมืองชองฟังทุกประการ

อีบื่นเจ้าเมืองชองก็มีความยินดี จึงว่ากับก๋งจูคุดว่า ชัวจ๊กรับธุระแล้วการที่ได้เมืองเตงครั้งนี้ เพราะความคิดเรา ๆ จะเอาหัวเมืองขึ้นสามหัวเมืองกับทองร้อยชั่งถ้วยหยกห้าสิบห้าคู่เข้าสาลีสามร้อยเกวียนเปนของคำนับเรา ก๋งจูคุดก็รับให้อีบื่น ๆ จึ่งให้ไปถอดเอาตัวชัวจ๊กเข้ามาแล้วว่า ท่านจะรับจัดแจงให้ก๋งจูคุดเปนเจ้าเมืองเตงนั้นเราขอบใจนัก แลก๋งจูคุดจะให้หัวเมืองแลสิ่งของกับเรา ท่านเปนผู้ใหญ่อยู่เมืองเตงจงเขียนหนังสือสัญญาไว้ให้เราด้วย ชัวจ๊กก็เขียนหนังสือสัญญาให้ตามคำเจ้าเมืองชอง ๆ ก็ให้ก๋งจูคุดกับชัวจ๊กกลับไปเมืองเตง ให้ยงกิวผู้บุตรไปช่วยว่าราชการณะเมืองเตงด้วย ก๋งจูคุดก็ลามา ครั้นถึงเมืองเตงชัวจ๊กก็เอาก๋งจูคุดกับยงกิว

ข่อนไว้ในติก ชัวจ๊กก็ทำเป็นป่วยเสียหาเข้าไปคำนับไม่

ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงแจ้งว่า ชัวจ๊กกลับมาจากเมืองซองแล้วป่วยอยู่ ต่างคนก็ไปเยี่ยมชัวจ๊กฉเวียน ให้คนใช้ชัวจ๊กเข้าไปแจ้งแก่ชัวจ๊กที่ข้างใน ชัวจ๊กแจ้งดังนั้นจึ่งให้หาหารคนสนิทมาพร้อมแล้ว ให้แต่งตัวใส่เกราะถือกระบี่ทุกคน ชัวจ๊กก็ถือกระบี่สำหรับมือภาหารออกมาที่รับแขก ขุนนางทั้งปวงเหนชัวจ๊กทำอาการปลาด ต่างคิดสงไสยนัก จึ่งว่า ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านป่วยภากันมาเยี่ยม บัดนี้เหมเป็นปรกติอยู่ เหตุไรท่านจึ่งไม่เข้าไปคำนับกังจูฮุดเล่า

ชัวจ๊กจึ่งว่า เราป่วยด้วยราชการแผ่นดินตอก ท่านทั้งปวงหารู้ไม่ฤๅ บัดนี้อีบุ๋นเจ้าเมืองซองจะให้ลำจงเตียบาลเป็นแม่ทัพมาตีเมืองเตง เราเหนว่าที่จะสู้รบทัพเมืองซอง ด้วยทแกล้วทหารนั้นเหลือกำลังนัก จะภาบุตรภรรยามาตายสิ้น ขุนนางทั้งปวงมิได้แจ้งในอุบายชัวจ๊กก็ตกใจนักจึ่งว่า บ้านเมืองจะเกิดศึกดังนั้นท่านจะคิดผ่อนผันประการใด ชัวจ๊กจึ่งว่า เราเหนจะเอาบุตรภรรยารอดได้นั้นอย่างเดียว ถอดกังจูฮุดออกจากเจ้าเมืองเตง ยกกังจูคุดขึ้นแทน ทัพเมืองซองก็จะถอยไป ด้วยกังจูคุดเปนหลานเจ้าเมืองซอง ท่านทั้งปวงก็รู้อยู่ด้วยกันสิ้น แต่ผู้ใดจะเหนด้วยเราบ้าง ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างคนนิ่งตลึงอยู่

โกกีนี่จึ่งว่า ซึ่งท่านคิดนี้ควรนัก โกกีนี่ก็ยืนขึ้นถอดกระบี่ออกแล้วประกาศว่า ผู้ใดมิยอมตามคำชัวจ๊กเราจะตัดศีศะเสีย ขุนนางทั้งปวงกลัวนักต่างคนว่าต้องคำกัน ว่าการ

ทั้งนี้สุดแท้แต่ชัวจ๊ก ๆ ก็ให้เชิญกุ่งจูคุด ออกมาจากที่ในตึก ให้นั่งที่สมควรแล้ว ชัวจ๊กจึงคุกเข่าลงคำนับ ขุนนางทั้งปวงก็คำนับพร้อมกัน ชัวจ๊กจึงแต่งหนังสือแจ้งความซึ่งตั้งกุ่งจูคุดเป็นเจ้าเมืองเตงนั้น ให้ขุนนางถือไปให้กุ่งจูฮุด ๆ แจ้งดังนั้นก็ตกใจคิดว่า ซึ่งจะสู้รบกุ่งจูคุดครั้งนี้เหนจะไม่ได้ ด้วยกุ่งจูคุดเจ้าเมืองของเปนกำลัง แต่แรกเราคิดผิดเสียเอง ถ้ายอมเปนเขยเจ้าเมืองเจ๋แล้ว ที่ไหนกุ่งจูคุดจะย่ำยีได้ กุ่งจูฮุดคิดแล้วก็ไปที่ข้างใน ภาภรรยาแสบ่าวของตัวรีบหนีไปอยู่กับพี่น้องข้างบิตาฉเมืองโอย

ชัวจ๊กก็เชิญกุ่งจูคุดมาที่ออกขุนนาง มอบตราสำหรับที่เจ้าเมืองเตงให้ กุ่งจูคุด ๆ ก็ตั้งชัวจ๊กเปนขุนนางผู้ใหญ่สำเร็จราชการ ชัวจ๊กยกบุตรีหญิงให้เปนภรรยาของกิวบุตรเจ้าเมืองของ แล้วตั้งยงกิวเปนขุนนางในเมืองเตง กุ่งจูคุดครั้นได้เปนเจ้าเมืองเตงแล้ว จึงแต่งหนังสือบอกข้อราชการไปถึงอ๊บ๋นเจ้าเมืองของ ๆ ก็มีความยินดี ครั้นขึ้นปีใหม่อ๊บ๋นมิได้เหนเจ้าเมืองเตงเอาของมาให้ตามสัญญา อ๊บ๋นจึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งใจความว่า เจ้าเมืองของอวยพรถึงกุ่งจูคุดเจ้าเมืองเตง เราแจ้งว่าท่านได้เปนเจ้าเมืองไซ้สดวกเรายินดีนัก ด้วยสมเหมือนความคิดเรา แต่ค่อยคิดอ่านอย่าให้ผิดกับถ้อยคำที่มีหนังสือไว้ แล้วให้คนใช้รีบถือไปให้กุ่งจูคุดฉะเมืองเตง

กุ่งจูคุดรับหนังสือมาอ่านแจ้งความแล้ว จึงส่งให้ชัวจ๊ก ๆ รับหนังสือมาอ่านแจ้งความแล้วจึงว่า หัวเมืองเราเหล่านี้ขึ้นแก่เมืองเตงมาช้านานหลายชั่วเจ้าเมืองเตงมา แต่

ครั้งบู๊เลบิดาท่าน บัดนี้ท่านได้เป็นเจ้าเมือง แลจะเอาหัวเมืองทั้งสามตำบลไปให้ขึ้นแก่เมืองของเสียนั้น บันดาหัวเมืองใหญ่ทั้งปวงจะหัวเราะเยาะท่านว่า รักษาของเดิมบิดาไว้ไม่ได้ ประการหนึ่งหัวเมืองที่ยังอยู่แก่เราก็จะเหนว่าท่านอยู่ในอำนาจเจ้าเมืองของ นานไปก็จะเอาใจออกหาก ไปขึ้นแก่เมืองของเสียสิ้น ข้าพเจ้าคิดว่าขอท่านจงจัดทองแลถ้วยหยกส่งไปให้บ้าง พังท่วงทีดูสักครั้งหนึ่งก่อน

กังจูคุดก็เหนด้วย จึงให้จัดถ้อยหยกหย่า ๕ห้าสิบคู่กับทองสิบชั่ง แล้วแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเปนใจค ..มว่า ข้าพเจ้ากังจูคุดหลานท่านขอคำนับมายังชวนกังเจ้าเมืองของ ด้วยข้าพเจ้าได้สมบัติแลบ้านเมืองของบิดาข้าพเจ้าครั้งนี้ ก็เพราะ ..ท่าน ใช่จะลืม ..มคำสัญญาเสียนั้นหามิได้ แต่บัดนี้ขุนนางแลราษฎรในเมืองเตง แลหัวเมืองขึ้นทั้ง ยังไม่ปรกติ ครั้นจะด่วนแบ่งหัวเมืองไปให้ท่านราษฎรจะระส่ำระสายนัก ข้าพเจ้าจึงจัดได้แต่สิ่งของทั้งนี้ส่งมาคำนับท่านก่อน ถ้าข้าพเจ้าจัดแจงบ้านเมืองราบคาบแล้ว จึ่งจะให้สิ่งของทั้งปวงตามสัญญามาให้ท่านต่อครั้งหลัง ครั้นแต่งหนังสือแล้วจึ่งมอบทองกับหยกให้ผู้ถือหนังสือมานั้น กลับไปให้เจ้าเมืองของ

อีบื่นเจ้าเมืองของเหนสิ่งของ แลแจ้งข้อความในหนังสือดังนั้นก็โกรธ จึ่งใช้ให้คนกลับไปว่ากับกังจูคุดว่า เมื่อหัวเมืองแลสิ่งของมิได้ครบตามสัญญาแล้ว ก็ให้ชิวจ๊กมาคิดกับเราเถิด คนใช้ก็รีบมาแจ้งแก่กังจูคุด ๆ จึ่งว่าท่านกลับไปก่อน

เถิด เราจะปฤกษาชัวจ๊กดูก่อน คนใช้เจ้าเมืองของก็กลับไป

กังจูคุดจึ่งหาชัวจ๊กมาปฤกษาว่า เจ้าเมืองของจะให้ท่านไปนั้นเหนจะคิดทำประการใด ชัวจ๊กจึ่งว่าซึ่งเจ้าเมืองของให้ข้าพเจ้าไปครั้งนี้หมายจะยึดตัวไว้ หวังจะให้ท่านเอาหัวเมืองแลสิ่งของไปถ่ายตัวข้าพเจ้า กังจูคุดจึ่งว่าเราก็เหนอย่างท่านว่า แต่เราจะคิดประการใดจึ่งจะตัดขาด อย่าให้เจ้าเมืองของทวงหัวเมืองทั้งสามตำบลได้ ชัวจ๊กจึ่งว่าซึ่งเจ้าเมืองของมีคุณกับท่านแต่เพียงนี้ หาควรจะเอาของตอบแทนไม่ ด้วยตัวท่านก็เปนหลานสนิท ประการหนึ่งบิดาท่านก็มีคุณแก่เมืองของมาแต่ก่อนเปนอันมาก กังจูคุดจึ่งถามชัวจ๊กว่า บิดาเรามีคุณกับอีบิ๋นเจ้าเมืองของเปนอย่างไรแต่ครั้งไร ท่านจงเล่าให้เราฟัง

ชัวจ๊กจึ่งบอกว่า เมื่อครั้งปกกังบิดาอีบิ๋นตายนั้น ขวนกังลุงอีบิ๋นได้เปนเจ้าเมืองของ อีบิ๋นหนีมาอยู่เมืองเตง บิดาท่านทำนุบำรุงอีบิ๋นมิให้อนาทร ครั้นพ่อตึกฆ่าขวนกังเสีย บิดาท่านจึ่งจัดแจงส่งอีบิ๋นไปเปนเจ้าเมืองของ อีบิ๋นได้ให้เชียงอี๋ แปลว่าหยกทองของวิเศสมากับบิดาท่านแต่สิ่งเดียว ข้าพเจ้าคิดจะเอาเชียงอี๋คืนไปให้อีบิ๋น ๆ จะได้คิดถึงคุณบิดาท่านที่มีไว้กับอีบิ๋นแต่ก่อนบ้าง แต่ซึ่งจะเอาเชียงอี๋ไปให้อีบิ๋นนั้น จำจะให้เจ้าเมืองพ่อเจ้าเมืองเจ๋เอาไปให้ ด้วยเจ้าเมืองทั้งสองเปนไมตรีกันมากับบิดาท่าน จะให้ช่วยว่ากล่าวอีบิ๋นอย่าให้ทวงเอาหัวเมืองทั้งสามตำบลแก่ท่าน แลที่บิดาท่านมีคุณกับอีบิ๋นไว้นั้น เจ้าเมืองพ่อเจ้าเมืองเจ๋เขาจำอยู่ จะได้คิด

ละอายใจ

กุ่งจูคุดได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย จึ่งว่าบิดาเรามีคุณกับอี๋บ้นมากกว่าอี๋บ้นมีคุณกับเราอีก ไม่ควรเลยที่จะมาแร่งรัดเอาสิ่งของแลหัวเมืองแก่เราผู้หลานให้ได้ความอัปยศ แล้วกุ่งจูคุดแต่งหนังสือสองฉบับใจความต้องกัน ให้ชกตำลือไปเมืองเจ๋ฉบับหนึ่ง ให้ยงกิวถือหนังสือกับเชียงอี๋ทั้งเข้าสาลีแลทองไปเมืองพ่อ ยงกิวครั้นไปถึงเมืองพ่อ เอาหนังสือกับสิ่งของไปให้ เจ้าเมืองพ่อ ๆ รับหนังสือมาอ่านได้ความว่าข้าพเจ้ากุ่งจูคุดเจ้าเมืองเตง คำนับมาถึงพ่อจงกุ่งเจ้าเมืองพ่อด้วยข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านกับบิดาข้าพเจ้าเปนไมตรีกัน มาแต่ก่อน แลเมื่อครั้งบิดาข้าพเจ้าตาย ต้องไปพึ่งเมืองของจึ่งได้เปนเจ้าเมืองเตง บุญคุณของเจ้าเมืองของก็อยู่กับข้าพเจ้าเปนอันมาก แลเจ้าเมืองของจะทวงเอาหยกกับหัวเมืองซึ่งขึ้นกับเมืองเตงสามหัวเมือง ทองหยกนั้นข้าพเจ้าได้จัดแจงส่งไปให้บ้างแล้ว แลบัดนี้ เจ้าเมืองของ จะเร่งรัดเอาเมืองขึ้น แก่ข้าพเจ้าให้จงได้ ครั้นข้าพเจ้า จะแบ่งหัวเมือง ทั้งสามให้ไป ขึ้นกับ เมืองของเล่า ตัวข้าพเจ้าพึ่งได้เปนเจ้าเมืองใหม่ราษฎรยังไม่ปรกติ ข้าพเจ้าให้ไปเรียกเอาส่วยสามหัวเมืองมาจัดซื้อเข้าแลทอง อันเชียงอี๋เปนของวิเศสสำหรับเมืองของ ที่อี๋บ้นเจ้าเมืองของให้มากับบิดาข้าพเจ้านั้น ส่งมาให้แก่ท่าน ๆ จงเหนแก่ไมตรีซึ่งมีมากับบิดาข้าพเจ้าแต่ก่อน ช่วยเอาของทั้งนี้ให้แก่เจ้าเมืองของแทนสามหัวเมือง แล้วท่านจงช่วยว่ากล่าวเจ้าเมืองของให้คิดถึงคุณบิดาข้าพเจ้าด้วย

พ่อจงกุ๋งดูหนังสือแล้วก็หัวเราะ จึงว่าแก่ยงกิวว่ากุ๋งจูคุดนายท่านจะยืมปากเราให้สำเลิกเจ้าเมืองของฤๅ ท่านจงไปแจ้งแก่กุ๋งจูคุดเจ้าเมืองเตงเถิดว่า ทุกวันนี้เรายังคิดถึงหงอเสงบิดากุ๋งจูคุดอยู่มิได้ขาด ถ้ากุ๋งจูคุดมีธุระสิ่งไรก็บอกมาให้แจ้งเถิด เราจะช่วยตามสติกำลัง และซึ่งธุระที่เกี่ยวข้องกันกับเมืองของนี้ เราจะช่วยว่ากล่าว อย่าให้กุ๋งจูคุดวิตกเลย ยงกิวก็คำนับลากลับ มาแจ้งแก่กุ๋งจูคุดตามคำเจ้าเมืองพ่อสั่งมาทุกประการ กุ๋งจูคุดก็มีความยินดี

ฝ่ายซกตำซึ่งถือหนังสือกุ๋งจูคุดไปถึงเมืองเจ๋นั้น ครั้นถึงก็เอาหนังสือเข้าไปให้เจ๋สูกุ๋ง ๆ ดูหนังสือแจ้งว่า กุ๋งจูคุดเปนเจ้าเมืองเตงก็โกรธ จึงถามผู้ถือหนังสือว่า เดิมสิเรานี้แจ้งว่ากุ๋งจูคุดเปนเจ้าเมืองเตง แล้วเหตุผลประการใดกุ๋งจูคุดจึงขึ้นเปนเจ้าเมืองเตงเล่า บัดนี้กุ๋งจูสุดไปอยู่แห่งใด ซกตำก็เล่าความซึ่งกุ๋งจูคุดได้เปนเจ้าเมืองเตง แล้วกุ๋งจูสุดหนีไปอยู่เมืองโอยนั้นให้เจ๋สูกุ๋งฟังทุกประการ

เจ๋สูกุ๋งจึ่งว่า กุ๋งจูสุดนั้นได้ทำความชอบไว้กับเราครั้งศึกไตเหลียง เราคิดจะสนองคุณกุ๋งจูสุดอยู่ แลซึ่งกุ๋งจูคุดเปนสัตรูกุ๋งจูสุดนั้นเหมือนเปนสัตรูเรา จะให้เราไปช่วยว่าเจ้าเมืองของนั้น บ่วยการปากหาต้องการไม่ เราจะไปกำจัดกุ๋งจูคุดเสีย คืนเอาสมบัติเมืองเตงให้กุ๋งจูสุดจงได้ ซกตำเห็นเจ๋สูกุ๋งพูดจาตัดรอนดังนั้น ก็คำนับลากลับมาเมืองเตง แจ้งความแก่กุ๋งจูคุดทุกประการ กุ๋งจูคุดแจ้งดังนั้นก็น้อยใจเจ้าเมืองเจ๋นัก จึ่งปฤกษาขัวจ๊กว่า เจ้าเมืองเจ๋ว่าจะยกมาตี

เมืองเรานั้น ท่านจะคิดประการใด ชั่วจักว่าเกิดเป็นชาย ชาตินี้ทหารแล้วจะเกรงอะไรกับสงคราม กุ่งจูคุดมิได้ตอบประการใด

ฝ่ายพ่อจงกุ่งเจ้าเมืองพ่อ ครั้นยงกิวผู้ถือหนังสือเมืองเตงกลับไปแล้ว ก็ให้เอาสิ่งของทั้งปวงของกุ่งจูคุดบันทุกเกวียนไปตำบลสูเจ่งปลายแดนเมืองชอง ครั้งนั้นพระเจ้าฮวนอ่องเสวยราชสมบัติได้ยี่สิบปีเป็นเดือนเก้า เจ้าเมืองพ่อจึ่งให้คนใช้เข้าไปแจ้งแก่เจ้าเมืองชองว่า ให้เชิญออกมาตำบลสูเจ่ง เจ้าเมืองชองแจ้งดังนั้นก็ออกไปหาเจ้าเมืองพ่อ ถ้อยทีถ้อยคำนับกันแล้ว เจ้าเมืองชองจึ่งถามเจ้าเมืองพ่อว่า ท่านอุส่าห์มาถึงตำบลสูเจ่งปลายแดนเมืองข้าพเจ้า ด้วยกิจธุระประการใด เจ้าเมืองพ่อว่าเราแจ้งว่า ท่านช่วยทำนุบำรุงกุ่งจูคุดขึ้นเป็นเจ้าเมืองแทนบิดานั้น เราพลอยยินดีด้วย ก็เหตุไรท่านจะเร่งรัดเอาหัวเมืองขึ้นกับเมืองเตงถึงสามหัวเมืองเล่า

อีปิ่นได้ฟังก็โกรธกุ่งจูคุดนัก จึ่งว่าแก่เจ้าเมืองพ่อว่า กุ่งจูคุดนั้นมิได้รู้คุณข้าพเจ้า ๆ ทำนุบำรุงกุ่งจูคุดเหมือนแม่ไก่ฟักฟอง ครั้นกุ่งจูคุดมีบุญวาสนาแล้ว ก็ลืมคำสัญญาไว้กับข้าพเจ้าเสีย เจ้าเมืองพ่อจึ่งว่า กุ่งจูคุดได้สัญญาไว้ก็หาให้เสียคำสัญญาไม่ บัดนี้ก็จัดได้ทองแลหยกกับเข้าสาลีสองเกวียน วานให้เราเอามาให้แก่ท่าน อีปิ่นจึ่งว่าของทั้งนี้ก็ครบตามสัญญาแล้ว แต่สามหัวเมืองนั้นเมื่อไรกุ่งจูคุดจะให้เล่า

เจ้าเมืองพ่อได้ฟังอีปิ่นว่าดังนั้นจึ่งคิดว่า อีปิ่นเป็นคนโลภไม่มีความอาย ครั้นจะพูดจาโดยไมตรีหาต้องการไม่ เจ้า

เมืองพ่อคิดแล้วจึ่งว่า ซึ่งจะเอาสามหัวเมืองมาขึ้นกับเมืองของนั้นไม่ชอบ ด้วยหัวเมืองทั้งสามนั้น ได้ขึ้นแก่เมืองเตงมานานแล้ว บัดนี้กึ่งจูคุดเอาเชียงอี้ของวิเศษมาให้ท่านแทนสามหัวเมือง ท่านอย่าได้ทวงถามกึ่งจูคุดต่อไปเลย แล้วเจ้าเมืองพ่อก็ให้คนใช้เอาเชียงอี้มาวางลงตรงหน้าอีปิ้น จึ่งแกล้งถามอีปิ้นว่า เชียงอี้นี้ท่านจำได้ฤๅไม่ อีปิ้นเหนเชียงอี้ก็อายใจเมินหน้าเสียบอกว่า ของสิ่งนี้ข้าพเจ้าแคลงอยู่

เจ้าเมืองพ่อจึ่งว่า เมื่อท่านจำมิได้แล้ว เราจะช่วยชี้แจงให้รู้จัก เชียงอี้นี้เรารู้อยู่ว่า เปนของสำหรับเมืองของมาแต่ครั้งบุบิดาท่าน แลเมื่อท่านไปอาไศรยเมืองเตง หงอเสงบิดากึ่งจูคุดทำนุบำรุงท่านดุจหนึ่งพี่น้อง ท่านจึ่งได้อดชีวิตรอยู่จนได้เปนเจ้าเมืองของ ท่านรู้จักคุณหงอเสง จึ่งเอาเชียงอี้นี้ให้หงอเสง อันหงอเสงมีคุณแก่ท่านนั้น เราแลหัวเมืองทั้งปวงก็รู้ทั่วทั้งแผ่นดิน ซึ่งเราว่านี้ท่านลำภุกได้บ้างฤๅไม่ อีปิ้นได้ฟังดังนั้นทั้งอายทั้งเกิดโทโษขึ้นจนหน้าแดงหนวดชันขึ้นทุกเส้น แต่มิรู้ที่จะโต้ตอบเจ้าเมืองพ่อประการใด ก็มีผู้เข้ามาบอกว่า เจ้าเมืองเอียนจะเข้ามาหาท่าน

อีปิ้นแจ้งดังนั้นก็ให้คนใช้ยกเชียงอี้ไปซ่อนเสีย แล้วให้เชิญเจ้าเมืองเอียนเข้ามา ถ้อยทีถ้อยคำนับกันแล้วเชิญให้นั่งที่สมควร เจ้าเมืองเอียนจึ่งว่ากับอีปิ้นว่า เจ๋ฮูกึ่งเจ้าเมืองเจ๋จะยกมาตีเมืองเอียน แต่ลำพังข้าพเจ้าเหนจะต้านทานทัพเมืองเจ๋ไม่ได้ ข้าพเจ้าจึ่งมาหาท่านหวังจะให้ช่วยว่ากับเจ๋ฮูกึ่งเจ้าเมืองเจ๋ อย่าให้มาทำอันตรายแก่ข้าพเจ้า อีปิ้นก็รับว่าท่า-

อย่าวิตกเลย เรากับเมืองเจ่กอยู่ห้ามปรามกันได้อยู่ เจ้าเมืองเอียนก็มีความยินดี จึ่งคำนับลากลับไปเมือง

ครั้นเจ้าเมืองเอียนกลับไปแล้วอีบิ๋นจึ่งทำเป็นว่า กังวลทัพข้าพเจ้ามีอยู่จะลาท่านไปก่อนแล้วก็ลุกขึ้นจะไป เจ้าเมืองพ่อจึ่งว่า ท่านกับกังจูคุดเป็นอันเสร็จแก่กันแล้ว อย่าได้ไปทางกังจูคุดอีกเลย อีบิ๋นมิได้ตอบประการใด สั่งให้คนใช้ไปขนสิ่งของทั้งปวงที่เจ้าเมืองพ่อเอามาให้นั้น บันทุกเกวียนกลับไปเมืองของ จึ่งปฤกษาท่อตึกว่า กังจูคุดมิได้คิดถึงคุณเราแล้ว ซึ่งจะตามทางต่อไปนั้นที่ไหนกังจูคุดจะให้ตามสัญญา เราคิดว่าจะไปขอกองทัพเมืองเจ่กบันจบทัพ ยกไปกำจัดกังจูคุดเสียจึ่งจะหายนินทา ท่อตึกเห็นชอบด้วย อีบิ๋นจึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งให้แก่กังจูยือฉือไปเมืองเจ่กำชับสั่งว่า จงอ้อนวอนให้สูกังยกทัพช่วยเราให้จงได้ กังจูยือคำนับลาไป

ฝ่ายพ่อของกังเจ้าเมืองพ่อ ครั้นมาถึงเมืองจึ่งคิดว่า เจ้าเมืองของคนนี้โลภนักมิได้มีความละอาย นานไปจะเที่ยวเบียดเบียฬหัวเมืองทั้งปวงให้ราษฎรได้ความเดือดร้อน จำจะคิดกำจัดเสีย คิดแล้วเจ้าเมืองพ่อแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า พ่อของกังเจ้าเมืองเตง ด้วยให้เราไปช่วยว่ากล่าวเจ้าเมืองของนั้น เราก็ได้ไปว่ากล่าวชี้แจงความหลังจนสิ้นสุด เหนจะป้องกันเสียเปล่า เหมือนเอาน้ำอันน้อยขึ้นไปเทลงบนยอดเขาใหญ่ ไม่ทราบถึงพื้นดิน ด้วยอีบิ๋นเป็นคนโลภไม่มีความอาย คงจะเอาหัวเมืองแก่ท่านให้จงได้ ถ้าท่านขัดขืนอยู่มิให้หัวเมืองแก่อีบิ๋นก็เหนจะยกทัพ

มาตีเมืองท่านเป็นมั่นคง เราเห็นว่าเมืองเตงกับเมืองของไหน ๆ ก็คงขาดไมตรีกันแล้ว จะละให้อีปิ้นล่วงมาถึงแดนเมืองเตงหาต้องการไม่ เราคิดว่าจะชิงยกไปตีเอาเมืองของเสียก่อน ถ้าเจ้าเมืองเตงเหนด้วยเรา ก็ให้เร่งยกกองทัพมาบรรจบทัพเราณะตำบลสูเจ็งปลายแดนเมืองของเถิด ครั้นเขียนหนังสือแล้วก็ให้ม้าใช้รีบถือไปให้กิ่งจูคุดณเมืองเตง แล้วเจ้าเมืองพ่อก็จัดแจงทหารยกมาตั้งคอยท่าทัพเมืองเตงอยู่ตำบลสูเจ็ง

ฝ่ายม้าใช้เจ้าเมืองพ่อครั้นไปถึงเมืองเตง ก็เอาหนังสือเข้าไปให้กิ่งจูคุด ๆ แจ้งความในหนังสือก็ดีใจนัก จึงเกณฑ์ทองทัพพร้อมแล้วก็รีบยกมากับผู้ถือหนังสือ ครั้นถึงตำบลสูเจ็งกิ่งจูคุดเข้าไปคำนับเจ้าเมืองพ่อ ๆ ก็เล่าความที่ได้ว่ากล่าวกับอีปิ้นนั้นให้กิ่งจูคุดฟังทุกประการ แล้วเจ้าเมืองพ่อก็ให้กิ่งจูคุดเป็นทัพหน้า ยกล่วงแดนเมืองของเข้าไปตั้งค่ายมั่นลงใกล้เมืองทางประมาณห้าสิบเส้น

อีปิ้นเจ้าเมืองของแจ้งว่า ทัพเมืองเตงเมืองพ่อยกมาจึงปฤกษาขุนนางแลทหารทั้งปวงว่า ทัพเมืองเตงเมืองพ่อบรรจบกันมาตีเมืองเรา ครั้งนี้ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใดกิ่งจูกิวที่ปฤกษาจึ่งว่า ทหารเมืองเตงนั้นชำนาญในการศึก ทหารในเมืองเราก็เคยขยาดฝีมืออยู่ บัดนี้กิ่งจูคุดได้ทหารเมืองพ่อมาเป็นกำลัง เหนเราจะต้านทานมิได้ ขอให้ท่านแต่งผู้มีสติปัญญาออกไปว่ากล่าวไกล่เกลี่ยเสียโดยดี เหนกิ่งจูคุดจะไม่ทำอันตรายแก่ท่าน

ลำจงเตียบาลจึงว่า เกิดเป็นชายชาตรีทหารเมื่อมีศึกมายังมิทันประลองอาวุธกันเข้า แลจะด่วนออกไปอ่อนน้อมนั้นก็เสียทีเรียนเพลงอาวุธมา ข้าพเจ้าจะขอออกตีทัพทั้งสองเมืองให้แตกไปจงได้ อีบิ่นก็เห็นด้วยจึงให้เบ้งเหกเป็นทัพหน้า ลำจงเตียบาลเป็นแม่ทัพคุมทหารห้าพัน เปิดประตูเมืองออกไปตั้งกระบวนทัพอยู่ใกล้ค่ายเมืองเตงทาง ประมาณสิบห้าเส้น แล้วให้ตีม้าท่อแลกลองรบอึ้งอึงอยู่

เจ้าเมืองท่อเข้าเมืองเตงเห็นดังนั้น ก็ยกทหารออกมาหน่าค่าย เบ้งเหกทหารเมืองซองเห็นกองทัพยกออกมาก็ขับม้าขึ้นหน้าทหารทั้งปวงแล้วร้องว่า ผู้ใดดีมีฝีมือจงออกมารบกับเรา หงวนหวนทหารเมืองเตงก็ขับม้าผ่าทหารขึ้นมา แล้วร้องถามว่าท่านชื่อไร เบ้งเหกก็บอกว่าเราชื่อเบ้งเหกเป็นแม่ทัพน่าลำจงเตียบาล หงวนหวนจึงว่าเราเป็นทหารเอกในเมืองเตง ซึ่งจะรบกับท่านเป็นแต่ทหารรองนั้นเราเสียดายคมอาวุธ ท่านจงไปบอกให้ลำจงเตียบาลมารบกับเรา เบ้งเหกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ขับม้ารำขวานเข้ารบกับหงวนหวนได้สามสิบเพลง เสียงจูกับจินจูทหารเมืองท่อ หันเต็กทหารเมืองเตงทั้งสามกลัวหงวนหวนจะเสียทีแก่เบ้งเหก ก็ขับม้าเข้าช่วยหงวนหวนรุมรบเบ้งเหกเป็นสามารถ เบ้งเหกเห็นจะสู้มิได้ก็ชักม้าหนี เสียงจูทหารเมืองท่อเมืองเตงก็กลุ้มรุมกันจับเบ้งเหกได้ มัดภามาไว้ณค่าย ทหารเบ้งเหกก็แตกกระจัดกระจายไปสิ้น

ลำจงเตียบาลแจ้งว่า เสียเบ้งเหกแก่น่าศึกก็โกรธ จึงสั่งลำจงบุผู้บุตรว่า เจ้าจงออกไปรบกับทหารเมืองเตง แล้ว

ทำเป็นเสียที่พ่อให้ไล่ ทหารเมืองเตงตามไปข้างทิศตวันออก ไปตีตัดหลังเอาไชยชะนะให้จงได้ ลำจงบุกี้ขึ่นม้าถือทวนคุมทหารขึ้นไป ถึงน่าค่ายเมืองเตงเมืองพ่อแล้วร้องว่า ผู้ใดจับเบ้งเหกไปได้นั้นจงออกมาสู้กับเรา แล้วขับม้ารำทวนไล่แทงทหารเลวเมืองเตง เข้าไปจนถึงน่าเกวียนกั๋งจูคุด ๆ ก็ให้ทหารเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงลำจงบุ ๆ ก็ภาทหารถอยไปข้างทิศตวันตก กั๋งจูคุดได้ทีขับทหารรีบตามไป ลำจงเตียบาลเทพตังนั้นก็ยกทหารออกตีวกหลัง กั๋งจูคุดหงวนหวนทันเด็กทหารเมืองเตงก็แยกทหารออกสกัดรบกับลำจงเตียบาลเปนสามารถ

ขณะนั้นห่อตึกยืนอยู่บนกำแพงเมืองชอง เหนศึกได้ทีก็ลงมาจากกำแพงให้เปิดประตูเมืองภาทหารออกไปตีกระหนาบทัพหงวนหวนกับทันเด็ก เจ้าเมืองพ่อเทพตังนั้นก็ตีกระหนาบหลังห่อตึก ทหารทั้งสี่ทัพรบพุ่งฆ่าฟันกันตายเปนอันมาก จนเพลาพลบค่ำ กั๋งจูคุดจึ่งรบแหกออกมาได้ ภาเจ้าเมืองพ่อแลทหารทั้งปวงกลับมาค่าย ลำจงเตียบาลกับห่อตึกก็ภากันกลับมาเมืองชอง

แลขณะเมื่อรบกันนั้นทหารลำจงเตียบาล จับทหารเลวเมืองเตงได้มาประมาณยี่สิบคน ครั้นเพลารุ่งเช้าลำจงเตียบาลให้ทหารไปร้องว่าที่น่าค่ายเมืองเตงว่า เพลาวานนี้ท่านจับเบ้งเหกทหารเราไปได้คนหนึ่ง บัดนี้เราจับทหารท่านได้ถึงยี่สิบคน เราขอเปลี่ยนเบ้งเหก กั๋งจูคุดแจ้งดังนั้นก็ให้คุมเบ้งเหกออกมาน่าค่าย แล้วร้องว่ากับทหารเมืองชองว่า เราจะยอมคืนตัวเบ้งเหกให้ท่าน ถ้าตีม้าพ่อสัญญาก็ปล่อยให้พร้อมกัน แล้ว

ทหารเมืองเตงก็ตีม้าพ่อขึ้น ทหารเมืองซองก็ปล่อยทหารยี่สิบคนกลับมาค่าย ทหารเมืองเตงก็ปล่อยเบ้งเหลกไปเมืองซอง ทัพเมืองเตงกับเมืองซองตั้งรอกันอยู่ มิได้ออกรบกันเปนหลายวัน

ฝ่ายก๋งจูยือที่เจ้าเมือง ซองให้ถือหนังสือไปเมืองเจ๋นั้น ครั้นถึงแดนเมืองเจ๋ก็แจ้งว่า เจ๋ฮูก๋งยกกองทัพไปเมืองกี๋ ก๋งจูยือก็รีบตามไปถึงค่าย แล้วเอาหนังสือเข้าไปให้แก่เจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองเจ๋รับหนังสือมาอ่านดูได้ความว่า อี๋บุ๋นเจ้าเมืองซองคำนับมาถึงฮูจงก๋ง ด้วยข้าพเจ้าช่วยคิดอ่านให้ก๋งจูคุดได้เปนเจ้าเมืองเตง ก๋งจูคุดสัญญากับข้าพเจ้าว่า จะให้หัวเมืองขึ้นสามหัวเมืองบัดนี้หาให้ไม่ กลับว่าข้าพเจ้าให้ได้ความอัปยศ ข้าพเจ้าจะขอกองทัพท่านช่วยกำจัดก๋งจูคุดเสีย

เจ๋ฮูก๋งได้ฟังดังนั้นจึงว่า เรายังรบกับเมืองกี๋ติดพันกันอยู่ ถ้าถอยทัพจะเสียที่แก่เมืองกี๋ ท่านจงไปแจ้งแก่อี๋บุ๋นเจ้าเมืองซองเถิดว่า ให้มาช่วยเราตีเมืองกี๋เสียให้ได้แล้ว เราจึงจะไปช่วยตีเมืองเตงให้ได้ ก๋งจูยือก็คำนับลามาแจ้งความกับเจ้าเมืองซองตามคำเจ๋ฮูก๋ง อี๋บุ๋นแจ้งดังนั้นก็เสียใจ มิรู้ที่จะคิดประการใด จึงให้รักษาเมืองมั่นไว้

ฝ่ายเจ้าเมืองกี๋ ขณะเมื่อทัพเมืองเจ๋มาตั้งประชิดเมืองอยู่นั้น เจ้าเมืองกี๋จึงปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า ทัพเมืองเจ๋ยกมาครั้งนี้ทแกล้วทหารก็มาก แล้วเจ๋ฮูก๋งก็ชำนาญในการศึก เหนเราจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้ ครั้นจะออกอ่อนน้อมโดยดีเล่า เจ้าเมืองเจ๋กับเมืองเราก็คู่พยาบาทกันถึงเจ็ดชั่วเจ้าเมืองมาแล้ว

เหนเจ้าสูกุ่งจะไม่ไว้ชีวิตรเวาแลท่านทั้งปวง ครั้นจะให้ขอกองทัพหัวเมืองที่บันดาเปนไมตรีกับเรามาช่วย ก็แต่ล้วนเปนเมืองเล็กน้อย ที่ไหนจะต้านทานทัพเมืองเจ่ได้ แต่เมืองพ่อนั้นเปนเมืองใหญ่มีทแกล้วทหารมาก เหนภอจะสู้รบเจ่สูกุ่งได้ แล้วเจ้าเมืองพ่อก็เปนเชื้อสายแช่เดียวกับเรา แต่บัดนี้เปนบุตรเขยเจ่สูกุ่งเจ้าเมืองเจ่ ถึงจะให้ไปขอกองทัพก็จะบ่วยการเสียเปล่า ที่ไหนเจ้าเมืองพ่อจะมาช่วยเราได้ ตัวเราแลท่านทั้งปวงครั้งนี้เหมือนปลาว่ายอยู่ในกะทะตั้งไว้บนกองเพลิงด้วยความตายใกล้อยู่เปนนิจ ว่าแล้วเจ้าเมืองกี่ก็ร้องไห้

ที่ปฤกษาทั้งปวงเหนดังนั้นจึงว่า ท่านอย่าเพ่อเสียใจก่อน อันทัพเมืองเจ่ยกมาครั้งนี้ ทหารมากถว่าทหารเราถึงเก้าส่วนสิบส่วนก็จริง แต่ข้าพเจ้าเหนว่า ถึงทำการรบพุ่งก็จะได้แต่เพียงความชอบ อันทหารในเมืองเรานี้ รู้อยู่ด้วยกันทุกคนว่าเจ่สูกุ่งเจ้าเมืองเจ่เข้าเมืองได้ ก็จะฆ่าสิ้นทั้งบุตรแลภรรยา เหนคนจะพร้อมใจกันรบพุ่ง ด้วยจะรักษาชีวิตแลครอบครัวอยู่ทุกคน ถึงน้อยสู้มากก็ได้ แลซึ่งเจ้าเมืองพ่อเปนบุตรเขยเจ้าเมืองเจ่นั้น ข้าพเจ้าได้ยินกิติศัพท์ว่าเปนอริกันอยู่กับภรรยาด้วยความในใจ บัดนี้เจ้าเมืองพ่อก็มาช่วยเจ้าเมืองเตงเมืองของอยู่ หนทางจะไปมาก็ใกล้กับเมืองกี่ ถ้าท่านให้มีหนังสือไปถึงเจ้าเมืองพ่อ ก็เหนจะยกมาช่วยท่านเปนมั่นคง ทั้งจะได้เมืองเตงมาด้วย อันกุ่งจูตุดเจ้าเมืองเตงนั้นหมายพึ่งกำลังเมืองพ่อ ด้วยรู้ว่าเจ้าเมืองพ่อกับท่านเช่เดียวกัน คงจะยกมาช่วยเอาแรงไว้ แล้วกับเจ้าเมืองเจ่ก็อริกันอยู่ ถ้าท่านได้

ทัพทั้งสองเมืองมาเป็นกำลังแล้ว ทำไมกับทหารเมืองเจ๋เท่านี้ ตีเพลาเดียวก็จะแตกไปสิ้น

เจ้าเมืองกี่ได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจ จึ่งว่าถ้าเมืองพ่อแทนกับเจ้าเมืองเจ๋จริง ก็เหนว่าเราท่านทั้งปวงจะรอดชีวิตเป็นแท้ เจ้าเมืองกี่จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ให้ม้าเรวรีบถือไปให้เจ้าเมืองพ่อแทนเมืองของ ม้าใช้เมืองกี่ครั้นไปถึงค่ายเมืองพ่อซึ่งตั้งประชิดอยู่นั้น ก็เอาหนังสือเข้าไปให้พ่อจงกั๋งแลกั๋งจูคุดเจ้าเมืองเตงอยู่ที่นั่นด้วย

เจ้าเมืองพ่อรับหนังสือมาอ่านได้ความว่า เจ้าเมืองกี่คำนับมาถึงพ่อจงกั๋ง ด้วยเมืองกี่กับเมืองเจ๋เป็นคู่เขยวทำศึกกันมาถึงเจดชั่วเจ้าเมือง ความที่ขัดแค้นกันท่านก็แจ้งอยู่แล้ว บัดนี้เจ๋สุกั๋งยกมาตีเมืองกี่ ถ้าเจ๋สุกั๋งเข้าเมืองกี่ได้ ก็จะฆ่าฟันข้าพเจ้าแลราษฎรเสียสิ้นทั้งเมือง แม่ข้าพเจ้าก็จะสาบสูญเสีย ครั้งนี้ถ้าแต่กำลัง เจ้าเมืองกี่ที่จะต้านทานทัพเจ๋สุกั๋งนั้นเหมือนหนึ่งน้ำถังเดียว จะรอดลงที่กองเพลิงอันใหญ่ ข้าพเจ้าเหนแต่ท่านผู้เดียวเป็นที่พึ่งแก่ข้าพเจ้าได้ จงมีความกรุณายกทหารมาช่วยเมืองกี่ไว้อย่าให้แม่ข้าพเจ้าสาบสูญเสียเลย

เจ้าเมืองพ่อดูหนังสือแล้วก็ตกใจ จึ่งถามผู้ถือหนังสือว่าทัพเมืองเจ๋มาตั้งประชิดเมืองกี่อยู่สักกี่วันแล้ว ทหารเมืองกี่ได้ออกรบพุ่งกับทหารเมืองเจ๋ประการใดบ้าง ผู้ถือหนังสือจึ่งบอกว่า ทัพเมืองเจ๋มาตั้งประชิดเมืองกี่อยู่ยี่สิบวันแล้ว แต่หาได้รบพุ่งกันไม่ เจ้าเมืองพ่อจึ่งว่ากับผู้ถือหนังสือว่าจะยกไปช่วยในเพลาวันนี้ ท่านอยู่นำทัพเราไปที่เดียวเถิด

แล้วเจ้าเมืองพ่อบอกกับกุ๋งจูคุดเจ้าเมืองเตงว่า เจ้าเมืองกี๋กับเราเปนแช่เดียวกัน จำจะยกไปช่วยเมืองกี๋ อย่าให้เสียแก่เมืองเจ๋ กุ๋งจูคุดจึงว่าข้าพเจ้าแจ้งว่า ท่านเปนบุตรเขยเจ้าเมืองเจ๋ บัดนี้ทัพเจ้าเมืองเจ๋ไปตีเมืองกี๋ ถ้าจะยกไปช่วยเมืองกี๋นั้น เจ๋ฮูกุ๋งจะมิขัดเคืองท่านฤๅ เจ้าเมืองพ่อจึงว่า ซึ่งท่านว่านั้นก็ชอบอยู่แต่เปนความจนใจ ถ้าเรามิได้ไปช่วยเมืองกี๋ แม้นเมืองกี๋เสียกับเจ๋ฮูกุ๋ง คนทั้งแผ่นดินก็จะติเตียนเราว่ารักภรรยายิ่งกว่าญาติ ด้วยคำบูราณว่าไว้ว่า ภรรยานั้นเหมือนเสื้อถ้าเกงขาดแล้วคงจะหาใหม่ได้ อันพี่น้องเหมือนมือแลเท้า แม้นมือแลเท้าขาดด้วนไปแล้ว หารู้ที่จะต่อได้ไม่ แลเราเหนว่าซึ่งเจ๋ฮูกุ๋งไปตีเมืองกี๋ครั้งนี้ ใช่ว่าชาวเมืองกี๋จะมีสิ่งผิดกับเจ๋ฮูกุ๋งก็หาไม่ เมืองเรากับเมืองเจ๋นั้นขัดเคืองกันอยู่ถึงเจดชั่วคนแล้ว เจ๋ฮูกุ๋งทำดังนี้เพราะจะแทนคุณญาติพี่น้องแต่ก่อน เราเล่าก็จะไปช่วยพี่น้อง เมื่อเจ๋ฮูกุ๋งจะขัดเคืองข้าพเจ้าก็ตามเถิด

กุ๋งจูคุดได้ฟังดังนั้นจึ่งว่าท่านว่านี้ชอบนัก ข้าพเจ้ากับเจ้าเมืองเจ๋ทุกวันนี้ก็เปนอริกันอยู่ จะยกไปช่วยเมืองกี๋ด้วย เจ้าเมืองพ่อก็มีความยินดี จึ่งให้ไปประกาศทหารทั้งสองทัพให้รู้ทั่วแล้ว ก็รีบยกไปเมืองกี๋ เจ้าเมืองกี๋ครั้นแจ้งว่าทัพเมืองเตงเมืองพ่อยกมาก็มีความยินดี จึ่งออกไปรับเชิญเข้าเมืองกี๋ปฏิบัติราชการศึก

ฝ่ายเจ้าเมืองซองครั้นทัพเมืองเตงเมืองพ่อเลิกไปก็มิได้ติดตาม จึ่งปฤกษาพ่อตาว่า เจ๋ฮูกุ๋งยกไปตีเมืองกี๋ เราคิดจะ

ยกไปช่วยเอาแรงไว้ ถ้าเจ้าสูกุ่งสำเร็จการเมืองนี้แล้วจะได้มาช่วยเราตีเมืองเตง ท่านจะเห็นประการใด พ่อตีกกี่เห็นชอบด้วย เจ้าเมืองของก็ให้เกณฑ์ทหารพร้อมแล้ว จึ่งรีบยกไปเมืองกี๋

ฝ่ายเจ้าสูกุ่งเจ้าเมืองเจ๋ ขณะเมื่อยกไปตีเมืองกี๋นั้น ได้มีหนังสือไปขอกองทัพเมืองโยยฉบับหนึ่ง เจ้าเมืองโยยแจ้งหนังสือแล้วจัดแจงทองทัพจะยกไป ภอบุ๋วยเป็นประจุบันตาย กุ่งจูชัวบุตรได้เป็นเจ้าเมืองแทนที่บิดา กุ่งจูชัวจึ่งคิดว่า บิดาเราได้รับไว้ต่อเจ้าเมืองเจ๋ว่า จะยกไปช่วยตีเมืองกี๋ ถึงบิดาเราตายแล้วก็ยังหาพ้นธุระไม่ จำจะยกกองทัพไปช่วยเมืองเจ๋บำรุงไมตรีไว้ กุ่งจูชัวคิดแล้วก็เกณฑ์ทหารห้าพัน ใส่เสื้อเกราะธงขาวทุกกองรีบยกไปเมืองกี๋

ครั้นไปถึงทางร่วมจะเข้าเขตเมืองกี๋ ภอพบทัพเจ้าเมืองของ ๆ กับกุ่งจูชัวถ้อยที่ถามกันแจ้งว่าจะยกไปช่วยเมืองเจ๋ กี๋บันจบทัพรีบขึ้นไปถึงค่ายเจ้สูกุ่ง แล้วต่างคนก็เข้าไปคำนับเจ้สูกุ่ง ๆ ก็มีความยินดีนัก จึ่งให้ตั้งค่ายรายกันไปตามน่าเมืองกี๋เป็นหลายค่าย ทหารเมืองกี๋อยู่บนหอรบเห็นก็ไปบอกเจ้าเมืองกี๋ว่ามีทัพมาช่วยเจ้าเมืองเจ๋อีกสองทัพ

ขณะนั้นเจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองกี๋ เจ้าเมืองเตง ทั้ง ปฤกษาการศึกอยู่ ครั้นแจ้งดังนั้นเจ้าเมืองพ่อก็ลาเจ้าเมืองกี๋ เจ้าเมืองเตงขึ้นไปบนหอรบ เห็นธงมีที่จาฤกธงก็แจ้งว่าทัพเมืองโยยกับเมืองของ และเจ้าเมืองกี๋นั้นเห็นทัพทั้งสามหัวเมืองจัดแจงทั้งค่ายรวดเร็ว เสียงทแกล้วทหารอื้ออึงก็คิด

ย่อห้อทอดใจใหญ่ เจ้าเมืองพ่อเหนดังนั้นก็หัวเราะ แล้วถามเจ้าเมืองกี่ว่าท่านคิดเกรงฆ่าศึกฤๅ

เจ้าเมืองกี่จึงว่าข้าพเจ้าแหนทหารทั้งสามหัวเมืองนั้นมากนัก เกรงจะเหลือกำลังท่าน เจ้าเมืองพ่อจึ่งว่าซึ่งทัพสองเมืองยกเพิ่มเติมมาช่วยเจ้าเมืองเจ่ครั้งนี้ เราเหนว่าหามาช่วยเจ้าเมืองเจ่ดีเมืองไม่ จะมาภาให้ทัพเมืองเจ่พลอยแตกอีก ท่านอย่าคิดเกรงเลย อันทัพเมืองโอยกับเมืองของเดินทางมาไกลกอถึงเพลาเช้าวันนี้ แลต้องตั้งค่ายเปนหลายค่าย ทแยกล้าทหารกำลังอิดโรย ค่ำวันนี้เราคิดจะออกโจมตีทัพเมืองของเมืองโอยให้แตกยับเยินไปจงได้ ถ้าทัพสองหัวเมืองแตกแล้วทัพเจ้าเมืองเจ่ก็จะพลอยแตกไปด้วย เจ้าเมืองพ่อก็ภาเข้าเมืองกี่เจ้าเมืองเตงลงมาจากหอรบ จึ่งว่าแก่เจ้าเมืองกี่ว่าจงจัดเกวียนบัดทุกพื้นแลฟางให้ได้สามร้อยเล่ม เร่งเกณฑ์ทหารไว้ให้พร้อมกัน ถ้าเหนแสงเพลิงโพลงขึ้นแล้วเร่งเข้าไปตีทัพเมืองเจ่ เรากับเจ้าเมืองเตงจะตีทัพเมืองของเมืองโอย เจ้าเมืองกี่ก็มาจัดแจงเกวียนแลทหารเตรียมไว้พร้อมตามเจ้าเมืองพ่อสั่ง

เจ้าเมืองพ่อจึ่งแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้เจ๋ฮุกุ๋งฉบับหนึ่ง ทหารเมืองพ่อครั้นไปถึงค่ายเมืองเจ่ ก็บอกผู้รักษาประตูว่า เราเปนทหารเมืองพ่อ ถือหนังสือมาถึงเจ๋ฮุกุ๋ง นายประตูก็เข้าไปแจ้งแก่เจ๋ฮุกุ๋งๆ ก็ให้ภาตัวเข้าไปในค่าย ผู้ถือหนังสือคำนับแล้ว ก็เอาหนังสือส่งให้เจ๋ฮุกุ๋งๆ รับเอาหนังสือมาอ่านได้ความว่า กุ๋งจูคุดซึ่งเปนพ่อจงกุ๋งคำนับมา

ถึงเจ๋ฮูกุ๋ง ด้วยข้าพเจ้ามาอยู่ในเมืองกี๋ครั้งนี้ ใช่จะมาช่วยเจ้าเมืองกี๋รบพุ่งก็หามิได้ อันเจ้าเมืองกี๋คนนี้เป็นแช่เตียวกับข้าพเจ้า ท่านจงเหนแก่ไมตรีของตกองทัพไว้สักสามวัน อย่าเพ่อเข้าทำอันตรายเมืองกี๋ เจ้าเมืองจัดแจงเครื่องบรรณาการจะออกไปคำนับท่านโดยดี ขอท่านอย่าได้ทำอันตรายชีวิตเจ้าเมืองกี๋แลราษฎรทั้งปวงเลยจะได้ขึ้นแก่ท่านสืบไป

เจ๋ฮูกุ๋งแจ้งในหนังสือดังนั้นก็โกรธเจ้าเมืองพ่อ จึ่งสั่งผู้ถือหนังสือว่า จงไปบอกกุ๋งจูคุดเถิดว่าเจ้าเมืองกี๋แต่ก่อนนั้นไปทูลพระเจ้าอิวอ้อง กล่าวโกรธเจ้าเมืองเจ๋เป็นหลายข้อ พระเจ้า อิว อ้องให้ เอา ขาว เมือง ฆ่า เสีย ครั้ง นั้น เป็น อัน มาก เมืองเจ๋กับเมืองกี๋จึ่งเป็นคู่ฆ่าศึกกันมาถึงแปดชั่วกระษัตริย์แล้ว ซึ่งเราจะ รับเครื่อง บรรณาการเมืองกี๋ไว้ เป็นเมืองขึ้น ดังท่านว่านั้น ผู้ซึ่งตายไปแลคนทั้งแผ่นดินก็จะติเตียนเราว่าขาดคุณต่อบุ๋นแลบิดาไม่ เราออกปากไว้ว่าขาวเมืองกี๋กับเราไม่ขอเกิดร่วมแผ่นดินกันต่อไป ถึงบุตรแลญาติพี่น้องเราที่สนิทถ้าตกไปกินเข้าในเมืองกี๋จนมื้อหนึ่ง เป็นขาดกันกับเรา ถ้าเราได้เมืองแล้ว ก็คงฆ่าเสียให้สิ้นทั้งเมือง อย่าให้กุ๋งจูคุดคิดน้อยใจเราเลย

ผู้ถือหนังสือก็จำข้อความซึ่งเจ๋ฮูกุ๋งว่านั้น กลับมาแจ้งแก่เจ้าเมืองพ่อทุกประการ เจ้าเมืองพ่อได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่ากับเจ้าเมืองกี๋เจ้าเมืองเตงว่า ครั้งนี้ถึงเราจะฆ่าเจ้าเมืองเจ๋เสียก็หามีใครนินทาเราไม่ แต่เราคิดสงสารเจ๋ฮูกุ๋งว่าจะเอาเกียวหิวสมาทั้งเสียครั้งนี้ เพราะความพยาบาท ภอ

เพลาค่ำลงประมาณสองทุ่ม เจ้าเมืองพ่อจึ่งให้จินจูนายทหารเมืองพ่อ คุมทหารเลวห้าร้อย เอาเกวียนที่ใส่ฟืนแลฟางออกไปซุ่มไว้นำค่ายเมืองโอยเมืองของ ถ้าได้ยินเสียงประหัดสัญญาแล้วให้จุดเพลิงขึ้น ไสเกวียนเข้าเผาค่ายเสียจงได้แล้วให้จึกตำ กับทันเต็กทหารเมืองเตงคุมทหารเลวคนห้าร้อย ไปซุ่มอยู่หลังค่ายเมืองโอยเมืองของ ถ้าเห็นแสงเพลิงสว่างขึ้นแล้ว ให้รบหักเข้าไปอย่าให้ทหารทันใส่เกราะแลผูกม้า ในใจให้เสียงจูกับกังจูเยียดคุมทหารคนละพันเข้าสมทบทัพเจ้าเมืองกี๋ไปซุ่มอยู่หลังค่ายเมืองเจ๋ ถ้าเห็นทหารเมืองเจ๋ยกออกจากค่าย ไปช่วยค่ายเมืองของเมืองโอย กี๋ให้ระดมเข้าตีเอาค่ายเมืองเจ๋ให้จงได้ ตัวเรากับเจ้าเมืองเตงจะเป็นกองกลาง ถ้าหนักที่ไหนจะช่วยเข้ารบหักเอาที่นั้น

เจ้าเมืองกี๋จึ่งว่ากับเมืองพ่อว่า ค่ายเมืองเจ๋เป็นค่ายใหญ่ อันค่ายเมืองของเมืองโอยนั้นเป็นแต่ค่ายเล็ก ถึงท่านจะเอาเพลิงเผาค่ายทั้งสองได้ ทหารเมืองของเมืองโอยจะรวมมาเข้าค่ายเมืองเจ๋ ถ้าท่านคิดเผาค่ายเมืองเจ๋เป็นที่มั่นเสียได้แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าทัพทั้งสามเมืองจะแตกไปเอง

เจ้าเมืองพ่อจึ่งว่า ค่ายเมืองเจ๋เป็นค่ายใหญ่ก็จริง เมื่อกองทัพเมืองเจ๋ได้หยุดถึงยี่สิบสามสิบวันแล้ว ทั้งทหารก็ได้ผลัดกันหลับนอนเป็นปรกติหายอิดโรยแล้ว เห็นจะตรวจตรารักษาค่ายมิได้ประมาท ที่ไหนทหารเราจะเลื่อนเกวียนเข้าใกล้ค่ายได้ อันทัพเมืองของเมืองโอยนั้นพึ่งมาถึงเพลาเช้าแล้วต้องตั้งค่ายอยู่จนพลบ เห็นจะอิดโรยนัก ค่ำวันนี้ก็จะ

ภายในหลับนอนเสียสิ้น แล้วก็เปนแต่ผู้มาช่วย การรักษค่ายดูเหนไม่สู้สามารถ เราจึ่งจะให้เผาค่ายเมืองของเมืองโอยเพราะเหนทหารเราจะทำการได้โดยสดวก ถ้าเจ้ฮูกังเหนเพลิงไหม้ค่ายทั้งสองชั้น คงจะยกทหารออกช่วย ท่านจงเข้าโจมตีชิงเอาค่ายให้จงได้ ตั้งใจทำเสียครั้งนี้เถิด เราเหนว่าเจ้ฮูกังจะไม่ได้กลับมาเหนกำแพงเมืองกี่อีกแล้ว

เจ้าเมืองกี่ได้ฟังดังนั้นก็เหนด้วย คุกเข่าลงคำนับแล้วว่าท่านคิดการศึกครั้งนี้ดังเทพยดาเข้าดนใจ ชาวเมืองจะได้รอดชีวิตรเพราะสติปัญญาท่าน เจ้าเมืองพ่อก็ยกมือไว้แล้วว่าท่านอย่าคำนับเราเลย เจ้าเมืองกี่ก็ออกมาจัดแจงทหารแยกกันไปซุ่มอยู่ตามเจ้าเมืองพ่อสั่ง ครั้นเพลาสองยามเศศ กำจุดยุกเจ้าเมืองพ่อ กำจุดยุกเจ้าเมืองเตง ก็ใส่เกราะขึ้นม้าถือทวนคุมทหารคนละพัน ยกออกไปจากเมืองกี่ ครั้นไปใกล้ค่ายเมืองของ จึ่งให้ทหารเข้าไปลอบเนมตูแจ้งว่าเถวียนเชื้อเพลิงจัดแจงไว้พร้อมแล้ว จึ่งให้จุดประทัดสัญญาขึ้น ทหารที่ซุ่มนั้นก็จุดฟางแลฟืนขึ้นพร้อมกันใส่เข้าไปเผาค่ายเมืองของเมืองโอยไหม้ขึ้น

ฝ่ายกำกับทันเด็กซึ่งซุ่มอยู่หลังค่าย เหนแสงเพลิงสว่างขึ้นข้างหน้าก็ยกทหารตีเข้าไปข้างหลังค่าย ทหารเมืองของเมืองโอยตกใจตื่นขึ้นไม่ทันใส่เกราะผูกม้า ต่างคนวิ่งเอาตัวรอด ฝ่ายกำกับทันเด็กก็เข้าค่ายได้ ฆ่าฟันทหารเมืองของเมืองโอยล้มตายเปนอันมาก เจ้าเมืองของเมืองโอยเหนจนตัวมิดก็ขึ้นม้าควบหนีไปกับทหารเลว

ขณะเมื่อจินจูทหารเมืองพ่อจุดเพลิงขึ้นนั้น เจ่ฮูกังเหนแสงเพลิงสว่าง ได้ยินเสียงทหารโอ้อึงก็รู้ว่า ทัพเมืองกี่ออรปล้นค่ายเมืองของเมืองโอย จึงให้กังจูเพงเสงคุมทหารพันห้าร้อยรีบไปช่วยเมืองของเมืองโอย เจ้าเมืองก็กับกังจูเอียดเฉียงจู ทั้งสามทัพเหนได้ทีก็ยกทหารระดมเข้าตีค่ายเมืองเจ่เปนสามารถ ทหารเมืองเจ่น้อยตัวจะต้านทานมิได้ต่างคนหนีออกจากค่าย ทหารเมืองกี่เมืองพ่อก็ไล่ฆ่าฟันทหารเมืองเจ่ตายเปนอันมาก เจ่ฮูกังเหนเสียค่ายแล้วก็มิได้คิดสู้รบ ขึ้นม้าภาทหารคนสนิทประมาณร้อยเศศรีบหนีไป

ฝ่ายกังจูเพงเสงกับทหารเลวทั้งปวง รีบมาช่วยค่ายเมืองของเมืองโอย ครั้นมาถึงกลางทาง ก็ได้ยินเสียงทหารแลกลองรบโอ้อึงขึ้นข้างหลัง ก็คิดว่าม่าศึกเข้าปล้นค่ายเจ่ฮูกังเปนมั่นคง จึงภาทหารกลับมา ภอทหารเหล่อคนหนึ่งควบม้าตามร้องบอกกังจูเพงเสงว่า ค่ายเจ่ฮูกังเสียแก่ม่าศึกเสียแล้ว กังจูเพงเสงจึงถามว่า บัดนี้เจ่ฮูกังไปอยู่ไหนเล่า ผู้นั้นจึงบอกว่าเจ่ฮูกังจะไปแห่งใดข้าพเจ้ามิได้แจ้ง กังจูเพงเสงก็ตกใจนักขับม้าภาทหารรีบมาช่วยเจ่ฮูกัง

เจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองเคง ซึ่งคุมทหารกองทัพซุ่มอยู่กลางทาง เหนทัพกังจูเพงเสงกลับมา ก็ขับทหารเข้าล้อมกังจูเพงเสงไว้ กังจูเพงเสงก็รบพุ่งต้านทานไว้เปนสามารถ กังจูคุย เจ้าเมืองพ่อ ก็เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกไหล่ขวา กังจูเพงเสง ๆ เหนจะสู้รบมิได้ก็ทิ้งทหารทั้งปวงเสีย ขับม้าหนีเอาตัวรอด กังจูคุย กังจูคุย ก็ภาทหารไล่ฆ่าฟันทหารกังจูเพงเสง

แตกกระจัดกระจายไป ทัพเมืองกี่ เมืองพ่อ เมืองเตง ตามตีซ้ำเติม ฆ่าฟันทหารเมืองเจ๋ เมืองชอง เมืองโอยไปจนเพลารุ่งเช้าทหารทั้งสามเมืองเสียตายเปนอันมาก ศพเกลื่อนไปตามทาง ทหารเมืองกี่เมืองพ่อเมืองเตง ได้เกวียนแลม้าเครื่องสาตราวุธไว้เปนอันมาก แล้วเจ้าเมืองกี่ก็ภาเจ้าเมืองพ่อเจ้าเมืองเตงกลับเข้าเมืองกี่ จึงให้ปูนบำเหน็จทหารทั้งปวงตามความชอบ ให้แข่งโต๊ะเลี้ยงดูกันเอิกเกริกไปทั้งเมือง แล้วเจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองเตง ก็ลาเจ้าเมืองกี่กลับไปเมือง

ฝ่ายกุ่งจูคุดครั้นมาถึงเมืองเตง ภอกุ่งจูหงวนเปนไตหู ขุนนางฝ่ายพลเรือนป่วยตาย จึงให้ทำการฝังศพกุ่งจูหงวนภอสมควรตามตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่ แล้วตั้งทันเต๊กเปนที่แทนกุ่งจูหงวน ขณะนั้นพระเจ้าอู่วนอ๋องเสวยราชสมบัติได้ยี่สิบสองปี

ฝ่ายเจ๋ฮูกุ่งเจ้าเมืองเจ๋นั้น ตั้งแต่เสียทัพมาครั้งนั้นได้ความอัปยศนัก ให้เดือดร้อนรำคาญไม่เปนกินไม่เปนนอน จนป่วยไข้นั้นหนักลงทุกวัน เจ๋ฮูกุ่งเห็นว่าตัวจะตายแล้ว จึ่งเรียกกุ่งจูหยีผู้บุตร กับกุ่งจูตีผู้หลาน ซึ่งเปนบุตรอิตอ๋องเลือน กับขุนนางนายทหาร แลที่ปฤกษาทั้งปวงเข้าไปในห้องนอน แล้วว่าแก่กุ่งจูหยีกุ่งจูตีว่า ตัวเรานี้เหนจะไม่รอด เจ้าทั้งสองอยู่ข้างหลังจงรักใคร่กัน อุส่าห์คิดอ่านไปกระทำการแก่เมืองกี่แก้แค้นของบิดาเสียให้จงได้ ซึ่งบิดาตายจากเจ้าไปครั้งนี้ เจ้าจงเข้าใจว่าบิดาต้องอาวุธชาวเมืองกี่เลิด

บันดาเครื่องจะเส้นสพบิดาทุกฤดูเดือนบีนั้น ถ้าเจ้ารักบิดา เจ้าจงเอาไว้เป่นสมเบืองบำรุงทแกล้วทหารไปตีเมืองกี่ ดีกว่าเอาไปเส้นสพบิดาอีก แล้วเจ๋ฮูกังจึ่งหุยิบเอากระบี่สำหรับขคยื่นให้กังจูหยีว่า เจ้าจงเอาไว้ปราบปรามสัตรูคือเจ้าเมืองกี่นั้นเถิดบิดานี้จะลาเจ้าแล้ว

กังจูหยีรับกระบี่แล้วกราบลงพลางร้องไห้ว่า ถาวชิ่งทำไว้แก่เมืองกี่นั้น บิดาอย่าได้วิตถเลย ข้าพเจ้าจักสนองคุณไม่คิดแก่ชีวิตร บิดาอุส่าห์กินยารักษาโรคให้หายเถิด เจ๋ฮูกังจึ่งว่าเจ้ารับธุระทำได้ดังว่าฉนี้แล้ว ถึงบิดาตายไปจะได้ความศุข แล้วเจ๋ฮูกังจึ่งว่าแก่กังจูเพงเสงแลทหารทั้งปวงว่า เราอับท่านได้เคยร่วมทุกข์ร่วมศุขกันมาช้านาน บัดนี้กรรมมาทันเราแล้วจะลาท่านทั้งปวงไปก่อน ท่านอยู่ภายหลังช่วยทำนุบำรุงลูกแลหลานเราด้วย ตัวเราจะตายครั้งนี้ มิได้คิดอาไลยแก่สมบัติบ้านเมืองเลย เปนห่วงอยู่แต่ลูกเราจะไม่ทำกับเมืองกี่เหมือนใจเรา ท่านทั้งปวงจงคิดอ่านเอาธุระด้วย

กังจูเพงเสงแลทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้น ต่างคนก็ร้องไห้กราบลงแล้วว่า คุณท่านชุบเลี้ยงข้าพเจ้ามาให้มียศศักดิ์มีความศุขถึงเพียงนี้ จะขอเอาชีวิตรสนองคุณท่านให้ถึงขนาด ถ้าข้าพเจ้าทั้งปวงมีชีวิตรอยู่ก็ไม่ให้ชาวเมืองกี่เปนศุขเลย ครั้งนั้นเจ๋ฮูกังครั้นได้ยินออกชื่อเมืองกี่ขึ้นทีไรก็คิดแค้น โรคยิ่งกำเริบขึ้นขาดใจตาย กังจูหยีกับขุนนางทั้งปวงก็เอาศพใส่หีบไม้หอม แต่งการฝังศพตามตำแหน่งเจ้าเมือง ครั้นถึงวันฤกษ์ดีขุนนางทั้งปวงก็ยกกังจูหยีขึ้นเปนเจ้าเมืองเจ๋ กังจูหยี

จึงตั้งกังจูบดีเปนผู้สำเร็จราชการทั้งทหารพลเรือน

ฝ่ายอีบันเจ้าเมืองซองนั้น คิดแค้นกังจูคุดเจ้าเมืองเตงนัก จึงเอาหยกแลทองที่กังจูคุดให้มา แบ่งออกเปนสามส่วน ให้คนไปให้เจ้าเมืองเจ้ เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองจิ๋น สามเมืองขอกองทัพมาช่วยตีเมืองเตง เจ้าเมืองทั้งสามรับเอาสิ่งของไว้แล้ว จึงว่ากับผู้ถือหนังสือว่า บิดาเราตายลงใหม่บ้านเมืองก็ยังไม่ปรกติราบคาบ เราจะไปเองยังไม่ได้ จะให้ทหารไปช่วย แล้วกังจูหยิบให้ยงหลิมเปนแม่ทัพคุมทหารหมื่นหนึ่งไปเมืองซองกับผู้ถือหนังสือ

ฝ่ายอีบันเจ้าเมืองซอง ครั้นทัพสามเมืองมาถึงพร้อมกันแล้วก็รีบยกเข้าไปเมืองเตง แลทัพเจ้าเมืองซองกับทัพทั้งสามเมืองบันจบกันยกไปครั้งนั้น ทหารรบประมาณสิบหมื่นเศศ เดิรทางล่วงแดนเมืองเหงเข้าไป บันดาหัวเมืองรายทางซึ่งขึ้นกับเมืองเตง เหนศึกเหลือกำลังก็มิได้ต่อสู้พยพหนีเข้าป่าทัพเมืองซองเร่งยกเข้าไปจนถึงริมกำแพงเมืองเตง ให้ตั้งค่ายล้อมเมืองทั้งสี่ด้าน

กังจูคุดเจ้าเมืองเตง จึงปฤกษาขัวจ๊กว่า ทัพเมืองซองยกมาครั้งนี้ เราจะคิดสู้รบประการใด ขัวจ๊กจึงว่า ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก แม้นจะออกสู้รบถ้าเสียทีเจ้าเมืองซองเข้าเมืองได้ ก็จะฆ่าชาวเมืองเราเสียสิ้น ครั้นจะให้ขอกองทัพมาช่วย ก็ไม่เหนผู้ใดที่จะหักออกไปได้ ด้วยกองทัพล้อมอยู่แน่นหนานัก ข้าพเจ้าคิดว่าอย่าสู้รบเลย เราขุดขงกิวบุตรเจ้าเมืองซองไว้ ถ้าเจ้าเมืองซองจะฆ่าท่าน ๆ จงให้ข่ายงกิว

เสียบ้าง เหนเจ้าเมืองซองจะทำโทษมิได้ กังจุดุคเจ้าเมืองเตง
ก็เหนด้วย จึงสั่งทหารอย่าให้รบหุ้งอันทหารเมืองซองตาม
ชัวจ็กว่า

ฝ่ายเจ้าเมืองซอง ครั้นมิได้เหนทหารในเมืองออกมารบ
ก็เร่งให้ทหารเอาคบเพลิงเข้าระดมเผาประตูเมืองหลายลง แล้ว
เจ้าเมืองซองก็รับม้าทหารเข้าไปในเมือง ก็มิได้เหนออก
รบแต่สักคนหนึ่ง อีบิ่นเจ้าเมืองซองคิดอายใจ ครั้นจะให้
จับกังจุดุคมาฆ่าเสีย ก็เกรงความนินทา ด้วยกังจุดุคเปน
หลานสนิท ทั้งหาสู้รบไม่ แล้วยังกวีผู้บุตรอ่อยู่ในเงื้อมมือ
กังจุดุค เปนความในใจอยู่ อีบิ่นจึงประกาศแก่ทหารทั้งปวง
มิให้ผู้ใดทำอันตรายแก่ชาวเมืองเตง ให้ทหารไปเผาที่ไทเบี้ยว
ซึ่งไว้รูปเจ้าเมืองแต่ก่อนต่อ ๆ กันมา จนถึงบู้แลบิดากังจุดุค
เสีย แล้วให้เลิกทัพกลับไปเมืองซอง

ฝ่ายกังจุดุค ขณะเมื่อเจ้าเมืองซอง เข้าเมืองได้มิได้ไปคำ
นับ คุมตัวยงกัวไว้ ภาทหารสนิทหนีไปอยู่ในสวนดอกไม้
ครั้นแจ้งว่าอีบิ่นเผาไทเบี้ยวเสียก็เสียใจนัก จึ่งคิดว่าถ้าอีบิ่น
ฆ่าเราเสียก็ดีกว่าที่ทำดังนั้นอีก เพราะเชื่อถ้อยพังคำชัวจ็ก
จึ่งเปนอันตรายแก่ที่ทำนับ ถ้าออกสู้รบถึงจะตายก็จะไม่เสีย
ชื่อเรา กังจุดุคคิดแล้วก็ร้องไห้น้อยใจชัวจ็กอยู่มิได้ขาด ฝ่าย
พระเจ้าฮวนอ้องก็สวรรคต

ขิวกังเฮกเตียนก็ยกกังจุโต๊ะขึ้นภาวสมบัติ ทรงพระนาม
ชื่อพระเจ้าจองอ้อง ๆ ตั้งกังจุเด็กผู้น้องเปนผู้สำเร็จราชการทั้ง
แผ่นดิน แล้วก็ให้ตระเตรียมที่จะฝังพระศพพระเจ้าฮวนอ้อง

ฝ่ายกังจุดุดเจ้าเมืองเตงแจ้งว่า พระเจ้าฮวนอ๋องสวรรคต ก็ให้จัดแจงสิ่งของเครื่องบรรณาการ จะไปเฝ้าพระเจ้าจองอ๋อง ช่วยทำการฝังพระศพ ชัวจ๊กจึงเข้าไปว่ากับกังจุดุดว่า เมื่อครั้งพระเจ้าฮวนอ๋อง พระราชบิดา พระเจ้าจองอ๋อง ยกมาตีเมืองบิดาท่านออกต่อสู้ทัพหลวงแตกไป จนพระเจ้าฮวนอ๋องถูกเอาทัณฑ์จกเยียม พระเจ้าฮวนอ๋องเคืองบิดาท่านนัก แต่ทว่ามิรู้ที่จะทำประการใด ด้วยเมืองเตงทหารมากทั้งเข้มแข็งในการสงคราม ซึ่งท่านจะไปเฝ้าพระเจ้าจองอ๋องพระราชบุตรพระเจ้าฮวนอ๋องครั้งนี้ ถ้าพระเจ้าจองอ๋องคิดถึงบิดาท่านทำแก่พระเจ้าฮวนอ๋อง จะเอาไหนท่านแทนบิดาจะมิอับจนเสียฤา กังจุดุดได้ฟังดังนั้นก็มิได้ไปเมืองหลวงด้วยมิเชื่อก็จำเชื่อ

ครั้นอยู่มาหลายวันกังจุดุดไม่สบาย จึงภาขุนนางออกไปชมสวนดอกไม้นอกเมือง กังจุดุดเหนฝูงนกบินไปมาเป็นหมู่ ๆ ก็ถอนใจใหญ่ ยงกิวเหนดังนั้นจึงว่า ท่านภาข้าพเจ้าทั้งปวงเที่ยวชมสวนหวังจะหาความสบาย ซึ่งท่านเป็นทุกข์ถอนใจใหญ่ฉนี้ด้วยเหตุสิ่งไรเล่า กังจุดุดจึงว่าเราเหนฝูงนก ซึ่งเป็นสัตว์เดียรฉาน จะบินไปมาจับต้นไม้ต้นใด ก็ไปได้ตามอำเภอใจไม่มีใครขัดขวาง ตัวเรานี้เป็นมนุษย์คิดการสิ่งไรก็มีผู้ทัดทานว่ากล่าว

ยงกิวจึงว่าท่านเป็นเจ้าเมือง บันดาคนทั้งปวงก็อยู่ในบังคับสิ้น ซึ่งว่านี้ข้าพเจ้าสงไสยนัก กังจุดุดจึงว่าขุนนางในเมืองเตงนี้อยู่ในบังคับก็จริง แต่หามีผู้รักใคร่เราโดยสุจริตไม่ จะไว้วางความลับกันก็ยากนัก ยงกิวจึงว่าท่านชุบเลี้ยงข้าพเจ้า

ให้มีชสศักด์ ข้าพเจ้าคิดว่าจะสนองคุณท่าน ถึงท่านจะให้ไปตายเสียก็มิได้รักชีวิตร แต่หากว่าท่านไม่เหนใจข้าพเจ้า

กังจูคุดได้ฟังยงกิวว่าดังนั้น ก็ขับคนทั้งปวงเสียแล้วว่ากับยงกิวว่า ทุกวันนี้ในอกเราดังเสียมหนามยอกอยู่ด้วยความเจ็บปวดเปนนิจ ถ้าท่านช่วยถอนได้เราก็จะให้เปนขุนนางผู้ใหญ่ยิ่งขึ้นไปกว่านี้ แต่เราจะบอกยังไม่ได้ความจะแพร่งพรายไป ยงกิวเหนกังจูคุดยังไม่ไว้ใจจึ่งหยิบเอาลูกเกาทัณฑ์มาหักออกเปนสองท่อน แล้วสาบาลว่าถ้าข้าพเจ้ามิได้สุจริตต่อท่าน แลเอาความไปแพร่งพรายกับผู้ใด ให้ตัวข้าพเจ้าต้องอาวุธขาดสองท่อนเหมือนลูกเกาทัณฑ์นี้เถิด

กังจูคุดก็มีความยินดี จึ่งเล่าความขัดเคืองชัวจ๊กให้ยงกิวฟังทุกประการ แล้วว่าท่านฆ่าชัวจ๊กเสียได้คุณท่านจะอยู่กับเรายิ่งนัก ยงกิวได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า ถึงข้าพเจ้าเปนบุตรเขยชัวจ๊กก็จริง แต่ชัวจ๊กมิได้กรุณาแก่ข้าพเจ้า ซึ่งจะฆ่าชัวจ๊กนั้นง่ายนัก กังจูคุดจึ่งว่าชัวจ๊กเปนคนมีสติปัญญา ท่านจะฆ่าชัวจ๊กโดยง่ายนั้นเรายังหาเหนด้วยไม่

ยงกิวจึ่งว่าเมืองเราทุกวันนี้ราษฎรทั้งภูมิลำเนาเสีย หนีกองทัพเมืองซองเข้าอยู่ในบ้านเปนอันมาก ข้าพเจ้าคิดว่าให้ท่านให้ชัวจ๊กออกไปตั้งเกลี้ยกล่อมราษฎรตำบลดังเถา นอกเมืองข้างทิศตวันตก แล้วข้าพเจ้าจะแต่งโต๊ะออกไปเลี้ยง ข้าพเจ้าจะเอายาพิษใส่ในสุราให้ชัวจ๊กกิน ถึงชัวจ๊กจะมีสติปัญญาอย่างไรก็ไม่รอดความตาย กังจูคุดก็เหนด้วย จึ่งสั่งกำชับว่าความข้อนี้ท่านอย่าแพร่งพรายให้ผู้ใดรู้ แล้วกังจูคุด

ก็ภาษุนนางทั้งปวงกลับเข้ามาเมืองเตง ยงกิวครั้นถึงที่อยู่ตรงเข้าในที่นอน นึกรำพึงถึงจะฆ่าชัวจักเกลือกจะไม่สำเร็จก็ถอนใจใหญ่

นางจีสีผู้เป็นภรรยาเห็นปลาดจึ่งถามว่า ท่านมีทุกข์ร้อนอยู่ประการใดฤๅ จึ่งมานอนถอนใจใหญ่อยู่ฉนี้ ยงกิวจึ่งบอกว่าเรามิได้มีทุกข์สิ่งใดตอก นางจีสีจึ่งว่าท่านไม่มีทุกข์นั้นไม่เหนด้วย ข้าพเจ้าดูหน้าท่านเสร้าหมองผิดกว่าแต่ก่อนนัก ฤๅท่านเหนว่าไม่ควรจะปรับทุกข์กับข้าพเจ้าจึ่งมิให้ข้าพเจ้ารู้ แล้วนางจีสีวิงวอนไต่ถามเนือง ๆ ยงกิวขัดมิได้จึ่งแกล้งบอกนางจีสีว่า กังจูคุดเจ้าเมืองเตงจะให้บิดาเจ้าออกไปเกลือกล่อมราษฎรณตำบลตังเกานอกเมือง แลจะให้เราจัดสิ่งของออกไปเลี้ยง ข้าคิดว่าขุนนางอื่นมีอยู่เปนอันมาก แต่จะเลี้ยงคนเพียงนี้จำเพาะใช้เราให้ได้ความลำบากเราไม่สบายใจ

นางจีสีได้ฟังดังนั้นก็สงไสยอยู่จึ่งคิดว่า กังจูคุดชุบเลี้ยงยงกิวเปนขุนนางผู้ใหญ่ การซึ่งจะให้ไปดูเลี้ยงผู้คนนั้นก็ควรอยู่แล้ว อันยงกิวว่าไม่เต็มใจไปจนถึงทุกข์ร้อนนั้นผิดนัก เหนจะมีความอื่นมั่นคง ครั้นจะถามที่ไหนยงกิวจะบอกตามจริง จำจะชวนเสพสุราให้เมาแล้วจึ่งจะถามเอาความจริงให้จงได้ นางจีสีคิดแล้วจึ่งแกล้งว่า กังจูคุดตั้งท่านให้เปนขุนนางผู้ใหญ่ แลจะให้ไปเลี้ยงคนทั้งปวงนั้นไม่สมด้วยยศศักดิ์ กังจูคุดใช้ท่านดังขุนนางผู้น้อยไม่ควร ยงกิวสำคัญว่านางจีสีเชื่อแล้ว ก็ยิ่งทุกข์ถอนใจใหญ่เนือง ๆ นางจีสีก็แกล้งทำเสร้าโศกด้วยแล้วว่า อันจะแก้ทุกข์ได้ก็แต่เสพสุรา เชิญ

ท่านมาไปเสพสุราด้วยข้าพเจ้าเถิดจะได้ต่อยคลายทุกข์ ยงกิวจึงว่าเจ้าว่าชอบนัก ถ้าเมาสุราแล้วก็ลืมทุกข์ร้อนไปสิ้น

นางจีสีก็ให้คนใช้ยกโต๊ะมาแล้ว นางก็รินสุราตำนับให้ยงกิวพลางว่าท่านจงเสพสุราเถิดจะได้ลืมความทุกข์ ข้าพเจ้าจะได้คลายใจบ้าง แล้วนางจีสีเอาถ้วยขนาดใหญ่มารินสุราให้ยงกิวกินประมาณสิบครั้ง ยงกิวเสพสุราเกินขนาดก็เมาสิ้นสมฤดีจนสลบลงหลับอยู่กับโต๊ะ นางจีสีลุกขึ้นแกล้งกระทืบเท้าร้องตวาดว่า การเราใช้ยังไม่สำเร็จเหตุใดมานอนเล่นเสพสุราสบายอยู่ ยงกิวกำลังเมาสุราได้ยินแว่วเสียงสำคัญว่าก๋งจูคุดก็ตกใจ หลับตาคลำถ้วยที่โต๊ะวุ่นวาย นางจีสีเห็นดังนั้นจึงซ้ำตวาดว่ายังคลำหาสิ่งไรอยู่เล่า ยงกิวจึงว่าจะหายาพิษที่จะไปใส่ในสุราให้ชัวจ๊กกินนั้นยังไม่ได้ แล้วยงกิวก็ซบลงหลับไป

นางจีสีได้ฟังดังนั้น ก็คิดใคร่ครวญดูข้อความกับกิริยาถูกกัน ก็เห็นว่าก๋งจูคุดจะใช้ยงกิวให้ฆ่าชัวจ๊กผู้บิดาเสีย จึงให้คนใช้พยุงยงกิวเข้าไปในที่นอน นางจีสีจึงคิดว่าถ้าจะนิ่งความเสียบิดาไม่รู้ตัวก็จะตายเปนมั่นคง จำจะไปบอกให้รู้ความจะได้คิดอ่านระวังตัวบ้าง คิดแล้วนางจีสีก็ไปหาชัวจ๊กผู้บิดา ตำนับแล้วแจ้งความที่ยงกิวพูดทุกประการ ชัวจ๊กจึงว่าเจ้าอย่าพูดให้ความพังซ่านไป บิดาจะดูท่วงทีให้แน่ก่อน

ครั้นเพลาเช้าก๋งจูคุดเจ้าเมืองเตง ก็ให้หาชัวจ๊กกับยงกิวเข้ามาแล้วว่าแก่ชัวจ๊กว่า เมื่อทัพเมืองซองยกมานั้นราษฎรบันดาอยู่ทั้งเมืองแตกหนีเข้าป่าสิ้น เราคิดจะให้ท่าน

กับขุนนางไปตั้งเกลี้ยกล่อมตำบลตังเกา จึ่งจะให้ยงกิวไปแต่งโต๊ะเลี้ยงท่านกับขุนนางทั้งปวง ชัวจ๊กได้ฟังดังนั้นก็เข้าใจว่า กังจูคุดจะให้ยงกิวฆ่าเสียเปนแน่มีความน้อยใจนัก ก็คำนับลากังจูคุดกลับมาที่อยู่ จึ่งหาทหารคนสนิทประมาณสามร้อยมากระซิบสั่งเปนความลับ แล้วเอากระบี่สั้นซ่อนไว้ในเสื้อทุกคน ครั้นเพลาเช้าชัวจ๊กก็ภาหทหารแลขุนนางทั้งปวงออกไปตั้งเกลี้ยกล่อมราษฎรอยู่ตำบลตังเกา

ยงกิวก็จัดสิ่งของออกไปตั้งโรงเลี้ยง ครั้นเพลาขุนนางจะกินโต๊ะ ยงกิวก็ให้ยกโต๊ะเข้ามาตั้งให้ขุนนางทั้งปวงแลชัวจ๊ก ตัวยงกิวนั้นเอาสุราที่ใส่ยาพิษมารินเข้าไปคำนับชัวจ๊ก ๆ รับสุรามาถือไว้ ภอทหารทั้งปวงของชัวจ๊กเหนพร้อมกันแล้วก็เอาสุราเทลงที่แผ่นดิน ยาพิษที่ปนกับเหล้าครั้นถูกไอดินก็เปนเปลวไฟขึ้น ยงกิวเหนดังนั้นก็ตกใจขยับจะหนี ทหารชัวจ๊กก็กรูกันเข้าจับไว้ ทหารยงกิวเหนเขาจับนายต่างวิ่งเข้าไปช่วย ทหารชัวจ๊กถอดกระบี่ออกไล่ฟันทหารยงกิวตายเปนอันมาก ทหารยงกิวมือเปล่ามิได้มีอาวุธจะสู้รบ ก็ทิ้งนายเสียภหนีวิ่งหนีเข้าป่าไปสิ้น กังจูฮูทหารชัวจ๊กก็เอากระบี่ฟันยงกิวคอขาดตายแล้วเอาศพยงกิวไปทิ้งน้ำเสีย

กังจูคุดเข้าเมืองแจ้งว่า ชัวจ๊กฆ่ายงกิวก็ตกใจจึ่งคิดว่าเราทำการครั้งนี้ผิดนัก เหนขุนนางทั้งปวงจะเข้าข้างชัวจ๊กสิ้นแม้นจะอยู่ในเมืองเตงเหนอันตรายจะมีมั่นคง คิดแล้วก็ภาสมัคพรรคพวกของตัวหนีไปเมืองชัว ชัวจ๊กแจ้งว่ากังจูคุดหนีไปแล้ว ก็ให้กังหูเตงขกไปรับกังจูคุดมาแต่เมืองโอย

ตั้งให้เป็นเจ้าเมืองชื่อเจี่ยมกั๋ง

ฝ่ายกั๋งจูชัวซึ่งเป็นโอยฮวนกั๋งเจ้าเมืองโอย ขณะเมื่อบิดายังอยู่กั๋งจูชัวลอบรักใคร่กับนางอีเกียง เกิดบุตรชายคนหนึ่งชื่อจิบจูกั๋ง กั๋งจูชัวกลัวเกรงความจะรู้ถึงบิดา จึ่งภาจิบจูกั๋งไปฝากเพื่อนสนิทไว้ ครั้นบิดาตายกั๋งจูชัวได้เป็นโอยฮูกั๋งเจ้าเมืองโอยแล้ว จึ่งตั้งอีเกียงเป็นที่สูหยินภรรยาใหญ่ ให้จิบจูกั๋งเป็นผู้สำเร็จราชการ จิบจูกั๋งนั้นหามีภรรยาไม่ เจ้าเมืองโอยจึ่งให้กั๋งจูแจะขุนนางผู้ใหญ่ ไปขอนางสวนเกียงบุตรเจ้าเมืองเจ๋ ๆ ก็ยกให้ แล้วให้หญิงคนใช้ไปประคองนางสวนเกียงออกมาให้กั๋งจูแจะดูตัว จิบจูกั๋งเหนรูปร่างนางสวนเกียงก็ชอบใจ กั๋งจูแจะพูดกับเจ้าเมืองเจ๋แล้วก็ลามาแจ้งความแก่เจ้าเมืองโอย แล้วชมจิบจูกั๋งว่า วาสนาของท่านได้ภรรยางามหาหญิงใดในแผ่นดินเสมอไม่

โอยฮวนกั๋งจึ่งถามจิบจูว่า ท่านได้เหนตัวนางสวนเกียงฤๅ จิบจูจึ่งว่าเจ้ฮูกั๋งให้ข้าพเจ้าดูตัวนางสวนเกียงนั้น งามยิ่งกว่าปากคนเล่าฦๅอีก โอยฮวนกั๋งได้ฟังดังนั้นมีความรักใคร่นางสวนเกียง แต่อายใจออกปากมิใคร่ได้จึ่งแกล้งว่า ถ้านางสวนเกียงงามดังนั้นก็เป็นบุญของเจ้าอยู่แล้ว จึ่งให้ไปปลูกปราสาทที่ริมน้ำว่าจะให้จิบจูอยู่กับภรรยา ขุนนางทั้งปวงเหนดังนั้นก็สรรเสริญเจ้าเมืองโอยว่ารักใคร่จิบจูนัก ครั้นจวนจะถึงกำหนดวันฤกษ์ดี โอยฮวนกั๋งแกล้งใช้จิบจูคุมสิ่งของไปให้เมืองซอง ครั้นจิบจูไปแล้วก็จัดแจงการไปรับนางสวนเกียงมาเป็นภรรยา ให้อยู่ที่เล่าไต้ปลูกใหม่ริมน้ำ

ราษฎรทั้งปวงรู้กิตติศัพท์ว่าเจ้าเมืองโอยไปรับนางสวนเกียงมาแล้วมิได้ให้แก่จิบจูผู้บุตรเอาไว้เปนภรรยาเอง ต่างคนก็ติเตียนเจ้าเมืองโอยว่าหาความสัตย์ไม่ ผู้มีสติปัญญาก็ผูกเปนเพลงเปรียบว่า ปราสาทปลูกอยู่กลาง น้ำใสสอาดน้ำไหลล้อมรอบน่าจะเปนที่สอาด เมื่อของไม่ดีมีอยู่กลืนก็เหมือนคลบไป น้ำชำระเท่าไรไม่สิ้นกลิ่นชั่ว เหมือนปลาเกิดกับน้ำชำระอยู่เปนนิจก็ไม่หายคาว พ่อปลามาให้นกกินแล้วเอาแหหอดกินเสียเอง นกก็ต้องบินไปกินอื่น แล้วก็สอนให้ลูกเล็ก ๆ ร้องเล่น เด็กชาวเมืองโอยก็จำได้ต่อ ๆ กันไปชวนกันร้องเล่นทุกวัน เจ้าเมืองโอยฟังเด็กร้องเพลงก็คิดอดสูใจแต่มิรู้ที่จะทำประการใด

ครั้นจิบจูผู้บุตรกลับมาจากเมืองของ ฮวนกิ่งจึ่งว่ากับจิบจูว่า เจ้าจงเข้าไปคำนับนางสวนเกียง ซึ่งเปนมารดาเลี้ยงของเจ้าจะได้รู้จักกันไว้ จิบจูได้ฟังดังนั้นก็คิดว่านางสวนเกียงซึ่งขอให้แก่เรา บัดนี้บิดาเอาตัวไว้เปนภรรยาเลี้ยแล้ว ครั้นมิคำนับบัดนี้ก็เหมือนหากตัญญูไม่ สุดแต่เปนภรรยาบิดาแล้วก็เปนมารดาเรา จิบจูคิดแล้วก็เข้าไปคำนับนางสวนเกียง เจ้าเมืองโอยนั้นตั้งแต่ได้นางสวนเกียงมาเปนภรรยา ก็รักแต่นางสวนเกียงผู้เดียว มิได้ไปหาอิสตรีอื่นถึงสามปี จนนางสวนเกียงมีบุตรชายถึงสองคน ผู้พี่ชื่อกิ่งจูชือ ผู้น้องชื่อกิ่งจูชัว ฮวนกิ่งรักใคร่บุตรทั้งสองนัก ครั้นกิ่งจูชือกับกิ่งจูชัวค่อยเจริญไวย กิ่งจูชือนั้นรักใคร่จิบจูผู้พี่ซึ่งเปนบุตรนางอีเกียงไปมาหาจิบจูมิได้ขาด แต่กิ่งจูชัวนั้นชิงชังจิบจูผู้พี่นัก

อยู่มาวันหนึ่งกังจูชัวเข้าไปว่ากับนางสวนเกียงผู้เปนมารดาว่า ข้าพเจ้าดูกิริยาจิบจูเหนทีจะชิงชังข้าพเจ้านัก นางสวนเกียงได้ฟังกังจูชัวว่าดังนั้นถอนใจใหญ่แล้วว่า ทุกวันนี้มารดาคิดถึงเจ้าพี่น้องแล้วไม่สบายเลย ด้วยเหนว่าบิดาเจ้าเชราลงแล้ว ถ้าหาบุญบิดาเจ้าไม่ จิบจูเปนบุตรผู้ใหญ่เขาจะได้เปนที่แทนบิดาเจ้า เรานแม่ลูกก็จะมีอันตรายเปนมั่นคง ด้วยนางอีเกียงมารดาจิบจูนั้นแค้นเคืองมารดานัก กังจูชัวจึ่งว่าถ้าดังนั้นจำจะคิดหาความผิดจิบจู ให้บิดาฆ่าจิบจูเสียให้จงได้ สมบัติเมืองโอยจึ่งจะเปนสิทธิ์แก่เรา

นางสวนเกียงจึ่งว่าถ้าดังนั้น เจ้าจงใส่ไหมว่าจิบจูหยาบช้าต่อเจ้า ว่าเจ้าเปนบุตรแล้วว่ามารดานี้เปนภรรยาจิบจู บิดาเจ้าจึ่งจะเหนจริง ด้วยความแต่เดิมนั้นบิดาเจ้าแจ้งอยู่ นางสวนเกียงก็เล่าความแต่หลังให้บุตรฟังแล้วว่า เจ้าก็มีสติปัญญาจงคิดผูกพันธ์ว่ากล่าวให้บิดาโกรธให้จงได้ กังจูชัวได้ฟังดังนั้นจึ่งว่ามารดาอย่าวิตกเลย แล้วลามารดามา วันหนึ่งกังจูชัวเหนจิบจูกับกังจูชือนั่งเสพสุราอยู่ที่ดีกจิบจู กังจูชัวก็ทำเปนเดินขึ้นไปบนดีก จิบจูเหนก็เรียกกังจูชัวเข้าไปเสพสุราด้วย พูดจากันเล่นตามประสาเมา ครั้นเสพสุราแล้วกังจูชัวทำเปนเดินร้องไห้เข้าไปคำนับฮวนกัง ๆ เหนก็ตกใจจึ่งถามว่าผู้ใดทำให้ขัดเคืองประการใดฤๅ กังจูชัวก็มิบอกทำร้องไห้สอื้นมาคลุ่

ฮวนกังก็ลุกจากเก้าอี้แล้วปลอบถามว่า ผู้ใดดูหมิ่นเจ้าให้ได้ความขัดเคือง จงบอกบิดาเถิดจะทำโทษให้สาสม กัง

จูชัวว่าแต่ข้าพเจ้าเกิดมายังไม่มีผู้ใดดูหมิ่นถึงเพียงนี้ ครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ความอัปยศนัก ฮวนกังได้ฟังดังนั้นก็สงไสยนัก ปลอบถามเป็นหลายครั้ง กังจูชัวจึงว่าเวลาวันนี้จิบจูกับหุ่งจูชื่อนั่งเสพสุราอยู่ด้วยกัน เหนข้าพเจ้าเดินเข้าไป จิบจูเรียกข้าพเจ้าไปเสพสุราด้วย จิบจูเมาสุราแล้วว่าข้าพเจ้าว่า อ้ายลูกเปลกพ่อ ข้าพเจ้าจึงว่าเหตุไรพี่จึงหยาบช้าข้าพเจ้าดังนี้ จิบจูจึงว่าเองไม่รู้จักพ่อจึงเล่าให้ฟัง กังจูชัวก็เล่าตามคำมารดาทุกประการ แล้วว่าจิบจูหยาบช้าข้าพเจ้าครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ความเจ็บอายนัก ฮวนกังได้ฟังดังนั้นก็เชื่อเหนจิบจูจะว่าจริงก็โกรธครั้นจะทำโทษจิบจูก็ลอายใจ จึงว่ากับกังจูชัวว่า จิบจูแกล้งเอาความมิจริงมาว่าให้ได้ความอัปยศนั้นบิดาจะทำโทษ ฮวนกังปลอบกังจูชัวแล้ว จึงให้หญิงคนใช้ไปว่ากับนางอีเกียงมารดาจิบจูว่า เหตุไรมิว่ากล่าวลูกเสียบ้าง ให้ล่วงมาว่ากล่าวกังจูชัวต่าง ๆ

นางอีเกียงได้ฟังดังนั้นก็แค้นใจนัก จึงคิดว่าฮวนกังมิได้คิดถึงความหลัง เพราะหลงรักนางสวนเกียงสารพัดทุกสิ่ง แม้นเรามีชีวิตรอยู่นานไปจะได้ความเจ็บอายตายเสียดีกว่า คิดแล้วนางอีเกียงมิได้ตอบคนใช้ประการใด ลุกเดินเข้าไปในห้องดึกเอาเชือกผูกคอตาย จิบจูแจ้งว่ามารดาตายก็ร้องไห้รักเปนอันมาก

ฝ่ายนางสวนเกียงแจ้งว่า นางอีเกียงตายแล้วจึงว่ากับเจ้าเมืองโอยว่า ซึ่งนางอีเกียงตายนั้นเพราะท่านให้ไปต่อว่าด้วยบุตรข้าพเจ้า จิบจูมีความพยาบาทบุตรข้าพเจ้าสลดตัวข้าพเจ้านัก

ข้าพเจ้าแม่ลูก จะตายด้วย คมอาวุธ จิบจูสักวันหนึ่ง เป็นมั่นคง แต่ตัวข้าพเจ้านี้ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตร คิดสงสารแต่ลูกทั้งสองคุณ ท่านมีความกรุณาข้าพเจ้าแล้ว จงคิดตริตรองอย่าให้บุตรข้าพเจ้าเป็นอันตรายชีวิตรเพราะอาญาจิบจูเลย ฮวนกงได้ฟังดังนั้นก็เหนด้วย จึ่งว่าความข้อนี้เจ้าอย่าวิตกเลย ถึงเราจะหาชีวิตรไม่ก็มิให้จิบจูทำอันตรายแก่เจ้าและบุตรเจ้าได้ แต่นั้นมาฮวนกงตริตรองหาอุบายที่จะฆ่าจิบจูผู้บุตรมิได้ขาด

พอมีผู้ถือหนังสือมาบอกว่า กงจูหยีซึ่งเป็นเจ้าเมืองเจ๋ยกกองทัพไปตีเมืองกี่ ฮวนกงจึงหาตัวจิบจูมาสั่งว่า เจ้าจงยกกองทัพไปช่วยเจ้าเมืองเจ๋ตีเมืองกี่ แต่เจ้าจงไปทางเรือก่อน แล้วจึงขึ้นเดินบกที่ตำบลชินเอี่ยง บิดาจะให้ทัพบกไปบันจบที่นั้น แต่เรือที่เจ้าจะขี่ไปนั้นจงบัดธงขาวไปเป็นสำคัญ จิบจูก็คำนับลามาจัดเรือแลทหารพร้อมเครื่องสาตราวุธ กงจูซือแจ้งดังนั้นจึงเข้าไปคำนับนางสวนเกียงผู้มารดาแล้วว่า ซึ่งบิดาใช้จิบจูไปช่วยเมืองกี่ครั้งนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่า ทางจะไปเมืองกี่นั้นทางบกเป็นทางตรง เหตุใดจึงให้จิบจูไปทางเรือที่เป็นทางอ้อมอีกเล่า

นางสวนเกียงจึงกระซิบบอกกงจูซือว่า ซึ่งบิดาเจ้าใช้จิบจูไปครั้งนี้เหนจะคิดฆ่าจิบจูเสีย ด้วยแม่ได้ว่ากล่าวบิดาเจ้าไว้เป็นหลายครั้งแล้ว นางสวนเกียงก็เล่าความที่ว่ากับฮวนกงนั้นให้กงจูซือบุตรฟัง กงจูซือก็เข้าไปว่าบิดาจะฆ่าจิบจูเสีย จึ่งรับเอาความมาบอกกับจิบจูแล้วว่า เมื่อไภยมาถึงตัวแล้วพี่จงคิดหนีไปอยู่เมืองอื่นเอาชีวิตรรอดเถิด พวกพ้องของพี่ยังตกอยู่

ในเมืองนี้ น้องจะเอาเปนธุระบำรุงให้มีความสุข จิบจูแจ้งดังนั้นก็เสียใจจึ่งว่า ซึ่งจะหนีไปอยู่เมืองอื่น คิดดูก็หาควรไม่ แต่บิดาของตัวยังพึ่งไม่ได้แล้ว ฤๅจะบ่ายหน้าไปพึ่งผู้ใดเล่า อนึ่งเล่าคำบูราณก็ว่าไว้ว่าเปนข้าก็ตรงต่อเจ้า บุตรตรงต่อบิดา ถึเปนที่สรรเสิญแก่คนทั้งปวง พี่นี้หามีผิดสิ่งใดไม่ เมื่อกรรมมาทันแล้วก็ต้องหน้าไปตามกรรม เจ้าจงอยู่ทำราชการสนองคุณบิดาเถิด ก๋งจูชื่อกับจิบจูก็ร้องไห้สั่งกันเปนอันมาก แล้วจิบจูก็ลงเรือมีของขาวบิกเปนสำคัญรีบล่องลงไปตามน้ำ

ฝ่ายก๋งจูชื่อครั้นจิบจูไปแล้วจึ่งคิดว่า จิบจูชื่อตรงต่อบิดานัก ไม่ควรเลยที่บิดาเราจะคิดฆ่าจิบจูเสีย เหตุทั้งนี้เพราะมารดาเราอุยยง ถ้าจิบจูตายลงครั้งนี้ ความชั่วก็จะอยู่กับบิดาแลมารดาเราว่าฆ่าบุตรซึ่งหามีความผิดมิได้เสีย แต่จิบจูมิได้มีความผิดยังจะสู้ตายด้วยอาชญาต่อบิดาได้ จำเราจะไปตายแทนจิบจู อย่าให้ผู้ใดติเตียนมารดาเราว่าอุยยงให้บิดาฆ่าจิบจูเสีย ก๋งจูชื่อคิดแล้วก็ให้หาก๋งจูเสียบขุนนางผู้ใหญ่มาสั่งว่าเราจะมีที่ไป แล้วก๋งจูชื่อให้คนใช้จัดโต๊ะแลสุราลงเรือแล้วร้องเรียกว่าให้เรือจิบจูหยุดก่อน

จิบจูได้ยินดังนั้นแลไปดู เหนก๋งจูชื่อยืนมาน่าเรือก็จำได้ จึ่งคิดว่า น้องเราตามมาด้วยเหตุสิ่งไร คิดแล้วก็แวะเรือเข้าฝั่งภอเรือก๋งจูชื่อไปทันก็ให้จอดเรือเคียงกัน แล้วก๋งจูชื่อก็ลงไปในเรือจิบจูคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้ากับพี่เคยเสพสุราด้วยกันเปนนิจ ครั้งนี้พี่จะจากข้าพเจ้าไปแล้วที่ไหนจะได้กลับมาเสพสุราด้วยกันอีกเล่า ข้าพเจ้าจึ่งแต่งโต๊ะตามมาหวังว่าจะเสพสุรา

ด้วยพี่ให้เป็นที่สนุกนั้นสั่งกันเสียฉันนี้ แล้วกั๋งจูซือให้ยกโต๊ะขึ้นบรรจุสุราคำนับจิบจูเป็นหลายครั้ง จนจิบจูเมาเหลือกำลังหลับซบลงกับโต๊ะ กั๋งจูซือก็ให้พยุงจิบจูไปไว้เสียเรือที่กั๋งจูซือขี่มา แล้วเขียนหนังสือฉบับหนึ่งว่า น้องจะไปตายแทนพี่แล้ว พี่จงอยู่รักษาชีวิตรเถิด แล้วเข้าผนึกส่งให้คนในเรือนั้นแล้วว่า ถ้าพี่เราส่างเมาสุราแล้วจงเอาหนังสือนี้ให้จิบจู กั๋งจูซือให้รีบแจวเรือล่องลงไป

ฝ่ายขงเบ้งเมื่อเข้าเมืองโอย สั่งให้จิบจูไปช่วยทัพเมืองเจ้ตีเมืองกี่นั้น ครั้นจิบจูลาไปแล้วจึ่งสั่งกั๋งจูหัวไว้เป็นความลับ กั๋งจูหัวให้หานายโจรสิบคนมาสั่งว่า ท่านจงรีบไปอยู่ตำบลชินเอี๋ยง ถ้าเห็นเรือบักธงขาวเป็นสำคัญจอดเข้าแล้ว จงฆ่านายเรือนั้นเสียเอาศีศะมาให้เรา ๆ จะปูน บำเหน็จท่านให้ถึงขนาด นายโจรสิบคนคำนับลาไปคอยอยู่ณตำบลชินเอี๋ยง

ฝ่ายกั๋งจูซือครั้นไปถึงชินเอี๋ยงก็ให้จอดเรือเข้า นายโจรสิบคนเห็นสำคัญขาวก็ตรงเข้าไปในเรือแล้วถามว่า ผู้ใดชื่อจิบจู กั๋งจูซือแกล้งบอกว่าเราชื่อจิบจู นายโจรสิบคนสำคัญว่าจริงก็เอาดาบบั่นคอกั๋งจูขาดตาย แล้วเอาศีศะใส่ถังให้คนในลำเรือนั้นรีบแจวขึ้นมา

ฝ่ายจิบจูครั้นส่างเมาสุรามิได้เห็นกั๋งจูซือ ก็ถามคนใช้ในลำเรือนั้นว่า น้องเราเอนเรือเราไปไหนเล่า คนใช้จึ่งส่งหนังสือกั๋งจูซือให้จิบจู ๆ ดูหนังสือแล้วว่า น้องเรามิตายเสียแล้วฤๅ ถ้าน้องเราตายแล้วเราจะตายตามไปด้วย แล้วจิบจูให้แจวเรือรีบลงไปตามกั๋งจูซือ ก็พลเห็นเรือของตัวที่ขี่มาแต่

แรกนั้นแจวทวนขึ้นมา จับจูจึงร้องว่าเรือนั้นแวะเข้าฝั่งก่อน นายโจรได้ฟังดังนั้นคิดว่า กังจูชัวให้ลงมาสืบดูก็ให้มากเรือเข้าฝั่ง จับจูเคียงเรือเข้าแล้วถามว่า การที่ไปทำนั้นสำเร็จแล้วฤๅ นายโจรก็บอกว่าการที่ไปทำนั้นสำเร็จแล้ว จับจูจึงว่าท่านจงเอาศีศะให้เราดูก่อน นายโจรก็เอาถังที่ใส่ศีศะกังจูซือมาเปิดให้ดู จับจูเหนศีศะกังจูซือก็กลั้นน้ำตามิได้ จึงว่ากับโจรว่าท่านทำผิดตัวไปเสียแล้วเราดอกซื่อจับจู

โจรทั้งหลายได้ฟังดังนั้น จึงกระซิบถามคนใช้ในเรือนั้น ครั้นแจ้งว่าจับจูแน่แล้ว ก็ถอดกระบี่ออกฟันจับจูตาย แล้วเอาศีศะใส่ถังเปนสองศีศะ จับแจวมาแจ้งความแก่กังจูชัวทุกประการ กังจูชัวก็มิได้อาไลยแก่กังจูซือ ด้วยโกรธว่ากังจูซือไปรักใคร่แก่จับจูซึ่งเปนพี่ต่างท้อง ก็ให้บำเหน็จแก่นายโจรเปนอันมาก แล้วเอาความไปแจ้งแก่นางสวนเกียง ๆ ได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้ถึงกังจูซือผู้บุตรเปนอันมาก ฝ่ายคนในล้านเรือกังจูซือจับจู ก็ไปแจ้งความแก่กังจูเสียบกังจูเจะตามข้อความโจรทำนายเสียนั้นให้ฟังทุกประการ กังจูเสียบกังจูเจะแจ้งดังนั้นก็ตกใจ ต่างคนต่างร้องให้เข้าไปแจ้งแก่เจ้าเมืองโอยว่า โจรฆ่ากังจูซือกับจับจูเสียแล้ว

สวนกังแจ้งว่าบุตรทั้งสองตาย มีแต่ความกรอมใจไปจนป่วยลง เพลากลางคืนให้ร้อนกระวนกระวายนอนไม่หลับ ให้หญิงคนใช้ช่วยพยุงออกมานอนที่พาไลติก ลมพัดถูกตัวสบายคลายร้อนใกล้จะหลับ ได้ยินเหมือนเสียงผู้เท้าคนเดินเข้ามา จึงลืมตาขึ้นดูเหนบิศาจนางอีเกียง กังจูซือ จับจู ยืนเคียงกันอยู่

ทำกิริยาหลอกหลอนต่าง ๆ สวนกังตกใจร้องขึ้นสุดเสียงสิ้นสมประฤดีนั่งไป นางสวนเกียงแลหญิงซึ่งคอยรับใช้ได้ยินต่างตกใจ เข้าไปดูเหนสวนกังนอนนิ่งหลับตาอยู่ มิได้พูดจาประการใด นางสวนเกียงกับหญิงคนใช้สำคัญว่าลมจับ ก็แก้ไขนวดพันพันขึ้น แล้วพยุงให้เข้าไปในคิก ถอเพลารุ่งเช้าเจ้าเมืองโอยตาย

ขุนนางทั้งปวงก็ยกกังจูชัวขึ้นเปนเจ้าเมืองโอยอายุห้าสิบปี กังจูเซ็กผู้เปนอาจึ่งคิดว่า ถ้าจะอยู่ในเมืองโอยบัดนี้ กังจูชัวก็จะดูหมิ่นประมาทให้ได้ความอับอาย กังจูเซ็กคิดแล้วก็ทาครอบครัวหนีไปอยู่เมืองเจ๋

ขณะนั้นถอเจ้าเมืองเจียกไปตีเมืองกี๋ มีหนังสือมาขอกองทัพเมืองโอย กังจูชัวก็ยกไปช่วย ครั้นเสียทัพกลับมาเมืองโอย จึ่งทำการศพบิดาผังตามตำแหน่งที่เจ้าเมือง แล้วให้ถอดกังจูเสียบกับกังจูแจะเสียจากที่ขุนนาง กังจูเสียบกังจูแจะมีความเจบแค้น คิดจะทำร้ายกังจูชัวอยู่มิได้ขาด

ฝ่ายกังจูสุดครั้นได้เปนเจ้าเมืองเตง ก็จัดแจงบ้านเมืองบำรุงทแกล้วทหาร แล้วเกลี้ยกล่อมราษฎรให้มาอยู่ตามภูมิลำนาเหมือนแต่ก่อน แต่ไกกีนีนั้นมิได้เข้าหากังจูสุด ออกตั้งเกลี้ยกล่อมพวกโจรอยู่ในป่านอกเมือง หมายจะเอาสมบัติให้กังจูหมี แต่ขัวจีกนั้นคิดเกรงกลัวกังจูสุดจะพยาบาท จึ่งเข้าไปคำนับแล้วว่า ซึ่งข้าพเจ้าทำให้ท่านตกไปอยู่เมืองโอยนั้น เพราะข้าพเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมืออีบิ่น ท่านอย่าลือไทยข้าพเจ้าเลย กังจูสุดจึ่งว่าเรารู้อยู่แล้วซึ่งต้องตกไปอยู่เมืองโอยนั้น

เพราะมิได้เชื่อฟังทำตามถ้อยคำท่าน ถ้าเราฟังคำท่านรับเป็นบุตรเขยเจ้าเมืองเซ่แล้ว ที่ไหนอีปันกับกังจูคุดจะดูหมิ่นเราได้ ความทั้งนี้เราจะขอโทษท่านอีก ซึ่งจะถือโทษท่านนั้นหาควรไม่ ชั่วจีกก็มีความยินดี

ฝ่ายกังจูคุดเมืองเตงซึ่งอาไสยอยู่ฌเมืองชัวนั้น จึ่งเข้าไปว่าแก่เจ้าเมืองชัวว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาพึ่งบุญก็สบายอยู่แล้ว ข้าพเจ้ายังเจบแค้นกังจูคุดอยู่เป็นอันมาก คิดว่าจะขอไปอยู่ฌบ้านฉันจะได้เกลี้ยกล่อมผู้คนทั้งปวง แลชักช้อนทหารให้ท่านจะได้ไปตีเมืองเตง เจ้าเมืองชัวมีความกรุณา ก็ให้หาฉันเปิดนายบ้านฉันมาแล้วว่า เราจะให้กังจูคุดไปอยู่บ้านฉัน ด้วยท่านจะเหนประการใด ฉันเปิดนายบ้านจึ่งว่า ข้าพเจ้าแลชาวบ้านทั้งปวงเป็นพลเรือนรู้แต่ทำมาหากิน อุปมาเหมือนฝูงเนื้อ กังจูคุดแลชาวเมืองเตงล้วนเป็นทหาร เหมือนหนึ่งเสือ ซึ่งท่านจะเอาเสือไปไว้กลางฝูงเนื้อนั้น เหนข้าพเจ้าแลชาวบ้านฉันจะมีความเดือดร้อน เจ้าเมืองชัวว่ากล่าวเป็นหลายครั้งฉันเปิดก็บิดพลิ้วอยู่ ฉันเปิดก็ลากลับมาบ้านฉัน

เจ้าเมืองชัวมีความน้อยใจฉันเปิดนัก จึ่งหาคนสนิทมาสั่งเป็นความลับ คนสนิทก็คำนับลามา แต่งตัวเป็นพ่อค้าแล้วเที่ยวไปในบ้านฉัน ภอพบโจรผู้หนึ่ง คนสนิทชาวเมืองชัวจึ่งว่ากับโจรผู้นั้นว่า ถ้าท่านฆ่าฉันเปิดเสียได้ เราจะให้ทรัพย์แก่ท่านเป็นอันมาก โจรผู้นั้นก็รับว่าท่านอย่าวิตกเลย จึ่งเอาเงินซื้อสุราให้โจรกิน ครั้นเมาแล้วภอเพลาค่ำโจรผู้นั้นก็ลอบขึ้นไปฆ่าฉันเปิดเสีย คนสนิทชาวเมืองชัวก็ให้ทรัพย์

แก่โจะตามสัญญา แล้วมาแจ้งความแก่เจ้าเมืองชัว ๆ ก็ดีใจ จึงให้กุ่งจูคุดไปอยู่ณบ้านถัน แล้วให้ก่อกำแพงขุดคูรอบให้เรียกว่าเมืองถัน กุ่งจูคุดครั้นได้เป็นเจ้าเมืองถัน เกลี้ยกล่อมทหารได้เป็นอันมาก ก็ให้ตระเตรียมทหารยกไปตีเมืองเตง

กุ่งจูสุดนั้นแจ้งว่ากุ่งจูคุดมาอยู่เมืองถัน ก็แต่งให้คนไปสอดแนมอยู่มิได้ขาด ครั้นแจ้งว่ากุ่งจูคุดเตรียมทัพจะยกมาเมืองเตง จึงให้เปาเหคุมทหารพันหนึ่ง มาตั้งขัดทัพอยู่ตำบลไผเหลนต้นทางเมืองถัน กุ่งจูคุดครั้นแจ้งว่ามีกองทัพมาตั้งอยู่ จึงคิดว่ากุ่งจูสุดรู้ตัวแล้วเหนจะทำการไม่ได้โดยสดวก จำจะให้ขอกองทัพเมืองชองมาช่วย คิดแล้วก็แต่งหนังสือฉบับหนึ่งเปนใจความว่า ให้เมืองพ่อช่วยว่ากล่าวเจ้าเมืองชองขอกองทัพมาตีเมืองเตง ถ้าได้เมืองเตงแล้วจะให้หัวเมืองทั้งสามตามสัญญาไว้แต่ก่อน แล้วให้คนใช้รีบเอาไปให้แก่เจ้าเมืองพ่อ ๆ แจ้งหนังสือแล้วจึงว่า เรากับอีบั้นก็คิดว่าจะไม่ขอคบค้าต่อไปแล้ว บัดนี้เปนธุระของกุ่งจูคุดแล้วก็เสือมใจ จึงแต่งหนังสือเปนใจความเหมือนกุ่งจูคุดว่ามานั้น ให้คนใช้ถือไปให้อีบั้นเจ้าเมืองชอง ๆ แจ้งในหนังสือแล้วก็มีความยินดี จึงว่ากับผู้ถือหนังสือว่า ท่านกลับไปแจ้งแก่เจ้าเมืองพ่อเสิดว่า จะยกไปตีเมืองเตงให้กุ่งจูคุดจงได้ ผู้ถือหนังสือก็มาแจ้งความแก่เจ้าเมืองพ่อทุกประการ เจ้าเมืองพ่อก็บอกข้อความซึ่งอีบั้นจะยกไปช่วยตีเมืองเตงนั้นไปถึงกุ่งจูคุด ๆ ก็ดีใจนัก

ฝ่ายอีบั้นให้หนังสือไปถึงเจ้าเมืองไอย ขอกองทัพมา

บันจบทัพเมืองซอง จะยกไปตีเมืองเตง กิ่งจูชั่วเจ้าเมืองโอยแจ้งในหนังสืออีปิ่นแล้วจึ่งคิดว่า กิ่งจูฮุดหนีกิ่งจูคุดมาพึ่งบิดาเรา ๆ ก็ทำนุบำรุงจนได้กลับไปเป็นเจ้าเมืองเตง ครั้นบิดาเราตาย แต่กระดาดแผ่นหนึ่งกิ่งจูฮุดก็มิได้ทำการศพ เรามีความน้อยใจกิ่งจูฮุดอยู่ ครั้งนี้เราจะพลอยไปเยี่ยมเมืองเตงด้วย ถ้าจัดกิ่งจูฮุดเสียให้จงได้ คิดแล้วก็ให้เกณฑ์กองทัพยกออกจากเมืองโอย

ฝ่ายกิ่งจูแจะกิ่งจูเสียบครั้นแจ้งว่า กิ่งจูชั่วเจ้าเมืองโอยยกกองทัพไปช่วยเจ้าเมืองซองตีเมืองเตง กิ่งจูเสียบจึ่งปฤกษากิ่งจูแจะว่า กิ่งจูชั่วทั้งเมืองเสีย ยกกองทัพไปครั้งนี้การซึ่งเราคิดไว้นั้นก็สมคเณแล้ว จงเร่งคิดทำการเถิด กิ่งจูแจะจึ่งว่าถ้าดังนั้นจำจะหาผู้ซึ่งจะเปนเจ้าเมืองก่อน คนทั้งปวงจึ่งจะนิยมยินดีด้วย กิ่งจูเสียบจึ่งว่า ท่านเหนผู้ใดเล่า ขณะเมื่อกิ่งจูแจะกิ่งจูเสียบพูดกันอยู่นั้น ภอเหลงกุยขุนนางผู้ใหญ่เดินเข้าไป กิ่งจูแจะก็ดีใจ ชวนให้เหลงกุยนั่งที่สมควรแล้วตำนับกันตามธรรมเนียม เหลงกุยจึ่งว่าท่านทั้งสองนี้หาคิดถึงกิ่งจูซือจิบจูไม่ฤๅ

กิ่งจูแจะจึ่งว่า ข้าพเจ้าคิดถึงอยู่มิได้ขาด ปฤกษากิ่งจูเสียบอยู่ แต่ยังไม่เหนว่าผู้ใดจะปกป้องราษฎรได้ เหลงกุยจึ่งว่าบันดาผู้มีสติปัญญาในเมืองโอยนี้ เราเหนแต่หงิมหมองผู้เดียวจะเปนเจ้าเมืองได้ กิ่งจูแจะกับกิ่งจูเสียบก็เหนด้วย จึ่งจัดแจงเชิญหงิมหมองมาเปนเจ้าเมืองโอย แล้วบำราษฎรทั้งปวงให้รู้ทั่วกัน แล้วให้ประกาศแก่ขุนนางทั้งปวง แล

ราษฎรทั้งปวงว่า กุ่งจูชัวยกกองทัพไปตีเมืองเตงนั้น บัดนี้กุ่งจูชัวเสียทีตายในกลางศึกแล้ว ขุนนางแลราษฎรทั้งปวงสำคัญว่าจริง ก็สมัครทำการกับหงิมหมองสิ้น หงิมหมองก็ให้เหลงกุยคุมทหารพันหนึ่งออกตั้งอยู่ปลายแดนเมืองโอยคอยรับทัพกุ่งจูชัว เหลงกุยก็คำนับลาไป

กุ่งจูเสือบจึงว่ากับกุ่งจูแจะว่าเราคิดแค้นกุ่งจูชัวยิ่งนัก จะใคร่ฆ่านางสวนเถียงมารดากุ่งจูชัวเสียให้สมความแค้น กุ่งจูแจะจึงว่า จะฆ่านางสวนเถียงนั้นไม่ได้ ด้วยกุ่งจูหยีพี่ชายนางสวนเถียงเป็นเจ้าเมืองเซ่ แล้วมีทแกล้วทหารเป็นอันมาก ถ้ากุ่งจูหยีรู้ว่าฆ่าน้องเสียก็จะมีความแค้น ยกมาทำร้ายแก่เมืองเราๆ จะสู้รบยาก กุ่งจูเสือบก็เห็นด้วย

ฝ่ายอีบันเจ้าเมืองซอง ครั้นทัพเมืองโอย เมืองชัว เมืองห่อ มาถึงพร้อมกันแล้วก็รีบยกไปเมืองเตง ครั้นถึงตำบลไตเหลนแจ้งว่า เปาแหททหารเมืองเตงมาตั้งสกัดอยู่ก็ให้ตั้งค่ายลงใกล้ค่ายเปาแหทางประมาณสองร้อยเส้น เปาแหแจ้งว่า ทัพสี่หัวเมืองบันจบกันยกมาถึงให้ม้าใช้รีบไปแจ้งแก่ชัวจ๊ก ๆ ก็รีบยกทหารมาบันจบทัพเปาแห ฝ่ายเจ้าเมืองซองก็บันจบทัพทั้งสามหัวเมือง ยกตีค่ายเปาแหกับชัวจ๊ก ๆ ก็มิได้ออกรบนอกค่าย ให้แต่ทหารเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงออกไปถูกทหารทั้งสี่หัวเมืองล้มตายเป็นอันมาก ทัพสี่หัวเมืองเหนจะหักเข้าไปมิได้ก็ถอยเข้าค่าย แต่เจ้าเมืองซองกับทัพสามเมืองยกเข้าตีค่ายชัวจ๊กเป็นหลายครั้งก็หักเอามิได้ เสียทหารพันเศส

เจ้าเมืองซองจึ่งปฤกษากับเจ้าเมืองทั้งสามว่า เรายกมาครั้งนี้ทหารเมืองเตงรู้ตัวก่อน จึ่งตระเตรียมการไว้รบพุ่งต้านทานเปนสามารถ แล้วตำบลไตเหลนเปนทางช่องแคบ ขัวจ๊กตั้งค่ายอยู่ ถึงทหารน้อยก็สู้มากได้ ด้วยเปนทางจำเภาะเข้าแห่งเดียว ครั้นเราจะแต่งกองทัพไปตีโอบหลังค่ายก็มิได้ ด้วยเปนที่เนินเขาและป่าชัฏ เราคิดว่าจะเลิกทัพกลับไปบำรุงทแกล้วทหารให้มีกำลัง รุ่งขึ้นปีใหม่จึ่งค่อยยกลับมาทำแก่เมืองเตง เจ้าเมืองทั้งสามก็เหนด้วย ต่างคนก็เลิกทัพกลับไป

ฝ่ายกังจูขัวเจ้าเมืองโอย ครั้นมาถึงปลายแดน ภอชาวบ้านมาบอกว่ากังจูเลียบกังจูเจาะเอาใจออกหากท่าน ตั้งหงิมหมองขึ้นเปนเจ้าเมือง ให้เหลงกุยคุมทหารมาตั้งสกัดกองทัพท่านอยู่ปลายแดน กังจูขัวได้ฟังดังนั้นก็ให้หยุดกองทัพ ตั้งอยู่ใกลแดนเมืองทางประมาณห้าร้อยเส้น หวังจะพักทหารให้มีกำลัง แล้วจะยกเข้าตีเอาเมืองคืนให้จงได้ แลขณะเมื่อชาวบ้านมาแจ้งความแก่กังจูขัวนั้น บันดาทหารในกองทัพกังจูขัวแจ้งว่า หงิมหมองได้เปนเจ้าเมืองโอย ต่างคนปฤกษากันว่า ถ้าเราทั้งปวงเปนใจสู้รบแหลงกุยบัดนี้ กังจูมจะกังจูเสียรู้มิเอาบุตรภรรยาเราฆ่าเสียฤๅ ทหารทั้งปวงต่างคนก็คิดถึงครอบครัว ครั้นเพลาค่ำลงก็ลอบหนีเข้าเมืองโอยเปนอันมาก เหลือทหารคนสนิทอยู่กับกังจูขัวประมาณสามร้อยเศศ กังจูขัวเสียใจนัก ก็ภาทหารที่เหลือรีบไปเมืองเจ๋ ครั้งถึงเมืองเจ๋ก็เข้าไปคำนับกังจูหยี เล่าความซึ่งกังจูเจาะกังจูเสียบตั้งหงิมหมองขึ้นเปนเจ้าเมืองโอยนั้นให้ฟังทุกประการ กังจู

หยีได้ฟังดังนั้นก็โกรธนัก จึ่งสั่งกังจูตีให้เกณฑ์ทัพจะยกไปตีเมืองโอยคืนเอาสมบัติให้กังจูชัว

ขณะนั้นภอขุนนางเมืองพ่อเอาหนังสือเข้าไปให้กังจูหยี ๆ รับมาอ่านดูได้ความว่า กังจูคุยเจ้าเมืองพ่อบอกมาถึงกังจูหยีให้ทันจัง ด้วยกังจูหยีให้เราไปขอนางองค์บุตรีพระเจ้าจองอ๋องพระราชทานให้แล้ว ให้กังจูหยีกำหนดคืนวันที่จะไปรับนางองค์นั้นให้แน่ กังจูหยีดูหนังสือแล้วก็ให้คิดถึงนางบุนเกียงนัก จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ใจความว่ากังจูหยีเจ้าเมืองเจ๋เจริญพรมาถึงพ่อจงกัง ด้วยตั้งแต่บิดาเราหาไม่แล้ว เราไม่มีความสบายเลย ให้เปลี่ยวออกเปลี่ยวใจไป บัดนี้เวรกรรมถึงนางบุนเกียงน้องมาอยู่นัก ทำประการใดจะเหนหน้าน้องสาวเราสักครั้งหนึ่ง แล้วเอาหนังสือส่งให้ขุนนางเมืองพ่อถือไปให้กังจูคุย ๆ แจ้งในหนังสือแล้วจึ่งว่ากับนางบุนเกียงผู้ภรรยาว่า กังจูหยีพี่ของเจ้ามีหนังสือมาว่ามรกถึงเจ้าอยู่นัก นางบุนเกียงว่า ข้าพเจ้ายังคิดถึงพี่ข้าพเจ้าอยู่ ท่านจงภาข้าพเจ้าไปเมืองเจ๋สักครั้งหนึ่งจะได้เยี่ยมเยียนญาติพี่น้องทั้งปวง กังจูคุยก็สั่งให้จัดเกวียนและทหารภอสมควรก็ภานางบุนเกียงไปเมืองเจ๋

ฝ่ายกังจูบดีครั้นเตรียมทัพพร้อมแล้ว จึ่งเข้าไปคำนับกังจูหยีว่า ข้าพเจ้าเตรียมทัพพร้อมแล้ว ท่านจะยกวันไร กังจูหยีจึ่งว่า บัดนี้ก็ไปขอนางองค์บุตรีพระเจ้าจองอ๋อง ข้างหงิมหมองก็เปนบุตรเขยพระเจ้าจองอ๋อง ครั้นเราจะยกทัพไปทำแก่เมืองโอย พระเจ้าจองอ๋องจะน้อยพระไทย ประการหนึ่งนางสวนเกียงมารดากังจูชัว ก็ยังตกอยู่ในเงื้อมมือหงิมหมอง

ถ้าเรายกไปตีหงิมหมองอับจนเข้า ก็จะฆ่านางสวนเกียงเสีย เราคิดว่าจะให้นางสวนเกียงมีผัวเสียก่อน จึ่งค่อยคิดการต่อไป กุ้งจุบดีก็เหนจริงด้วย จึ่งว่าท่านเหนผู้ใดที่จะเปนผัวนางสวนเกียง กุ้งจุหยีจึ่งว่าเราเหนแต่กุ้งจุเซ็ก บุตรกุ้งจูจีผู้ตาย ซึ่งหนีกุ้งจุชัวมาอยู่เมืองเรา แลกุ้งจุเซ็กอายุคราวกับจิบจู แล้วกุ้งจูเซ็กกับหงิมหมองก็เปนคนชอบกัน ถ้านางสวนเกียงได้เปนภรรยากุ้งจุเซ็กแล้ว ถึงเราจะยกไปตีเมืองโอยก็จะไม่เปนห่วงด้วยนางสวนเกียง เหนหงิมหมองจะไม่ทำอันตรายได้ด้วยจะคิดเกรงกุ้งจุเซ็ก กุ้งจุบดีจึ่งว่าท่านคิดนี้ควรนัก

กุ้งจุหยีเจ้าเมืองเจ๋จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเปนใจความว่า กุ้งจุหยีเจ้าเมืองเจ๋อวยพรมากุ้งกุ้งจูแจะขุนนางผู้ใหญ่เมืองโอย ด้วยสวนเกียงกับกุ้งจุชัวแม่ลูก คบคิดกันยุยง สวนกุ้งเจ้าเมืองโอย ให้ฆ่าบุตรเสียให้เราพลอยได้ความอัปยศด้วย เราคิดแค้นคนทั้งสองยังไม่หาย ซึ่งท่านคิดกันกำจัดกุ้งจุชัวเสียนั้น ก็สมเหมือนใจเราคิด บัดนี้กุ้งจุชัวหนีมาอยู่เมืองเรา ครั้นเราจะมิให้กุ้งจุชัวอยู่ คนทั้งปวงที่หาปัญญามิได้จะนินทาเราว่าไม่กรุณาเปล่าหลาน แต่เราคิดวิตกด้วยนางสวนเกียงนัก ด้วยคิดว่าถึงชั่วดีก็ได้เปนน้องร่วมบิดากัน ถ้านางสวนเกียงได้ผัวต่ำช้าไปเปนประการใดเราก็จะพลอยอัปมาณด้วย เราคิดจะยกนางสวนเกียงให้เปนภรรยากุ้งจุเซ็ก แล้วกุ้งจูเซ็กกับหงิมหมองก็ชอบอัชฌาไสยกันนักหนา จะได้ช่วยรักษาบ้านเมืองให้ราษฎรมีความสุข แล้วส่งหนังสือให้กุ้งจุบดี ๆ ก็คำนับลาภากุ้งจูเซ็กไปเมืองโอย ครั้นไปถึงเมืองโอยตรงไปบ้านกุ้งจู

แจะ ๆ แจ้งก็ออกมารับคำนับแล้วภาไปให้นั่งที่สมควร แล้วกังจูบดีก็ส่งหนังสือให้กังจูแจะ ๆ รับหนังสือมาอ่านดูแจ้งความดังนั้นจึงว่า กังจูบดีว่ากังจูหยีประกอบทั้งสติปัญญาแล้วซื่อตรงมิได้เข้าด้วยผู้ผิด ท่านจงแจ้งแก่กังจูหยีเถิดว่าข้าพเจ้าคำนับไป แลการทั้งนี้เปนธุระข้าพเจ้าอย่าให้เจ้าเมืองเจ๋วิตกเลย กังจูบดีก็ลากังจูแจะกลับมาเมืองเจ๋ แจ้งความแก่กังจูหยีตามคำกังจูแจะ กังจูหยีมีความยินดี

ฝ่ายกังจูแจะครั้นกังจูบดีกลับไปแล้ว จึงส่งหนังสือเจ้าเมืองเจ๋ให้กังจูเสียบดู กังจูเสียบดูหนังสือแล้วจึงว่า เจ้าเมืองเจ๋มีน้ำใจโอบอ้อมอารีนัก ท่านจงทำไมตรีกับเจ้าเมืองเจ๋เถิด กังจูแจะจึงให้ภรรยาไปว่ากับนางสวนเกียงว่า กังจูหยีเจ้าเมืองเจ๋มีหนังสือมาถึงผัวข้าพเจ้าว่า จะให้ท่านอยู่กับกังจูเชื่อท่านจะเหนประการใด นางสวนเกียงจึงว่าทุกวันนี้ก็หาบิดาไม่แล้ว ยังเหนแต่กังจูหยีผู้พี่เหมือนหนึ่งบิดา เมื่อพี่เราลงใจเหนว่าดีแล้ว เราเปนรู้ที่จะจัดขึ้นประการใด ท่านจงบอกกังจูแจะว่า ท่านเหนแก่พี่เราแล้วก็อย่าให้เราอัปมาฆเลย ภรรยากังจูแจะก็ลามาแจ้งกับกังจูแจะ ตามคำนางสวนเกียงว่าทุกประการ

กังจูแจะมีความยินดีจึงว่ากับกังจูเชื่อว่า กังจูหยีรักใคร่ท่าน จึงยกนางสวนเกียงผู้น้องให้เปนภรรยาท่าน ๆ จะเหนประการใด กังจูเชื่อจึงว่ากังจูหยีมีคุณแก่เรามากนัก ครั้นเราจะขัดขืนกังจูหยีก็จะน้อยใจ แต่เราคิดว่านางสวนเกียงเปนพี่สะใภ้เรา ถ้าเราจะอยู่กินกับนางสวนเกียง คนทั้งปวงจะมิ

ควรหนินทาเราฤๅ กังจูเจะจึงว่าผู้จะตั้งตัวก็ย่อมหาผู้ซึ่งประกอบด้วยสติปัญญากำลังเปนที่พึ่ง ประเวณีกจะทำรังก็ย่อมหาต้นไม้ใหญ่พุ่มมิดชิด แลเจ้าเมืองเจ๋นั้นประกอบทั้งปัญญาแลฝีมือ แล้วทแกล้วทหารก็มีเปนอันมาก ถ้าผู้ใดได้เข้าเมืองเจ๋เปนที่พึ่งแล้วเหนจะตั้งตัวได้ เข้าเมืองเจ๋ก็ดอยจะให้ท่านพึ่งอยู่ฉนี้ ท่านอย่าวิตกความนินทาแลบิดพล้วอยู่นั้น ท่านคิดอ่านตริกตรองดูจงดี

กังจูเซ็กจึงว่าเราจะขอตริกตรองดูจงดีก่อน กังจูเจะได้ฟังก็กลับมาที่อยู่ จึงให้จัดแจงดิกของตัวหลังหนึ่ง แล้วให้ภรรยาไปรับนางสวนเกียงมาไว้ในดิกนั้น ครั้นเพลาพลบค่ำจึงให้แต่งโต๊ะเตรียมไว้ แล้วไปเชิญกังจูเซ็กมาบ้าน ครั้นกังจูเซ็กมาถึงกังจูเจะก็คำนับให้นั่งที่สมควร แล้วกังจูเจะจึงถามว่าท่านตรองเหนอย่างไร กังจูเซ็กจึงว่าเราตริกตรองยังหาตกลงไม่ กังจูเจะจึงว่าถ้าดังนั้นท่านมาเสพสุราแล้วพึงมโหรีเล่นให้สบายเถิด แล้วกังจูเจะจึงรินสุราคำนับให้กังจูเซ็ก ๆ เสพสุราพลางฟังมโหรีอยู่จนเพลายามเศศ กังจูเจะก็รินสุราคำนับให้เนือง ๆ จนกังจูเซ็กเมาซบหลับลงกับโต๊ะ กังจูเจะเหนดังนั้น ก็ให้พวกมโหรีไปทำริมเฉลียงดิกที่นางสวนเกียงอยู่ แล้วกังจูเจะค่อยยกกังจูเซ็กไปวางลงให้อนเคียงนางสวนเกียง ครั้นเพลายามเศศกังจูเซ็กสร่างมาสุราตื่นขึ้นเหนนางสวนเกียงรูปงามพร้อมทั้งจริตกิริยา กังจูเซ็กก็รักใคร่ได้เปนผัวเมียกันแต่วันนั้นมา ก็เกิดบุตรชายสามคน บุตรหญิงสองคน แลบุตรชายที่หนึ่งนั้นชื่อเจจู ที่สองชื่อโตดัง

ที่สามชื่อบุนกังสุย แต่บุตรชายหัวปีชื่อเจจูนั้นป่วยตายแต่เล็ก แลบุตรหญิงนั้นชื่อนางของฮอนกังคนหนึ่ง ชื่อหมกกังคนหนึ่ง แลขณะเมื่อแรกกังจูเข็กได้อยู่กินกับนางสวนเกียงนั้น กังจูเจะก็บอกไปถึงเมืองเจ๋ กังจูหยีมีความยินดียิ่งนัก

ฝ่ายชัวจ็กกับเปาแห ขณะเมื่อออกมารบทัพเมืองของเมืองพ่อ เมืองโอย เมืองชัว อยู่ณตำบลไทเหลนนั้น ครั้นทัพทั้งสี่เมืองถอยไปแล้วก็กลับเข้าเมืองเตง แจ้งความซึ่งได้รบกับทัพทั้งสี่หัวเมืองนั้นให้กังจูฮุดฟังทุกประการ กังจูฮุดมีความยินดีจึงปูนบำเหน็จทหารตามสมควร ชัวจ็กจึงว่ากังจูคุดนั้นหนีไปอาไศรยอยู่แดนเมืองชัว แล้วเจ้าเมืองชัวทำนุบำรุงกังจูคุดเปนอันมาก เหนกังจูคุดจะยกมาทำแก่เมืองเราอีกเปนมั่นคง แต่กังจูคุดนั้นเปนอริกันอยู่กับเมืองเจ๋กับเมืองกี๋ข้าพเจ้าคิดว่าจะทำไมตรีไว้ ถ้ากังจูคุดยกมาดีเมืองเราจะได้ขอกองทัพเมืองเจ๋มาช่วย ถ้าเราได้เปนไมตรีกับเจ้าเมืองเจ๋แล้ว เมืองพ่อก็จะพลอยเปนไมตรีกับเราด้วย กังจูฮุดได้ฟังชัวจ็กว่าดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งเครื่องบรรณาการให้ชัวจ็กไปเมืองเจ๋

ฝ่ายชัวจ็กครั้นไปถึงเมืองเจ๋ ก็เข้าไปคำนับเจ้าเมืองเจ๋ ๆ เหนชัวจ็กก็มีความยินดี จึงว่าท่านอย่าคุดเข่าคำนับเรานอย จงนั่งให้เปนปรกติเถิด แล้วให้ชัวจ็กนั่งที่สมควร ชัวจ็กจึงว่ากังจูฮุดให้ข้าพเจ้ามาคำนับท่านจะขอบุญท่านเปนที่พึ่ง ด้วยกังจูคุดเมื่อเปนเจ้าเมืองเตงอยู่นั้น ข้าพเจ้าตั้งใจทำราชการด้วยสุจริต แต่กังจูคุดหามีความกรุณาข้าพเจ้าไม่ ให้ยกกิว

เอายาพิษใส่สุราให้ข้าพเจ้ากิน ครั้นข้าพเจ้ารู้ตัวจึ่งจับยองกิวฆ่าเสีย กุ๋งจูคุดเหนไม่สมคิดจึ่งไปอยู่เมืองซัว ข้าพเจ้าจึ่งรับกุ๋งจูฮุดมาเปนเจ้าเมืองเตง แลกุ๋งจูคุดนั้นเอากองทัพทั้งสี่หัวเมืองยกไปตีเมืองเตงหักเอามิได้ แต่เหนว่ากุ๋งจูคุดจะไปทำแก่เมืองเตงอีก ขอท่านได้อุดหนุนนายข้าพเจ้าด้วย

กุ๋งจูหยีได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า กุ๋งจูคุดนั้นเปนพวกสัตรูบิดาเรา ๆ คิดอยู่ว่า ถ้าสำเร็จราชการเมืองกี๋แล้ว จะไปกำจัดกุ๋งจูคุดเสีย คืนเอาสมบัติให้กุ๋งจูฮุดให้จงได้ ด้วยกุ๋งจูฮุดมีคุณแก่บิดาเราครั้งมาตีทัพบ๊กหยง เรายังหาได้แทนคุณกุ๋งจูฮุดไม่ บัดนี้กุ๋งจูฮุดก็ได้เปนเจ้าเมืองเตงแล้ว ถ้ากุ๋งจูคุดยกไปทำแก่เมืองเตงอีก ท่านจงบอกมาถึงเรา ๆ จะยกกองทัพไปช่วยกำจัดกุ๋งจูคุดแทนคุณกุ๋งจูฮุด ซัวจ๊กได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีคำนับลากุ๋งจูหยีออกจากเมืองเจ๋รีบไปเมืองพ่อ ครั้นไปใกล้ถึงเมืองเจ๋ทางประมาณพันเศศพบเจ้าเมืองพ่อจะมาเมืองเจ๋ อยุดประทับแรมอยู่กลางทางให้หหาฆิงเนื้อเล่น ซัวจ๊กก็เอาสิ่งของเข้าไปคำนับว่า กุ๋งจูฮุดนายข้าพเจ้าให้มาคำนับท่านขอเอาท่านเปนที่พึ่ง ถ้ากุ๋งจูคุดยกมาทำอันตรายแก่เมืองเตงก็ให้ท่านช่วยอุดหนุนด้วย และเจ้าเมืองเจ๋ก็รับธุระนายข้าพเจ้า เจ้าเมืองพ่อครั้นแจ้งว่าเจ้าเมืองเจ๋เปนไมตรีกับเมืองเตง จึ่งว่าแก่ซัวจ๊กว่า ถ้ากุ๋งจูช่วยกมาตีเมืองเตงเราก็จะยกกองทัพไปช่วย ซัวจ๊กก็ดีใจคำนับลาเจ้าเมืองพ่อกลับมา

ฝ่ายโกก๋านี่ซึ่งออกไปเที่ยวเกลี้ย กล่อม พวกโจรอยู่นอกเมืองเตง ครั้นแจ้งว่าซัวจ๊กไปเมืองเจ๋จึ่งหาพวกโจรมาสั่งว่า

ในสามสี่วันนี้กังจูฮุดจะออกไปคำนับที่ไทเบี๊ยว ท่านจงแต่งตัวให้เหมือนทหารกังจูฮุด ปลอมเข้าไปฆ่ากังจูฮุดเสียให้จงได้ พวกโจรก็ลาไปเตรียมตัวคออยู่ ฝ่ายกังจูฮุดครั้นถึงกำหนดก็ขึ้นเกวียนกับทหารออกออกไปไทเบี๊ยว พวกโจรซึ่งคออยู่นั้นก็ปลอมปนไปกับพวกทหารกังจูฮุด ครั้นไปถึงไทเบี๊ยว กังจูฮุดลงจากเกวียนจะขึ้นไปบนไทเบี๊ยว พวกโจรเหนได้ทีก็ชักกระบี่ออกวิ่งเข้าไปฟันกังจูฮุดล้มลงขาดใจตาย พวกทหารกังจูฮุดเหนดังนั้นก็กรูกันเข้าไปจะจับพวกโจร ๆ ก็วิ่งหนีเข้าป่าเสีย โกกีนีแจ้งว่ากังจูฮุดตายก็มีความยินดี จึงเชิญกังจูหมีขึ้นเปนเจ้าเมืองเตง แล้วให้ประกาศแก่ชาวเมืองทั้งปวงว่า กังจูฮุดนั้นโจรลอบฆ่าเสียแล้ว

ฝ่ายกังจูหมีครั้นได้เปนเจ้าเมืองเตง จึงแต่งหนังสือเปนใจความว่า กังจูฮุดนั้นพวกโจรฆ่าเสียแล้ว อย่าให้ชัวจ๊กคิดกรงเราเลย เราจะให้ชัวจ๊กคงอยู่ในยศศักดิ์ให้ชัวจ๊กกลับมาเมืองเฉิด แล้วให้คนใช้เอาไปให้ชัวจ๊ก คนใช้รับหนังสือแล้วรีบตามชัวจ๊กไปเมืองเจ๋ กอชัวจ๊กมาจากแดนเมืองพ่อผู้ถือหนังสือก็เข้าไปคำนับแล้วส่งหนังสือให้ชัวจ๊ก ๆ ดูหนังสือแจ้งว่ากังจูฮุดตายก็ตกใจ จึ่งคิดว่าโกกีนีนี้แกล้งให้พวกโจรฆ่ากังจูฮุดเปนมั่นคง ชัวจ๊กจึงว่าแก่ผู้ถือหนังสือว่าท่านจงกลับไปเฉิด เราจะแวะเข้าไปในเมืองเจ๋ก่อน ผู้ถือหนังสือก็กลับไป ชัวจ๊กกลับมาแจ้งแก่กังจูหยีว่า โกกีนีฆ่ากังจูฮุดเสีย บัดนี้ตั้งกังจูหมีเปนเจ้าเมืองเตง กังจูหยีแจ้งดังนั้นก็โกรธจึ่งว่า เราจะยกไปกำจัดกังจูหมีกับโกกีนีเสีย

ขณะนั้นภอมีผู้มาแจ้งแก่กังจูหยีว่า เจ้าเมืองพ่อภานางบุนเกียงมาพักอยู่กังกวนนอกเมือง กังจูหยีก็มีความยินดีจึงว่าแก่ชังจีกจ่าท่านงดท่าเราหน่อยหนึ่งก่อนเถิด แล้วกังจูหยีจึงสั่งให้ขุนนางทั้งปวงออกไปรับเข้ามาในเมือง แล้วจัดแจงติกให้เจ้าเมืองพ่ออยู่ตามสมควร ครั้นเพลาค่ำกังจูหยีจึงให้หญิงคนใช้ไปว่ากับกังจูคุยว่า นางเชียนซีคิดถึงนางบุนเกียงจะใคร่ได้พบนางบุนเกียง กังจูคุยก็ให้นางบุนเกียงไปกับหญิงคนใช้ ๆ ก็ภาไปในติก นางบุนเกียงเข้าไปในติกคำนับกังจูหยีกับนางเชียนซี ๆ รับคำนับแล้วเชิญให้นางบุนเกียงนั่งที่สมควร นางเชียนซีกับนางบุนเกียงถ้อยที่พูดจากัน แล้วนางเชียนซีจึงสั่งคนใช้ไปยกโต๊ะมาจะเชิญนางบุนเกียงกิน

กังจูหยีจึงว่ากับนางเชียนซีว่า น้องข้ากินของยากนักเจ้าจงไปจัดแจงเองเถิด นางเชียนซีจึงออกมาจัดแจงให้แต่งโต๊ะ กังจูหยีครั้นนางเชียนซีออกไปจากติกแล้ว จึงว่ากับนางบุนเกียงว่า ติกห้องนี้เจ้ายังจำได้ฤๅไม่ นางบุนเกียงค้อนให้แล้วเบือนหน้าไปยิ้มอยู่ กังจูหยีก็ขยับเข้านั่งใกล้แล้วว่าแต่เจ้าจากไปพี่พึ่งได้เข้ามาในห้องนี้ นางบุนเกียงจึงว่า พี่มีธุระอยู่ที่ห้องอื่นจึ่งมิได้เข้ามาในห้องนี้ กังจูหยีจึงว่าใครเล่าที่จะไม่มีธุระ แต่ความจริงในใจนั้น ถ้าพี่เข้ามาถึงห้องนี้แล้วก็คิดถึงเจ้า ครั้นจะให้รับมาก็คิดเกรงใจ ด้วยเหนว่าธุระเจ้าก็มากกว่าที่นี่ นางบุนเกียงก็ผินหน้ามาหยิกต้นขากังจูหยี ภอนางเชียนซีให้หญิงคนใช้ยกโต๊ะเข้ามาตั้ง นางเชียนซีก็ตามเข้าไปด้วย กังจูหยีจึงว่ากับนางบุนเกียงว่าเชิญเจ้าเสพสุราก่อน

พี่สไก้ให้สบายเถิด นางเชียนชีก็รินสุราให้นางบุนเกียง ๆ ก็รับถ้วยสุรามาคำนับให้กังจูหยี แล้วชายตาให้สบตากังจูหยี ๆ ยิ้มแล้วว่าเปนไรเจ้าไม่กินสุราเล่า นางบุนเกียงจึงว่าข้าพเจ้าเปนน้องซึ่งจะให้พี่รินสุราให้กินไม่ควร แล้วนางบุนเกียงก็รินสุราคำนับให้นางเชียนชี ๆ ก็คำนับส่งให้กังจูหยี แลขณะเสพสุราอยู่นั้นกังจูหยีจึ่งว่ากับนางเชียนชีว่า เจ้าอย่าเสพสุราให้มากนักจะได้จัดแจงที่นอนให้น้องนอนด้วย นางเชียนชีรู้กิริยาก็ลาไปที่อยู่ กังจูหยีเสพสุราอยู่ด้วยกันสองต่อสอง จนเพลาสองยามเศศแล้วนอนอยู่ในตึกนั้น

ฝ่ายกังจูคุยเจ้าเมืองพ่อ คอยนางบุนเกียงอยู่จนเพลาสองยามเศศมิได้เหนกลับมาก็กริ่งใจอยู่ จึ่งใช้หญิงคนสนิทเข้าไปสืบดูได้ความแล้วก็ยิ่งน้อยใจนัก ฝ่ายนางบุนเกียงครั้นรุ่งเช้าก็เข้าไปคำนับเยี่ยมเยียนนางก๊กบ๊อมารดาเลี้ยง กังจูคุยรู้ว่านางบุนเกียงมาตึกนางก๊กบ๊อ กังจูคุยก็เข้าไปคำนับ นางก๊กบ๊อรับคำนับแล้วจึ่งถามนางบุนเกียงว่า เจ้าอยู่ตึกกังจูหยีพี่เจ้าแต่คืนนี้แล้ว เหตุไรไม่มาหามารดาเล่า นางบุนเกียงจึ่งว่าเพลาคืนนี้นางเชียนชีชวนให้เสพสุราจนดึก ครั้นจะไปก็เหนว่ามารดาจะหลับเสียแล้ว นางก๊กบ๊อจึ่งว่าเปนไรเจ้าจึ่งนอนสายนัก นางบุนเกียงจึ่งว่าข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าแล้วแต่ยังสางผมอยู่

กังจูคุยรู้รดายแล้วกลั้นความโกรธไม่ได้ จึ่งว่ากับนางบุนเกียงว่า คืนนี้พี่ชายเจ้ามาเสพสุราด้วยไม่ใช่ฤๅ นางบุนเกียงจึ่งว่าพี่ข้าพเจ้ามาอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งก็ไปนอน กังจูคุยจึ่ง

ว่าพี่เจ้าสิลำภุกถึงเจ้านัก เหตุไรจึ่งไม่เสพสุราด้วยเจ้าเล่า หนีไปนอนแล้วทำไมเจ้ามิกลับออกไป นางบุนเกียงจึ่งว่า ดึกแล้วทำไมจะออกไปได้ กุ๋งจูคุยจึ่งว่าเจ้านอนกับใคร นางบุนเกียงจึ่งว่าท่านไต่ถามดีฉันนี้มีความสงไสยฤๅ กุ๋งจูคุยจึ่งว่าถ้าจะว่าสงไสยก็ว่าได้ นางบุนเกียงก็โกรธร้องไห้ว่า หาควรจะว่ากันให้เจบไม่ กุ๋งจูคุยก็มิได้ตอบประการใด คำนับลานางก๊กบ๊อมาติกที่อยู่ แล้วให้หญิงคนใช้ไปแจ้งแก่กุ๋งจูหยีว่า จะคำนับลาไปก่อนแล้ว กุ๋งจูหยีได้ฟังดังนั้นคิดว่าเจ้าเมืองพ่อจะสงไสยเราอยู่เป็นมั่นคง จึ่งว่ากับหญิงคนใช้ว่า เจ้าเมืองพ่อมาถึงยังไม่ทันได้พูดจากันกับเราสักคำหนึ่ง สิจะไปเมืองเล่า จงไปบอกว่าให้รออยู่สักเวลาหนึ่งก่อน หญิงคนใช้ก็กลับไปแจ้งแก่เจ้าเมืองพ่อ

กุ๋งจูหยีจึ่งถามจีจูหุนว่า เราให้ท่านคอยฟังอยู่เมื่อขณะนางบุนเกียงกับกุ๋งจูคุยพูดกันนั้น ท่านได้ยินว่ากล่าวด้วยข้อสิ่งไร จีจูหุนก็เล่าความที่กุ๋งจูคุยว่ากับนางบุนเกียงนั้นให้กุ๋งจูหยีฟังทุกประการ กุ๋งจูหยีได้ฟังจึ่งว่า กุ๋งจูคุยรู้ความเป็นแน่แล้ว เหนจะผูกใจเจ็บแค้นคิดร้ายต่อเราเป็นมั่นคง จำจะคิดฆ่ากุ๋งจูคุยเสียให้จงได้ กุ๋งจูหยีคิดแล้วจึ่งให้คนใช้ไปว่ากับกุ๋งจูคุยว่า เราให้จัดแจงสิ่งของไว้แล้ว จะเชิญท่านไปเที่ยวเล่นบนภูเขาหุชัว จะได้เสพสุราพูดกันเล่นให้สบายสักเวลาหนึ่ง

กุ๋งจูคุยแจ้งดังนั้นจึ่งคิดว่า ถ้ามิไปเล่นกับกุ๋งจูหยี ๆ จะรู้ตัวว่าขัดเคือง เหนจะระวังตัว เราจะแก้แค้นยาก ประการ

หนึ่งจะได้ลวงให้กุ้งจูหยีเสพสุราให้เกินขนาด แล้วจะได้คิดพูดจาเอาความจริงให้จงได้ กุ้งจูคุยคิดแล้วจึ่งว่าเรามีธุระอยู่แต่เข้าเมืองเจ้าให้มาชวนแล้วก็จนใจ จะต้องไปเที่ยวเล่นด้วย คนใช้กุ้งจูหยีก็กลับมาแจ้งความแก่กุ้งจูหยีตามคำกุ้งจูคุย กุ้งจูหยีก็มีความยินดี จึ่งกระซิบสั่งกุ้งจูเพงเสงเป็นความลับแล้วจัดเกวียนอย่างดีให้กุ้งจูคุยเล่มหนึ่ง แล้วกุ้งจูหยีก็ขึ้นเล่มหนึ่งไปรับกุ้งจูคุยถึงตึกที่อยู่ กุ้งจูคุยแจ้งก็ออกมาคำนับกุ้งจูหยีจึ่งว่า ตำบลเขาหูชัวชั้นเชิงชอบกลมีต้นไม้แลแผ่นศิลาน่านั่งเสพสุราเล่น แล้วจะได้ให้ทหารเกาทัณฑ์ยิงเนื้อแลนก กุ้งจูคุยจึ่งว่า ข้าพเจ้าเกรงใจเสพสุราเล่นในตึก ซึ่งจะไปบัดนี้ก็เพราะขัดท่านมิได้ กุ้งจูหยีได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งสเทินใจมิได้ตอบประการใด ให้ขับเกวียนไป กุ้งจูคุยขึ้นเกวียนขับไปตามกุ้งจูหยี ครั้นไปถึงเขาหูชัว กุ้งจูหยีก็ลงจากเกวียน ภากุ้งจูคุยขึ้นไปเที่ยวเล่นบนเขา แลกุ้งจูคุยกับกุ้งจูหยีนั้นมีความวิตกอยู่ทั้งสองข้าง ชมสิ่งไรก็มิได้ลืมความวิตก ถ้าเดินไกลกันออกไปแล้วต่างคนก็ถอนใจใหญ่

บันดาทหารกุ้งจูหยีเที่ยวยิงเนื้อแลนกได้เป็นอันมาก กุ้งจูหยีก็ให้เร่งทำแกล้มสุราขึ้นแล้ว เชิญกุ้งจูคุยเสพสุรา แลกุ้งจูหยีกับกุ้งจูคุยก็ดื่มสุรากันกับกัน กุ้งจูคุยกำลังน้อย ครั้นเสพสุราเกินขนาดก็เมาจนสิ้นสมประฤดี กุ้งจูหยีจึ่งสั่งกุ้งจูเพงเสงว่า ท่านอุ้มเจ้าเมืองพ่อไปใส่เกวียนรีบกลับไปเมืองก่อนเถิด กุ้งจูเพงเสงก็เข้าอุ้มกุ้งจูคุยลงมาจากเขา แล้วว่างลงในเกวียน ชักมู่ลี่ปิดเสียทั้งสี่ด้าน แล้วขับเกวียนมา

ไกลเขาหูชัวทางประมาณสองร้อยเส้น แลขณะเมื่อกุ๋งจูเพงเสงเดินตามเกวียนมาคิดว่า กุ๋งจูคุยคนนี้ครั้งเมื่อไปตีเมืองกี๋ กุ๋งจูคุยยิงเกาทัณฑ์ถูกไหล่ขวาเราเจียนจะสิ้นชีวิตร เราคิดแค้นอยู่หาหายไม่ เราจะได้แก้แค้นกุ๋งจูคุยวันนี้แล้ว กุ๋งจูเพงเสงก็เดือนให้ขับเกวียนรีบไป บันดาบ่าวไพร่กุ๋งจูคุยตามไม่ทัน ตกห่างเกวียนลงไปเส้นหนึ่งบ้าง สองเส้นบ้าง กุ๋งจูเพงเสงเหนห่างคนทั้งปวงแล้ว ก็เลิกมู่ลี่ขึ้นเอาน้วมือสองนิ้วแทงสีข้างกุ๋งจูคุยโครงหักทลุเข้าไป กุ๋งจูคุยร้องขึ้นได้คำเดียวก็ขาดใจตาย

กุ๋งจูเพงเสงก็ทำเปนเดิรตกห่างเกวียนลงมา บันดาบ่าวกุ๋งจูคุยได้ยินเสียงนายร้องปลาดก็วิ่งขึ้นมา ถออิงกุ๋งจูเพงเสงต่างคนถามกุ๋งจูเพงเสงว่า เมื่อตกนี้นายข้าพเจ้าร้องว่ากระไร กุ๋งจูเพงเสงจึ่งบอกว่า นายท่านเมาสุราเหลือขนาดร้องวุ่นวายไป จะเอาศัพท์สำเนียงอะไรได้ บ่าวกุ๋งจูคุยกริ่งใจอยู่ก็วิ่งตามไปทันเกวียน เข้าเปิดมู่ลี่เหนกุ๋งจูคุยสีข้างทลุตายอยู่ในเกวียนก็ตกใจนักร้องขึ้นว่า นายข้าพเจ้าตายเสียแล้ว กุ๋งจูเพงเสงได้ฟังดังนั้นทำเปนตกใจ วิ่งเข้าไปเปิดมู่ลี่ดูแล้วว่ากุ๋งจูคุยเมาสุราดิ้นรนไปสีข้างกระทบพนักเกวียนเข้า ชี่โครงหักออกไปเปนมั่นคง ท่านรีบขับเกวียนเข้าไปในเมืองเถิด เราจะรีบไปบอกกุ๋งจูหยีให้แจ้งก่อน บ่าวกุ๋งจูคุดก็รีบขับเกวียนเข้าไปในเมืองเจ๋

กุ๋งจูเพงเสงมาณะเขาหูชัว แกล้งบอกแก่กุ๋งจูหยีต่อหน้าทหารทั้งปวงว่า กุ๋งจูคุยนอนดิ้นรนไปสีข้างกระทบพนัก

เกวียนเข้าชี่โครงหักตาย กุ๋งจูหยีทำเป็นตกใจ รีบกลับมาเมืองเจ๋ ไปร้องไห้รักกุ๋งจูคุยเป็นอันมาก แล้วให้เอาศพกุ๋งจูคุยใส่หีบไว้ในที่ควร แล้วแต่งหนังสือบอกถึงขุนนางเมืองพ่อฉบับหนึ่งใจความว่า เจ้าเมืองพ่อมาสุราเกินกำลัง ตื่นรนไปสีข้างถูกหีบเกวียนเข้าชี่โครงหักตาย แลศพเจ้าเมืองพ่อนั้นจะให้แต่งการศพในเมืองเจ๋ฤๅ ๆ จะรับศพมาเมืองพ่อ

สินฮูแลขุนนางทั้งปวงแจ้งดังนั้นต่างคนสงไสยนัก ภอทหารสี่ไปด้วยเจ้าเมืองพ่อนั้น ถอยมาแจ้งความแก่สินฮูว่าซึ่งเจ้าเมืองพ่อตายนั้น ข้าพเจ้าเหนกุ๋งจูเพงเสงจะลอบทำอันตรายเป็นมั่นคง แล้วเล่าความซึ่งกุ๋งจูเพงเสงเอาเกวียนไปส่ง จนเจ้าเมืองพ่อตาย ให้สินฮูฟังทุกประการ สินฮูแลขุนนางทั้งปวงก็สงไสยว่ากุ๋งจูเพงเสงฆ่าเจ้าเมืองพ่อเสีย สินฮูจึงว่าเจ้าเมืองพ่อตายแล้ว เราจะยกเขงหูบุตรผู้ใหญ่ขึ้นเป็นเจ้าเมืองแทน ขุนนางทั้งปวงก็เหนด้วย จึงตั้งเขงหูเป็นพ่อจงกึง เขงหูจึงให้แต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ให้ขุนนางถือไปเมืองเจ๋ แล้วให้รับศพกุ๋งจูคุยผู้บิดามาด้วย ผู้ถือหนังสือครั้นไปถึงเมืองเจ๋ ก็เอาหนังสือเข้าไปให้กุ๋งจูหยี ๆ รับเอาหนังสือมาดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเขงหูซึ่งเป็นพ่อจงกึงคำนับมาถึงกุ๋งจูหยีเจ้าเมืองเจ๋ ด้วยว่าข้าพเจ้าสืบได้ความว่ากุ๋งจูเพงเสงฆ่าบิดาข้าพเจ้าเสีย ขอท่านได้ชำระให้เหนเท็จแลจริง

กุ๋งจูหยีดูหนังสือจึ่งคิดว่า จำจะฆ่ากุ๋งจูเพงเสงเสียความที่เราทำร้ายเจ้าเมืองพ่อก็จะสิ้นสงไสย กุ๋งจูหยีคิดแล้วจึ่งให้

หากุ่งจูเพงเสงมาต่อหน้าขุนนางเมืองพ่อแล้วว่า เราไว้ใจให้ตัวรักษาเจ้าเมืองพ่อมาส่งเมืองเจ๋ เหตุไรตัวจึ่งลอบฆ่าเจ้าเมืองพ่อเสีย ซึ่งตัวทำทั้งนี้จะเอาความชั่วไว้ในเราฤๅ กุ่งจูเพงเสงสำคัญว่ากุ่งจูหยีจะแกล้งว่ากลบเกลื่อนความ จึ่งว่าข้าพเจ้าจะได้ทำอันตรายเจ้าเมืองพ่อนั้นหามิได้ ถ้าผู้ใดรู้เหนว่าข้าพเจ้าทำอันตรายเจ้าเมืองพ่อ ก็เอาตัวมาสอบสวนกับข้าพเจ้าให้เหนเท็จแลจริง กุ่งจูหยีได้ฟังดังนั้นต่ากุ่งจูเพงเสงเปนข้อหยาบช้า แล้วให้ทหารเอาตัวกุ่งจูเพงเสงไปฆ่าเสีย ทหารก็เข้าจับกุ่งจูเพงเสงจะเอาไปฆ่า

กุ่งจูเพงเสงเหนว่ากุ่งจูหยีจะฆ่าจริงแล้วก็แค้นนัก เอาความจริงออกว่ากล่าวประจานกุ่งจูหยีเปนข้อหยาบช้าต่าง ๆ แล้วจึ่งว่าถึงตายไปเปนผีแล้ว ก็คงจะแก้แค้นให้จงได้ กุ่งจูหยีได้ฟังดังนั้นก็โกรธ เร่งให้ทหารเอาตัวกุ่งจูเพงเสงไปฆ่าเสีย กุ่งจูเพงเสงก็ร้องด่าจนทหารลงดาบ แล้วเอาศีศะเสียบประจานไว้ที่กลางตลาด มิให้ผู้ใดดูเยี่ยงอย่าง แล้วกุ่งจูหยีก็ให้ขุนนางรับศพกุ่งจูคุยไปเมืองพ่อ แต่นางบุนเถียงผู้น้องนั้นกุ่งจูหยีเอาไว้เมืองเจ๋ ขุนนางเมืองพ่อก็เชิญศพเจ้าเมืองพ่อใส่เกวียนมีกระบวนแห่ตามธรรมเนียม ออกจากเมืองเจ๋ไปเมืองพ่อ

ฝ่ายเชงหูรู้ข่าวก็ภาขุนนางทั้งปวงออกไปรับศพบิดามาแต่งการฝังศพตามธรรมเนียม แล้วสินฮูจึ่งว่ากับเชงหูว่า ในเมืองเรานี้มีผู้หนึ่งชื่อซีเป็กเปนคนมีสติปัญญา ท่านจงเชิญมาตั้งเปนขุนนางผู้ใหญ่ จะได้ใต่ถามขนบธรรมเนียมทั้งปวง

เขงหูเหนชอบด้วย ก็ให้เชิญชีเป๊กมาแล้วตั้งให้เปนที่เชียงสู ขุนนางผู้ใหญ่ที่ปฤกษา แลขณะเมื่อเขงหูได้เปนเจ้าเมืองนั้น พระเจ้าจองอ๋องเสวยราชสมบัติได้สิบปี

เขงหูจึ่งปฤกษากับชีเป๊กว่า ครั้งบิดาเรายังมีชีวิตรอยู่นั้น ไปทูลขอนางองคีพระราชบุตรีพระเจ้าจองอ๋องให้กังจูหยีผู้ลุงเรา พระเจ้าจองอ๋องก็โปรดให้ บัดนี้บิดาเราก็ตายแล้วการซึ่งจะไปรับนางองคีนั้นกอดถึงกำหนดแล้ว เราคิดจะไปรับนางองคีมาให้เข้าเมืองเจ๋ ท่านจะเหนประการใด ชีเป๊กจึ่งว่า ท่านจะไปรับนางองคีมาให้เข้าเมืองเจ๋นั้น จะได้ความอัปยศถึงสามประการ เขงหูจึ่งถามชีเป๊กว่า เราจะได้อัปยศประการใด ชีเป๊กจึ่งว่ากังจูเพงเสงทหารเมืองเจ๋ฆ่าบิดาท่านเสีย ก็เหมือนหนึ่งเข้าเมืองเจ๋ฆ่าเสียเหมือนกัน ท่านมิได้ยกไปทำเมืองเจ๋เปนความอัปยศประการหนึ่ง มารดาท่านยังตกอยู่เมืองเจ๋นั้น ก็เปนความอัปยศประการหนึ่ง แลบิดาท่านตายราษฎรทั้งปวงนุ่งขาวก็ยังหาครบกำหนดไม่ จะไปรับนางองคีมาให้เข้าเมืองเจ๋ ก็เปนความอัปยศประการหนึ่ง

เขงหูจึ่งว่าซึ่งท่านว่านี้ชอบอยู่ แต่เปนความจนใจด้วยบิดาเราได้ทูลกำหนดนัดไว้แล้ว ถึงบิดาเราตาย เราได้เปนเจ้าเมือง ธุระของบิดาก็จะตกอยู่เปนธุระเรา ครั้นเราจะมิไปรับนางองคีดังนี้ คนทั้งปวงก็ติเตียนเราว่าหามีกตัญญูต่อบิดาไม่ ประการหนึ่งพระเจ้าจองอ๋องก็จะทรงพระโกรธ เหนเราจะไม่พ้นมีความผิด

ชีเป๊กจึ่งว่าซึ่งจะให้ไปรับนางองคีมาได้นั้น คนทั้งปวง

ก็จะติเตียนว่า ทหารเมืองเจ้ม่าบิดาท่านเสีย ท่านก็หามิใจเจบแค้นไม่ ยังจะไปรับนางองคีมาให้เจ้าเมืองเจ้อีกเล่า ราษฎรแลหัวเมืองทั้งปวงซึ่งขึ้นแก่เมืองเราก็จะเหนว่า ท่านเกรงกลัวเจ้าเมืองเจ้ นานไปก็จะไปขึ้นแก่เจ้าเมืองเจ้สิ้น ข้าพเจ้าคิดว่าขอให้ท่านแต่งหนังสือบอกข้อความบิดาท่านตาย แลท่านได้เปนเจ้าเมืองแทนนั้น ให้ขุนนางผู้ใหญ่ถือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าจองอ๋อง ๆ เหนว่าถึงกำหนฏที่บิดาท่านนัดไว้แล้วก็จะพลอยส่งนางองคีมาด้วย ถึงเราจะต้องรับนางก็หามิใครจะนินทาไม่ ด้วยเราไปกราบทูลขอเครื่องยศต่างหาก พระเจ้าจองอ๋องจะพลอยฝากนางองคีมา แล้วท่านให้ปลูกเหลาได้ที่จะรับนางนั้นไว้ปลายแดนเมืองเจ๋ ท่านจึงให้ขุนนางไปรับนางบุนเสียงมารดาท่าน แล้วแจ้งแก่กังจุหยีว่า นางองคีนั้นพระเจ้าจองอ๋องส่งมาถึงปลายแดนเมืองเจ๋ แล้วกังจุหยีก็จะมารับนางองคีไปเอง คนทั้งปวงก็จะเหนว่าท่านให้ไปรับมารดามาหาได้ตั้งใจไปส่งนางองคีไม่

เขงหูได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย จึงว่ากับซีปีกว่าท่านคิดนี้เหนจะกันนินทาได้ทั้งสามประการ ท่านมีสติปัญญาสมคำเสินสูสรรเสิญ เขงหูก็ให้ไปปลูกเหลาได้ แล้วแต่งหนังสือตามคำซีปีก แล้วให้จวนสุมเสงถือขึ้นไปเมืองหลวง ให้ขุนนางผู้ใหญ่นำเข้าไปเผ้าทูลข้อความตามหนังสือเขงหู พระเจ้าจองอ๋องทราบว่ากังจุคุยตายจึงตรัสว่า กังจุคุยเปนคนซื่อตรง แล้วอายุไม่แก่อ่อนอะไรกับเรานัก ไม่ควรเลยจะมาตายเสีย ท่ามกลางอายุ จึงสั่งให้ขุนนางแต่งตราตั้งเขงหูเปนเจ้าเมืองพ่อ

แทนบิดา พระราชทานเครื่องยศตามตำแหน่งที่เจ้าเมืองแล้ว ตรัสว่า กังจูคุยเจ้าเมืองพ่อเมื่อยังไม่ตายนั้น มาขอนางองคีบุตรีเราให้กังจูหยีเจ้าเมืองเจ๋ บัดนี้ก็ถึงกำหนดแล้ว ให้จวนสุนเลงขุนนางเมืองพ่อ รับนางองคีไปให้กังจูหยีซึ่งเป็นเจ้ยูกังด้วย

จิวกังเฮกเตียนจึงทูลพระเจ้าจองอ๋องว่า ข้าพเจ้าจะขอไปส่งนางองคีด้วย พระเจ้าจองอ๋องได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า จิวกังเฮกเตียนเป็นอาจารย์สอนหนังสือเด็กกังผู้น้องเรา จิวกังเฮกเตียนคิดจะเอาสมบัติให้เด็กกัง จึงอาษาไปส่งนางองคี เหนจะไปเที่ยวเกลือกล่อมหัวเมืองทั้งปวงมาทำร้ายแก่เราเป็นมั่นคง พระเจ้าจองอ๋องดำริห์แล้วจึงตรัสว่า ท่านอย่าไปให้ลำบากเลย การเพียงนี้ให้ขุนนางไปก็ควรจะได้ จิวกังเฮกเตียนก็เข้าใจว่าพระเจ้าจองอ๋องแคลงใจอยู่ ก็ถวายบังคมลาออกมาบ้าน ครั้นเพลาค่ำจิวกังเฮกเตียนไปหาบ้านเด็กอ๋อง เล่าความซึ่งทูลจะขอไปส่งนางองคี พระเจ้าจองอ๋องมิได้ปรึกษาให้ไปนั้นให้เด็กอ๋องฟังทุกประการ แล้วว่าพระเจ้าจองอ๋องรู้พระองค์เสียแล้วจำจะรีบทำการเสียให้จงได้ เด็กอ๋องจึงว่าท่านว่านี้ชอบควรนัก แต่เราจะทำประการใดจึงจะสำเร็จ

จิวกังเฮกเตียนจึงว่า ท่านจงเตรียมทหารให้พร้อมไว้คอยทำการในเมือง ข้าพเจ้าจะคุมทหารออกไปซุ่มอยู่นอกเมือง ถ้าขุนนางเมืองพ่อกานางองคีไปถึงกลางทางข้าพเจ้าจะยกเข้าตีชิงเอานางองคีไว้ พระเจ้าจองอ๋องทราบก็จะยกออกไปช่วย ท่านจึงขึ้นรักษาน่าที่ไว้อย่าให้พระเจ้าจองอ๋องกลับ

เข้าเมืองได้ ข้าพเจ้าจึงจะจับพระเจ้าจองอ๋องฆ่าเสียให้ได้ แลขณะเมื่อจิวกั๋งเฮกเตียนพูดกับเด็กอ๋องอยู่นั้น สินเป็กขุนนางผู้ใหญ่ที่ปฤกษาในพระเจ้าจองอ๋องไปหาเด็กอ๋อง ภอไปถึงลับแลก็ได้ยินจิวกั๋งเฮกเตียนพูดกับเด็กอ๋อง สินเป็กก็หยุดฟังอยู่ ครั้นได้ความว่า จิวกั๋งเฮกเตียนคิดจะทำร้ายพระเจ้าจองอ๋อง สินเป็กก็รีบกลับมาทูลพระเจ้าจองอ๋องทุกประการ พระเจ้าจองอ๋องแจ้งก็ทรงพระโกรธ จึ่งให้ทหารไปจับจิวกั๋งเฮกเตียนมาฆ่าเสียในกลางคืน เด็กอ๋องแจ้งว่า จิวกั๋งเฮกเตียนตายแล้ว ก็ลอบหนีไปเมืองเอี๋ยน ครั้นเพลารุ่งเช้าพระเจ้าจองอ๋องก็ส่งนางองตีให้ยงชก กับจวนสนเสง รับนางไปเมืองเจ๋ สองนายก็กราบบังคมลาภานางองคืออกจากเมืองหลวงไปทางเมืองพ่อ ครั้นไปสุดแดนเมืองพ่อ จึ่งเชิญนางองตีไว้ที่เหล่าได้ซึ่งปลูกไว้นั้นให้ทหารรักษาอยู่ แล้วยงชกจวนสนเสง ก็รีบเข้าไปในเมืองเจ๋ คำนับกั๋งจูหยีแล้วจึ่งว่าเขงหูเจ้าเมืองพ่อ ให้ข้าพเจ้าไปรับนางองตีบุตรีพระเจ้าเมืองหลวงมาถึงปลายแดนเมืองเจ๋แล้ว เขงหูให้ข้าพเจ้ามาขอรับนางบุนเกียงมารดาเจ้าเมืองพ่อ กั๋งจูหยีได้แจ้งดังนั้นคิดอาไลยในนางบุนเกียงนัก ครั้นจะมิให้ไปก็เกรงครหานินทา กั๋งจูหยีคิดแล้วจึ่งว่ากับจวนสนเสงว่า ซึ่งเขงหูให้มารับมารดานั้นเรามีความยินดี ด้วยเขงหูจะได้คำนับแทนบิดา แล้วกั๋งจูหยีก็จัดแจงให้ไป แล้วรับนางองตีมาไว้เปนภรรยา ส่งนางบุนเกียงไปเมืองพ่อ

ฝ่ายนางบุนเกียงครั้นมาถึงตำบลจกฉิว เปนที่ปลายแดน

เมืองเจ๋กับเมืองฟ่อต่อกัน นางบุนเกียงก็หยุดพักแรมอยู่ แล้วให้คนไปแจ้งแก่เขงหูผู้บุตรว่า มารดาจะขออยู่ที่ตำบลจกฉิว เขงหูมิให้มารดาขัดเคือง จึ่งให้ก่อตึกสร้างบ้านให้นางบุนเกียงผู้มารดาณตำบลจกฉิว แล้วจัดชายหญิงคนใช้ให้อยู่ประฏิบัติตามสมควร เขงหูก็ออกไปคำนับมารดาเดือนละสามครั้งมิได้ขาด

กั๋งจูหยีเจ้าเมืองเจ๋จึ่งปฤกษาแก่ขุนนางทั้งปวงว่า ชัวจ๊กได้ขอกองทัพเราให้ช่วยกำจัดกั๋งจูหมีแก้แค้นกั๋งจูฮุด เราได้รับคำชัวจ๊กว่าจะไปช่วย แต่ซึ่งจะไปตีเมืองเตงครั้งนี้ มิให้เสียลูกเกาทัณฑ์แต่สักดอกหนึ่ง จะทำให้ได้โดยง่าย แล้วกั๋งจูหยีก็เล่าอุบายซึ่งคิดไว้นั้นให้ขุนนางทั้งปวงฟัง ขุนนางทั้งปวงก็เหนด้วย เจ้าเมืองเจ๋ก็ยกไปเมืองเตง ครั้นไปถึงตำบลปลายแดนเมืองเตง กั๋งจูหยีก็ให้หยุดทหารอยู่ แล้วแต่งหนังสือฉบับหนึ่งว่า เมืองเจ๋กับเมืองเตง เคยเปนไมตรีกันมาแต่ก่อน กั๋งจูหมีได้เปนเจ้าเมืองเตง เรากับกั๋งจูหมีถ้อยทีย่งหารู้จักกันไม่ ถ้าเจ้าเมืองเตงจะใคร่บำรุงไมตรีให้เจริญ เหมือนครั้งหงอเสงบิดาท่านกับบิดาเรา ก็ให้เชิญเจ้าเมืองเตงออกมาทำสัจณตำบลเตงเมงถ่อตามธรรมเนียม แล้วส่งหนังสือให้ขุนนางรีบไปให้กั๋งจูหมีเจ้าเมืองเตง ๆ ครั้นแจ้งหนังสือแล้ว จึ่งว่ากับโกกีนีว่า เมืองเจ๋เปนเมืองใหญ่ เมืองเราเปนเมืองน้อย ซึ่งเจ้าเมืองเจ๋จะมาเปนไมตรีกับเรานั้นเรายินดีนัก แต่นี้ไปเมืองเราจะหาอันตรายมิได้ อุปมาเหมือนพึ่งกับภูเขาอันใหญ่ โกกีนีเหนชอบด้วย จึ่งให้หาชัวจ๊กจะ

ให้ออกไปกำหนดวันที่จะทำสัจกับเจ้าเมืองเจ๋ ชัวจ๊กรู้ความอยู่ก่อนแล้ว ก็แกล้งทำเป็นป่วยเสีย กังจูหมีก็ให้โกกีนีออกไปนัดวันกับเจ้าเมืองเจ๋ ๆ มีความยินดีให้แต่งโต๊ะเลี้ยงโกกีนี ๆ ก็คำนับลาเจ้าเมืองเจ๋มาแจ้งแก่กังจูหมี ๆ ก็ดีใจ

ฝ่ายกังจูหยีครั้นโกกีนีกลับไปแล้ว จึ่งให้เจ้าสีองหูกับกวนจีหู คุมทหารเลวคนละร้อยไปอยู่ตำบลเตงเมงถ่อ แต่ในเพลากลางคืน ฝ่ายหงวนหวนขุนนางในเมืองเตง ครั้นแจ้งว่าชัวจ๊กป่วยก็ไปเยี่ยน ชัวจ๊กออกมารับคำนับกันแล้ว ภามานั่งที่สมควร หงวนหวนเห็นชัวจ๊กปรกติอยู่หาเจบไข้ไม่ จึงถามชัวจ๊กว่า ท่านเจ้าเมืองจะให้ท่านออกไปนัดกับเจ้าเมืองเจ๋เหตุใดจึงบอกป่วยเสีย ชัวจ๊กจึงว่าเมืองใหญ่มาขอเป่นไมตรีกับเมืองน้อยนั้นผิดอย่างธรรมเนียม ท่านดอยศูเฉิด บ้านเมืองเราเหนจะวุ่นวายแล้ว หงวนหวนก็เหนด้วย จึงว่ากับชัวจ๊กว่าท่านมีสติปัญญาสมกับคำคนสรรเสิญ แล้วหงวนหวนก็ลามา

ฝ่ายกังจูหมี ครั้นรุ่งเช้าก็ ภาโกกีนีกับขุนนางทั้งปวงออกไปณตำบลเตงเมงถ่อ ถอเจ้าเมืองเจ๋มาถึง กังจูหมีกับโกกีนีเข้าไปคำนับ กังจูหยีจึ่งชุดเอามือกังจูหมีไว้แล้วถามว่า กังจูฮุดพี่ชายท่านเป่นเหตุสิ่งใดจึ่งตาย กังจูหมีได้ฟังดังนั้นสลดุ้งใจพูดมิออก โกกีนีจึ่งบอกแก่เจ้าเมืองเจ๋ว่า กังจูฮุดป่วยประจุบันตาย ท่านถามด้วยเหตุสิ่งใด กังจูหยีจึ่งว่า เรานเจ้งว่ามีผู้ทำร้ายกังจูฮุด เหตุใดตัวเอาเพื่จมาลวงเรา โกกีนีจึ่งว่ากังจูฮุดป่วยอยู่ก่อนแล้ว ภอปะโจรเข้ากังจูฮุดตกใจ โรคกำเริบขึ้นมาก็ตาย กังจูหยีจึ่งว่า ตัวก็เป่นขุนนางนายทหาร

เหตุไรจึงมิรักษาเจ้าของตัวให้โจรทำอันตรายได้ แล้วยังจะแก้ตัวอีกเล่า โกกีนีจึงว่าทหารในเมืองเตงใช่จะมีแต่ข้าพเจ้าหามิได้ แลขณะเมื่อกุ่งจูฮุดพบโจรข้าพเจ้าก็มิได้แจ้ง กุ่งจูหยีจึงว่า เมื่อโจรทำร้ายกุ่งจูฮุดนั้นตัวว่าไม่แจ้งแล้ว ตัวจะสืบเสาะเอาตัวโจรได้ฤามิได้เล่า โกกีนีจึงว่าข้าพเจ้าก็สืบสวนอยู่ยังหาได้ตัวโจรไม่ กุ่งจูหยีจึงว่า เมื่อโจรอยู่ที่ตัวแล้วยังจะสืบหาที่ไหนเล่า แล้วกุ่งจูหยีจึงร้องขึ้นว่า ทหารเรารีบจับตัวคนร้ายให้ได้ ทหารสองร้อยคนซึ่งซุ่มอยู่ได้ยินดังนั้นก็เข้ากลุ้มรุมกันจับโกกีนีมัดไว้ แล้วกุ่งจูหยีก็สั่งทหารให้เอาตัวกุ่งจูหมีไปฆ่าเสีย กุ่งจูหมีก็ร้องให้อ้อนวอนขอชีวิตร กุ่งจูหยีจึงว่าท่านไปขอชีวิตรกุ่งจูฮุดเถิด กุ่งจูหยีก็ให้ทหารเอาตัวกุ่งจูหมีไปฆ่าเสีย แล้วกาตัวโกกีนีฉับทหารทั้งปวงเข้าไปในเมืองเตง ชาวจีกแลขุนนางทั้งปวงในเมืองเตงก็มาคำนับกุ่งจูหยี ๆ จึงให้เอาเกวียนมาห้าเล่ม มีเชือกผูกท้ายเล่มละเส้น แล้วเอาเชือกผูกศีศะแลมือเท้าโกกีนีเข้าแล้วผันม้าเกวียนแยกกันเปนห้าทาง ถ้าได้ยินเสียงกลองสัญญาแล้วให้ขับเกวียนออกพร้อมกัน ทหารก็จัดแจงไว้ตามสั่ง กุ่งจูหยีก็ภาขุนนางออกมาดูพร้อมแล้วก็ตีกลองสัญญาขึ้น นายเกวียนทั้งห้าเล่มก็ขับเกวียนพร้อมกัน ศีศะแลมือเท้าโกกีนีก็ขาดออกไปตาย กุ่งจูหยีก็เอาศีศะเสียบประจานไว้มิให้ผู้ใดดูเยี่ยงอย่าง ครั้นถึงวันฉัตรมงคลก็ตั้งกุ่งจูเมียดเปนเจ้าเมืองเตง กุ่งจูหยีก็เลิกทัพไป ฝ่ายนางองดีเล่มาอยู่เปนภรรยากุ่งจูหยี ๆ มิได้รักใคร่ นางองดีก็เปนทุกข์ตรอมใจจนป่วยหนักลง ประ

มาฉบี่หนึ่งนางองค์ก็ตาย กังจูหยีให้ฝังเสื่อตามธรรมเนียม

แล้วกังจูหยีให้เตรียมทหารพร้อมยกไปเมืองกี่ตั้งทัพอยู่เมืองเค็ก เจ้าเมืองเหนจะต้านทานทัพเมืองเจ๋ไม่ได้ จึ่งมอบสมบัติให้แก่เองกุยผู้น้อง แล้วตัวเจ้าเมืองกี่ก็ลอบหนีไปแต่ผู้เดียว นางเป๊กกี่ภรรยาเจ้าเมืองกี่ ครั้นแจ้งว่าผัวหนีไปแล้ว นางเป๊กกีผูกคอตาย เองกุยผู้น้องเจ้าเมืองก็แต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ให้คนถือไปให้เจ้าเมืองเจ๋ฉเมืองเค็ก กังจูหยีเข้าเมืองเจ๋รับหนังสือมาอ่านดูได้ความว่า เองกุยผู้น้องเจ้าเมืองกี่คำนับมาถึงเจ้าเมืองเจ๋ให้ทราบ ด้วยเจ้าเมืองกี่พี่ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านยกมาตั้งอยู่เมืองเค็ก จะมาตีเมืองกี่พี่ข้าพเจ้าเกลัวอำนาจท่าน ทั้งบุตรภรรยาเสียหนีไปแต่ตัวผู้เดียวมิได้รู้ว่าจะไปแห่งใด แลสมบัติในเมืองกี่กับหัวเมืองซึ่งขึ้นกับเมืองกี่ข้าพเจ้าขอมอบให้ท่านสิ้น ตัวข้าพเจ้าขอชีวิตรไว้แต่ภอได้รักษาโทษบิดา ซึ่งไว้รุปบู้ย่าตายข้าพเจ้า กังจูหยีดูหนังสือแล้วจึ่งยกทหารไปเมืองกี่

เองกุยก็ออกมาคำนับร้องให้อ้อนวอนกังจูหยีเปนอันมาก กังจูหยีก็มีความสงสาร จึ่งให้เองกุยเปนเจ้าเมืองกี่ ๆ ให้ลูกสาวเปนภรรยากังจูหยี ๆ รู้ว่านางเป๊กกีผูกคอตาย เปนลูกสาวเจ้าเมืองพ่อคนเก่า นางเป๊กกีเปนพี่เขยหูน้อง จะให้เขยหูขอบคุณจึ่งทำการฝังศพนางเป๊กกีแล้วก็กลับมาเมืองเจ๋ ขณะเมื่อเจ้าเมืองเจ๋ตีเมืองกี่ได้นั้นพระเจ้าจอง อ้องเสวยราชสมบัติได้เจ็ดปี

ฝ่ายหิมถองซึ่งเปนบุตรฉ้อบุนอ้องเจ้าเมืองฉ้อ จึ่งปฤก-

มาชุนนางทั้งปวงว่า เมืองสุยมิได้ส่งเครื่องบรรณาการตามธรรมเนียมหลายปีแล้ว จำจะยกไปกำจัดเสีย หัวเมืองขึ้นทั้งปวงจะไม่ดูเยี่ยงอย่าง ขุนนางทั้งปวงเหนชอบด้วย หิมถองก็ให้เตรียมกองทัพไว้ ครั้นวันฤกษ์ดีจะยกไปเมืองสุย ภอหิมถองป่วยประชวนตาย ขุนนางทั้งปวงตั้งจี่หิมขึ้นเปนผ้อบุนอ้อง ผ้ายกกองทัพไปถึงแดนเมืองพ่อ ขณะนั้นนางบุนเกียงรู้ก็ออกมารับเชิญมาฯตำบลจกฉิว แล้วภากันมาอยู่ณตำบลจัดตี เจ้าเมืองเจ่จึ่งให้นางบุนเกียงมีหนังสือไปเชิญเจ้าเมืองพ่อออกมา เจ้าเมืองพ่อแจ้งหนังสือของมารดาก็ออกมาทำษลจัดตีค่านับเจ้าเมืองแลมารดา ครั้นแจ้งว่าเจ้าเมืองเจ่ผู้ลุงช่วยผังคพนางเป็กกีผู้พี่ มีความยินดีจึ่งว่ากับเจ้าเมืองเจ่ว่า ซึ่งลุงช่วยผึงนางเป็กกีนั้น ข้าพเจ้าขอบพระคุณนัก เจ้าเมืองเจ่ก็จัดตึกที่อยู่ให้เจ้าเมืองพ่ออาไศรย

นางบุนเกียงจึ่งว่ากับเจ้าเมืองพ่อผู้บุตรว่า ลูกสาวเจ้าเมืองเจ่รูปงาม มารดาคิดจะขอให้เปนภรรยาเจ้า เขงหูเจ้าเมืองพ่อจึ่งว่า โลหิตอันเดียวกันซึ่งจะเปนผัวเมียกันนั้นไม่ควร นางบุนเกียงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึ่งว่าตัวจะแกล้งให้ญาติของเราห่างไปเสียฤๅ เจ้าเมืองพ่อขัดมารดามิได้ก็ยอม นางบุนเกียงก็มาว่ากับเจ้าเมืองเจ่ว่า จะขอบุตรีให้เปนภรรยาเจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองเจ่ก็ยอมให้ แต่ว่าบุตรีเรายังเด็กเราขอผัดไว้ก่อน แล้วเจ้าเมืองเจ่ภาเจ้าเมืองพ่อไปเที่ยวยิงเนื้อในป่าพบคนผู้หนึ่งเที่ยวอยู่เหนเจ้าเมืองพ่อจึ่งว่า ลูกนายเราคนนี้ลืมพ่อเก่าเสียแล้วมาหลงรักพ่อใหม่ หามีใจเชบแค้นแทนพ่อ

ตัวที่ตายไม่ เชงหูได้ฟังดังนั้นก็โกรธเอาเกาทัณฑ์ยิงผู้นั้นตาย แล้วให้เอาศพผึ่งเสีย เจ้าเมืองเจ๋ก็หานจ้งความไม่ แต่เจ้าเมืองเจ๋ภาเจ้าเมืองพ่อเที่ยวเล่นบ่าอยู่เปนหลายวัน แล้วเจ้าเมืองเจ๋ภานางบุนเถียงกลับเข้าเมืองเจ๋ เชงหูเจ้าเมืองพ่อก็กลับไปเมือง

ฝ่ายก๋งจูชัวจึ่งเข้าไปคำนับเจ้าเมืองเจ๋แล้วว่า ท่านตีเมืองก็ได้แล้วจงช่วยตีเมืองโอยแก้แค้นข้าพเจ้าด้วย ก๋งจูหยีว่านางองตีบุตรีพระเจ้าจองอ๋องตายแล้วเราจะยกไปตีเมืองโอย เจ้าเมืองเจ๋ก็ให้มีหนังสือไปขอกองทัพ เมืองชลง เมืองพ่อ เมืองชัว มาบันจบทัพเมืองเจ๋ แล้วเกณฑ์ทหารหมื่นหนึ่งให้ก๋งจูชัวยกไปก่อน

ขณะเมื่อก๋งจูหยีเตรียมทัพจะยกไปตีเมืองโอยนั้น พระเจ้าจองอ๋องเสวยราชสมบัติได้เปดปี ก๋งจูหยีครั้นทัพทั้งสี่หัวเมืองมาถึงพร้อมแล้ว ก็ยกไปเมืองโอยตั้งล้อมอยู่ทั้งสี่ด้าน หงิมหมองจึ่งให้เหลงถือหนังสือไปกราบทูลพระเจ้าจองอ๋อง ๆ ทราบจึ่งปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า จะให้ผู้ใดไปช่วยเมืองโอยได้

ขณะนั้นก๋งจูคุดเจ้าเมืองฉินขึ้นไปรับราชการอยู่เมืองหลวงได้เปนที่เหี้ยสิวจึ่งกราบทูลว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปช่วยเมืองโอยสนองพระคุณสักครั้งหนึ่ง พระเจ้าจองอ๋องได้ทรงฟังก็ดีพระไทยจึ่งตรัสว่า ก๋งจูคุดคนนี้เปนบุตรหงอเสง ๆ ก็แกล้วกล้าในการศึกมีสง่าเหมือนเสือ เหนจะไม่เสียเชื้อจึ่งตรัสสั่งจีนกับไชกงเบ๊ก เกณฑ์ทหารให้ก๋งจูคุดเปนแม่ทัพยกไปเมือง

โอย กังจีหูกับไชกงเป๊กได้ยินตรัสชมกังจุดุด ก็คิดฤษยา จึงเกณฑ์ทหารให้แต่พันเศศ กังจุดุดได้ทหารน้อยก็เสียใจ ครั้นจะว่ากล่าวขอทหารอีก ตัวเปนขุนนางผู้น้อย คิดเกรง กังจีหูกับไชเป๊ก ก็รีบยกทหารไปเมืองโอย ครั้นไปถึง เมืองโอยเหนกองทัพหัวเมืองล้อมเมืองโอยอยู่สี่ด้าน กังจุดุด ก็ขับม้าภาทหารเข้าตีค่ายเมืองเจ๋ กังจูหยีก็ให้แบ่งทหารยก ออกรับทัพกังจุดุด ทัพทั้งสี่เมืองก็แบ่งทหารออกช่วยเข้า เมืองเจ๋ ล้อมกังจุดุดเข้าเปนหลายชั้น ต่างยิงเกาทัณฑ์พุ่ง อาวุธถูกทหารกังจุดุดตายเปนอันมาก เจ้าเมืองเจ๋จึ่งร้องว่ากับ กังจุดุดว่า ท่านตกอยู่กลางทหารเหมือนเสือเข้าจั่นอันจะรอด ไปนั้นอย่าลงไสยเลย จงลงจากม้ามาให้เราจับไปโดยดีเถิด กังจุดุดได้ฟังก็โกรธจึ่งร้องว่า เราเปนชายชาติทหารเหมือน เสือซึ่งจะอ่อนน้อมต่อแพะนั้นหาต้องการไม่ ถึงจะตายก็คง ไว้ชื่อให้ปรากฏในแผ่นดิน กังจุดุดว่าแล้วก็ขับม้ารำทวนเข้า ไล่แทงทหารทั้งห้าเมือง ตายลงประมาณห้าสิบหกสิบเศศ ทหารทั้ง ห้าหัวเมือง ก็หนุน แน่นกัน เข้าไปฆ่า ฟันทหาร กังจุดุด ตายประมาณกึ่งหนึ่ง กังจุดุดภาทหารที่เหลือนั้นรบหักออก มิได้ กังจุดุดสิ้นกำลังลงจึ่งบอกทหารทั้งปวงว่าชีวิตเราจะ ตายที่นี่ ว่าแล้วก็เอากระบี่เชือดคอตาย ทหารกังจุดุดก็ กระจัดกระจายไปสิ้น ทหารเมืองเจ๋ก็ตัดเอาศีศะกังจุดุดไป ให้กังจูหยี

ฝ่ายทหารที่รักษาน่าที่เชิงเทินเมืองโอย ครั้นเหนทัพ เมืองหลวงแตกก็ตกใจต่างคนทิ้งน่าที่เชิงเทินเสีย วิ่งลงมาภา

บุตรภรรยาหนีออกจากเมือง ทหารทั้งห้าหัวเมืองก็เข้าเมือง โอยได้ไล่ฆ่าฟันผู้คนล้มตายเป็นอันมาก

กังจูเจาะ กังจูเสียบ เลงกุย ทั้งสามคนก็ภาหงิมหมอง รีบหนีไปทางประตูทิศใต้ เซงหูเจ้าเมืองพ่อก็ขับทหารรบต้านไว้ เลงกุยก็รบพุ่งต้านทานเป็นสามารถ ทหารเมืองพ่อฆ่าฟันทหารเลงกุยตายเป็นอันมาก เลงกุยเหนจะสู้มิได้ก็ควบม้าหนีไปเมืองจิ๋น ทหารเมืองพ่อก็จับหงิมหมองกับกังจูเจาะกังจูเสียบทั้งสามคนได้ภามาให้เจ้าเมืองเจ๋ กังจูหยีก็ให้เอาตัวกังจูเจาะกังจูเสียบไปฆ่าเสีย แล้วส่งตัวหงิมหมองไปเมืองหลวง จึ่งตั้งกังจูชัวขึ้นเป็นเจ้าเมืองโอย ทัพทั้งสี่หัวเมืองต่างคนก็กลับไป กังจูหยีก็กลับมาเมืองเจ๋ ครั้งนั้นพระเจ้าจองอ๋องเสวยราชสมบัติได้เก้าปี ครั้นทราบว่าเมืองโอยเสียแล้วก็เดือดพระไทยนัก

ฝ่ายกังจูหยีครั้นส่งหงิมหมองไปแล้วจึ่งคิดว่า ครั้งนี้พระเจ้าจองอ๋องจะเคืองเรานักจะไว้ใจแก่ราชการมิได้ จึ่งสั่งเสียนสินกับกวนจีหูให้ไปตั้งขัดทัพอยู่ฉตำบลชุดคุยชิว เสียนสินจึ่งว่าที่นั้นกันดารด้วยสเบียงอาหาร ซึ่งจะตั้งอยู่ช้านักเหนทแกล้วทหารจะลำบาก เมื่อใดท่านจะไปผลัดข้าพเจ้าเล่า กังจูหยีกินแตงโมอยู่จึ่งบอกว่าปีใหม่น่าแตงโมสุกจะให้คนอื่นไปผลัดท่าน เสียนสินกับกวนจีหูก็คำนับลาภาทหารรีบไปตั้งอยู่ฉตำบลชุดคุยชิว ครั้นถึงเทศกาลแตงโมสุกเสียนสินกับกวนจีหูไม่เหนคนขึ้นมาผลัด จึ่งจัดแจงแตงโมให้คนใช้มาให้กังจูหยี เตือนกังจูหยีว่าให้คนขึ้นไปผลัดตามสัญญา คนใช้ก็ไป

เตือนกังจูหยีตามคำนายสั่ง กังจูหยีจึงผลัดเลื่อนไปอีกว่าปีใหม่เถิดเราจะให้คนไปผลัด คนใช้ก็กลับไปบอกเสียนสินตามคำเจ้าเมืองเจ๋ เสียนสินก็โกรธจึงว่าแก่กวนจีหูว่า เจ้าเมืองเจ๋ไม่เป็นสัตย์ธรรมว่าปีนี้จะให้คนออกมาเปลี่ยน เราก็หาให้มาไม่ แกล้งจะให้เราทั้งสองได้ความลำบาก เราคิดจะฆ่าเจ้าเมืองเจ๋เสียท่านจะเห็นประการใด กวนจีหูก็เห็นด้วยจึงว่าการนอกเมืองเรารอจะทำได้ แต่การในเมืองเรายังหาเห็นผู้ใดที่จะเป็นใจกับเราไม่

ขณะนั้นกอคนใช้กังจูบดีเข้ามาส่งหนังสือให้เสียนสิน ๆ ฉีกผนึกออกอ่านใจความว่า กังจูบดีคำนับมาถึงนายทหารทั้งสองคน ด้วยแต่ก่อนกังจูหยีอยู่ในสัตย์ธรรม ว่ากล่าวสิ่งใดก็ยั่งยืนมิได้กลับกลอก บัดนี้กังจูหยีสึกล่วงไปแต่การผู้หญิงจะละไว้นานไปเห็นสมบัติเมืองเจ๋จะได้แก่แม่อื่น เรากับท่านทั้งสองก็จะพลอยได้ความลำบากด้วย เราคิดจะกำจัดกังจูหยีเสีย ถ้าท่านเห็นชอบด้วยแล้วการนอกเมืองเป็นธุระท่าน การในเมืองเป็นธุระเรา ช่วยกันกำจัดกังจูหยีเสียให้ได้จึงจะมีความสุข

เสียนสินแจ้งดังนั้น ก็ส่งหนังสือให้กวนจีหูดูดีใจสมความคิดจึงแต่งหนังสือลับตอบกังจูบดีว่า ซึ่งท่านคิดทำการครั้งนี้ข้าพเจ้าทั้งสองยินดีด้วย แต่จะทำการในเมืองเห็นจะลำบาก ขอท่านจงให้ไปบอกนางเซียนซีผู้น้องข้าพเจ้าว่า ถ้ากังจูหยีจะออกมาเล่นป่าเมื่อใดให้รู้ด้วย ข้าพเจ้าจะได้จัดแจงทำการให้สำเร็จอย่าวิตกเลย แต่งหนังสือแล้วส่งให้ผู้ถือ

หนังสือกลับไปให้แก่กังจูบดี ๆ แจ้งในหนังสือลับก็ดีใจ จึงให้หญิงคนสนิทเข้าไปบอกแก่นางเซียนชีตามคำเสียนสิน ขณะนั้นพระเจ้าจองอ้องเสวยราชสมบัติในเมือง ตังจิวได้สิบเก้าปีแปดบ เปนเทศกาลฤดูหนาวเดือนยี่ เจ้าเมืองเจ๋ยจะไปเที่ยวเล่นป่าฉะตำบลโลกหุนทุกปี กังจูหอจึงสั่งจีจูหุนหยูกับเมงเอียงทูซินหุยว่าวันห้าค่ำเราจะออกไปเล่นป่า นายทหารทั้งสามก็จัดแจงเกวียนและทหารเตรียมไว้

ฝ่ายนางเซียนชีมาแจ้งความว่า เจ้าเมืองเจ๋ยจะไปเที่ยวป่าในเดือนยี่ขึ้นห้าค่ำเปนแน่ จึงให้หญิงคนสนิทไปบอกแก่กังจูบดี ๆ ก็ส่งหนังสือลับไปให้กับเสียนสิน ๆ แจ้งในหนังสือแล้วจึงว่าแก่กวนจีหูว่า เจ้าเมืองเจ๋ยจะออกมาล่าเนื้อในเดือนยี่ขึ้นห้าค่ำ เมื่อเจ้าเมืองเจ๋ยออกจากเมืองแล้วเราจะยกทหารเข้าในเมือง ตั้งกังจูบดีขึ้นเปนเจ้าเมืองท่านจะเหนประการใด

กวนจีหูจึงว่าซึ่งท่านจะคิดเร็วก่อน ไม่คิดฆ่ากังจูหยีเสียนั้น กังจูหยีอยู่นอกเมืองจะเกณฑ์ทหารหัวเมืองพร้อมเข้าล้อมเมือง เราจะได้ทหารที่ไหนมาต่อสู้ทัพหัวเมืองเล่า จำจะคิดจับเจ้าเมืองเจ๋ยเสียก่อนแล้ว เราจึงตั้งกังจูบดีขึ้นเปนเจ้าเมืองเหนความจะไม่วุ่นวาย เสียนสินก็เหนด้วย จึงบอกทหารทั้งปวงว่าท่านมาอยู่นี่ช้านานแล้วได้ความอดอยาก เพราะกังจูหยีแกล้งตรากตรำให้ลำบาก จงจัดแจงอาวุธเตรียมไว้ให้พร้อม เจ้าเมืองเจ๋ยจะยกออกมาล่าเนื้อ ณเดือนยี่ขึ้นห้าค่ำ จงช่วยกันจับฆ่าเสีย เราจะได้ภากันไปบ้านตามสบาย ทหารทั้งปวงได้ฟังก็พร้อมใจกัน จัดแจงลับอานอาวุธเตรียมไว้ตามคำเสียนสินสั่ง

ฝ่ายกังจูหยีถึงวันห้าค่ำเพลาเช้า ก็แต่งตัวขึ้นขี่เกวียน พร้อมทหารแห่หน้าหลังออกจากเมืองเจ๋ ไปถึงตำบลโอหุนก็หยุดทหาร แล้วขึ้นอาไศรยอยู่บนคิกลีเก๋งที่ทำไว้สำหรับมาพักทุกปี แล้วให้ทหารไล่เนื้อแลยิงนกในป่า

ฝ่ายชาวบ้านแจ้งความว่าเจ้าเมืองเจ๋มาถึง ต่างคนได้สุรแสนวางกับสุรามาคำนับเจ้าเมืองเจ๋ ๆ จึงให้จงภู่ต้มแกง แต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางกับข้าทหารมาจนเพลาดึกสงัดค่ำ รุ่งขึ้นเจ้าเมืองเจ๋จึงกำหนดไปเที่ยวตามเนินเขาป่วยชิว เหนป่านั้นรกชัฏถือให้เอาไฟไปจุด ไฟก็ไหม้ใบหญ้าสนั่นพุ้งลุกลามไป แลให้ทหารตามสุนัขไปคอยดักอยู่ปลายลม ทหารทั้งปวงครั้นเหนกะต่ายแลชะมดวิ่งหนีไฟออกมา ก็ปล่อยสุนัขไล่ติดตามไปกัด เจ้าเมืองเจ๋ขึ้นเกวียนอยู่ชายป่าคอยจะยิงเนื้อ

ฝ่ายบีศาจกังจูเพงเสงซึ่งกังจูหยีให้ม่านเสีย มีความพยาบาทกังจูหยีนัก คอยจะทำร้ายกังจูหยีอยู่ช้านาน ขณะเมื่อกังจูหยีออกมาไล่เนื้อ บีศาจรู้ว่าชัฌษากังจูหยีถึงกำหนดจะสิ้นบุญแล้ว บีศาจก็แปลงตัวเปนสัตว์สี่เท้า ผิดปลาดกว่าสัตว์ทั้งปวงออกจากชายป่า เดินผ่านหน้าเกวียนกังจูหยีมา กังจูหยีเหนสัตว์นั้นจะสังเกตว่าเปนสัตว์สิ่งใดมิได้ กังจูหยีจึงชิงเอาเกาทัณฑ์จากมือมองเฮียง มายิงสัตว์นั้นสิ้นสามทีก็ไม่ถูก สัตว์นั้นก็เผ่นขึ้นเดินสองเท้าแล้วร้องให้เสียงเหมือนคน กังจูหยีได้ฟังเสียงสัตว์เยือกเย็นเข้าไปในอก ตกตลึงหน้าซีดเหมือนลมจับล้มลงทั้งยืน เท้าข้างขวากระทบเกวียนเมื่อขัดเปนกำลังจะทรงตัวขึ้นมิใคร่จะได้

ทุยินหุยกับขุนนางทั้งปวงเหนกุ่งจูหยีเป็นประจุบันล้มลงต่างคนตกใจ ช่วยกันพยุงกุ่งจูหยีนั่งขึ้นตรงแล้วกลับเกวียนมาที่สำนักน์ ช่วยกันพยุงกุ่งจูหยีขึ้นจากเกวียนเข้าไปในที่นอน ให้เมื่อยขบเท้าขวาเป็นกำลัง ครั้นเพลาสองยามเศศเจ้าเมืองเจ๋เมื่อยขบทวีขึ้นเหลือทนให้เคลิ้มพูดเพ้อต่าทุยินหุย แล้วสั่งทหารเอาลวดหนังตีทุยินหุย ๆ ต้องตีเจ็บปวดเป็นสาหัส คิดแค้นใจร้องไห้เดียออกมานอกประตู

ฝ่ายเสียนสินภาทหารมาคอยทำร้ายกุ่งจูหยี ครั้นเหนทุยินหุยออกมาก็ให้ทหารจับทุยินหุยมาถามว่า เจ้าเมืองเจ๋อยู่ไหน ทุยินหุยจึ่งบอกว่า เจ้าเมืองเจ๋อยู่ในห้องตึก เสียนสินจึ่งถามว่า เจ้าเมืองเจ๋อยู่ในห้องนั้นหลับฤาตื่น ทุยินหุยจึ่งบอกว่ากุ่งจูหยีตื่นอยู่ เสียนสินได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นเอ้อกระบี่ขึ้นจะฟันทุยินหุย ๆ รู้ว่าเสียนสินจะเข้ามาทำร้ายเจ้าเมืองเจ๋ ทุยินหุยถลันเสียนสินจะฆ่าเสีย จะหนีกลับไปบอกเจ้าเมืองเจ๋ให้รู้ทุยินหุยมีความกตัญญูแก่เจ้าเมืองเจ๋ จึ่งแกล้งอุบายว่าเจ้าเมืองเจ๋ดีข้าพเจ้าได้ความเจ็บอาย จะขอเข้าไปช่วยท่านแก้แค้นเจ้าเมืองเจ๋ให้จงได้ ว่าแล้วทุยินหุยก็เลิกเสื้อออกให้เสียนสินดูแผลที่ต้องตี เสียนสินครั้นเหนก็สิ้นสงไสย จึ่งว่ากับทุยินหุยว่า ถ้าจะทำการด้วยเราจงกลับไปดู ถ้ากุ่งจูหยีหลับแล้วจงกลับมาบอก เราจะเข้าตัดศีศะกุ่งจูหยีเสียให้สมที่ความแค้น ทุยินหุยรับคำแล้วกลับไปในตึก จึ่งบอกกับจีจูหุนหยูว่า บัดนี้เสียนสินคิดขบถคุมทหารมาชุ่มอยู่จะทำร้ายกุ่งจูหยีนายเรา

จีจุหุนหยูได้ฟังก็ตกใจ ภาทุยินหุยเข้าไปบอกแก่กังจูหยี ๆ เมื่อยเข้านอนอยู่รู้ดังนั้นลุกขึ้นนั่งตกตลึงอยู่ ทุยินหุยเตือนว่าการจวนตัวนัก ท่านก็บ่วยอยู่ฉนี้จะคิดสู้รบฤาจะหนีก็ขัดสน ข้าพเจ้าเหนว่าถ้ามีผู้อาษานอนแทนที่ท่านอยู่ ท่านหลบหลีกซ่อนเร้นตัวภอพ้นที่นอนแล้ว เสียนสินเข้ามาเหนสำคัญว่าท่านนอนหลับอยู่ ภอฆ่าเสียแล้วคงจะกลับไป ท่านได้รอดชีวิตรอยู่ภอรุ่งสว่างขึ้นก็พ้นไภยได้กลับไปเมือง กังจูหยีเหนด้วยแลดูหน้าชุนนางคนสนิทต่างคนนิ่งเสียสิ้น ไม่มีผู้ใตรับอาษา

ขณะนั้นเมงเอียงจึ่งลุกขึ้นคำนับกังจูหยีแล้วว่า ท่านกรุณาชุบเลี้ยงข้าพเจ้าเปนชุนนางมียศถาศักดิ์ ไม่มีสิ่งใตจะสนองคุณท่าน ครั้งนี้ก็ถึงชีวิตรท่านแล้ว ข้าพเจ้าหาสติปัญญาจะคิดผ่อนผันให้พ้นไภยมิได้ จะขอเอาชีวิตรสนองพระคุณท่าน ว่าแล้วเมงเอียงก็ขึ้นบนที่นอนกังจูหยี ๆ ก็ถอดเสื้อลายมังกรทองคลุมเมงเอียงไว้ แล้วกังจูหยีก็เข้าแฝงขอกประตูตึกห้องในอยู่

ทุยินหุยกับจีจุหุนหยูถือกระบี่ออกมาทั้งสามคน ไปแอบอยู่ริมประตูตึกชั้นนอกหมายจะคอยฆ่า เสียนสินชุมทหารคอยทุยินหุยอยู่จนเพลาดึก ไม่เหนทุยินหุยออกมาก็รู้ว่าทุยินหุยแกล้งพ่อลวงก็โกรธ ภอสงบเสียงผู้คนนอนหลับแล้ว เสียนสินใส่เกราะกันอาวุธถือกระบี่ขึ้นไปบนตึก ทุยินหุยเหนเอากระบี่แทงถูกเกราะไม่เข้า เสียนสินเอากระบี่ฟัน ทุยินหุยเอากระบี่รับ กระบี่เสียนสินแพลงพลาดถูกนิ้วมือ

ทุยินหุยขาดไปสองนิ้ว เสียนสินพันซ้ำอีกถูกศีศะทุยินหุยขาดไปชักหนึ่งสมองไหลล้มลงตาย

จีจูหุนหยูก็วิ่งเข้ามาเอาง้าวฟันเสียนสิน ๆ เอากระบี่บัดถลันเข้าชิด จีจูหุนหยูถือง้าวเปนอาวุธยาวถอยหลังสุดให้ห่างกอเอาเท้ากระทบธรณีประตูเข้าเซไป เสียนสินก็เอากระบี่ฟันถูกจีจูหุนหยูตายทั้งสองคน เสียนสินเข้าไปถึงข้างในหมายจะทำร้ายก๋งจูหยีจึ่งเบิดมุ้งขึ้น เหนคนนอนห่มเสื้อลายทองอยู่ สำคัญว่าก๋งจูหยี เสียนสินเอากระบี่ฟันคอขาดศีศะตกลงจากหมอน มีความยินดีว่าเจ้าเมืองเจ๋ตายด้วยฝีมือเราแล้ว จึ่งหยิบเอาศีศะไปดูที่ตะเกียงเหนมิใช่ก๋งจูหยีก็เสียใจ ร้องเรียกทหารขึ้นมาส่องเทียนค้นหาก๋งจูหยีเปนอลหม่าน ขุนางบันดานอนนอกตีกต่างตื่นตกใจวิ่งหนีเข้าป่าไปสิ้น

ฝ่ายบีศาจก๋งจูเพงเสงซึ่งก๋งจูหยีให้ม่าเสียครั้งก่อน ก็แปลงตัวเปนสัตว์ชื่อบุนตี เหนเสียนสินหาก๋งจูหยีมิพบ ก็วิ่งนำหน้าเสียนสินเข้าไปถึงชอกประตูตึก เสียนสินเหนปลาดก็เดิรส่องเพลิงตามเข้าไป เหนก๋งจูหยีก็ฉวยข้อมือก๋งจูหยีกระชากลากออกมาแล้วว่า ท่านเปนคนไม่ตรงลวงเราให้ไปอยู่ตำบลชุดคุยชิวว่า แดงโมสุกจะให้คนไปผลัดเปลี่ยนเรา ก็หาให้ไปเหมือนว่าไม่ ตัวไม่มีความสัตย์เราจะฆ่าท่านเสีย แก้แค้นแทนพ่อฮวนก๋งที่ตาย ว่าแล้วเอากระบี่ฟันเปนหลายที ถูกก๋งจูหยีตัวขาดหลายท่อนตาย จึ่งให้ทหารเอาฟูกที่นอนพันธ์ผูกศพก๋งจูหยีเข้าเมืองเจ๋ กับศพเมงเฮียงลงผังไว้ที่ตึกนั้น ภอรุ่งเช้าเสียนสินกวนจีหูก็ยกกลับเข้าไปในเมือง

กังจุบตีอยู่รักษาเมืองแจ้งว่าเจ้าเมืองเจ๋ตายแล้ว จึ่งสั่งให้ทหารเลวบันดาพรรคพวกเข้าไปในเมือง เสียนสินกับกวนจีหูจึ่งยกกังจุบตีขึ้นเปนเจ้าเมือง ตั้งนางเซียนซีเปนที่ฮูหยิน กังจุบตีจึ่งให้เสียนสินเปนอุกฤ ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร ตั้งกวนจีหูเปนอาชง ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือน ฝ่ายขุนนางบันดาที่ซื่อตรงต่อเจ้าเมืองเจ๋ที่ตายนั้น กังจุบตีได้เปนเจ้าเมือง เสียนสินกวนจีหูเปนขุนนางผู้ใหญ่ ต่างคนไม่เต็มใจทำราชการ ก็แก้ไขบอกป่วยบอกชรา ลากังจุบตีออกจากราชการเปนหลายคน

วันหนึ่งกังจุบตีออกว่าราชการขุนนางพร้อม จึ่งว่ากับกวนจีหูกับเสียนสินขุนนางทั้งปวงว่า สมบัติเมืองเจ๋ก็เปนสิทธิ์ของเราแล้ว เราคิดจะใคร่ได้ผู้มีสติปัญญามาเปนที่ปฤกษา จะทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เปนศุขท่านจะเทนประการใด กวนจีหูจึ่งว่าผู้มีสติปัญญาในเมืองนี้ ข้าพเจ้าเทนแต่กวนตังพี่น้องร่วมแม่ข้าพเจ้า แต่ไม่ถอใจเปนขุนนาง มักเที่ยวเตร่หาอยู่เปนที่ไม่ ขอท่านจงไปสืบหาตัวมาว่ากล่าว ให้กวนตังยอมอยู่ด้วยแล้ว ท่านจะได้ปฤกษาการจัดแจงบ้านเมืองสืบไป กังจุบตีจึ่งสั่งขุนนางทั้งปวงว่า ผู้ใดสืบได้ตัวกวนตังมาจะให้รางวัล ฝ่ายขุนนางทั้งปวงซึ่งเปนพรรคพวกกังจุบตีจะใคร่ได้ความชอบ ก็ให้คนไปสืบหากวนตังในเมืองเจ๋เปนหลายพวก

ฝ่ายกวนตังเปนครูสอนหนังสือกังจูกิวบุตร กังจูหยีผู้ตายขณะเมื่อกังจุบตีได้เปนเจ้าเมือง กวนตังกับเตียวหุดก็ภากัง

จูกิวหนีไปอาไศรยเปาซกแหยอยู่นอกเมืองกี๋ วันหนึ่งเปาซกแหยคิดถึงกังจูเสียวแปะเปนสิศย์หลานเจ้าเมืองกี๋ เปาซกแหยชวนกวนตังเข้าไปเยี่ยมเยียน กังจูเสียวแปะ ๆ ให้ทองคำแท่งหนึ่ง เปาซกแหยจึงตัดทองออกสามส่วน ให้กวนตังสองส่วนตัวเอาแต่ส่วนเดียวหนึ่ง กวนตังจึงว่าท่านเปนผู้ใหญ่ท่านควรจะเอาสองส่วน ข้าพเจ้าเปนผู้น้อยมาด้วยได้ส่วนหนึ่งจึงจะชอบ เปาซกแหยจึงว่าท่านเปนคนจรมาอยู่ต่างเมืองเงินทองก็ขัดสน ท่านเอาทองสองส่วนไปจะได้ซื้อจ่ายเลี้ยงกังจูกิวด้วย กวนตังก็รับเอาทองไว้ เปาซกแหยก็ภากวนตังกลับมาถึงบ้านให้คนใช้ยกโต๊ะมาตั้ง เปาซกแหยชวนกวนตังเสพสุราแล้วว่า ท่านเปนครูกังจูกิวน้องเจ้าเมืองพ่อ เราก็เปนอาจารย์กังจูเสียวแปะหลานเจ้าเมืองเจ๋ผู้ตายแต่ท่างมารดา ถ้ามีผู้กำจัดกังจูบดีเสียแล้ว จะเหนผู้ใดที่จะได้ครองสมบัติสืบไป กวนตังจึงว่าอันการที่จะเปนเจ้าบ้านการเมืองนั้น จะหมายว่ามีสติปัญญา แลรู้คุณวิชาเปนประมาณนั้นไม่ได้ ตามแต่บุญของผู้ใด ควรจะได้ก็ได้สมตามความคิดแก่ผู้นั้น เปาซกแหยจึงว่าท่านว่านี้ชอบ กวนตังจึงถามเปาซกแหยว่า กังจูเสียวแปะบุตรกังจูหยีมาอยู่กับเจ้าเมืองกี๋แต่ครั้งใด เปนเหตุประการใดจึงได้จากเมืองเจ๋ เปาซกแหยจึงเล่าความแต่หลังให้กวนตังฟังว่า เดิมเมืองกี๋กับเมืองเจ๋เปนข่าศึกกันมาหลายชั่วเจ้าเมือง ครั้นกังจูหยีเจ้าเมืองเจ๋ยกมาตีเมืองกี๋ เองคุยรบแพ้กังจูหยีได้บุตรเองคุยไปเปนภรรยา เกิดบุตรมาชื่อกังจูเสียวแปะ ฝ่ายกังจูหยีรักใคร่กับนางบุนเกียง กังจูเสียว

แปะเข้าไปว่ากล่าวเปรียบเทียบบิดาว่า ชายกับหญิงเป็นหนุ่มสาวเป็นพี่น้องแลใช่ญาติ ถ้าไปมาหานอนด้วยกันก็เป็นที่ครหานินทา กังจุหยีโกรธให้ขับกังจุเสียวแปะเสีย ข้าพเจ้าจึงภามาอยู่กับเจ้าเมืองกี่ผู้ตายคุมเท่าบัดนี้

ขณะเมื่อกวนตังกับเปาซกแหยพูดจากันอยู่ ภอเตียวหุดเพื่อนสนิทกวนตังเข้ามาบอกกับกวนตังว่า ชาวเมืองเจ๋มาถามหาท่าน ข้าพเจ้าจึงถามว่า มาหากวนตังด้วยธุระสิ่งใด ผู้นั้นจึงบอกว่า กังจุบดีใช้ให้มาตามจะเชิญไปเป็นขุนนาง ข้าพเจ้ามิได้ล่วงรู้ว่าจะเป็นอุบายร้ายดีประการใดจึงมิได้บอกความ

กวนตังได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงบอกเปาซกแหยว่า ซึ่งกังจุบดีใช้คนมาตามข้าพเจ้าทั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่ากังจุบดีรู้ว่าข้าพเจ้าภากังจุกิวบุตรกังจุหยีมา จึงคิดอุบายให้คนมาพูดพ่อลวงว่าจะหาไปเป็นขุนนาง เพราะจะพ่อเอากังจุกิวกับข้าพเจ้าไปฆ่าเสียเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะอยู่กับท่านหลายวันเหนไภยจะมี จะขอลาท่านไปเมืองพ่อเหนจะพ้นอันตราย กวนตังก็ลาเปาซกแหย ค่อยเล็ดลอดลัดป่าไปไม่เดิรตามทาง กลัวพวกกังจุบดีจะตามจับตัว ครั้นถึงเมืองพ่อกวนตังกับเตียวหุดก็ภากังจุกิวเข้าไปคำนับเจ้าเมืองพ่อ

เชงหูพ่อจงกังเหนกังจุกิวผู้น้องมาผิดปลาดก็ตกใจ ลงจากเก้าอี้จูงเอามือกังจุกิวขึ้นนั่งที่แล้วถามว่า เจ้าอยู่ถึงเมืองเจ๋ทางไกล อุสาห์มาเมืองพ่อเกิดเหตุประการใดฤๅ กังจุกิวก็ร้องไห้ บอกความซึ่งเสียนสินคิดกระบถฆ่าบิดาตาย จนกังจุบดีขึ้นครองเมืองเจ๋ให้เชงหูฟังทุกประการ แล้วว่าซึ่ง

ข้าพเจ้าได้มาเหมนหน้าท่าน เพราะอาจารย์กวนตั้งสามา หาไม่ข้าพเจ้าจะตายในเมืองเจ๋ เขงหูได้ฟังดังนั้นก็มีความสงสารจึงว่า บัดนี้เราจะยกทัพไปจับเสียนสินกับกังจูบดีแก้แค้น อย่าเป็นทุกข์ตรอมใจเลย แล้วให้ขุนนางจัดสิ่งที่อาไสรยให้กังจูกิวกับกวนตั้งกับเตียวหุดอยู่เป็นสุขสบายมิให้อนาทร

ฝ่ายยองสิมครั้นกังจูบดีได้ครองเมืองเจ๋ เสียนสินกวนจีหูเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ยองสิมคิดจะใคร่จับกังจูบดีเสีย ครั้นจะพูดกับผู้ใดก็มิไว้ใจกลัวความจะพ้นข่าน ยองสิมแกล้งสังเกตจับกิริยาแยบคายขุนนางคนเก่าอยู่หลายเพลา ครั้นเห็นขุนนางคนเก่าออกจากว่าราชการ เห็นเสียนสินกวนจีหูไปแล้ว ภายหลังพูดนินทาเสียนสินกวนจีหูอยู่ ยองสิมทำเป็นพูดว่าคนมาแต่เมืองพ่อบอกว่า กังจูกิวบุตรกังจูหยีหนีไปอยู่เมืองพ่อ จะยกทัพมาเมืองเจ๋ว่าแล้วก็มาบ้าน

ขณะนั้นตังกวยแหยกับขุนนางเก่า ที่มีกตัญญูต่อกังจูหยีผู้ตาย ได้ยินยองสิมว่าดังนั้นก็ดีใจจะใคร่รู้ความ ต่างคนลอบไปหายองสิม กระซิบถามยองสิมเป็นความลับว่า กังจูกิวจะยกทัพเมืองพ่อมาแน่ฤา ยองสิมจึงว่าท่านจะใคร่รู้ความแน่ก็จะบอก แต่จะขอความจริงในใจท่านก่อน ทุกวันนี้ท่านทำการกับกังจูบดีโดยสุจริตฤาจะคิดประการใดบ้าง ตังกวยแหยกับขุนนางทั้งปวงจึ่งบอกว่า เราทุกวันนี้ตกอยู่ในอำนาจอ้ายพวกอกตัญญูต่อเจ้า กังจูบดีออยหาความผิด ชีวิตรเรานับวันอยู่ไม่รู้ว่าวันตายจะมาถึงเมื่อใด ถึงเจ้าเมืองเราสิ้นบุญแล้วบุตรยังอยู่ ก็ตั้งใจหมายจะพึ่งต่อไป เป็นความจริงในใจเราฉนี้

ซึ่งเราได้ยินท่านว่ากังจูกิวจะยกทัพเมืองพ่อมา จริงเหมือนว่าฤๅประการใด

ยงสิมจึงว่าซึ่งข้าพเจ้าว่านั้น หวังจะให้ท่านทั้งปวงมาหาข้าพเจ้าจะได้ปฤกษาหาฤๅกัน คิดการกำจัดอ้ายพวกอกตัญญูเสียสิ้นแล้ว จะได้เชิญกังจูกิวมาครองเมืองแทนบิดาสืบไป ดังกวยแหยจึงว่าการครั้งนี้เป็นการใหญ่ คิดผิดพลั้งเสียการจะภาณตาย ขอท่านจงคิดอ่านกับกอฮี ๆ เป็นขุนนางผู้เฒ่ามีสติปัญญาลึกซึ้งอยู่ ประการหนึ่งเสียนสินกับกวนจีหูก็คำนับยำเกรง กอฮีมีความเจ็บแค้นเสียนสินกวนจีหูอยู่ ถ้าท่านไปขออุบายความคิดกอฮีเหนการจะสำเรจ

ยงสิมกับขุนนางนายทหารที่ร่วมคิดก็เหนด้วย จึ่งภากันออกไปหากอฮี แล้วแจ้งความที่คิดกันให้กอฮีฟังแล้วว่าข้าพเจ้าทั้งนี้สติปัญญาน้อย มีแต่ความกตัญญูทำการโดยไวหาวเกรงจะทำมิตลอด ขอท่านจงกรุณาช่วยข้าพเจ้าคิดการกำจัดพวกทรยศต่อเจ้าเสีย เหมือนได้แก้แค้นแทนเจ้าเมืองเจ้าข้าพเจ้าให้สำเรจจงได้

กอฮีจึ่งว่าชอบใจท่านทั้งนี้มีกตัญญูต่อเจ้า ต้องมาหาความคิดเรา ๆ จะช่วยคิดให้ กอฮีก็บอกอุบายเปนความลับให้แก่ยงสิมกับตังกวยแหยทุกประการ ยงสิมกับตังกวยแหยก็เหนด้วย จึ่งแบ่งขุนนางทหารซึ่งร่วมคิดทำการด้วยกันเปนสองเหล่า มีอาวุธสั้นซ่อนกลับเสื้อทุกคน กำหนดพร้อมกันวันรุ่งเช้าจะทำการ ยงสิมกับตังกวยแหยก็ไปบ้านเสียนสินกับกวนจีหูบอกว่า กอฮีขุนนางผู้เฒ่าให้ข้าพเจ้ามาคำนับท่าน

ด้วยรู้ว่าท่านได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ขึ้นครั้งนี้กออีอินดีด้วย ให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไปกินโต๊ะฉบ้านพรุ่งนี้สักเวลาหนึ่ง เสือนสินกวนจีหูแจ้งว่า กออีขุนนางผู้เฒ่านับถือให้มาเชิญก็ดีใจรับว่า พรุ่งนี้เราจะไปกินโต๊ะบ้านกออีให้สบายสักเวลาหนึ่ง ท่านจงกลับไปบอกกออีให้จัดแจงแต่งโต๊ะแกล้มสุราไว้ท่าเราให้จงมาก ยงสิมตังกวยแหยถลันมาแจ้งแก่กออี ๆ ดีใจสั่งคนใช้ซื้อจ่ายเป็ดไก่หมู มาทำโต๊ะเตรียมเลี้ยงเสือนสินกวนจีหู ยงสิมจึงว่ากับตังกวยแหยว่า ท่านจงคุมทหารชุ่มซอยเสือนสินกวนจีหูอยู่ฉดิกกออี เราจะเข้าทำการในวัง ถ้าสำเร็จเราจะให้จุดไฟขึ้นในเมืองเป็นสำคัญ ท่านจงร้องอื้ออึงขึ้นว่าไฟไหม้ในวัง ให้เสือนสินกวนจีหูออกมาจากที่กินโต๊ะ จงจับฆ่าเสียทั้งสองคน ตังกวยแหยถีรับคำ จัดขุนนางแลทหารชุ่มรายไว้หลังดิกกออีแต่เพลาดลางคืน ยงสิมกระซิบสั่งขุนนางที่เป็นพรรคพวกร่วมคิดด้วยกันว่า พรุ่งนี้เราจะเข้าเฝ้าก๋งจูบดี ท่านจงไปกำกับทหารพวกก๋งจูบดีจงทุกคน ถ้าเหนเราทำการฆ่าก๋งจูบดี พวกก๋งจูบดีจะเข้าช่วยก๋งจูบดี ท่านจงเอาอาวุธสั้นแทงเสียให้ตาย ขุนนางทั้งนั้นก็รับคำว่าอย่างวิเศษเลย

ฝ่ายเสือนสินกันกวนจีหู ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองก็ภาบ่าวตามหลังมาประมาณเก้าคนสิบคนไปบ้านกออี ตังกวยแหยออกไปคำนับเชิญขุนนางทั้งสองขึ้นบนดิก แล้วลงมาอยู่นอกดิกคอยเพลิงในเมือง กออีจึงให้คนใช้ยกโต๊ะแลเครื่องแกล้มเล่าออกมา กออีรินสุราใส่จอกคำนับเชิญขุนนางทั้งสองให้กินแล้วแกล้งพูดจาว่า เจ้าเมืองเจ่เก่าไม่ซื่อตรงหาเป็นธรรม

ไม่ ท่านทั้งสองผ่าเสียก็ควรแล้ว ซึ่งท่านตั้งกังจูบดีขึ้นเป็นเจ้าเมือง ข้าพเจ้าเป็นคนชราด้วยไรครัวมาตัวอยู่กับบ้านมิได้ไป ซึ่งข้าพเจ้าเชิญท่านมาครั้งนี้ หวังจะได้ฝากลูกหลานไว้กับท่านสืบไป เชิญท่านทั้งสองเสพสุราเถิด ขุนนางทั้งสองได้ฟังดังนั้น สำคัญว่าถออีนับถือโดยสุจริตก็กินโต๊ะ เสพสุราพูดจันกับถออีต่าง ๆ ถออีก็รินสุราคำนับส่งให้ขุนนางทั้งสองเนือง ๆ

ฝ่ายยงสิมกับขุนนางซึ่งเป็นพวกพ้อง เอาอาวุธสั้นซ่อนในเสื้อเตรียมพร้อมกัน คอยเพลากังจูบดีอยู่ฉะที่ออกขุนนางบันดาพวกยงสิมก็ราษฎรเข้านั่งกำกับขุนนางพวกกังจูบดีอยู่ทุกคนตามคำยงสิมสั่งไว้ ถอกังจูบดีเดินออกมายังมิทันนั่งเก้าอี้ ยงสิมจึงเข้าไปแกล้งบอกกังจูบดีว่า ข้าพเจ้าได้ยินข่าวว่า กังจูกิวยกทัพเมืองพ่อมาจะตีเมืองเรา เดิรทัพออกจากเมืองพ่อหลายวันแล้ว

กังจูบดีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ หยุดยืนถามยงสิมว่า เสือนสินไปไหนยังไม่เห็นเข้ามาจะได้ปฤกษาราชการ ยงสิมบอกว่าเสือนสินกับกวนจีหุกถออีเชิญไปกินโต๊ะ กังจูบดีเดิรเลยออกก้มหน้าจะยุบตัวนั่งเก้าอี้ ยงสิมเหนได้ทีก็ชักอาวุธสั้นออกจากเสื้อ แทงถูกไหล่รวบตลอดยอดอกล้มขมำลงขาดใจตาย ขุนนางพวกกังจูบดีเหนดังนั้น ต่างก็ตกใจลุกยืนขึ้นจะเข้าไปจับยงสิม ขุนนางพวกยงสิมก็แทงด้วยอาวุธสั้นตายเป็นหลายคน ที่บาดเจ็บก็วิ่งหนีเอาชีวิตรรอด ยงสิมก็ให้ทหารจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ ฝ่ายตังกวยแหยมเหนควันเพลิง ก็

ให้ทหารร้องอ๊อองขึ้นว่าเพลิงไหม้ในวัง

ฝ่ายเสียนสินกับกวนจีหู เสพสุราอยู่ในตึกกับกอฮีได้ยินก็ตกใจ ต่างคนวิ่งลนลานลงจากตึก ตังกวยแหยกับทหารซึ่งซุ่มอยู่หลังตึก ได้ยินก็ชักอาวุธสั้นออกจากเสื้อ วิ่งออกมาคลุ้มรุมแทงฟันเสียนสินกับกวนจีหูตาย แล้วไล่ฆ่าฟันบ่าวขุนนางทั้งสองล้มตายหนีไปสิ้น ฝ่ายกอฮีครั้นพวกตังกวยแหยฆ่าเสียนสินกวนจีหูตาย ก็ดีใจออกมาจากตึก ภอยงสิมมาถึงแจ้งความว่า ฆ่ากังจูบดีกับขุนนางพวกกังจูบดีตาย แล้วกอฮีสั่งทหารจะให้เอาศพกังจูบดี กับขุนนางที่ตายไปฝังนอกเมือง ขุนนางนายทหารทั้งปวงที่มีใจเจ็บแค้นว่าเสียนสินฆ่ากังจูหยีเจ้าเมืองเก่าของตัว ต่างคนลากเอาศพเสียนสินกวนจีหูออกมากลางถนนบ้างแทงบ้างฟันศพขุนนางทั้งสองคนขาดนับท่อนมิได้ ทิ้งประจานไว้กลางตลาด แต่ศพกังจูบดีนั้นเอาไปฝังเสียนอกเมือง

ฝ่ายนางเซียนซีเจ้าว่ากังจูบดีตายแล้ว กลัวยงสิมจะจับไปทำโทษจะต้องลำบากตัว จึงเอาแพรผูกคอตายในขณะนั้น นางพนักงานใช้ในวังรู้ก็รีบออกมาบอกยงสิมฒบ้านกอฮี ยงสิมก็ให้เอาศพเซียนซีไปทิ้งเสียนอกเมือง กอฮีก็กาขุนนางทั้งปวงออกไปถึงตำบลโกหุน ขุดศพกังจูหยีใส่หีบไม้หอมไว้แล้วเก็บศพเมงเอียน ทุยนหุย จีจุหุนหยู ขุนนางผู้มีกตัญญูรักเจ้าผังตามตำแหน่งขุนนางผู้มีความชอบ แล้วยกหีบศพกังจูหยีขึ้นเกวียนแห่เข้ามาเมือง ทำการฝังอย่างเจ้าเมืองใหญ่เสร็จแล้ว กอฮีจึ่งปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า เจ้าเมืองผู้ตายมี

บุตรสองคน ชื่อกังจูกิวได้ข่าวว่า กวนตังกับเตียวหุดภาหนี กังจูบดีไปเมืองพ่อ กังจูเสียวแปะเปาซกแหยภาหนีบิดาไปอยู่เมืองกี่ แต่กังจูเสียวแปะเป็นบุตรภรรยาน้อย กังจูกิวเป็นบุตรภรรยาใหญ่ เราคิดว่าจะมีหนังสือไปเชิญกังจูกิวมาครองเมืองเจ๋แทนบิดา ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

ขงหลิมกับขุนนางทั้งปวงจึ่งว่า ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่เหนดีประการใดก็ตามแต่จะจัดเถิด กอฮีก็แต่งหนังสือให้ผู้ถือไปถึงกังจูกิวเมืองพ่อ ผู้ถือหนังสือครั้นไปถึงเมืองพ่อเข้าไปหา กังจูกิวแล้วส่ง หนังสือให้ กังจูกิวอ่านแจ้งว่ากังจูบดีตาย ขุนนางพร้อมกันให้มาเชิญไปครองเมือง กังจูกิวก็ดีใจจึ่งส่งหนังสือให้กวนตังดู แล้วปฤกษากวนตังว่า จะไปเมืองเจ๋ครั้งนี้จะไปแต่ท่านกับข้าพเจ้า ฤๅจะขอทหารเจ้าเมืองพ่อยกเป็นกระบวนทัพไป

กวนตังจึ่งว่าท่านจงขอทหารเจ้าเมืองพ่อ ยกเป็นกระบวนทัพไปจึ่งจะเป็นเกียรติยศ กังจูกิวก็เหนด้วยจึ่งภาหนังสือเข้าไปคำนับส่งให้เจ้าเมืองพ่อ ๆ รับหนังสือมาอ่านแจ้งความก็อินดี จึ่งเข้าไปคำนับนางบุนเกียงผู้มารดาแล้วบอกว่า ขุนนางเมืองเจ๋ฆ่ากังจูบดีเสีย แล้วมีหนังสือมาเชิญกังจูกิวไปครองเมือง ข้าพเจ้าคิดจะลามารดาไปช่วยจัดแจงกังจูกิวครองเมืองเจ๋จะเห็นประการใด

นางบุนเกียงได้ฟังบุตรบอกจึ่งตอบว่า เมื่อกังจูบดีกับเสียนสินฆ่าลุงเจ้าเสีย มารดารู้ก็ตั้งแต่ร้องไห้รักไม่วายน้ำตาได้ว่ากับเจ้าให้ไป จับกังจูบดีกับเสียนสินฆ่าเสียให้หาย แค้น

บัดนี้เขาก็ม่าพวกทรยศต่อลุงเจ้าตาย ให้มาชิญก๋งจูกิวเลี้ยง เจ้าจงยกไป จัดแจงเมืองเจ๋ให้ราบคาบให้ก๋งจูกิวขึ้นครองสมบัติแล้วจึ่งค่อยกลับมาเมือง เจ้าเมืองพ่อก็รับคำสามารถออกมาจัดทหารสามพัน รุ่งขึ้นเพลาเช้าก็ขึ้นขี่เกวียน ให้กวนต๋งกับก๋งจูกิวขึ้นเกวียนคนละเล่ม ออกมาจากเมืองพ่อไปเมืองเจ๋

ฝ่ายเปาซกแหยไต้ยินข่าวว่าเสียนสินคิดขบถ ม่าก๋งจูหยีเสียนกก๋งจูบตีเปนเจ้าเมืองประมาณได้เดือนเศษ ขุนนางเมืองเจ๋พร้อมใจกันจับก๋งจูบตีกับเสียนสินม่าเสีย ภอมีผู้ม่าแต่เมืองพ่อบอกว่า เจ้าเมืองพ่อจัดแจงกองทัพจะยกก๋งจูกิวไปครองเมืองเจ๋ เปาซกแหยเกรงก๋งจูกิวจะเข้าเมืองได้ก่อน ก็รีบไปแจ้งความแก่ก๋งจูเสียวแปะว่า เมืองเจ๋ว่างอยู่ไม่มีผู้ใดครองเมือง ได้ยินกิตติศัพท์ว่าเจ้าเมืองพ่อยกก๋งจูกิวไปครองเมืองเจ๋ ถ้าท่านจะใคร่ได้ครองสมบัติบิดา จงเข้าไปขอทหาร เจ้าเมืองก็สักห้าพันรีบเข้าไปเมืองก่อน สมบัติในเมืองเจ๋จึ่งจะได้แก่ท่าน

ก๋งจูเสียวแปะก็เหนชอบดีใจนัก เข้าไปแจ้งความแก่เจ้าเมืองก็ แล้วยืมทหารตามคำเปาซกแหย เจ้าเมืองก็ก็สั่งนายทหารให้จัดทหารห้าพันให้แก่ก๋งจูเสียวแปะ ๆ กับเปาซกแหยก็ออกจากเมืองก็รีบไปถึงปลายแดนเมืองเจ๋ เปนทางร่วมต่อแดนเมืองพ่อ ภอทัพเมืองพ่อมาถึงเข้าพร้อมกัน กวนต๋งขับเกวียนมาหน้าทหารแลเหนก๋งจูเสียวแปะกับเปาซกแหยหยุดเกวียนทหารหุงเข้าปลาอาหารกินอื้ออึงอยู่ กวนต๋ง

จึ่งร้องถามกังจูเสียวแปะว่า ท่านจะกลับไปเมืองไหน กังจูเสียวแปะจึ่งร้องบอกว่า เราจะไปเมืองเจ๋รักษาศพบิดา กวนตังจึ่งตอบว่า ท่านเป็นบุตรผู้น้อยจะรักษาศพบิดานั้นไม่เป็นธุระท่าน เป็นธุระกังจูกิวบุตรผู้ใหญ่จึ่งจะชอบ ท่านกาหการมาเหนจะบ่วยการเสียเปล่า หาสมความคิดท่านไม่ เปาซกแหยได้ยินก็โกรธจึ่งตอบกวนตังว่า กังจูกิวกับกังจูเสียวแปะก็เป็นบุตรเจ้าเมืองเจ๋ทั้งสองคน บิดาตายแล้วสมบัติก็เป็นของบุตร บุญของผู้ใดผู้นั้นก็จะได้ครองสมบัติ ซึ่งท่านจัดแจงว่ากล่าวแต่ชอบใจนั้นเราไม่เหนด้วย

กวนตังก็โกรธหน้าว เกาทัณฑ์ยิงไปถูกท้อง กังจูเสียวแปะ กังจูเสียวแปะตกใจกลัวกวนตังจะยิงซ้ำอีก ก็ถีบล้นให้แตกเลือดฟุ้งปากทำล้มลงบนเกวียน เปาซกแหยตกใจเข้าประคองไว้ร้องว่าเสียการแล้ว ทหารทั้งปวงก็สำคัญว่ากังจูเสียวแปะถูกเกาทัณฑ์ตาย ต่างคนร้องไห้รักกังจูเสียวแปะออื้อขึ้น กวนตังเข้าใจว่ากังจูเสียวแปะตายก็ดีใจ บอกเจ้าเมืองพ่อว่ากังจูเสียวแปะถูกเกาทัณฑ์ตายเราวายวิตกแล้ว เจ้าเมืองพ่อก็พลอยดีใจ ให้ขับเกวียนเดินทางหลวงไปเป็นปกติ

ฝ่ายกังจูเสียวแปะแกล้งทำนอนนิ่งอยู่บนเกวียน ครั้นเหนกวนตังล่วงเลยไปแล้ว จึ่งลุกขึ้นนั่งยิ้มอยู่บอกเปาซกแหยว่า กวนตังหารู้อุบายข้าพเจ้าไม่ เปาซกแหยดีใจจึ่งว่ากวนตังคนนี้ยิงเกาทัณฑ์แม่นนัก กวนตังยิงเกาทัณฑ์ถูกตรงท้องท่านไม่เป็นอันตราย ครั้งนั้นบุญตัวท่านนักเหนจะได้ครองเมืองเจ๋เป็นมั่นคง เปาซกแหยจึ่งให้ทหารนุ่งห่มเป็นขาว

เมืองเจ๋ แล้วเปลี่ยนเกวียนอื่นให้กังจูเสียวแปะขี่รีบยกแยกลงทางข้างใต้เป็นทางตรงรีบไป ครั้นถึงด่านเมืองเจ๋ให้พักทหารนอนนอกด่าน เปาซกแหยกี้ขึ้นม้าไปถึงเมืองเจ๋ จึ่งเข้าไปหากอฮีแล้ว สรรเสริญ สติปัญญา กังจูเสียวแปะต่าง ๆ ว่ามีปัญญาเฉลียวฉลาด ควรจะครองสมบัติแทนบิดาได้ บัดนี้ยกทัพมาอยู่นอกด่านเมืองเจ๋จะมารักษาศพบิดา กอฮีกับขุนนางทั้งปวงแจ้งดังนั้น จึ่งปฤกษากันว่ากังจูเสียวแปะน้องกังจูกิวมาถึงก่อนกังจูกิว เราจะคิดอ่านผ่อนปรนประการใดจึ่งจะชอบ

เปาซกแหยได้ยินดังนั้นจึ่งตอบว่า ซึ่งท่านทั้งปวงจะคอยกังจูกิวนั้นเหมือนดังเอาไฟมาเผาเมืองให้ฉิบหาย ขุนนางทั้งปวงจึ่งถามว่า ท่านรู้ความประการใดฤๅ เปาซกแหยจึ่งแกล้งบอกว่า เมื่อข้าพเจ้าอยู่เมืองกี๋นั้นกังจูกิวไปอยู่เมืองพ่อ เจ้าเมืองพ่อกับกังจูกิวคิดประการใดข้าพเจ้าก็รู้สิ้น ถ้าเจ้าเมืองพ่อได้ยกมาชิงเมืองเจ๋ให้กังจูกิวแล้ว เหนกังจูกิวจะต้องเก็บเอาส่วยทรัพย์สิ่งของแก่หัวเมือง ส่งไปให้เป็นสินบนเจ้าเมืองพ่อ เหมือนเจ้าเมืองซองกับกังจูคุดท่านก็ย่อมแจ้งอยู่ ขุนนางทั้งปวงจึ่งว่า ถ้าท่านรู้ความแน่ดังนั้นแล้ว จะให้กังจูกิวมาครองเมือง เราจะได้เครื่องบรรณาการที่ไหนมาให้เมืองพ่อทุกปี ครั้งนี้กังจูเสียวแปะกี๋มาถึง ครั้นจะให้ขึ้นครองเมืองก็ได้มีหนังสือไปเชิญกังจูกิวก่อน ถ้ากังจูกิวมาถึงก็คงจะชิงสมบัติเป็นศึกกันขึ้น ท่านจะคิดประการใด เปาซกแหยได้ฟังดังนั้นจึ่งว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า ถ้ากังจูเสียวแปะได้เป็นเจ้าเมืองแล้ว เจ้าเมืองพ่อรู้ก็จะยกกังจูกิวกลับไป

เมืองพ่อเป็นมั่นคง

กังสุนสิบผองกับตังกวยแหยได้ฟังดังนั้น จึ่งว่าแก่เปาชกแหยว่า ซึ่งท่านว่านี้เราเห็นด้วย จึ่งจัดแจงกระบวนแห่ออกไปรับกังฉูเสียวแปะเข้ามาเป็นเจ้าเมืองเจ๋ซื่อฮวนกัง จึ่งตั้งเปาชกแหยเป็นขุนนางผู้ลำเรจราชการ แล้วตั้งขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยตามตำแหน่ง เปาชกแหยจึ่งว่าแก่เจ๋ฮวนกังว่า เจ้าเมืองพ่อกับฮวนตัง ภากังฉูกิวมาพบเราที่คั่นทางร่วมปลายแดนเมืองเจ๋นั้น เจ้าเมืองพ่อยกมาตามทางหลวงเป็นทางอ้อมจะมาถึงตำบลใดยังไม่แจ้ง จำจะยกทัพออกไปตั้งคอยตีทัพเมืองพ่อ จับกังฉูกิวฆ่าเสียจึ่งจะสิ้นเสี้ยนหนาม เจ๋ฮวนกังก็เห็นชอบ จึ่งสั่งยงหลิมเป็นทัพหน้า เจ๋เสียงหูเหลงออกเป็นปีกซ้าย ตังกวยแหยกับตองฮูกิวเป็นปีกขวา เปาชกแหยเป็นยอกระบัตรทัพสำหรับจัดแจงตรวจตรา เจ๋ฮวนกังเป็นทัพหลวง ทหารเอกทหารเลวห้าพันสามร้อยเศษพร้อมด้วยเครื่องสาตราวุธ ครั้นรุ่งเช้าได้ฤกษ์ดียกจากเมืองเจ๋ไปตามทางใหญ่ใกล้ถึงตำบลเตียนเสียงทางอีกห้าร้อยเส้น พอทหารกองหน้าลงมาบอกเปาชกแหยว่า ทัพเมืองพ่อยกลงมาทางประมาณสองร้อยเส้นจะถึงตำบลเตียนเสียง เปาชกแหยก็ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายเจ้าเมืองพ่อขณะเมื่อฮวนตังยิงเถาทัณฑ์ ถูกกังฉูเสียวแปะสำคัญว่ากังฉูเสียวแปะตาย เปาชกแหยยกกลับไปเมืองกี่แล้ว เจ้าเมืองพ่อก็เดินทัพเป็นปรกติ หยุดรอนแรมตามระยะทางมิได้เร่งรัดมาหลายวัน ถึงตำบลเตียนเสียงในแดน

เมืองเจ๋ เจ้าเมืองพ่อเหนภูมิฉานแลทำเอาน้ำหญ้าภออาไศรย
ม้าแลทหารเปนคุง จึ่งให้หยุดกองทัพตั้งค่ายมั่นแล้วปฤกษา
กวนตั้งจะให้มีหนังสือบอกเข้าไป ให้ขุนนางเมืองเจ๋ออกมา
เชิญกุ๋งจูกิวเข้าไปครองเมือง ภอทหารเข้ามานอกว่า กองทัพ
มาตั้งรับอยู่เปนอันมาก ตั้งค่ายรายริมทางหลายค่ายหาแจ้งว่า
ทัพเมืองใดไม่ เจ้าเมืองพ่อแจ้งดังนั้นจึ่งว่ากับกวนตั้งว่า
กองทัพเมืองไหนจะยกมาก็เหนผิด จะว่าชาวเมืองออกมารับ
กุ๋งจูกิว ก็เหตุใดจึ่งตั้งค่ายกระบวนศึกเล่า เราคิดสงไสยนัก
ท่านจงอยู่กับกุ๋งจูกิวในค่ายนี้ เราจะยกไปดูท่วงทีก่อน เจ้า
เมืองพ่อก็แบ่งทหารไว้รักษาค่ายห้าร้อยคน แล้วยกทหาร
สองพันห้าร้อยออกจากค่ายไปทางประมาณสองร้อยเส้น พบ
กองทัพตั้งค่ายรายอยู่สองข้างทาง มีธงบอกน่าค่ายจาฤกอักษร
ว่าของหลิม

เจ้าเมืองพ่อรู้ว่าทัพเมืองเจ๋เปนแน่ก็โกรธ จึ่งให้ทหาร
ร้องบอกว่าให้ของหลิมออกมา ทหารของหลิมเหนกองทัพเมือง
พ่อยกมาถึงก็เข้าไปบอกของหลิม ๆ แจ้งดังนั้นก็ให้ทหารรีบไป
บอกเปาซกแหย แล้วแต่งตัวใส่เกราะถือง้าวขี่เกวียนภา
ทหารออกมานอกค่าย เจ้าเมืองพ่อเหนจึ่งร้องถามของหลิมว่า
ครั้งก่อนตัวทำเสียนสินกุ๋งจูบดีตายแล้ว ให้มีหนังสือไปถึง
เราให้กุ๋งจูกิวมาครองเมือง เราจึ่งภากุ๋งจูกิวมา เหตุใดตัวจึ่ง
ไม่แต่งเปนกระบวนแห่มาตามธรรมเนียม ออกมาตั้งค่ายราย
ทางจะคิดทำร้ายกุ๋งจูกิวฤๅ

ของหลิมจึ่งตอบว่า เดิมข้าพเจ้าปฤกษาพร้อมกันให้ไป

เชิญกุ้งจุกิวมาก็จริง แต่บัดนี้กุ้งจุเสียวแปะมาถึงก่อน กุ้งจุกิวข้ออยู่ขุนนางทั้งปวงเหนว่า กุ้งจุเสียวแปะก็เปนบุตรเจ้าเมืองเจ๋ควรจะได้สมบัติของบิดา ก็ได้ยกขึ้นครองเมืองแล้ว ท่านจงเชิญกุ้งจุกิวกลับไปเมืองพ่อเถิด จะมารบพุ่งฆ่าฟันกันหาต้องการไม่ เจ้าเมืองพ่อได้ฟังก็โกรธเอาหวนชี้หน้าด่าของหลิมว่า พวกขุนนางเมืองเจ๋เจรจาหามีความจริงไม่ ให้ลูกผู้น้อยครอบครองสมบัติบิดาก่อนลูกผู้ใหญ่ ผิดอย่างธรรมเนียม เราจักฆ่าเสียให้หายแค้นจึ่งจะกลับไปเมือง ว่าแล้วก็ให้เถามวยทหารเข้าตีทัพของหลิม ทหารทั้งสองฝ่ายก็ตีกลองรบพุ่งชักอาวุธสิงเถาทัฬห์รบกันเปนตลุมบอน

เปาซกแหยกก็ให้เจเสียงกับเหลงอวบ ตีโอบขึ้นไปข้างซ้าย ให้ตังกวยแหยกับกองขุนฉิวตีโอบขึ้นไปข้างขวา เจ๋ฮวนกุ้งกับเปาซกแหยก็ขับทหารยกหนุนขึ้นไปช่วยของหลิม เจ้าเมืองพ่อเหนทหารเมืองเจ๋ตีกระหนาบเข้ามาทั้งสามด้าน จึ่งให้เลียงจูกับชินเบงแบ่งทหารเปนสองกอง รบทหารเมืองเจ๋ทั้งซ้ายขวา เถามวยขับเกวียนเข้ารบกับของหลิมทั้งสองว่องไวในเพลงอาวุธไม่เพลี่ยงพล้ำแก่กัน ของหลิมเข้าประอาวุธกับเถามวยได้สามสิบเพลง เหนเถามวยมีกำลังกล้าแข็งจะเอาชัยชนะมิได้ ของหลิมมทำถอยเกวียนออกมาเปนที่หนี เถามวยเหนได้ทีขับเกวียนไล่ทหารรอง ของหลิมยิงเถาทัฬห์ลูกเถามวยถึงสองดอก ลูกเถาทัฬห์บิดติดตัวเถามวย ๆ ชักลูกเถาทัฬห์ออกได้ เจ็บปวดเปนสาหัสก็ถอยเกวียนออกมา ทหารของหลิมได้ทีไล่กระชั้นเข้าไป นายทหารปีกซ้ายขวาก็

โอบหุ้มล้อมทัพเมืองพ่อเข้าไว้ทั้งสี่ด้าน ต่างยิงเกาทัณฑ์เข้าไปถูกทหารเมืองพ่อล้มตายบาดเจ็บเป็นอันมาก เจ้าเมืองพ่อตกอยู่ในที่ล้อมทหารเมืองเจ๋ยิ่งหนุนแน่นเข้ามาก็ตกใจ ขับเกวียนกาทหารพันฝ่าทหารเมืองเจ๋ออกไป ทัพเมืองเจ๋ก็ไล่ฆ่าฟันทหารเมืองพ่อล้มตายเรี่ยรายทางจนถึงค่ายกุ่งจูกิว

ฝ่ายตั่งเทพเสียทีด้วยทหารน้อยตัวนัก ก็ให้เจ้าเมืองพ่อกับเตียวหุดภากุ่งจูกิวไปก่อน ฝ่ายตั่งก็คุมทหารออกจากค่ายรอรับไป เปาซกแหยจึ่งร้องประกาศแก่ทหารว่า ผู้ใดจับเจ้าเมืองพ่อได้จะยกบ้านส่วนหมื่นหนึ่งเป็นรางวัล นายทหารเมืองเจ๋ได้ยินดังนั้น ต่างคนจะเอาความชอบก็แยกออกองแซงขึ้นไป จะสกัดจับเจ้าเมืองพ่อ ๆ เหนทหารเมืองเจ๋ไล่ติดตามมาเป็นอันมากก็ตกใจ โดดลงจากเกวียนใหญ่ภากุ่งจูกิวขึ้นเกวียนน้อยขับหนี ทหารเมืองเจ๋ไล่กระชั้นเข้ามา ฝ่ายตั่งยิงเกาทัณฑ์ไปถูกทหารเมืองเจ๋ตายเป็นหลายคน ทหารเมืองเจ๋กลัวเกาทัณฑ์ไม่เข้าใกล้ ติดตามไปห่าง ๆ เปาซกแหยก็ให้จูเสียงหูกับตังกวยแหย ให้กองชุนสิบผองเร่งตามจับตัวเจ้าเมืองพ่อมาให้จงได้ นายทหารทั้งสามก็เร่งขับทหารตัดทางน้อย ก้าวสกัดจะให้ทันเจ้าเมืองพ่อ เตามวยกับชินจูออกรบกับทหารเมืองเจ๋เป็นสามารถ ทหารเมืองเจ๋เอาเกาทัณฑ์ยิงชินจูตาย แล้วไล่ติดตามไป ฝ่ายตั่งเหนจะมิพ้นจึ่งร้องสั่งทหารให้ทิ้งเกวียนแลสิ่งของเสียเร่งหนีเอาตัวรอด ทหารทั้งปวงก็ทำตามสั่ง ทหารเมืองเจ๋ซึ่งติดตามมา ก็เกบเอาสิ่งของม้าแลเกวียนข้าลง ฝ่ายตั่งกับเจ้าเมืองพ่อก็ขับทหารหนี

ออกพ้นแดนเมืองเจ๋ไปเมืองพ่อ

เปาซกแหยกับเจ๋ฮวนกุ๋ง ก็ยกทัพติดตามเข้าถึงแดนเมืองพ่อ เป็นเทศกาลเข้าสาลีออกรวง ก็ให้ทหารเกี่ยวเข้าสาลีบันทุกเกวียนเข้าไปตั้งค่ายพักอยู่ในด่านชานเมืองพ่อ แล้วแต่งหนังสือฉบับหนึ่งว่า ให้เจ้าเมืองพ่อตัดศีศะกวนตั๋ง กับกุ๋งจูกิวเตียวหุดส่งมาให้แก่ฮวนกุ๋ง ถ้ามิส่งมาจะยกทหารเข้าหักเอาเมืองพ่อฆ่าเสียให้สิ้นทั้นเมือง แต่งหนังสือแล้วเข้าผนึกสั่งให้กุ๋งชุนสิบผองถือไปเมืองพ่อ

ฝ่ายเจ้าเมืองพ่อแตกทัพเสียที หนีทหารเมืองเจ๋มาถึงเมืองพ่อ ให้ตรวจทหารที่เหลือตายได้ประมาณห้าร้อย แต่ตายเสียในที่รบถึงสองพันห้าร้อย เจ้าเมืองพ่อเกรงทัพเมืองเจ๋จะยกมาล้อมเมือง คิดวิตกนัก ภอผู้รักษาประตูเข้ามาบอกว่า ทัพเมืองเจ๋ยกเข้ามาตั้งอยู่ในด่านชานเมือง ให้ทหารถือหนังสือบอกเข้ามา เจ้าเมืองพ่อจะใคร่รู้ความในหนังสือบอก จึงให้ภาตัวผู้ถือหนังสือเข้าในเมือง กุ๋งชุนสิบผองก็ไปคำนับส่งหนังสือให้เจ้าเมืองพ่อ ๆ รับหนังสือมาฉีกผนึกออกอ่านแจ้งความแล้วจึ่งปฤกษาซีเป๊กว่า กุ๋งจูกิวกับกวนตั๋งเตียวหุดมาอาไศรยอยู่เมืองเรา เราภากุ๋งจูกิวไปจะให้ครองเมืองเจ๋ก็ไม่สมความคิด จนได้รบพุ่งกันกับกุ๋งจูเสียวแปะเราเสียทีภาทหารไปล้มตายเป็นอันมาก กุ๋งจูเสียวแปะยกทัพล่วงแดนเข้ามาถึงชานเมืองเรา บัดนี้มีหนังสือมาถึงเราให้ส่งศีศะกุ๋งจูกิวกวนตั๋งเตียวหุดออกไป เราจะคิดอ่านประการใด

ซีเป๊กจึ่งว่า กองทัพเมืองเจ๋ยกมาใกล้เมืองเราแล้ว

ทหารเราก็เบาบางเหนจะสู้ทัพเมืองเจ๋บ่ได้ ท่านจะอาไลยกังจูกิวกับกวนตังเตียวหุดอยู่แล้ว ข้าพเจ้าเหนว่าอันตรายจะถึงท่าน ขอของฆ่ากังจูกิวกวนตังเตียวหุดตัดเอาศีศะส่งไป เหมือนเลกเมืองเราไว้ให้เปนศุขจึ่งจะชอบ เจ้าเมืองพ่อก็เหนด้วย จึ่งให้กังจูเอียนไปจับกังจูกิว กวนตัง เตียวหุดเข้ามามัดไว้กับหลักที่ฆ่าคน แล้วสั่งทหารว่า เร่งตัดเอาศีศะกังจูกิวกวนตังเตียวหุด ส่งให้แก่ผู้ถือหนังสือ ทหารจะลงดาบ กังจูกิว กวนตังเตียวหุดเหนดังนั้น ก็แหงนหน้าขึ้นดูพ้ารร้องว่า เปนบุตรก็ชื่อตรงต่อบิดามารดา เปนข้าควรจะชื่อตรงต่อเจ้า บัดนี้เจ้าเราสิ้นบุญแล้ว เราก็จะตายตามไปด้วย เตียวหุดว่าแล้วเอาศีศะโตนเสาศีศะแตกตาย กวนตังเหนดังนั้นก็มิได้ข่อหน้าขึ้นเปนปรกติอยู่ ชีเปกเหนหน้าขึ้นรีบเร่งอยู่ดังนั้นจึ่งบอกเจ้าเมืองพ่อว่า กวนตังนี้มีสติปัญญามาก จะฆ่าเสียบัดนี้ข้าพเจ้าเสียดายกวนตังนัก ขอท่านจงมีหนังสือไปถึงเจ้าเมืองเจ๋ขอโทษกวนตังไว้ เดชบุญกวนตังยังไม่ถึงที่ตาย ได้รอดชีวิตอยู่เหนจะคิดถึงเรา เจ้าเมืองพ่อจึ่งว่ากวนตังกับเจ้าเมืองเจ๋เปนที่ขัดเคืองกันอยู่ จำจะฆ่ากวนตังเสียด้วย ตัดเอาศีศะส่งไปให้เจ้าเมืองเจ๋ ๆ จึ่งจะหายความแค้น มิได้กระทำแก่เมืองเราสืบไป

กังชุนสิบผองได้ยินเจ้าเมืองพ่อว่า จะฆ่ากวนตังเสียจึ่งว่า กวนตังยิงเฉาพัฒห์ถูกเจ้าเมืองเจ๋ ๆ ขัดเคืองจะไคร่ได้ตัวกวนตัง ไปเชือดเนื้อเถือทำให้หายแค้น ขอให้ส่งกวนตังออกไปทั้งเปนเถิด อย่าเพ่อฆ่าเสียเลย เจ้าเมืองพ่อก็ให้ทำ

ถรงใส่กวนตังแล้ว มอบศีศะกังจูกิวเตียวหุด ให้แก่กังชุนสิบผอง ๆ ลาเข้าเมืองพ่อไปค่ายเจ้ฮวนกัง ขณะเมื่อเดินทางมานั้น กวนตังก็คิดคาดการเหนว่า ครั้งนี้ชีวิตรเราจะรอดจากความตายก็เพราะเปาซกแหย ด้วยได้เหนสติปัญญาเรามาแต่ก่อน เหนจะช่วยทำนุบำรุงเราเอาชีวิตรไว้ให้พ้นอาญาเจ้ฮวนกังเปนมั่นคง ครั้นทหารหามมาถึงตำบลหังหู ก็เปาซกแหยมาคอยอยู่ กังชุนสิบผองก็นำเอาศีศะกังจูกิวเตียวหุดกับกวนตัง เข้าไปคำนับแล้วแจ้งความแก่เปาซกแหย ๆ เหนกวนตังนั่งอยู่ในถรงก็คิดสงสารด้วยเปนเพื่อนรักกันมาแต่ก่อน จึงไปเปิดถรงจูงมือกวนตังออกมานั่งที่เสมอกัน

กวนตังถ่อมตัวลดลงมานั่งชั้นต่ำแล้วว่า ข้าพเจ้าเปนคนโทษถึงตาย ด้วยความผิดข้าพเจ้าทำไว้แก่ท่านและเจ้ฮวนกังเปนอันมาก ข้าพเจ้าจะขอยอมตายตามโทษ ซึ่งท่านเมินว่าเปนเพื่อนเล่นเหนกันมาแต่ก่อนไม่พยาบาทนั้นขอบคุณแล้ว ท่านจะจำเริญยศศักดิ์ยิ่งขึ้นไป เปาซกแหยจึงว่าท่านอย่าทุกข์เลย เราจะช่วยว่ากล่าวขอโทษ มิให้เจ้ฮวนกังทำร้ายท่าน จงอยู่นอกค่ายก่อนเถิด เปาซกแหยก็ภากังชุนสิบผองกับทั้งศีศะกังจูกิวเตียวหุดเข้าไป แจ้งความแก่เจ้ฮวนกัง ๆ จึงถามกังชุนสิบผองว่าได้ศีศะกวนตังมาด้วยฤาไม่

เปาซกแหยจึงทำร้องไห้แล้วหัวเราะโดยอุบาย เจ้ฮวนกังเหนดังนั้นก็สงไสย จึงถามเปาซกแหยว่า ท่านร้องไห้แล้วหัวเราะด้วยเหตุสิ่งใด เปาซกแหยจึงว่า ข้าพเจ้าเหนศีศะกังจูกิวคิดสงสารจึงร้องไห้ ซึ่งข้าพเจ้าหัวเราะด้วยกังจูชุนสิบผอง

ได้ตัวกวนตั๋งมาสมคิด อันกวนตั๋งคนนี้รู้การจัดแจงบ้านเมือง รอบคอบหาผู้เสมอมิได้ เมืองใดได้ตัวกวนตั๋งไว้เป็นที่ปฤกษา เมืองนั้นจะบริบูรณ์

เจ๋ฮวนก๋งจึ่งว่า กวนตั๋งเอาเกาทัณฑ์ยิงเรา ๆ แค้นกวนตั๋งยังไม่หาย ให้มีหนังสือเข้าไปถึงเมืองพ่อให้ส่งตัวกวนตั๋งมาก็สมความคิดแล้ว เราจะเชือดเนื้อเถือหนังละน้อยกว่าจะเหลือแต่กระดูก ทำให้สาหัสจึ่งจะสมความแค้น เปาซกแหยจึ่งว่า กวนตั๋งไปเป็นครูสอนหนังสือก๋งจูกิว ก็หมายจะยุดหน่วงก๋งจูกิวเป็นที่พึ่ง ซึ่งกวนตั๋งทำการอาษาลูกเข้าครั้งนี้ก็หมายจะให้เข้าของตัวได้สมบัติในเมืองเจ๋ ก๋งจูกิวบุญน้อยจึ่งทำการไม่ตลอด กวนตั๋งก็รับผิดจะยอมตาย แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า กวนตั๋งน้ำใจซื่อตรงต่อเจ้า ถ้าท่านงดโทษไว้ไม่ทำอันตรายกวนตั๋งแล้ว กวนตั๋งก็จะคิดถึงคุณท่าน จะตั้งใจทำการอาษาท่านโดยสุจริต ประการหนึ่ง ท่านจะตั้งตัวเป็นใหญ่บำรุงราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไปภายหน่า จะคุมแค้นฆ่ากวนตั๋งผู้มีสติปัญญาเสีย ก็จะมีผู้นินทาว่าท่านพยาบาทไม่โอบอ้อม ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ขอท่านจงตริกตรองก่อน

เจ๋ฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งคิดว่า กวนตั๋งเป็นเพื่อนรักกับเปาซกแหย เราได้เป็นเจ้าเมืองก็เพราะความคิดเปาซกแหย ๆ มีคุณแก่เรายิ่งนัก ครั้นจะให้ฆ่ากวนตั๋งเสีย เปาซกแหยก็จะเสียใจ เจ๋ฮวนก๋งคิดแล้วจึ่งว่า ท่านว่ากวนตั๋งมีสติปัญญารู้การบ้านเมือง จะขอชีวิตรกวนตั๋งไว้ เราเห็นแก่ท่านจะงดโทษให้ เจ๋ฮวนก๋งก็ให้กวนตั๋งพ้นโทษแล้วเลิกทัพกลับมาถึง

เมืองเจ๋ เปาชกแหยก็กลวนตั่งไปบ้าน

อยู่มาวันหนึ่งเจ๋ฮวนกั๋งออกว่าราชการ ปุนบ๊าเหนือขุนนางนายทหาร ซึ่งทำการสงครามชนะศึกเมืองพ่อ แล้วยกความชอบเปาชกแหยจะให้เป็นที่เสียงเชง ผู้สำเรจราชการทั้งทหารพลเรือน แล้วจัดแจงการบ้านเมืองแลส่วยฆาอากรทั้งปวง เปาชกแหยคิดจะใคร่ให้เจ๋ฮวนกั๋งตั้งกวนตั่งเป็นที่เสียงเชง จึ่งคำนับแล้วว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าเป็นที่เสียงเชงนั้นเป็นขุนนางตำแหน่งใหญ่ สติปัญญาข้าพเจ้าน้อยนักจะจัดแจงการทั้งปวงไม่ทั่วถึง ขอให้จัดผู้มีสติปัญญามากเป็นที่เสียงเชงจะได้จัดแจงราชการบ้านเมืองถูกต้องตามขนบธรรมเนียม ให้อนาประชาราษฎรแลเมืองขึ้นน้อยใหญ่อยู่เอยน เป็นสุขปรกติราบคาบ แล้วท่านก็จะมีเกียรติยศปรากฏไปทั่วทุกทิศเป็นที่ยำเกรงแก่หัวเมืองทั้งปวง ข้าพเจ้าขอแต่ความสุขพึ่งท่านกว่าจะตาย

เจ๋ฮวนกั๋งจึ่งว่า ทุกวันนี้ผู้มีสติปัญญาเป็นอย่างยิ่งดีกว่าท่านนั้นเราหาแหนผู้ใดไม่ เปาชกแหยจึ่งว่า ท่านไม่หาก็ไม่ได้ ถ้าท่านจะหาข้าพเจ้าก็เทนแต่กวนตั่งผู้เดียว มีสติปัญญาดีกว่าข้าพเจ้าสักสิบส่วน กวนตั่งมีอัชฌาไสยมาก พูดจาก็อ่อนหวาน กับประการหนึ่ง รู้จักการจัดแจงบ้านเมืองไม่เสียสง่าประการหนึ่ง ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน แลรู้การฉกษ์ภุกซึ่งควรจะเป็นแม่ทัพ รู้ในการกลศึก กล้าหาญไม่ย่อท้อถอยหลัง ควรแล้วที่ท่านจะให้เป็นที่เสียงเชง

เจ๋ฮวนกั๋งจึ่งว่า ท่านไปหาตัวมาจะได้ชักใช้ไล่เลียงดู

ก่อน เปาชกแหยจึงว่า ที่จะให้กวนตังมาหานั้นเหนไม่ควร กวนตังจะน้อยใจว่าไม่นับถือ ขอให้โหรหาฤกษ์วันดีแล้ว จึงไปเชิญกวนตังเข้ามา หัวเมืองทั้งปวงจึงสรรเสริญว่าท่านไม่มีพยาบาท ทั้งกวนตังก็จะจงรักภักดีต่อท่านโดยสุจริต เจ้ยวนถังจึงให้โหรกำหนดวันที่จะไปรับกวนตัง เปาชกแหยจึงให้กวนตังไปอยู่ที่ตงตอนนอกเมือง ครั้นถึงวันฤกษ์ดี เจ้ยวนถังก็จัดแจงทหารตั้งเป็นกระบวนแห่ ออกไปรับกวนตังเข้ามาถึงเมือง

กวนตังก็เข้ามาคำนับเจ้ยวนถัง ๆ รับคำนับแล้วจูงมือให้ลุกขึ้นไปนั่งที่สมควร กวนตังจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนโทษถึงตาย ท่านไว้ชีวิตรไม่ทำเสียนั้น พระคุณหาที่สุดมิได้ จะขอนั่งแต่ที่ต่ำกอสมควร เจ้ยวนถังจึงว่า เราจะถามท่านด้วยการบ้านเมือง จะให้นั่งที่เสมอเราท่านจงนั่งเถิญ กวนตังคำนับแล้วนั่งที่เสมอเจ้ยวนถัง ๆ จึงถามว่าเมืองเจ๋นี้ ครั้งเจ้หุดถังมีเราได้เป็นเจ้าเมือง มีเครื่องสำหรับการสงครามถึงพันหนึ่ง หัวเมืองทั้งปวงนับถือว่าเป็นเมืองเอก ถึงจูหยีบิดาเราจัดแจงบ้านเมืองแลบำรุงอนาประชาราษฎรไม่ดีจึงเสียเมือง เราได้เป็นเจ้าเมืองเจ๋ทุกวันนี้ อนาประชาราษฎรยังระส่ำระสายอยู่ เราจะจัดแจงการบ้านเมืองอย่างไรราษฎรจึงจะอยู่เยนเป็นสุข

กวนตังจึงตอบว่า ผู้จะตั้งตัวเป็นใหญ่ครองเมือง เป็นที่พึ่งแก่ราษฎรนั้น ให้รู้จักที่ต่ำที่สูง คือคนดีแลคนชั่ว ประการหนึ่ง ให้มีเมตตาแก่อนาประชาราษฎรโดยยุติธรรม ประการหนึ่ง อย่าโลภหลงเหนแก่ทรัพย์ของท่าผู้นอื่น ประการหนึ่ง

ให้มีความอายจงมาก บ้านเมืองก็จะมีความสุข ซึ่งท่านว่าชาวเมืองเจ๋ยังไม่ปรกติเหมือนแต่ก่อนนั้น ขอท่านจงแต่งคนไปเกลี้ยกล่อม บันดาญาติพี่น้องของท่าน ซึ่งไปอยู่หัวเมืองอื่น ๆ ให้กลับคืนมา แล้วทำนุบำรุงให้เป็นสุข ประการหนึ่ง ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยที่มีใจกตัญญู บันดาที่ตายแล้วยังแต่บุตรแลหลานภากันกระจัดพลัดพราย ไปอาไศรยอยู่หัวเมืองอื่น ๆ ท่านจงให้ไปรับกลับมา ตั้งแต่งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยตามสมควร ข้อหนึ่ง บันดาผู้ที่ต้องโทษจำเลยอยู่แต่ก่อนนั้น บัดนี้สมบัติเป็นของท่านแล้ว ขอท่านจงปล่อยไปให้พ้นจากจำจอง ประการหนึ่ง ราษฎรซึ่งขัดสนข้นจน เป็นคนอนาถาหาที่พึ่งมิได้ ท่านจงให้เข้าปลาอาหาร แลทรัพย์เข้าของทองเงินแลผ้านุ่งผ้าห่มภอสมควร ราษฎรทั้งปวงจะมีน้ำใจจงรักภักดีต่อท่าน ข้อหนึ่ง กฎหมายที่ไว้แต่ครั้งบิดาท่าน ให้ทำโทษผู้ผิดนั้น ข้าพเจ้าเห็นเกินขนาดนัก ขอท่านจงตั้งกฎหมายใหม่ให้ลดหย่อนลง ถ้าโทษหนักให้เป็นเบา โทษเบาพึงภาคทัณฑ์ไว้แต่ครั้งหนึ่งสองครั้ง ราษฎรจะยินดีสรรเสริญท่าน ข้อหนึ่ง แต่บันดาส่วยสาอากรทั้งปวงที่ราษฎรแลหัวเมืองขึ้นจะเรียกแก่ราษฎรเอามาส่ง ท่านจงตั้งพิกัดลดลงตามสมควร ผู้ซึ่งทำนาค้าขายจึ่งจะไม่ท้อใจ จะชักชวนกันมาทำไร่นาเรือกสวนชุกชุม ก็จะทำให้ส่วยสาอากรมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ข้อหนึ่ง ท่านจงจัดคนดีมีสติปัญญา ให้ไปเที่ยวสั่งสอนอนาประชาราษฎรทั้งปวง อย่าให้เจรจาโกหกฉกลักเอาของทองเงินแก่กัน แล้วให้กตัญญูต่อบิดามารดา ครู

อาจารย์ของตัวตามประเพณี ราษฎรในเมืองท่านก็จะราบคาบอยู่เอยนเป็นสุขหาโจรผู้ร้ายมิได้

เจ้ฮวนกังจึงถามต่อไปว่า เมืองเราทุกวันนี้ ขุนนางแลราษฎรปะปนกันอยู่ หาเป็นหมู่เป็นเหล่ากันไม่ เราจะใคร่ให้เป็นพวกเป็นหมู่กัน ท่านจะคิดจัดแจงประการใด กวนตังจึงตอบว่า ขอท่านจงจัดแจงกันออกเป็นสี่พวก คือขุนนางพวกหนึ่ง ช่างพวกหนึ่ง คนค้าขายพวกหนึ่ง ชาวนาพวกหนึ่ง ให้อยู่ตามพวกตามเหล่า ตระกูลอันใดก็ให้ทำการผู้กสอนวิชาสิ่งนั้นให้ชำนาญ สั่งสอนลูกหลานให้ทำการต่อไป ตามวิชาของบิดาซึ่งได้ทำมาแต่ก่อน ถ้าท่านทำตามข้าพเจ้าว่าดังนี้ อนาประชาราษฎรก็จะอยู่เป็นเหล่ากัน แลวิชาสิ่งที่ทำก็จะไม่เสื่อมสูญ เจ้ฮวนกังเหนดังนั้นจึงถามว่า เครื่องสาตราวุธสำหรับเมืองก็ยังน้อยนัก เราจะคิดประการใด จึงจะได้เครื่องสาตราวุธไว้ใช้จงมาก

กวนตังตอบว่า ถ้าท่านจะต้องการอาวุธไว้ใช้สอยสำหรับทหารให้มากนั้น จงให้คนไทยทั้งปวงที่ต้องทำอยู่นั้น เอาเงินมาถ่ายไทยตัวตามไทยหนักแลเบา แลท่านจงเอาเงินที่คนไทยไถ่ตัวนั้นมาจัดแจงเป็นค่าจ้างทำอาวุธไว้สำหรับเมือง เจ้ฮวนกังก็เหนด้วย จึงถามกวนตังต่อไปว่า บัดนี้เรายังขัดสนเงินทองใช้สอยไม่กอจับจ่ายจะทำประการใด

กวนตังจึงตอบว่า ถ้าดังนั้นท่านจงให้คนไปเที่ยวป่าวร้องอนาประชาราษฎร ให้ภากันไปเที่ยวตัดไม้พื้นพื้นบนภูเขาเลบ้า ให้ชวนกันขนมาขายในบ้านเมืองจงมากๆ จะได้เกิดเป็น

ภาษีของท่านขึ้น ประการหนึ่งที่แผ่นดินว่างเปล่าอยู่ ท่านจงให้คนไปป่าวร้องราษฎรให้ชวนกันไปพื้น ที่ปลูกผักแลทำไร่แลให้ระหัดน้ำในทเลขึ้นขังไว้ให้เป็นเกลือ ซื้อขายแก่กันจะได้เรียกเอาภาษีมาแจกจ่ายรายวันแก่ทหาร ประการหนึ่งท่านจงจัดแจงแต่งนางเท้งไว้สักสามร้อยคน สำหรับลูกค้ามาขายเมืองอื่น จะได้อาไศรยก็จะบังเกิดภาษีเป็นอันมาก บ้านเมืองท่านก็จะบริบูรณ์ด้วยทรัพย์เงินทองเพิ่มขึ้นทุกปี เจ่สวนกังกีเหนชอบด้วย จึ่งถามต่อไปว่าทแกล้วทหารของเราทั้งผู้มือกีไม่กล้าแขง เราคิดหัดปรือประการใดดี

กวนตั่งจึ่งตอบว่า ทแกล้วทหารจะดีก็เพราะฝึกปรือเพลงอาวุธว่องไวชำนาญในการศึก ทหารกล้าแขงก็เพราะปัญญาความคิด หากกล้าแขงด้วยกำลังเรี่ยวแรงไม่ แม้นท่านจะยกทัพไปทำสงครามแก่ฆ่าศึกบ้านไหนเมืองไหน แลจะจัดทหารให้ถืออาวุธต่าง ๆ ฝ่ายพวกฆ่าศึกก็ถืออาวุธออกมารบเหมือนกัน ข้าพเจ้าก็เหนว่าจะเอาไชยชนะแก่ฆ่าศึกมิใคร่จะได้ ถ้าท่านจะใคร่ให้ทแกล้วทหารเข้มแขงนั้น จงข้อมหัดทหารให้ชำนาญ ในที่หนึ่งที่ใดให้พร้อมเปนน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ถึงจะยกไปทำศึกเมืองใดก็จะได้ไชยชนะ อนึ่งให้ตั้งเปนกฎหมายอย่างธรรมเนียมไว้แก่ราษฎรทั้งปวง ที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ในเขตของท่าน ระยะบ้านห่างกันบ้านละสี่ร้อยยี่สิบเส้น ให้มีตระกูลทั้งสามคือช่างไม้ คือช่างบั้น คือช่างเขียนหนึ่ง คนค้าขายหนึ่ง ชาวนาหนึ่ง มีทุกบ้านจึ่งจะให้บังเกิดส่วยสาอากรเปนประโยชน์แก่ท่าน แล้วจึ่งตั้งตัวเราคนหนึ่ง กอยตั่ง

คนหนึ่ง ให้คุมทหารคนละพัน จัดทหารคนสนิทที่ว่องไวได้สำหรับท่านพันหนึ่ง ทุกค่ำคืนมีเหตุการณ์สิ่งใดเร่งรีบหาให้ได้ทันที ประการหนึ่งในฤดูทั้งสี่นั้น ถ้าฤดูร้อนน่าเกียวเข้าท่านอย่าใช้ทหาร ถ้าฤดูฝนท่านอย่าออกไปเที่ยวป่า อย่าให้ทหารฆ่าสัตว์อันมีครรภ์ แม้นฤดูลมเป็นเทศกาลที่จะยกทัพไปรบกับข้าศึก ถ้าฤดูแล้งเป็นเทศกาลที่ตั้งสนามใหญ่หัดพวกทแกล้วทหาร ให้ชำนาญในการขี่ม้าแลเพลงอาวุธต่าง ๆ แล้วท่านจงสั่งสอนขุนนางแลนายทหารให้รักใคร่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะไปทำสงครามกับหัวเมืองใด ๆ คงจะมีไชยชนะ

เจ้ฮวนกังก็ยินดีจึ่งถามต่อไปว่า ถ้าเราฝึกสอนทแกล้วทหารได้ชัดเจนแล้ว จะยกทัพไปปราบหัวเมืองพังปวงให้อยู่ในอำนาจเราจะได้ฤาไม่ได้ กวนตงก็บอกว่าซึ่งท่านจะยกทัพไปปราบปรามบันดาหัวเมืองทั้งปวงนั้น ข้าพเจ้าพเจ้าเห็นไม่สดวกด้วยหัวเมือง ทั้งปวงก็ยังหามีข้อแค้นคิดประทุษร้ายแก่เราไม่ ถ้าท่านจะคิดปราบปรามหัวเมืองทั้งปวง จงตั้งใจกตัญญูต่อพระเจ้าเมืองหลวง ให้ทรงพระเมตตาแล้วจึ่งค่อยเกลี้ยกล่อมเพื่อนหัวเมืองให้เป็นไมตรีสนิทกันก่อน แม้นมีของปลาดสิ่งใดให้จัดส่งไปถึงหัวเมืองทั้งปวง ๆ ก็จะยินดี คงจะส่งเครื่องบรรณาการตอบแทนมาให้ท่าน ๆ จงจัดหาคนที่มีสติปัญญา พูดจาฉลาดสักคนหนึ่ง แล้วแต่งเกวียนแลผ้าผ่อนเงินทองสเบียงอาหารให้พร้อมทุกสิ่ง จึ่งให้คนนั้นภากันเยกย้ายไปเที่ยวพูดสรรเสริญเกียรติยศของท่าน ให้ปรากฏกับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย แลราษฎรซึ่งอยู่ในแดนหัวเมืองทั้งปวงว่า ท่าน

ตั้งอยู่ในสัตย์ในธรรมโอบอ้อมอารีแก่อนาประชาราษฎร รู้จัดการที่บำรุงไพร่บ้านพลเมืองให้อยู่เอนเปนสุข บันดาคนทั้งปวงที่อยู่หัวเมืองอื่น ๆ ได้ฟังคำสรรเสริญคุณท่านดังนั้นแล้ว ต่างคนก็จะมาสามิภักดิ์พึ่งท่าน ๆ จะได้ใช้คนมากขึ้น ถ้าท่านจะไปในทิศทั้งสี่ให้รู้จักที่ต่ำแลสูงดีแลชั่วนั้น แม้นเจ้าเมืองใดไม่ตั้งอยู่ในสัตย์ธรรม ทำให้ราษฎรได้ความเดือดร้อน จงยกทัพไปปราบปรามเมืองนั้นให้ราบคาบ ก็จะได้แผ่นดินเลบ้านเมืองเปนของท่าน

ประการหนึ่งหัวเมืองใด เจ้าบ้านการเมืองตั้งอยู่ในยุติธรรม เลี้ยงชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยโดยสุจริต ชุนนางผู้นั้นมิได้ถดัญญูแล คิดขบถ ประทุษร้าย ฆ่าเจ้านาย เสียตั้งตัวขึ้นเปนเจ้า ท่านจงยกทัพไปจับเอาตัวผู้ซึ่งฆ่าเจ้านาย ของตัวเสียนั้นมาประหารชีวิตรเสีย ท่านจึ่งจะมีชื่อเสียงเกียรติยศ บันดาหัวเมืองน้อยใหญ่ทั้งปวง จะชวนกันมาคำนับยำเกรงท่านเปนอันมาก แล้วท่านจงชักชวนหัวเมืองทั้งปวง ซึ่งมาสามิภักดิ์ขึ้นกับเมืองเรานี้ ให้เอาเครื่องบรรณาการไปถวายพระเจ้าเมืองหลวงทุกปี พระเจ้าเมืองหลวงก็จะไปรฏปราฆ เมืองเจ้าก็คงจะได้เปนเมืองเอกใหญ่กว่าหัวเมืองทั้งปวง

เจ้ชวนตั่งก็ได้ถามถวนตั่ง ด้วยสิ่งจะเลี้ยง อนาประชาราษฎร แลการที่จะบำรุงบ้านเมืองฝึกสอนทแกล้วทหารแลสารพัดการทั้งปวง ถวนตั่งก็แก้ไขชี้แจงให้ทุกประการ เหนว่าถวนตั่งเปนผู้มีสติปัญญาหาผู้ใดเสมอมิได้ จึ่งว่าแก่ถวนตั่งว่า แต่ก่อนเรามีความพยาบาท ด้วยท่านยิงเกาทัณฑ์ถูกเราคิดจะฆ่า

ท่านเสีย เปาซกเหยสรรเสริญว่าท่านเป็นคนดีมีสัตย์กตัญญูต่อเจ้าแลรู้การภุกซึ้ง ก็สมสั้นเหมือนถ้อยคำเปาซกเหยไทษที่ท่านทำแก่เรา ๆ ก็ยกเสียแล้ว ท่านจงเป็นเสียงเชงชุนนางผู้ใหญ่เถิด จะได้ช่วยจัดแจงบ้านเมืองให้อยู่เอยนเป็นศุขสืบไป กวนตังก็ปิดพลั้วอยู่ยังหารับที่เสียงเชงไม่ เจ๋ฮวนถังจึ่งว่าเรามุ่งหมายจะตั้งท่านให้เป็นชุนนางผู้ใหญ่โดยสุจริตเหตุใดท่านจึ่งบิดเบือนไปเล่า

กวนตังจึ่งตอบว่า ผู้จะเป็นนายช่างปราสาทมีไม้แต่ต้นเดียวจะทำเครื่องปราสาทนั้น ถึงมาตรว่าจะมีบัญญาก็หาสร้างปราสาทขึ้นได้ไม่ เหมือนตัวข้าพเจ้าซึ่งท่านจะตั้งให้เป็นชุนนางผู้ใหญ่คนเดียว แล้วจะช่วยทำนุบำรุงบ้านเมืองท่านนั้น เหนเหลือสติบัญญา ข้อหนึ่งพระมหาสมุทรอันใหญ่ ไม่มีแม่น้ำน้อยเป็นบริวาร คนทั้งหลายอาบกินก็แห้งไป ตัวข้าพเจ้าอุปมาเหมือนแม่น้ำอันเดียว ที่จะช่วยอุปถัมภ์บำรุงบ้านเมืองของท่านนั้นเหลือสติบัญญา ถ้าท่านจะให้ข้าพเจ้าเป็นชุนนางผู้ใหญ่แล้ว ท่านจงจัดหาเจ้าเกียดไว้ เจ๋ฮวนถังจึ่งว่าเจ้าเกียดนั้นคือสิ่งใด

กวนตังจึ่งตอบว่า เจ้าเกียดนั้นคือคนมีสติบัญญาวิชาต่างกันทั้งห้าคน ถังสุนสิบผองคนหนึ่ง มีสติบัญญารู้จักจัดแจงการไร่นาเรือกสวน ขอให้ตั้งเป็นที่ได้สื่อเหง สำหรับให้ว่ากล่าวสั่งสอนอนาประชาราษฎร ให้ทำไร่ไถนาแลปลูกเข้าสาลีจะได้เรียกเอาค่านาขึ้นยุ้งฉางไว้เป็นสาเบียงสำหรับทัพศึก เลงอวดฉิมมีสติบัญญาฉลาดในการสงคราม ขอให้ตั้งเป็นได้สื่อ

ฉัน จะได้ผู้ถูกสอนทแกล้วทหารให้รู้การศึก อันเจ้าเสียงหูเป็นคนมีกุศัญญูซื่อตรงต่อเจ้านาย แล้วรู้กฎหมายการบ้านเมืองเป็นอันมาก มิได้เหมแก่สินจ้างผู้ใด ขอให้เป็นได้สือสำหรับว่ากล่าวถ้อยความการบ้านเมือง แล้วท่านจงให้บิ่นสูปเป็นได้สือลีที่ขุนนางผู้ดูผิดแลชอบ จะได้ช่วยหัดทานเตือนสติท่าน จงให้ตังกวยแหยเป็นที่ได้กันจีกัวขุนนางผู้ใหญ่ ให้ตรวจตราผู้ผิดแลชอบ ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยแม้นทำผิดถึงว่ากล่าวตามผิดไม่คิดแก่หน้ากัน ใครทำความชอบถึงเสนอความชอบมิให้เสียน้ำใจ คนรู้คุณวิชาทั้งห้าประการนี้ ชื่อว่าขุนนางเจ้าเกียศ สำหรับช่วยทำนุบำรุงบ้านเมืองของท่านให้ท่านมีเกียรติยศ

เจ้ฮวนกังได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึ่งตั้งกวนตังให้เป็นที่เสียงเชงตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่ แล้วให้ส่วยฆาอากรทั้งปวงแต่บันดาขึ้นแก่เมืองเจียกให้กวนตังบี่หนึ่ง แล้วเจ้ฮวนกังก็ให้กังสุนสิบผอง เลงอวด เจ้เสียงหู บิ่นสูปู ตังกวยแหย เลื่อนที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ รับราชการตามกวนตังจัดแจง แล้วให้เครื่องยศสำหรับขุนนางผู้ใหญ่ทั้งห้าคน

อยู่มาวันหนึ่งเจ้ฮวนกังออกว่าราชการ กวนตังกับขุนนางทั้งปวงนั่งตามตำแหน่ง เจ้ฮวนกังจึ่งแถลงถามกวนตังว่า เราจะใคร่ไปเที่ยวเล่นป่า แลจะให้จัดหาสัตรีที่รูปงามมาชมเล่นภอสบาย ท่านจะเห็นประการใด กวนตังจึ่งตอบว่า ซึ่งท่านจะเที่ยวเล่นป่าแลหาสัตรีรูปงามการสองสิ่งนี้ ถ้าไม่หลงลืมสติแล้วก็จะไม่มีความนินทา เจ้ฮวนกังจึ่งถามว่า เป็นที่คน

ครหานินทา แต่หลงอยู่ด้วยสัตรีเลเที่ยวเล่นป่าสองประการเท่านี้แลฤๅ ๆ ว่าสิ่งใดบ้าง กวนตังจึงว่านอกกว่าสองประการนี้ ยังมีอีกสี่ประการ คือผู้เปนเจ้าบ้านการเมืองไม่รู้จักคนมีสติปัญญาให้เอาใจใช้กราดกรำที่ไม่ควรจะใช้ ก็เปนที่นินทาประการหนึ่ง รู้ว่าผู้มีสติปัญญาไม่รู้จักใช้ให้ชอบด้วยคนมีวิชาก็เปนที่นินทาประการหนึ่ง รู้ว่าเปนคนดีมีสติปัญญาไม่ชุบเลี้ยงให้สมควรก็เปนที่ติเตียนประการหนึ่ง ตั้งแต่ผู้มีสติปัญญาให้อสกัดก็สมควรแล้ว กลับเชื่อฟังคนสอพลอยุยงยอดคนมีสติปัญญาเสียจากที่ขุนนางก็เปนที่ติเตียนประการหนึ่ง เจ้าสวนทั้งได้ฟังกวนตังว่าดังนั้น ก็สรรเสริญว่าท่านว่ากล่าวนี้ดีนักควรที่เราจะทำตาม เจ้าสวนทั้งก็ปฤกษาราชการบ้านเมืองต่อไป จนสิ้นเวลาทหลับคืนเข้าไปข้างใน กวนตังกับขุนนางทั้งปวงก็ไปบ้าน

ฝ่ายเชงหูเจ้าเมืองพ่อ ครั้นทัพเจ้าเมืองเจ๋เลิกไปแล้วมีความพยาบาทเข้าเมืองเจ๋อยู่ จึงปรนปรือช้อมทหารประมาณ ๖ หมื่นเศษแล้ว สั่งขี่ปีกให้เกณฑ์ทหารเข้ากระบวนทัพยกไปตีเมืองเจ๋ ขณะเมื่อเชงหูให้จัดกองทัพนั้นกิติศัพท์ฦๅไปถึงเจ้าเมืองเจ๋ ๆ จึงปฤกษากวนตังว่า บัดนี้เชงหูเจ้าเมืองพ่อจะยกทัพมาตีเมืองเรา ๆ คิดจะชิงยกไปทำแก่เมืองพ่อก่อน ท่านจะเห็นประการใด กวนตังจึงตอบว่า ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองพ่อข้าพเจ้าเห็นจะเสียทีแก่ฝ่าศึก ด้วยทแกล้วทหารในเมืองเรานี้ยังหาชำนาญในการกระบวนรบไม่ ขอท่านจงหัดปรือทหารทั้งปวงให้ชำนาญการรบก่อน แล้วจึ่งค่อยยกไปทำแก่เมืองพ่อ

เจ้ฮวนกังจึงว่า เมืองพ่อเคยขยาดฝีมือทหารเราอยู่ ซึ่งจะให้เจ้าเมืองพ่อยกเหยียบแดนเข้ามานั้นเราไม่เหนด้วย เจ้ฮวนกังจึงให้เปาซกแหยเป็นแม่ทัพคุม ทหารสามพัน ยกไปตีเมืองพ่อ เปาซกแหยก็คำนับลายกทัพไปถึงตำบลเฉียงกาวแดนเมืองพ่อแล้วให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายเซงหูเจ้าเมืองพ่อแจ้งความว่า ทัพเมืองเจ๋ยกมาจึงปฤกษาซีเป็กว่า ท่านเหนผู้ใดที่จะเปนแม่ทัพยกไปรบกับทหารเมืองเจ๋ได้ ซีเป็กจึงบอกว่าเพื่อนสนิทข้าพเจ้าคนหนึ่งชื่อจออวยอยู่บ้านตังเผง แลจออวยมีสติปัญญาหลักแหลมในการศึกภุกชั้ง เหนจะเปนแม่ทัพไปรบกับทหารเมืองเจ๋ได้ เจ้าเมืองพ่อได้ฟังดังนั้น จึงให้ซีเป็กออกไปเชิญจออวย ซีเป็กก็คำนับลาออกไปบ้านตังเผง

จออวยเหนก็ออกมาเชิญซีเป็กต่างคนคำนับกันแล้ว ซีเป็กจึงบอกจออวยว่า บัดนี้เจ้าเมืองพ่อใช้ให้เรามาเชิญท่านเข้าไปจะปฤกษาด้วยการศึก จออวยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า เจ้าเมืองพ่อนั้นหารู้จักเราไม่ เหตุไฉนจึงใช้ท่านมาเชิญเล่า ซีเป็กจึงตอบว่า เราคิดถึงท่านผู้เพื่อนรักกันมาแต่ก่อน จะให้พ่อจงกังตั้งท่านเปนขุนนางบังคับศักดิ์ เราจึงบอกเจ้าเมืองพ่อว่า ท่านเปนคนดีมีสติปัญญา พ่อจงกังจึงให้เราออกมาเชิญท่านเข้าไปเปนแม่ทัพยกไปรบกับเมืองเจ๋ อันวิชากระบวนศึกนั้นท่านรู้ภุกชั้ง ควรที่จะทำให้เหนสติปัญญาแลฝีมือให้ปรากฏชื่อเสียงจึงจะสมควร จออวยก็ยินดีมากับซีเป็ก ฝ่ายเจ้าเมืองออกขุนนางซีเป็กก็ภาจออวยเข้าไปคำนับ

พ่อจงกั๋ง ๆ จึ่งปรารภกับจออวยว่า แต่ก่อนเราไม่รู้จักว่าท่านมีสติปัญญา ต่อชีเป็กบอกเราจึ่งใช้ให้ไปเชิญมา จะตั้งท่านเป็นแม่ทัพออกไปทำการศึกกับชาวเมืองเจ๋ ซึ่งยกมาเหยียบแดนเมืองเราครั้งนี้ ท่านจะคิดอุบายประการใด จึ่งจะเอาไชยชนะได้

จออวยจึ่งว่าอันการสงครามต่อสู้ประจันกัน อุปมาเหมือนสาดน้ำรดกัน กลการศึกนั้นมีหลายอย่างหลายกระบวนนัก ยังไม่ได้ทำจะว่าแพ้แลชนะก่อนยังหาได้ไม่ แม้นข้าพเจ้าได้ไปทำการศึกด้วยท่านครั้งนี้ ถึงมาตรว่าฝ่าศึกจะมีฝีมือเข้มแข็งทำกลอุบายประการใด ข้าพเจ้าคงจะคิดผันแปรแก้ไขให้มีไชยชนะให้จงได้ พ่อจงกั๋งได้ฟังดังนั้นก็ยินดีนัก จึ่งสั่งให้ชีเป็กจัดแจงทหารเกวียนทหารม้าสามพันเศส พร้อมด้วยเครื่องสาตราวุธ ตั้งจออวยเป็นแม่ทัพ เจ้าเมืองพ่อเป็นทัพหนุนยกออกมาจากเมืองพ่อ มาถึงที่ตำบลฉางกาวจึ่งให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายเปาซกแหยมแจ้งความว่า เจ้าเมืองพ่อยกทัพมาถึงก็มีใจประมาทดุหมิ่นเจ้าเมืองพ่อ เพราะได้เคยมีไชยชนะเมืองพ่อฉะตำบลเมียนสือครั้งหนึ่ง ก็สั่งนายทหารให้ตีกลองสัญญาโบกธงอาญาสิทธิ์ขับทหารออกจากค่ายจะเข้าตีค่ายเมืองพ่อ

ฝ่ายพ่อจงกั๋งเจ้าเมืองพ่อ ได้ยินเสียงม้าพ่อแลกลองทัพเมืองเจ๋ออึงมา จึ่งปฤกษาจออวยว่าจะออกรบ จออวยจึ่งห้ามว่าทัพเมืองเจ๋อกมาวันนี้กำลังศึกกล้าแข็งนัก อย่าเพ่อยกไปก่อน ให้รักษาค่ายไว้จงสามารถ ข้าพเจ้าจะดูท่วงทีทหารเมืองเจ๋ จะคิดทำกลศึกประการใดบ้าง พ่อจงกั๋งก็สั่งกำชับ

ทหารทั้งปวงตรวจตรารักษาค่ายมั่นคงไว้มิให้ออกรบ

ฝ่ายเปาซกแหยมาถึงนำค่ายเมืองพ่อ มิได้เห็นเจ้าเมืองพ่อออกมารบ สำคัญว่าเจ้าเมืองพ่อเขลขลาด ก็สั่งให้ทหารเข้าโจมตีค่าย ทหารเมืองพ่อก็รักษาค่ายไว้สามารถ เปาซกแหยให้ทหารเข้าตีค่ายเจ้าเมืองพ่อ เหมือนตีกำแพงเหล็กจะทำลายเข้าไปมิได้ ก็ถอยทัพออกมาหยุดอยู่ในค่ายพักทหารประมาณคลุ่หนึ่ง เปาซกแหยจึ่งตีกลองสัญญาขับทหารออกตีค่ายเมืองพ่ออีกครั้งหนึ่ง นายทหารเมืองพ่อต่างคนต่างรักษาน่าที่ของตัวไว้ มิให้ทหารเมืองเจ๋เข้าตีได้ เปาซกแหยแต่ขับทหารเข้าหักค่ายเมืองพ่อถึงสองครั้งหักเอามิได้ เหนทหารอิดโรยลงจึ่งสั่งให้พักกลับมาหยุดอยู่ให้ทหารไปร้องด่าอยู่เนืองๆ ทหารเมืองพ่อก็ไม่ออกมารบ เปาซกแหยขับทหารยกเข้าตีค่ายเมืองพ่ออีกเปนสามครั้ง

ฝ่ายจออวยอยู่บนหอรบแลเหนทัพเมืองเจ๋ยกเข้ามาอีก จึ่งบอกกับพ่อจงกุ่งว่า ทหารเมืองเจ๋จะแพ้แก่ทหารเมืองเราคราวนี้แล้ว พ่อจงกุ่งได้ฟังดังนั้นแล้วก็อินดี จึ่งภาจออวยขึ้นขี่เกวียนคนละเล่ม ขับทหารเปิดประตูค่ายออกไล่แทงฟันทหารเมืองเจ๋เปนอลหม่าน ทหารเมืองเจ๋อิดโรยกำลังต้านทานมิได้ก็แตกหนี พ่อจงกุ่งก็ขับทหารทั้งปวงไล่ติดตามทหารเมืองเจ๋ไปถึงทางที่ซ่องแคบ จออวยเกรงเปาซกแหยจะซุ่มทัพเปนกลศึก จึ่งตีม้าพ่อห้ามทัพเมืองพ่อก็หยุดอยู่ จออวยเหนไม่มีทัพซุ่มก็ตีกลองรบขึ้น พ่อจงกุ่งก็ขับทหารไล่ติดตามฆ่าฟันทหารเมืองเจ๋ล้มตายเปนอันมาก แล้วให้เก็บเครื่อง

สาตราวุธและสเบียงอาหารได้เป็นอันมาก ยกทัพกลับเข้าเมือง แล้วจึ่งถามจออวยว่า ขณะเมื่อทัพเมืองเจ๋เข้าตีค่ายเรา ท่านห้ามมิให้ออกรบถึงสามครั้งนั้น ด้วยเหตุประการใด จออวยจึ่งตอบว่า ซึ่งยังมิให้ออกรบฆ่าศึกนั้น เพราะจะรักษากำลังทแกล้วทหารไว้มิให้อิดโรย ทหารเมืองเจ๋ยกเข้ามาตีค่ายเราถึงสองครั้งกำลังจึงอิดโรยไป แลทหารเมืองเรายังมีกำลังมากอยู่จึ่งมีไชยชนะทหารเมืองเจ๋โดยง่าย

พ่อจงก๋งก็เหนด้วยจึ่งถามจออวยว่า เมื่อเราออกตีทัพเมืองเจ๋แตกได้ที เราจะตามจับตัวแม่ทัพ ท่านตีม้าพ่อมิให้ตามแล้วตีกลองรบให้ตามไปเล่านั้น ท่านเหนเหตุประการใด จออวยจึ่งตอบว่า เปาซกแหยแม่ทัพเมืองเจ๋นั้นเป็นคนมีความคิด ทหารเราตีแตกไปโดยง่ายนั้นข้าพเจ้าเกรงเกลือกจะซุ่มทัพไว้ เกรงท่านจะไล่ตามเข้าไปข้าพเจ้าจึ่งตีม้าพ่อท้ามท่านมิให้ไล่ ครั้นถึงที่ซ่องแคบไม่มีทัพซุ่มแล้ว ข้าพเจ้าจึ่งตีกลองให้ไล่ไปจนสิ้นแดน พ่อจงก๋งได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญจออวยว่า มิเสียแรงท่านมีสติปัญญารู้การในกลศึกยุทธ์ซึ่งควรที่จะเป็นแม่ทัพใหญ่ได้ พ่อจงก๋งจึ่งตั้งจออวยเป็นที่ไต้หุขุนนาง ให้เครื่องยศตามตำแหน่ง แล้วยกความชอบซีเป๋กว่าได้แนะนำชักชวนจออวยเข้ามาทำราชการ เจ้าเมืองพ่อจึ่งให้เงินทองเสื้อผ้าซีเป๋กเป็นอันมาก เมื่อเจ้าเมืองพ่อมีไชยชนะศึกเจ้าเมืองเจ๋นั้น ศักราชพระเจ้าจองอ๋องเสวยราชสมบัติในเมืองหลวงได้สิบสามปี

ฝ่ายเปาซกแหยแตกทัพเมืองพ่อ กลับมาเมืองเจ๋กอ

เทศกาลฤดูฝน จึงเข้าไปคำนับแจ้งความแก่เจ้าฮวนกุ๋ง ๆ ได้ฟังดังนั้นก็นึกเสียใจ แล้วว่าเราให้ท่านยกทัพไปทำศึกครั้งนี้หวังจะได้ไชยชนะแก่เมืองพ่อ กลับได้ความอายมาเราจะคิดประการใด เปาชกแหยจึงว่าทแสล้วทหารเมืองเรากับทหารเมืองพ่อนั้นฝีมือก็เข้มแข็งหักเทียมกันอยู่ ครั้งเมืองพ่อยกมารบกับเราฒคำบลเมืองสีนั้นเราได้ไชยชนะ ครั้นเรายกไปรบกับเมืองพ่อเล่า เราเสียทีทหารเมืองพ่อก็ถอยล้างกัน ซึ่งท่านจะตีเอาเมืองพ่อให้ได้นั้น ขอให้มีหนังสือขึ้นไปถึงเจ้าเมืองของให้ยกทัพมาช่วยกันศึกอ่านเอาเมืองพ่อเหนจะได้โดยสดวก เจ้าฮวนกุ๋งก็เหนชอบด้วย จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งเข้าผนึกส่งให้คนเรวม้าใช้ไปเมืองของ คนเรวม้าใช้คำนับลาเจ้าฮวนกุ๋งเล้ว ออกจากเมืองเจ๋รีบไปถึงเมืองของ จึ่งเข้าไปแจ้งความแก่ขุนนางผู้ใหญ่ ๆ ก็ภาผู้ถือหนังสือเข้าไปคำนับ ส่งให้แก่เจ้าเมืองของ ๆ รับหนังสือแล้วฉีกผนึกออกอ่านเปนใจความว่า เจ้าเมืองเจ๋ขออวยพรมาถึงเจ้าเมืองของ ด้วยสองเจ้าเมืองเคยเปนมิตรไมตรีกันมาแต่ก่อน ครั้งนี้เมืองพ่อเปนเสี้ยนศึกกับเมืองเรา ๆ จะเชิญท่านให้ยกทัพไปช่วยกันตีเมืองพ่อเหนจะได้ไชยชนะ

ฝ่ายเสียงกุ๋งแจ้งในหนังสือดังนั้นแล้วจึ่งว่า เมื่อครั้งเจ๋เสียงกุ๋งยังอยู่นั้น เมืองเรากับเมืองเจ๋ก็รักใคร่กันโดยสุจริต ถ้ามีการศึกก็บอกมาถึงกัน เคยยกไปช่วยกันทุกครั้ง บัดนี้กุ๋งจูเสียวแปะได้กินเมืองเจ๋ เราจะคิดหาสิ่งของไปสืบทางไมตรีอีก ถอเจ้าเมืองเจ๋ให้มาขอกองทัพก็คงจะยกไปช่วย

เจ้าเมืองซอง ก็มีหนังสือตอบ กำหนดกองทัพไปถึงเจ้าเมืองเจ๋ ว่าเดือนแปดข้างขึ้นจะยกทัพไป ตั้งคอยทัพเมืองเจ๋อยู่ตำบลลำเสียน่าเมืองพ่อ ให้ทัพเมืองเจ๋ยกมาเป็นสองทัพจะยกเข้าตีเมืองพ่อ ซองเสียงกิมเซียนหนังสือแล้วส่งให้ผู้ถือหนังสือกลับไปเมืองเจ๋

ครั้นถึงเดือนแปดซองเสียงกิมก็ตระเตรียมทหารเกวียนทหารม้าพร้อม ให้ลำจงเตียนบาลเป็นแม่ทัพ เปงอวดเป็นทัพน่ายกไปถึงตำบลลำเสีย ให้ทหารไปสืบกองทัพเมืองเจ๋แจ้งว่าทัพเมืองเจ๋ตั้งอยู่น่าเมืองพ่อ ทิศตวันออกเฉียงเหนือแล้วเจ้าเมืองซองให้ตั้งค่ายน่าเมืองพ่อทิศตวันออกเฉียงใต้

ฝ่ายพ่อจงกิงเจ้าเมืองพ่อแจ้งความว่า ทัพเมืองเจ๋เลิกทัพเมืองซองยกมา จึงปฤกษาขุนนางนายทหารทั้งปวงว่า ทัพเมืองเจ๋ยกมาครั้งนี้ เพราะพยาบาทโกรธแค้นเราครั้งก่อน เราเหนว่าเจ้าเมืองเจ๋จะไปชักชวนเจ้าเมืองซองให้ยกทัพมาช่วย เจ้าเมืองซองมีทหารคนหนึ่ง ชื่อลำจงเตียนบาล ๆ นั้นเราได้ยินเล่าฦๅมาว่า มีกำลังมากเหมือนจะผลักภูเขาล้ม กองทัพทั้งสองเมืองตั้งค่าย กระหนาบเมือง เราไว้ครั้งนี้ เหนจะหนักแน่นนัก ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านผ่อนปรนประการใด จึ่งจะสู้รบกับทหารทั้งสองเมืองได้

ขณะนั้นกุ่งจูจิวกิวจึ่งว่า ซึ่งทัพทั้งสองหัวเมืองยกมาครั้งนี้ก็เข้มแข็งกวดขันอยู่ ข้าพเจ้าจะรับอาษาออกไปสอดแนมดูท่วงทีน่าศึกก่อน เขาจะเข้าตีเมืองเราด้วยกลอุบายประการใด เราจะได้คิดอ่านสู้รบ พ่อจงกิงเหนชอบด้วย

กังจุจิวกิวจึ่งคำนับลาออกไป เที่ยวขับทราบสอดแนมดูกองทัพทั้งสองเมืองแล้ว ก็กลับเข้ามาแจ้งความกับพ่อจงกังว่า ทัพเมืองเจ่ยคมาครั้งนี้ ข้าพเจ้าดูกิริยาหาประมาทเหมือนแต่ก่อนไม่ เหนตรวจตราระวังรักษาค่ายไว้มั่นคงนัก ฝ่ายทัพเมืองซองนั้น ข้าพเจ้าเหนประมาทอยู่ ด้วยลำจงเตียนบาลผู้แม่ทัพถือว่าตัวมีกำลังมาก ไม่พิทักษ์รักษาค่ายให้มั่นคง ข้าพเจ้าจะรับอาษาปลอมออกไปตีค่ายเมืองซอง ในเพลาค่ำวันนี้ให้แตกไปดังได้ ถ้าทัพเมืองซองแตกหนีไปแล้ว ทัพเมืองเจ่ยจะตั้งอยู่ที่ไหนได้ก็จะยกหนีไปเปนมั่นคง

พ่อจงกังจึ่งว่า ลำจงเตียนบาลมีกำลังมากนั้น ท่านจะสู้รบประการใดจึ่งจะชนะ กังจุจิวกิวก็บอกอาการจะตีค่ายลำจงเตียนบาลให้พ่อจงกังฟัง พ่อจงกังก็เหนด้วยจึ่งว่า ท่านออกไปทำการให้สำเรจความคิดเถิด เราจะเปนทัพหนุน น่าศึกเสียทีเราจะได้ช่วยซ้ำเติม กังจุจิวกิวจึ่งให้ทหารที่มีกำลังแลฝีมือกล้าแขง เอาหนังเสือคลุมม้าผูกรัดกับตัวม้าให้เหมือนรูปเสือไว้เสรจ ทหารถือทวนแลง้าวเตรียมไว้สำหรับมือพร้อม ครั้นเพลาสองยามเศศเดือนหงายรุนรู่ กังจุจิวกิวสั่งให้ทหารขึ่นขี่ม้าพร้อมกัน เปิดประตูยกทัพออกจากเมือง ถ้าขับทหารมิให้ตีม้าพ่อแลกลองศึก ยกเปนทัพโจรไปปล้นค่ายเมืองซอง พ่อจงกังก็ยกหนุนตามกันออกมา กังจุจิวกิวเหนค่ายเมืองซองเงียบเสียงคนอยู่ก็ดีใจ จึ่งขับทหารม้าที่หุ้มหนังเสือให้ปล้นค่ายเมืองซอง

ฝ่ายทหารเมืองซองตกใจ ตื่นขึ้นเหนเสือวิ่งสับสนเข้า

มาเปนอันมาก ต่างคนกลัวตัวสั่นวิ่งหนีเปนอลหม่าน ฝ่ายเจ้าเมืองซองกับลำจงเตียนบาล เหนคนขี่เสือเข้ามาไล่ฟันแทงทหารทั้งปวง แตกกระจัดพลัดพรายไปหมดก็ดีใจ ขึ้นขับเกวียนหนีออกประตูหลังค่าย กุ่งจูจิวกิวกับทหารทั้งปวงได้ทีก็ควบม้าไล่ติดตามทหารเมืองซองไป พ่อจองกุ่งก็ยกทัพตามกุ่งจูจิวกิวออกมา ไล่ฆ่าฟันทหารเมืองซองไปจนถึงตำบลเซงคิว ลำจงเตียนบาลกับเบงเหกขับเกวียนหนีมาเหลียวหลังไปดูเหนทหารเมืองพ่อไล่กระชั้นเข้ามา ลำจงเตียนบาลก็โดดลงจากเกวียนไล่แทงทหารเมืองพ่อ เข้าไปถึงน่าเกวียนเจ้าเมืองพ่อ

จวนสุนเสงเหนดังนั้นก็รำง้าวออกรบลำจงเตียนบาล พ่อจองกุ่งเหนกำลังลำจงเตียนบาลมากนัก เกรงจวนสุนเสงจะเสียที จึ่งน้าวเกาทัณฑ์ยิงไปถูกไหล่ขวาลำจงเตียนบาลถึงกระดูก ลำจงเตียนบาลเอามือคว้าไปจะถอนลูกเกาทัณฑ์ จวนสุนเสงได้ทีเอาทวนแทงถูกต้นขาลำจงเตียนบาลล้มลง แล้วขยับตัวจะลุกขึ้น จวนสุนเสงก็ลงจากเกวียนกอดตัวลำจงเตียนบาลไว้ ทหารเมืองพ่อก็กรูกันเข้าช่วยจวนสุนเสง กลุ้มรุมจับเอาตัวลำจงเตียนบาลได้ เบงเหกสู้รบกันอยู่กับกุ่งจูจิวกิวยังหาแพ้ชนะกันไม่ เบงเหกเหนทหารเมืองพ่อจับลำจงเตียนบาลมัดไว้ได้ตกใจนัก โดดลงจากเกวียนหนีไป เจ้าเมืองพ่อมีไชยชนะทหารเมืองซองแล้ว ภอเพลาใกล้รุ่งจึ่งตีม้าพ่อสัญญาให้ทหารทั้งปวงพร้อมกันยกทัพกลับเข้าเมือง จวนสุนเสงจึ่งเอาตัวลำจงเตียนบาลเข้ามาให้พ่อจองกุ่งแล้วบอกพ่อจองกุ่งว่า

ลำจงเตียนบาลคนนี้ ขณะเมื่อลูกลูกเกาทัณฑ์แลหวนล้มลง ทหารเมืองพ่อจับได้มัดมือคุมตัวให้เดินมา ดูหน้าไม่สลด เหมือนมีหามีความเจ็บปวดไม่ ทำท่วงทีเดิรเหินห้าวหาญนัก พ่อจงกั๋งเหนรูปร่างลำจงเตียนบาลสมเปนทหารเอก ไม่ย่อท้อต่อความตายคิดจะใคร่ได้ไว้เปนทหาร จึ่งสั่งจวนสุนเสงให้เอาตัวลำจงเตียนบานไปจำไว้ณคุก แล้วปูนบำเหน็จรางวัลแก่กั๋งจูจิวกิวแลจวนสุนเสงแลนายทหารทั้งปวง

ฝ่ายเจ้าเมืองเจ๋เจ้งความว่า ทัพเมืองพ่อยกไปตีทัพเมืองของแตกหนีไปแล้ว เจ่ฮวนกั๋งนึกเสียใจนักก็ล่าทัพกลับไปเมือง เจ่ฮวนกั๋งจึ่งคิดว่าเมืองพ่อมีทแกล้วทหารล้วนมีสติปัญญาแลฝีมือกล้าแขงจะหักเอามิได้ จำจะให้ผู้ถือหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเมืองหลวง จะให้มีรับสั่งขอลูกสาวเจ้าเมืองพ่อได้สมความคิดแล้ว เมืองพ่อกับเมืองเราก็จะไม่เปนเสี้ยนหนามกันสืบไป คิดแล้วแต่งเปนเรื่องราวกราบทูลฉบับหนึ่งกับ สิ่งของเครื่องบรรณาการ เปนอันมาก ให้กั๋งสุนสิบผองซึ่งเปนไต้สือเหง ขุนนางผู้ใหญ่ขึ้นเฝ้าพระเจ้าเมืองหลวง ไต้สือเหงถือหนังสือแลเครื่องบรรณาการมาถึงเมืองหลวง จึ่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ทูลถวายเครื่องบรรณาการแลเรื่องราวเจ่ฮวนกั๋ง

พระเจ้าเมืองหลวงแจ้งในเรื่องราวแล้วจึ่งตรัสว่า กั๋งจูเสียวแปะบุตรกั๋งจูหยี บัดนี้ได้เปนเจ้าเมืองเจ๋แทนบิดา ยังหาภรรยามิได้ ให้เราขอลูกสาวเจ้าเมืองพ่อเปนภรรยา เราก็จะรับขอให้ จะได้ใช้สอยเจ้าเมืองเจ๋ไปภายน่า พระเจ้าเมือง

หลวงจึ่งสั่งขุนนางให้ถือหนังสือบอกไปถึงเมืองพ่อ ให้เจ้าเมืองพ่อยกบุตรีให้เปนสุหยินเจ้าเมืองเจ๋ ให้เจ้าเมืองกี๋ เจ้าเมืองชัว เจ้าเมืองโอย ทั้งสามเมืองตกแต่งลูกสาว ไปเปนเพื่อนสาวให้สมตระกูลเจ้าเมือง ขุนนางผู้ใหญ่ก็แต่งหนังสือตามรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพนักงานถือไป ได้สี่เหงก็บังคมลาพระเจ้าเมืองหลวงกลับมาเมืองเจ๋

ฝ่ายเจ้าเมืองพ่อแจ้งรับสั่งดังนั้น ขัดรับสั่งพระเจ้าเมืองหลวงมิได้ ก็ให้คนไปบอกความกับเจ้าเมืองทั้งสามตามรับสั่ง เจ้าเมืองทั้งสามก็แต่งลูกสาวมาเปนเพื่อนลูกสาวเจ้าเมืองพ่อ ๆ จึ่งแต่งลูกของตัวตามบันดาศักดิ์ แล้วส่งให้เจ้าเมืองเจ๋ตามกระแสรับสั่ง แต่นั้นมาเมืองพ่อกับเมืองเจ๋ก็สิ้นความพยาบาท ทั้งสามเมืองก็เปนไมตรีต่อกันมา ครั้นอยู่มาเทศกาลฤดูลม เมืองของเกิดน้ำไหลขึ้นไปท่วมเข้าปลาอาหารเสียสิ้น ราษฎรชาวเมืองของก็อดอยากอาหารล้มตายเปนอันมาก

ฝ่ายเจ้าเมืองพ่อแจ้งความว่า เมืองของเกิดวิบัติดังนั้น ก็คิดปราณีเจ้าเมืองของนัก พ่อจองกังจึ่งให้บันทุกเข้าปลาอาหาร แลสิ่งของ ทั้งปวงไปให้ เจ้าเมืองของ ๆ จึ่งสรรเสริญว่า เจ้าเมืองพ่อแต่ก่อนนั้นเปนข่าศึกกับเรา บัดนี้กับมีคุณกับเรา เอาสิ่งของเข้าปลาอาหาร มาให้เราเมื่อคราวขัดสนก็ชอบใจนัก เจ้าเมืองของจึ่งให้คนใช้คุมสิ่งของไปคำนับ ตอบแทนเจ้าเมืองพ่อ แล้วสั่งให้ขอตัวลำเจียนบาลกลับคืนมาเมือง

ฝ่ายคนใช้ก็ลำนับลาออกจากเมืองของ คุมสิ่งของไป

คำนับให้พ่อจงกั๋งแล้วแจ้งความว่า บัดนี้เจ้าเมืองซองให้ข้าพเจ้ามาขอตัวลำจงเตียนบาลกลับไป พ่อจงกั๋งก็สั่งให้คนไปถอดลำจงเตียนบาลมาจากคุก แล้วมอบตัวให้แก่คนใช้ ๆ ก็คำนับลาภาลำจุงเตียนบาลกลับมาเมืองซอง ตั้งแต่นั้นมาเมืองซองกับเมืองพ่อเมืองเจ๋ ทั้งสามเมืองก็เป็นมิตรไมตรีกันราษฎรไปมาค้าขายถึงกัน

เมื่อลำจงเตียนบาลกลับมาเมืองซองได้แล้ว ก็เข้าไปคำนับขงเสียงกั๋ง ๆ จึ่งว่าเดิมท่านมาเป็นทหารเอกอยู่ในเมืองเรา ๆ คิดอำเกรงท่านนัก แต่เพียงท่านคิดคุกอยู่เมืองพ่อเราให้คนไปขอกลับคืนมาได้เราคลายอำเกรงลง ลำจงเตียนบาลได้ฟังขงเสียงกั๋งว่ากล่าวต่อหน้าขุนนางดังนั้น มีความอายนักก็ลุกออกมา

ขณะนั้นซือมกได้หุขุนนาง เข้าไปกระซิบขงเสียงกั๋งว่า ประเวณีข้ากับเจ้านั้นถือญาติต่อเจ้าอยู่แล้ว แลเจ้าจะว่ากล่าวเป็นคำหยาบช้าหาควรไม่ แม้นจะว่ากล่าวสิ่งใดก็ให้ยุติธรรม จะได้เป็นที่สั่งสอนอนาประชาราษฎรทั้งปวงสืบไป ข้อหนึ่งผู้เป็นเจ้านายพูดจาไม่สัตย์สุจริตแล้ว ข้าราชการทั้งปวงก็จะดูหมิ่นไม่อำเกรง คนผู้มีถือญาติก็จะคิดประทุษร้ายต่าง ๆ ขงเสียงกั๋งจึ่งตอบว่า เรากับลำจงเตียนบาลเคยว่ากล่าวเยาะเย้ยหยอกกันเล่นอยู่ไม่ถือกัน

ฝ่ายพระเจ้าจิวจองอ๋อง เสวยราชสมบัติอยู่ในเมือง ตังจิว ได้สิบห้าปี ประชวนลงหมอประกอบโอสถให้เสวย อาการโรคนั้นมิบันเทาประชวนหนักลง พระเจ้าจิวจองอ๋องก็สวรรคต

ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวง จึ่งแต่งการซึ่งจะฝังพระศพพระเจ้าจิวอ๋อง แล้วก็เชิญพระศพแห่ออกไปฝังไว้ตามอย่างกระษัตริย์ แล้วตั้งจูหูเจ๋พระราชบุตร ให้เสวยราชสมบัติแทนพระราชบิดา ทรงพระนามชื่อว่า พระเจ้าจิวลิวอ๋อง

ฝ่ายอีบื่นซึ่งเปนของเสียงกังเจ้าเมืองของ ครั้นได้ตัวลำจงเตียนบาลมาแล้ว อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าเมืองของภานางข้างในออกไปชมสวน ลำจงเตียนบาลไปด้วย เจ้าเมืองของก็ชมสวน แล้วจึ่งเรียกลำจงเตียนบาลเข้าไปว่า เราได้ยินข่าวคำคนเขาฦๅท่านว่า เพลงทวนดีไม่มีใครเสมอ จงรำทวนให้เราดู ลำจงเตียนบาลรับคำแล้วออกมา ถือทวนลุกขึ้นรำตามเพลงแล้วก็พุ่งทวนขึ้นไปบนอากาศ สูงประมาณสองเส้น เมื่อทวนตกลงมาก็ฉวยคว้าต้ำทวนไว้ มิให้ตกลงถึงดิน แต่พุ่งทวนขึ้นไปที่ไร เมื่อทวนตกลับฉวยจับได้ต้ำทวนทุกที ถึงร้อยครั้ง

ฝ่ายนางข้างในบันดาตูลำจงเตียนบาลรำเพลงทวน ทำนองนั้นงดงาม ต่างคนสรรเสริญลำจงเตียนบาลทุกคน เจ้าเมืองของได้ยินนางข้างในชมลำจงเตียนบาลก็คิดขัดเคือง แต่มิได้ว่าประการใด ครั้นลำจงเตียนบาลรำทวนสิ้นเพลงแล้ว เจ้าเมืองของก็ให้ยกกระดานหมากรุกมาตั้ง ชวนลำจงเตียนบาลเล่นหมากรุกพนัน สัญญากันว่า ผู้ใดแพ้จะให้กินสุราเปนปั้นใหญ่หนึ่ง ลำจงเตียนบาลเล่นหมากรุกแพ้เจ้าเมืองของถึงห้ากระดาน เจ้าเมืองของจึ่งให้ลำจงเตียนบาลกินสุราเปนปั้นใหญ่ห้าปั้น ลำจงเตียนบาลกินสุราครบห้าปั้นแล้ว

เมาเตมที่จึงว่าข้าพเจ้าจะขอเล่นหมากรุกกับท่านแก้ตัวอีก เจ้าเมืองซองก็หัวเราะ แล้วก็ว่ากล่าวหยาบช้าเยาะเย้ยลำจงเตียนบาลต่าง ๆ แล้วให้คนยกกระดานหมากรุกไปเสีย หาเล่นกับลำจงเตียนบาลต่อไปไม่ ลำจงเตียนบาลได้ฟังเจ้าเมืองซองเยาะเย้ยว่ากล่าวหยาบช้าต่อหน้าขุนนางแลชาวข้างใน มีความแค้นเจ้าเมืองซองนักก็นิ่งอยู่ไม่โต้ตอบ

ขณะนั้นภอคนถือหนังสือบอกมาแต่เมืองเจ๋ เข้ามาแจ้งข้อความว่า พระเจ้าจิวอ๋องสวรรคตแล้ว บัดนี้จูหุเจ๋พระราชบุตรได้เสวยสมบัติแทน ทรงพระนามชื่อว่าพระเจ้าจิวลิวอ๋อง ให้หัวเมืองทั้งปวงขึ้นไปตามตำแหน่งธรรมเนียม เจ้าเมืองซองแจ้งความดังนั้น จึงปฤกษากับขุนนางทั้งปวงว่า ประเพณีพระมหากระษัตริย์ ได้เสวยราชสมบัติใหม่ดังนี้ เราจำจะจัดสิ่งของแลเครื่องบรรณาการไปถวายตามธรรมเนียมเมืองขึ้นจึงจะควร ขุนนางทั้งปวงก็เห็นด้วย

ขณะนั้นลำจงเตียนบาลเมาสุรายังไม่ส่าง ได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่เจ้าเมืองซองว่า กิติศัพท์ฦๅมาว่าเมืองหลวงสนุกสบายนัก ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปเห็น จะขอคุมเครื่องบรรณาการขึ้นไปเมืองหลวงครั้งนี้ จะได้เที่ยวชมเมืองหลวงเล่นสักครั้งหนึ่ง เจ้าเมืองซองจึงว่า ขุนนางที่มีสติปัญญาในเมืองเราก็มีเป็นอันมาก จะจัดแจงให้คุมเครื่องบรรณาการไปเมืองหลวงนั้นหาขัดสนไม่ ตัวจะคุมเครื่องบรรณาการไปให้ขายหน้าบ้านเมืองอีกเล่าอย่าไปเลย ขุนนางทั้งปวงได้ฟังต่างหัวเราะลำจงเตียนบาล ๆ กำลังเมาสุราดิ้งตัวอยู่ก็โกรธ ฉวยทวนลุกขึ้นยืน

ตอบเจ้าเมืองซองว่า คนคุกอย่างกูกระนี้ฆ่าคนไม่ตายฤๅ

เจ้าเมืองซองได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึ่งด่าลำจงเตียนบาลว่า อ้ายขโมยไม่มีกตัญญู ว่ากล่าวหยาบช้าต่อเราไม่เกรงกลัว จะเลี้ยงมันต่อไปที่ไหนได้ แล้วลุกลงจากเก้าอี้ฉวยชิงทวนจากมือลำจงเตียนบาลแล้วเงื้อทวนจะแทงลำจงเตียนบาล ๆ จึ่งคว้าได้กระดานหมากรุกป้องปัดรับทวนไว้ แล้วไล่ตีของเสียงกังเข้าไปในตึก หญิงทั้งปวงตกใจต่างก็ร้องหวีดหวาดวิ่งหนี ลำจงเตียนบาลเอากระดานหมากรุกตีของเสียงกังล้มลงขาดใจตาย แล้วหยิบเอาทวนถือเดินออกมาจากประตูตึกบอกขุนนางว่า ของเสียงกังว่าหยาบช้าเราฆ่าเสียแล้ว

ขือมก เหนโลหิตติดมือ ลำจงเตียนบาลดังนั้นก็โกรธด่าลำจงเตียนบาลว่า อ้ายคนอกตัญญูคิดฆ่าเจ้า เทวดาจะบันดานให้ฉิบหายเป็นมั่นคง ขือมกจึ่งเงื้อเฉียวอุดซึ่งสำหรับขุนนางถือ จะตีลำจงเตียนบาล ๆ ก็เอากำปั้นทุบถูกคอขือมกหักตาย ขุนนางทั้งปวงเหนดังนั้นต่างคนก็กลัวลำจงเตียนบาลนัก ต่างคนวิ่งหนีกระจัดกระจายไป ลำจงเตียนบาลก็ขึ้นเกวียนกลับเข้ามาเมือง แต่บันดาขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองซ้องแจ้งความว่าลำจงเตียนบาลฆ่าของเสียงกังเสียแล้วก็โกรธนัก ฉวยกระบี่ขึ้นขี่ม้าภาทหารทั้งปวงไปจะจับลำจงเตียนบาล

ฮอต๊กขับเกวียนไปตามถนน ภอลำจงเตียนบาลขับเกวียนมา จึ่งรีบขับเกวียนเข้าไปหมายจะจับลำจงเตียนบาล ๆ เหนฮอต๊กถือกระบี่จะทำร้ายก็หยุดเกวียนอยู่ ภอฮอต๊กขับเกวียนเข้ามาใกล้ ลำจงเตียนบาลก็โจนจากเกวียนเอาทวน

แทงถูกฮอติ๊กตกลงจากเกวียนขาดใจตาย ทหารฮอติ๊กต่างคนก็แตกหนีกระจัดพลัดพรายไป ลำจงเตียนบาลเข้าไปในเมือง แล้วขับกุ่งจูหิงชวยน้องของเสียงกุ่ง กับชงได้กุ่ง ชงบูกุ่ง ชงชองกุ่ง ชงมกกุ่ง ชองจงกุ่ง ทั้งห้าคนซึ่งเปนบุตรชองเสียงกุ่งผู้ตายให้ไปเสียจากเมืองชอง กุ่งจูหิงชวยกับบุตรชองเสียงกุ่งทั้งห้าคน กลัวความตายก็ภากันไปอยู่เมืองเขียวเปนเมืองขึ้นแก่เมืองชอง แต่กุ่งจูหิงชวยนั้นหนีไปอยู่เมืองเหา

ลำจงเตียนบาลชอบกันกับกุ่งจูอี๊ จึงตั้งกุ่งจูอี๊เปนเจ้าเมืองชอง ๆ ก็จัดแจงเกลี้ยกล่อมขุนนางแลราษฎรให้ราบคาบแล้ว ตั้งลำจงเตียนบาลเปนผู้สำเร็จราชการ ลำจงเตียนบาลจึงว่ากับกุ่งจูอี๊ว่า บันดาบุตรแลน้องชองเสียงกุ่ง ที่เรากำจัดให้ไปเสียจากเมืองนี้ มีสติปัญญาน้อยเหนจะคิดทำร้ายเรามิได้ แต่กุ่งจูหิงชวยซึ่งหนีไปอยู่เมืองเหานั้นมีสติปัญญามาก เหนจะคิดการแก้แค้นแทนพี่ชายเปนมั่นคง เราจำจะคิดฆ่ากุ่งจูหิงชวยเสียให้จงได้ กุ่งจูอี๊ก็เหนชอบด้วย ลำจงเตียนบาลจึงสั่งลำจงปูหิงผู้บุตรกับเบงเหกให้ยกทัพไปตีเมืองเหา จับเอาตัวกุ่งจูหิงชวยฆ่าเสีย ลำจงปูหิงกับเบงเหกก็คำนับรับคำแล้วลามาจัดทหารเปนกระบวนทัพ แล้วยกไปล้อมเมืองเข้าไว้เปนหลายชั้น

ฝ่ายกุ่งจูหิงชวยกับได้ชกผอย ผู้รักษาเมืองเหารู้ว่าทัพเมืองชองยกมาล้อมเมือง จึงสั่งทหารให้ขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทิลไว้เปนสามารถ ฝ่ายชงได้กุ่ง ชงบูกุ่ง ชงชองกุ่ง ชงบกกุ่ง ชงจงกุ่ง กับเขียวชกได้สมเปนผู้รักษาเมืองชื่อ รู้ความว่าลำ

จงเตียนบาลให้ลำจงปูหิงกับเบงเหกยกทัพไปล้อมเมืองเหา จึงปฤกษากันจะไปช่วยกุ่งจูหิงชวย ทำศึกแก้แค้นแทนของเสียงกุ่งผู้บิดา จึ่งให้เชียวชกได้สืบเกณฑ์ทหารพร้อมแล้วยกทัพไปเมืองจอ จึ่งภากันเข้าไปคำนับแจ้งความซึ่งลำจงเตียนบาลกระทำการขบถฆ่าบิดา ให้เจ้าเมืองจอฟังแล้วว่า บัดนี้ลำจงเตียนบาลให้บุตรยกทัพตามไปล้อมเมืองเหา จะจับกุ่งจูหิงชวยผู้อาข้าพเจ้าไปฆ่าเสีย ขอท่านจงกรุณายกทัพไปช่วยชีวิตรอาข้าพเจ้าไว้ด้วย

เจ้าเมืองจอแจ้งความดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารเกณฑ์กองทัพสับไปด้วยเครื่องสาตราวุธ ยกทัพสมทบกันไปถึงแดนเมืองเหา ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ แล้วให้ทหารถือหนังสือบอกเข้าไปถึงกุ่งจูหิงชวย ๆ แจ้งความว่า ทัพเจ้าเมืองจอ กับทัพเมืองเชียวยกสมทบกันมาจะช่วยทำศึกมีความยินดีนัก จึ่งแต่งหนังสือตอบนัดกองทัพให้ทหารออกไปแจ้งแก่เจ้าเมืองจอแล้ว ครั้นเพลาเช้ากุ่งจูหิงชวยสั่งให้เปิดประตูเมือง ยกทัพตีค่ายลำจงปูหิง เจ้าเมืองจอแลเชียวชกได้สืบ จึ่งขับทหารให้ตีกระหนาบข้างหลังค่ายลำจงปูหิงเข้ามา ลำจงปูหิงกับเบงเหกตกอยู่กลางศึกกระหนาบ ทหารทั้งสองเมืองรดมยิงเกาทัณฑ์ถูกลำจงปูหิงตาย เบงเหกเห็นจะต้านทานมิได้ ก็ขับเสวียนภาทหารออกจากที่ล้อมได้ ไม่คิดที่จะกลับไปเมืองของตีหนีไปอยู่เมืองโอย ทหารเมืองของตกไปอยู่ในที่ล้อม ก็ยอมเข้าด้วยกุ่งจูหิงชวยสิ้น กุ่งจูหิงชวยจึ่งเชิญเจ้าเมืองจอกับเชียวชกได้สืบ แลหลานทั้งห้าคนเข้าไปในเมืองเหา ให้

นั่งที่สมควรต่างคนต่างนับกันตามธรรมเนียม กุ่งจูหิ่งชวยจึงให้ยกโต๊ะมาตั้ง เชิญเจ้าเมืองจอเชียวชกได้สิบกับหลานให้กินโต๊ะเสพสุราพูดจากันเป็นที่สบายแล้ว เจ้าเมืองจอกับเชียวชกได้สิบ ชงได้กุ่ง ชงบุกุ่ง ชงชองกุ่ง ชงมกกุ่ง ชงจงกุ่ง ก็ลากุ่งจูหิ่งชวยยกทัพกลับไปเมือง

กุ่งจูหิ่งชวยคิดขึ้นมาถึงชองเสียงกุ่งผู้พี่ ซึ่งลำจงเตียนบาลฆ่าเสียนั้น กลั้นน้ำตามิได้นึกน้อยใจนัก จึงปฤกษากับไต้ชกผอยว่าจะคิดประการใด จึงจะไปตีเมืองชองให้แตกจับเอาตัวลำจงเตียนบาล กับกุ่งจูฆ่าเสียให้สมที่ความแค้นเราบ้าง ไต้ชกผอยจึงว่าลำจงเตียนบาลมีกำลังมาก ถ้าท่านจะยกไปตีเมืองชองโดยชื่อนั้นเหนจะเสียการ ทแกล้วทหารที่มีฝีมือแลความคิดในเมืองเราน้อยนัก เหนจะสู้กำลังฝีมือลำจงเตียนบาลมิได้ ข้าพเจ้าเหนอุบายอย่างหนึ่ง ให้ท่านจัดคนเมืองชองสามิภักดิ์สักเจ็ดแปดคน ให้ไปร้องประกาศตามหนทางตลอดถึงเมืองชองว่า บัดนี้ลำจงปูหิ่งตีเมืองเหาได้ จับท่านฆ่าเสียแล้วอีกวันหนึ่งสองวัน ลำจงปูหิ่งจะยกทัพมาถึง ท่านจงให้ทหารเมืองชองถือธงสำหรับทัพเมืองชอง ยกเปนกระบวนทัพตามคนเจ็ดคนแปดคนไป เหนว่าชาวเมืองชองกับลำจงเตียนบาลจะไม่มีความสงไสย เพราะสำคัญว่าทัพลำจงปูหิ่ง ก็จะประมาทไม่ตระเตรียมการรักษาบ้านเมือง กองทัพเรายกเข้าไปในเมืองได้จะชวนกันจับลำจงเตียนบาลฆ่าเสีย ถึงลำจงเตียนบาลจะมีกำลัง ก็คนเดียวหาสู้คนมากได้ไม่ กุ่งจูหิ่งชวยก็เหนด้วย จึงจัดคนเมืองชองซึ่งเคยใช้สนิทเปนคนเจ็ดคนแปดคน แล้ว

ให้คนไปบอกแก่ชาวบ้านรายทางในแดนเมืองซอง ตามคำไต้ซกผอยว่า ครั้นทหารแปดคนไปได้สามวัน กุ่งจูหุ่งซวยกับไต้ซกผอยก็ยกทัพไปเมืองซอง ฝ่ายลำจงเตียนบาลให้ลำจงปูหิงไปเมืองเหา ก็คอยฟังข่าวอยู่ภอมีผู้มาบอกว่า ลำจงปูหิงตีเมืองเหาแตก จับตัวกุ่งจูหุ่งซวยฆ่าเสียแล้วยกกลับมา ก็ดีใจไม่ระวังตัวด้วยคิดว่าสิ้นเสี้ยนสัตรูแล้ว

ฝ่ายกุ่งจูหุ่งซวยเร่งยกทัพมาถึงเมืองซอง ประตูเมืองเปิดอยู่ก็เข้าใจว่า ชาวเมืองไม่สดุ้งสเทือน ด้วยสำคัญว่าเปนกองทัพลำจงปูหิงกลับมา กุ่งจูหุ่งซวยดีใจด้วยสมความคิด จึ่งกำชับนายกองทหารทั้งปวงว่า ถ้าเรายกทัพเข้าไปในเมืองได้แล้ว อย่าทำอันตรายฆ่าตีหญิงชายชาวเมืองเปนอันขาดทีเดียว กุ่งจูหุ่งซวยสั่งกำชับแล้วก็ยกเข้าไปในเมืองซอง ชาวเมืองซองสำคัญว่าทัพลำจงปูหิงกลับมา ภอแลเหนกุ่งจูหุ่งซวยนั่งมาบนเกวียนแจ้งว่าทัพเมืองเหาต่างตกใจกลัววิ่งสับสนจะหนี กุ่งจูหุ่งซวยแลนายทัพนายกองทั้งปวงก็ร้องบอกชาวเมืองว่า ท่านทั้งปวงอย่าตกใจเลย บ้านเรือนของใคร ๆ ก็อยู่เปนปรกติเถิด เรายกทัพมาครั้งนี้มิใช่จะมาเบียดเบียนฆ่าราษฎรทั้งปวงให้ได้ความเดือนร้อนนั้นหาไม่ เรายกมาทั้งนี้จำเพาะจะจับตัวลำจงเตียนบาลที่คิดขบถฆ่าของเสียงกุ่ง กับกุ่งจูอี๊ฆ่าเสียให้ได้ ชาวเมืองทั้งปวงได้ฟังทหารเมืองเหาบอกก็คลายที่ความกลัว กุ่งจูหุ่งซวยก็ยกทหารล่วงเข้าไปถึงกุ่งจูอี๊อยู่ กุ่งจูหุ่งซวยก็ให้ทหารจับกุ่งจูอี๊ไปฆ่าเสีย แล้วกาทหารไปถึงบ้านลำจงเตียนบาล

ฝ่ายลำจงเตียนบาลอยู่บนดิก ได้ยินเสียงทหารอื้ออึงมานอกบ้าน สำคัญว่าลำจงปู่หิงบุตรยกทัพกลับมา จึงเชื่อมน่าต่างออกไปดูเหนถังจูหิงขวยกับทหารมาล้อมก็ตกใจ ยืนตลึงทอดใจใหญ่จึงคิดว่า เสียทีไม่รู้เท่ากลศึกถังจูหิงขวยจนทัพจอูแจ้วนกระทั่งจะถึงตัวเข้า ที่ไหนจะสู้ผีมือฆ่าศึกได้ จะหนีไปแต่ตัวผู้เดียว ก็เปนห่วงด้วยมารดาชราอายุถึงแปดสิบเศศแล้ว จะลุกนั่งเดินเหินก็งกงันนัก ถ้าฆ่าศึกจับตัวได้ก็จะฆ่าเสีย จำจะภามารดาหนีไปเมืองตีนด้วยจึงจะได้ แล้วก็รีบแต่งตัวใส่เกราะถือทวนกลับไปอุ้มมารดาออกมา ขึ้นนั่งบนเกวียนแล้วขับเกวียนเอาทวนแทงฝ่าพวกทหารถังจูหิงขวยออกไปทางประตูเมืองได้ ก็รีบขับเกวียนภามารดาหนีไปตามระยะทาง แต่เมืองซองไปเมืองตีนไกลกันสองพันเจ็ดร้อยสามสิบเส้น ถอเพลาเย็นก็ถึงเมืองตีน ถังจูหิงขวยให้ทหารติดตามลำจงเตียนบาลไปไม่ทันก็กลับมาเมือง จัดแจงขุนนางแลชาวเมืองราบคาบแล้ว ให้ไปรับหลานทั้งห้าคนซึ่งอยู่เมืองเชียวกลับมาเมืองซอง ขุนนางทั้งปวงก็ยกถังจูหิงขวยขึ้นเปนเจ้าเมืองซองชื่อซองฮวนถัง ๆ ให้ปูนบำเหน็จทหารผู้มีความชอบตามสมควรแล้ว ตั้งได้ชักผอยเปนไต้หูขุนนางผู้ใหญ่สำหรับดูผิดแลชอบในบ้านเมือง

อยู่มาวันหนึ่งซองฮวนถังออกว่าราชการ จึงถามขุนนางทั้งปวงว่า ลำจงเตียนบาลกับเบงเหกสองคนเปนสัตรูเรา บัดนี้ไปอยู่แห่งใด มีผู้บอกว่าเบงเหกหนีไปอยู่เมืองโอย ลำจงเตียนบาลหนีไปอยู่เมืองตีน ซองฮวนถังแจ้งดังนั้นจึงปฤกษา

กับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่า เราคิดจะให้มีหนังสือสองฉบับไปถึงเจ้าเมืองตีนฉบับหนึ่ง เจ้าเมืองโอยฉบับหนึ่ง ให้เจ้าเมืองโอยจับตัวเบงเหกซึ่งหนีไปอยู่นั้นส่งมาให้เรา แล้วให้เจ้าเมืองตีนจับลำจงเตียนบาลส่งมาเมืองเรา ท่านทั้งปวงจะเหนประการใด ขุนนางทั้งปวงต่างคนก็นิ่งอยู่

ขณะนั้นกังจุมกอผู้เปนหลานของเสียงกัง อายุได้ห้าขวบยืนอยู่ที่นั้นด้วย เมื่อได้ฟังของฮวนกังว่าดังนั้นหัวเราะแล้วจึงว่า ลำจงเตียนบาลนี้ข้าพเจ้าเหนจะหาได้ตัวมาไม่ ซ้องฮวนกังจึ่งถามมกอว่า ทำไมหลานจึ่งรู้เล่า กังจุมกอจึ่งตอบว่า ทหารมีกำลังมาก เหมือนลำจงเตียนบาลนี้ไปอยู่เมืองใด เจ้าเมืองนั้นก็รักอยากจะใคร่ได้ไว้เปนทหารทุกบ้านเมือง ถึงว่าท่านไม่เลี้ยงลำจงเตียนบาลแล้ว เจ้าเมืองตีนก็ชุบเลี้ยงไว้เปนมั่นคง ซึ่งท่านจะให้คนไปนั้นข้าพเจ้าเหนจะเดิรเหนื่อยเปล่า ที่ไหนเจ้าเมืองตีนจะส่งตัวมา ถ้าแม้นท่านมีของกำนันไปให้เจ้าเมืองตีนด้วยเหนจะได้ลำจงเตียนบาลกลับมา

ซ้องฮวนกังได้ฟังคำมกอว่าดังนั้นก็เหนด้วย จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง กับสิ่งของจำเริญทางไมตรี สั่งให้ขุนนางเอาไปให้เจ้าเมืองโอย ๆ รับหนังสือแล้วฉีกผนึกออกอ่านใจความว่า บัดนี้เบงเหกหนีมาอยู่ณเมืองท่าน เบงหกคนนี้เปนคนอกตัญญู คิดทรยศต่อข้าพเจ้า ๆ ได้ความเดือดร้อนนัก ท่านจงเหนแก่ไมตรีด้วยช่วยจับเบงเหกส่งมา โอยอุยกังเจ้าเมืองโอยแจ้งในหนังสือ จึ่งปฤกษาแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เบงเหกหนีร้อนมาพึ่งเอยนแล้ว ครั้นจะจับตัวส่งไปนั้นไม่บังควร

ได้ทูลกังสุนณีซึ่งเป็นหลานโอยอุยกังได้ฟังขุนนางทั้งปวงว่า จึงว่าแก่โอยอุยกังว่า ท่านจะคบคนอกตัญญูไว้ในเมืองนี้ข้าพเจ้าเหนหามีประโยชย์ไม่ แม้นท่านไม่ส่งเบงเหกไปให้เจ้าเมืองของแล้ว เจ้าเมืองของก็คงไกรธแค้นคิดพยาบาทจะยกทัพมาทำศึก เมืองของกับเมืองเราก็จะขาดไมตรีกัน เพราะเบงเหกผู้เดียว ข้าพเจ้าเหนหาต้องการไม่ โอยอุยกังได้ฟังได้ทูลกังสุนณีว่าดีเหนชอบด้วย จึ่งสั่งทหารทั้งปวงให้จับตัวเบงเหกผูกมัดให้มั่นคงส่งให้ผู้ถือหนังสือ คุมไปให้เจ้าเมืองของ ๆ ได้ตัวเบงเหกมาก็ดีใจ จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง กับแก้วอย่างดีเปนของวิเศสมีราคามาก ให้ขุนนางนำไปให้เจ้าเมืองตีน ขุนนางผู้ถือหนังสือไปถึงเมืองตีน จึ่งเอาแก้วเข้าไปเปนของกำนัล แล้วส่งหนังสือให้เจ้าเมืองตีน ๆ รับหนังสือมาอ่านได้ความว่า เจ้าเมืองของมีไมตรีมาถึงเจ้าเมืองตีน ด้วยลำจงเตียนบาลที่หนีมาอยู่ในเมืองตีนนี้เปนคนหยาบช้าคิดขบถ ฆ่าของเสียกังพี่ชายข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าได้ความแค้นนัก ขอเชิญท่านให้คนจับลำจงเตียนบาลส่งมาเมืองของ แม้นนานไปเมื่อน่า เมืองท่านกับเมืองข้าพเจ้ามีกิจธุระราชการแลขัดสนสิ่งใด จะได้ไปมาอาไศรยกันโดยทางไมตรี ตีนของกังแจ้งความแล้ว เหนกับจะได้แก้วของกำนัลก็รับว่าจะส่งตัวลำจงเตียนบาลให้กับเจ้าเมืองของ ผู้ถือหนังสือก็ลากลับไปเมือง เจ้าเมืองตีนจึ่งคิดว่า ลำจงเตียนบาลคนนี้มีกำลังมาก ครั้นเราจะหักหาญให้ไปจับซึ่งหน้าเหนจะไม่ได้ คิดแล้วก็กระซิบสั่งกังจิวเกียดว่า ท่านจงไปพูดจา

เกลี้ยกล่อมลำจงเตียนบาลให้สนิท แล้วท่านจงจับตัวลำจงเตียนบาลโดยอุบายส่งไปเมืองของให้ได้ กังจิวเกียดรับคำออกไปณ บ้านลำจง เตียนบาล แล้วแกล้งอุบายบอก ลำจังเตียนบาลว่า เจ้าเมืองตีนได้ท่านไว้ในเมืองนี้ มีความยินดีเหมือนกับได้หัวเมืองไว้สักสิบเมือง แต่เจ้าเมืองของใช้ขุนนางมาจะขอเอาตัวท่านสักร้อยครั้งแล้ว เจ้าเมืองตีนก็ไม่ส่งไป ด้วยว่าจะเลี้ยงท่านให้เป็นขุนนางนายทหาร เรามาหาท่านทั้งนี้หมายจะฝากตัวท่าน บัดนี้ของฮวนกังเจ้าเมืองของก็พิยาบาทอยู่ให้มีหนังสือมาจะให้ส่งตัวท่านหลายครั้ง ตีนของกังขัดไว้ไม่ส่ง เหนเจ้าเมืองของจะโกรธยกมาทำแก่เมืองตีน ก็หมายจะให้ท่านเป็นแม่ทัพทำศึกกับทหารเมืองของเป็นมั่นคง

ฝ่ายลำจงเตียนบาลได้ฟังดังนั้น เชื่อว่าจะได้เป็นแม่ทัพก็ดีใจนัก จึงว่าตีนของกังเอนตูจะชุบเลี้ยง ข้าพเจ้าก็จะยอมให้ใช้สอยถึงว่าจะตาย กังจิวเกียดได้ฟังดังนั้น จึงหยิบเอาจอกสุรามาถือไว้มือหนึ่ง ๆ ยิดมือลำจงเตียนบาลไว้ยื่นจอกเหล้าให้ลำจงเตียนบาลกิน กังจิวเกียดจึงว่าตั้งแต่วันนี้ไปท่านกับเรารักกันเหมือนพี่กับน้องกว่าจะสิ้นชีวิตร เพลาพรุ่งนี้เชิญท่านไปกินโต๊ะณบ้าน ข้าพเจ้าให้สบาย สักเวลาหนึ่ง ลำจงเตียนบาลก็รับคำ

กังจิวเกียดก็ลามาบ้าน สั่งทหารคนสนิทที่มีกำลังมากห้าสิบคน เตรียมหนังแรดแลหนังโคไว้จะจับลำจงเตียนบาล ครั้นเพลาเช้าลำจงเตียนบาลก็ไปณติกกังจิวเกียด ๆ เชิญให้นั่งที่สมควร พูดจาปราไสเหมือนญาติอันสนิทแล้วยก

โต๊ะมาตั้ง กังจิวเกียดจึ่งเรียกหญิงคนใช้รูปงามที่จัดไว้ ให้ยกสุรามานั่งรินใส่จอกคำนับส่งให้ลำจงเตียนบาล ๆ ชายตาดูหญิงคนใช้ ก็มีใจประหวัดรักรับจอกสุรากินบ่อย ๆ ลำจงเตียนบาลกำลังเมาสุราพูดแก่กังจิวเกียดว่า ข้าพเจ้าเปนคนตกยากจากเมืองมาอยู่ไศรยอยู่ ท่านมีความกรุณานับถือเชิญมากินโต๊ะขอบคุณท่านนัก ถ้าเจ้าเมืองตื่นขุบเลี้ยงข้าพเจ้าได้เปนดีเหมือนท่านว่า ข้าพเจ้านี้มิได้ลืมคุณท่านเลย กังจิวเกียดก็แกล้งพูดว่า ข้าพเจ้ากับท่านก็นับถือกันว่าเปนญาติอันสนิท ท่านจะต้องการทรัพย์เงินทอง แลหญิงรูปงามไปปรนนิบัติข้าพเจ้าก็ไม่ขัดจะได้พึ่งกันไปภายน่า ว่าแล้วพยักหน้าให้หญิงคนใช้รินสุราให้ลำจงเตียนบาลกินเนือง ๆ ลำจงเตียนบาลเมาสุราเหลือกำลังตั้งตัวไม่ตรง ก็ซบหน้าลงนอนหลับอยู่ที่กินโต๊ะไม่รู้สึกสมประดี กังจิวเกียดเหนได้ทีก็ให้ทหารเอาหนังแรดมาห่อตัวลำจงเตียนบาลเข้าแล้ว เอาเชือกหนังโคมัดให้มั่นคง จึ่งให้ไปจับตัวมารดาลำจงเตียนบาลใส่เกวียนกับลำจงเตียนบาลแล้วขับเกวียนรีบไปเมืองซอง

ครั้นมาถึงกลางทางลำจงเตียนบาลล่างเมา ได้สมประดีขึ้นมาดิ้งตัวเตมทีนัก จะดิ้นรนสักเท่าไรหนังแรดก็ไม่หลุดออกจากตัว ทหารทั้งปวงเร่งขับเกวียนไปใกล้ถึงเมืองซอง ลำจงเตียนบาลดิ้นไปจนหนังแรดทลุออกสองแห่ง ภอยื่นมือแลเท้าออกมาได้ ทหารที่กำกับไปก็เอากระบองทุบมือแลเท้าลำจงเตียลบาลจนกระดูกมือเท้าหัก ทหารทั้งปวงก็เอาตัวลำจงเตียนบาลเข้าไปส่งให้เจ้าเมืองซอง แล้วคำนับ

ลาภากันกลับมาเมือง

ของฮวนกังจึงสั่งหงิงขวย ให้เอาตัวเบงเหกกับลำจงเตียนบาล ใส่ครกลงไขลกให้เหลวทำเปนเต้าเจี้ยว บ่าวร้องให้ขุนนางทั้งปวงมาดู จึงสั่งให้ประกาศว่า ถ้าขุนนางผู้ใดไม่สัจซื่อคิดประทุษร้ายต่อเจ้า จะจับตัวมาเชือดเนื้อไขลกทำเต้าเจี้ยวเสีย เหมือนกับลำจงเตียนบาลกับเบงเหกนี้ ครั้นของฮวนกังให้ฆ่าคนทั้งสองเสียแล้ว ยังไม่หายแค้นสั่งทหารให้เอาตัวมารดาลำจงเตียนบาลไปฆ่าเสีย แต่นั้นมาขุนนางในเมืองของเกรงกลัวของฮวนกังนัก ของฮวนกังคิดถึงความชอบเชียวชกได้สิมเมื่อไปช่วยทำศึกเมืองเหา จึงให้หาเชียวชกได้สิมเข้ามาตั้งให้เปนเจ้าเมืองเชียว แล้วคิดถึงฮอต๊กว่าตายด้วยอาชญาซื่อตรงต่อเจ้า จึงเอาลูกหลานฮอต๊กมาตั้งเปนขุนนางในเมืองของสืบแซ่ฮอต๊กต่อไป

ฝ่ายเจ้ฮวนกังเมื่อครองเมืองเจ๊ครั้งนั้น ไม่มีข่าศึกเสี้ยนหนามแล้วค่อยสบายใจ แต่บันดาราชการบ้านเมืองทั้งปวงสิทธิ์ขาดอยู่กับควนตั่งสิ้น อยู่มาวันหนึ่ง เจ้ฮวนกังนั่งกินสุราอยู่กับนางอวยกีภรรยา พูดจาหยอกเอินกันเล่นเปนที่สบาย ขณะนั้นชูเตียวเปนคนสนิทของเจ้ฮวนกังจึงว่า ข้าพเจ้าทำราชการสนองคุณให้ท่านใช้สอยกีนานแล้วยังหามีผิดไม่ แต่นางอวยกีสูหยินนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ให้ใช้สอยสนองคุณเลย บัดนี้คิดอยู่ว่าจะให้นางอวยกีใช้สอยให้สนิทสนม ครั้นจะเข้ามาให้ใช้ก็เปนที่ข้างในเกรงผิดแลชอบอยู่ เจ้ฮวนกังได้ฟังดังนั้น ยิ่งเอนดูชูเตียวมากขึ้นกว่าเก่า ชูเตียวจะพูดจาสิ่งใด

ก็เชื่อถ้อยฟังคำ เจ้ฮวนกุ๋งจะนั่งที่ใดก็เรียกชูเตียวมานั่งเคียงข้าง

ขณะนั้นมีผู้หนึ่งชื่อเอดแหย เปนชาวเมืองหยงหงอ เอดแหยฉลาดในการที่จะตกแต่งสำรับกับเข้า หุงต้มนั้นดีมีรศอร่อยนัก อยู่วันหนึ่ง นางฮวยกีภรรยาเจ้ฮวนกุ๋งป่วย เอดแหยรู้ว่านางฮวยกีเปนไข้ จึ่งเอาของมาห้าสิ่งรวมกัน ทำเปนกับเข้าสิ่งเดียวเรียกว่าเหงาบี๊ อร่อยห้าอย่าง แล้วเอาให้ชูเตียวเปนของกำนัล นางฮวยกีกินเหงาบี๊มีรศอร่อย ทราบไปทั่วกายคลายป่วย นางฮวยกีก็สั่งให้ชูเตียวส่งเหงาบี๊มาให้กินทุกวัน

ชูเตียวเหนเอดแหยเปนคนทำกับเข้ามีฝีมือดังนั้น จึ่งภาเอาตัวเอดแหยเข้าไปให้แก่เจ้ฮวนกุ๋ง ๆ จึ่งถามว่า ท่านทำกับเข้าของกินอย่างดีได้ฤๅ เอดแหยคำนับแล้วจึ่งบอกว่าข้าพเจ้าทำได้บ้าง เจ้ฮวนกุ๋งจึ่งว่า อันเนื้อนกเต่าปลาสารพัดสิ่งของกับเข้าทั้งปวง เราได้กินทุกสิ่งรู้จักรศสิ้นแล้ว แต่เนื้อคนสิ่งเดียวนั้น เรายังหารู้จักรศไม่ เอดแหยได้ฟังดังนั้นก็คำนับลาออกมา ครั้นเพลากลางวันเอดแหยจะใคร่ได้ความชอบ จึ่งออกมาจากบ้านฆ่าเอาเนื้อบุตรทำแกงใส่โถไปคำนับให้เจ้ฮวนกุ๋ง ๆ ก็กินเนื้อนั้นจนหมดโถ จึ่งถามเอดแหย ๆ คุกเข่าลงคำนับแล้วบอกว่าเนื้อคน เจ้ฮวนกุ๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งถามว่า เนื้อคนนี้ท่านได้มาแต่ไหน เอดแหยจึ่งบอกว่า เนื้อบุตรหัวปีข้าพเจ้าอายุได้สามขวบแล้ว ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านอยากจะใคร่รู้รศเนื้อคน ข้าพเจ้าจึ่งฆ่าบุตรเสีย เชือดเอาเนื้อ

มาทำเป็นกับเข้าให้ท่าน เจ๋ฮวนก๋งรู้ดังนั้นก็ยิ่งคิดปลาดใจแล้วจึงว่า ลูกทั้งคนที่เดียวท่านไม่รักดอกฤๅจึ่งฆ่าเสียได้

เอดแหยจึ่งตอบว่า อันธรรมดาบุตรแล้ว ก็ย่อมเป็นที่รักของบิดา แลข้าพเจ้าฆ่าบุตรเสียครั้งนี้ เพราะคิดถึงคุณท่าน ด้วยได้อยู่ในแว่นแคว้นบ้านเมืองท่านเป็นสุขสบาย คำบุราณก็ย่อมว่าไว้ว่า ผู้ใดเป็นข้าเจ้าชีวิตรแล้ว ให้มีกตัญญูซื่อสัจต่อเจ้าจนตัวตาย ข้าพเจ้าจึ่งหาอาไลยถึงบุตรซึ่งเป็นที่รักไม่ เพราะหวังว่าจะพึ่งบุญท่านไปอว่าจะสิ้นชีวิตร. เจ๋ฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึ่งสรรเสริญว่าคนซึ่งจะมีกตัญญูเหมือนอย่างท่านฉนี้หายากนัก แล้วจึ่งสั่งเจ้าพนักงานให้เอาสิ่งของเสื้อผ้าเป็นรางวัลเอดแหยตามสมควร เอดแหยก็คำนับลาไปบ้าน

เจ๋ฮวนก๋งจึ่งเข้าไปในที่อยู่ แล้วเล่าความให้นางฮวยกีฟัง นางฮวนกีก็พลอยชมว่า เอดแหยคนนี้มีความรักใคร่ท่านโดยสุจริต จึ่งฆ่าบุตรซึ่งเป็นที่รักให้ท่านกิน ผู้ใดจะจงรักภักดีเหมือนเอดแหยนั้นข้าพเจ้าเหนหายากอยู่ แล้วเจ๋ฮวนก๋งยิ่งมีความกรุณาเอดแหยมากขึ้นไป ตั้งแต่นั้นก็โปรฎปราณใช้สอยเอดแหยกับชูเตียวสองคน ให้เข้านอกออกในเป็นคนสนิท ไว้เนื้อเชื่อใจทุกประการ ชูเตียวกับเอดแหยเหนว่าเจ๋ฮวนก๋งวางใจใช้สอยก็มีใจกำเริบ

ขณะเมื่อกวนตั๋งได้เป็นตงหูได้สามปี ชูเตียวกับเอดแหยจึ่งคบคิดกันว่า เราจะช่วยกันว่ากล่าวยุยง ให้เจ๋ฮวนก๋งถอดกวนตั๋งเสียจากที่ตงหู เราสองคนจะได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่

ในเมืองเจ๋ ซูเตียวกับเอดเหยกคิดอ่านดังนั้นแล้ว ภากันเข้าไปบอกกับเจ๋ฮวนกั๋งว่า ข้าพเจ้าได้ยินคำบูราณว่า อันประเพณีผู้เป็นเจ้าบ้านภารเมือง ก็ต้องว่าราชการบ้านเมืองตามอย่างธรรมเนียม บัดนี้สารพัดราชการทั้งปวง ก็ตกหอดสิทธิ์ขาดอยู่กับตงหูผู้เดียว เมืองเจ๋นี้เหมือนไม่มีเจ้าเมือง มีแต่ตงหูขุนนางผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าเหนหาบังควรไม่ เจ๋ฮวนกั๋งหัวเราะแล้วจึ่งว่า ตัวเรานี้เหมือนกับคนมือด้วนเท้าด้วน ตงหูนี้เหมือนเปนมือเปนเท้าของเรา ๆ จะต้องการสิ่งใดก็ได้ดังใจนึก ทุกวันนี้เราไว้ธุระราชการกับตงหู แม้นไม่มีตงหูแล้วเราหาเปนเจ้าเมืองได้ไม่ ท่านทั้งสองนี้หาบัญญามิได้ ไม่รู้จักข้อผิดข้อชอบแลสิ่งชั่วดี ซูเตียวกับเอดเหยกก็จนใจไม่ได้ตอบต่อไป

ฝ่ายฉ้อบุนอ๋องเจ้าเมืองฉ้อ เมื่อมีไชยชนะศึกเมืองเตงแล้วยกทัพกลับไปเมือง ตั้งแต่นั้นมาเจ้าเมืองฉ้อก็มีเกียรติยศแลสง่าปรากฏไป บันดาหัวเมืองน้อยใหญ่ฝ่ายตวันตกนั้นก็อ่อนน้อมยอมขึ้นกับเมืองฉ้อเปนอันมาก แต่เมืองชัวนั้นมิได้อ่อนน้อมขึ้นแก่เมืองฉ้อ ด้วยว่าตัวเปนพรรคพวกกับเจ้าเมืองเจ๋ แล้วก็เปนมิตรไมตรีได้ให้ความสัจสัญญากันไว้กับหัวเมืองข้างตวันออกว่า ถ้าแม้นมีสัตรูมาย่ำยีแล้ว ให้มีหนังสือไปถึงกัน จะได้ยกทัพมาช่วยกันกำจัดข่าศึกเสีย เจ้าเมืองชัวได้สัญญาไว้กับหัวเมืองฝ่ายตวันออกดังนั้น จึ่งแขงเมืองอยู่ไม่ไปขึ้นกับเมืองฉ้อ เจ้าเมืองฉ้อคิดจะไปตีแต่ยังมิได้ยกไป

ฝ่ายชอตีเจ้าเมืองชอ กับเซ็กเฮาเจ้าเมืองเซ็ก ยังไม่มีสุหยินภรรยาใหญ่ เจ้าเมืองทั้งสองแจ้งว่า เจ้าเมืองตีนมีบุตรหญิงสองคน เจ้าเมืองทั้งสองให้ขุนนางแต่งของเครื่องคำนับไปขอบุตรีเจ้าเมืองตีน ๆ ยกพี่นางอุยสีให้เจ้าเมืองชอ แล้วยกนางอุยสีให้เป็นภรรยาเจ้าเมืองเซ็ก นางอุยสีอยู่ด้วยเจ้าเมืองเซ็กประมาณสามเดือนเศษ คิดถึงมารดาจึงลาเจ้าเมืองเซ็ก จะไปคำนับเยี่ยมเยียนบิดามารดา เจ้าเมืองเซ็กก็จัดเกวียน แลคนใช้ชายหญิงให้นางอุยสีก็ไปตาม ทางผ่านน่าเมืองชอถอเพลาบ่ายก็หยุดร้อน

เจ้าเมืองชอรู้ข่าวว่า นางอุยสีน้องภรรยามา จึงให้คนออกไปเชิญนางอุยสีเข้ามาในเมือง นางอุยสีคิดจะใคร่เยี่ยมเยียนพี่สาว จึงเข้ามาถึงเมืองชอ ก็เข้าไปคำนับเจ้าเมืองชอณที่ข้างใน เจ้าเมืองชอเหนจริตกิริยารูปร่างนางอุยสีงามนักมีความรักจักใคร่ได้เป็นภรรยา จึงพูดจาเกี้ยวพานนางอุยสีต่าง ๆ นางอุยสีก็โกรธมิทันไล่ถามถึงพี่สาว ด้วยกำลังโทโหไม่คำนับลุกออกมา ภาคนใช้ขึ้นเกวียนไปถึงเมืองตีน คำนับเยี่ยมเยียนบิดามารดาแล้วก็ลากลับมาเมืองเซ็ก จึงเล่าความที่เจ้าเมืองชอพูดจาเกี้ยวพาน ให้เซ็กเฮาผู้เป็นผัวฟังทุกประการ เซ็กเฮาแจ้งความดังนั้นก็โกรธ คิดพยาบาทจะแก้แค้น จึงแต่งหนังสือลับไปถึงฉ้อบุนอ๋องว่า เจ้าเมืองชอคิดการกำเริบตั้งตัวเป็นใหญ่ ไม่อ่อนน้อมต่อไต้อ๋อง แลว่ากล่าวหยาบช้าประมาทหมิ่นไต้อ๋องต่าง ๆ ข้าพเจ้าแจ้งความก็คิดแค้นนัก

ครั้นจะยกไปตีก็เป็นไขเขยกันจะมีผู้ตรหานินทา ด้วยได้เคยไปมาถึงกันอยู่ ข้าพเจ้าคิดว่า จะให้ทัพเมืองฉ้อมาล้อมเมืองเซ็กแล้วข้าพเจ้าจะมีหนังสือไปพ่อล่วง ขอกองทัพเจ้าเมืองซอยกมาช่วย ถ้าเจ้าเมืองซอยกกองทัพมาแล้ว ขอให้ล้อมจับตัวจงได้ ครั้นแต่งหนังสือแล้วเข้าผนึกส่งให้ขุนนางคนสนิท คุมสิ่งของแลเครื่องบรรณาการไปเฝ้าฉ้อบุนอ๋อง ขุนนางคนสนิทก็ไปถึงเมืองฉ้อ ให้ขุนนางนำเข้าเฝ้าถวายสิ่งของกับหนังสือของเจ้าเมืองเซ็ก

ฉ้อบุนอ๋องรับหนังสือ ฉีกผนึกออกอ่านดูแจ้งความแล้วจึ่งสั่งให้เถฉุทก์กองทัพยกไปตั้งค่ายหน่าเมืองเซ็ก แต่กอให้ถิติคังทก์ฦว่าจะตีเมืองเซ็ก เซ็กเฮาจึ่งให้ม้าใช้ถือหนังสือไปขอกองทัพเจ้าเมืองซอ ๆ แจ้งดังนั้นก็ยกกองทัพมาช่วยเจ้าเมืองเซ็ก ครั้นมาถึงเมืองเซ็กจึ่งให้หยุดทหารอยู่นอกเมืองตั้งค่ายยังมิทันแล้ว ฉ้อบุนอ๋องเจ้าเมืองฉ้อก็ขับทหารตีตัดหลังทัพเมืองซอมิให้ทันตั้งตัวได้ ซอตีกับทหารไม่ทันตระเตรียมตัวก็แตกจะหนีเข้าเมืองเซ็ก เจ้าเมืองเซ็กเห็นดังนั้นก็ดีใจให้ทหารปิดประตูเมืองเสีย เจ้าเมืองซอเห็นฆ่าศึกจวนตัวจะเข้าเมืองมิได้ก็ขับเกวียนภาทหารหนีเข้าป่า

ฉ้อบุนอ๋องก็ขับทหารไล่ฆ่าฟันทหารเมืองซอไปถึงตำบลสิบอ้าจับตัวซอตีเจ้าเมืองซอได้ ทหารเมืองซอต่างแตกหนีกระจัดกระจายไปสิ้น เจ้าเมืองฉ้อก็ยกทัพกลับมาพักอยู่น่าเมืองเซ็ก เซ็กเฮารู้ว่าเจ้าเมืองฉ้อจับตัวเจ้าเมืองซอได้สมดังความคิดก็หายที่ความแค้น จึ่งให้แต่งโต๊ะออกมาคำนับฉ้อบุน

อ้องแล้วก็เลี้ยงนายทัพนายกองทั้งปวง ครั้นรุ่งเช้าฝ่ายบุนอ้องก็สั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองฉ้อ เซ็กเฮาก็ตามไปส่งทัพเมืองฉ้อจนยกออกจากแดนเมืองเซ็ก เจ้าเมืองเซ็กก็กลับมาเมือง

ฝ่ายบุนอ้องยกทัพมาถึงเมือง จึ่งให้ทหารคุมตัวซอตีไว้ แล้วให้หาฮกขวันซึ่งเปนทหารเอกมีความชำนาญ ให้เหน็บกระบี่เข้ามาเฝ้า ปฤกษาจะฆ่าซอตีเจ้าเมืองซอ ฮกขวันจึ่งว่าได้อ้องจะฆ่าซอตีเสียนั้น ข้าพเจ้าเหนว่าหัวเมืองทั้งปวง ซึ่งขึ้นอยู่กับเมืองฉ้อจะตกใจกลัวภากันไปขึ้นกับเมืองอื่น ข้าพเจ้าคิดเหนว่า ถ้าปล่อยซอตีกลับไปเมืองซอจะดีกว่า หัวเมืองทั้งปวงก็จะฦๅชาว่าท่านใจดีมิได้ทำโทษแก่ผู้ประทุษร้าย ก็จะชวนกันมาสามิภักดิ์ยอมเปนเมืองขึ้นเปนอันมาก ฝ่ายบุนอ้องก็หาฟังฮกขวันห้ามปรามไม่ ฮกขวันว่ากล่าวทัดทานถึงสี่ครั้ง ฝ่ายบุนอ้องก็ไม่ฟังจะฆ่าซอตีเสียจงได้ ฮกขวันเปนคนไม่ใยมาก ชักกระบี่ออกขึ้นจ้วงฟันบุนอ้องว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าจะว่ากล่าวสิ่งใดท่านก็เชื่อฟัง ทำตามจนได้เปนเจ้าแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าเหนว่าให้ปล่อยเจ้าเมืองซอไปดีกว่า ท่านไม่ฟังจะขืนฆ่าซอตีเสียอีกเล่า ถ้าท่านไม่ฟังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ากับท่านก็คงจะฆ่ากันวันนี้ ฝ่ายบุนอ้องเหนฮกขวันโกรธรู้จักน้ำใจอยู่ว่าเปนคนดื้อดึงก็ไม่โกรธตอบ จึ่งว่ากล่าวเอาใจดีต่อว่าท่านจะให้ปล่อยซอตีไปก็ตามเทิญ

ฮกขวันได้ฟังดังนั้นก็หายโกรธ รู้โทษตัวว่าทำเหลือเกิน จึ่งทิ้งกระบี่เสียลงกราบคำนับฝ่ายบุนอ้องแล้วว่า ข้าพเจ้าทำการทั้งนี้โทษถึงสิ้นชีวิตร ท่านจงลงอาญาข้าพเจ้าเสียตามโทษ

เทิญ ฝ้อบุนอ้องจึ่งว่า เรารู้น้ำใจของท่านอยู่ว่ากตัญญูซื่อตรงต่อเรานัก ท่านคิดเหนสิ่งซึ่งจะเปนประโยชน์แก่เรา ท่านสู้อุส่าห์ทำไม่คิดแก่เหนื่อยยาก เราจึ่งได้ตั้งตัวเปนเจ้า ท่านเหนอารภกซึ่งกวดเราจึ่งห้ามมิให้เราฆ่าชอดี ท่านทำชู่เราทั้งนี้เพราะจะให้ราษฎรง จะให้กลับคิดเสียใหม่เราไม่ถือโทษ ฮกขวันก็ตอบว่า ซึ่งได้อ้องกรุณาด้วยเปนข้าหลวงเดิม ข้าพเจ้าทำผิดท่านยกโทษให้กับข้าพเจ้า ๆ ก็ยังหาพ้นโทษไม่ จะมิลงอาญาตามกฎหมายขุนนางทั้งปวงก็จะดูเยี่ยงอย่าง ฮกขวันก็เอากระบี่ตัดเท้าของตัวขาดออกไปทั้งสองข้าง จึ่งประกาศกับขุนนางทั้งปวงว่า ผู้ใดจะทำประทุษร้ายแก่เจ้าของตัวแล้วจะตัดเท้าเสียสองข้างให้เหมือนเรา

ฝ้อบุนอ้องเหนดังนั้นก็นึกเสียใจจึ่งคิดว่า แต่แรกเราไม่ฟังฮกขวันห้ามปรามจนเกิดเหตุ หากอที่จะเสียทหารดีคนหนึ่งไม่ จึ่งสั่งทหารให้เอาเท้านั้นไปผึงไว้ แล้วสั่งให้หมอเอายามารักษาใส่แผลเจบ ฮกขวันก็หายเปนปรกติแต่เดิรมิได้ ฝ้อบุนอ้องก็ตั้งฮกขวันให้เปนไทเป็ก สำหรับได้ว่ากล่าวนายประตูทั้งปวง ฝ้อบุนอ้องจึ่งว่าให้ชอดีพ้นโทษ แล้วภาเข้ามาแต่งโต๊ะเลี้ยงมีนางบำเรอขับร้อง ให้นางทันสุนออกมานั่งรินสุราให้ชอดีกินเปนที่สบาย ขณะเมื่อกินโต๊ะอยู่นั้น ฝ้อบุนอ้องว่ากล่าวเอาใจชอดีต่าง ๆ แล้วว่า ท่านก็เปนเจ้าบ้านการเมืองมานานแล้วได้เหนผู้หญิงรูปงามยิ่งกว่านางทันสุนที่รินสุราให้กินนี้มีอยู่บ้านไหนเมืองไหนบ้างฤๅไม่

ชอดีมีความพยาบาทเจ้าเมืองเซ็กว่าแกล้งพ่อสวงมาให้

ฝ้อบุนอ๋องจับได้ คิดจะแก้แค้นเจ้าเมืองเซ็ก จึ่งบอกฝ้อบุนอ๋องว่า ข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงรูปงามชื่องานอุยสีภรรยาเจ้าเมืองเซ็ก หญิงในแผ่นดินนี้ไม่มีใครงามเหมือนนางอุยสีภรรยาเจ้าเมืองเซ็กเลยเป็นอันขาด นางอุยสีนั้นงามเปรียบนางในเมืองสวรรค์นางทันสุนคนนี้จะเปรียบนางอุยสีนั้นไกลนักนัก ชอดีสรรเสิญรูปโฉมนางอุยสีไม่สูงไม่ต่ำ ตวงหน้าเป็นนวลน่ารักแก้มนางเหมือนข้าวฮวย คำไทยว่างามเปรียบลูกมะปรางสุกงามจริตกิริยาสารพัดจะดีพร้อม อิสัตรีในใต้ฟ้าไม่มีเสมองามนางอุยสีเลย

ฝ้อบุนอ๋องได้ฟังก็ประหวัดรักใคร่นางอุยสีนัก จึ่งว่าแม้นเราได้นางอุยสีซึ่งงามเหมือนท่านว่านั้น มาเป็นภรรยาสักสิบวันจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตรเลย ชอดีจึ่งตอบว่าซึ่งได้อ๋องจะใคร่ได้นางอุยสีนั้นเหนไม่ยากนัก ด้วยเจ้าเมืองเซ็กก็อยู่ในอำนาจใต้อ๋อง จงตริกตรองอุบายสิ่งใดที่จะได้นางอุยสีโดยง่าย ไม่ต้องทำการรบพุ่งให้คิดอ่านทำตามอุยายนั้นเถิด

ฝ้อบุนอ๋องก็เหนชอบจึ่งว่า ท่านช่วยแนะนางรูปงามให้เราครั้งนี้ขอบคุณท่านยิ่งนัก จงไปครองเมืองให้เป็นสุขเถิด ฉิงบจึ่งมาหาเรา ชอดีดีใจนักครั้นกินโต๊ะแล้วก็ลาฝ้อบุนอ๋องกลับไปเมืองชอ ฝ้อบุนอ๋องตั้งแต่คิดอ่านจะชิงนางอุยสีภรรยาเจ้าเมืองเซ็กมิเป็นอันที่จะกินจะนอน คิดได้อุบายประการหนึ่ง จึ่งจัดแจงทแกล้วทหารยกทัพออกจากเมืองฝ้อไปถึงน่าเมืองเซ็กแล้วหยุดทัพอยู่นอกเมือง ให้ขุนนางเข้าไปบอกเจ้าเมืองเซ็ก ๆ แจ้งความดังนั้น คิดว่าฝ้อบุนอ๋องรัก

ใคร่ก็ดีใจ จึงออกไปคำนับเชิญฉ้อบุนอ๋องเข้าไปในเมืองให้จัดแจงที่ประทับแรมสำหรับฉ้อบุนอ๋อง แลนายทหารทั้งปวงจะได้สำนักอาไศรยตามสบาย แล้วก็สั่งให้แต่งโต๊ะออกมาตั้งเชิญฉ้อบุนอ๋องสิสพสุรา เซ็กเหาจึ่งรินสุราคำนับให้ฉ้อบุนอ๋อง ๆ ให้รับแล้วก็รับถ้วยสุรามาไว้แล้วแกล้งพูดจากับเซ็กเหาว่า เรายกทัพมาจะไปตีเมืองอื่น ภอทางจำเพาะผ่านน่าเมืองท่าน คิดถึงไมตรีซึ่งมีมาต่อกัน เราจึ่งอุส่าห์มาเยี่ยมท่านถึงเมือง ฮูหยินภรรยาใหญ่ของท่านไปไหน จึ่งไม่ให้ออกมารินสุรา ท่านทำทั้งนี้เหมือนไม่นับถือเรา

เซ็กเหาได้ฟังดังนั้นความกลัวอำนาจฉ้อบุนอ๋องจะขัดเคือง จึ่งให้หญิงคนใช้ไปบอกนางอุยสี ๆ แจ้งดังนั้นก็แต่งตัวนุ่งห่มเสื้ออย่างดี ผัดหน้าเกล้ามวยผมแซมดอกไม้ทอง หญิงคนใช้ช่วยประคองออกมา นางอุยสีก็คุกเข่าลงคำนับฉ้อบุนอ๋อง ๆ ก็รับคำนับแล้วก็พูดจาปราไสตามประเวณี เซ็กเหาก็ส่งจอกให้นางอุยสีรินสุราคำนับส่งให้ฉ้อบุนอ๋อง ๆ ชายตาดูรูปร่างนางอุยสี ทั้งจริตกิริยาก็เสงี่ยมงาม ฉ้อบุนอ๋องก็จิงมีความรักเสียวทราบไปทั้งกาย นางอุยสีรินสุราส่งให้ฉ้อบุนอ๋อง ๆ รับจอกสุรามากินแล้วก็ให้พรต่าง ๆ หวังว่าจะมิให้เซ็กเหาระแวงใจ ฉ้อบุนอ๋องเสพสุราอยู่กับเซ็กเหาจนเพลาเอยนก็ลาเซ็กเหามากองทัพคิดจะพาลเอาผิดเซ็กเหา

ครั้นเวลาค่ำลงจึ่งให้หาอุยเจียงกับเตาตันมาสั่งเปนความลับ เตาตันกับอุยเจียงก็รับคำออกมาจัดแจงเตรียมทหารไว้ ครั้นรุ่งขึ้นเพลาเช้าฉ้อบุนอ๋องจึ่งให้คนไปเชิญเซ็กเหา

มากินโต๊ะ เซ็กเหาไม่มีความสงไสยก็มากินโต๊ะณที่อยู่ฝ่อบุนอ๋อง เซ็กเหากับฝ่อบุนอ๋องนั่งกินโต๊ะเสพสุราด้วยกัน ฝ่อบุนอ๋องทำกิริยาเหมือนเมากลอกศีสะแล้วพูดกับเซ็กเหาว่า ทแกล้วทหารเรานี้ได้ทำความชอบไว้กับท่าน แต่ครั้งก่อนท่านยังหาปูนบำเหน็จไม่ บัดนี้ทหารทั้งปวงก็มาถึงเมืองท่านแล้ว เหตุใดท่านไม่จัดแจงสิ่งของมาปูนบำเหน็จรางวัลให้ทแกล้วทหารเราบ้างเล่า เซ็กเหาจึงตอบว่า เมืองข้าพเจ้าก็เปนหัวเมืองน้อยสิ่งของทั้งปวงก็ขัดสนอยู่ ขอทุเลาให้จัดแจงสิ่งของได้มากก่อน จึ่งจะเอาไปปูนบำเหน็จทหารได้อ๋องต่อครั้งหลังตามสมควร ฝ่อบุนอ๋องได้ทีก็ทำกลิงตาไกรธเอามือตบลงที่โต๊ะตวาดเอาเซ็กเหาว่าตัวเปนคนอกัตญญู เมื่อสิ่งของจะให้ทหารเราเท่านี้ก็ยังผัดต่อไปอีก เราก็เปนเจ้าเมืองใหญ่บังอาจขัดคำสั่งให้เราได้อัปยศ ฝ่อบุนอ๋องก็เรียกทหารทั้งปวงให้จับเอาตัวเซ็กเหาไปมัดไว้ อุยเจียงเตาตันก็เข้าไปจับเอาตัวเซ็กเหาออกมาให้ทหารคุมไว้ ฝ่อบุนอ๋องก็เข้าไปหานางอุยสี

ฝ่ายนางอุยสีรู้ข่าวว่าฝ่อบุนอ๋องจับเซ็กเหาก็ตกใจ ถลันฝ่อบุนอ๋องจะจับตัวมิรู้จะไปซ่อนเร้นอยู่แห่งใด ภอหญิงคนใช้วิ่งเข้าไปบอกว่า ฝ่อบุนอ๋องเข้ามาถึงประตูที่ข้างในแล้ว นางอุยสีตกใจตัวสั่นรีบเดินลงจากตึกไปสวนดอกไม้ ฝ่อบุนอ๋องมาถึงนางอุยสีก็วิ่งหนีจะโจนลงบ่อน้ำ ฝ่อบุนอ๋องก็ฉวยคว้าทันที ได้ตัวนางอุยสีสมความคิดแล้ว พูดจาปลอบโลมเอาใจนางอุยสีต่าง ๆ แล้วก็ภามาถองทัพ ฝ่อบุนอ๋องได้นาง

อุยสีเปนภรรยาสมความคิดแล้ว ก็ถอดเชื้อกเหาเสียจากที่เจ้าเมืองเชื้อก ให้ภาเอาลูกหลานพี่น้องไปตั้งบ้านเรือนอยู่ตำบลนีชุย ฝ่ายบุนอ๋องก็ภานางอุยสีขึ้นเกวียนยกทัพกลับมาเมืองฉ้อ ฝ่ายเชื้อกเหาเมื่อต้องกำจัดจากสมบัติไปอยู่ที่ตำบลนีชุยทุกข์ตรอมใจ นางอุยสีแลเสียใจด้วยพลัดพรากจากสมบัติไม่เปนกินเปนนอนจนซูบผอมเหี่ยวแห้งลงทุกวัน เพราะใช้ใจบังเกิดโรครักษาไม่หายเชื้อกเหาก็ตาย

ฝ่ายพระเจ้าจิวลิวอ๋องแรกได้เสวยราชสมบัติ แผ่นดินยังหาราบคาบเปนปรกติไม่ หัวเมืองทั้งปวงก็รบพุ่งฆ่าฟันกันเนือง ๆ บางแห่งก็ตั้งตัวเปนเจ้าเมืองอยู่ไม่มาอ่อนน้อมตามประเวณี พระเจ้าจิวลิวอ๋องให้ทรงพระวิตกไม่สบายพระไทย ครั้นขึ้นปีใหม่เจ๋ฮวนก๋งเจ้าเมืองเจ๋จึงจัดสิ่งของแลเครื่องบรรณาการไปถวายบังคม พระเจ้าจิวลิวอ๋องดีพระไทยนัก จึงตรัสปราไสตามประเวณีแขกเมืองมาเผ้า เจ๋ฮวนก๋งก็ราบถวายบังคมลากลับไปเมือง แล้วปฤกษากับกวนต๋งตงหูว่า เราได้ ท่านไว้สั่ง สอน อนาประชาราษฎร แลทำนุบำรุง การ บ้านเมืองครั้งนี้ บ้านเมืองเราก็อยู่เอยนเปนสุข สเบียงอาหารก็บริบูรณ์ ทั้งทแกล้วทหารก็พร้อมพร้อม เราคิดว่าจะเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวงมาให้เปนพรรคพวกกันเสีย เราจะได้เปนหัวเมืองเอกท่านจะเหนประการใด

กวนต๋งจึ่งตอบว่า ซึ่งท่านคิดดังนี้ข้าพเจ้าเหนไม่สดวกด้วยหัวเมืองทั้งปวงตั้งตัวขึ้นเปนใหญ่ ท่านจะเกลี้ยกล่อมเปนพรรคพวกได้ก็แต่หัวเมืองฝ่ายเหนือ อันเมืองฉ้ออยู่ทิศใต้

แลเมืองจิ๋นอยู่ทิศตวันตกนั้น ข้าพเจ้าเหนเขาจะไม่สมัคเปนพรรคพวกกับท่าน เพราะหัวเมืองเหล่านั้นไม่ตั้งอยู่ในสัตย์ในธรรมทำการหยาบช้ามิเกรงกลัวอาญาพระเจ้าจิวลิวอ๋อง ๆ ก็จะเสื่อมพระเกียรติยศลง หัวเมืองของเล่าก็คิดกลีดกลีดด้วยลำจงเตียนบาลคิดขบถฆ่าของเสียงกุ๋งเจ้าเมืองเสีย ตั้งกุ๋งจูอี๊ขึ้นเปนเจ้าเมืองตามอำเภอใจ ภายหลังกุ๋งจูหิงชวยก็คิดแก้แค้นฆ่าลำจงเตียนบาลกับกุ๋งจูอี๊เสียตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าเมืองอีก พระเจ้าจิวลิวอ๋อง ก็ยังหาได้ประทานตราไปตั้งแต่ง กุ๋งจูหิงชวยให้เปนเจ้าเมืองขึ้นไม่ ขอท่านจงใช้ให้ขุนนางไปเฝ้าพระเจ้าจิวลิวอ๋อง ให้กราบทูลขอตราสำหรับที่เจ้าเมืองมา ท่านจะได้ตั้งกุ๋งจูหิงชวยให้เปนเจ้าเมืองของ แล้วให้กราบทูลขอหนังสือซึ่งจะให้หัวเมืองทั้งปวงมาสาบาลเปนพรรคพวกกับท่านด้วย ถ้าแลได้ตรากับหนังสือรับสั่งมาแล้ว ท่านจงให้เอาหนังสือรับสั่งไปแจ้งกับหัวเมืองทั้งสี่ทิศมาประชุมพร้อมกันณแดนเมืองเจ๋ ถ้าหัวเมืองทั้งปวงมาประชุมพร้อมกันแล้ว ท่านจงให้สัตย์สาบานเปนพรรคพวกพี่น้องกับหัวเมืองทั้งปวงเสียก่อน ภายหลังท่านจึ่งว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวง ให้เอาสิ่งของแลเครื่องบรรณาการไปถวายพระเจ้าตังจิว ให้มีกตัญญูยำเกรงต่อพระเจ้าแผ่นดิน แลหัวเมืองใด ๆ ร่วงโรยลง ท่านจงชักชวนหัวเมืองทั้งปวงไปช่วยทำนุบำรุงให้บริบูรณ์ขึ้น หัวเมืองใดมีจิตรคำเริบเปนเสี้ยนสัตรูแผ่นดินแล้ว ท่านจงชักภาหัวเมืองทั้งปวงไปปราบปรามเสีย ราษฎรทั้งปวงจึ่งจะอยู่เอยนเปนศุข บันดาหัวเมืองทั้งสี่ทิศก็จะว่าท่านมีใจโอบ

อ้อมอารีซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน จะชักชวนกันมาขึ้นกับเมืองเจ๋ เป็นอันมาก เมืองเจ๋ก็จะมีสง่า ท่านจะได้เป็นเมืองเอกขึ้น

เจ๋ฮวนกั๋งเหนชอบด้วย จึ่งให้ขุนนางผู้หนึ่งไปเฝ้าพระเจ้าตังจิว แล้วให้กราบทูลความซึ่งได้ปฤกษากับกวนตั๋งไว้ ขุนนางผู้นั้นก็รับลาเจ๋ฮวนกั๋งไปถึงเมืองตังจิว จึ่งเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจิวลิวอ๋องแล้วกราบทูลว่า บัดนี้เจ๋ฮวนกั๋งเหนว่าแผ่นดินของพระองค์เกิดจลาจลต่าง ๆ จึ่งให้ข้าพเจ้ามาทูลขอหนังสือรับสั่งแลตราสำหรับซึ่งเปนที่เจ้าเมือง ด้วยเจ๋ฮวนกั๋งจะขอรับพระราชทานตั้งกั๋งจูหิงขวยให้เปนเจ้าเมืองของ แลจะให้หาหัวเมืองไปสาบาลเปนพรรคพวกเจ๋ฮวนกั๋ง ๆ จะได้ชักชวนหัวเมืองทั้งปวง ช่วยกันทำนุบำรุง พระองค์ให้รุ่งเรืองด้วยพระเกียรติยศให้ยิ่งขึ้นไป แล้วจะได้ช่วยกันปราบปรามเสี้ยนสัตรูใน แผ่นดินให้ราบคาบเปนปรกติ ราษฎรทั้งปวงจึ่งจะได้เปนศุขสืบไป

พระเจ้าจิวลิวอ๋องแจ้งความมีพระไทยยินดีนัก จึ่งสั่งขุนนางผู้ใหญ่ให้ แต่งตรา สำหรับที่ เจ้าเมือง กับหนังสือ รับสั่งฉบับ หนึ่งเข้าผนึก ส่งให้ขุนนาง เมืองเจ๋ ๆ ได้ตราแลหนังสือรับสั่งแล้วก็ถวายบังคมลารีบมาถึงเมืองเจ๋ จึ่งเข้าไปคำนับส่งหนังสือแลตรานั้นให้เจ๋ฮวนกั๋ง ๆ คำนับหนังสือรับสั่งแล้ว ฉีกผนึกออกอ่านใจความว่า พระเจ้าเมืองตังจิวโปรฎให้เจ๋ฮวนกั๋งเปนผู้ถือรับสั่งเอาตราซึ่งสำหรับเมือง ตั้งกั๋งจูหิงขวยขึ้นเปนเจ้าเมืองของ แล้วให้เชิญตรารับสั่งไปบอกหัวเมืองทั้งปวงให้มาประชุมพร้อมกันณแดนเมืองเจ๋ แล้วให้ทำสัตย์

สาบาลเปนพรรคพวกกับเจ๋ฮวนก๋งให้พร้อมใจกัน ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เอยนเปนสุข เจ๋ฮวนก๋งได้แจ้งความดังนั้นก็ดีใจ จึ่งให้คนเชิญตรารับสั่งไปแจ้งความกับเจ้าเมืองซอง เจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองตัน เจ้าเมืองซอ เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองเตง เจ้าเมืองจอ เจ้าเมืองจู แล้วนัดว่าถึงเดือนญี่แล้วให้หัวเมืองมาประชุมพร้อมกันตำบลบักเหงตามรับสั่ง

เจ๋ฮวนก๋งจึ่งให้หากวนตั๋งเข้ามาปฤกษาว่า ซึ่งหัวเมืองทั้งแปดเมืองมาประชุมกันณตำบลบักเหงครั้งนี้ก็เปนการใหญ่ เราจะต้องเกณฑ์ทหารม้าทหารเกวียนออกไปสักเท่าไรดี กวนตั๋งจึ่งว่าท่านเปนคนเฉื่อรับสั่งอยู่แล้ว ไม่ต้องเกณฑ์ทหารออกไปมาก เราคิดอ่านจะปลูกโรงสำหรับสาบาล ปลูกที่ประทับเจ้าเมืองทั้งปวงไว้สักแปดแห่ง เจ๋ฮวนก๋งจึ่งสั่งให้คนไปปลูกโรงสำหรับรับหัวเมืองทั้งปวงจะได้สาบาลที่ตำบลบักเหง ให้ทำพื้นเปนสามชั้นสูงตั้งหนึ่ง คิดเปนไทยสูงสี่วาสองศอกคืบหกนิ้ว แล้วให้ผูกเพดานผ้าขาวแขวนระย้าแก้วระย้าทองต่าง ๆ พื้นกลางนั้นให้ลาดปูด้วยพรมเจียม จัดตั้งที่พระเจ้าเมืองตังจิวไว้ชั้นบน แล้วแต่งที่นั่งสำหรับเจ้าเมืองทั้งปวงเปนลำดับกันลงมา ให้ตั้งกลองใหญ่แขวนระฆัง แล้วให้ปลูกโรงสำหรับเจ้าเมืองทั้งปวงจะได้ประทับอยู่แรมคืนไว้แปดแห่ง

ฝ่ายก๋งจูหิงชวย เจ้าเมืองซอง แจ้งใน หนังสือ รับสั่งแล้วครั้นถึง เดือนญี่ ก็ยกทัพมา ถึงที่ตำบล บักเหง ก่อนหัว เมืองทั้งปวง เจ๋ฮวนก๋งรู้ข่าวแล้วก็แต่งตัวออกไปรับเจ้าเมืองซองต่างตำนับกัน เจ๋ฮวนก๋งจึ่งเอาตราสำหรับที่เจ้าเมืองให้ก๋งจูหิงชวย

เปนของฮวนกุง ๆ คำนับรับ ตราตั้งแล้วว่า ซึ่งท่าน กราบทูลขอตรามาตั้งข้าพเจ้าเปนเจ้าเมืองซอง ให้มีเกียรติยิ่งศแลสง่าขึ้น ครั้งนี้ขอบคุณท่านนัก เจ้าเมืองทั้งสองพูดจาปราไสกันแล้ว เจ๋ฮวนกุงก็เชิญเจ้าเมืองซองให้ไปสำนักอยู่ณที่ประทับ

ครั้นรุ่งขึ้นวันเช้าเดือนซองกุงเจ้าเมืองตืน จีเค็กเจ้าเมืองจูซอกี๋เจ้าเมืองซอ ต่างก็ยกทแกล้วทหารมาถึงตำบลบักเหง เจ๋ฮวนกุงจึ่งออกไปรับเจ้าเมืองทั้งสามต่างคำนับกันแล้ว ก็เชิญเจ้าเมืองทั้งสามให้สำนักอยู่ณที่ประทับ คอยหัวเมืองทั้งสี่กว่าจะมาพร้อมกัน ครั้นสิ้นเดือนญี่แล้วหัวเมืองทั้งสี่ก็หามาไม่ เจ๋ฮวนกุงจึ่งปฤกษากวนตังว่า หัวเมืองทั้งปวงก็ยังไม่มาพร้อมกัน เราคิดว่าจะเชิญเจ้าเมืองทั้งสี่ที่มาถึงแล้วให้กลับไปก่อน จึ่งจะค่อยนัดหัวเมืองทั้งปวงมาประชุมพร้อมกันใหม่ ให้พร้อมทีเดียวท่านจะเหนประการใด

กวนตังจึ่งตอบว่า ซึ่งท่านคิดทั้งนี้ข้าพเจ้าเหนเปนดำสองอยู่ หัวเมืองซึ่งมาอยู่แล้วก็จะติเตียนนินทาว่าท่านนัดให้มาแล้วกลับไม่สาบาลเล่า ท่านจงทำสัตย์กับหัวเมืองทั้งสี่ก่อนเถิด เจ๋ฮวนกุงก็เหนด้วย จึ่งให้คนไปเชิญหัวเมืองทั้งสี่มาณโรงสาบาล เจ้าเมืองทั้งสี่มาถึงโรงแล้วต่างถวายบังคมที่พระเจ้าเมืองตัวจิว เจ๋ฮวนกุงจึ่งว่าบัดนี้พระเจ้าเมืองหลวงมีรับสั่งให้ข้าพเจ้าชักชวนท่านทั้งปวงมาทำสัตย์กันกับข้าพเจ้า จะได้ช่วยกันทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เยอนเปนศุข แลการซึ่งจะทำสัตย์สาบาลครั้งนี้เปนการใหญ่ จำจะปฤกษากวนตังผู้มีสติปัญญา ให้เปนหัวเมืองเอกขึ้นเมืองหนึ่งจึ่งจะได้ เจ้า

เมืองทั้งสี่จึงว่าข้าพเจ้าทั้งปวงนี้มีสติปัญญาน้อย จะขอมตั้งท่านให้เปนหัวเมืองเอกขึ้น จะได้ช่วยกันทำนุบำรุงแผ่นดินพระมหากระษัตริย์ให้เปนศุขสบาย

เจ๋ฮวนก๋งจึ่งทำบิดพลิ้วอยู่ ยังหายอมเปนเมืองเอกไม่ แล้วจึ่งว่ากับเจ้าเมืองทั้งสี่ว่า เจ้าเมืองซองนี้เปนที่ชื่อสายพระมหากระษัตริย์อยู่ เราจำจะตั้งเจ้าเมืองซองให้เปนหัวเมืองเอกจึ่งจะสมควร เจ้าเมืองซองจึ่งว่าข้าพเจ้าพึ่งได้ครองเมืองใหม่สติปัญญานั้นน้อยนัก จะเปนหัวเมืองเอกนั้นไม่ได้ เจ้าเมืองทั้งปวงก็นิ่งอยู่ ขณะนั้นเจ้าเมืองตันจึ่งว่ากับเจ๋ฮวนก๋งว่า ท่านเปนผู้ถือหนังสือรับสั่ง ๆ ให้ท่านเปนหัวเมืองเอก ถ้าแม้นไม่ยอมเปนเอก นอกกว่าท่านข้าพเจ้าหาเหนผู้ใดจะเปนได้ไม่ เจ๋ฮวนก๋งจึ่งทำอิดเอื้อนอยู่ เจ้าเมืองทั้งปวงจึ่งลุกขึ้นจูงมือเจ๋ฮวนก๋งขึ้นไปชั้นบนให้นั่งที่ตำแหน่งเมืองเอก แล้วให้เจ้าเมืองซองนั่งที่รองลงมาเปนเมืองโท เจ้าเมืองตัน เจ้าเมืองซอ เจ้าเมืองจู ก็นั่งเปนลำดับกันลงมา จึ่งให้ตีกลองแลตีระฆังขึ้น ทั้งห้าหัวเมืองต่างคำนับทำสัตย์สาบาลเปนพี่น้องกัน

กวนตั่งก็ขึ้นไปชั้นบนคำนับแล้วว่ากับเจ๋ฮวนก๋งว่า เจ้าเมืองห่อ เจ้าเมืองเตง เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองจอ ทั้งสี่เมืองนั้น ขัดรับสั่งพระเจ้าเมืองหลวงหามาประชุมให้พร้อมกันไม่ ท่านจงชักชวนหัวเมืองทั้งปวงไปปราบปรามหัวเมืองทั้งสี่เสียจึ่งจะชอบ เจ๋ฮวนก๋งจึ่งว่ากับเจ้าเมืองทั้งสี่ว่า เมืองข้าพเจ้านี้ทแกล้วทหารก็ไม่พรักพร้อม ขอเชิญท่านทั้งสี่เมืองยกทัพไปช่วยปราบปรามหัวเมืองทั้งสี่ด้วย เจ้าเมืองตัน เจ้า

เมืองซอ เจ้าเมืองจู ก็รับคำเจ๋ฮวนก๋ง แต่เจ้าเมืองซองนั้นนิ่งอยู่ไม่ว่าประการใด ครั้นเพลาค่ำเจ้าเมืองทั้งปวงกลับไปที่อาไศรย ซองฮวนก๋งจึ่งแจ้งความกับไต้ซกผอยผู้เปนขุนนางผู้ใหญ่ว่า วันนี้เรากับเจ้าเมืองทั้งสามตั้งเจ๋ฮวนก๋งให้เปนหัวเมืองเอกขึ้น บัดนี้เจ๋ฮวนก๋งชักชวนเรากับหัวเมืองทั้งสามจะให้ยกทัพไปช่วยปราบปรามหัวเมืองซึ่งขัดรับสั่ง เราก็ไม่รับคำเจ๋ฮวนก๋ง แต่เจ้าเมืองทั้งสามนั้นเขารับคำเจ๋ฮวนก๋งหมด

ไต้ซกผอยจึ่งว่าซึ่งเรายกมาทั้งนี้ เพราะจะรับตราตั้งเปนที่เจ้าเมือง ใช่จะมาเปนพรรคพวกกับเจ้าเมืองเจ๋หามิได้ เราคิดอ่านยกหนีไปเมืองซองเถิด ซองฮวนก๋งจึ่งสั่งทหารทั้งปวงให้ตระเตรียมตัวไว้พร้อมกัน ครั้นเวลาตีสิบเอ็ดเจ้าเมืองซองก็ยกทหารหนีไปจากแดนเมืองเจ๋ เจ๋ฮวนก๋งแจ้งความว่าเจ้าเมืองซองยกหนีไปเมืองก็ไกรย จะให้ตั้งชุนฉิวยกทหารไปตามตี กวนตั๋งจึ่งห้ามว่า ถ้าท่านให้ตั้งชุนฉิวยกทัพติดตามไปตีเจ้าเมืองซองแล้วท่านจะเสียสัตย์ ถ้าแม้นจะยกไปตีเมืองซองให้ได้ ท่านจงใช้คนไปทูลขอกองทัพพระเจ้าเมืองหลวงยกไปด้วยหัวเมืองทั้งปวงจะได้เหนว่าท่านยกทัพเพราะมีรับสั่งใช้ ประการหนึ่งความสัตย์ซึ่งท่านได้สาบาลไว้ก็ไม่เสีย อันการซึ่งจะไปตีเมืองซองนั้นข้าพเจ้าเหนว่าทางพานจะไกล เรายกไปปราบปรามหัวเมืองทั้งสี่เสียก่อน จึ่งจะไปตีเมืองซองต่อครั้งหลัง เจ๋ฮวนก๋งก็เหนด้วย จึ่งสั่งให้ตระเตรียมทหารทั้งปวงพร้อมแล้วก็ยกทัพออกจากเมืองเจ๋ เจ้าเมืองตีน เจ้าเมืองซอ เจ้าเมืองจู ต่างก็ยกทัพสมทบไปด้วย เดินกระบวน

ทัพไป ตามระยะทาง เป็นหลายวัน ถึงที่ตำบลจีชุยแดน เมืองพ่อ แล้วให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ เจ๋ฮวนก๋งจึงให้กวนตั่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งส่งให้ม้าใช้เอาไปให้เจ้าเมืองพ่อ

ฝ่ายพ่อของก๋งเจ้าเมืองพ่อแจ้งความว่า เจ๋ฮวนก๋งกับเจ้าเมืองทั้งปวงยกทัพสมทบกันมาอยู่ณตำบลจีชุยก็ตกใจ จึงปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาษาเราออกไปรบกับทหารเมืองเจ่ได้ ขณะนั้นองจีเคงหุจึงรับอาษาว่า ข้าพเจ้าจะขอยกทหารออกไปรบกับทหารเมืองเจ่ดูสักครั้งหนึ่ง ซีเป๊กจึงห้ามองจีเคงหุว่า ซึ่งท่านจะยกทัพออกไปรบกับเมืองเจ่นั้นเราเหนไม่ได้ พ่อของก๋งจึงถามซีเป๊กว่า ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะสู้รบกับทหารเมืองเจ่ได้เล่า ซีเป๊กก็ตอบว่าเจ้าเมืองเจ่นี้เลี้ยงคนดีไว้คนหนึ่ง ชื่อว่ากวนตั่ง ๆ คนนี้มีสติปัญญามากนักคนในพิภพหามีผู้ใดเสมอไม่ กวนตั่งนั้นเปนผู้สำหรับทำนุบำรุงบ้านเมืองเจ่ให้อยู่เอยนเปนสุข แล้วจัดแจงสารพัดการบ้านเมือง แลสั่งสอนทแกล้วทหารทั้งปวงให้รู้จักอย่างธรรมเนียมในการกระบวนศึก อนึ่งเจ้าเมืองเจ่เปนผู้ถือหนังสือรับสั่งพระเจ้าเมืองหลวงให้ชุมนุมหัวเมืองทั้งปวงตำบลปักเหงให้ทำสัตย์สาบาลเปนพรรคพวกกับเจ๋ฮวนก๋ง ๆ ก็ได้เปนเมืองเอกขึ้น แล้วชักชวนหัวเมืองทั้งปวงไปช่วยกันปราบปรามหัวเมืองซึ่งขัดรับสั่ง เจ๋ฮวนก๋งก็มีเกียรติยศเปนอันมาก ซึ่งท่านไม่ไปทำสัตย์กับเจ้าเมืองเจ่นั้นก็เปนข้อขัดรับสั่งเหมือนหากตัญญูต่อเจ้าชีวิตรไม่ ข้าพเจ้าคิดว่าให้มีหนังสือออกไปลุกะโทษยอมสาบาลเปนพรรคพวกเจ๋ฮวนก๋ง ก็เหนเจ๋ฮวนก๋ง

จะไม่ทำอันตรายแก่เมืองเรา คงจะยกทัพกลับไปเป็นมั่นคง

พ่อจงกังได้ฟังซีเปกว่าดังนั้นก็เห็นด้วย แต่ยังไม่ทันที่จะให้ออกไป ภอม้าใช้เมืองเจ้เอาหนังสือเข้าไปคำนับส่งให้พ่อจงกัง ๆ รับหนังสือแล้วฉีกผนึกออกอ่านได้ใจความว่า พระเจ้าตั้งจิวมีรับสั่งให้เรานัดหัวเมืองทั้งปวง ไปประชุมถือทำสัตย์ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ช่วยกันทำนุบำรุงแผ่นดิน ซึ่งท่านขัดรับสั่งดังนั้น ท่านหาเกรงอาญาพระเจ้าเมืองหลวงไม่ฤๅ ถ้าแม้นท่านไม่มารับผิดโดยดี เราจะขับทหารทั้งปวงเข้าเหยียบเมืองท่อ จะจับตัวฆ่าเสียตามรับสั่ง พ่อจงกังแจ้งในหนังสือดังนั้นก็เห็นว่าโทษตัวผิดจริง จึ่งสั่งซีเปกให้แต่งหนังสือตอบออกไปฉบับหนึ่งเป็นใจความว่า เมื่อพระเจ้าเมืองหลวงมีรับสั่งให้ท่านนัดประชุมหัวเมืองทั้งปวง ณตำบลปีฉะนั้น ข้าพเจ้าขัดรับสั่งมิได้ไปทำสัตย์โทษข้าพเจ้าก็ผิดแล้ว ข้าพเจ้ามีความวิตกนักด้วยยังหาได้ลูกโทษตัวไม่ ขอเชิญท่านจงยกทัพกลับไปที่ตำบลอ๊อตอ แดนเมืองท่านเถิด ข้าพเจ้าจะยอมยกไปทำสัตย์ตามรับสั่ง ครั้นซีเปกแต่งหนังสือแล้วก็ส่งให้ขุนนางออกไปคำนับให้เจ้สวนกัง ๆ แจ้งในหนังสือแล้วก็ยินดีนัก จึ่งสั่งให้เลิกทัพกลับมาณตำบลอ๊อตอ

ฝ่ายเจ้าเมืองพีน เจ้าเมืองซอ เจ้าเมืองจู ต่างก็ยกทัพกลับไปเมือง เจ้สวนกังจึ่งสั่งพวกทหารให้ปลูกโรงสำหรับสามาคมขึ้นสามชั้น แล้วให้ห้อยย้อยเครื่องทองต่าง ๆ ให้ทำบันไดเจ็ดขั้น บนโรงนั้นให้ตั้งกลองไว้ตามธรรมเนียมแล้ว ให้ตั้งโต๊ะไว้วางกระถางไว้ชั้นบน แลลี่มุมโรงนั้นให้

ทหารถือธงเขียวธงแดงธงดำธงขาวไว้ทั้งสี่มุม จึงให้เอาธงเหลืองมาจากฉกอักษรลงไว้ว่าเป็นเอก แล้วเอาไปปักไว้น่าโรงริมบันได ให้ตังกวยแหยเป็นพนักงานรับแขก ครั้นจัดแจงโรงพร้อมแล้วเจ่ฮวนก๋งจึ่งสั่งตังกวยแหยว่า ถ้าเจ้าเมืองพ่อมาถึงแล้วให้ขึ้นบนโรงแต่นายคนหนึ่งบ่าวคนหนึ่ง นอกกว่านั้นให้อยู่แต่นอกโรง

ฝ่ายพ่อจงก๋งจึ่งสั่งจออวยไต้หู ให้จัดแจงทแกล้วทหารพร้อมแล้ว ก็ยกทัพตามเจ่ฮวนก๋งมาถึงตำบลอ๊อตอ จึ่งให้หยุดพักทหารทั้งปวงไว้ พ่อจงก๋งก็แต่งตัวตามยศอย่างเจ้าเมืองแล้วจะเข้าในโรงที่จะทำสัตย์ จออวยจึ่งแต่งตัวใส่เกราะถือกระบี่จะเข้าไปกับพ่อจงก๋ง ๆ ก็ภาจออวยเข้าไปณโรง ตังกวยแหยจึ่งเชิญพ่อจงก๋งให้ขึ้นบันไดแล้วห้ามจออวยว่า วันนี้นายท่านจะสาบาลเป็นไมตรีด้วยกันกับนายเราแล้ว เหตุใดท่านจึ่งถือกระบี่เข้ามาด้วย จงวางกระบี่เสียก่อนจึ่งขึ้นไปบนโรง จออวยได้ฟังตังกวยแหยห้ามดังนั้นเดือดหน้าแดงขึ้นมาจึ่งร้องตวาดว่าทำไมกับเรา ถึงถือกระบี่มาผู้เดียวหาทำอันตรายใครได้ไม่ กระบี่นี้เราถือมาสำหรับจะได้ป้องกันไภยเจ้านายเราต่างหาก ตังกวยแหยได้ยินดังนั้นก็นิ่งอยู่ จออวยจึ่งตามพ่อจงก๋งขึ้นไปบนโรง เจ่ฮวนก๋งก็เชิญพ่อจงก๋งให้นั่งที่สมควรแล้วต่างคนก็คำนับกัน จึ่งให้ตีกลองขึ้นสามที ก๋งชุนสิบผองจึ่งหยิบเอาถ้วยหยกซึ่งใส่โลหิตกับสุราปนกันนั้น เข้าไปคุกเข่าคำนับเชิญเจ้าเมืองทั้งสองให้จุดธูปเทียนสาบาลกัน

ฝ่ายจออวยก็ตรงเข้าไปจับเอามือเสื้อเจ่ฮวนก๋ง เจ้อกระบี่

ขึ้นเป็นที่จะพึ่งเจ้ฮวนกิ๋ง ๆ ก็ตกใจจึ่งถามจออวยว่า ท่านไม่ท่านจึ่งคิดทำอย่างนี้ จออวยจึ่งตอบว่าเมืองเจ๋กับเมืองพ่อนี้เดิมเป็นฆ่าศึกรบพุ่งฆ่าฟันกันมาหลายครั้งแล้ว บัดนี้ท่านเป็นผู้ถือหนังสือรับสั่งพระเจ้าเมืองหลวง ได้ประชุมหัวเมืองทั้งปวงให้สาบาลเป็นพรรคพวกกันกับท่านแล้ว ท่านได้ชักชวนหัวเมืองทั้งปวงไว้ว่า เมืองใดร่วงโรยลงจะช่วยทำนุบำรุงขึ้น เมืองใดกำเริบเป็นเสี้ยนหนามแผ่นดินจะช่วยกันปราบปราม บัดนี้เมืองพ่อก็ร่วงโรยลง เหตุไฉนท่านจึ่งไม่ช่วยทำนุบำรุงเมืองพ่อบ้างเล่า

เจ้ฮวนกิ๋งจึ่งถามว่าจะต้องประสงค์สิ่งใด จออวยก็บอกว่าแต่ครั้งก่อนนั้นท่านยกทหารไปตีเมืองนำภีกับนาที่ตำบลบุนเอียงของเจ้าเราไว้ได้ ราษฎรชาวเมืองก็ขัดสนที่จะทำไร่ไถนาเลี้ยงชีวิตร ถ้าแม้นท่านคืนเมืองนำภีกับตำบลบุนเอียงคืนให้เรา ๆ จึ่งจะให้เจ้าเราจุดธูปเทียนสาบาลกับท่าน เจ้ฮวนกิ๋งก็รับคำจออวยว่า เราจะคืนเมืองนำภีกับนาที่ตำบลบุนเอียงให้เจ้าท่าน แล้วจึ่งเรียกไจเจียงซึ่งเป็นผู้สำหรับทำบาญชีเมืองขึ้นแล้วไว้นาเข้ามาสั่งว่า ท่านจงเอาบาญชีเมืองนำภีกับนาที่ตำบลบุนเอียงนั้นกลับคืนให้เจ้าเมืองพ่อเสียเถิด ไจเจียงก็รับคำเจ้ฮวนกิ๋ง จออวยได้ฟังดังนั้นก็วางกระบี่เสีย จึ่งคุกเข่าคำนับขอโทษเจ้ฮวนกิ๋ง ๆ ก็ยกโทษให้จออวย จึ่งรับเอาถ้วย หยก ซึ่งใส่สุราปนโลหิตนั้นมา จากมือ กิ๋งซุน สับผองแล้วส่งให้เจ้าเมืองเจ๋ ๆ กับเจ้าเมืองพ่อก็กินสุราปนโลหิตแล้วจึ่งจุดธูปสาบาลเป็นพี่น้องกัน ครั้นเสร็จการสาบาลแล้วเจ้ฮวน

กังจึ่งสั่งให้แต่งโต๊ะออกมาเลี้ยงเจ้าเมืองพ่อ ๆ กับเจ๋ฮวนกัง นั่งกินโต๊ะเสพสุราพูดจากันเป็นที่สบาย ครั้นเลี้ยงโต๊ะกันแล้ว เจ้าเมืองพ่อก็ลาเจ๋ฮวนกังยกทัพกลับไปเมือง

ฝ่ายเจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองจอ แจ้งความว่าเจ้าเมืองพ่อยอมไปสาบาลเป็นพรรคพวกกับเจ้าเมืองเจ๋ฌตำบลอ๊อตอ เจ้าเมืองโอยเจ้าเมืองจอจึ่งมีหนังสือไปถึงเจ้าเมืองเจ๋จะขอทำสัตย์ด้วย เจ๋ฮวนกังแจ้งหนังสือแล้วก็ดีใจ จึ่งสั่งกับผู้ถือหนังสือทั้งสองหัวเมืองว่า เราจะยกทัพไปตีเมืองของเสียก่อน แล้วจึ่งจะกำหนดวันคืนสาบาลด้วยเจ้าเมืองจอทีหลัง ฝ่ายคนใช้ต่างก็คำนับลาเจ๋ฮวนกังกลับไปเมือง เจ๋ฮวนกังจึ่งสั่งขุนนางผู้หนึ่งว่าท่านจงไปเฝ้าพระเจ้าตังจิวแล้วจงกราบทูลว่า เจ้าเมืองของขัดรับสั่งหาซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเมืองหลวงไม่ ให้กราบทูลขอกองทัพหลวงยกไปช่วยปราบปรามเจ้าเมืองของเสีย ขุนนางผู้นั้นก็คำนับลาเจ๋ฮวนกังแล้ว ก็รีบไปถึงเมืองตังจิวแล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจิวลิวอ๋อง กราบทูลความตามคำเจ๋ฮวนกังสั่งมาทุกประการ

พระเจ้าจิวลิวอ๋องแจ้งความดังนั้น ทรงพระโกรธเจ้าเมืองของนัก จึ่งสั่งตันนี่ได้หูเป่าแม่ทัพยกไปสมทบกับกองทัพเจ้าเมืองเจ๋ ๆ จะได้ยกทัพไปปราบปรามเจ้าเมืองของให้ราบคาบ ตันนี่ได้หูรับสั่งแล้วก็กราบถวายบังคมลา ออกมาจัดแจงทหารยกทัพออกจากเมืองหลวง เดิรเป็นกระบวนทัพตามระยะทางไปเมืองเจ๋ ๆ แจ้งว่าพระเจ้าเมืองหลวงให้ได้หูตันนี่ยกทัพมาช่วยตีเมืองของก็มีความยินดีนัก จึ่งตระเตรียม

ทแกล้วทหารพร้อม คอยหาฤกษ์ที่จะยกทัพไป ฝ่ายม้าใช้ที่เจ้าเมืองตีน เจ้าเมืองจอ เข้าคำนับแจ้งว่า เจ้าเมืองจอยกทัพมาจะอาษาเป็นทัพหน้าไปช่วยตีเมืองซอง เจ่ยวนกุ่งจึ่งสั่งกวนตั่งตงหูว่า ท่านจึงยกทหารออกไปสมทบกับเจ้าเมืองตีน เจ้าเมืองจอ เสร็จแล้วจงภากันยกทัพเป็นทัพหน้าล่วงไปก่อนเราเถิด กวนตั่งก็คำนับลาออกมาจัดทหารเกวียนแลทหารม้าพร้อมแล้ว จะเอานางเจงลีแซผู้เป็นภรรยาน้อยนั้นไปด้วย นางเจงลีแซคนนี้เป็นคนรักใคร่ของกวนตั่งนัก แล้วก็มีสติปัญญารู้หนังสือกุลชิ้ง แม้นกวนตั่งจะยกทัพไปทำศึกทิศใด ๆ ก็ต้องเอานางเจงลีแซนั้นไปด้วย ได้ช่วยคิดอ่านทำการศึกทั้งปวง กวนตั่งจึ่งภานางเจงลีแซขึ้นเกวียนแล้วก็ยกทัพออกจากเมืองเจ๋ ไปสมทบกับทัพเจ้าเมืองตีนเจ้าเมืองจอแล้ว จึ่งภากันยกเป็นทัพหลวงไปตามระยะทาง

ฝ่ายเจ่ยวนกุ่งครั้นได้ฤกษ์ดีก็ยกทัพออกจากเมืองเจ๋ ตันนีโต้หูก็ยกสมทบไปด้วย กวนตั่งเมื่อยกไปถึงเขาลีสานเห็นคนเลี้ยงวัวผู้หนึ่ง ใส่กังเกงสั้นเสื้อเก่าหมวกขาดเลี้ยงวัวอยู่ริมเชิงเขาเอามือเคาะเขาวัวร้องเพลง กวนตั่งขี่มาอยู่บนเกวียนดูรูปร่างคนเลี้ยงวัวนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญา จึ่งใช้คนให้เอาเข้ากับสุราไปให้คนเลี้ยงวัวกิน

ฝ่ายคนเลี้ยงวัวจึ่งว่ากับผู้เอาเข้ากับสุราไปให้นั้นว่า ข้าพเจ้าจะใคร่ได้พบพูดกับท่านตงหูผู้เป็นแม่ทัพสักสองสามคำ คนใช้จึ่งว่าเกวียนท่านตงหูนั้นไปไกลแล้ว คนเลี้ยงวัวจึ่งว่า ข้าพเจ้าจะสั่งท่านไปด้วยให้บอกกับท่านตงหูว่า เฮาเฮาฮูเปะจุย

จะได้ฤาไม่ได้ คนใช้ก็รับคำคนเลี้ยงวัวกลับมาแจ้งความกับกวนตังตงหูว่า คนเลี้ยงวัวนั้นสั่งข้าพเจ้ามาให้บอกกับท่านว่า เฮาเฮาฮูเปะจุย กวนตังได้ฟังดังนั้นคิดยังไม่ออกหารู้ว่าเขาว่ายังไรไม่ จึงถามนางเจงลีแซ ๆ ก็บอกว่าข้าพเจ้าได้ฟังคำโคลงบูราณว่า เฮาเฮาฮูเปะจุย ชกชกจือหือกุนไล เตียนอัวอัวเจียงอันถือ แปลว่าน้ำแห่งใดใสบริสุทธิ์อยู่แล้ว ปลาหารู้ที่จะไปหาอาหารกินได้ไม่ เพราะกลัวว่าคนจะเหนตัวจะจับเอาไปฆ่าเสีย ต้องสู้ลำบากหลบตัวอยู่ แม้นมีคนเอาอาหารมาให้กินแล้วปลานั้นก็ได้อยู่สุขสบาย

นางเจงลีแซจึงว่าต่อไปว่า คนเลี้ยงวัวผู้นี้ข้าพเจ้าเหนว่าจะมีสติปัญญามาก จะออกตัวทำราชการอยู่ แต่ว่าหาผู้ใดจะเปนที่พึ่งแก่ตัวไม่ จึ่งแกล้งกล่าวโคลงมาให้ท่านฟัง เพราะจะให้ท่านแจ้งว่าตนมีสติปัญญา กวนตังได้ฟังดังนั้นก็หยุดเกวียนไว้ จึ่งให้คนไปหาตัวคนเลี้ยงวัวเข้ามาถึงน่าเกวียน คนเลี้ยงวัวก็ยืนยกมือขึ้นคำนับกวนตัง ๆ จึ่งถามว่าท่านนี้อยู่บ้านไหนเมืองไหน คนเลี้ยงวัวจึ่งบอกว่าข้าพเจ้าชื่อเลงเซ็กอยู่แดนเมืองโอย กวนตังจะใคร่ทดลองดูสติปัญญาเลงเซ็กจึ่งแกล้งถามกลศึกกลความต่าง ๆ เลงเซ็กก็บอกได้ทุกประการ กวนตังจึ่งว่าคนมีสติปัญญาอย่างท่านฉนี้ หาควรที่จะตกระดำลำบากไม่ เรามาพบท่านวันนี้เปนวาสนาของท่านซึ่งจะพ้นความลำบาก แล้วเปนบุญของเจ้านายเราจะได้ช่วยกันทำนุบำรุงบ้านเมือง เจ้ายวนกังนายเรานั้นอีกสองวันจะยกมาถึง ครั้นเราจะท่าอยู่ก็จะช้าการไป เราจะเขียนหนังสือให้ท่านไว้เปนสำคัญ

แม้นเจ้าสวนกุ้งยกทัพมาถึงที่นี้แล้ว ท่านจงเอาหนังสือซึ่งเราเขียนนั้นให้เจ้าสวนกุ้ง ๆ ก็จะดีใจคงจะเอาตัวท่านชุบเลี้ยงไว้เป็นขุนนาง เลงเซ็กได้ฟังดังนั้นก็ดีใจจึงรับเอาหนังสือมาใส่กลีบเสื้อไว้แล้วลาคำนับลาถวนต่งกลับมาเลี้ยงวัวอยู่ ถวนต่งก็ยกทัพล่วงระยะทางไป

ครั้นครบสามวัน เจ้าสวนกุ้งก็ยกทัพมาถึงริมเขาลิสาน เลงเซ็กเห็นเจ้าสวนกุ้งยกทัพมา ก็จูงวัวออกมายืนอยู่ริมทาง แล้วร้องโพลง ในคำโพลงนั้นว่าแผ่นดินทุกวันนี้ มีแต่เกิดรบพุ่งฆ่าฟันกันเป็นอันมาก เปรียบเหมือนคลื่นในพระมหาสมุท ตัวราษีมีอุปมาเหมือนปลาลือหือตัวน้อยอาไศรยอยู่ในชอกศิลา ครั้นคลื่นใหญ่ซัดมาสิปลาทั้งปวงก็แตกกระจัดกระจาย ปลาลือหือสิ้นที่อาไศรยจะพลอยตายเสียเปล่า สงสารแต่ตัวเราเป็นคนบุญน้อยเกิดมาไม่ทันพระเจ้าเจ้ยวอ๋อง พระเจ้าซุนเต้ ถ้าเราเกิดมาทันแผ่นดินพระมหากระษัตริย์ทั้งสองพระองค์นั้นแล้ว จึ่งจะมีความสุขสบายเป็นอันมาก ทุกวันนี้แสนบ้าบากยากจน มีแต่กางเกงสั้นเสื้อเก่าหมวกขาดเท่านี้ แล้วยังต้องทรมานตัวอยู่แต่เช้าจนเอยนจึ่งจะได้กินเข้า ต่อเพลากลางคืนจึ่งจะได้ไล่วัวเข้าบ้าน ยิ่งคิดก็ยิ่งมืดเหมือนเพลากลางคืน เมื่อไรหนอจะได้พบสว่างบ้าง

เจ้าสวนกุ้งได้ฟังคนเลี้ยงวัวร้องเพลงดังนั้นปลงใจ จึ่งให้คนไปเอาตัวคนเลี้ยงวัวเข้ามาตรงหน้าเกวียนแล้ว ก็ถามว่าท่านชื่อไรอยู่บ้านไหนตำบลไหน เลงเซ็กคำนับแล้วจึงบอกว่าข้าพเจ้าชื่อเลงเซ็กอยู่บ้านบ่าแตนเมืองโอย เจ้าวนกุ้งจึงว่า

บัดนี้พระเจ้าเมืองหลวง มีรับสั่งไปรฏให้เรงมาชักน้ำหัวเมืองทั้งปวง ไปช่วยกันปราบปรามหัวเมืองเลี้ยนสัตรูแผ่นดินเสีย ให้ราบคาบ ราษฎรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุขเหมือนต้นไม้เมื่อเทศกาลฤดูฝน ก็จะแตกแขนงออกเป็นลำก้านและดอกลูกงามบริบูรณ์ ท่านเป็นแต่คนเลี้ยงโคร้องเพลงสรรเสริญกระษัตริย์ทั้งสองพระองค์นั้นว่าบำรุงแผ่นดินเป็นสุขนั้น ราษฎรหัวเมืองทั้งปวงเป็นสุขประการใดบ้าง

เลงเซ็กจึ่งตอบว่า ข้าพเจ้าได้ฟังท่านแต่ก่อนเล่าสืบกันมาว่า เมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าเจียวอ๋อง และพระเจ้าชุนเต็นนั้น หัวเมือง ทั้งสี่ทิศต่างก็มีอัญญูยำเกรงต่อพระมหากระษัตริย์มิได้คิดประทุษร้ายรบพุ่งฆ่าฟันกัน เมืองหลวงและหัวเมืองทั้งปวงก็เป็นที่สนุกสบาย ครั้นถึงกำหนดห้าวันฝนตกครั้งหนึ่ง ถึงสิบวันลมพัดครั้งหนึ่ง อนาประชาราษฎรทั้งปวงซื่อสัตย์ต่อกันทั่วทั้งแผ่นดิน ซึ่งท่านจะยกทัพไปปราบปรามหัวเมืองทั้งปวงให้ราบคาบสิ้นเสี้ยนหนามนั้น ข้าพเจ้าเห็นยังไม่ปรกติ เพราะหัวเมืองทั้งปวงมานะจะตั้งตัวเป็นใหญ่ ต่างยกทัพไปทำศึกรบพุ่งกันเนือง ๆ ไปดังนี้ อนาประชาราษฎรทั้งปวงจะมีความสุขสบายมาแต่ไหน

เจ้ยวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึ่งสั่งทหารทั้งปวงให้จับเอาตัวเลงเซ็กมัดไปฆ่าเสีย ทหารทั้งปวงก็เข้าจับเอาตัวเลงเซ็ก ๆ ก็มิได้ย่อท้อต่อความตาย แล้วแหงนดูฟ้าจึ่งถอนใจใหญ่ว่า เมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าเกียดอ๋อง เลงหวังผู้มีสติปัญญาก็ต้องตาย ครั้งแผ่นดินพระเจ้าตั๋วอ๋องเล่า ฆ่าบีกัน

ซึ่งกตัญญูต่อแผ่นดินเสีย ครั้นมาแผ่นดินนี้ผู้สัตย์ซื่อสุจริตก็จะพลอยตายตามท่านทั้งสองไป

กังขุนสิบผองได้ยินดังนั้น จึงเข้าไปบอกเจ้อวนกั๋งว่าเลงเซ็กนั้นข้าพเจ้าดูกิริยาหากลัวความตายไม่ ท่วงทีพูดจาหลักแหลมปลาดอยู่เหมือนจะเป็นคนมีสติปัญญา ท่านอย่าเพ่อฆ่าเสียเลยเลี้ยงเลงเซ็กไว้ก่อน เลงเซ็กจะได้ช่วยทำราชการทำนุบำรุงแผ่นดินพระมหากระษัตริย์สืบไป เจ้อวนกั๋งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงให้กั๋งขุนสิบผองไปแก้เชือกที่มัดเลงเซ็กออกเอามาตรงหน้าเจ้อวนแล้วว่ากับเลงเซ็กว่า เราทำทั้งนี้เพราะจะทดลองดูว่าท่านจะมีสติปัญญาฤๅหาไม่ บัดนี้เรารู้ว่าท่านเป็นคนมีสติปัญญาจริง ซึ่งให้ทำเหลือเกินนั้นเราขออภัยเถิด เลงเซ็กก็ดีใจจึงหยิบเอาหนังสือในถลกบาตรส่งให้เจ้อวนกั๋ง ๆ รับเอาหนังสือแล้วคลี่ออกอ่านได้ความว่า ข้าพเจ้ากวนตังยกทัพมาถึงเชิงเขาลีสาน พบคนเลี้ยงวัวผู้หนึ่งชื่อเลงเซ็กอยู่ณะแดนเมืองไอย เลงเซ็กคนนี้มีสติปัญญามากจะเข้าออมทำราชการอยู่ด้วยท่าน ข้าพเจ้าจึงเขียนหนังสือให้เลงเซ็กไว้เป็นสำคัญ ขอท่านจงเอาตัวเลงเซ็กไว้ช่วยทำนุบำรุงบ้านเมืองเทิญ ถ้าท่านไม่เอาตัวเลงเซ็กไว้หัวเมืองใดได้ตัวไป เมืองนั้นก็จะเป็นสุขสบายบริบูรณ์ขึ้น แม้นนานไปเบื้องน่าเราจะปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดินเหน่จะผิดเคืองขัดขวางอยู่

เจ้อวนกั๋งแจ้งหนังสือแล้วก็ยินดีจึงว่า แต่แรกทำไมท่านไม่เอาหนังสือกวนตังให้กับเรา เลงเซ็กจึงตอบว่า ประเวณีเจ้าบ้านภารเมืองผู้มีสติปัญญาทั้งอยู่ในยุติธรรมนั้นแลวง

หาบ่าวไพร่ไว้ทำราชการต่างหูต่างตา ก็รู้จักผู้มีสติปัญญารอบคอบรู้การอันภุกชังแลหาผู้มีความสัตย์ซื่อกตัญญูไว้ใช้ จึ่งจะได้ช่วยกันบำรุงบ้านเมืองให้บริบูรณ์ ประการหนึ่งผู้ใดมีสติปัญญาจะหาผู้ชี้เปนที่พึ่ง ก็ให้เลือกหาเจ้านายที่ตั้งอยู่ในยศในธรรมจึ่งจะเปนสุข บัดนี้ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านมีสติปัญญาตั้งอยู่ในสัจธรรม ก็ตั้งใจคอยจะบพเหนเอาเปนที่พึ่ง ท่านไม่กรุณาจะฆ่าเสียข้าพเจ้าก็ยอมตาย ที่จะเอาหนังสือกวนตั๋งเขียนไว้ออกให้นั้นหามิได้แล้ว เจ้ฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึ่งเชิญให้เลงเซ็กขึ้นขี่เกวียนเล่มหนึ่งยกทัพล่วงทางมาจนเพลาเอยนสั่งให้ตั้งค่ายพักแรมทหาร จึ่งหาตัวเลงเซ็กเข้ามาตั้งเปนไตหูขุนนางผู้ใหญ่ ให้เสื้อหมวกสำหรับยศพร้อมทุกสิ่ง เลงเซ็กก็ผลัดเสื้อหมวกเก่าออกเสีย ใส่เสื้อกางเกงหมวกใหม่เข้าไปนั่งคุกเข่าคำนับเจ้ฮวนก๋ง ๆ จึ่งถามกลศึกกลความต่าง ๆ เลงเซ็กก็ชี้แจงแก้ไขถูกทุกข้อ

ฝ่ายกวนก๋งกับเจ้าเมืองจอ ยกทัพมาถึงแดนเมืองซอง สั่งให้จัดแจงตั้งค่ายมั่นลงไว้ ครั้นท่าเจ้ฮวนก๋ง ๆ ยกทัพมาถึงแดนเมืองซองจึ่งให้ตั้งค่ายฝ่ายตวันออกเฉียงเหนือ ครั้นกองทัพทั้งปวงยกมาถึงพร้อมแล้ว เจ้ฮวนก๋งจึ่งว่ากับนายทัพนายกองแลทหารทั้งปวงว่า พรุ่งนี้เราชวนกันตีเมืองซองให้จงได้ เลงเซ็กไตหูจึ่งว่าซึ่งจะตีเมืองซองครั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่าจะต้องรบกันตายเสียเปล่า ข้าพเจ้าจะขออาษาไปว่ากล่าวเกลี้ยกล่อม เจ้าเมืองซองให้ยินยอม สาบาล เปนพรรคพวกกับท่านให้จงได้ เจ้ฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ฝ่ายเซ็กไตหูจึ่งลำ

นับลาภา บ่าวไพร่ ประมาณเก้าคน สิบคน ขึ้นขี่เกวียน เล่มหนึ่ง รีบไปถึงประตูเมืองชอง จึ่งเขียนหนังสือบอก ข้อราชการ ส่งให้นายประตูเข้าไปให้เจ้าเมืองชอง ๆ แจ้งความในหนังสือแล้วก็ถามไถชกผอยว่า เลงเซ็กคนนี้เดิมอยู่บ้านไหนตำบลไหนเรามิได้ยินผู้ออกชื่อออกเสียงเลย ไถชกผอยจึ่งว่าข้าพเจ้าแจ้งความว่าเลงเซ็กคนนี้ เปนคนเลี้ยงวัวอยู่ณะแดนเมืองโอยก่อน เจ้ฮวนก๋งยกทัพมาครั้งนี้เหนว่าเลงเซ็กมีสติปัญญาหลักแหลมจึ่งเอาตัวเลงเซ็กมาตั้งเปนขุนนาง เลงเซ็กจะเข้ามาเจรจาความเมืองกับท่านครั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่าแยบคายจะพูดจาว่ากล่าวด้วยกลอุบายห่อลวงเปนมั่นคง

ซองฮวนก๋งจึ่งปฤกษาไถชกผอยว่า เราจะออกไปรับเลงเซ็กมาดีฤๅ ๆ ท่านจะเหนประการใด ไถชกผอยจึ่งตอบว่า อย่าออกไปรับเลงเซ็กเลยสั่งให้แต่คนใช้ออกไปบอกแก่เลงเซ็กเข้ามาเถิด ถ้าเลงเซ็กเข้ามาถึงแล้วท่านอย่าเชิญให้นั่งอย่าคำนับทำนิ่งอยู่ ดูท่วงทีกิริยาเลงเซ็กจะพูดจาประการใด แม้นเลงเซ็กเจรจาคำล่วงเกิน ข้าพเจ้าจะจับตุมเสี้ยซึ่งข้าพเจ้าใส่เปนสำคัญ ท่านจงเรียกทหารทั้งปวงให้จับตัวเลงเซ็กไปจำไว้ ข้าพเจ้าเหนว่าเจ้ฮวนก๋งจะสิ้นคนมีสติปัญญาที่จะคิดอ่านการศึกสืบไป ซองฮวนก๋งก็เหนชอบด้วยจึ่งให้คนใช้ไปบอกเลงเซ็กเข้ามา

ฝ่ายเลงเซ็กก็แต่งตัวตามบันดาศักดิ์ขุนนางแล้ว จึ่งเข้าไปยืนยกมือขึ้นคำนับของฮวนก๋ง ๆ ก็นิ่งอยู่หาพูดจาปราไสไม่ เลงเซ็กจึ่งถอนใจใหญ่แล้วว่า เจ้าเมืองชองหาโอบอ้อม

อาวุธแก่ผู้ใดไม่ เราเหนเหี้ยมเกรียมร้ายกาจนัก ของฮวนกังได้ฟังดังนั้นก็นิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งจึ่งว่า เราเปนเชื้อวงษ์กระษัตริย์ มียศถาศักดิ์สูงกว่าหัวเมืองทั้งปวง ทำไมจึ่งว่าเราร้ายกาจดังนี้ เลงเซ็กจึ่งตอบว่า ข้าพเจ้าเปนแขกเมืองมาชุรราชการแผ่นดินท่านไม่ต้อนรับปราไสด้วย ท่านเปนถึงเชื้อสายพระมหากระษัตริย์แล้ว ทำไมไม่ทำตามขนบธรรมเนียมให้เหมือนจิวกังผู้เปนเชื้อวงษ์พระเจ้าเบ็งอ๋องเล่า

ของฮวนกังจึ่งถามว่า จิวกังซึ่งเปนเชื้อวงษ์พระเจ้าเบ็งอ๋องนั้น เราได้ยินว่ามีสติปัญญาหลักแหลมอยู่ จิวกังได้กระทำการดีไว้ในแผ่นดินพระเจ้าเบ็งอ๋องอย่างไรบ้าง เลงเซ็กจึ่งตอบว่า จิวกังนั้นมีสติปัญญากตัญญูนัก ได้จัดแจงการทำนุบำรุงบ้านเมืองให้สมบูรณ์ อนาประชาราษฎรทั้งปวงก็อยู่เยนเปนสุข แล้วจิวกังนั้นชักนำหัวเมืองทั้งปวงให้เอาสิ่งของเครื่องบรรณาการไปถวายพระเจ้าเบ็งอ๋อง แล้วว่ากล่าวปราบปรามหัวเมืองให้อ่อนน้อมพระเจ้าเมืองหลวงทั้งสี่ทิศ ข้อหนึ่งจิวกังมีใจอ่อนน้อมกับผู้มีสติปัญญาเปนอันมาก ถึงมาตรว่าจิวกังจะนอนอยู่ในห้องแลจะแต่งตัวอยู่ในตึก แม้นคนเข้ามาบอกว่ามีคนเข้ามาหาด้วยราชการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็ต้องลุกจากที่นอน ถ้าแต่งตัวอยู่ก็ต้องวางหวีลงไว้ ออกไปพูดจาปราไสกับผู้ซึ่งมาหานั้น แต่บันดาผู้มีสติปัญญาเปนข้าราชการในแผ่นดิน ครั้งนั้นสรรเสริญว่าจิวกังมีใจโอบอ้อมอารี รู้จักเลี้ยงคนผู้มีสติปัญญาแลสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินโดยแท้ ต่างก็มาสามิภักดิ์ขึ้นกับจิวกังเปนอันมาก จิวกังได้ทำความชอบไว้

ในแผ่นดินพระเจ้าเม็งอ๋องนั้นมากนัก แลท่านก็เป็นเชื้อสายกระษัตริย์ทำให้ผิดอย่างธรรมเนียมไปดังนี้ เหมือนจะแกล้งให้แผ่นดินเกิดวิบัติต่าง ๆ ถึงจะมีผู้มีสติปัญญาอยู่ด้วยก็เหนหาว่ากล่าวสั่งสอนเตือนสติท่านได้ไม่

ของฮวนกุ๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งตอบว่า เราพึ่งได้ครองเมืองใหม่ สติปัญญายังอ่อนอยู่หารู้จักขนบธรรมเนียมราชการทั้งปวงรอบคอบไม่ ซึ่งเรามิได้รับคำนับแลเชิญให้นั่งนั้น เราขออภัยท่านชินแสเทิญ

ฝ่ายไต้ขกผอยเหนท่วงทีของฮวนกุ๋งพูดจาจะผ่อนตามคำเลงเซ็กดังนั้น จึ่งเอามือจับคุมเสื้อให้ของฮวนกุ๋งเหนถึงสองครั้งสามครั้ง. ของฮวนกุ๋งก็นิ่งอยู่หาเรียกทหารจับตัวเลงเซ็กไม่ ไต้ขกผอยก็โลดออกไปจากที่ ของฮวนกุ๋งจึ่งถามเลงเซ็กว่า ชินแสมาครั้งนี้จะสั่งสอนว่ากล่าวเราประการใด เลงเซ็กก็ตอบว่า ทุกวันนี้เกียรติยศพระเจ้าเมืองตังจิวเสื่อมคลายไป หัวเมืองทั้งปวงจึ่งกำเริบรบพุ่งฆ่าฟันกันเป็นอันมาก แผ่นดินก็เกิดวิปริตต่าง ๆ เจ้าฮวนกุ๋งผู้มีกตัญญูซื่อสัตย์ต่อเจ้าชีวิตร เหนแผ่นดินจะบังเกิดจลาจลขึ้นจึ่งใช้ให้คนไปทูลขอหนังสือรับสั่งพระเจ้าเมืองหลวง ๆ โปรดประทานหนังสือให้เจ้าฮวนกุ๋ง ๆ จึ่งชวนหัวเมืองทั้งปวงจะให้ปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดินให้ราบคาบเป็นปรกติ แล้วจะได้ช่วยกันบำรุงพระเจ้าเมืองหลวงให้มีพระเกียรติยศขึ้น เมื่อครั้งก่อนนั้นท่านก็ได้ไปสามิภักดิ์กับเจ้าฮวนกุ๋ง แล้วกลับสัตย์เสียหาซื่อตรงต่อเจ้าฮวนกุ๋งไม่ พระเจ้าเมืองหลวงแจ้งความซึ่งท่านกลับ

คำเสียทรงพระโกรธ จึ่งมีรับสั่งให้ตุนจูได้หุยกทัพหลวงมาสมทบกับเมืองเจ๋ เจ๋ฮวนก๋งเปนแม่ทัพใหญ่ยกมาปราบปราม ท่านผู้ขัดรับสั่ง เจ๋ฮวนก๋งกับทัพหัวเมืองยกบันจบมาด้วยกัน ครั้งนั้นทแกล้วทหายแต่ล้วนมีฝีมือเข้มแขงนัก ข้าพเจ้าเหนว่าท่านจะยกทัพออกไปสู้รบกับทหารเมืองเจ๋ แลทหารเมืองหลวงนั้นท่านก็จะเสียสัตย์ ข้อหนึ่งคนทั้งปวงก็จะติเตียนนินทาว่าท่านขัดรับสั่ง แล้วยังข้าสู้ศึกเจ้าชีวิตรด้วยดูประหนึ่งว่าท่านหาย๋าเกรงต่อพระมหากระษัตริย์ไม่ ขอท่านจงให้คนถือหนังสือออกไปยอมสาบาล เปนพรรคพวก พี่น้อง กับเจ๋ฮวนก๋งเทิญ เจ๋ฮวนก๋งกับท่านจะได้ช่วยกันทำนุบำรุงพระเจ้าเมืองหลวงให้รุ่งเรืองขึ้น ประหนึ่งท่านจะมีสง่าปรากฏไปทั่วทั้งสี่ทิศ เมืองของก็จะเปนผาสุกสบาย

ซองฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วยจึ่งว่า แต่แรกเราหาคิดเหมือนคำอาจารย์ไม่จนเจียนจะเสียสัตย์แล้ว ท่านอาจารย์มาให้สติจึ่งได้คิดเหนข้อผิดแลชอบทั้งปวง บัดนี้เจ๋ฮวนก๋งก็เปนผู้ถือรับสั่งพระเจ้าเมืองหลวงได้ยกทัพมาประชิดเมือง เราเข้าไว้ถึงเพียงนี้ เราจะให้มีหนังสือออกไปลุถะโทษทำสัตย์ด้วย เกรงเจ๋ฮวนก๋งจะไม่ยอมทำสัตย์ด้วยท่านจะคิดประการใด

เลงเซ็กจึ่งตอบว่า เจ๋ฮวนก๋งนั้นโอบอ้อมอารี รักหัวเมืองทั้งปวงเปนอันมาก หาผูกพยาบาทแก่ผู้ใดไม่ ครั้งเมื่อเขงหูเจ้าเมืองพ่อขัดรับสั่งเหมือนฉนี้ เจ๋ฮวนก๋งก็ยกทัพไปตีเมืองพ่อ เขงหูยอมสาบาลกับเจ๋ฮวนก๋ง ๆ ก็หาคิดประทุษร้ายเขงหูไม่ แล้วคืนเมืองนำภีที่มาตำบลบุนเอี๋ยงของเขงหู ที่เจ๋

ฮวนกังไปตีเอาไว้ได้นั้นให้เซงหู ซึ่งท่านจะยอมไปสาบาล
ด้วยเจ๋ฮวนกังครั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่าจะไม่ทำอันตรายแก่ท่าน
ด้วยท่านเปนเชื้อสายพระมหากระษัตริย์ มีบันดาศักดิ์ประ
เสริฐกว่าหัวเมืองทั้งปวง ของฮวนกังก็ดีใจจึ่งว่า ถ้าดังนั้น
ท่านจงออกไปแจ้งความกับเจ๋ฮวนกังก่อน เลงเซ็กจึ่งลาของ
ฮวนกังกลับออกไปถึงค่าย จึ่งเข้าไปคำนับแจ้งความตามซึ่งได้
ว่ากล่าวกับเจ้าเมืองซองให้เจ๋ฮวนกังฟังทุกประการ เจ๋ฮวน
กังก็มีความยินดี แล้วสั่งให้ยกโต๊ะออกมาเลี้ยงเลงเซ็กเปน
รางวัล

ฝ่ายเจ้าเมืองซอง จึ่งแต่งหนังสือซึ่งจะยอมสาบาลฉบับ
หนึ่งแล้วจัดเอาแก้วควงหนึ่งกับทองสิบแท่ง สั่งให้ขุนนางเอา
ออกไปให้เจ๋ฮวนกัง ขุนนางผู้นั้นก็คำนับลาออกจากเมืองซอง
นำหนังสือไปคำนับให้เจ๋ฮวนกัง ๆ รับเอาสิ่งของ คลี่หนังสือ
ออกอ่านแจ้งความแล้ว จึ่งบอกกับขุนนางผู้คุมสิ่งของมานั้นว่า
พระเจ้าเมืองหลวง ทรงพระโกรธเจ้าเมืองซองว่าขัดรับสั่งกลับ
ความสัตย์ ซึ่งได้สาบาลไว้กับเราเสีย จึ่งมีรับสั่งใช้ให้เรามา
ปราบปราม บัดนี้เจ้าเมืองซองรู้สึกตัวว่าโทษผิด เอาสิ่งของ
กับหนังสือลุกะโทษ จะยอมสาบาลด้วยเราใหม่ เราก็ไม่
ทำอันตรายกับเมืองซอง เจ๋ฮวนกังก็มอบทองของคำนับเจ้า
เมืองซองนั้น ให้ตันจูไต้หุ้คุมขึ้นไปถวายพระเจ้าเมืองหลวง
แล้วเจ๋ฮวนกังจึ่งสั่งขุนนางเมืองซองว่า ท่านจงบอกเจ้าเมือง
ซองให้จัดแจงเครื่องบรรณาการไปถวายพระเจ้าเมืองหลวงก่อน
แล้ว เราจึ่งจะกำหนดวันคืนซึ่งจะสาบาลด้วยเจ้าเมืองซองต่อ

ที่หลัง ขุนนางผู้นั้นก็คำนับลากลับเข้าไปในเมือง เจ้าสวนกั๋งกับเจ้าเมืองตืน เจ้าเมืองจอ ตันจูได้หูต่างคนยกทัพกลับไปเมือง

ครั้นเจ้าสวนกั๋งยกทัพไปถึงเมืองแล้ว กวนตั๋งจึ่งเข้าไปแจ้งความว่า ซึ่งเรายกไปปราบปรามหัวเมืองอื่นๆ ก็อ่อนน้อมกับเราแล้ว แต่เมืองเตงนั้นเรายังหาได้ไปปราบปรามไม่ แลเมืองเตงนั้นน่าเมืองมีภูเขากั้น หลังเมืองมีแม่น้ำกั้น เหมือนตั้งค่ายไว้น่าเมืองแลหลังเมือง น่าศึกจะเข้าตีเอาเมืองได้โดยยาก กั๋งจูเมี่ยนจึ่งขัดรับสั่งตั้งสง่าแซงเมืองอยู่ หามาลาบาลเปนพระคพวกท่านไม่ กลับไปเปนพวกพ้องกับเจ้าเมืองฉ้อๆ นั้นก็ตั้งตัวเปนเจ้า เพราะถือว่าที่ทำเลเมืองคว้างขวางมั่นคง ทั้งทแกล้วทหารก็มีพี่มีน้องเข้มแข็ง เจ้าเมืองฉ้อจึ่งกำเริบใจจะคิดประทุษร้ายต่อพระเจ้าเมืองหลวง ถ้าท่านจะช่วยปราบปรามแผ่นดินให้สิ้นเสี้ยนหนาม จงคิดอ่านยกไปตีเมืองเตง เมืองฉ้อให้ได้แผ่นดินจึ่งจะราบคาบเปนปรกติ

เจ้าสวนกั๋งจึ่งตอบว่า ซึ่งจะยกไปตีเมืองเตงนั้นเราก็นึกอยู่นานแล้ว แต่ยังหาได้ท่วงทีจะเอาโชยชนะประการใดไม่ เราจึ่งงดอยู่ เลงเห็กได้ฟังดังนั้นจึ่งแจ้งความแก่เจ้าสวนกั๋งว่า เมืองเตงนั้นบังเกิดวิปริตมาแต่ครั้งกั๋งจูคุดได้เปนเจ้าเมือง หนีซัวจ๊กไปจากเมืองเตง ซัวจ๊กจึ่งตั้งกั๋งจูสุดเจ้าเมืองเตงขึ้น ครั้นอยู่มาโกกีนึกคิดขบถ ให้โจหน่ากั๋งจูสุดเสียยกกั๋งจูหมีขึ้นเปนเจ้าเมือง อยู่มาบิดาท่านจึ่งยกไปตีจับกั๋งจูหมีฆ่าเสียแล้วตั้งกั๋งจูเมี่ยดเปนเจ้าเมืองเตง กั๋งจูคุดไปอยู่เมืองกันก็ตายแล้ว

กังจุคุดบุตร จงชกต้าน หนีหงอเสงไปอยู่ เมืองเกียด แดนเมือง โอยครั้งก่อนนั้น คิดเกลี้ยกล่อมผู้มีสติปัญญา จะไปตีเมืองเตงแก้แค้นของบิดา ทุกวันนี้เมืองเตงนั้นหามีคนความคิดดี แลผีมือกล้าหาญไม่ ข้าพเจ้าเหนอุบายขออย่างหนึ่ง ท่านจงจัดทหารที่กล้าแขง ให้ยกทัพไปหากองชุนคุดณเมืองเกียดแล้ว ให้ชักชวนกองชุนคุดยกทัพสมทบไปช่วยกันตีเมืองเตง แม้น กองชุนคุดได้เมืองเตงแล้ว จะคิดถึงคุณท่านคงสามิภักดิ์ขึ้น อยู่กับท่าน

เจ๋ฮวนกังก็เหนชอบด้วย จึ่งใช้บิ่นชูปูให้ยกทัพไปตามคำ เลงเช็กว่า บิ่นชูปูก็คำนับลาภาทหารทั้งปวงยกออกจากเมืองเจ๋ ไปตามคำเจ๋ฮวนกังสั่ง ครั้นไปถึงชานเมืองเกียดแล้ว หยุด พระคพวกทหารไว้นอกเมือง ให้คนใช้ที่ชอบกันกับกองชุนคุด เข้าไปบอกกองชุนคุด ๆ ก็ออกมารับบิ่นชูปู ต่างคนคำนับกัน บิ่นชูปูแจ้งความตามเจ๋ฮวนกังใช้มาให้ฟังทุกประการ กอง ชุนคุดก็ยินดีนักจึ่งเชิญบิ่นชูปูเข้าไปในเมือง ให้แต่งโต๊ะเลี้ยง บิ่นชูปู ๆ กับกองชุนคุดกินโต๊ะเสพสุราพูดจากันเปนที่สบาย ภอคนสนิทกองชุนคุดให้เข้าไปปลอมฟังราชการณเมืองเตงมา แจ้งความว่า ข้าพเจ้าไปในเมืองเตงครั้งนี้ได้เหนงูสองตัว งูตัวหนึ่งยาวห้าศอกศีสะเขียว หางเหลือง อยู่ริมประตูทิศใต้ ในกำแพงเมืองเตง งูตัวหนึ่งยาวห้าศอกหกนิ้ว ศีสะแดง หางเขียวอยู่นอกประตู แลงูซึ่งอยู่นอกกำแพงเลื้อยไปจะเข้า เมือง งูซึ่งอยู่ในกำแพงจึ่งเลื้อยออกสกัดไว้ งูสองตัวก็สู้กัน หญิงชายชาวเมืองเตงก็แตกตื่นมาดู งูสองตัวสู้กันถึงสิบเจ็ด

วันสิบเจ็ดค่ำ งูซึ่งอยู่นอกกำแพงขบงูในกำแพงนั้นตาย แล้วเลื้อยเข้าไปในเมือง ขึ้นไปบนหอไฟแล้วก็หายตัวไป

บิ่นชูปุได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าคำนับ กองชุนคุดแล้วจึงว่า บุญของท่านที่จะตีเมืองเตงได้คืนโดยสดวก กองชุนคุดก็ถามว่า เหตุไฉนเล่าท่านจึงรู้ บิ่นชูปุจึงตอบว่า ซึ่งงูสองตัวขบกันนั้นเปนเหตุลางจะเกิดเหตุ แลงูอยู่นอกกำแพงชนะนั้น ข้าพเจ้าเหนจะได้กับตัวท่าน งูซึ่งอยู่ในกำแพงเมืองถึงแก่ความตายนั้นเหนจะได้กับกุ่งจูเมียด ถ้ายกทัพไปตีเมืองเตงครั้งนี้ ท่านคงได้สมบัติในเมืองเตงเปนมั่นคง กองชุนคุดจึงว่า ถ้าท่านช่วยข้าพเจ้าตีเมืองเตงได้ดังว่าฉนั้น เราจะแทนคุณท่านให้ถึงขนาด บิ่นชูปุก็ปฏิญาณกองชุนคุดว่า เราคิดอ่านยกทัพไปตีเมืองได้เหลงเสียก่อน แล้วจึงยกเข้าไปตีเมืองเตงท่านจะเหนประการใด กองชุนคุดเหนชอบด้วย จึงยกทัพออกจากเมืองเกียดไปถึงชานเมืองได้เหลง แต่ยังหาทันขับทหารเข้าตีเมืองไม่

ฝ่ายเปาเหียผู้รักษาเมืองได้เหลงแจ้งความว่า กองชุนคุดกับบิ่นชูปุยกทัพประชุมกันมาจะตีเมือง จึงจัดทหารเปนกระบวนทัพ ยกออกมาทำศึกกับกองชุนคุดอยู่น่าเมือง บิ่นชูปุก็ยกทัพออกรบไปข้างหลังได้เหลง แล้วให้ทหารเข้าทำลายประตูเมือง เข้าไปในเมืองได้จึงยกธงซึ่งจาฤกชื่อเมืองเจ๋ขึ้น ฝ่ายเปาเหียกองชุนคุดรบกันอยู่ยังไม่แพ้ไม่ชนะ เปาเหียได้ยินเสียงเอิกเกริกขึ้นหลังเมืองก็ตกใจ เหลียวหน้าไปดูเหนธงไชยจาฤกชื่อเมืองเจ๋บีกอยู่บนเชิงเทิล รู้ว่าศึกยกไป

หลังเมืองเหกเข้าไปได้แล้ว เปาเหียก็เสียใจยอมแพ้เข้าด้วยกองชุนคุดฯ ผูกพยาบาทเปาเหียอยู่แต่ครั้งเปาเหียยกมารักษาเมืองไต้เหลง และกัดกั้นทางไว้มิให้ยกเข้าไปตีเมืองเตง กองชุนคุดจึงสั่งทหารให้จับเปาเหียไปฆ่าเสีย เปาเหียจึงอ้อนวอนขอโทษพัวว่า ท่านจงโปรดเอาชีวิตข้าพเจ้าไว้ครั้งหนึ่งเถิด ข้าพเจ้าจะรับอาสาเข้าไปคิดฆ่าถงจูเมียดเจ้าเมืองเตงเสียให้จงได้ กองชุนคุดจึงว่าท่านมีวิชาอันล้ำหาญสิ่งไรจึงจะอาสาเราไปฆ่าถงจูเมียดได้ เปาเหียตอบว่า ข้าพเจ้ากับชกเหลียมซึ่งเป็นผู้สำเร็จราชการในเมืองเตงนั้น เป็นคนรักใคร่ชอบใจกันนัก แม้นท่านกรุณาโปรดข้าพเจ้าได้รอดจากความตายแล้ว ข้าพเจ้าจะเข้าไปคิดอ่านกันกับชกเหลียมฆ่าถงจูเมียดเสีย ท่านก็จะได้เมืองเตงโดยง่ายไม่พักลำบากทหาร

กองชุนคุดจึงว่า ท่านเกลั้งกล่าวกลอุบายพ่อลวงเราให้ปล่อยถอพ้นโทษ แล้วจะภาชกเหลียมและทหารมาสกัดทางทำศึกกับเราอีก เราหาเชื่อท่านไม่ บิ่นชูปูจึงว่ากับกองชุนคุดว่า บัดนี้พี่น้องพวกพ้องของเปาเหียก็อยู่ในเงื้อมมือเราฯ เอาจำขังไว้เป็นจำนำก่อนจึงปล่อยเปาเหียไป แม้นเปาเหียไม่คิดฆ่าถงจูเมียดได้เหมือนดังว่าแล้ว ท่านจึงฆ่าบุตรภรรยาเปาเหียเสีย กองชุนคุดเห็นชอบจึงขวนบิ่นชูบูยกทัพทหารเข้าไปในเมือง ประทับอยู่ในเมืองไต้เหลงแล้วสั่งให้เอาบุตรภรรยาเปาเหียจำขังไว้ จึงปล่อยเปาเหียไปเมืองเตง เปาเหียคำนับลาพวกบ่าวไพร่ประมาณสองร้อยคนขึ้นม้ามาถึงเมืองเตงถอเป็นเพลาพลบค่ำ จึงลงจากหลังม้าแล้วก็เข้าไปหาชกเหลียมฯ

เหนเปาเหียมาก็เชิญให้นั่ง แล้วนึกปลาดใจจึ่งถามเปาเหียว่า ท่านมีธุระร้อนสิ่งใดฤๅ เปาเหียกระซิบบอกว่า เจ้าเมืองเจ๋ให้บิ่นซุปุยกทัพมาช่วยกองซุนคุดตีเอาเมือง บัดนี้บิ่นซุปุกับกองซุนคุดยกทัพมาตีเมืองได้เหลง ซึ่งข้าพเจ้ารักษานั้นแตก แล้วจะยกเข้ามาตีเมืองเตง ข้าพเจ้าเหนกองทัพทั้งสองหัวเมืองยกมาบันจบกันครั้งนี้ทแกล้วทหารแต่ล้วนมีฝีมือกล้าแข็งนัก เมืองเราเหนจะเสียแก่ฆ่าศึก ท่านกับพวกพี่น้องลูกหลานจะพลอยฉิบหายตายเสียสิ้น ถ้าท่านคิดกลับใจไปเข้าด้วยกองซุนคุดแล้ว เราจะช่วยกันคิดฆ่าก๋งจูเมียดเสีย เปิดประตูออกไปรับกองซุนคุดให้เข้าในเมืองได้โดยดี ท่านคงจะรอดความตายได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่มียศถาศักดิ์สมบัติสืบไปชกเหลียมได้ฟังดังนั้นก็นิ่งคิดอยู่เปนช้านาน แล้วปฤกษาเปาเหียว่าเราจะคิดฆ่าก๋งจูเมียดด้วยกลอุบายประการใด

เปาเหียจึ่งตอบว่า ท่านจงมีหนังสือลับออกไปถึงกองซุนคุดให้เร่งยกทัพเข้ามาล้อมเมืองไว้ ก๋งจูเมียดก็คงจะปฤกษากับท่าน ๆ จึ่งอาษายกทหารออกไปรบกับกองซุนคุด ข้าพเจ้าจะเชิญชวนก๋งจูเมียดขึ้นคุมบนป้อมใหญ่ ท่านจงทำเสียทีหนีเข้าในเมือง ข้าพเจ้าจะจับก๋งจูเมียดฆ่าเสีย เราก็เชิญกองซุนคุดยกเข้ามาในเมืองโดยง่ายสดวก ชกเหลียมก็เหนด้วย จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่ง ครั้นเวลารุ่งเช้าก็ให้ม้าใช้ถือหนังสือลับลอบไปให้กองซุนคุด ๆ แจ้งในหนังสือลับก็มีความยินดีนัก จึ่งชวนบิ่นซุปุยกทหารออกจากเมืองได้เหลง เดิรเปนกระบวนทัพไปตามมรรคทาง

ฝ่ายชกเหลียมกับเปาเหียกก็ภากัน เข้าไปคำนับกุ่งจูเมียดเปาเหียจึงบอกกุ่งจูเมียดว่าเจ้ฮวนกุ่งเข้าเมืองเจ๋ ใช้บิ่นชูปูนายทหารยกทัพมาช่วยกองชุนคุดที่เมืองได้เหลง กุ่งจูเมียดก็ตกใจจึงคิดว่า ถ้ากองชุนคุดตีเมืองได้เหลงได้แล้ว ก็จะมาตีเมืองเตงเป็นมั่นคง จึงสั่งให้ชกเหลียมจัดสิ่งของให้คนใช้คุมไปคำนับเชิญเจ้าเมืองฉ้อยกมาช่วย ชกเหลียมคำนับลาออกมาแกล้งจัดสิ่งของหน่วงช้าไว้ถึงสองวัน ภอมีผู้มาบอกว่าท้องชุนคุดกับ บิ่นชูปูยกทัพบันจบกัน มาตั้งค่ายประชิดล้อมเมืองไว้ กุ่งจูเมียดได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงให้หาชกเหลียมเข้ามาปฤกษาแล้วว่า การซึ่งเราคิดจะให้เอาของคำนับไปคำนับเชิญเจ้าเมืองฉ้อมาช่วยนั้นเหนจะไม่ทันท่วงที ด้วยฆ่าศึกตั้งมั่นล้อมไว้แล้ว เราจะคิดผ่อนปรนประการใดจึงจะสู้รบฆ่าศึกได้

ชกเหลียมจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะยกทัพออกไปต่อสู้กับฆ่าศึกให้มีไชยชนะจงได้ กุ่งจูเมียดก็ดีใจ ชกเหลียมก็ลามาจัดทหารพร้อมแล้ว ก็แต่งตัวใส่เกราะถือกระบี่ขึ้นม้ายกทัพออกจากเมือง เปาเหียจึงเชิญกุ่งจูเมียดขึ้นไปดูผีมือชกเหลียมรบกับฆ่าศึกบนป้อมใหญ่ ฝ่ายกองชุนคุดกับบิ่นชูปูเหน ชกเหลียมยกทัพ ออกมาเหมือน หนังสือนัดก็ดีใจ จึงแต่งตัวถือทวนขึ้นม้าภาทหารออกจากค่าย มาขึ่นม้าคุมเชิง ดูแยบคาย ชกเหลียม ๆ เหนกองชุนคุด ยกมาก็ทำเปนรำกระบี่เข้าไป กองชุนคุดจึงขับม้ารำทวนออกรบ แกล้งต่อสู้กับชกเหลียมเปนหลายเพลง บิ่นชูปูก็ขับม้ารำง้าวเข้าไป

ช่วยกองขุนคุด ๆ จึงพยักหน้าให้ชกเหลี่ยม ๆ ทำเป็นเสียที ชักม้าหนีเข้าเมือง กองขุนคุดกับบิ่นชูปู่ก็ขับม้าภาหหารไล่ตามเข้ามา

ฝ่ายเปาเหียนนั่งคุยอยู่บนป้อมกับจูเมียด เห็นชกเหลี่ยมทำเสียทีหนีม้าศึกเข้ามา เปาเหียนก็ทำเป็นเสียใจลุกขึ้นทำทีจะวิ่งหนีแล้วแกล้งว่า ชีวิตรข้าพเจ้ากับชีวิตรท่านวันนี้เหมือนไม่ฟันดมอาวุธฆ่าศึก ท่านจะหลบหลีกหนีไปประการใดก็เร่งคิดเอาตัวรอดเถิด ฝ่ายจูเมียดได้ฟังดังนั้นก็สิ้นสติตัวสั่น ผินหน้าจะวิ่งหนีลงจากป้อม เปาเหียนเห็นได้ทีเอาหวนแทงถูกจูเมียดล้มลงขาดใจตาย แล้วก็วิ่งเข้าไปในตึกถูกจูเมียดฆ่าบุตรชายกับจูเมียดเสียสองคน ฝ่ายกองขุนคุดกับบิ่นชูปู่ก็ขับม้าภาหหารไล่ตามชกเหลี่ยมเข้ามาถึงประตูเมือง ชกเหลี่ยมก็โดดลงจากม้านั่งคำนับกองขุนคุด ฝอเปาเหียนวิ่งกลับไปถึงจึงคำนับกองขุนคุดแล้วบอกว่า ข้าพเจ้าฆ่าถูกจูเมียดเสียแล้ว กองขุนคุดก็มิได้ถอบประการใด ชกเหลี่ยมเชิญกองขุนคุดให้ไปพยุดประทับอยู่ณที่กองถ้วนวิมกำแพง จึงให้ไปบ่าวร้องราษฎรบันดาอยู่ในเมืองแลขุนนางให้ออกมารับ เห่กองขุนคุดเข้าไปในเมือง แล้วชกเหลี่ยมก็เชิญกองขุนคุดขึ้นเป็นเจ้าเมือง กองขุนคุดจึงสั่งเจ้าพนักงานให้เอาเสื้อผ้ามาปูนบำเหน็จบิ่นชูปู่ แลทหารซึ่งมีความชอบได้ปูนพุ่งฆ่าศึกตามสมควร บิ่นชูปูครั้นได้ของรางวัลบำเหน็จแล้วจึงว่า การศึกสำเร็จแล้วข้าพเจ้าก็จะลาท่านกลับไปเฝ้าความกับเจ้ายวนกิ่ง กองขุนคุดจึงสั่งว่าท่านจงบอกเจ้ายวนกิ่งด้วยว่า ซึ่งเราได้เมืองเหง

คืนมานี้ก็เพราะเจ้ฮวนกังช่วยทำนุบำรุงจึ่งสำเรจราชการ เรามิได้ลืมคุณ ถ้าเจ้ฮวนกังจะให้เราทำสัตย์สาบาลณตำบลที่ใด จงบอกให้แน่จะได้ไปทำสัตย์ ขุนชูปู่รับคำแล้วคำนับลาออกมาจัดทหารพร้อมแล้วก็ยกออกจากเมืองไปตามระยะทาง

ฝ่ายกองขุนคุดครั้นขุนชูปู่ไปแล้ว จึ่งให้หาตัวเปาเหีย เข้ามาจะปฤกษาไทษว่า ตัวไปรักษาเมืองได้เหลงสกัดกั้นทางเราไว้ถึงสิบเจ็ดปี ครั้นเราตีเมืองได้เหลงแตกตัวกลัวหนีมาอยู่เมืองเตง กังจูเมียดก็ชุบเลี้ยงให้เปนขุนนาง ครั้นเรายกมาตีเมืองเตงตัวกลับมาเปนใส้ศึกฆ่ากังจูเมียดเสีย แม้นเราจะเลี้ยงท่านไว้นานไปเบื่อฆ่า ท่านก็จักฆ่าเราเสียเหมือนกังจูเมียดเหนจะเลี้ยงไว้ไม่ได้ ว่าแล้วก็สั่งทหารให้เอาตัวเปาเหียไปฆ่าเสีย แล้วปูนบำเหน็จให้ขุนนางแลทหารซึ่งมีความชอบในการศึกตามสมควร จึ่งตั้งชกเหลียมเปนเลียงเซงผู้สำเรจราชการ ตั้งชกชีบุตรชกเหลียมเปนที่ไต้หุให้เงินทองเสื้อผ้าแลเครื่องยศตามตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่

ฝ่ายปิ่นชูปูมาถึงเมืองเจ๋ จึ่งเข้าไปคำนับแจ้งความตามซึ่งไปช่วยกองขุนคุดตีเมืองเตง แล้วกองขุนคุดสั่งมาเล่าให้เจ๋ฮวนกังฟังทุกประการ เจ๋ฮวนกังมีความยินดีจึ่งปฤกษากวนตังว่า เราจะนัดหัวเมืองให้มาสาบาลเปนพรรคพวกด้วยเราณตำบลใดจึ่งจะดี กวนตังจึ่งว่าท่านจงบอกทัพไปณตำบลฮิวแตนเมืองซอง แล้วจงให้ลนไปกำหนดนัดหัวเมืองทั้งปวงให้มาทำสัตย์สาบาลณตำบลฮิวจึ่งจะสมควร เจ๋ฮวนกังก็เหนชอบด้วย ครั้นถึงเดือนสิบสองข้างขึ้นก็ยกเปนกระบวนทัพไปถึง

ตำบลฮิวแดนเมืองของแล้ว ก็ให้ม้าใช้ขี่ม้าไปบอกเจ้าเมืองของ เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองเตง เจ้าเมืองซอ เจ้าเมืองทั้งสี่เมืองแจ้งความตามกำหนดดังนั้น ต่างคนก็ยกทัพไปฉตำบลฮิว เจ๋ฮวนกั๋งจึ่งเชิญเจ้าเมืองทั้งสี่ให้นั่งที่สมควรต่างคนก็คำนับกันแล้ว ก็พูดจากันด้วยกิจศุขทุกข์บ้านเมืองแล้ว เจ๋ฮวนกั๋งจึ่งให้เจ้าเมืองทั้งสี่ ทำสัตย์สาบาลเปนพรรคพวกเหมือนพี่น้องร่วมแช่เดียวกัน เจ้าเมืองทั้งสี่ก็ยอมพร้อมใจกันตั้งเจ๋ฮวนกั๋งขึ้นเปนหัวเมืองเอก ครั้นสำเรจแล้วต่างก็ยกทัพกลับไปเมือง เมื่อเจ๋ฮวนกั๋งประชุมสี่หัวเมืองให้ทำสัตย์สาบาลครั้งนั้น พระเจ้าจิวลิวอ๋องเสวยราชสมบัติอยู่ในเมืองตังจิวได้สามปี

ฝ่ายฉ้อบุนอ๋องเจ้าเมืองฉ้อ ตั้งแต่ไปได้นางอุยสีภรรยาเจ้าเมืองเซ็ก มาตั้งเปนฮูหยิน ก็รักใคร่นางอุยสี ๆ มีบุตรชายสองคน พี่ชายชื่อฮิมฮี น้องชายชื่อฮิมอุน อยู่มาวันหนึ่งฉ้อบุนอ๋องออกว่าราชการ ผู้มีชื่อมาบอกว่า เจ๋ฮวนกั๋งเจ้าเมืองเจ๋ให้บิ่นชูปูนายทหารยกทัพมาช่วยกั๋งซุนคุดตีเอาเมืองเตงคืนได้แล้ว บัดนี้กองซุนคุดเจ้าเมืองเตงก็ไปสาบาลเปนพรรคพวกกับเจ๋ฮวนกั๋ง ฉ้อบุนอ๋องได้ฟังก็โกรธจึ่งว่า แต่ก่อนเมืองเตงเอาเครื่องบรรณาการมาคำนับขึ้นกับเรา บัดนี้กลับไปขึ้นแก่เมืองเจ๋ตามอำเภอใจ จำจะยกทัพไปตีเอาเมืองเตงคืนมาขึ้นกับเราดังเก่า คิดแล้วก็สั่งให้ทหารเตรียมเปนกระบวนทัพสรรพด้วยเครื่องสาตราวุธแล้ว ยกออกจากเมืองฉ้อเดิรทัพไปถึงชานเมืองเตง ให้ตั้งค่ายมั่นลงล้อมเมืองเข้าไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่าย กองซุนคุด เจ้าเมืองเตง รู้ว่าทัพเมืองฉ้อยกมาล้อม

เมืองไว้จึงคิดว่า ทหารเมืองฉ้อเข้มแข็งในการศึกนัก เหน ทหารเมืองเราจะต้านทานมิได้ จำจะอ่อนน้อมขอเป็นเมืองขึ้น กับฉ้อบุนอ่อง บ้านเมืองเราจึงจะไม่วุ่นวาย กองขุนคุดคิด แล้วจึงจัดสิ่งของเครื่องบรรณาการออกไปคำนับขอโทษ ยอม ขึ้นกับเจ้าเมืองฉ้อดังเก่า ฉ้อบุนอ่องก็ยกโทษให้ แล้วเลิก ทัพกลับไปเมืองเ ครั้งนั้นศักราชพระเจ้าจิวถิวอ่องเสวยราช สมบัติได้สี่ปี

ฝ่ายเจ้าเจ๋ฮวนกั๋งเจ้าเมืองเจ๋แจ้งความว่า กองขุนคุดเจ้า เมืองเตงกลับไปขึ้นกับเจ้าเมืองฉ้อดังเก่าก็โกรธ จึงให้คน ถือหนังสือไปติโทษกองขุนคุด ๆ แจ้งในหนังสือแล้ว ก็แต่ง หนังสือตอบฉบับหนึ่ง เข้าผนึกส่งให้ชกเหลียมซึ่งเป็นเสียง งของชูขุนนางผู้ใหญ่เอาไปให้เจ๋ฮวนกั๋ง ชกเหลียมก็คำนับลา ภาบ่าวออกจากเมืองเตงไปถึงเมืองเจ๋ จึงเข้าไปคำนับส่ง หนังสือให้เจ๋ฮวนกั๋ง ๆ ฉีกผนึกออกอ่านใจความว่า ข้าพเจ้า กองขุนคุดขอคำนับมาถึงเจ๋ฮวนกั๋ง ด้วยเมืองฉ้อยกมาดี เมืองเตงทแกล้วทหารในเมืองเตงต่อสู้ผมิได้ จึ่งต้องจำใจ ขึ้นเมืองฉ้อ ถ้าแม้นท่านยกทัพไปปราบปรามเมืองฉ้อให้อยู่ ในอำนาจแล้ว ข้าพเจ้าจะสามิภักดิ์ขึ้นกับเมืองท่านตราบเท่า สิ้นชีวิตร

เจ๋ฮวนกั๋งแจ้งดังนั้นก็โกรธจึ่งว่า กองขุนคุดน้อยตัญญู ฉลับความสัตย์เสียหาซื่อตรงต่อเราไม่ หากว่าตัวเป็นผู้ถือ หนังสือมา ถ้าหาไม่เราจะจับจำไว้เสีย ชกเหลียมตกใจก็ลุก หลีกหนีออกมารีบกลับไปถึงเมืองเตง จึ่งแจ้งความตามเจ๋ฮวน

กังว่าถล่าวหยาบช้าให้ฉองขุนคุดฟังทุกประการ ฉองขุนคุดได้ฟังก็โกรธ คิดพยาบาทเจ้าฮวนกังไว้ ฝ่ายพระเจ้าจิวลิวอ้องได้เสวยราชสมบัติอยู่ห้าปี แล้วประชวนโรคลมหนักลงถึงสวรรคต

ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยจึงคิดการฝังพระศพตามตำแหน่งพระมหากระษัตริย์เสร็จแล้ว ก็ตั้งไทจูหลานพระราชบุตรให้เสวยราชสมบัติแทน ทรงพระนามพระเจ้าสุยอ้อง ๆ ครองราชสมบัติตามประเวณีพระมหากระษัตสืบไปได้ถึงสองปี ครั้นอยู่มาฉ้อบุนอ้องเจ้าเมืองฉ้อ คิดจะไปปราบปรามเมืองซีมให้อยู่ในอำนาจจึ่งยกทัพไปชวนเจ้าเมืองปา ๆ จัดทหารพร้อมแล้วก็ยกไปกับเจ้าเมืองฉ้อ ถึงกลางทางเจ้าเมืองฉ้อเสพสุราเมาสั้นสติ จึ่งพูดอวดกำลังและความศึก ด่าว่าดูหมิ่นเจ้าเมืองปาเปนข้อหยาบช้าต่าง ๆ เจ้าเมืองปาโกรธก็ยกทัพกลับไปเมือง เจ้าเมืองฉ้อก็หายกไปตีเมืองซีมไม่ จึ่งให้เลิกทัพกลับไป

ฝ่ายเจ้าเมืองปา ครั้นยกทัพกลับมาถึงเมืองก็ไม่มีความสบาย ผูกใจแค้นคิดพยาบาทเจ้าเมืองฉ้อเปนอันมาก จึ่งสั่งให้เกณฑ์ทหารเปนกระบวนทัพออกจากเมืองปา เดิรรีบมาทั้งกลางวันกลางคืนถึงตำบลซิวหยงจุยแดนเมืองฉ้อ เหนทัพเหงียมเหงาตั้งค่ายมั่นรักษาเขตรแดนอยู่เปนสามารถ เจ้าเมืองปาก็ให้ทหารเข้าโจมตีปล้นค่ายเหงียมเหงา ๆ ยับทหารทั้งปวงต้านทานผู้มือทหารเมืองปามิได้ ก็แตกหนีพลัดพรายกันไป แต่ตัวเหงียมเหงาหนีเข้าไปเมืองฉ้อ แจ้งความแก่ฉ้อบุนอ้อง ๆ โกรธจึ่งว่าตัวเปนนายทหารเอกผู้ใหญ่ เราไว้ใจให้

ออกไปชิงทัพรักษาเขตรแดนไว้ให้มั่นคง เหตุใดตัวมิได้เที่ยวลอดแนมดูเหตุผลบอกข้อราชการมาถึงเรา นิ่งเสียจนข้าศึกยกล่วงเข้ามาในเขตรแดน ข่าผู้คนเสียฉนี้โทษตัวถึงตาย ครั้นจะฮึกโทษเสียนายทหารทั้งปวงจะดูเยี่ยงอย่างการศึกข้างน่านั้นยังมีอยู่ ว่าแล้วสั่งทหารให้เอาตัวเหงียมเหงาไปฆ่าเสีย แลบันดาพรรคพวกพี่น้องเหงียมเหงาประมาณสามร้อยนี้ผูกใจโกรธฉ้อบุนอ๋อง พูดจาปฤกษากันซุบซิบคิดจะทำร้ายฉ้อบุนอ๋อง จึงใช้ให้คนสนิทถือหนังสือลับไปให้เจ้าเมืองปา ๆ รับหนังสือมาฉีกผนึกดูแจ้งความในหนังสือนั้นว่า ข้าพเจ้าผู้เป็นพวกพี่น้องเหงียมเหงาผู้ตาย จะสมัคเข้ามาทำราชการอยู่ด้วยเจ้าเมืองปา ให้เจ้าเมืองปายกทัพเข้ามาตั้งตำบลอีจิน ฝ่ายฉ้อบุนอ๋องจะยกออกไปตั้งค่ายรบเพลากลางคืน ข้าพเจ้าจุดประทัดขึ้นในค่าย ท่านจงตีระดมหักค่ายเข้าไป ข้าพเจ้าจะฆ่าฉ้อบุนอ๋องเสียแล้วจึงจะเปิดประตูค่ายรับท่าน

เจ้าเมืองปาแจ้งในหนังสือลับดังนั้นก็ยินดี จึงสั่งให้นายทัพนายกองยกเข้าไปตั้งค่ายลงที่ตำบลอีจิน ฝ่ายฉ้อบุนอ๋องแจ้งดังนั้นก็โกรธ จึงยกทัพออกไปตั้งลงใกล้ค่ายเมืองปาประมาณสี่สิบเส้น ฝ่ายพรรคพวกพี่น้องเหงียมเหงาก็เข้ากระบวนทัพไปด้วยเจ้าเมืองฉ้อ ๆ จึงยกทหารออกไปรบกับเจ้าเมืองปาเป็นสามารถแต่ยังหาแพ้ชนะกันไม่ต่างก็กลับเข้าค่าย ครั้นเพลาค่ำพรรคพวกเหงียมเหงาประมาณสามร้อยจึงจุดประทัดสัญญาขึ้นในค่าย ต่างคนถืออาวุธวิ่งแข่งหน้าเข้าจะเข้าทำร้ายฉ้อบุนอ๋อง ทหารฉ้อบุนอ๋องก็ต้านทานไว้เป็นสามารถ

ฝ่ายเจ้าเมืองปาได้ยินเสียงประหัดสัญญาขึ้นดังนั้น ก็สั่งทหารให้ระดมตีค่ายเมืองฉ้อแตกเข้าไป ฉ้อบุนอ๋องโดดขึ้นหลังม้ารำทวนเข้าไปจะพันเจ้าเมืองปา ทหารเมืองปาก็ยิงเกาทัณฑ์มาถูกหน้าผากฉ้อบุนอ๋อง ๆ ก็ชักม้าหนี ทหารเมืองฉ้อก็แตกหนีตามฉ้อบุนอ๋องไป เจ้าเมืองปามีไชยชำนะฆ่าศึกแล้วก็ให้ตีม้าฬ่อสัญญาทหารทั้งปวงก็กลับเข้าค่าย แต่บันดาพรรคพวกพี่น้องเหงียมเหงาก็ชวนกันเข้าไปคำนับขอมอยู่ด้วยเจ้าเมืองปา ๆ ก็ดีใจยกทัพกลับไปเมือง

ฝ่ายฉ้อบุนอ๋องเสียทัพหนีไปในเพลาดึกกลางคืน ถึงประตูเมืองจึ่งร้องเรียกฮกขวัน ซึ่งเปนนายประตูผู้ใหญ่ให้เปิดรับ ฮกขวันก็ร้องถามออกไปว่าท่านมีไชยชำนะฆ่าศึกฤๅ ๆ เสียทีมา ฉ้อบุนอ๋องก็บอกว่าครั้งนี้เราได้ความอัปยศ เพราะพวกพ้องเหงียมเหงาเปนไส้ศึกขึ้นในค่าย ฮกขวันแจ้งดังนั้นจึ่งว่าแต่ก่อนท่านไปทำศึกในทิศใด ก็มีไชยชำนะมาทุกครั้ง บัดนี้ท่านเสียทีหนีเจ้าเมืองปา อันเปนเมืองน้อยฉนี้จะมิเสียเกียรติยศไปฤๅ ประการหนึ่งราษฎรแลหัวเมืองทั้งปวงจะดูหมิ่นประมาทว่าท่านย่อท้อต่อการสงคราม บัดนี้เจ้าเมืองอุยก็ยังหามาอ่อนน้อมยอมขึ้นกับเมืองเราไม่ แม้นท่านยกไปปราบปรามเมืองอุยให้อยู่ในอำนาจได้แล้ว เหนจะลบล้างความอัปยศซึ่งท่านแพ้เจ้าเมืองปานั้นหาย

ฉ้อบุนอ๋องครั้นได้ฟังก็เหนชอบ จึ่งสั่งนายกองทั้งปวงให้ยกเลยล่วงระยะทางไปในกลางคืน จนรุ่งเช้าก็ถึงตำบลชูเลง แดนเมืองอุยให้ตั้งค่ายมั่นลงพักทหารพอหายอิดโรยแล้ว จึ่ง

จะเข้าตีเมืองอุย ฝ่ายเจ้าเมืองอุยแจ้งความว่าทัพเมืองฉ้อยกมาตั้งประชิดเมืองไว้ ก็จัดทหารเป็นกระบวนทัพยกออกไปถึงหน้าค่ายฉ้อบุนอ้อง ๆ ก็ยกทัพออกไปต่อรบกับเจ้าเมืองอุยเป็นสามารถ ทหารเมืองฉ้อเข้มแข็งในการศึกได้แทงฟันทหารเมืองอุยเจ็บป่วยล้มตายเป็นอันมาก เจ้าเมืองอุยกับทหารทั้งปวงต้านทานฝีมือฉ่ำศึกมิได้ก็แตกทัพกลับเข้าเมือง

ฉ้อบุนอ้องก็พาทหารกลับเข้าค่าย ครั้นเพลาค่ำฉ้อบุนอ้องนอนหลับอยู่ในค่าย ฝันเห็นว่าเซ็กเทาเข้าเมืองเซ็กผู้ตายรูปร่างโตใหญ่หน้าดำดังสีคราม ใส่เสื้อแดงนุ่งกังเกงแดงเดินเข้ามายืนอยู่ริมศีรษะฉ้อบุนอ้อง แล้วกลิ้งตาร้องตวาดว่าเรามิได้มีโทษผิดสิ่งใด ตัวบังอาจไปชิงเอาสมบัติบ้านเมืองแลเมียเรามา วันนี้เราจะทำทดแทนให้ถึงสิ้นชีวิตร เซ็กเทานั้นก็เอานิ้วมือชี้ลงที่หน้าฝากตรงเกาทัณฑ์ทหารเมืองป่า แล้วก็เดินออกไป ฉ้อบุนอ้องสดุ้งตกใจตื่นขึ้น แผลซึ่งถูกลูกเกาทัณฑ์นั้นก็กำเริบโลหิตไหลมิได้หยุด ที่พิศสงเจ็บปวดนั้นมากขึ้น ฉ้อบุนอ้องก็เสียใจสิ้นสติ แลทหารคนสนิทก็ตกใจช่วยกันอุ้มพยุงยกขึ้นบนเกวียนแล้ว ก็เลิกทัพกลับมาถึงตำบลอีวแดนเมืองฉ้อเพลาสามยามเสศ ฉ้อบุนอ้องก็ขาดใจตาย ทหารทั้งปวงจึ่งรับศพเกวียนศพฉ้อบุนอ้องไปถึงเมืองฉ้อ ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย ก็ช่วยกันฝังศพ ฉ้อบุนอ้อง ตามตำแหน่งเจ้าเมืองแล้ว จึ่งตั้งยีมยีผู้บุตรฉ้อบุนอ้องเป็นเจ้าเมืองฉ้อ

ฝ่ายฮกขวันซึ่งเป็นขุนนางนายประตูผู้ใหญ่ รู้ว่าฉ้อบุนอ้องตายก็ร้องไห้รำคิดถึงความหลัง เมื่อครั้งเราทำส่วงเกิน

จะพ้นฝ่อบุนอ่อง ๆ รู้ก็ไม่ได้ ให้อไภยโทษเรา ๆ จะอยู่ทำไมจะตายตามฝ่อบุนอ่องไปเถิด คิดแล้วก็เรียกบุตรและภรรยาญาติทั้งปวงเข้ามาสั่งว่า เราตายแล้วจงเอาศพไปฝังไว้ให้เคียงที่ฝังศพฝ่อบุนอ่อง คนทั้งปวงก็รับคำยกขวัน ๆ จึงเอาดาบเชือดคอตาย บุตรภรรยาญาติทั้งปวงก็เอาศพยกขวันไปฝังไว้ตามสั่ง ฮีมฮีเจ้าเมืองฝ่อแจ้งว่าฮกขวันเชือดคอตาย เพราะกลัวญ่อก็ยิ่งคิดอาไลยนัก จึงสั่งให้หาตัวบุตรยกขวันมาตั้งเป็นไทเกาะขุนนางผู้ใหญ่สืบไป

ฝ่ายกองขุนคุดเจ้าเมืองเตงแจ้งความว่า ฝ่อบุนอ่องตายแล้วก็ยินดี จึงว่ากับซกเหลียมว่าฝ่อบุนอ่องตายแล้ว ทีนี้เมืองเราจะค่อยมีความสบาย ซกเหลียมตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองเรายังหามีความสบายไม่ ด้วยเจ่ฮวนกังเจ้าเมืองเจ่โกรธแค้นคิดพยาบาทอยู่ จะยกทัพมาทำอันตรายเราเมื่อไรก็หารู้ไม่ ถ้าท่านจะให้ได้ความสบายแล้ว จงใช้ให้ขุนนางคุมเครื่องบรรณาการไปถวายพระเจ้าเมืองหลวง พระเจ้าเมืองหลวงก็จะโปรดปรานี รักใคร่ท่าน ถึงมาตรว่าทัพเมืองเจ่หัวเมืองใหญ่ยกมาตีเมืองเรา เราก็จะให้ขุนนางไปทูลพระเจ้าเมืองหลวง ๆ ก็จะมีรับสั่งให้ไปห้ามปรามเจ้าเมืองเจ่ เมืองเราจึงจะสิ้นเสี้ยนศัตรู

กองขุนคุดก็เห็นด้วย จึงให้ซกซือไท้หูคุมเอาสิ่งของเครื่องบรรณาการอย่างดีไปถวายพระเจ้าเมืองหลวง ไท้หูซกซือก็คำนับลาคุมเครื่องบรรณาการไปเมืองหลวง ครั้นมีผู้บอกความแก่ซกซือ ๆ รู้เหตุดังนั้น ก็รีบเอาเครื่องบรรณาการ

กลับมาถึงเมืองเตง แล้วบอกกองชุนคุดว่าเมืองหลวงนั้นเกิดวิบัติ เพราะถึงจูทวยบุตรนางสมมพระเจ้าจองอ๋อง ซึ่งสวรรคตล่วงไป กับไตหูงุยก๊ก ไตหูเบี่ยมเป๊ก ไตหูจิวจึม ไตหูจกกุ๋ย ไตหูจือมหู ห้าคนคบคิดกันกำจัดพระเจ้าอุยอ๋อง เสียจากราชสมบัติไปอยู่ฉตำบลเอียนแดนเมืองหลวง

บัดนี้ไตหูงุยก๊ก ยกถึงจูทวยขึ้นเป็นกระษัตริย์ ถึงจูทวยนั้นทำการทุจริตหยาบช้า หาตั้งอยู่ในสัตย์ธรรมไม่ อนาประชาราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ขอท่านจงให้ขุนนางไป เชิญพระเจ้าอุยอ๋อง มาประทับอยู่ ฉเมืองเอียดแดนเมืองเรา เราจึ่งค่อยคิดจับถึงจูทวยกับขุนนางห้าคน ซึ่งเป็นเสี้ยนสัตรูแผ่นดินฆ่าเสียแล้ว จึ่งเชิญพระเจ้าอุยอ๋องให้เสวยราชสมบัติในเมืองหลวงดังเก่า พระเจ้าอุยอ๋องคิดถึงคุณก็จะทรงพระเมตตาโปรดปราฉ ถึติศัพท์เลื่องลือไปทิศทั้งสี่ ท่านก็จะปรากฏไปในทิศทั้งสี่ ข้อหนึ่งหัวเมืองทั้งปวงก็จะสรรเสริญว่า ท่านมีกตัญญูซื่อตรงต่อพระมหากระษัตริย์ โดยสุจริตธรรม กองชุนคุดได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึ่งให้ไต้หูชุยกเป๊กไปทูล เชิญพระเจ้าอุยอ๋องมาประทับอยู่ ฉเมืองเอียดแล้ว กองชุนคุดก็จัดของไปคำนับพระเจ้าอุยอ๋อง ๆ ก็มีพระไทยยินดีนัก แล้วกองชุนคุดก็ถวายบังคมลามาถึงเมืองก็ไม่มีความสบาย ให้วิตกในการแผ่นดินนัก จึ่งให้ม้าใช้ถือหนังสือไปเชิญเขกถึง เจ้าเมืองเขกให้ยกทัพมาช่วยตีเอาเมืองหลวงถวายพระเจ้าอุยอ๋องคืน ม้าใช้ก็คำนับลาไปถึงเมืองเขก จึ่งเข้าไปคำนับส่งหนังสือให้เขกถึงแล้วลากลับมา

เซกกังแจ้งในหนังสือดังนั้น ก็เกณฑ์กองทัพยกออกจากเมืองมาถึงที่ตำบลแตนเมืองเตง กองซุนคุดรู้ข่าวว่าเซกกังยกทัพมาถึงตำบลนี้เหมือนหนังสือนัด ก็จัดทแกล้วทหารพร้อมด้วยเครื่องสาตราวุธทั้งปวง ก็ยกไปรับเซกกัง ๆ กับกองซุนคุดก็บันจบทัพยกไปเมืองเอียด กองซุนคุดจึ่งเชิญเสด็จพระเจ้าอุยอ๋องให้ยกกองทัพหลวงไปด้วย พระเจ้าอุยอ๋องก็สั่งขุนนางซึ่งสนิทให้จัดทัพ ยกสมทบกันออกไปถึงชานเมืองหลวง กองซุนคุดจึ่งให้ตั้งค่ายมั่นล้อมเมืองเข้าไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่ายไต้หูยอกก๊กขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวงแจ้งว่า พระเจ้าอุยอ๋องกับกองขุนคุดเซกกังยกทัพบันจบกัน มาล้อมเมืองไว้มั่นคงทั้งสี่ด้านก็ตกใจ จึ่งเข้าไปบอกกังจูทวย ๆ ได้ฟังก็ตกใจ จึ่งให้หาได้หูเบี่ยนเป็ก ได้หูจิวชิม ได้หูจกกุ๋ย ได้หูเจียมหู เข้ามาสั่งว่า ท่านจงยกออกไปสู้รบกับข่าศึกดูสักครั้งหนึ่งก่อน ถ้าเหนหนักแน่นเหลือกำลังก็ให้คนเข้ามาบอกแก่เรา ๆ จะยกหนุนออกไปช่วย ได้หูทั้งสี่ก็คำนับรับสั่งแล้วถวายบังคมลา ออกมาตระเตรียมทหารสองหมื่นเลทหารทั้งปวงนั้นหามีผู้ใดเปนใจด้วยกังจูทวยไม่ ได้หูทั้งสี่ก็แต่งตัวขึ้นขี่ม้าภาทหารยกทัพออกจากเมือง

ฝ่ายกองซุนคุดกับเซกกังนั่งปฤกษาการศึกอยู่บนหอรบแลไปเหนได้หูสี่คนยกออกมา ต่างคนก็แต่งตัวใส่เกราะถือาวุธสำหรับมือขึ้นขี่ม้าภาทหารออกจากค่าย กองซุนคุดก็ขับม้ารำหวนเข้ารบกับเบี่ยนเป็ก เซ็กกังก็ขับม้าเข้าสู้กับจกกุ๋ย

ทหารเลวทั้งสองฝ่ายต่างสู้รบกันเป็นอลหม่าน กองซุนคุดกับเบี้ยนเป็กสู้กันได้แปดเพลง เบี้ยนเป็กเสียทีกองซุนคุดเอาทวนแทงเบี้ยนเป็กตกม้าตาย จิวขิมเห็นเบี้ยนเป็กตายก็โกรธจึงขับม้ารำกระบี่เข้าไปฟันกองซุนคุด ๆ เอาทวนรับแล้วทำเสียทีชักม้าหนี จิวขิมไม่รู้ในกระบวนรบก็ขับม้าไล่ตาม กองซุนคุดครั้นได้ทีเอาทวนแทง จิวขิมพลัดตกจากหลังม้าแล้วแทงซ้ำอีกทีหนึ่งจิวขิมขาดใจตาย

เขกกิ่งกับจกกุยสู้กันได้สิบเพลง จกกุยทนทานกำลังมิได้ก็ชักม้าหนี เขกกิ่งยิงเกาทัณฑ์ไปถูกไหล่รวบ จกกุยตกจากหลังม้าตาย เจียมหูเห็นเบี้ยนเป็ก จิวขิม จกกุยตาย ก็ตกใจนักชักม้าหนีเข้าเมือง ทหารเมืองหลวงแตกกระจัดพลัดพรายไม่เป็นใจรบ ทหารเมืองเตงกับทหารเมืองเขกก็ไล่ตามฆ่าฟันทหารเมืองหลวงไปถึงประตูเมือง เจียมหูควบม้ากลับเข้าในเมืองได้ให้ทหารปิดประตูไว้มั่นคง กองซุนคุดจึงขับทหารให้ทำลายประตูเข้าไปในเมืองได้ ไล่ตามจับตัวเจียมหูมาฆ่าเสียแล้วขับม้าทหารตรูเข้าไปในวัง

ฝ่ายกิ่งจูทวยรู้ว่าฆ่าศึกหักเข้าเมืองได้ก็คิดตกลัวความตาย จึงให้ทหารซึ่งสนิทสามสิบคนหนีออกจากวัง กองซุนคุดแลเห็นก็ควบม้าตามไปทันกิ่งจูทวยที่ประตูทิศตวันออก จึงเอาทวนแทงกิ่งจูทวยล้มลงขาดใจตาย เขกกิ่งก็ขับทหารแยกไปประตูทิศเหนือ หมายจะจับตัวได้หูงุยก๊กฆ่าเสีย ได้หูงุยก๊กนั้นเตรียมตัวจะหนีออกจากเมือง ภอได้ยินเสียงทหารอื้ออึงเข้ามาริมบ้านก็ตกใจ ครั้นจะหนีไปเหนจะไม่พ้นมือฆ่าศึก

จึ่งเอากระบี่เชือดคอตาย เขกกุ่งรู้ว่างุกก็ตายแล้ว รีบมาบอกกับกองขุนคุด ๆ แจ้งดังนั้นก็ยินดี จึ่งให้ขุนนางไปเชิญเสด็จพระเจ้าอุยอ้องเข้ามาในเมือง

ขุนนางก็คำนับลาออกไปถึงค่าย ถวายบังคมทูลเชิญเสด็จพระเจ้าอุยอ้อง ๆ ได้ทรงฟังก็ดีพระไทย จึ่งเสด็จเข้าไปในเมืองหลวง กองขุนคุดก็เชิญพระเจ้าอุยอ้องให้ครองราชสมบัติเหมือนแต่ก่อน พระเจ้าอุยอ้องก็มีความยินดี จึ่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงกองขุนคุดกับเขกกุ่งและทหารทั้งปวง แล้วก็สั่งเจ้าพนักงาน ให้จัดเอาสิ่งของทองเงินแลเครื่องยศมาประทานกองขุนคุดเปนอันมาก แล้วปูนบำเหน็จให้เขกกุ่งกับทหารทั้งปวงตามความชอบมากแลน้อย กองขุนคุดกับเขกกุ่งครั้นได้รับพระราชทานบำเหน็จแล้ว ก็ถวายบังคมลาแยกทางกันเลิกทัพกลับไปเมือง กองขุนคุดมาถึงเมืองเตงได้วันหนึ่งก็ป่วยเปนประจุบันตาย ขุนนางทั้งปวงจึ่งเอาศพกองขุนคุดใส่หีบไม้หอมแห่ไปฝังไว้ตามตำแหน่งที่เจ้าเมืองแล้ว ก็ตั้งกุ่งจูเจียบซึ่งเปนบุตรผู้ใหญ่ ของกองขุนคุดขึ้นเปนเจ้าเมืองเตง ชื่อเตงบุนกุ่ง เมื่อกุ่งจูเจียบได้ครองเมืองเตงครั้งนั้น พระเจ้าอุยอ้องเสวยราชสมบัติได้สี่ปี

ฝ่ายกุ่งจูเก๋งตงซึ่งเปนบุตรภรรยาน้อยกองขุนคุดผู้ตายนั้น ครั้นกุ่งจูเจียบได้สมบัติแล้วก็หาอยู่เมืองเตงไม่ หนีไปอยู่กับเจ้ยวนกุ่งเจ้าเมืองเจ๋ ๆ จึ่งตั้งกุ่งจูเก๋งตงเปนที่กังเจีย ขุนนางตำแหน่งทหาร ฝ่ายนางบุนเกี่ยงมารดาเชงหู เจ้าเมืองพ่อให้หมอประกอบยาให้กินหลายขนานโรคนั้นก็ไม่บันเทา กลับ

ทรุดหนักลง นางบุนเกียงจึ่งเรียกเซงหูเข้าไปสั่งว่าถ้ามารดาตายแล้วเจ้าอย่าพึ่งทำการฝังศพมารดาเลย จงไปขอนางเกียงสีผู้บุตรเจ๋ฮวนกุ๋งเจ้าเมืองเจ๋ มาตั้งเปนฮูหยินภรรยาใหญ่ไว้ก่อน จึ่งแต่งการฝังศพมารดาต่อทีหลัง ภอนางสั่งสิ้นคำก็ขาดใจตาย เซงหูก็ร้องไห้รักมารดาจึ่งเอาศพใส่หีบไว้ในที่อันสมควร แล้วปฤกษาขุนนางผู้ปวงว่า เราจะใช้ผู้ใดไปขอนางเกียงสี บุตรเจ๋ฮวนกุ๋งเจ้าเมืองเจ๋ ได้หูจออวยจึ่งห้ามว่า ท่านยังหาได้ทำการฝังศพมารดาไม่ ซึ่งจะให้ไปขอลูกสาวเจ้าเมืองเจ๋นั้นผิดธรรมเนียมแต่ก่อน

เซงหูจึ่งว่า เมื่อมารดาเราจะตายสั่งไว้ให้ไปขอนางเกียงสีบุตรเจ้าเมืองจงมาเปนฮูหยินก่อนจึ่งให้ฝังศพต่อทีหลัง จออวยได้ฟังก็ไม่ตอบ เซงหูจึ่งให้ได้หูโกยีเอาสิ่งของไปขอนางเกียงสีบุตรเจ้าเมืองเจ๋ ได้หูโกยีก็ไปถึงเมืองเจ๋ จึ่งเอาของเข้าไปคำนับเจ๋ฮวนกุ๋ง แล้วแจ้งความตามซึ่งเซงหูเจ้าเมืองพ่อสั่งให้เจ๋ฮวนกุ๋งฟังทุกประการ เจ๋ฮวนกุ๋งก็ยอมยกให้ ได้หูโกยีจึ่งคำนับลากลับมาถึงเมืองพ่อแล้ว เข้าไปแจ้งความแก่เซงหู ๆ แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นถึงวันฤกษ์ดีจึ่งให้แต่งเกวียนไปรับนางเกียงสีมาตั้งเปนที่ฮูหยินภรรยาใหญ่แล้ว ก็จัดแจงการฝังศพนางบุนเกียงผู้มารดาตามธรรมเนียม ครั้งนั้นพระเจ้าอุยอ๋องเสวยราชย์ได้เจ็ดปี

อยู่มาวันหนึ่งเจ๋ฮวนกุ๋งเจ้าเมืองเจ๋ คิดจะไปปราบปรามกุ๋งจูเจียบเจ้าเมืองเตงให้อยู่ในอำนาจ จึ่งตระเตรียมทหารยกออกจากเมืองเดินทัพไปถึงชานเมืองเตง ให้ตั้งค่ายล้อมเมือง

ไว้ทั้งสี่ด้าย ฝ่ายกุ่งจูเจียบเจ้าเมืองเตงแจ้งเหตุดังนั้น ก็ตกใจ ถลาจึ่งจัดสิ่งของแลเครื่องบรรณาการ ให้คนใช้เอาออกไปอ่อนน้อมยอมเปนเมืองขึ้นเจ๋ฮวนกุ่ง คนใช้คำนับลาคุมสิ่งของออกไปไปถึงค่าย จึ่งเข้าหาขุนนางผู้ใหญ่ ๆ ก็ภาคนใช้เอาเครื่องบรรณาการเข้าไปคำนับขอโทษยอมเปนเมืองขึ้นกับเจ๋ฮวนกุ่ง ๆ ก็ยกโทษให้แล้วก็เลิกทัพกลับไปเมือง ตั้งแต่นั้นมาเจ๋ฮวนกุ่งเจ้าเมืองเจ๋นั้น ก็มีเกียรติยศเลลงล่ำปรากฏไปทั้งสี่ทิศ หัวเมืองทั้งปวงก็คำนับยำเกรงขึ้นกับเมืองเจ๋เปนอันมาก

ฝ่ายพระเจ้าอุยอ๋องเสวยราชอยู่ในเมืองตังจิวได้สิบปี วันหนึ่งเสดจ์ออกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเฝ้าพร้อมตามตำหน่ง มีผู้เข้าไปกราบทูลว่า อุยกุ่งเจ้าเมืองโอยนั้นตายแล้ว บัดนี้กุ่งจูเฉียผู้บุตรครองเมืองแทนชื่ออีกุ่ง ๆ นั้นแขงเมืองอยู่หาไปขึ้นกับเมืองเจ๋ไม่ พระเจ้าอุยอ๋องได้ทรงฟังดังนั้นก็เคืองพระไทย จึ่งตรัสใช้เตียนเป๊กเลียวให้ถือหนังสือรับสั่งไปบอกเจ๋ฮวนกุ่งเจ้าเมืองเจ๋ ให้ยกทัพไปปราบปรามกุ่งจูเฉียเจ้าเมืองโอย เจ๋ฮวนกุ่งครั้นแจ้งรับสั่งก็เกณฑ์กองทัพยกออกไปตามระยะทางไปถึงชานเมืองโอย ก็สั่งทหารให้ตั้งค่ายล้อมเมืองไว้ให้มั่นคง

กุ่งจูเฉียเจ้าเมืองรู้ว่าม่าศึกมาล้อมเมืองไว้ ก็จัดทหารยกออกไปถึงหน้าค่ายเจ๋ฮวนกุ่ง ๆ เหนกุ่งจูเฉียออกมาก็ขับทหารทั้งปวงให้เข้าโจมตีทัพกุ่งจูเฉียเปนสามารถ กุ่งจูเฉียกับทหารต้านทานฝีมือม่าศึกมิได้ก็แตกทัพกระจัดกระจายไป ทหาร

เมืองเจ้าได้ทีก็ตามตีซ้ำเติมทหารเมืองโอยไปถึงประตูเมือง เจ้าฮวนกังจึงสั่งทหารให้ร้องประกาศเข้าไปในเมืองว่า ถ้ากังจูเฉียรักตัวกลัวตาย จงเอาเครื่องบรรณาการออกมาขอมเป็นเมืองขึ้นกับเรา แม้นไม่ออกมาคำนับขอไทษเราๆ จะทำลายกำแพงเมืองเข้าไป จับเอาตัวกับบุตรภรรยามาประหารชีวิตรเสียให้สิ้น ทหารทั้งวงก็ร้องประกาศเข้าไปตามคำสั่ง กังจูเฉียได้ฟังก็ยิ่งสดุ้งตกใจนัก จึงจัดสิ่งของทองเงินบันทุกเตมเกวียนห้าเล่มเกวียนแล้วให้กังจูไคหองบุตรผู้ใหญ่คุมเกวียน ซึ่งบันทุกสิ่งของห้าเล่มออกไปขอไทษตัวขอมเป็นเมืองขึ้น เจ้าฮวนกังถอยทัพให้แล้วเลิกทัพกลับไปเมือง

กังจูไคหองเหนเจ้าฮวนกังมีสติปัญญา ทั้งน้ำใจก็กว้างขวางโอบอ้อมแก่หัวเมืองทั้งปวงโดยแท้ ภายจะเป็นที่พึ่งของตัวได้ ก็หนีบิดาตามไปอยู่ด้วยเจ้าฮวนกังเจ้าเมืองเจ๋ๆ จึงถามกังจูไคหองว่า เจ้าสิเป็นบุตรผู้ใหญ่ของกังจูเฉียเจ้าเมืองโอย เหตุไฉนไม่คอยอยู่ครอบครองสมบัติของบิดาเล่า กังจูไคหองคำนับแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าเหนท่านมีสติปัญญากตัญญูต่อแผ่นดินโดยสุจริต จึงอุส่าห์สามิภักดิ์มาพึ่งบารมีอยู่ด้วย หวังจะได้รู้ขนบราชการแลอย่างธรรมเนียมสืบไป ข้าพเจ้าจึงไม่อาไลยถึงสมบัติบ้านเมืองของบิดา เจ้าฮวนกังได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงตั้งกังจูไคหองเป็นได้หูตำแหน่งขุนนาง ให้เครื่องยศพร้อมทุกสิ่ง กังจูไคหองก็ดีใจ จึงแจ้งความแก่เจ้าฮวนกังว่า บิดาข้าพเจ้ามีบุตรหญิงคนหนึ่งชื่อนางอวยกีๆ นั้นประกอบด้วยจริตกิริยารูปทรงก็งามนัก แม้นท่านได้นางอวยกีมาไว้ใน

เมืองนี้เหนจะมีสง่าราศรีเปนอันมาก

เจ้สวนกังรู้ดังนั้น จึ่งให้คนใช้เอาเครื่องบรรณาการไปขอนางอวยกีบุตรกังจูเฉียเจ้าเมืองไอย คนใช้ก็คำนับลาไปถึงเมืองไอย จึ่งเอาเครื่องบรรณาการให้กังจูเฉียแล้วบอกว่าบัดนี้เจ้สวนกังเจ้าเมืองเจ๋ สมัคเปนมิตรกับท่าน จึ่งให้ข้าพเจ้ามาคำนับว่ากล่าวขอนางอวยกี หัวเมืองทั้งสองจะได้เปนทางไมตรีต่อไป กังจูเฉียก็มิได้ขัดขวาง จึ่งจัดแจงแต่งตัวนางอวยกีตามยศอย่างบุตรเจ้าเมือง แล้วให้ขุนนางผู้ใหญ่กำกับนางอวยกีไปส่งฝเมืองเจ๋ คนใช้เจ้าเมืองเจ๋กับขุนนางทั้งสี่ก็คำนับลาภานางอวยกีไปให้เจ้สวนกังเจ้าเมืองเจ๋ ๆ มีความยินดีนัก ขุนนางทั้งสี่ก็ลากลับไป ครั้นเจ้สวนกังได้นางอวยกีมาไว้เปนภรรยาก็มีความกรุณารักใคร่เปนอันมาก

ฝ่ายกังจูเชงซึ่งเปนจีนบุกังเจ้าเมืองจีนนั้น มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อกังจูงุยจู ๆ คนนี้เปนที่รักของจีนบุกังผู้บิดา อยู่วันหนึ่งกังจูเชงไปขอนางสูกีบุตรเจ้าเมืองไตหยง กับลูกสาวเจ้าเมืองเสียหยงมาให้เปนภรรยา กังจูงุยจูอยู่กับนางทั้งสองมีบุตรชายคนละคน บุตรนางชูกีนั้นชื่อกังจูตังนี บุตรนางที่เปนลูกสาวเจ้าเมืองเสียหยงชื่อกังจูอีฮู ครั้นอยู่มากังจูเชงได้นางเจ๋เกียงหลานสาวเจ้สวนกังเจ้าเมืองเจ๋เปนภรรยา แลนางเจ๋เกียงนั้นอายุได้สิบหกปี มีรจิตกิริยารูปทรงนั้นงามนัก กังจูงุยจูเหนนางเจ๋เกียงเมียบิดารูปร่างดีก็ภอใจ จึ่งลอบรักใคร่กับนางเจ๋เกียงจนมีครรภ์ขึ้นมา ขณะเมื่อกังจูงุยจูกับนางเจ๋เกียงเปนชู้กันนั้น กังจูเชงผู้บิดาครองสมบัติได้สามสิบเก้าปี บ่วยเปน

โรคชรา อยู่ประมาณครึ่งเดือน กังจูเชงก็ถึงแก่กรรมตาย กังจูงุยจึ่ง แต่งการ ผังศพ กังจูเชง ตาม ตำแหน่ง เจ้าเมืองแล้ว ขุนนางทั้งปวงก็ยกกังจูงุยขึ้นเป็นเจ้าเมืองแทน ชื่อจีนเฮียน กัง ๆ มีขุนนางผู้ใหญ่เป็นที่ปฤกษา และราชการทั้งปวงสิทธิ์ขาด อยู่สองคน ชื่อเสียงอูคนหนึ่ง ตัวอวยอูคนหนึ่ง จีนเฮียนกังจึ่ง ตั้งนางเจ่เกียงอัรรยาของบิดาเป็นฮูหยิน นางเจ่เกียงเป็นฮูหยิน อยู่ได้สองเดือน นางเจ่เกียงก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง ชื่อกังจู ชีนเชง ๆ นั้นเป็นที่รักใคร่ของจีนเฮียนกัง ๆ จึ่งตั้งกังจูชีนเชง เป็นที่ชีจูสำหรับจะได้ครองสมบัติสืบแช่แทนตัวต่อไป แล้ว ให้ได้หูงวนถวน ได้หูลีชกขุนนางสองคนเป็นพี่เลี้ยงดูแล ว่ากล่าวข้อผิดแลชอบ

ครั้นอยู่มานางเจ่เกียงมารดากังจูชีนเชง มีบุตรหญิง อีกคนหนึ่งนางก็บ่วยเป็นประจุบันตาย จีนเฮียนกังจึ่งทำการ ผังศพนางเจ่เกียงเสรจแล้ว ตั้งนางแกกุนบุตรเจ้าเมืองเกีย เป็นฮูหยินภรรยาใหญ่ อยู่ด้วยกันมาช้านานไม่มีลูก จีนเฮียน กังจึ่งมอบนางไปกก็ ลูกนางเจ่เกียงผู้ตายให้นางแกกุนเลี้ยงไว้ เป็นบุตร จีนเฮียนกังนั้นได้ครองเมืองมาสิบห้าปี ก็คิดจะไป ตีเมืองก็หยงให้อยู่ในอำนาจ จึ่งจัดแจงทแกล้วบหารยกออก จากเมืองเดิรทัพไปถึงชานเมืองก็หยง แล้วสั่งให้ตั้งค่ายล้อม เมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

เจ้าเมืองก็หยงรู้เหตุดังนั้นก็ตกใจกลัว จึ่งแต่งลูกสาว สองคน ผู้พี่ชื่อนางเลกี น้องชื่อเสียวกี แล้วก็ภาออกไปถึง ค่ายจีนเฮียนกัง เจ้าเมืองก็หยงจึ่งคำนับขอโทษขอมอบลูกสาว

ทั้งสองคนให้จีนเฮียนกุ๋ง ๆ เหนรูปร่างนางทั้งคู่เสงี่ยมงามน่ารักก็ยินดียกโทษให้เจ้าเมืองก็หย่อง แล้วภานางเลกีนางเสียวกีขึ้นขี่เกวียน เลิกทัพกลับไปเมืองจีน จึ่งเลี้ยงนางเสกีนางเสียวกีพี่น้องเปนภรรยา แลนางเลกีนั้นรูปงามเหมือนนางอุยสีเมียเซ็กเหาเจ้าเมืองเซ็ก มีบารมามากเหมือนขันกีผู้เปนมเหษีพระเจ้าตี่อ๋อง จีนเฮียนกุ๋งก็มีความกรุณานัก นางเลกีมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อกุ๋งจูฮีเจ๋ อยู่มานางเสียวกีน้องสาวมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อกุ๋งจูโต๊ะจู จำเดิมแต่นั้นจีนเฮียนกุ๋งก็หลงรักนางเลกีกับนางเสียวกีเปนอันมาก แล้วผเอินให้ชิงชังนางแกกุนผู้เปนฮูหยินคิดจะถอดเสียจากที่ จะตั้งนางเลกีเปนฮูหยินภรรยาใหญ่ จึ่งให้หากวยกิ๋วผู้เปนโหรเข้ามาดูดวงชตานางเลกีจะสมเปนที่ฮูหยินฤๅหาไม่ กวยกิ๋วก็พิเคราะห์ดูดวงชตาแลราสีตามตำหรับที่ได้เล่าเรียนไว้ ครั้นแจ้งแล้วจึ่งคำนับบอกว่า วาศนานางเลกีนี้ไม่ควรจะเปนฮูหยิน แม้ท่านยกนางเลกีขึ้นเปนฮูหยินภรรยาใหญ่แล้ว บ้านเมืองท่านจะเกิดอันตรายเปนมั่นคง

จีนเฮียนกุ๋งได้ฟังดังนั้นก็ไม่เชื่อฟังคำกวยกิ๋วว่า จึ่งให้ซือเขาโหรพิเคราะห์ดูชตานางเลกีอีก ซือเขาก็พิจารณาดูลักษณะนางเลกีตามตำราโหรแล้ว จึ่งทายเหมือนคำกวยกิ๋วว่า จีนเฮียนกุ๋งก็หาเชื่อคำโหรทั้งสองไม่ เพราะหลงรักนางเลกีเปนกำลัง จึ่งกลับเข้าไปในที่ข้างใน ถอดนางแกกุนเสียจากที่ฮูหยิน ตั้งนางเลกีเปนฮูหยินภรรยาใหญ่ สารพัดการข้างในก็สิทธิ์ขาดอยู่กับนางเลกีผู้เดียว อยู่มาวันหนึ่งจีน

เฮียนกุ๋งจึ่งปฤกษานางเลกีว่า เราคิดจะถอดกุ๋งจูชีนเชงเสีย จากที่ชีจู จะตั้งกุ๋งจูฮีเจ๋บุตรเจ้าเปนที่ชีจูแทน เจ้าจะเหนประการใด

นางเลกีนั้นคิดจะใคร่ให้กุ๋งจูฮีเจ๋บุตรของตัวเปนชีจูอยู่มิได้เว้นวัน แต่แกล้งทำอลมารยาหมายจะให้จีนเฮียนกุ๋งเหนว่าซื่อสัตย์จริงจึ่งคำนับตอบว่า ซึ่งท่านกรุณาจะตั้งบุตรข้าพเจ้าเปนที่ชีจูครั้งนี้บุญคุณนั้นหาที่สุดมิได้ แต่กุ๋งจูชีนเชงเปนที่ชีจูนี้ก็ไม่มีข้อผิดสิ่งใด ท่านจะถอดกุ๋งจูชีนเชงเสียจากที่แล้วจะตั้งบุตรข้าพเจ้าเปนที่ชีจูนั้นไม่ควร ข้อหนึ่งขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงจะติเตียนนินทาว่า ท่านไม่ตั้งอยู่ในสัตย์ธรรม ถ้าจะชีนยกบุตรข้าพเจ้าขึ้นเปนชีจูให้จงได้ ท่านจงประหารชีวิตรข้าพเจ้าเสียก่อน จึ่งตั้งกุ๋งจูฮีเจ๋เปนที่ชีจูเถิด จีนเฮียนกุ๋งครั้นได้ฟังสำคัญว่านางเลกีพูดจาโดยสุจริต ก็ยิ่งมีความรักหนักขึ้นกว่าเก่า

จีนเฮียนกุ๋งมีคนสนิทคนหนึ่ง ชื่ออีวสีรูปร่างก็งามทั้งสติปัญญาแยบคายมาก เปนที่วางใจจีนเฮียนกุ๋ง ๆ โปรดให้อิโกยแก่อีวสี ๆ เข้าวังออกวังผิดเวลาได้ไม่มีใครห้าม วันหนึ่งอีวสีเข้าไปในวัง นางเลกีเหนก็คิดรัก จึ่งทำชายตาให้สบตาอีวสีแล้ว แกล้งกล่าวเลียบเคียงเปนคำนัยต่าง ๆ อีวสีรู้มารยาก็ลอบลักรักใคร่ไปมาหาสู่กันมิให้จีนเฮียนกุ๋งรู้ ครั้นอยู่มานางเลกีคิดจะเอาสิ่งของทองเงิน ไปให้สินบนเลี้ยงดูกับตังกวยอู จะให้ขุนนางสองคนช่วยว่ากล่าวจีนเฮียนกุ๋ง ให้ใช้กุ๋งจูชีนเชงไปเสียจากเมือง จะได้คิดอ่านแก้ไขให้กุ๋งจูฮีเจ๋

บุตรของตัวเปนที่ชีจู ขณะเมื่อนางเลกีตริตรองนั้น ภออีวสี เข้าไปหานางเลกี ๆ จึ่งกระซิบสั่งเปนความลับ แล้วก็เอาเงินทองของคำนับให้อีวสี ๆ ก็คุมสิ่งของทั้งปวงไป แบ่งให้เลียงอู แล้วแจ้งความซึ่งฮูหยินเลกีสั่งมาให้ฟังทุกประการ เลียงอูรับธุระแล้วว่าการอย่างนี้เราจำจะให้ตังกวยอูรู้ด้วย จะได้ช่วยกันคัดง้างตามสติปัญญา อีวสีจึ่งบอกว่านางเลกีก็สั่งให้ข้าพเจ้าเอาสิ่งของไปหาตังกวยอูด้วย เลียงอูครั้นได้ฟังจึ่งภาอีวสีไปถึงบ้านตังกวยอู อีวสีเอาเงินทองของคำนับให้ตังกวยอูแล้วบอกความซึ่งนางเลกีสั่งให้ฟังทุกสิ่ง ตังกวยอูก็รับว่าอย่าวิตกเลย อีวสีจึ่งลากลับไป

เลียงอูกับตังกวยอูก็ปฤกษากันซึ่งจะว่ากล่าวจีนเฮียนกุ๋งให้ใช้กุ๋งจูชีนเชงผู้เปนชีจูให้ไปเสียจากเมือง ทั้งสองเหนอุบายประการหนึ่ง จึ่งภากันเข้าไปแจ้งความแก่จีนเฮียนกุ๋งว่าเมืองซกอักที่ตำบลภูตำบลคุดนั้นเปนด่านศึกสำคัญอยู่ บัดนี้ไม่มีตัวนายไปตั้งรักษาไว้ ถ้าฆ่าศึกยกมาจะเข้าถึงชานเมืองเราได้โดยง่าย ขอให้กุ๋งจูชีนเชงกับกุ๋งจูตังนีกุ๋งจูอีฮู ซึ่งเปนบุตรท่านไปตั้งรักษาเมืองด่านทั้งสามตำบลไว้ เมืองเราจึ่งจะเปนศุขสบาย จีนเฮียนกุ๋งก็เหนด้วย จึ่งให้กุ๋งจูชีนเชงกับไทฮู ซึ่งเปนพี่เลี้ยงยกไปตั้งอยู่ณเมืองซกอัก ให้กุ๋งจูตังนีกับเฮามัวไปอยู่รักษาที่ตำบลภู ให้กุ๋งจูอูฮีกับลีอีเชงอยู่ตำบลคุด กุ๋งจูชีนเชงกับไทฮู กุ๋งจูตังนีกับเฮามัว กุ๋งจูอูฮีกับลีอีเชงขุนนางต่างคนคำนับลายกทหารแยกทางกันไป ตั้งรักษาเมืองด่านทั้งสามตำบลตามคำสั่ง เลียงอูกับตังกวยอูจึ่งให้คน

ใช้ไปบอกความกับนางเลกี ๆ แจ้งดังนั้นก็ชินดี

อยู่วันหนึ่งนางเลกีคิดจะให้กุ๋ง จูซีนเซง ยกไปทำลึกหัวเมืองจะคอยหยิบผิด จึ่งแช่งทำอุบายว่ากับจีนเฮียนกุ๋งว่า ครั้งนี้เมืองเราก็มีความผาสุกเปนปรกติ แต่เมืองเต็กเมืองอุยนั้นไม่เอาเครื่องบรรณาการมาขึ้นกับท่าน แม้นนานไปเมื่อน่าเหนจะคิดมาทำการคิดแก่เมืองเราเปนมั่นคง ขอท่านจงมีหนังสือไปถึงกุ๋งจูซีนเซง ให้ยกไปปราบปรามหัวเมืองทั้งสองเสีย จีนเฮียนกุ๋งก็เหนจริงด้วย จึ่งให้ม้าใช้ถือหนังสือไปให้กุ๋งจูซีนเซงณเมืองซกอัก ม้าใช้ก็คำนับลารับถือหนังสือไปให้กุ๋งจูซีนเซง ๆ แจ้งในหนังสือแล้ว จึ่งให้ไตเตียซกกับบิ่ดบวนขุนนางนายทหารทั้งสอง เกณฑ์กองทัพยกไปตีเมืองเต็ก เจ้าเมืองเต็กกับทหารทั้งปวงสู้รบมิได้ก็แตกหนีไป กุ๋งจูซีนเซงจึ่งขับทหารเข้าในเมืองเต็ก ให้ไต้หุเตียวซกอยู่รักษาเมืองเต็ก แล้วยกทัพไปตีเมืองอุย เจ้าเมืองอุยจึ่งยกทหารออกรบกับจูซีนเซงเปนสามารถ ทหารกุ๋งจูซีนเซงฆ่าฟันทหารเมืองอุยเจบป่วยล้มตายเปนอันมาก เจ้าเมืองอุยต้านทานผู้มือมิได้ก็แตกทัพหนีไป กุ๋งจูซีนเซงจึ่งยกเข้าในเมืองอุย มอบเมืองอุยให้บิ่ดบวนนายทหารตั้งอยู่รักษา แล้วเลิกทัพกลับไปเมืองซกอักจึ่งบอกหนังสือไปถึงจีนเฮียนกุ๋งผู้บิดา จีเฮียนกุ๋งแจ้งในหนังสือดังนั้นก็มีความชินดี จึ่งเข้าไปบอกแก่นางเลกี ๆ ก็แกล้งทำชินดี แต่ใจนั้นโกรธแค้นคิดพยาบาทกุ๋งจูซีนเซงมากขึ้นกว่าเก่า ครั้งนั้นพระเจ้าฮุยอ๋องเสวยราชสมบัติได้สิบสองปี

ฝ่ายฮีมฮีบุตรฉ้อบุนอ๋อง ตั้งแต่ครองสมบัติอยู่ในเมือง

ฉ้อ คิดระแวงฮึมสุนน้อยชายว่ามีสติปัญญาเกรงจะชิงเอาสมบัติก็คอยหาผิดฮึมสุนอยู่มิได้ขาด ฮึมสุนรู้ว่าฮึมฮีพี่ชายหมายจะฆ่าก็ระมัดตัวมิได้กระทำความผิดสิ่งใด แลบันดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองฉ้อนั้น สมัครจะให้ฮึมสุนเปนเจ้าเมืองทุกตัวคน ฮึมฮีก็คอยจับข้อผิดฮึมสุนหาได้ไม่ แล้วคิดเหนอุบายซึ่งจะฆ่าฮึมสุนอย่างหนึ่ง จึ่งให้หาตัวฮึมสุนเข้ามาชวนว่าพรุ่งนี้พี่จะภาเจ้าไปเที่ยวป่าล่าเนื้อเล่นให้สบาย ฮึมสุนได้ฟังก็เข้าใจว่าฮึมฮีพ่อลวงจะภาตัวออกไปฆ่า จึ่งแกล้งทำเปนยินดีแล้วลาออกไป บอกความแก่ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงแจ้งดังนั้น ก็เปนใจพร้อมด้วยฮึมสุน ๆ จึ่งสั่งความลับกับขุนนางนายทหารทั้งปวงไว้ ครั้นเพลารุ่งเช้าฮึมฮีก็ชวนฮึมสุนขึ้นเกวียนคนละเล่ม ยกทหารออกจากเมืองไปถึงกลางป่าแห่งหนึ่งเปนที่เปลี่ยวฝูงเนื้ออยู่ชุกชุม จึ่งให้หยุดประทับหมายจะทำร้ายแก่ฮึมสุน ฮึมฮีก็ลงจากเกวียน แล้วสั่งทหารทั้งปวงให้ไปเที่ยวชิงเนื้อ นายทหารซึ่งฮึมสุนสั่งความลับไว้ก็ยืนอยู่ข้างหลังฮึมฮี ครั้นเหนได้ทีจึ่งเอาหวนแทงฮึมฮีล้มลงขาดใจตาย ฮึมสุนก็สั่งทหารให้เอาศพฮึมฮีขึ้นใส่ในเกวียนแล้วยกกลับมาถึงเมือง จึ่งแข่งทำร้องไห้เข้าไปคำนับบอกนางอุยสีผู้มารดาว่า ฮึมฮีพี่ชายข้าพเจ้าป่วยประจุบันตายเสียในป่าแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าเอาศพฮึมฮีใส่เกวียนเข้าไว้ณที่ข้างน่า

นางอุยสีได้ดังนั้นกลั้นน้ำตามิได้ ก็ร้องไห้รักฮึมฮีต่าง ๆ จึ่งให้ขุนนาง ทั้งปวง แต่งการ ฝังศพ ฮึมฮี ตามอย่างธรรมเนียมแล้ว ก็ยกฮึมสุนขึ้นเปนเจ้าเมือง ชื่อฉ้อเชียงอ๋อง ๆ จึ่งตั้งกัง

จูหงวนผู้อาเปนที่เลงอีนขุนนางผู้สำเรจราชการทั้งปวง แลกุ๋ง จูหงวนนั้นภอใจนางอุยสีพี่สะใภ้มาแต่แรก ฝ่อบุนอ๋องตาย หมายจะพูดจาเกี้ยวพานนางอุยสีได้ยินยอมเปนภรรยาแล้ว จึ่งจะชิงเอาสมบัติในเมืองฝ่อเปนของตัว ก็หาได้ช่องที่จะพูดจา กับนางอุยสีไม่ ครั้นอยู่มานางอุยสีป่วยปวดศีศะ กุ๋งจูหงวน รู้ข่าวก็ดีใจ จึ่งแต่งตัวไปเยี่ยมนางอุยสีฝ่ายในแล้ว พูดจาเกี้ยวพานนางอุยสีแต่เช้าจนเย็น นางอุยสีก็ไม่ยิงยอมว่า กล่าวหยาบช้าขับไล่ กุ๋งจูหงวนก็ออกมา นางอุยสีมีความแค้นเคืองเปนกำลัง จึ่งให้หญิงคนใช้ไปบอกแก่ฝ่อเชียงอ๋อง ๆ แจ้งดังนั้นก็โกรธ จึ่งให้หาตัวเตาก๊กบุตรเตาเป๊กบี้ผู้ตายกับขุนนางทั้งปวงเข้ามา สั่งให้ไปล้อมติกฮูหยินอุยสีจับกุ๋งจูหงวนซึ่งทำหยาบช้าฆ่าเสียจงได้ เตาก๊กกับขุนนางนายทหารทั้งปวง ต่างคนคำนับรับคำแล้วภากันไปล้อมติกนางอุยสี

กุ๋งจูหงวนได้ยินเสียงทหารมาล้อมอยู่รอบติกก็ตกใจ จึ่งฉวยง้าววิ่งออกมาที่ประตูติก พบเตาก๊กกับเตาบันฉือกระบี่วิ่งเข้าไป กุ๋งจูหงวนก็เอาง้าวฟันเตาก๊ก ๆ ก็รับด้วยกระบี่ท่อยทีรบกันเปนหลายเพลง เตาบันจึ่งรำกระบี่เข้าช่วยเตาก๊ก กุ๋งจูหงวนก็ถอยหลังจะหนีลงจากติก เตาก๊กจึ่งเอากระบี่ฟันกุ๋งจูหงวนคอขาดตาย เตาก๊กกับขุนนางทั้งปวงก็ภากันเข้าไปคำนับเยี่ยมนางอุยสีแล้ว เอาศีศะกุ๋งจูหงวนมาให้ฝ่อเชียงอ๋องเปนบำเหน็จฝีมือ ฝ่อเชียงอ๋องยังไม่หายแค้น จึ่งให้เตาก๊กไปจับตัวบุตรภรรยาญาติพี่น้องของกุ๋งจูหงวนฆ่าเสียให้สิ้น เตาก๊กก็ไปตามสั่ง ครั้นรุ่งขึ้นเช้าฝ่อเชียงอ๋องออกว่า

ราชการ จึ่งตั้งเตาก๊กเปนที่เลงอีนขุนนางผู้ใหญ่ เตาก๊กจึ่งจัดแจงการทำนุบำรุงเมืองฉ้อ ให้มั่นคงกว้างขวางขึ้นกว่าแต่ก่อน ราษฎรทั้งปวงก็อยู่เอยมเปนศุข แล้วเตาก๊กชักชวนผู้มีสติปัญญาแลฝีมือกล้าแขง มาทำนุบำรุงขึ้นเปนที่ขุนนางฝ่ายทหารพลเรือนเปนอันมาก เตาก๊กให้ตั้งสนามใหญ่ไว้สำหรับหัดทแกล้วทหารทั้งปวงให้ชำนาญในเพลงอาวุธ รู้กระบวนรบครบสิ่งเมืองฉ้อก็มีลง่ำปรากฏไปทั่วทั้งสี่ทิศ

ฝ่ายเจ้ฮวนก๋งเจ้าเมืองเจ๋แจ้งความว่า ฮีมฮุนเจ้าเมืองฉ้อตั้งเตาก๊กบุตรเตาเป๊กบี๋เปนที่เลงอีนขุนนางผู้ใหญ่ เตาก๊กฝึกสอนทแกล้วทหารเปนอันมากจึ่งคิดว่า ถ้าจะนิ่งอยู่ดังนี้เหน ฮีมฮุนเจ้าเมืองฉ้อจะกำเริบคิดมาทำร้ายแก่เมืองเรา จำจะชักชวนหัวเมืองทั้งปวง ยกไปปราบปรามเจ้าเมืองฉ้อ เสียให้ราบคาบ เจ้ฮวนก๋งก็ให้หาฮวนตั๋งเข้ามาปฤกษาการ ซึ่งจะยกไปตีเมืองฉ้อยังไม่ทันขาดคำลง ภอม้าใช้เมืองเอียนถือหนังสือเข้าไปคำนับเจ้ฮวนก๋ง ๆ รับหนังสือฉีกซนึกออก อ่านโจทความว่า เจ้าเมืองเอียนขอคำนับมาถึงเจ้ฮวนก๋ง ด้วยเจ้าเมืองบักหยงยกทัพมาจะตีเมืองเอียน ทแกล้วทหารในเมืองเอียนนี้น้อยนัก เหนจะสู้ทหารเมืองบักหยงมิได้ ขอเชิญท่านยกกองทัพไปช่วยปราบปรามเมืองบักหยงเสียสักครั้งหนึ่ง

เจ้ฮวนก๋งแจ้งความในหนังสือบอกเจ้าเมืองเอียน ดังนั้นจึ่งปฤกษากวนตั๋ง ๆ จึ่งว่าเมืองเรานี้อยู่ห่างกลาง ทางใต้นั้นต้องระวังทัพเมืองโจ๋ ทางตวันตกเล่าต้องระวังทัพเมืองเต็ก ฝ่ายทางเหนือนั้นต้องระวังทัพเมืองบักหยง มีความวิตกต้อง

ระวังถึงสามด้าน ครั้งนี้เมืองบักหยงยกกองทัพมาตีเมืองเอียน ควรเราจะยกไปเป็นทัพกระหนาบตีทัพเมืองบักหยงให้พ่ายแพ้สิ้นวิตกไปทางหนึ่ง เจ๋ฮวนกุ๋งได้ฟังดังนั้นเหนชอบด้วย ก็จัดกองทัพยกไปเมืองเอียน ยกทัพไปถึงเจซุยด่านปลายแดนเมืองพ่อ

พ่อจงกุ๋งเจ้าเมืองพ่อรู้ก็ออกมาต้อนรับเชิญเจ๋ฮวนกุ๋งเข้าเมือง เจ๋ฮวนกุ๋งจึ่งว่าเราช้าอยู่ไม่ได้ ด้วยเจ้าเมืองบักหยงยกมาตีเมืองเอียนกำลังรบพุ่งกันอยู่ เราจะเร่งยกไปช่วยเมืองเอียน พ่อจงกุ๋งจึ่งว่าข้าพเจ้าจะขอยกไปด้วยท่านกองหนึ่ง เจ๋ฮวนกุ๋งจึ่งว่าหนทางข้างฝ่ายเหนือนั้นกันดารนัก ท่านอย่าเพ่อไปให้ลำบากหนักกว่าทหารเลย ถ้าหนักแน่นประการใดจึ่งจะให้มายืมทหารไปช่วย พ่อจงกุ๋งก็รับคำแล้วว่า ข้าพเจ้าจะจัดทัพเตรียมไว้ให้พร้อม ถ้ามีหนังสือมาถึงวันใดข้าพเจ้าจะรีบยกไปให้ทันท่วงที เจ๋ฮวนกุ๋งมีความยินดีนักก็ลาพ่อจงกุ๋ง ยกออกจากเจซุยด่านปลายแดนเมืองพ่อ ฝ่ายบิดหลูเจ้าเมืองบักหยงมาล้อมเมืองเอียนประมาณสองเดือนเศศ จับได้ครอบครัวไว้เป็นอันมาก รู้ข่าวว่าเจ๋ฮวนกุ๋งยกทัพมาช่วยเมืองเอียนก็ล่าทัพกลับไปเมือง ฝ่ายเจ๋ฮวนกุ๋งก็รีบเดิรทัพมาถึงบุนถวนด่านเมืองเอียน ก็สั่งให้หยุดทัพตั้งอยู่พักข่าวราชการก่อน

ฝ่ายเอียนจงกุ๋งเจ้าเมืองเอียน ครั้นบิดหลูเลิกทัพกลับไปแล้วรู้ว่าเจ๋ฮวนกุ๋งยกมาตั้งอยู่ณบุนถวน เอียนจงกุ๋งก็ยินดีนัก จึ่งออกมารับเจ๋ฮวนกุ๋ง แล้วเล่าความที่ได้รบกับบิดหลูให้เจ๋ฮวนกุ๋งฟังทุกประการ ถวนตังจึ่งว่ากับเจ๋ฮวนกุ๋งว่า เจ้า

เมืองบักหยงยกมาล้อมเมืองเอียนไว้ครั้งนี้ รู้ว่าท่านยกมาช่วยจึงกวาดเอาแต่ครอบครัวแล้วเลิกทัพกลับไป ถ้ารู้ว่าท่านยกคืนไปแล้วก็จะยกกลับมาล้อมเมืองเอียนอีก เสียแรงได้ลำบากมาถึงนี่แล้ว ขอให้ไปตีเมืองบักหยงเสียทีเดียวเถิด เจ๋ฮวนก๋งเหนชอบด้วย เอียนจงก๋งเจ้าเมืองเอียนจึงว่า ซึ่งท่านจะยกล่วงเลยไปตีเมืองบักหยงนั้น ข้าพเจ้าจะยกเปนทัพน่าไปด้วยทัพหนึ่ง เจ๋ฮวนก๋งจึงว่าทแกล้วทหารท่านต้องรบพุ่งอิดโรยอยู่แล้ว ถ้าคิดจะไปแก้แค้นเจ้าเมืองบักหยงด้วยเรา ก็ยกหนุนไปเอาแต่ข้าวให้ดังเถิด เอียนจงก๋งรับคำแล้วจึงบอกว่า ฝ่ายทิศตวันออกหนทางแต่นี้ไปพันร้อยยี่สิบห้าเส้น ถึงเมืองบูจ๋องต่อแดนเมืองบักหยง แลเจ้าเมืองบูจ๋องกับบิดาหลูเจ้าเมืองบักหยงนั้น มิได้คุ้นเคยไปมาหากัน ถ้าจะแต่งคนไปเกลี้ยกล่อมมาเปนทัพน่านำทางก็เหนจะได้ราชการ

เจ๋ฮวนก๋งได้ฟัง ก็ให้ กองชุนสิบผองไปเกลี้ยกล่อม เจ้าเมืองบูจ๋อง ๆ ก็รับเอาเงินทองไว้ แล้วจึงให้หอยีบันคุมทหารม้ากับทหารเดินทางสองพันมาด้วยกองชุนสิบผอง เข้าสมทบกับทัพเจ๋ฮวนก๋ง ๆ ก็ให้ทองเงินเสื้อผ้ากับหอยีบัน แลทแกล้วทหารทั้งปวงเปนอันมาก แล้วสั่งให้เปนทัพน่าเดินทางไปได้สองพันห้าร้อยเส้นถึงตำบลกุยจือใกล้แดนเมืองบักหยง เจ๋ฮวนก๋งได้ปลูกฉางเข้าทำเชิงเทิลดินล้อมพักสเบียงไว้ที่นั้นแห่งหนึ่ง ให้เปาซกแหยกับโกเฮ็กสองนายซึ่งเลื่อยล้าอยู่รักษาฉางเข้า เจ๋ฮวนก๋งก็เลือกจัดเอาทหารที่มีกำลังยกเร็วไปโดยเร็ว

ฝ่ายบิดหลูเจ้าเมืองบักหยงรู้ข่าวว่า เจ๋ฮวนกั๋งยกกองทัพติดตามมา จึงปฤกษาด้วยชกไมนายทหารเอก ชกไมจึงว่า กองทัพเจ๋ฮวนกั๋งยกติดตามมาครั้งนี้เป็นทางไกลมาโดยรีบ ผู้คนเหนจะอิดโรยเมื่อยล้าเปนอันมาก เราจะยกกองทัพเข้าโจมตีอย่าให้ทันตั้งตัวลงได้ บิดหลูก็เหนชอบด้วยจึ่งสั่งให้จัดทหารสามพัน ให้ชกไมยกไปซุ่มอยู่ตามทางคอยสกัดตีกองทัพเจ๋ฮวนกั๋ง

ฝ่ายหูหอยีบันซึ่งเปนทัพน่าเจ๋ฮวนกั๋งยกมานั้น เหนชกไมขึ่นม้าขวางทางอยู่ ก็ขับม้าถือกระบองเหล็กเข้าไล่ตีชกไม ชกไมก็รับด้วยง้าวรบกันได้หลายเพลง ชกไมทำเสียทีถอยหนีหอยีบันก็ไล่ติดตามไป ชกไมจุดประทัดสัญญาพวกทหารซึ่งซุ่มอยู่ในดง ก็ออกมาตัดกลางหุ้มเอาหอยีบันไป ม้าซึ่งหอยีบันขึ่นนั้นต้องอาวุธตายในที่รบ ฝอเจ๋ฮวนกั๋งมาพันก็ให้เจ๋เสียงหูคุมทหารหวนหาร้อย เข้าไล่แทงตลุมบอนแก้เอาหอยีบันมาได้ กองทัพชกไมก็ตื่นแตกไปไม่เปนหมวดเปนกอง ชกไมก็ควบม้าหนีไปเมือง เจ๋เสียงหูก็พาหอยีบันมาหาเจ๋ฮวนกั๋ง หอยีบันมีความละอายนักก็ก้มหน้านิ่งอยู่ เจ๋ฮวนกั๋งรู้ในกิริยาจึ่งว่าแก่หอยีบันว่า ท่านอย่าเสียใจเลยอันประเพณีทำศึกมิแพ้ก็ชะนะ จึ่งให้เอาม้าที่มีฝีเท้ามาให้หอยีบันม้าหนึ่ง แล้วให้หอยีบันเปนทัพน่า รีบเดิรทัพไปทางประมาณสองร้อยห้าสิบเส้น ถึงตำบลเขาหวนเลงชัว เจ๋ฮวนกั๋งสั่งให้หยุดทัพขึ่นตั้งค่ายอยู่บนเขา เจ๋เสียงหูกับบิ่นชูปูสองกองนั้นตั้งค่ายอยู่เชิงเขาคนละค่าย แล้วเอาเกวียนตั้งเปนสนาม

เพลาะไว้นอกค่ายอีกชั้นหนึ่ง ผลัดเปลี่ยนกันลาดตะเวนนั่งยามตามเพลิงรักษาเปนมั่นคง

ฝ่ายบิดหลูเหนชกไมเสียทัพกลับมา ก็ให้เร่งเอณฑ์ทหารอีกหมื่นหนึ่งเสรจแล้ว บิดหลูกับชกไมก็ยกออกมาถึงปากทางช่องแคบข้างนอก แลเหนค่ายตั้งอยู่บนเขาหวนเลงชัวค่ายหนึ่ง ตั้งอยู่เชิงเขาสองข้างนั้นไม่รู้ว่าอยู่ผู้ใด บิดหลูกับชกไมก็ขับทหารเข้าตีค่ายเชิงเขา รบกันแต่เพลาเช้าจนบ่ายมิได้แพ้ชะนะแก่กัน บิดหลูก็ถอยทัพมาตั้งค่ายมั่นบิดทางอยู่แล้วคิดอุบายแบ่งคนเข้าซุ่มไว้ในดงสองกอง กำหนดเสียงประหัดจุดขึ้นเมื่อใด ก็ให้ตีวกหลังกระทบเข้ามาตามสัญญา จึงให้ทหารในค่ายปล่อยม้าลาแลผู้คนหลับนอนโดยอุบายกลศึก

ฝ่ายเจ่ฮวนก๋ง กับกวนตง ตั้งค่ายอยู่ บน ยอดเขา หวนเลงชัว แลลงมาในค่ายบิดหลูเหนผู้คนร่วงโรยหลับนอนปล่อยม้าลาให้กินหญ้า กวนตงจึงว่ากับหอยีบีนว่าเพลานี้ได้ท่วงทีแล้วท่านเร่งยกออกไป ตีค่ายชกไมแก้มือเอาไชยชะนะคืนให้ได้ หอยีบีนรับคำแล้วก็ขึ้นขี่ม้าภาทหารลงจากเขาตรงไปฯค่ายบิดหลู กองชุนสิบผองจึ่งว่ากับกวนตงว่า ท่านให้หอยีบีนไปรบกับบิดหลูชกไมครั้งนี้ ข้าพเจ้าเกรงจะเสียที ด้วยบิดหลูกับชกไมชำนาญการซุ่มทหาร เหนจะวกหลังเอาหอยีบีนไปอีก กวนตงจึ่งตอบว่า ถึงจะคิดทำอุบายไว้ดังนั้น ท่านอย่าวิตกเลย จึ่งสั่งให้เจ่เสียงหูบิ่นชุปุยกยกออกไปสองกอง เปนทัพแซงกันกองซุ่มทัพบิดหลูไว้ มิได้ตีวกหลัง

ได้ เจ้าเสียงหูบิ่นซูปุก็ขับทหารยกออกไปตามคำกวนตังสั่ง ฝ่ายบิดหลูชกไม แลเห็น หอยีบัน ขี่ม้าขับทหารออกจากค่าย ก็สั่งทหารให้แกล้งทำตกใจประหนึ่งว่าไม่รู้ตัว ฝ่ายหอยีบันเห็นดังนั้นก็เร่งทหารให้เข้าค่าย ภอได้ยินเสียงม้าฟ่อตีขึ้นณค่ายบนเขาก็ยินม้ายั้งอยู่ บิดหลูชกไมเห็นได้ทีก็จุดประทัดสัญญา ทหารซึ่งซุ่มอยู่สองข้างทางก็ออกมาจะวกหุ้มเอาทัพหอยีบัน ฝ่ายเจ้าเสียงหูบิ่นซูปุสองกองซึ่งเปนทัพแซงไปนั้นก็ไล่ฆ่าฟันกองซุ่มพวกบิดหลูชกไมล้มตายเปนอันมาก ภอเพลาสว่างขึ้นบิดหลูชกไมเห็นเสียที ก็ลำทัพไปตั้งค่ายอยู่ปากทางช่องแคบท้ายเขาข้างใน แล้วปฤกษากันว่าศึกครั้งนี้มีกำลังมาก จำจะคิดอุบายทำไว้ให้มั่นคง จึ่งสั่งทหารให้ขุดทางช่องแคบโดยภุกประมาณสี่วาห้าวา แล้วให้สานแผงเกลี่ยดินแลหญ้าทำดุจหนทางเก่ามิให้สงไสย มูลดินซึ่งขุดไปนั้นให้ถมปากช่องข้างในให้สูง แล้วล้มไม้ทับทางไว้มิให้กองทัพเจ้ฮวนกุ๋งนั้นอาไสรยกินน้ำ ลำธารนั้นอยู่ในแดนเมืองบักหยง บิดหลูก็เกณฑ์ทหารให้ไปขุดน้ำต้นธารเสียมิให้กองทัพเจ้ฮวนกุ๋งอาไสรยได้ แล้วบิดหลูกับชกไมแต่งคนให้ถือหนังสือไปขอกองทัพเมืองเกาเต็กมาช่วย

ฝ่ายกวนตังครั้นบิดหลูกับชกไม ถอยทัพไปหลายวันคิดแคลงใจนัก จึ่งใช้ทหารไปสอดแนมดู ได้ความมากลับมาบอกกวนตัง ตามที่บิดหลูกับชกไมคิดอ่านทำทุกประการ กวนตังจึ่งถามหอยีบันว่า ทางซึ่งจะไปเมืองบักหยงนั้นยังมีทางใดอีกบ้าง หอยีบันจึ่งตอบว่า ทางจะไปเมืองบักหยงนั้น

ยังมีอีกสองทาง ๆ หนึ่งไปบนเนินเขาจิ๋มอเนีย ทางหนึ่งไปตวันตกอ้อมตัดมาตามช่องเขาฮิงไทชัว ทั้งสองทางนั้นกันดารนักเกวียนแลม้าเดินไม่ได้ กวนตั๋งพูดยังมิทันขาดคำ เลียนจีนายทหารมาบอกว่า บิดหลูให้คนไปขุดต้นธารน้ำเสียแล้ว บัดนี้พวกกองทัพอดน้ำท่านจะคิดประการใด เจ้ฮวนก๋งจึ่งถามหอยีบีนว่า ในแว่นแคว้นอันนี้แห่งใดตำบลใดจะมีน้ำอาโศรยได้บ้าง หอยีบีนจึ่งว่าอาโศรยน้ำขารอันเดียว ถ้าจะให้กองทัพไปเที่ยวตักน้ำที่อื่นมากินเหนจะขัดสน ต้องข้ามเนินข้ามเขา ทางกันดารหลายวันนัก เจ้ฮวนก๋งจึ่งให้ป่าวร้องทหารทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดรู้จักตาน้ำขุดน้ำได้ให้กองทัพอาโศรยได้เราจะปูนบำเหน็จให้สมควร

กองชุนสิบผองจึ่งบอกกับเจ้ฮวนก๋งว่า ข้าพเจ้าได้ยินคำบูราณว่ามดอาโศรยทำรังอยู่ที่ใดที่นั้นมีตาน้ำ เจ้ฮวนก๋งสั่งให้กองทัพไปเที่ยวขุดดินที่ตรงรังมดอยู่นั้น กองทัพก็ได้น้ำกินไม่ขัดสน เจ้ฮวนก๋งจึ่งชมกองชุนสิบผองว่ามีปัญญาฉลาดนัก ก็ปูนบำเหน็จตามสมควร

ฝ่ายบิดหลูรู้ว่ากองทัพเจ้ฮวนก๋งมิได้อดน้ำ จึ่งปฤกษาซกไป ๆ จึ่งว่าอันกองทัพเจ้ฮวนก๋งยกมาครั้งนี้ทหารเปนอันมาก ถึงไม่ขัดน้ำก็จะขัดด้วยสเบียงเปนมั่นคง เราตั้งมั่นคอยอยู่แต่งให้คนไปสอดแนมดูท่วงที ถ้าขัดสิ้นสเบียงอาหารแล้วก็จะถอยทัพกลับไปเอง บิดหลูเหนชอบด้วยก็ให้ทหารผลัดเปลี่ยนกันสอดแนมเอาข่าวราชการมาบอกมิได้ขาด

ฝ่ายเจ้ฮวนก๋งกับกวนตั๋งปฤกษากัน เหนได้ท่วงทีจึ่งให้

หาหอยีบันบิ่นชูปูเข้ามากระซิบสั่งให้รีบยกไปสองทาง หอยีบันไปตามเนินเขาจีมอเนียตรงเมืองบักหยง บิ่นชูปูไปทางตวันตกตัดท้ายเขาฮิงไทชัว กันทัพบิดหลูไว้อย่าให้เข้าเมืองได้ กำหนดเดิรหกวันให้ถึงทั้งสองทาง แล้วเจ๋สวนกังก็ออกมาแถลงประกาศสั่งหอยีบันบิ่นชูปูให้คุมคนลองกอง เร่งขนสเบียงมาส่งกองทัพให้ทันอย่าให้ผู้คนอดอยาก หอยีบันบิ่นชูปูแถลงรับคำแล้วก็ภาหารีบไป เจ๋สวนกังจึ่งสั่งเสียนให้ภาคนไปเที่ยวตัดไม้ หากินตามชายป่าแลเชิงเขาทุกวัน หวังจะให้บิดหลูพะวงรวังอยู่ ครั้นหอยีบันบิ่นชูปูไปได้ห้าวันแล้ว เจ๋สวนกังกับถวนตังสั่งให้กองทัพสามกระโปรงใส่ดินบันทุกเกวียนห้าร้อยเล่มถมทางช่องแคบ เดิรทัพเข้าไปถึงปากช่องข้างในซึ่งบิดหลูซุ่มทัพไว้นั้น ก็ให้ขุดตัดไม้แลก้อนศิลาเสีย

ฝ่ายบิดหลูชกไมนั่งเสพสุราอยู่ทหารวิ่งมาบอกว่า เจ๋สวนกังยกกองทัพถมทางเข้ามา บิดหลูชกไมก็ขึ้นม้าภาทหารจะมาสกัดรบด้วยเจ๋สวนกังที่ปากทางช่องแคบ แลเหนคนวิ่งมาข้างหลังค่ายร้องบอกว่า กองทัพยกตัดทางมาหลังเขาเปนอันมาก บิดหลูชกไมก็ตกใจมิได้คิดจะต่อสู้ก็ขับม้าภาทหารหนีไปทางตวันออกเฉียงใต้ ฝ่ายบิ่นชูปูซึ่งตัดทางวกหลังมาเหนกองทัพบิดหลูชกไมแตกหนีก็ไล่ติดตามไปทางประมาณยี่สิบเส้น เปนทางเนินทางเขาพวกบักหยงชำนาญเดิรทั้งคนทั้งม้าวกเรว บิ่นชูปูเหนจะตามไปมิทันก็กลับมา เก็บได้เข้าของเครื่องสาตราวุธตกอยู่ตามทางเปนอันมาก แลพวกบักหยง

ซึ่งหนีไปไม่ทันนั้นก็เข้าหาบิ่นชูปู้สั้น ขณะนั้นขุนนางกับนายบ้านผู้ใหญ่ซึ่งรักษาอยู่ในเมืองบักหยงนั้นรู้ว่าบิดหลูชกไม่แตกทัพหนีไปเมืองเกาเต็กแล้ว ก็ปฤกษากันแต่งของออกมาคำนับเชิญเจ๋ฮวนก๋งเข้าเมือง

ฝ่ายเจ๋ฮวนก๋ง ครั้นเห็นขุนนางชาวเมืองบักหยงภากันออกมามีความยินดีนัก จึงปราไสเกลี้ยกล่อมเอาใจชาวเมืองบักหยงให้เรียบร้อยเป็นปรกติแล้ว จึงถามชาวเมืองบักหยงว่า บิดหลูชกไมครั้งนี้จะหนีไปอาไศรยอยู่เมืองใด ชาวเมืองบอกว่า " บิดหลูชกไมเห็นจะหนีไปอยู่เมืองเกาเต็ก ด้วยตับหลีอ๋องเจ้าเมืองเกาเต็กกับบิดหลูเป็นคนคุ้นเคยรักใคร่กัน ถึงครั้งนี้ก็ได้ไปขอกองทัพมาช่วย เจ๋ฮวนก๋งจึ่งถามว่า เจ้าเมืองเกาเต็กนั้นมีทหารมากฤาน้อย อนึ่งทางไปนั้นจะยากฤาง่าย พวกบักหยงว่าเมืองเกาเต็กเป็นเมืองใหญ่ ทหารมากหนทางจะไปนั้นก็กันดาร จะต้องข้ามแม่น้ำทั้งภูกทั้งกว้าง ข้ามแม่น้ำไป แล้วยัง จะต้องข้ามเขาเป็นหลายตำบลจึ่งถึง เมืองเกาเต็ก เจ๋ฮวนก๋งจึ่งว่าเราได้ล่วงมาถึงนี่แล้ว ยากง่ายประการใดก็จะไปให้เห็นกำแพงเมืองเกาเต็ก

ขณะนั้นเปาชกแหยซึ่งรักษาสเบียงอยู่ ให้กุยจือโกเอกนายทหารคุมเกวียนห้า สิบเล่มบันทุกสเบียงมาส่งเจ๋ฮวนก๋ง ๆ จึ่งว่าท่านมาก็ดีแล้ว ไปตีเมืองเกาเต็กด้วยเราเถิด เจ๋ฮวนก๋งก็ชวนขุนนางแลทหารทั้งปวงเข้าเมืองบักหยง ขณะนั้นกองทัพหอยีบันซึ่งตัดมาตามทางจีมอเนียนั้น มาถึงก็เข้าไปในเมืองพร้อมกันกับเจ๋ฮวนก๋ง ๆ ก็พักทหารอยู่ในเมืองบักหยง

สามวัน ให้ทแกล้วทหารหายอิดโรยแลครอบครัวเมืองเอียน ซึ่งบิดหลูได้มาไว้นั้น คืนให้กับเอียนจงกั๋งเจ้าเมืองเอียน แล้วเลือกเอาแต่คนฉกรรจ์ในเมืองบักหยงพันหนึ่ง เข้าบันจบทัพหยอยีบันครบสามพันให้เดิรเปนทัพน่า เจ๋ฮวนกั๋งกับขุนนางแลนายทหารทั้งปวงก็ยกออกจากเมืองบักหยง

ฝ่ายบิดหลูกับซกไมหนีไปถึงเมืองเกาเต็ก เข้าไปหาตับหลีอ๋อร้องไห้ว่า ครั้งนี้เมืองบักหยงเสียแก่เจ๋ฮวนกั๋งแล้ว ข้าพเจ้าจึ่งหนีมาพึ่งท่าน บัดนี้เจ๋ฮวนกั๋งก็ตามมาเกือบจะถึงฝั่งอยู่แล้ว ตับหลีอ๋อจึ่งว่าท่านอย่าทุกข์ร้อนไปเลย อันเม่น้ำบิยนี้กว้างใหญ่ ท่านเหนจะข้ามพลแลสเบียงอาหารมาได้ด้วยง่ายฤๅเลฤๅ จึงหวยนายทหารเอกจึ่งว่า ที่จะประมาทแก่ข่าศึกนั้นมิควร อันทัพเจ๋ฮวนกั๋งทแกล้วทหารมาก แม้นเขาทำแพข้ามน้ำมาได้แล้วก็เหมือนเสียค่ายไปด้านหนึ่ง ตับหลีอ๋อจึ่งว่าซึ่งจะคิดตั้งตัดไม้ทำแพอยู่นั้นเหนจะหมดสเบียงอาหาร แล้วเทศกาลนี้มักบังเกิดพยุจะผุกแพข้ามน้ำมาก็ยาก ถึงมาตรว่าจะข้ามได้เราก็จะแต่งทัพออกไปตีเมื่อขณะข้ามน้ำ เหนจะเสียทีแก่เราท่านอย่าวิตกไปเลย

ฝ่ายเจ๋ฮวนกั๋งเดิรทัพมาทางประมาณร้อยยี่สิบห้าเส้น เปนป่าพงแลไม้รกชัฏกองทัพเดิรไปมิได้ จึ่งให้หยุดทัพเผาป่าทำทางอยู่สี่ห้าวันแล้วยกไปประมาณพันเส้น ถึงตำบลแห่งหนึ่งเปนช่องแคบภอจุตัวม้าเกวียนไปมิได้ เจ๋ฮวนกั๋งมีความวิตกนัก จึ่งให้หากวนตั๋งมาปฤกษา ภอแลเหนสัตว์ตัวหนึ่งออกมาจากช่องเขารูปพรรณเหมือนชนี ใส่เสื้อแดงหมวกแดง

วิ่งมาคำนับเจ้ฮวนกั๋ง แล้วเอามือซ้ายหลกชายเสื้อขึ้นไว้ก็วิ่งนำไปข้างทาง เจ้ฮวนกั๋งเหนปลาดจึ่งถามกวนตั๋งว่าเมื่อกี้เหน ฤๅหาไม่ กวนตั๋งจึ่งว่าข้าพเจ้าไม่เหน เจ้ฮวนกั๋งก็เล่าให้กวนตั๋งฟัง กวนตั๋งจึ่งว่าเทพารักษ์ที่สิงอยู่ฌเขาเตงสัวนี้ชื่อว่าขุยคักสิทธินัก ถ้าผู้ใดจะมีบุญญาธิการสับไปข้างน่าจึ่งอาเภทให้เหน ซึ่งมาคำนับแล้วจึ่งนำหน้าไปนั้น เหมือนจูบอกให้เดิรทัพข้ามน้ำไปโดยเรว ซึ่งเอามือซ้ายหลกเสื้อขึ้นไว้นั้น แม่น้ำข้างซ้ายเหนจะภุก ข้างขวามือเหนจะมีที่ตื้นภอข้ามทัพได้เปนมั่นคง เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังดังนั้นก็ใช้ทหารไปสืบดู ได้ความกลับมาบอกว่าแต่เชิงเขาไปประมาณหกสิบสองเส้นสิบวา ถึงแม่น้ำใหญ่กว้างภุกซึ้งนัก แต่ข้างขวามือต้นน้ำนั้นตื้นประมาณศอกเสศเหนจะข้ามคนม้าได้โดยสดวก

เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังดังนั้นก็ตบมือหัวเราะ แล้วจึ่งถามเอียนจงกั๋งว่า แต่แม่น้ำไปถึงเมืองเกาเต็กยังทางอีกมากน้อยสักเท่าใด เอียนจงกั๋งจึ่งว่าข้ามน้ำไปถึกฟากแล้วยังระยะทางสามร้อยสิบสี่เส้นสิบวาจึ่งจะถึงเมืองเกาเต็ก แต่จะต้องข้ามเขาทวนจูเขาหนึ่ง เปบี่เขาหนึ่ง ขังอือเขาหนึ่ง แลลำน้ำบีอันนี้ใหญ่หลวงภุกซึ้งนัก แต่บูราณมาไม่ได้ยินว่ามีที่ตื้นจะข้ามม้าข้ามคนได้ เทวดาอาเภทให้เหนประจักษ์ท่านยกไปครั้งนี้เหนจะสำเรจราชการเมืองเกาเต็กเปนมั่นคง เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังเอียนจงกั๋งทำนายดังนั้น จึ่งสั่งให้พักเกวียนลำเลียงไว้ปากทางช่องแคบแล้วให้จ่ายสเบียงแบ่งบันกันไป ให้เจ้เสียงหูกับโกเอกสองนายคุมทหารพันหนึ่งเปนกองน่า แยกไปทางซ้ายมือ

ให้ผูกแพข้ามแม่น้ำไปตั้งอยู่ก่อน แล้วให้เอียนจงกังกังจูโค หองชูเตียวสามนายคุมทหารสามพันเป็นทัพหนุนยกข้ามตามไป แลทางข้างขวามือนั้นบิ่นชูปูหอยีบัน คุมคนสามพันเป็นทัพน่า เดินข้ามแม่น้ำไปแล้ว เจ้ยวนกังกวนตังเลียงจือคุมคนหมื่น หนึ่งยกข้ามน้ำไปบันจบกันทั้งสองทัพฝ่ายเขาเทียนจือ

ฝ่ายพวกตับหลีอ๋อซึ่งคอยสอดแนมดูอยู่นั้น ครั้นเห็นกองทัพยกข้ามน้ำมาทั้งสองทาง ก็รีบไปแจ้งแก่ตับหลีอ๋อทุกประการ ตับหลีอ๋อได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงให้อิงหวยทหารเอกคุมพล ห้าพันออกไปตั้งรับทัพเจ้ยวนกัง บิดหลูจึงว่าข้าพเจ้ากับชกไมจะขอคนสองพันยกออกไปเป็นทัพน่าอิงหวย จะได้แก้แค้นเจ้ยวนกัง อิงหวยจึงว่าแก่บิดหลูว่า ท่านเป็นคนเสียใจออกมือเขามาแล้ว ซึ่งจะไปด้วยเรานี้เหมือนเอาเนื้อไปสู้เสือ ก็จะภาคนตื่น หยุดอยู่ให้หายตกใจเสียก่อนเถิดจึงค่อยตามเราไป บิดหลูชกไมได้ฟังดังนั้นก็คิดอายใจไม่ว่ากล่าวประการใดก็อดอดอมใจนิ่งอยู่ ครั้นอิงหวยยกออกจากเมืองแล้ว ตับหลีอ๋อจึงว่าแก่บิดหลูชกไมว่า ทางเขาเทียนจือนั้นเป็นทางสำคัญนัก ท่านจงคุมคนสามพันยกออกไปตั้งสกัดทางไว้ ถ้าหนักแน่นประการใดเราจะยกหนุนออกไปภายหลัง แล้วสั่งให้เกณฑ์คนให้บิดหลูชกไม ๆ ก็คุมคนสามพันยกไปถึงเขาเทียนจือ ให้คิดพยาบาทเจ็บแค้นถ้อยคำอิงหวยนัก

ฝ่ายอิงหวยยกทัพไปถึงกลางทางเห็นโกเอกขี่ม้าอันอยู่ อิงหวยก็ขี่ม้าเข้ารบด้วยโกเอก ๆ ทานกำลังอิงหวยมิได้ ชักม้าขยับจะหนีภอเจ้เสียงหมาหันจะเข้าช่วยโกเอก อิงหวยแลเห็น

เจ๋เสียงหูก็ผละออกจากโกเอก ขับม้าเข้ารบด้วยเจ๋เสียงหูได้ห้าสิบเพลงไม่แพ้ไม่ชนะกัน ฝอทัพเอียนจูกงก็มาถึง กงจูไดหองชูเตียวสองนายเข้ารุมรบอิงหวย ๆ เหลือกำลังที่จะสู้ก็ขับม้าหนีไปเอาตัวรอด ทหารอิงหวยต่างคนต่างแตกเข้าหาเจ๋ฮวนกง ๆ ก็สั่งให้เกลี้ยกล่อมเอาใจไว้ แล้วก็ยกทัพติดตามอิงหวยไปถึงเขาเทียนจือ พบกองทัพบิ๋นซุปหอยีบิ๋นก็ภากันตั้งค่ายมั่นอยู่

ฝ่ายบิดหลุยกทัพมาถึงเขาเปบี๋ ได้ความว่าเจ๋ฮวนกงมาตั้งอยู่เขาเทียนจือ บิดหลูก็ให้ตั้งค่ายอยู่ณเขาเปบี๋ ฝ่ายอิงหวยแตกทัพหนีมาถึงเขาเทียนจือ แลเห็นกองทัพเจ๋ฮวนกงตั้งอยู่เปนอันมากก็ตกใจนัก ทิ้งม้าถอดเสื้อเสียแล้วปลอมเปนคนตัดฟืนเล็ดลอดหนีไปถึงเขาเปบี๋พบทัพบิดหลู อิงหวยก็ตรงเข้าไปหาบิดหลู ๆ ทำต้อนรับปราไสกับอิงหวยว่า ทัพเจ๋ฮวนกงแตกไปแล้วฤๅ เหตุใดท่านจึ่งมาแต่ผู้เดียวดังนี้เล่า อิงหวยได้ฟังมีความอายนัก แต่อดอยากมาเปนหลายวันสู้อดกลั้นความละอายขอเข้าบิดหลู ๆ เสียมิได้ก็ให้เข้าสาลีอิงหวยกินแล้วอิงหวยจึ่งว่า ทางจะไปเมืองนั้นยังไกลนัก ข้าพเจ้ายืมม้าท่านสักตัวหนึ่งขี่ไปภอถึงเมือง บิดหลูก็จัดเอาม้าผอมโซมาให้อิงหวย ๆ มีความแค้นนัก ออกจากค่ายบิดหลูรีบมาถึงเมืองเกาเต๊ก ก็เข้าไปแจ้งความซึ่งได้รบพุ่งแตกทัพมาให้ตับหลีอ๋องฟังทุกประการ

ตับหลีอ๋องก็ตกใจแล้วปฤกษาอิงหวยว่า เราจะคิดอย่างไรดีจึ่งจะตัดศึกครั้งนี้เสียได้ อิงหวยจึ่งว่าเจ๋ฮวนกงยกมาครั้งนี้

ก็เพราะมีความแค้นเคืองบิดหลูกับชกไม ถ้าเราจับสองคนนี้ไปให้แล้วก็เหนจะยกทัพกลับไปเปนมั่นคง ตับหลีอ๋องจึ่งว่าอันบิดหลูกับชกไมนี้ หนีร้อนมาพึ่งเอยนหมายจะฝากชีวิตรกับเรา แลจะทำลายเสียนั้นไม่ต้องด้วยทางประเวณี ทั้งความนินทาก็จะมีเปนอันมาก ฝ่ายงุดลุดคูขุนนางผู้ใหญ่จึ่งว่ากับตับหลีอ๋องว่า ข้าพเจ้ามีความคิดอยู่อย่างหนึ่งถึงแพ้ก็จะกลับเปนชนะได้ ตับหลีอ๋องจึ่งว่าการทั้งนี้ท่านคิดได้อย่างไรบ้าง

งุดลุดคูจึ่งว่าที่ตำบลฮันไฮทิศเหนืออยู่ในแดนเรา แต่ก่อนเปนที่ทิ้งศพเปนป่าช้าผีดิบบี่คาจก็ร้ายทั้งลมก็ร้าย ถ้าว่าพัดต้องผู้ใดมาตรว่าแต่เท่าปลายผมก็เกิดไข้เจ็บตาย อนึ่งเสือแลงูก็ชุกชุมร้ายกาจนัก ถ้าผู้ใดหลงเข้าไปมากน้อยเท่าใดก็คงสิ้นชีวิตร ถ้าคิดแต่งคนไปลวงกองทัพเจ๋ฮวนกุ๋งเข้าไปได้ ไม่ต้องฆ่าฟันให้เสียคมอาวุธเลย เจ๋ฮวนกุ๋งแลพวกเจ๋ฮวนกุ๋งก็จะตายสิ้น ตับหลีอ๋องจึ่งว่าอันเจ๋ฮวนกุ๋งกับกวนตุ๋งนั้นเปนคนมีสติปัญญามากจะแต่งคนไปลวงเขา ๆ จะหลงเข้ามาในความคิดท่านแล้วฤๅ งุดลุดคูจึ่งว่า ข้าพเจ้าคิดจะให้ท่านภาครอบครัวออกจากเมืองไปสำนักอยู่เขาเอียงชัวให้สิ้น แล้วให้คนสนิทที่วางใจได้ให้ไปบอกเจ๋ฮวนกุ๋งว่า ท่านทั้งเมืองเสียแล้วหนีไปทางฮันไฮ จะไปยืมทหารเมืองอื่นมาทำศึกด้วยเจ๋ฮวนกุ๋ง ๆ รู้ก็จะยกติดตามไปสมความคิดเรา อิงหวยจึ่งว่าซึ่งจะให้คนอื่นไปนั้นไม่ได้ข้าพเจ้าจะขอไปล่อเทพ่อลวงเจ๋ฮวนกุ๋งเอง ตับหลีอ๋องก็จัดทหารม้าให้ร้อยหนึ่งไปด้วยอิงหวย แล้วตับหลีอ๋องก็จัดแจงทหารแลครอบครัวยกไปตั้งอยู่ฒเขาเอียงชัว

ฝ่ายอิงหวยกับทหารม้าร้อยหนึ่ง ยกไปถึงกลางทางจึ่งคิดว่า ถ้าได้ศีศะบิดหลูไปเป็นของกำนันเจ้าสวนกุ้ง เหนเจ้าสวนกุ้งจะวางใจเราสนิท แม้นสำเร็จราชการศึกแล้วตับหลีอ๋อรู้ว่าฆ่าบิดหลูเสียคนหนึ่งก็เหนจะไม่เป็นไรนัก อิงหวยคิดดังนั้นแล้วก็รีบม้าตรงมาถึงค่ายบิดหลู ๆ เหนอิงหวยมาก็ดีใจออกไปต้อนรับ อิงหวยเหนบิดหลูประมาทไม่ระวังตัวก็ตัดศีศะบิดหลู ฝ่ายชกไมเหนดังนั้นก็โกรธฉวยง้าวขึ้นม้า ออกมารบกับอิงหวยเป็นสามารถ ชกไมต้านทานกำลังอิงหวยมิได้ก็ขับม้าหนีไปในกองทัพหอยี่ปัน ๆ เหนชกไมซึ่งเป็นฆ่าศึกขี่ม้าเข้ามาก็ให้ทหารจับชกไมไปฆ่าเสีย ฝ่ายอิงหวยครั้นชกไมหนีไปแล้ว ก็ห่อเอาศีศะบิดหลูภาเข้าไปหาเจ้าสวนกุ้งในค่ายบอกความว่า ตับหลีอ๋อนายข้าพเจ้าเชื่อคำบิดหลูคิดให้ภาครอบครัวหนีไปทางฮันไฮ ไปยืมกองทัพจะมารบด้วยท่าน ข้าพเจ้าได้ห้ามปรามมิให้เป็นฆ่าศึกแก่กันสืบไปถึงมิฟัง กลับโกรธชิงชังข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจึ่งมาพึ่งท่านไม่มีสิ่งใดมาให้ จึ่งตัดเอาศีศะบิดหลูมาคำนับท่าน แม้นท่านจะเอาตัวตับหลีอ๋อข้าพเจ้าจะนำไปจับให้

เจ้สวนกุ้งได้ฟังอิงหวยว่า ก็ยกทัพเข้าในเมืองเกาเต๊ก ไม่เหนผู้คนสมคำอิงหวยบอกทุกประการ เจ้สวนกุ้งคิดกลัวตับหลีอ๋อจะหนีไปไกลไม่ได้ตัว จึ่งแบ่งทหารให้เอียนจงกุ้งอยู่รักษาเมืองเกาเต๊กแล้ว เจ้สวนกุ้งก็ให้อิงหวยนำกองทัพยกไปตามตับหลีอ๋อ รีบเดิรทางทั้งกลางวันกลางคืนมิได้เป็นเพลา ฝ่ายอิงหวยนำทางมาใกล้ถึงฮันไฮจึ่งบอกกับเจ้สวน

กงว่า ซึ่งยกกองทัพไปตามตับหลีอ๋อครั้งนี้ ถึงไปทันก็จะได้แต่ครอบครัว ตัวตับหลีอ๋อก็จะลัดรอดหนีไป ข้าพเจ้าจะขอล่วงไปก่อนสกัดทางไว้ ท่านเร่งยกตามไปภายหลังเหนจะได้ ตัวถึงจะหนีไปก็ไม่พ้น เจ๋ฮวนกงไม่ทันคิดสำคัญว่าจริง จึงสั่งไกเอกให้ไปด้วยอึงหวย แล้วเจ๋ฮวนกงก็รีบเดิรทัพตามอึงหวยไกเอกไป ฝ่ายอึงหวยกับไกเอกรีบมาถึงทางแยก ก็ให้ทหารจับไกเอกมัดใส่หลังม้าไปให้ตับหลีอ๋อ ณเขาเอียงชัว แล้วบอกตับหลีอ๋อว่าบิดหลูชกไม่ซึ่งไปรักษาทางเขาเปนแตกทัพ เจ๋ฮวนกงจับไปฆ่าเสียทั้งสองคนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าลวงเจ๋ฮวนกงยกกองทัพเข้ามาในฮันไฮแล้ว ข้าพเจ้าจับไกเอกนายทหารมาให้ท่านคนหนึ่ง

ตับหลีอ๋อเหนรูปร่างไกเอกใหญ่สูงสมเปนนายทหารเอก คิดจะใคร่ได้จึ่งว่าแก่ไกเอกว่า ท่านอยู่ทำราชการด้วยเราฉิด เราจะเลี้ยงให้ดีกว่าเจ๋ฮวนกง ไกเอกจึ่งตอบว่าเรศข้าวเจ๋ฮวนกงยังทราบเนื้อเราอยู่ ตัวท่านเปนเสี้ยนหนามแผ่นดิน เราไม่มีน้ำใจยอมอยู่ด้วย อึงหวยได้ฟังไกเอกว่าดังนั้นก็โกรธ ชักกระบี่ออกตัดศีศะไกเอกต่อหน้าตับหลีอ๋อ

ฝ่ายเจ๋ฮวนกงก็รีบเดิรทัพไปแต่เพลาเช้าจนค่ำหลงเข้าในฮันไฮ เถิดลมพยุพัดมืดเปนหมอกคนเลยม้าตื่นตกใจ พลัดพรายกันไปไม่เปนหมวดเปนกอง กวนตังเหนปลาดจึ่งว่ากับเจ๋ฮวนกงว่า ได้ยินเขาเล่ามาแต่ก่อนว่า ฝ่ายเหนือมีที่แห่งหนึ่งชื่อฮันไฮร้ายนัก เหนจะเปนที่นี่เปนมั่นคง เจ๋ฮวนกงก็เหนด้วย จึ่งให้ตีม้าเพื่อเรียกทหารมาพักอยู่จนรุ่งสว่างขึ้น

แล้วตรวจตราดูที่แถลว้ทหารก็เบาบางไปเปนอันมาก แลหนทางซึ่งมานั้นก็ฟั่นเฟือนไปหาจำสำคัญได้ไม่ เจ๋ฮวนก๋งก็ใช้ให้ทหารเที่ยวหาหนทางมิได้พบต่างคนมีความวิตกนัก กวนตั๋งจึ่งว่าอันเมืองบูจองกับฮันไฮเปนแดนเดียวไปมาถึงกัน ม้าเมืองบูจองเหนจะจำทางได้เปนมั่นคง จึ่งให้หอยบันเลือกเอาม้าเก่าแก่ที่เคยใช้เดิรทางไล่ต้อนไปก่อน เจ๋ฮวนก๋งกับทหารทั้งปวงก็ตามม้ามาพ้นฮันไฮ พบทางใหญ่ก็ให้ตีม้าพ่อแลกลองตั้งคอยทหารอยู่ปากทาง ขณะนั้นตับหลีอ๋องหวยฆ่าโถเอกเสียแล้ว ก็ปฤกษากันยกกองทัพมาจากเขาเอียงชัวจะตีเอาเมืองเกาเต๊กคืน

ฝ่ายเอียนจงก๋งซึ่งอยู่รักษาเมืองเกาเต๊กนั้น รู้ว่าตับหลีอ๋องยกมาเปนอันมาก พิเคราะห์ดูทหารก็น้อยตัวจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้ ก็จุดไฟในเมืองทั้งสี่ทิศแล้วหนีไปตั้งอยู่ณเขาเทียนจือ ฝ่ายตับหลีอ๋องกับอึงหวยยกทัพมาเหนเพลิงเกิดขึ้นในเมืองเปนหลายตำบล ก็รู้ว่าเอียนจงก๋งเผาเมืองแล้วหนีไป ตับหลีอ๋องอึงหวยก็ขับทหารเข้าดับไฟในเมืองเสรจแล้ว ให้ป่าวร้องราษฎรอย่าให้ตื่นตกใจ ให้มาอยู่ตามภูมิลำเนาของตัวดังเก่า

ฝ่ายเจ๋ฮวนก๋งซึ่งตั้งคอยพลอยู่ปากทางฮันไฮนั้น ครั้นทแถลว้ทหารมาถึงพร้อมแล้ว ก็ยกไปถึงกำแพงเมืองเกาเต๊ก จับได้ชาวเมืองเกาเต๊กคนหนึ่งถามได้ความว่า ตับหลีอ๋องยกเข้ามาอยู่ในเมืองแล้ว เอียนจงก๋งหนีออกจากเมืองไปตั้งอยู่เขาเทียนจือ แลไพร่บ้านพลเมืองซึ่งแตกตื่นหนีไปซุ่มซ่อน

นั้นก็ภากันเข้าเมือง เจ๋ฮวนก๋งกับกวนตั๋งปฤกษาพร้อมกันเหนได้ท่วงทีแล้ว จึ่งสั่งให้หอยีบินกับทหารที่วางใจสิบคนปลอมชาวเมืองเข้าไปในเมือง เพลาสองยามให้จุดไฟในเมืองขึ้นเปนสำคัญ ถ้าแล้วให้สูเตียวคุมคนสองพันเข้าทางเมืองทิศใต้ ให้เลียนจือคุมคนสองพันเข้าทางประตูตวันตก ให้ก๋งจูไคหองคุมคนสองพันเข้าทางประตูตวันออก แลประตูเมืองฝ่ายเหนือนั้น ให้เจ๋เสียงหุกองชุนสิบผองคุมคนสามพันไปซุ่มอยู่สองข้างทาง ถ้าตับหลี่อ๋อออกจากประตูเมืองอย่าให้หนีไปได้ ถ้าจับเปนมิได้ให้ฆ่าเสีย หอยีบินกับทหารสิบคนครั้นเพลาพลบก็ปลอมเข้าไปในเมืองได้ ฝ่ายสูเตียวเลียนจือก๋งจูไคหองเจ๋เสียงหุกองชุนสิบผอง ก็คุมทหารไปประจำอยู่ทุกประตูเมือง

ฝ่ายตับหลี่อ๋ออึงหวย ครั้นเพลาค่ำได้ยินเสียงประทัดนอกกำแพง แล้วมีคนวิ่งมาบอกว่า เจ๋ฮวนก๋งยกทัพเข้ามาล้อมเมือง ตับหลี่อ๋ออึงหวยได้ฟังตกใจนัก จึ่งให้ชาวเมืองขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทิล ครั้นเพลาสองยามเสศเหนเพลิงติดขึ้นในเมืองห้าหกแห่ง ตับหลี่อ๋อกับอึงหวยก็คุมทหารเข้าดับไฟ ฝ่ายหอยีบินครั้นจุดเพลิงแล้ว ก็พันประตูด้านใต้ออกมารับสูเตียวเข้าไปในเมือง เลียนจือก็ให้ทหารทำลายประตูตวันตก ก๋งจูไคหองก็ทำลายประตูตวันออกเข้าไป พร้อมกันทั้งสามประตูไล่ฆ่าฟันผู้คนล้มตายเปนอันมาก ตับหลี่อ๋ออึงหวยงุดลุดคูสามคนก็ภากันขึ้นม้าหนีออกประตูด้านเหนือ ได้ยินเสียงตีกลองแลไปเหนคบเพลิงสองข้างทางสว่าง แลเหนเจ๋เสียงหู

กับกองขุนสิบผองคุมทหารอยู่เปนอันมาก ก็สะท้อนจะกลับหลังมา พบกุ่งจูไคหองสูเตียวหอยีบันเลียนจือตกใจสิ้นสติ กุ่งจูไคหองสูเตียวหอยีบันเลียนจือ ก็เข้ารบจะจับตัวตับหลีอ่ออึ้งหวยงุดลุดคู เจ๋เสียงหูกองขุนสิบผองก็เข้าสกัดล้อมตับหลีอ่ออึ้งหวยงุดลุดคู อึ้งหวยงุดลุดคูก็ต้องอาวุธตายในที่รบ ตัวตับหลีอ่อนั้นเจ๋เสียงหูจับได้มัดคุมตัวเข้าไปในเมือง ภอสว่างเจ๋ฮวนกุ่งกวนต่งก็ยกเข้าเมือง เหนทหารมัดตับหลีอ่อไว้ เจ๋ฮวนกุ่งก็ชักกระบี่ออกตัดศีศะตับหลีอ่อ แล้วสั่งให้เอาศีศะไปแขวนไว้ที่ประตูเมือง จึ่งให้เกลี้ยกล่อมเอาใจทแกล้วทหารไพร่บ้านพลเมืองเกาเต็ก ให้ปรกติมิให้ระส่ำระสาย

ฝ่ายเอียนจงกุ่งซึ่งหนีตับหลีอ่อไปอยู่ณเขาเทียนจือนั้น รู้ว่าตับหลีอ่อตายแล้ว เจ๋ฮวนกุ่งเข้าอยู่ในเมืองเกาเต็ก ก็เข้ามาหาเจ๋ฮวนกุ่ง ๆ ก็ให้ปูนบำเหน็จทแกล้วทหารบันดาซึ่งมีความชอบตามสมควร แลเมืองเกาเต็กกับเมืองบักหยงนั้น ยกให้กับเอียนจงกุ่งเจ้าเมืองเอียน ให้จัดแจงว่ากล่าวทั้งสองเมือง แล้วให้แต่งเครื่องบรรณาการไปจิ้มก้องพระเจ้าจิ๋วอุยอ๋องทุกปีอย่าให้ขาด เอียนจงกุ่งก็ยินขึ้นคำนับเจ๋ฮวนกุ่ง ๆ จึ่งว่ากับหอยีบันว่า เจ้าเมืองบุจองให้ท่านคุมทหารมาช่วยทำศึกจนสำเรจราชการนั้น ที่บ้านที่นาร้อยตำบล เขาชองขัวอยู่เคียงแดนบุจอง เราจะยกให้เปนบำเหน็จความชอบเจ้าเมืองบุจอง หอยีบันก็ยินขึ้นคำนับเจ๋ฮวนกุ่งแล้วก็ลาลับไปเมือง แลโกเอกซึ่งให้กำกับอึ้งหวยไปทางฮันไฮ อึ้งหวยให้ประหารชีวิตรเสีย

นั้น เจ๋ฮวนกั๋งให้จัดหมายความชอบของโกเอกผู้ตายไว้แล้ว พักทหารอยู่ในเมืองเกาเต็กห้าวัน ก็ยกกองทัพข้ามแม่น้ำรีบกลับไป

ฝ่ายเปาซกแหยซึ่งเจ๋ฮวนกั๋งให้อยู่รักษาฉางเข้านั้น รู้ว่าเจ๋ฮวนกั๋งไปตีได้เมืองบักหองเมืองเกาเต็ก สำเร็จราชการกลับมาถึง เปาซกแหยก็ออกมาหาเจ๋ฮวนกั๋ง ๆ จึงว่ากับเอียนจงกั๋งว่า ความชอบเปาซกแหยซึ่งส่งสเบียงอาหารมิได้ขาดเป็นใจด้วยราชการ ให้เอียนจงกั๋งจัดคนชเลยห้าร้อยให้กับเปาซกแหย แลเข้าที่เหลือคงฉางอยู่นั้นก็มอบให้เปาซกแหยด้วย ตั้งเปาซกแหยเป็นนายด่านอยู่ที่ตำบลกุยจือ เปาซกแหยก็ยินขึ้นคำนับเจ๋ฮวนกั๋ง ๆ ก็ยกทัพรีบไปเมือง

ฝ่ายเอียนจงกั๋งมีน้ำใจกตัญญูรักใคร่เจ๋ฮวนกั๋งยิ่งนัก ตามส่งเจ๋ฮวนกั๋งไปจนพ้นแดนเมืองประมาณหกร้อยห้าสิบเส้น เจ๋ฮวนกั๋งจึ่งว่ากับเอียนจงกั๋งว่า ประเพณีรักใคร่คำนับส่งเสียกันก็แต่ที่ในแดน นี่ท่านตามมาส่งเราจนพ้นแดนทางหกร้อยห้าสิบเส้น ก็เป็นความชอบของท่านอย่างหนึ่ง อันแผ่นดินหกร้อยห้าสิบเส้น ที่ท่านได้มาส่งเรานี้เรายกให้แก่ท่านแล้ว ก็ให้คนทั้งสองเมืองช่วยกันระดมทำเป็นป้อมขึ้นไว้ เรียกว่าเอียนเหลาให้รู้ว่าแดนเขตรเมืองเอียน แล้วเอียนจงกั๋งก็คำนับลามาเมือง

ฝ่ายเจ๋ฮวนกั๋งก็ยกทัพมาถึงเจ๋ชุยปลายแดนเมืองพ่อ พ่อจงกั๋งเจ้าเมืองพ่อซึ่งเป็นน้องเขยเจ๋ฮวนกั๋งนั้น ก็แต่งโต๊ะออกมาคำนับเจ๋ฮวนกั๋ง ๆ ก็จัดแจงเข้าของซึ่งได้มานั้น ให้พ่อจงกั๋ง

ตามสมควร พ่อจงกังก็คำนับลากลับเข้าเมือง เจ๋ยวนกังก็รีบขยกไปเมืองเจ๋ แลเมื่อพระเจ้าจิวอุยอ๋องเสวยสมบัติได้สิบห้าปีนั้น พ่อจงกังเจ้าเมืองพ่อมีน้องร่วมมารดาคนหนึ่งชื่อกุยอิว พี่ชายต่างมารดานั้นชื่อเคงฮู น้องชายเคงฮูชื่อชกเอีย แลพ่อจงกังมีลูกชายสามคน คนหนึ่งชื่อกังจูผวน คนหนึ่งชื่อกังจูคี คนหนึ่งชื่อกังจูสิน ต่างมารดากันทั้งสามคน พ่อจงกังว่าราชการเมืองพ่อมาได้สามสิบสองปีป่วยลง คิดวิตกด้วยสมบัติบ้านเมือง เกรงพี่น้องลูกหลานจะมิปรกติกัน ด้วยเหนกิริยาเคงฮูกับชกเอียไม่เรียบราบ จึงให้หาชกเอียผู้น้องเข้ามาปฤกษาลองใจถามว่า ถ้าเราหาบุญไม่แล้วสมบัติอันนี้ท่านจะควรมอบให้ผู้ใดที่จะรักษาบ้านเมืองได้ · ชกเอียจึงว่าข้าพเจ้าเหนแต่เคงฮูผู้เดียว แก่ทั้งบัญญาแลอายุควรจะเปนที่พึ่งที่คำนับแก่คนทั้งปวงได้ พ่อจงกังได้ฟังก็นิ่งอยู่ แลชกเอียก็ลาออกไป

พ่อจงกังจึงให้หากุยอิวผู้น้องเข้ามาถามสอบดูว่า ตัวเราก็ป่วยเจบเปนอันมาก คิดจะมอบสมบัติบ้านเมืองเสียให้ทันตาเหน เจ้าจะเหนควรกับผู้ใด กุยอิวจึงว่าอันประเพณีเยี่ยงอย่างมาแต่ก่อน อันสมบัติของบิดาก็ควรได้แก่บุตร พ่อจงกังจึงว่าเราได้ปฤกษาชกเอีย ๆ เขาว่าให้แก่เคงฮูด้วยเคงฮูเปนผู้ใหญ่ กุยอิวจึงว่าเคงฮูนั้นเปนผู้ใหญ่ก็จริง แต่หารู้จักโอบอ้อมอารีไม่ ถ้าได้ว่าราชการสิทธ์ขาดพี่น้องลูกหลานเหนจะไม่มีความสุข ถ้าสมบัติได้แก่กังจูผวน ถึงกังจูผวนยังเปนเด็ก ข้าพเจ้าจะช่วยทำนุบำรุงไปกว่าจะหาชีวิตรไม่ พ่อจงกัง

ได้พังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึ่งว่าการทั้งนี้สุดแต่เจ้าจะเห็นดีประการใดก็ตามเถิด กุยอิวก็ลาออกมาตริตรองการที่จะทำร้ายซกเอีย จึ่งใช้คนสนิทของพ่อจงกั๋งไปบอกกับซกเอียว่า เพลาพรุ่งนี้เช้าพ่อจงกั๋งให้ซกเอียไปอยู่ณบ้านเทงกุย พ่อจงกั๋งจะออกไปพูดความลับด้วย คนใช้ก็ออกไปบอกแก่ซกเอียดังถ้อยคำกุยอิว

ซกเอียแจ้งดังนั้นสำคัญว่าจริงมีความยินดีนัก ครั้นรุ่งเช้าก็ออกไปคอยณบ้านเทงกุย กุยอิวก็เอายาพิษใส่ลงในปั้นกับหนังสือฉบับหนึ่ง ให้คนใช้ออกไปให้เทงกุย ๆ ก็รับเอาปั้นสุราแลหนังสือมาฉีกออกอ่านต่อหน้าซกเอีย ในหนังสือนั้นว่าถ้าซกเอียกินยาพิษในปั้นนี้ตายแล้ว บุตรภรรยาซกเอียนั้นเจ้าเมืองพ่อจะเลี้ยงให้เหมือนตัวยังอยู่ อย่าให้ซกเอียมีความอาไลยวิตกเลย ถ้าแลซกเอียมิกินยาพิษในปั้นนี้ ให้เทงกุยประหารชีวิตรซกเอียเสีย พ่อจงกั๋งจะฆ่าบุตรภรรยาเสียให้สิ้น ซกเอียแจ้งในหนังสือดังนั้น ก็มีความอาไลยแก่ชีวิตรนัก อิดออดอยู่หากินยาพิษไม่ เทงกุยเหนซกเอียบิดเบือนอยู่ก็จับซกเอียเอายาพิษกรอกเข้าไป โลหิตไหลออกทางปากแลจมูก ซกเอียก็สิ้นชีวิตรในขณะนั้น

ฝ่ายพ่อจงกั๋งก็ป่วยหนักลงทุกวัน ครั้นณเดือนสิบพ่อจงกั๋งก็ถึงแก่ความตาย กุยอิวกับกั๋งจูผวนก็จัดแจงการศพเจ้าเมืองพ่อ แลบันดาหัวเมืองซึ่งเปนไมตรีกันนั้น รู้ว่าพ่อจงกั๋งตายก็แต่งของมาช่วยเปนอันมาก ครั้นทำการฝังศพเจ้าเมืองพ่อเสรจแล้ว กุยอิวก็ยกกั๋งจูผวันบุตรเจ้าเมืองพ่อขึ้น

ว่าราชการเป็นเจ้าเมืองพ่อแทนบิดาสืบไป

ครั้นฝนเดือนสิบสองกังจูผวนเจ้าเมืองพ่อ- รู้ข่าวว่าตังฉินผู้เป็นตาซึ่งอยู่บ้านฉินนั้นตาย ก็ออกไปผังศพฝบ้านฉิน ฝ่ายเคงสูรู้ว่ากุยอิวฆ่าชกเอียผู้น้องตาย ก็มีความพยาบาทกุยอิวกับกังจูผวนเจ้าเมืองพ่อยิ่งนัก ก็ตริกตรองคิดจะทำร้ายมิได้ขาด ครั้นรู้ว่ากังจูผวนออกไปเยียนศพตาฝบ้านฉิน จึ่งเรียกหิงเหวงคนเลี้ยงม้ามาสั่งว่า กังจูผวนออกไปฝบ้านฉิน เองจงสูกัดตามไปประหารชีวิตรเสีย แล้วกูจะให้เป็นขุนนาง หิงเหวงรับคำถึงเพลากลางคืนก็จัดแจงอาวุธสำหรับมือ สกดรอยตามกังจูผวนออกไปถึงบ้านฉินภอเวลายามเสศ หิงเหวงก็ลอบปีนกำแพงบ้านเข้าไปซุ่มอยู่จนเพลาใกล้รุ่ง คนในเรือนเปิดประตูออกมาตักน้ำ หิงเหวงก็ลอบเข้าไปถึงเตียงนอนกังจูผวน

ฝ่ายกังจูผวนตื่นลืมตาขึ้น เหนหิงเหวงเข้ามาผิดปลาด จึ่งถามหิงเหวงว่าเองมาทำไม หิงเหวงจึ่งว่าเรามาเอาชีวิตรท่าน กังจูผวนก็ชักกระบี่ที่ข้างเตียงฟันหิงเหวงถูกศีศะ หิงเหวงก็แทงด้วยมีดเหน็บถูกลีข้างกังจูผวนตาย ฝ่ายผู้คนซึ่งอยู่ในเรือนนั้นก็ร้องเรียกกันมาจับตัวหิงเหวงฆ่าเสีย แล้วเอาเนื้อความรีบมาแจ้งแก่กุยอิว ๆ ก็ว่าเคงสูให้หิงเหวงไปลอบฆ่ากังจูผวนเสีย กุยอิวกลัวอันตรายจะถึงตัวก็หนีไปอาไศรยอยู่ฝเมืองตีน

ฝ่ายเคงสูครั้นรู้ว่ากังจูผวนกับหิงเหวงตายแล้ว กุยอิวก็หนีไปคิดแต่จะปิดความให้มิดมิให้ผู้ใดสงไสยตัว จึ่งให้คน

ไปจับตัวบุตรภรรยาพวกพ้องหึงเหวงไปฆ่าเสีย แล้วเอาความไปปฤกษาด้วยนางเกียงสี ๆ จึงว่า เราคิดการครั้งนี้ก็สำเร็จแล้วท่านจงตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมืองพ่อว่าราชการไปเถิด เคงฮูจึงว่าซึ่งจะทำในรั้วส่วนได้ให้ออกนอกหน้าไปนั้น เกรงปากผู้คนจะครหานินทาว่าเราแกล้งใช้ให้ไปฆ่าถังจูผวนเสีย อนึ่งถังจูสินถังจูคีบุตรพ่อของถังก็ยังมีอยู่ถึงสองคน แล้วก็เป็นหลานของเจ๋ฮวนถังเหือกเถาใหญ่โตอยู่ จำเราจะยกตั้งแต่งขึ้นเป็นเจ้าเมืองสักคนหนึ่งจึ่งจะควร ราชการบ้านเมืองก็จะสิทธิ์ขาดอยู่กับเรา แลถังจูสินถังจูคียังเด็กนักอ่อนทั้งปีผู้ญาแลอายุ อุปมาเหมือนชั้นสุกรอยู่ในหว่างตะเกียบเราจึ่งค่อยคิดอ่านต่อภายหลัง กันทั้งความสงไสยให้สิ้นสินทาแล้ว ก็จะสำเร็จความคิดโดยง่าย นางเกียงสีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย เคงฮูก็เอาทองเงินรีบไปบนสุเตียวฉเมืองเจ๋ สุเตียวกี๋ภาเคงฮูเข้าไปหาเจ๋ฮวนถัง ๆ จึงถามเคงฮูว่า ท่านมาด้วยธุระสิ่งอันใดฤๅ เคงฮูจึ่งบอกเจ๋ฮวนถังว่า ถังจูผวนมีผู้ร้ายลอบฆ่าเสียแล้ว ข้าพเจ้าคิดจะยกถังจูคีซึ่งเป็นหลานของท่านขึ้นเป็นเจ้าเมืองพ่อท่านจะเห็นประการใด

เจ๋ฮวนถังได้ฟังดังนั้นก็เชื่อถือเคงฮู จึ่งว่ากับเคงฮูว่าท่านเป็นลุงก็เหมือนเป็นบิดาของถังจูคี ท่านช่วยจัดแจงทำนุบำรุงด้วยเถิด เคงฮูยินดีนักก็ลาเจ๋ฮวนถังกลับมาเมือง ตั้งถังจูคีอายุแปดขวบเป็นเจ้าเมืองเรียกว่าพ่อเบี๋ยนถัง ราชการบ้านเมืองนั้นสิทธิ์ขาดอยู่กับเคงฮู ฝ่ายพ่อเบี๋ยนถังอยู่นานมารู้ว่าเคงฮูกับนางเกียงสีคิดการจะทำร้ายตัว วันหนึ่งพ่อเบี๋ยน

กังทำเป็นไปเที่ยวเล่นฉบ้านลอกเก๊าแขวงเมืองเจ๋ ใช้ให้คนไปเชิญเจ๋ฮวนกังออกมาที่บ้านลอกเก๊า พ่อเบียนกังก็ร้องไห้บอกความว่า นางเกียงสีมารดาเลี้ยงข้าพเจ้า ทำชู้กับเคงฮูคิดอ่านจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าเป็นเด็กหาที่พึ่งมิได้ จะขอเอาบุญแลบัญญาของท่านเป็นที่พึ่ง เจ๋ฮวนกังจึงถามว่าในเมืองพ่อนั้นเหนผู้ใดจะมีสติบัญญาบ้าง พ่อเบียนกังจึงว่าข้าพเจ้าเหนแต่กุยอิวผู้อาข้าพเจ้าเป็นคนมีสติบัญญา ทั้งน้ำใจก็รักข้าพเจ้าเป็นอันมาก บัดนี้กุยอิวไปอาไศรยอยู่ฉเมืองตีน เจ๋ฮวนกังจึงว่าเหตุใดไม่ไปเชิญมาช่วยว่าราชการเล่า พ่อเบียนกังจึงว่า ครั้นจะไปเชิญกุยอิวมาก็กลัวเคงฮูจะมีความสงไสย กุยอิวก็เป็นอริอยู่กับเคงฮูเหนจะไม่มา เจ๋ฮวนกังจึงว่า ถ้าดังนั้นก็ให้เอาซื่อเราไปบอกกุยอิวเถิด เหนกุยอิวจะไม่ขัดได้ พ่อเบียนกังก็คำนับลาเจ๋ฮวนกังแล้วต่างคนต่างก็กลับไป

ฝ่ายพ่อเบียนกังมาถึงบ้านถังตีแดนเมืองพ่อ ก็ให้เชิญกุยอิวซึ่งไปอยู่ฉเมืองตีนตามถ้อยคำเจ๋ฮวนกัง กุยอิวแจ้งความว่าเจ๋ฮวนกังให้ไปช่วยราชการเมืองพ่อ ขัดมิได้ก็มาหาพ่อเบียนกัง ๆ ก็ภากุยอิวมาเมือง ตั้งกุยอิวเป็นที่ใจเสียงขุนนางผู้ใหญ่อยู่ประมาณมิเสศ ฝ่ายเจ๋ฮวนกังคิดวิตกถึงพ่อเบียนกังผู้หลาน จึงให้ตองซุนฉิวมาเยียนพ่อเบียนกังฉเมืองพ่อพึงข่าวดีแลร้าย พ่อเบียนกังเหนตองซุนฉิวมาก็ร้องไห้มิได้พูดจาประการใด แต่กังจูสินผู้พี่พ่อเบียนกังนั้นพูดจาหักทายตองซุนฉิว ๆ เหนกังจูสินพูดจาหลักแหลมต้องขนบธรรมเนียม

ทั้งลักษณะก็พร้อมสมควรจะสืบตระกูลต่อไป จึ่งบอกกุยอิวว่า กังจูสินหลานท่านคนนี้เหนจะมีวาศนา ท่านจงเอาใจใส่ไว้ให้ดี แล้วจึ่งกระซิบว่าเหตุใดจึ่งไม่ชำระเสียน หนามเสียให้หมดเล่า ถ้าเคงฮูยังมีชีวิตรอยู่ตราบใด บ้านเมืองเหนจะวุ่นวายไม่เปนศุข กุยอิวได้ฟังตองชุนฉิวว่าดังนั้นก็ยกมือขึ้นข้างหนึ่ง ตองชุนฉิวก็รู้ว่ากุยอิวเหมือนมือข้างเดียวคิดการไม่สนัด ตองชุนฉิวจึ่งว่าเราจะนำข้อความไปบอกแก่นายเราให้แจ้ง ถ้าท่านมีธุระร้อนเอยนประการใด บอกไปถึงก็คงจะมาช่วย พูดกันแล้วก็ลากุยอิวออกมา

ฝ่ายเองฮูรู้ว่าตองชุนฉิวคนสนิทของเจ๋ฮวนกังมา คิดจะใคร่หลอกล้อมเอาตองชุนฉิวเปนพวกให้รักใคร่ในตัว จึ่งให้คนมาเชิญตองชุนฉิวไปฉบ้าน ต้อนรับปราไสให้เงินทองตองชุนฉิวครั้นเคงฮูให้เงินทองก็หัวเราะแล้วจึ่งว่า ตัวท่านเปนผู้ใหญ่ช่วยรักษาบ้านเมืองให้ซื่อตรงโดยสุจริต ข้าพเจ้ายินดีกว่าเอาเงินทองมาให้ข้าพเจ้าอีก ถึงเจ๋ฮวนกังผู้นายข้าพเจ้าก็จะขอบใจเปนอันมาก อันของนี้ท่านเอาไว้เถิด ข้าพเจ้ายังไม่รับได้ เคงฮูได้ฟังตองชุนฉิวว่าดังนั้น ก็สดุ้งใจมิได้ว่าประการใด ตองชุนฉิวก็มาจากบ้านเคงฮู เข้าไปลาพ่ยเบียนกังกลับไปเมืองบอกเจ๋ฮวนกังว่า ข้าพเจ้าไปสอดแนมฟังการที่เมืองพ่อรู้ว่าเคงฮูเปนสัตรูแผ่นดิน ถ้าไม่ทำลายเสียได้แล้วเหนบ้านเมืองจะเกิดจลาจลเปนมั่นคง

เจ๋ฮวนกังจึ่งว่าถ้าเปนดังนั้นเราจะละมันไว้ได้ฤๅ จำจะยกกองทัพไปกำจัดเคงฮูเสีย บ้านเมืองจะได้อยู่เอยนเปนศุข

ตองชุนฉิวจึ่งว่าเคงฮูคิดการประทุษร้ายครั้งนี้ เปนแต่ความในหน้ายังหารู้ทั่วกันไม่ ซึ่งจะยกไปจับเคงฮูฆ่าเสียนั้น ก็จะมีความติเตียนนินทา ถ้าความชั่วของเคงฮูปรากฏออกเมื่อใดแล้ว จึ่งค่อยยกไปทำลายเสียจึ่งจะควร เจ่ฮวนกุ๋งได้ฟังตองชุนฉิวว่าดังนั้นต้องด้วยขนบธรรมเนียมก็เหนชอบด้วย ฝ่ายเคงฮูแต่พ่อเบียนกุ๋งได้เปนเจ้าเมือง ก็ตริตรองหาจะชิงเอาสมบัติ แล้วคิดห้อใจว่าพ่อเบียนกุ๋งเปนหลานเจ่ฮวนกุ๋ง ๆ ก็ให้กุยอิวผู้อามาถ่ากับอยู่ด้วย กุยอิวผู้นี้มีสติปัญญาหนักแน่นหมั่นระวังการงานมิได้ประมาท แลราษฎรในเมืองก็รักใคร่พ่อเบียนกุ๋งแลกุยอิวเปนอันมาก เคงฮูกับนางเกียงสีเวียนไปมาปฏิกษากันมิได้ขาด ภอคนใช้วิ่งเข้ามาบอกว่าปักอีมาหา เคงฮูให้เชิญปักอีเข้ามานั่งที่จีวบัง เปนที่สำหรับไว้หนังสือ เคงฮูเหนกิริยาปักอีโกรธมาจึ่งถามว่า ท่านมาด้วยธุระสิ่งใด ปักอีว่าข้าพเจ้าจะมาพึ่งท่าน ด้วยที่นาของข้าพเจ้าเคียงกันกับนาซีนปุดไฮผู้เปนอาจารย์พ่อเบียนกุ๋ง แลซีนปุดไฮฉ้อชิงเอาที่นาของข้าพเจ้า ๆ ก็ได้ไปว่ากล่าวกับพ่อเบียนกุ๋ง ๆ ขอด้วยความข่มเหงหักเอาที่นาของข้าพเจ้าไปให้แก่ซีนปุดไฮ ข้าพเจ้ามีความน้อยใจนัก จึ่งมาหาท่านหวังจะให้ท่านช่วยว่ากล่าวเอาที่นาของข้าพเจ้าคืน

เคงฮูได้ฟังดังนั้นก็แกล้งใช้ผู้คนไปเสียให้สิ้น แล้วจึ่งว่าซึ่งจะให้เราไปว่ากล่าวกับพ่อเบียนกุ๋งนั้น เหมือนเอาเมล็ดเกลือไปทิ้งในพระมหาสมุท ก็จะสูญเสียเปล่าไม่ต้องการ อันความทุกข์ของท่านครั้งนี้เปนพนักงานเราเฉิด จะ

ช่วยคิดอ่านให้ แต่ธุระของเราอย่างหนึ่งนั้นท่านยังจะช่วยเราได้ฤๅ บักอีสิ่งว่าทุกวันนี้ข้าพเจ้าหาที่พึ่งมิได้ หมายจะฝากตัวถ้อยท่าน ๆ จะใช้สอยข้าพเจ้าประการใด ข้าพเจ้าจะยอมตัวให้ใช้จนสิ้นชีวิตร เคงฮูจึ่งว่าอันธุระของท่านกับชีนปุดไฮเปนปลายความ ถ้าตัดต้นเสียแล้วชีนปุดไฮก็สิ้นชีวิตร ที่น[1]ของท่าน ๆ ก็คงจะได้ บักอีจึ่งว่าข้าพเจ้าเกรงอยู่อย่างหนึ่งซึ่งจะตัดแต่ต้นไม่ขุดให้สิ้นราก ก็จะแตกแขนงงอกขึ้นมาด้วยกุยอิวคนนี้เฉลียวฉลาดภุกชั้งนัก กลัวจะมีความรำคาญไปภายหลัง เคงฮูจึ่งว่าการซึ่งคิดไว้นั้น เปนการลับภุกชั้งอยู่ถ้าท่านรับธุระแล้วก็จะสมความคิดเปนแท้ บักอีจึ่งว่าท่านจงบอกอุบายให้ข้าพเจ้าเถิด เคงฮูจึ่งบอกว่าพ่อเบียนกังนั้นเพลากลางคืนเคยไปเที่ยวเล่นตามถนนหนทางโดยคนอง เราคิดจะให้ท่านจัดคนที่มีฝีมืออองอาจไปซุ่มอยู่ที่ปูอุยเปนประตูลัด พ่อเบียนกังเคยเข้าออก จงลอบฆ่าพ่อเบียนกังเสีย คนทั้งปวงก็จะสำคัญว่าโจรฆ่าที่ไหนจะสงไสยเรา นางเถียงสีแม่เลี้ยงพ่อเบียนกังก็จะมอบให้เราว่าราชการเมือง เราจึ่งคิดกำจัดกุยอิวเสีย บักอีได้ฟังดังนั้นก็เหมชอบด้วย รับคำแล้วก็ลากลับมาบ้าน เพลาพลบจึ่งเรียกชิวอาคนสนิทเข้ามาส่งอาวุธให้แล้วกระซิบสั่งให้ไปทำตามอ้อยคำเคงฮู

ฝ่ายพ่อเบียนกังถึงเพลากลางคืนก็ออกมาเที่ยวเล่น ชิวอาอยู่ริมประตูเหมพ่อเบียนกังออกมา ได้ห่วงทีแล้วก็แทงพ่อเบียนกังตาย พวกพ่อเบียนกังก็กลุ้มรุมกันเข้าจับตัวชิวอาภอพวกบักอีเข้ามาทันก็เข้าชิงเอาตัวชิวอาไปได้ ฝ่ายเคงฮู

รู้ว่าพ่อเบียนกั๋งตายแล้ว ก็ภาพวกไปล้อมบ้านชีนปุตไฮจับชีนปุตไฮฆ่าเสีย ฝ่ายกุยอิวรู้ว่าพ่อเบียนกั๋งตายก็ตกใจกลัวเคงฮูจะจับฆ่าเสีย จึ่งภากั๋งจูสินผู้หลานหนีออกจากเมืองในเพลากลางคืนไปอาไศรยอยู่ณเมืองตู

ฝ่ายชาวเมืองพ่อรู้ว่าเคงฮูกับบักอีคบคิดกันไปลอบลักทำร้ายพ่อเบียนกั๋ง แลกุยอิวกั๋งจูสินก็หนีออกจากเมือง ต่างคนโกรธแค้นบักอี ก็พร้อมใจกันไปล้อมบ้านบักอี จับบักอีแลชิวอาฆ่าเสียทั้งบุตรแลภรรยา แล้วคิดกันไปล้อมบ้านเคงฮู

ฝ่ายเคงฮูรู้ดังนั้นก็จัดแจงเข้าของบันทุกเกวียน ปลอมเปนพ่อค้าหนีไปอยู่เมืองกี๋ ฝ่ายนางเกียงสีรู้ว่าเคงฮูหนีไปอยู่เมืองกี๋ ก็มีความวิตกด้วยกระทำความชั่วไว้เปนอันมากเกรงจะเปนอันตราย จึ่งเรียกหญิงคนใช้ซึ่งร่วมคิดนั้นมาปฤกษาว่าจะหนีตามเคงฮูไปเมืองกี๋ หญิงคนใช้จึ่งว่าซึ่งจะหนีไปอยู่ด้วยเคงฮูนั้นจะสมความที่เขาสงไสย ถ้าจะไปหากุยอิวณเมืองตู ภายหลังก็จะได้กลับคืนมาเมือง นางเกียงสีได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย ก็ภากันหนีไปตามกุยอิวณเมืองตู ฝ่ายกุยอิวรู้ว่านางเกียงสีพี่สใภ้ตามมา ก็มีความชิงชังยิ่งนัก จึ่งหลบหนีเสียมิให้พบตัว ภอได้ยินชาวเมืองตูพูดกันว่า เคงฮูหนีไปอยู่เมืองกี๋แล้ว กุยอิวมีความยินดียิ่งนัก จึ่งชวนกั๋งจูสินผู้หลานรีบกลับมาเมืองพ่อ แล้วให้มีหนังสือบอกขึ้นไปถึงเมืองเจ๋ แจ้งความกับเจ๋ฮวนกั๋งทุกประการ

ฝ่ายเจ๋ฮวนกั๋งได้แจ้งหนังสือดังนั้น จึ่งปฤกษากับตอง

ชุนฉิวว่าเมืองพ่อบัดนี้วุ่นวายว่างอยู่ยังหามีเจ้าเมืองไม่ เราคิดจะไปชิงเอาเมืองไว้ท่านจะเหนประการใด ตองชุนฉิวจึ่งว่าชิ่งจะชิงเอาเมืองพ่อนั้นก็เหนจะได้ แต่จะมีครหานินทาด้วยเปนผู้ใหญ่ ถ้าไปช่วยจัดแจงบ้านเมืองให้ราบคาบนั้นรู้ไปถึงไหนมีความสรรเสริญ แล้วกุยอิวกับกุ่งจูสินก็จะอยู่ในบังคับบัญชาท่าน เจ๋ฮวนกุ๋งได้ฟังดังนั้นก็เหนชอบด้วย จึ่งเรียกกออีมาสั่งว่า ท่านจงไปเกณฑ์ทหารที่บ้านนำเอียงสามพัน ยกรีบไปณเมืองพ่อดุที่กุ่งจูสิน ถ้าเหนมีสติปัญญาสมควรจะเปนเจ้าเมืองได้ก็ให้ตั้งแต่งขึ้น ถ้าเหนไม่สมควรจะเปนเจ้าเมืองจงพูดจาเกลี้ยกล่อมไว้อย่าให้สดุ้งสเทือน แล้วลอบมีหนังสือมาถึงเราให้รู้โดยเรว กออีรับคำแล้วก็ลาออกไปเกณฑ์ทหารบ้านนำเอียงได้สามพันยกขึ้นไปถึงณเมืองพ่อ

ฝ่ายกุ่งจูสินรู้ก็ออกมาต้อนรับ กออีเข้าไปปฤกษาด้วยการบ้านเมืองซึ่งไม่ปรกติ กออีได้ฟังกุ่งจูสินพูดจาแยบคายรอบคอบหลักแหลมควรที่จะว่าราชการเมือง จึ่งปฤกษาด้วยกุยอิวให้ยกกุ่งจูสินขึ้นเปนเจ้าเมืองเรียกว่าพ่ออีกุ่ง แล้วกออีคิดเกรงเคงฮูแลนางเกียงสี จะชักชวนเจ้าเมืองกี่แลเมืองตูลอบมาทำร้ายเมืองพ่อ ก็ให้คนสามพันซึ่งมาด้วยช่วยชาวเมืองซ่อมแซมกำแพงแลป้อมซึ่งชำรุดนั้นให้มั่นคงแล้ว ก็ลากลับไปเมือง ฝ่ายพ่ออีกุ่งก็จัดแจงสิ่งของให้กุ่งจูอีซือไปคำนับเจ๋ฮวนกุ๋งณเมืองเจ๋

ฝ่ายกุยอิวมีความพยาบาทเคงฮูยิ่งนัก จึ่งจัดทหารผู้หนึ่งลอบไปบอกแก่เจ้าเมืองกี่ว่า เคงฮูซึ่งเปนเสี้ยนสัตรูเมืองพ่อ

หนีไปอยู่เมืองกี๋นั้นให้จับฆ่าเสีย เราจะให้เงินทองเป็นค่าจ้าง แล้วเมืองกี๋กับเมืองพ่อก็จะเป็นไมตรีกันสืบไป เจ้าเมืองกี๋ได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า ทำไมกับเคงฮูเหมือนลูกไก่อยู่ในมือ จะฆ่าเสียเมื่อใดก็ได้ จงกลับไปบอกแก่พ่ออี๋กั๋งเถิดอย่าให้วิตกเลย คนใช้นั้นก็กลับไป เจ้าเมืองกี๋จึ่งคิดว่าเมื่อเคงฮูจะมาอาไศรยอยู่นั้นก็ได้เอาของมาให้ ครั้นจะฆ่าเสียบัดนี้ก็มิควร จำจะบอกให้ไปเสียให้พ้นเมืองจึ่งจะชอบ คิดดังนั้นจึ่งให้คนไปบอกเคงฮูว่าไภยมาถึงตัวท่านแล้วจะอยู่ที่นี่มิได้ เมืองเราเป็นเมืองน้อยจะได้ความรำคาญด้วย จงคิดอ่านหนีไปเอาตัวรอดเถิด เคงฮูได้ฟังดังนั้นตกใจนักก็รีบออกจากเมืองกี๋ตั้งใจไปหาซูเตียวซึ่งเป็นคนสนิทของเจ้ฮวนก๋งฌเฉ่งเจ๋ ให้ช่วยป้องกันชีวิตรไว้ ครั้นถึงแดนเมืองเจ๋ตนซึ่งรักษาเมืองนั้นเห็นเคงฮูก็จำได้จึ่งไล่เสียมิให้เข้าไปในเมือง เคงฮูจะไปไหนมิได้ก็เข้าอาไศรยอยู่ฌบุนจุย

ฝ่ายกออีซึ่งไปจัดแจงเมืองพ่อก็กลับมาถึงเมืองเจ๋ จึ่งภาก๋งจูอีซื่อกับสิ่งของไปหาเจ้ฮวนก๋ง แจ้งความตามซึ่งได้จัดแจงเมืองพ่อทุกประการ เจ้ฮวนก๋งได้ฟังมีความยินดีนัก จึ่งปราไสด้วยก๋งจูอีซื่อตามธรรมเนียม แล้วก๋งจูอีซื่อก็คำนับลาเจ้ฮวนก๋งกลับมาถึงตำบลบ้านบุนจุยพบเคงฮูอยู่ที่นั้น ก๋งจูอีซื่อจึ่งทักว่าท่านมาอยู่ทำไมที่นี่ มากลับไปบ้านเมืองด้วยกันเถิด เคงฮูจึ่งว่าข้าพเจ้าจะกลับไปมิได้ ด้วยกลัวพ่ออี๋กั๋งแลกุยอิวยิ่งนัก ถ้าท่านกลับไปเมืองแล้วช่วยอ้อนวอนพ่ออี๋กั๋งแลกุยอิวขอโทษข้าพเจ้าให้พ้นตายข้าพเจ้าจะสนองคุณท่าน ก๋ง

จูอีซือได้ฟังเคงฮูว่าดังนั้น ก็รีบมาถึงเมืองพ่อ เอาข้อความซึ่งไปหาเจ้าสวนกำบอกแก่พ่ออีกิ๋งแลกุยอิวทุกประการ แล้วจึงว่าเมื่อข้าพเจ้ากลับมาจากเมืองเจ๋นั้น พบเคงฮูอาไศรยอยู่ณบ้านบุนจุย อ้อนวอนข้าพเจ้ามาให้ช่วยขอโทษ ให้ท่านทั้งสองไว้ชีวิตรสักครั้งหนึ่ง

ฝ่ายพ่ออีกิ๋งได้ฟังดังนั้น จึงปฤกษากับกุยอิว ๆ จึงว่าเคงฮูคนนี้ แต่ลอบล้างเจ้าเมืองตายถึงสองคน จะไว้ชีวิตรนั้นมิได้ กุยอิวให้กิ๋งจูอีซือไปบอกเคงฮูว่า เคงฮูทำความผิดโทษถึงตายแล้ว จะเอาชีวิตรไว้ก็เปนเยี่ยงอย่างสืบต่อไป ครั้นจะให้ทหารไปฆ่าเสียด้วยคมอาวุธ เคงฮูก็ได้เปนพี่น้องร่วมบิดากับเรา ให้เคงฮูฆ่าตัวเสียตามโทษจะรักตายด้วยอันใดก็ตามเถิด ซึ่งบุตรภรรยานั้นอย่าเปนห่วงวิตถเลยเราจะชุบเลี้ยงให้เหมือนตัวยังอยู่ กิ๋งจูอีซือรับคำแล้วก็ลามาถึงบ้านบุนจุย บอกแก่เคงฮูตามถ้อยคำกุยอิวทุกประการ เคงฮูได้ฟังดังนั้นก็หอดใจใหญ่ รู้ว่าความตายมาถึงตัวเปนเที่ยงแท้ ก็เอาชือกผูกคอตายต่อหน้ากิ๋งจูอีซือ ๆ ก็จัดแจงฝังศพเคงฮูแล้วกลับมาบอกกุยอิว

ขณะนั้นเจ้าเมืองก็รู้ข่าวว่าเคงฮูตายแล้ว จึ่งเรียกเองหนอผู้น้องเข้าไปสั่งให้ยกกองทัพไปทวงเอาเงินกุยอิวณเมืองพ่อ เองหนอรับคำแล้วก็จัดทหารสามพัน ยกมาถึงตำบลบ้านลีปลายแดนเมืองพ่อก็หยุดทัพอยู่ ส่งหนังสือเข้าไปในเมืองพ่อเปนใจความว่า กุยอิวแลพ่ออีกิ๋งให้ทหารไปว่าจ้างให้เราฆ่าเคงฮูเสีย บัดนี้เคงฮูตายแล้วเราจะมาทวงค่าจ้างตามสัญญา พ่ออีกิ๋ง

แจ้งความในหนังสือดังนั้น ก็ปฤกษากุยอิว ๆ จึ่งว่าจะกลัวอะไรแก่กองทัพเมืองกี๋ เราจะออกไปทำลายเสียเวลาเดียวก็จะแตกกลับไป พ่ออีกึงก็ส่งเมงเหลาแปลว่ามีดหมอให้กุยอิว ๆ รับเมงเหลาแล้วออกมาจัดทหารยกออกไป ถึงลีตีเหนกองทัพเองหนอตั้งอยู่ กุยอิวก็เดิรทัพเข้าไปให้ใกล้แล้วถามเองหนอว่า ท่านยกทัพมาจะรบด้วยเราฤๅ เองหนอจึ่งว่าถ้าท่านให้เงินที่ว่าไว้กับเราแล้ว เราก็จะยกทัพกลับไป ถ้ามิให้เราจะรบ

กุยอิวจึ่งว่าเข้าเมืองกี๋มิได้ฆ่าเคงฮูตาย ซึ่งจะมาเอาเงินที่เรานั้นไม่ให้ ถึงจะรบพุ่งประการใดก็ตามเถิด เองหนอได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้เข้าตีกองทัพกุยอิว ๆ จึ่งว่าแก่เองหนอว่า อันจะรบกันด้วยทแกล้วทหารแลอาวุธดังนี้มีมากแล้ว เราลองกำลังฝีมือกันตัวต่อตัวแต่มือเปล่า ให้ปรากฏแก่ทแกล้วทหารทั้งปวงก่อนเถิด จึ่งค่อยรบกันต่อภายหลัง เองหนอได้ฟังดังนั้นครั้นจะมิทำตามกุยอิว ก็อายแก่ทแกล้วทหารทั้งปวง จึ่งสั่งทหารทั้งสองฝ่ายให้ออกไปให้ห่างแล้ว กุยอิวกับเองหนอก็วางอาวุธเสีย เข้าปล้ำกันด้วยกำลังประมาณห้าสิบเพลงปล้ำ ฝ่ายกุยหังฮูอายุได้แปดขวบเหนกุยอิวผู้บิดาปลกเปลี้ยนักจะทานกำลังเองหนอมิได้ จึ่งร้องให้สติบิดาว่าเมงเหลาหาได้เอามาด้วยฤๅ กุยอิวได้ยินดังนั้นก็คิดขึ้นได้จึ่งถอยหลังทำหนีออกมา ให้เองหนอตามมาแล้วกุยอิวก็ชักเอาเมงเหลาออกพันถูกหน้าผากเองหนอแตกตาย ทหารเองหนอเหนนายตายตกใจนักมิได้คิดจะต่อสู้ ก็ตื่นแตกหนี

กลับไปเมือง ฝ่ายกุยอิวครั้นชนะแก่เองหนอแล้ว ก็ชวนทแกล้วทหารทั้งปวงกลับมา พ่ออีกั๋งออกมารับกุยอิวเข้าเมือง จึ่งยกบ้านส่วยที่ตำบลอุยอิดแลที่นานำเอียงให้แก่กุยอิว แล้วตั้งกุยอิวเปนใจเสียงชื่อกุยชุนสี

กุยอิวครั้นเปนที่ใจเสียงแล้ว คิดถึงเคงฮูกับชกเอียผู้ตายด้วยเปนพี่น้องวงษ์วานกัน จึ่งจ่าแก่พ่ออีกั๋งให้เอาบุตรเคงฮูแลบุตรชกเอียมาชุบเลี้ยงตั้งแต่งไว้ พ่ออีกั๋งจึ่งว่าอันเคงฮูกับชกเอียนี้ ตายด้วยขบถแผ่นดิน ซึ่งจะเอาบุตรมาตั้งแต่งไว้นั้นเหนไม่ต้องด้วยกฎหมายอย่างธรรมเนียม กุยอิวจึ่งว่าเคงฮูแลชกเอียนี้เปนขบถตายก็จริง แต่มิได้ตายด้วยคมอาวุธให้ปรากฏแก่ไพร่บ้านพลเมือง อนึ่งบุตรเคงฮูแลบุตรชกเอียเล่า เมื่อขณะบิดาเปนขบถนั้นก็หารู้ด้วยไม่ ท่านจงเอามาชุบเลี้ยงไว้เถิดมิใช่ผู้อื่น จะได้เปนตาเปนมือช่วยกันรักษาบ้านเมือง พ่ออีกั๋งได้ฟังดังนั้นเหนชอบด้วย จึ่งเอาทองชุนเหงาบุตรเคงฮูมาตั้งเปนเมงชุนสีว่าราชการแทนเคงฮู แล้วยกบ้านเชงตีให้เปนบ้านส่วย แลกั๋งชุนจือบุตรชกเอียนั้นพ่ออีกั๋งก็เอาบ้านเฮาตีอยกให้เปนบ้านส่วยบ้านหนึ่ง แล้วตั้งให้เปนชกชุนสีว่าราชการแทนชกเอียสืบไป

ขณะนั้นเจ่ฮวนกั๋งเจ้าเมืองเจ่รู้ว่านางเกียงสีผู้น้อง ซึ่งทำชู้ด้วยเคงฮูคิดกลัวตัวหนีไปอยู่เมืองจู จึ่งว่าแก่ภวนตั๋งว่าพ่อฮวนกั๋งพ่อเบียนกั๋งตายก็เพราะนางเกียงสีคบคิดกันกับเคงฮู ความอันนี้ก็ปรากฏอยู่สิ้นทั้งเมืองพ่อ พ่ออีกั๋งกุยอิวก็มีความแค้นในนางเกียงสีเปนอันมาก หากเกรงใจเราอยู่จึ่งมิได้ตาม

ไปจับตัวนางเกียงสี ถ้าเรามิเอาตัวมาให้บัดนี้ ชาวเมืองพ่อก็จะนินทาเราว่าเปนผู้ใหญ่เข้าด้วยคนผิด เราคิดจะให้ไปเอาตัวมาส่งให้เขา ท่านจะเหนประการใด กวนตั่งจึ่งว่าซึ่งท่านจะให้ไปเอาตัวนางเกียงสี ส่งไปเมืองพ่อให้ปฤกษาโทษตามขนบอาญาเมืองนั้น ต้องด้วยอย่างธรรมเนียมอยู่แล้ว ถึงพ่ออีกั๋งแลกุยอิวก็จะเกรงใจท่านอยู่ เหนจะไม่เอาโทษแก่นางเกียงสีเปนมั่นคง

เจ๋ฮวนกั๋งได้ฟังดังนั้น จึ่งให้ซูเตียวกับทหารไปฒเมืองจูรับนางเกียงสีไปส่งให้แก่พ่ออีกั๋งกุยอิว ซูเตียวก็ออกมาจัดแจงบ่าวไพร่ได้พร้อมแล้ว ก็รีบไปรับนางเกียงสีฒเมืองจู ครั้นกลับมาถึงบ้านตำบลอีตีแคนเมืองเจ๋ ครอเพลาค่ำก็ให้นางเกียงสีเข้าสำนักอยู่ในกงก๊วน แล้วซูเตียวจึ่งว่าแก่นางเกียงสีว่า ชาวเมืองพ่อเขาขึนร้ายว่าท่านทำชู้ด้วยเคงฮู คิดฆ่าพ่อฮวนกั๋งแลเบียนกั๋งผู้หลานเสีย จะเอาสมบัติบ้านเมืองให้แก่เคงฮู ท่านจงตริกตรองดูให้ดี จะกลับเข้าไปดูหน้าขุนนางแลชาวเมืองพ่อได้ฤๅ

นางเกียงสีได้ฟังซูเตียวว่าดังนั้นก็อายใจนัก บิดประตูร้องไห้อยู่จนเพลาเที่ยงคืนก็ผูกคอตาย ครั้นรุ่งเช้าซูเตียวรู้ว่านางเกียงสีผูกคอตายแล้ว จึ่งสั่งชาวบ้านอีตีให้จัดแจงรักษาศพนางเกียงสีไว้ ซูเตียวจึ่งรีบเข้าไปบอกแก่พ่ออีกั๋ง ๆ ก็ออกมาทำการฝังศพนางเกียงสีแล้วพ่ออีกั๋งก็กลับเข้าเมือง ซูเตียวก็ไปเมืองเจ๋แจ้งความแก่เจ๋ฮวนกั๋งทุกประการ

ฝ่ายเจ๋ฮวนกั๋งตั้งแต่ยกทัพไปตีได้เมืองบีกหยงเมืองเอา

เด็กสำเร็จราชการมาแล้ว ได้ช่วยจัดแจงเมืองพ่อราบคาบเป็นศุขขึ้น ครั้งนั้นกิตติศัพท์ก็เลื่องฦๅไปทั้งสี่ทิศ บันดาหัวเมืองทั้งปวงรักใคร่กลัวเกรงสติปัญญาเจ้ฮวนกุ๋ง วันหนึ่งเจ้ฮวนกุ๋งชวนขุนนางแลทหารทั้งปวงไปเที่ยวยิงสัตว์เล่นในป่า เจ้ฮวนกุ๋งขี่รถชูเตียวเป็นคนขับรถมาถึงตำบลปาไตเก็ก เจ้ฮวนกุ๋งแลไปเหนสัตว์สิ่งหนึ่งปลาด รูปประพรรณเหมือนงูยาวเท่าทุบเกวียน ไตประมาณเท่ากงเกวียน เจ้ฮวนกุ๋งตกใจกลัว ชูเตียวจึ่งถามว่าท่านเหนสิ่งใดฤๅ เจ้ฮวนกุ๋งจึ่งบอกว่าเหนของปลาดจะดีแลร้ายมิได้แจ้ง เราคิดจิตกนักจะกลับไปเมืองถามกวนตั๋งดูให้รู้ว่าชั่วแลดีก่อน ชูเตียวได้ฟังดังนั้นรู้ว่าเจ้ฮวนกุ๋งนับถือกวนตั๋ง ชูเตียวจึ่งว่ากวนตั๋งมิใช่โหรจะทำนายร้ายดีได้ฤๅ เจ้ฮวนกุ๋งจึ่งว่าเมื่อยกทัพไปตีเมืองเกาเต็กกวนตั๋งก็ได้เคยทำนายถูกไว้ครั้งหนึ่ง เจ้ฮวนกุ๋งให้กลับรถเข้าเมือง ภอเพลาค่ำไม่มีความสบายจะนอนก็มิหลับให้ระส่ำระสายนักหลับตาลงเหนรูปสัตว์สิ่งนั้นติดตาอยู่

กวนตั๋งรู้ว่าเจ้ฮวนกุ๋งกลับมาแต่บ่ายบ่วยลง ก็ภาขุนนางเข้าไปเยี่ยมเจ้ฮวนกุ๋ง ๆ แลเหนกวนตั๋งก็พยักหน้าเรียกเข้าไปให้ใกล้แล้วจึ่งบอกว่า วานนี้เราไปเล่นป่าเหนนิมิตรอย่างหนึ่งปลาดจะเป็นสิ่งใดท่านช่วยพิเคราะห์ดูดีแลร้าย กวนตั๋งได้ฟังดังนั้นไม่รู้จัก จึ่งว่าข้าพเจ้าจะขอไปตรึกตรองดูก่อน เจ้ฮวนกุ๋งเหนกวนตั๋งทำนายนิมิตรมิได้ดังนั้น ก็ยิ่งมีความวิตกมากขึ้นกว่าก่า กวนตั๋งก็กลับไปบ้านจึ่งเขียนหนังสือไปปิดไว้ทุกประตูเมือง ในหนังสือนั้นว่าเจ้ฮวนกุ๋งออกไป

เที่ยวเล่นป่าเหนนิมิตรสิ่งหนึ่งปลาดนัก กลับมาถึงเมืองก็ป่วยลง หามีผู้ใดที่จะแก้ไขได้ไม่ ถ้ามีผู้รู้ในนิมิตรอันนี้แล้ว เราจะให้เงินทองเปนอันมาก

ขณะนั้นเลาหองจูเปนคนชาวนาสูงอายุ เดิรเข้ามาในเมือง เหนหนังสือซึ่งกวนตั่งบิดประตูเมืองไว้นั้น ก็เข้าไปอ่านดูได้ความแล้วก็ตรงมาบ้านกวนตั่งๆ ก็ออกมาต้อนรับเข้าไปนั่งที่อันสมควร เลาหองจูคำนับแล้วจึ่งถามกวนตั่งว่า เจ้าเมืองเจ๋ไปเที่ยวเล่นป่าไตเต็กเหนนิมิตรมาฤๅ กวนตั่งก็รับคำแล้วจึ่งว่า นิมิตรอย่างนี้เคยเหนมาอย่างไรบ้าง เลาหองจูจึ่งว่านิมิตรอันนี้ภูดซึ้งนัก ถ้าท่านจะให้ข้าพเจ้าทำนายแล้ว ขงภาข้าพเจ้าเข้าไปหาเจ๋ฮวนกั๋งก่อนจึ่งจะทำนายได้ กวนตั่งได้ฟังมีความยินดีนัก จึ่งภาเลาหองจูเข้าไปหาเจ๋ฮวนกั๋ง เหนชูเตียวถือถ้วยยาอยู่ข้าง ๆ กวนตั่งจึ่งไปบอกแก่เจ๋ฮวนกั๋งว่า เลาหองจูมาจะทำนายนิมิตรของท่าน ข้าพเจ้าก็ภาเอาตัวมาด้วยแล้ว เจ๋ฮวนกั๋งได้ฟังก็ให้เรียกเลาหองจูเข้าไปถึงที่นอน เหนเลาหองจูเปนคนชาวนาบ้านนอกเขนใจนัก ก็นึกประมาทหมายว่าเลาหองจูจะทำนายมิได้ จึ่งถามเลาหองจูว่านิมิตรซึ่งเราเหนนั้นท่านคนนี้ฤๅจะทำนาย เลาหองจูจึ่งว่าข้าพเจ้าเปนคนรู้น้อย จะขอทำนายไปตามสติปัญญาซึ่งได้รู้เหน เจ๋ฮวนกั๋งจึ่งว่าของซึ่งเหนในป่าไตเต็กนั้นจะเปนสิ่งใดดีฤๅร้าย

เลาหองจูจึ่งว่าซึ่งท่านเหนนิมิตรในป่าไตเต็กนั้น ชื่ออุยจัวตัวลายโตเท่ากงเกวียน ยาวเท่าทุบเกวียนศีศะแดง ถ้าได้ยินเสียงล้อเลเกวียนแล้วก็ชูศีศะขึ้นดู สัตว์นี้ประ

เสวิฐนัก ต่อเมื่อใดผู้มีบุญญาธิการมากจึงได้เห็น ซึ่งท่านเจ็บทั้งนี้มิใช่เป็นด้วยโรค ป่วยเพราะมีความวิตกด้วยเหนนิมิตรปลาด เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังเลาหองจูว่าดังนั้นก็สิ้นความวิตกยืนขึ้นได้ในขณะนั้น จึ่งสรรเสริญเลาหองจูว่าท่านนี้มีสติปัญญาหาผู้ใดเสมือนมิได้ ทำนายมาทั้งนี้ก็ถูกต้องเหมือนเราเหนทุกประการ สมควรที่จะเป็นขุนนางอยู่ในเมืองของเราได้ ท่านจงอยู่ด้วยเราเถิด เราจะชุบเลี้ยงสนองความชอบท่านให้ถึงขนาด เลาหองจูจึ่งว่าซึ่งท่านจะตั้งแต่งชุบเลี้ยงข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าขอบใจนัก แต่ข้าพเจ้าเจียมตัวด้วยเป็นคนบ้านนอกไม่รู้จักขนบธรรมเนียมไพร่บ้านพลเมืองจะติเตียนนินทา ข้าพเจ้าขอลาท่านไปอยู่ฒบ้านข้าพเจ้าตามภูมิลำนา ขอพึ่งแต่บุญท่านไปกว่าจะสิ้นชีวิตร เจ้ฮวนกั๋งเหนเลาหองจูไม่ยอมอยู่ ก็ให้เงินทองเสื้อผ้าแก่เลาหองจูเป็นอันมาก เลาหองจูก็คำนับรับเอาสิ่งของทั้งปวงแล้วก็ลาลับไป ถวนต๋งซึ่งเป็นผู้ภาเลาหองจูมานั้นก็พลอยได้บำเหน็จรางวัลด้วย ชูเตียวเหนจึงว่าแก่เจ้ฮวนกั๋งว่า นิมิตรอันนี้ถวนต๋งหาทำนายได้ไม่ ทำไมท่านจึงให้รางวัลแก่ถวนต๋งด้วยเล่า เจ้ฮวนกั๋งจึ่งว่าซึ่งได้ตัวเลาหองจูมาทำนายก็เพราะถวนต๋ง เราจึ่งให้รางวัลถวนต๋งด้วย ชูเตียวเหนเจ้ฮวนกั๋งยกบุญคุณถวนต๋งดังนั้นมิรู้ที่จะตอบได้ประการใดก็นิ่งอยู่

ขณะนั้น พระเจ้าจิวอุยอ๋องเสวยราช สมบัติได้สิบเจ็ดปี เจ้าเมืองโอยลุ่มหลงไปด้วยหญิงขับรำทั้งปวง มิได้เอาใจใส่ราชการรักษาแผ่นดิน สติฟั่นเฟือนเหมือนเสียจิตร จับเอานกกาเวียนมาเลี้ยง ตั้งแต่งให้เป็นขุนนางตามตำแหน่งที่ผู้ใหญ่

ผู้น้อย แล้วเรียกเอาส่วยแก่อนาประชาราษฎรมาเป็นค่าเลี้ยงนก ไพร่บ้านพลเมืองได้ความยากแค้นเป็นอันมาก คือจอมิดชกสองคนซึ่งเป็นขุนนางอยู่ในเมืองโอยนั้น เหนโอยอีก๋งทำการไม่ต้องด้วยกฎหมายอย่างธรรมเนียม ก็ชวนกันมาว่าห้ามปรามเป็นหลายครั้งโอยอีก๋งมิได้เชื่อฟัง ก๋งจือฮุยผู้ลุงโอยอีก๋งแจ้งความดังนั้นเหนว่าเมืองโอยจะเกิดจลาจล จึ่งหนีไปอาไศรยอยู่เมืองเจ๋ เจ๋ฮวนก๋งเหนก๋งจือฮุยเป็นคนเฉลียวฉลาด ภอจะเป็นที่ปฤกษาราชการได้ ก็ยกหญิงซึ่งเป็นพวกพ้องนั้นให้เป็นภรรยาก๋งจือฮุยคนหนึ่ง ก๋งจูฮุยก็อยู่ด้วยเจ๋ฮวนก๋งในเมืองเจ๋

ขณะนั้นเสามัวเจ้าเมืองเต็ก รู้ว่าโอยอีก๋งเจ้าเมืองโอยเพลินไปด้วยขับร้องเล่นเลี้ยงนก มิได้เอาใจใส่ซักซ้อมทแกล้วทหาร เสามัวจัดกองทัพยกมาตีเมืองโอย ฝ่ายโอยอีก๋งเจ้าเมืองโอยรู้ว่าเสามัวเจ้าเมืองเต็กยกมา ก็ให้มีหนังสือไปขอกองทัพเจ๋ฮวนก๋ง ๆ จึ่งว่าพวกพลเราไปตีเมืองบักหยงยังอิดโรยมาอยู่ ที่จะให้ไปช่วยโดยเร็วนั้นยังมิได้ ถ้าหายอิดโรยแล้วเมื่อใดจึ่งจะให้ยกไปช่วย ผู้ถือหนังสือกลับมาบอกแก่โอยอีก๋งตามคำเจ๋ฮวนก๋งทุกประการ ขณะนั้นไพร่พลเมืองซึ่งมีความชังเจ้าเมืองโอย ก็ภาพรรคพวกหนีเข้าป่าเป็นอันมาก โอยอีก๋งรู้ก็ให้ทหารออกไปจับตัวชาวเมืองซึ่งหนีไปประมาณห้าร้อยคนเข้ามาถามว่า ข่าศึกติดเมืองเราให้ละเกณฑ์ไปช่วยกันรักษาบ้านเมือง ทำไมตัวจึ่งคบคิดภากันหนี ชาวเมืองให้การร่วมคำกันว่า ข้าพเจ้าคิดน้อยใจด้วย

ท่านมิได้เอาใจใส่ไพร่บ้านพลเมืองเลี้ยงนกไว้กินเปี้ยหวัด ศึกมาติดเมืองครั้งนี้ท่านจึงใช้นกออกไปรบเถิด โอยอีกุ๋งจึงปฤกษากับคีจือ ๆ จึงว่าชาวเมืองหนีไปทั้งนี้ก็เพราะท่านจงปล่อยนกเสียเถิด ชาวเมืองก็จะมีใจรักท่าน โอยอีกุ๋งเห็นชอบด้วยจึงให้ปล่อยนกเสียตามคำคีจือแล้ว ก็เกลี้ยกล่อมเอาใจชาวเมืองให้เป็นปรกติ

ฝ่ายเสามัวเจ้าเมืองเท็กยก กองทัพมาถึงปลายแดนเมืองโอย ก็ส่งให้ทหารตีบ้านรายทางรุกเข้ามาจนถึงบ้านด่านเวงจิด แล้วให้ยกทัพตั้งซุ่มพลไว้ตามทางเป็นหลายตำบล จึงให้หนังสือเข้ามาท้าทายเจ้าเมืองโอยใจความว่า ให้เจ้าเมืองโอยจัดแจงทแกล้วทหารออกมารบกันโดยเรว โอยอีกุ๋งได้ฟังดังนั้นก็ปฤกษาด้วยขุนนางทั้งปวง บิดชกคีจือจึงว่าท่านชุบเลี้ยงข้าพเจ้าไว้ถึงขนาด ข้าพเจ้าก็ยังหาได้ทำบำเหน็จความชอบสิ่งใดไม่ ครั้งนี้ข้าพเจ้าขออาษาออกไปรบกับเสามัว ท่านจงอยู่จัดแจงรักษาบ้านเมืองเถิด โอยอีกุ๋งจึงว่าศึกครั้งนี้มีกำลังนัก เราจะไม่ออกไปนั้นไพร่บ้านพลเมืองก็จะหาเป็นใจรบพุ่งไม่ ท่านทั้งสองจงอยู่รักษาบ้านเมืองช่วยส่งสเบียงให้เถิด แล้วโอยอีกุ๋งจัดแจงทหารเข้าเป็นกระบวนทัพให้คิวคงเป็นแม่ทัพ ให้อูเป็กเป็นปลัดทัพ ให้อิงอีเป็นทัพน่า ให้คงฉีเป็นทัพหนุน ยกออกมาถึงกลางทางกอเพลากลางคืน โอยอีกุ๋งคิดจะใคร่รู้ว่า ทหารในกองทัพจะดีฉินนินทาอย่างไรบ้าง จึงปลอมไปเที่ยวลอดแนมดูได้ยินพวกพลตีเตียนนายทัพนายกองต่าง ๆ โอยอีกุ๋งเสียใจนักมิได้มีความสบาย ครั้น

เวลาเช้ายกทัพมาถึงเวียงจัด

ฝ่ายคิวคง แม่ทัพเลไปเหน ทัพเมืองเด็กตั้งค่ายเรียงรายกันอยู่ มิได้ตั้งเป็นกระบวนมั่นคง หัวเราะแล้วว่าอันเมืองเด็กนี้ เขาฦๅว่าเป็นเมืองใหญ่ คิดว่าจะมีทหารมากเล่า เราเร่งเข้าทำลายเสียเถิด ทหารทั้งปวงได้ฟังคิวคงสั่งดังนั้น ก็ตีกลองเร่งพลเข้าหักทัพเมืองเด็ก ๆ ก็ทำหนีซ่อเข้าไปเหนได้ท่วงทีแล้วก็เป่าหลอดสัญญาขึ้น ทหารเมืองเด็กซุ่มไว้ก็ออกขาลบ่า ตีตัดกองทัพเมืองโอยขาดออกไปเป็นหลายท่อนแตกกระจัดกระจายไปต่างก็หนีเอาตัวรอด พวกกองทัพเมืองเด็กก็เข้าล้อมโอยอีกั๋งแลนายทัพทั้งปวงไว้เป็นหลายชั้น คิวคงจึ่งว่าแก่โอยอีกั๋งว่าศึกครั้งนี้เหลือกำลังแล้ว จงทิ้งของสำคัญมาก็หนีไปเถิด โอยอีกั๋งได้ฟังดังนั้นทอดใจใหญ่แล้วจึ่งว่า ถึงจะทิ้งของเสียหนีไปก็ไม่พ้นตาย พูดภอขาดคำแลเหนอึงอีทัพน่าแลอูปีกปลัดทัพถูกเสาทัณฑ์ล้มลงขาดใจตาย คงฉีทัพหนุนก็เชือดคอตาย คิวคงกับโอยอีกั๋งสิ้นสติแขงใจรบก็ต้องอาวุธล้มลง

ขณะนั้นฝ่ายชาวเมืองเด็กจับได้ฮอเลงกุดหลีคง อันเป็นคนจดหมายเหตุเมืองโอย ไปส่งให้เจ้าเมืองเด็ก ๆ สั่งให้ทหารไต่ถามไล่เลียง ฮอเลงกุดหลีคงรู้ว่าเจ้าเมืองเด็กเป็นคนถือบิศาจจึ่งพูดพ่อลวงว่า ตัวข้าพเจ้าสองคนนี้เป็นคนรักษาเทพารักษ์ผีสางอยู่ในเมืองโอย ถ้าแลผู้ใดจะเป็นเจ้าเมืองขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็จะต้องบอกแก่เจ้าผีให้รู้แล้วเมืองก็จะเป็นอันตรายต่าง ๆ ซึ่งท่านจะนำข้าพเจ้าเสียมิให้ไปบอกแก่เจ้าผี

ให้รู้แล้ว ถึงท่านจะได้เมืองก็คงไม่มีศุข เสามัวเจ้าเมืองเตึก ได้ฟังก็เชื่อถือถ้อยคำ สั่งให้ปล่อยฮอเลงกุดกับหลีคงเสีย ฮอเลงกุดหลีคงก็ขึ้นเกวียนรีบมาโดยเร็ว

ฝ่ายมิดชกยืนอยู่บนกำแพงเมือง แลเหนฮอเลงกุด หลีคงสองคนขี่เกวียนกลับมา จึ่งร้องถามออกไปว่าท่านมาด้วยราชการอันใดฤๅ ฮอเลงกุดหลีคงจึ่งว่าทองทัพเมืองเตึกเขาจับเอานายทัพนายกองเมืองเราฆ่าเสียสิ้นแล้ว เราจะอยู่ในเมืองนี้มิได้ จงคิดอ่านภากันยกครอบครัวหนีไปเสียเถิด มิดชกได้ฟัง ดังนั้น ก็ไป เปิดประตู รับ ฮอเลงกุด หลีคง เข้าไป หลีคงกลับมาเหนบ้านเมืองก็สลดใจ จึ่งว่าแก่มิดชกว่าโอยอีกิ่งมายของเราก็ตายแล้ว แลเราจะรักษาชีวิตรไว้นั้นหาสมควรไม่ คนจะครหานินทาว่าเราไม่มีความสัตย์กตัญญูต่อเจ้าหนี เอาแต่ตัวรอด ว่าดังนั้นแล้วก็ชักกระบี่ออกเชือดคอตาย ในขณะนั้น

ฝ่ายฮอเลงกุดเหนหลีคงเชือดคอตาย ก็ชักกระบี่ออกจะเชือดคอตายเสียบ้าง มิดชกก็ชิงเอากระบี่ไว้แล้วว่าท่านจะฆ่าตัวเสียดังนี้เหมือนไม่มีกตัญญูต่อโอยอีกิ่ง ถ้าช่วยกันคิดอ่านภาครอบครัวโอยอีกิ่งหนีไปให้พ้นเสามัว คนทั้งปวงก็จะเหนว่าท่านซื่อตรงสุจริต ฮอเลงกุดเหนชอบด้วยมิดชก ก็ภากันเข้าไปในเมืองภบคิวจือมิดชกจึ่งปฤกษากัน คิวจือว่าอันจะนิ่งอยู่ในเมืองไม่ได้ เสามัวจะยกตามเข้ามาในเมือง ท่านจง ภาเอา สมัค พรรคพวก บุตร ภรรยาโอยอีกิ่ง หนีไป ก่อนเถิด เราจะภวาดต้อนครอบครัวชาวเมืองตามไปภายหลัง

ขณะเมื่อปฤกษากันเปนเพลาถลางค่ำ คิวจือก็พากุ่งจูซึ่งเปนบุตรโอยอีกุ่ง แลสมัครพรรคพวกทั้งปวงหนีออกจากเมืองไปทางทวันออก ฮอเลงฤดก็ตามบ้องกันออกไป มิดชกก็บ่าวร้องบอกชาวเมืองว่า คิวจือภาพวกพ้องโอยอีกุ่งหนีออกจากเมืองไปแล้ว จงยกครอบครัวภากันตามไปเถิด ฝ่ายชาวเมืองทั้งปวงรู้ดังนั้น ร้องให้พลางจัดแจงเข้าของแลครอบครัวติดตามมิดชกไปโดยเรว

ฝ่ายเสามัวเจ้าเมืองเต๊ก ครั้นฆ่าโอยกีกุ่งตายแล้วก็ยกกองทัพเข้ามาเมืองโอย รู้ว่ามิดชกกวาดครอบครัวหนีไป ก็ให้ทหารรีบไปตามตีเอาครอบครัวไว้ ฝ่ายมิดชกกับครอบครัวทั้งปวงรบพลางหนีพลางมาจนถึงแม่น้ำอิงหอ

ฝ่ายของฮวนกุ่งเจ้าเมืองซอง รู้ว่าชาวเมืองโอยหนีมาตั้งอยู่ณะแม่น้ำอิงหอ คิดจะทำคุณไว้แก่ชาวเมืองโอย จึ่งให้จัดแจงเรือมาคอยรับข้ามแม่น้ำไป ฝ่ายกองทัพเมืองเต๊กซึ่งยกตามครัวเมืองโอยไปถึงแม่น้ำอิงหอ ไม่เหนก็ภากันกลับเข้าเมืองโอย เก็บเอาเข้าของเงินทองในคลังแลของชาวเมืองซึ่งเหลืออยู่เปนอันมาก ให้ทำลายกำแพงเมืองเสียแล้วก็ยกทัพกลับไปเมือง

ฝ่ายหองอินขุนนางเมืองโอย ซึ่งโอยอีกุ่งใช้ให้เอาของไปตอบแทนเมืองตี่น แต่ครั้งศึกยังไม่มาติดเมืองนั้น ครั้นกลับมาเหนเมืองเสีย โอยอีกุ่งผู้นายก็ถึงแก่ความตายแล้ว หองอินมีความสลดใจนัก เดิรร้องไห้ไปเที่ยวหาศพโอยอีกุ่งก็แลเห็นคนใช้ของโอยอีกุ่งเท้าหักนอนคร่างอยู่นั้น หองอิน

จึ่งถามว่า ท่านจำศพของนายท่านได้ฤๅไม่ คนเท้าหักก็กระซิบบอกศพโอยอี่กังให้หองอิน ๆ เหนของสำคัญก็รู้แน่ว่าศพโอยอี่กัง หองอินคำนับแล้วร้องไห้ว่าท่านชุบเลี้ยงข้าพเจ้าไว้ยังมิได้สนองคุณ แลท่านมาตายลงครั้งนี้ไม่มีใครฝังศพ ข้าพเจ้าจะเอาตัวข้าพเจ้าทำโรงใส่ศพท่าน ว่าดังนั้นแล้วก็สั่งคนซึ่งมาด้วยนั้นว่า ถ้าเราตายแล้วจงเอาศพเราฝังไว้ที่นี่ แล้วจงภากันกลับเข้าไปในเมือง ถ้าผู้ใดเปนเจ้าเมืองขึ้นใหม่ก็เอาเนื้อความอันนี้บอกให้รู้ด้วย ครั้นสั่งแล้วหองอินก็ควักเอาตับแลใจโอยอี่กังออกมาถือไว้ แล้วเอาดาบแหวะท้องของตัวออก เอาตับแลใจโอยอี่กังใส่เข้าไว้ในท้องของตัว คนที่ตามไปนั้นก็เอาศพหองอินฝังเสียตามสั่งแล้ว จึ่งยกเอาคนเท้าหักขึ้นใส่เกวียนไป

ฝ่ายคีจือกับมิดชกภาครอบครัวหนีกองทัพเมืองเต็กข้ามแม่น้ำนั้น ครั้นแจ้งว่ากองทับเมืองเต็กกลับไปแล้ว จึ่งภากังจูชิน กับ ครอบครัว กลับมา เมืองโอย ตรวจตราดูผู้คนซึ่งเหลือติดตามไปได้ชายฉกรรจ์เจดร้อยเสศ มิดชกจึ่งปฤกษากับคีจือว่าพวกเราน้อยกว่าน้อยนัก จำจะไปแบ่งเอาคนฆบ้านเถื่องอึบ บ้านเทินอึบมาเพิ่มเข้า คิดจะเอากังจูชินขึ้นแทนที่บิดาสืบไป ว่ากันดังนั้นแล้วจึ่งไปแบ่งเอาคนฆบ้านเถื่องอึบบ้านเทินอึบสิบส่วนเอาสามส่วน ได้คนประมาณสี่พันเสศ มันจบกับคนซึ่งเหลือมานั้นกอถ้วนห้าพัน ตั้งกังจูชินบุตรเจ้าเมืองโอยผู้ตายขึ้นเปนเจ้าเมืองชื่อตัวกัง แลตัวกังนั้นป่วยอยู่ก่อนแล้ว เปนเจ้าเมืองขึ้นใหม่ได้สิบวันก็ถึงแก่ความตาย

ฝ่ายมิดชกกับคีจือก็เอาศพฝังเสียแล้ว จึ่งรีบไปเมืองเจ๋เชิญกุ่งจือฮุยมาเป็นเจ้าเมือง กุ่งจือฮุยได้แจ้งก็เข้าไปลาเจ๋ฮวนกุ่ง ๆ จึ่งจัดม้าดีสี่ม้า เสื้อสำหรับตำแหน่งที่เจ้าเมืองห้าสำรับกับโคกระบือเป็นอันมากให้กับกุ่งจือฮุย ๔เลภรรยากุ่งจูไดหองนั้น เจ๋ฮวนกุ่งก็ให้ผ้าอย่างดีสามสิบกับเกวียนสามสิบเล่ม แล้วก็ให้กุ่งจูบอคุยบุตรเจ๋ฮวนกุ่ง คุมเกวียนสามร้อยเล่มบันทุกสิ่งของมาส่งกุ่งจูฮุย ๆ มาถึงเมืองโอยก็ได้เป็นเจ้าเมืองโอยชื่อโอยบุนกุ่ง ๆ ตั้งขุนนางตามบำเหน็จความชอบเป็นผู้ใหญ่ผู้น้อย บังคับบัญชาการงานสืบไป

ฝ่ายคนใช้หองอินก็ได้ไปแจ้งข้อความแก่โอยบุนกุ่งตามถ้อยคำหองอินผู้ตายสั่งไว้ โอยบุนกุ่งได้แจ้งดังนั้นก็สั่งให้ทหารคุมเอาโรงออกไปใส่ศพหองอินซึ่งแหวะเอาตับและใจโอยอีกุ่งใส่ไว้นั้นไปฝังไว้ที่สมควร แล้วเอาลูกชายหองอินมาเลี้ยงขึ้นแทนที่บิดา ฝ่ายกุ่งจูบอคุยบุตรเจ๋ฮวนกุ่ง ซึ่งมาส่งโอยบุนกุ่งนั้น จัดแจงขุนนางและทหารไพร่พลเรียบร้อยดีแล้วจะกลับไปเมือง คิดเกรงเมืองเต๊กจะมาทำร้าย จึ่งแบ่งพลไว้ให้เป็นกำลังโอยบุนกุ่งอีกสามพันแล้ว ก็กลับไปถึงเมืองเจ๋ก็เอาความโอยบุนกุ่งและหองอินเล่าให้เจ๋ฮวนกุ่งฟังทุกประการ เจ๋ฮวนกุ่งจึ่งว่าความชั่วของโอยอีกุ่งมีถึงเพียงนี้ ยังมีขุนนางรักใคร่ซื่อตรงตามไปได้ เมืองนี้เหนจะตั้งตัวขึ้นอีกยาวไปอยู่ จำเราจะแบ่งพลให้เพิ่มเติมไปเป็นกำลังอีกจึ่งจะชอบกลวนตุ่งจึ่งว่าถ้าคิดไปตั้งกำแพงให้โอยบุนกุ่งอยู่ ข้าพเจ้าเหนจะดีกว่าเอาพลไปเติมให้อีก เจ๋ฮวนกุ่งเหนชอบด้วยจึ่งให้มี

หนังสือไปบอกหัวเมืองซึ่งเป็นเมืองขึ้นนั้น ให้มาช่วยทำกำแพงเมืองโอยตามคำกวนตั่ง

"ขณะนั้นเจ้าเมืองเต็กซึ่งไปตีเมืองโอยนั้น ยกกองทัพมาตีเมืองเฮง ฝ่ายเมืองเฮงจะสู้กองทัพเมืองเต็กมิได้ จึงให้หนังสือ บอกมาขอกองทัพเจ่ฮวนกั่ง ๆ จึงปฤกษากวนตั่งว่า เรามีธุระจะทำกำแพงเมืองโอย " แลครั้งนี้เมืองเฮงบอกมาว่ามีศึกจะขอกองทัพไปช่วย เราจะทำประการใด กวนตั่งจึงว่าครั้งก่อนเมืองโอยมาขอกองทัพก็มิได้ไปช่วย จนเมืองโอยเสียไปครั้งหนึ่งแล้ว แลครั้งนี้ไม่ไปช่วยเมืองเฮง ถ้าแลเมืองเฮงเสียไปอีก หัวเมืองทั้งปวงก็จะยินร้าย ว่าเราหาโอบอ้อมแก่หัวเมืองทั้งปวงไม่ ท่านจงคิดอ่านไปช่วยตัดศึกเมืองเฮงเสียเถิด จะได้เป็นเกียรติยศสืบไป เจ่ฮวนกั่งเห็นชอบด้วย จึ่งจัดทัพยกไปช่วยเมืองเฮง แล้วให้มีหนังสือบอกเกณฑ์ทัพ เมืองห่อ เมืองจุ เมืองซอง เมืองเชา กำหนดให้พร้อมกันณบ้านเนียมบึกปลายแดนเมืองเฮง หัวเมืองทั้งปวงแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว ก็ยกมาบันจบทัพเจ่ฮวนกั่งณบ้านเนียมบึก แต่ทัพเมืองห่อเมืองจุนั้นยังหามาไม่ เจ่ฮวนกั่งจึ่งว่าแก่กวนตั่งว่า " เจ้าเมืองห่อเมืองจุนี้ ถ้าจะมาก็เห็นจะถึงแล้ว แลเราจะคอยท่าอยู่ให้พร้อมก็เห็นจะช้า คิดจะรีบยกไปตีทัพเมืองเต็กเสียทีเดียวท่านจะเห็นประการใด

กวนตั่งจึ่งว่ากองทัพเมืองเต็กพึ่งยกมาถึง ศึกกำลังองอาจแล้วก็ยังบริบูรณ์ด้วยสเบียงอาหาร ซึ่งเราจะหักเอานั้นต้องหนักมือทแกล้วทหารจึ่งจะได้ชัยชนะ แล้วเข้าเมืองเฮง

ก็จะหาสู้เหนบุญคุณมากไม่ ถ้านิ่งให้ได้ต่อสู้กันจนเสียเมือง เราจึงค่อยตีเอาคืนได้ต่อภายหลัง ยกเมืองมอบคืนให้เจ้าเมืองเฮง ๆ ก็จะซอบคุณกลัวเกรงเรายิ่งนัก เจ๋ฮวนก๋งก็เหนชอบ จึ่งยุดทัพตั้งมั่นไว้ตามคำฮวนตั๋งแล้วผกลั่งประกาศแก่ทหารว่าจะคอยเจ้าเมืองพ่อเจ้าเมืองจูก่อน

ฝ่ายเสามัวเจ้าเมืองเต็กซึ่งยกมาติดเมืองเฮงอยู่นั้น รู้ว่าฮวนตั๋งเจ้าเมืองเจ๋กับเมืองซองเมืองเซา ยกทัพมาช่วยเมืองเฮง หยุดพักพลอยู่ณบ้านเนียมบ๊ก เสามัวก็เร่งให้ตีเมืองเฮงรบกันทั้งกลางวันกลางคืน เจ้าเมืองเฮงทานกำลังทหารเมืองเต็กมิได้ ก็ภาบุตรภรรยาหนีออกจากเมืองไป ไพร่บ้านพลเมืองนั้นก็แตกฉานซ่านเซนหนีเอาตัวรอด เสามัวเจ้าเมืองเต็กรู้ว่าเจ้าเมืองเฮงภาครอบครัวหนีออกจากเมืองไปแล้วมีความยินดีนัก จึ่งยกเข้าไปฉวาดเก็บเอาเข้าของทองเงินผู้คนในเมืองเปนอันมาก ก็ให้จุดไฟเผาเมืองเสียแล้วยกกองทัพออกจากเมืองรีบไปโดยเร็ว

ฝ่ายขุกหงวนเจ้าเมืองเฮง ภาครอบครัวออกจากเมืองหนีกองทัพเมืองเต็กมาถึงบ้านเนียมบ๊ก รู้ว่าเจ๋ฮวนก๋งยกกองทัพมาช่วยหยุดกองทัพตั้งอยู่ที่นั้น จึ่งเข้าไปหาเจ๋ฮวนก๋งณค่ายคำนับแล้วร้องไห้บอกความเจ๋ฮวนก๋ง ๆ จึ่งว่าท่านเสียเมืองทั้งนี้ก็เพราะเรายกมาไม่ทัน ท่านอย่าน้อยใจเลย ทำไมกับกองทัพเมืองเต็ก เราจะตีเพลาเดียวก็จะชิงเอาเมืองของท่านได้มา เจ๋ฮวนก๋งกับเจ้าเมืองซอง เจ้าเมืองเซา ก็ยกทัพไปเมืองเฮง หาเหนกองทัพเมืองเต็กไม่ เหนแต่ไฟไหม้อยู่ในเมือง เจ๋

ฮวนกุ๋งสั่งให้ทหารดับไฟเสีย แล้วจึ่งถามชกหงวนเจ้าเมืองเฮงว่า เมืองอันนี้ท่านจะกลับตั้งอยู่ได้ฤๅมิได้ ชกหงวนจึ่งว่าไพร่บ้านพลเมืองก็หนีไปอยู่บ้านอีหงี่สิ้น แลบ้านอีหงี่นั้นเปนไชยภูมิดี ข้าพเจ้าลาขอไปอยู่บ้านอีหงี่

เจ๋ฮวนกุ๋งได้ฟังดังนั้น จึ่งสั่งทหารทั้งสามหัวเมือง ให้จัดแจงเครื่องมือออกไปทำเมืองณบ้านอีหงี่ให้ชกหงวนอยู่แล้วให้คนกลับไปฉเมืองเจ๋ จัดแจงเข้าของเงินทองผ้าผ่อนโคกระบือพ้อเกวียนมาให้แก่ชกหงวน ฝ่ายชกหงวนเจ้าเมืองเฮงแลขุนนางอนาประชาราษฎรก็ยินดี สรรเสริญเจ๋ฮวนกุ๋งต่าง ๆ ฝ่ายเจ้าเมืองของเจ้าเมืองเขาเหนเมืองเฮงสำเรจราชการแล้ว ก็ลาเจ๋ฮวนกุ๋งจะกลับไปเมือง เจ๋ฮวนกุ๋งจึ่งตอบว่าเมืองเฮงวุ่นวายครั้งนี้ได้เปนหลักแหล่งขึ้น ก็เพราะเรากับท่านทั้งปวงมาช่วยจัดแจงให้ แลเมืองโอยซึ่งยังข้าศึกอยู่นั้น ถ้าเรามิไปทำนุบำรุงเหมือนเมืองเฮง โอยบุนกุ๋งรู้ก็จะมีความน้อยใจท่านอย่าเหนแก่เหนื่อยเลย เราจะขอแรงท่านไปช่วยสร้างเมืองโอยอีกครั้งหนึ่ง เจ้าเมืองของเจ้าเมืองเขาจึ่งว่าการทั้งนี้สุดแต่ท่านจะยกไปเมื่อใดก็ตามเถิด ข้าพเจ้าจะไปช่วยจงสำเรจ เจ๋ฮวนกุ๋งได้ฟังเจ้าเมืองของเจ้าเมืองเขาว่าดังนั้นก็ยินดีนัก จึ่งสั่งทหารทั้งปวงจัดแจงเครื่องมือแล้ว ก็ภากันยกมาถึงเมืองโอย

ฝ่ายโอยบุนกุ๋งรู้ก็ออกไปรับเจ๋ฮวนกุ๋ง ๆ จึ่งว่า ครั้งนี้เราขอแรงหัวเมืองมาช่วยท่านสามเมือง ท่านจงเลือกจัดแจงดูที่ทางให้ชอบใจเถิด โอยบุนกุ๋งจึ่งว่าข้าพเจ้าจะขอให้ตั้งที่บ้าน

ไชคิว เจ้ฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็สั่งคนทั้งสามหัวเมืองให้บันจบกันออกไปณบ้านไชคิว สร้างเมืองให้อยู่บนก๋งอยู่โดยปรอดีแล้ว เจ้ฮวนก๋งแลเจ้าเมืองของเจ้าเมืองเขาก็ยกทัพแยกกลับไปเมือง แลกิติศัพท์ซึ่งเจ้ฮวนก๋งไปสร้างเมืองเฮงเมืองโอยนั้นก็เลื่องลือไปถึงหัวเมืองทั้งปวง

ขณะนั้นเจ้าเมืองกังเจ้าเมืองอึง ซึ่งอยู่ณแดนเมืองฉ้อรู้ความว่า เจ้ฮวนก๋งโอบอ้อมรักใคร่แก่หัวเมืองทั้งปวงเป็นอันมาก เจ้าเมืองกัง เจ้าเมืองอึง ก็คิดจะมาฝากตัวขึ้นอยู่ในเจ้ฮวนก๋งจึ่งให้ปฤกษากันตกลงแล้ว ต่างคนก็จัดแจงสิ่งของให้ขุนนางคุมมาคำนับเจ้ฮวนก๋งณเมืองเจ๋ เจ้ฮวนก๋งเหนขุนนางเมืองกังเมืองอึงมาก็ถามว่าท่านมาด้วยธุระสิ่งใด ขุนนางเมืองกังเมืองอึงจึ่งบอกว่า เจ้าเมืองกังเจ้าเมืองอึงนายข้าพเจ้าได้ความเดือดร้อนด้วยเจ้าเมืองฉ้อเบียดเบียนมัก จึ่งให้ข้าพเจ้ามาคำนับขอเอาบารมีท่านเป็นที่พึ่งไปกว่าจะสิ้นชีวิตร

เจ้ฮวนก๋งได้แจ้งดังนั้น จึ่งปฤกษาแก่กวนต๋ง ๆ จึ่งว่าเมืองกังเมืองอึงทั้งสองเมืองนี้ขึ้นอยู่กับเมืองฉ้อ ซึ่งท่านจะรับไว้นั้นเหมือนหนึ่งเอาไฟมาใส่ไว้ในเมือง นานไปจะได้ความเดือดร้อนต้องรบพุ่งกันเป็นอันมากมั่นคง เจ้ฮวนก๋งจึ่งตอบว่า เราทุกวันนี้อุปมาเหมือนร่มไม้แลสระน้ำเป็นที่อาไศรยแห่งคน แลเขาหนีร้อนมาพึ่งเอยนจะขับเสียนั้นไม่ควร แล้วเจ้ฮวนก๋งจึงว่าแก่ขุนนางเมืองกังเมืองอึงว่า ท่านจงไปบอกแก่นายท่านเถิดอย่าวิตกเลย แม้นมีธุระร้อนสิ่งใดก็ให้บอกมาถึงเราให้รู้เราจะไปช่วย ขุนนางเมืองกังเมืองอึงได้ฟังดังนั้น

ก็คำนับลาเจ๋ฮวนกุ๋งกลับไปแจ้งแก่เจ้าเมืองกังเมืองอึ่งทุกประการ เจ้าเมืองกังเจ้าเมืองอึ่งได้แจ้งต่างคนมีความยินดีนัก

ขณะนั้นฉ้อเชียงอ๋องเจ้าเมืองฉ้อ รู้ว่าเจ๋ฮวนกุ๋งไปสร้างเมืองเฮงเมืองโฮย หัวเมืองทั้งปวงกลัวเกรงนับถือนัก เจ้าเมืองฉ้อมีความฤษยาคิดจะไปตีเมืองเจ๋ เผ่าหารู้ที่จะจับสาเหตุสิ่งใดไม่ ครั้นรู้ว่าเมืองกังเมืองอึ่งเอาใจออกหากไปขึ้นอยู่ฝ่ายเมืองเจ๋ ฉ้อเชียงอ๋องจึ่งให้หาจือบุนซึ่งเป็นใจเสียงเข้ามาปฤกษาว่า เจ๋ฮวนกุ๋งไปเที่ยวทำคุณแก่หัวเมืองทั้งปวง แลมาเกลี้ยกล่อมเอาเมืองกังเมืองอึ่งของเราไปทั้งนี้ หมายจะแผ่ขานเมืองให้กว้าง แลเราจะละไว้ก็จะกำเริบ นานไปข้างหน้าจะได้ความรำคาญ ด้วยเมืองเรากับเมืองเจ๋นั้นเป็นเมืองใหญ่เท่ากันอยู่ จำเราจะคิดไปหักเอาเมืองเจ๋ตัดความคิดเสีย ท่านจะเห็นประการใด

จือบุนจึ่งว่าท่านคิดนี้ก็ชอบอยู่ อันเมืองเจ๋ทุกวันนี้มั่นคงกว่าแต่ก่อน ด้วยเจ๋ฮวนกุ๋งดำนับเอาบารมีของพระเจ้าจิวอุยอ๋องเป็นที่พึ่ง แลไปเที่ยวจัดแจงทำคุณแก่หัวเมืองทั้งปวงไว้เป็นอันมาก ซึ่งเราจะไปตีเอานั้น บันดาหัวเมืองทั้งปวงก็จะยกไปช่วยเหนจะได้โดยยาก อนึ่งทางจะไปเมืองเจ๋นั้นเมืองเตงเป็นเมืองต้นทาง จำจะไปตีเมืองเตงเสียก่อน จะได้เป็นที่พักสบายอาหาร จึ่งจะไม่ขัดสน ฉ้อเชียงอ๋องเห็นชอบด้วย จึ่งปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า ผู้ใดจะรับอาษาไปตีเมืองเตงได้บ้าง โตเจียงจึ่งรับว่าเมืองเตงนี้ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะอาษาไปตี ฉ้อเชียงอ๋องได้ฟังโตเจียงรับมีความยินดีนัก จึ่ง

ให้กระบี่ครำ่ ทองเล่ม หนึ่ง แก่โตเจียง ๆ คำนับรับ กระบี่ แล้ว ออกมาจัดทหารเกวียน สองร้อยเล่ม เข้าเปนกระบวนทัพยกไป เมืองเตง

ฝ่ายเจ้าเมืองเตงรู้ว่าเจ้าเมืองฉ้อ ให้โตเจียงยกทัพมาตี เมือง จึ่งใช้ให้ทันเต็กทหารเอกคุมทหารไปตั้งอยู่ณชุนหนึ่ง ด่านปลายแดน แล้วให้คนรีษขึ้นไปขอกองทัพเจ่ฮวนก๋ง ๆ ก็ ให้ไปเกณฑ์ทัพหัวเมืองยกไปช่วยเมืองเตง ฝ่ายโตเจียงซึ่ง เจ้าเมืองฉ้อให้ยกทัพมาตีเมืองเตงนั้น เหนชาวเมืองเตงรักษา บ้านเมืองมั่นคงนัก แล้วได้ยินข่าวว่าเจ่ฮวนก๋งกับหัวเมืองทั้ง ปวงยกมาช่วยเมืองเตง โตเจียงเหนจะเอาไชยชนะมิได้ก็ล่า ทัพกลับไปเมือง

ฝ่ายฉ้อเชียงอ๋องรู้ว่าโตเจียงล่าทัพมาก็โกรธ คิดจะ ประหารชีวิตรเสียเล่าการศึกข้างน่าก็ยังติดพันธ์กันอยู่ จำจะ อดใจเสียสักครั้งหนึ่งก่อน จึ่งส่งกระบี่ให้โตเหงียมแล้วว่า แก่โตเหงียมว่า โตเจียงผู้น้องของท่านล่าทัพมาครั้งนี้โทษถึง สิ้นชีวิตรแล้วท่านจงไปตัดศีศะเสียที่กลางทัพเถิด โตเหงียม ขัดมิได้ก็รับกระบี่ต่อเจ้าเมืองฉ้อออกไปณทัพโตเจียง เอา ความซึ่งฉ้อเชียงอ๋องใช้มานั้น เล่าให้โตเจียงฟังทุกประการ แล้วว่าแก่โตเจียงว่า เจ้าจงคิดอ่านกลับไปเถิด ตีเอาเมือง เตงให้จงได้เจ้าจึ่งจะรอดความตาย โตเจียงได้ฟังโตเหงียมว่า ดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับ แล้วว่าเมืองเตงครั้งนี้เขาระวังระไว มั่นคงนัก ซึ่งจะให้ข้าพเจ้ากลับไปตีนั้น เหลือสติปัญญาข้าพเจ้า อยู่แล้ว ท่านจงช่วยคิดอ่านให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด โตเหงียม

จึงว่าเจ้าล่าทัพมาครั้งนี้ชาวเมืองเตงก็รู้สิ้น เหนจะประมาทวางใจอยู่ ไหนจะสำคัญว่าเรายกกลับไปอีก เจ้าจงแบ่งทหารออกเปนสองกองพี่จะไปด้วย โตเจียงได้ฟังโตเหงียมว่า จึงแบ่งคนออกเปนสองกอง โตเจียงก็คุมทหารเดิรเปนทัพน่ารีบไปก่อน โตเหงียมนั้นก็ยกตามไปข้างหลัง เดิรทัพมาถึงแดนเมืองเตง โตเจียงก็ให้กองทัพเข้าหักด่านซุนหมิง

ฝ่ายทันเต็กซึ่งเจ้าเมืองเตงให้ยกมารักษาด่านปลายแดนอยู่นั้น เหนกองทัพโตเจียงเข้าหักด่านซุนหมิง ทันเต็กก็ขับทหารเข้ารบด้วยโตเจียงเปนสามารถ ฝ่ายโตเหงียมซึ่งมาตามโตเจียง เหนโตเจียงผู้น้องเข้ารบด้วยทันเต็กกำลังติดพันธ์กันอยู่ โตเหงียมก็สั่งพวกทหารให้ตีโอบหลังเข้าไป ฝ่ายทันเต็กเหนกองทัพตีกระหนาบเข้ามาดังนั้น ก็พะว้าพะวังนักทหารทั้งปวงก็แตกตื่นไป โตเจียงก็ตีด้วยกระบองถูกทันเต็กล้มลงจับทันเต็กได้ พวกทหารโตเจียงแลโตเหงียมก็ไล่ฆ่าฟันทหารทันเต็กล้มตายเปนอันมาก โตเจียงได้ไชยชนะแก่ทันเต็กแล้ว จึงว่าแก่โตเหงียมผู้พี่ว่าศึกได้ทีอยู่แล้ว จะไล่ติดตามเข้าไปตีเอาเมืองเตงทีเดียวท่านจะเหนประการใด โตเหงียมจึงว่าเต่เราตีด่านซุนหมิงแตก จับทันเต็กได้ก็เปนความชอบรอดจากความตายอยู่แล้ว กลับไปเมืองเสียก่อนเถิด จึ่งค่อยคิดอ่านการไปใหม่ โตเจียงได้ฟังพี่ชายว่าดังนั้นก็ให้เลิกทัพกลับมาฒเมืองฉ้อ จึ่งเข้าไปหาฉ้อเซี่ยงอ๋องกราบลงขอไทษ แล้วเล่าความซึ่งหักด่านซุนหมิงจับตัวทันเต็กมาให้ฉ้อเซี่ยงอ๋องฟังทุกประการ

ฝ่อเชียงอ๋องจึ่งว่าซึ่งตัวไปตีทัพจับทหาร เจ้าเมืองเตงมาได้นั้น ถึงเปนความชอบลบล้างโทษซึ่งตัวล่าทัพมาครั้งก่อนอยู่แล้ว แต่ซึ่งได้ท่วงทีครั้งนี้มิได้ตีเข้าไปให้ถึงเมืองเตงนั้นจะว่ากะไรเล่า โตเจียงจึ่งว่าซึ่งข้าพเจ้ามิได้ยกเข้าไปตีเมืองเตงนั้น เพราะเหนว่าคนน้อยจะเอาโชยชนะมิได้ กลัวจะเสียเกียรติยศของท่าน ฝ่อเชียงอ๋องได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึ่งว่าถ้าดังนั้นเราจะเพิ่มทหารเกวียนให้อีกสองร้อยเล่ม จงยกกลับไปตีเมืองเตง ถ้ามิได้เมืองเตงเราจะประหารชีวิตรเสีย

โตเหงียมได้ฟังดังนั้นก็คิดเอนดูแก่น้องชาย จึ่งว่าแก่ฝ่อเชียงอ๋องว่า การซึ่งจะไปตีเมืองเตงครั้งนี้สำคัญนัก ด้วยเปนเมืองปากทางเมืองเจ๋ จะให้ไปแต่โตเจียงผู้เดียวข้าพเจ้าเหนจะมิได้ราชการ ด้วยหนุ่มแก่ความหารู้จักถ่อยเทไม่ ข้าพเจ้าจะขอไปด้วยจะได้ช่วยคิดอ่านเอาโชยชนะให้จงได้ ฝ่อเชียงอ๋องได้ฟังจึ่งว่าแก่โตเหงียมว่า ท่านคิดดังนี้ชอบอยู่แล้ว จงเปนแม่ทัพไปเถิด ให้โตเจียงเปนปลัดทัพ โตเหงียมกับโตเจียงก็คำนับลาเจ้าเมืองฝ่อ ออกมาจัดพลเกวียนสี่ร้อยเล่มเข้าเปนกระบวนทัพยกไปตีเมืองเตง

ฝ่ายเจ้าเมืองเตงรู้ว่าโตเหงียมโตเจียงจับเอาหันเต็กไปได้แล้วยกกองทัพกลับมาอีก เจ้าเมืองเตงก็มีความวิตกกลัวจะลำบากแก่ไพร่บ้านพลเมือง คิดจะออกขอตีเสียมิให้ถึงรบพุ่งกัน จึ่งปฤกษากับคงชก ๆ จึ่งว่าเมืองเตงของเราน้อยอยู่ในแดนเมืองเจ๋ เจ๋ฮวนก๋งก็ได้โอบอ้อมรักใคร่เปนสุขมานานแล้ว แลครั้งนี้จะไปขึ้นแก่เมืองฝ่อนั้น เจ๋ฮวนก๋งรู้ก็จะมิยกมาตี

เมืองเราฤๅ ท่านจงคิดดูให้ดีเถิด จะกลัวอะไรกับทัพเมืองฉ้อเท่านี้ จะหักมาโดยเร็วนั้นยังหาได้ไม่ จงจัดแจงบ้องกันไว้ท่าทัพเมืองเจ๋ ทัพเมืองเจ๋ก็เกือบจะมาถึงอยู่แล้ว ขอท่านให้คนถือหนังสือซ้ำไป บอกให้เจ๋ฮวนกุ๋งรู้ให้เร่งยกมาโดยเร็ว เจ้าเมืองเตงได้ฟังคงชอบว่าดังนั้นก็เห็นชอบ จึงจัดแจงทแกล้วทหารขึ้นรักษาเมืองไว้มั่นคง ให้คนถือหนังสือไปเตือนกองทัพเจ๋ฮวนกุ๋ง

ฝ่ายเจ๋ฮวนกุ๋งได้แจ้งในหนังสือเจ้าเมืองเตงบอกข้ามา ก็ปฤกษาด้วยกวนตุ๋ง ๆ จึงว่า กองทัพเมืองฉ้อยกมาตีเมืองเตงครั้งนี้ เหมือนศึกโจรลอบไปลอบมา ซึ่งเราจะยกไปบ้องกันนั้นเหนจะเปลืองสเบียงอาหารเสียเปล่า ราชการก็จะหาสำเรจไม่ ถ้าคิดไปเกฌฑ์กองทัพหัวเมืองทั้งปวงยกไปตีเมืองฉ้อให้ได้นั้นศึกเมืองเตงก็จะขาดไปเอง แล้วประการหนึ่งเกียรติยศแห่งท่านก็จะเลื่องฦๅชื่น ๆ ขึ้นไป เจ๋ฮวนกุ๋งจึ่งตอบว่า ซึ่งจะให้เกฌฑ์กองทัพถึงเจ็ดหัวเมืองนั้น กิติศัพท์อันนี้ก็จะรู้ถึงเมืองฉ้อ เจ้าเมืองฉ้อก็จะตระเตรียมรักษาบ้านเมืองไว้มั่นคงเราจะคิดการยาก กวนตุ๋งจึ่งว่าเมืองฉ้อต่อแดนกันกับเมืองชัว ๆ มีเปนอริอยู่กับท่านแต่ครั้งชัวมกุ๋งเจ้าเมืองชัวให้นางชัวกีผู้น้องมาเปนภรรยาที่สามท่าน นางชัวกีลงขี่เรือเก็บดอกบัวเล่นในสระ แลนางชัวกีหามีกิริยาไม่เอาน้ำสาดท่าน ๆ จึ่งให้เอานางชัวกีส่งคืนเจ้าเมืองชัวผู้พี่เสียครั้งนั้น เจ้าเมืองชัวโกรธว่ากล่าวตัดรอนมากับชูเตียว แล้วก็ยกนางชัวกีให้แก่ฉ้อเชียงอ๋อง ครั้งนั้นเจ้าเมืองชัวกับท่านจึ่งมีความขัด

เคืองกันมา บันดาหัวเมืองก็รู้สิ้น ซึ่งเราจะยกไปครั้งนี้ให้กิติศัพท์รู้ว่าจะไปตีเมืองชัว ฉ้อเชียงอ้องก็จะประมาทวางใจอยู่ เหนจะหาตระเตรียมระวังบ้านเมืองไม่ เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังเหนชอบ จึ่งว่าแก่คนใช้เมืองเตงว่า ท่านจงกลับไปบอกแก่นายท่านเฉิด อย่าให้นายท่านวิตกเลย พูดแต่ข่าวว่าเราจะไปช่วยให้ตั้งมั่นไว้ ทัพเมืองฉ้อก็จะขยั้นตัว เหนจะไม่อาจหักหาญมาดอก แล้วกระซิบบอกนายท่านว่า เราจะไปตีเมืองฉ้อกำหนดเดือนสามข้างขึ้น ให้นายท่านจัดกองทัพไปคอยเราอยู่ที่แสงชัว บันจบให้พร้อมกันทั้งแปดหัวเมือง ฝ่ายคนใช้เมืองเตงก็ลากลับไป แจ้งความแก่เจ้าเมืองเตงตามคำเจ้ฮวนกั๋งสั่งทุกประการแล้ว เจ้าเมืองเตงจึ่งประกาศแก่นายทัพนายกองทั้งปวงว่า อย่าวิตกเลยกองทัพเจ้ฮวนกั๋งเกือบจะมาถึงอยู่แล้ว

ฝ่ายโตเหงียมโตเจียงซึ่งมาล้อมเมืองเตงอยู่นั้น เหนชาวเมืองเตงตรวจตรากันมั่นคงนักมิรู้ที่จะตีเข้าไปได้ ก็ถอยทัพออกไปตั้งมั่นอยู่ ฝ่ายเจ้ฮวนกั๋งจึ่งให้คนไปหาเจ้าเมืองกังมาถามดูว่า บันดาหัวเมืองซึ่งขึ้นอยู่ในเมืองฉ้อนั้นเมืองใดจะหลักแหลมเปนใจเปนมือของเจ้าเมืองฉ้อบ้าง เจ้าเมืองกังจึ่งบอกว่า ทุกวันนี้จะเปนที่วางใจปฤกษาหาฤๅของเจ้าเมืองฉ้อมีอยู่แต่เมืองซูเมืองเดียว ถ้าท่านจะไปตีเมืองฉ้อแล้ว ข้าพเจ้าจะไปตีเมืองซูเสียก่อน เมืองฉ้อก็จะเปลี่ยนใจลง เจ้ฮวนกั๋งจึ่งว่าเมืองท่านอยู่ใกล้กันกับเมืองฉ้อนัก เกลือกฉ้อเชียงอ้องจะยกมาตีตอบบ้าง จะได้ไม่เท่าเสีย จงรักษา

แต่บ้านเมืองไว้ให้มั่นคงเถิด แล้วเจ้ฮวนกั๋งจึ่งปฤกษากวนตั่งว่า เมืองชูซึ่งเปนปีกหางเมืองฉ่อนั้นเราจะให้ผู้ใดไปตีจึ่งจะสมควร

กวนตั่งจึ่งว่าข้าพเจ้าเหนแต่เจ้าเมืองชี เปนคนมีสติปัญญาภอจะวางใจได้ ด้วยเปนเมืองขึ้นอยู่ในเมืองเรามาแต่ก่อน แล้วน้องสาวก็เปนภรรยาท่าน เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งให้มีหนังสือไปถึงเจ้าเมืองชี ให้รีบยกไปตีเอาเมืองชูให้ได้อย่าให้รู้ตัว เจ้าเมืองชีได้แจ้งในหนังสือบอกเจ้ฮวนกั๋งดังนั้นก็จัดทัพไปตีเอาเมืองชูได้แล้ว ให้คนถือหนังบอกมาแจ้งแก่เจ้ฮวนกั๋ง ๆ ก็สั่งให้เจ้าเมืองชีตั้งมั่นอยู่ในเมืองชู

ขณะนั้นพ่อจงกั๋งเจ้าเมืองพ่อ ให้กุยอิวมาลุกโทษเจ้ฮวนกั๋งว่า ครั้งก่อนได้มีหนังสือไปให้ข้าพเจ้าไปช่วยราชการเมืองเฮงเมืองโอยนั้น ด้วยข้าพเจ้ากับเมืองกี่เมืองชูเกิดอริกันขึ้นจึ่งต้องระวังบ้านเมืองอยู่มิได้มาตามสั่งนั้น โทษข้าพเจ้าผิดเปนอันมาก ท่านจงงดโทษสักครั้งเถิด ถ้าแม้นมีการศึกไปข้างน่าข้าพเจ้าจะขอยอมตัวให้ใช้จนสิ้นชีวิตร เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งตอบกุยอิวว่า ฌเดือนสามเราจะไปตีเมืองฉ่อ ท่านจงกลับไปบอกพ่อจงกั๋งให้รู้ด้วย กุยอิวคำนับแล้วก็ลากลับไปเมืองแจ้งแก่พ่อจงกั๋งตามคำเจ้ฮวนกั๋งทุกประการ

ฝ่ายเจ้ฮวนกั๋ง ก็แต่งหนังสือให้ คนใช้ถือไป กำหนดกองทัพเมืองซอง เมืองตึน เมืองเตง เมืองเซา เมืองโอย เมืองน้อ เมืองพ่อ ให้มาคอยอยู่ฌแสงชัวแต่ฌเดือนสามข้างขึ้นให้พร้อมกัน แล้วบอกว่าเราจะไปตีเมืองชัว คนใช้ก็รับ

หนังสือแยกย้ายกันไป กำหนดทัพเมืองทั้งเจ็ดหัวเมืองตามเจ้าฮวนก๋งสั่ง ขณะนั้นพระเจ้าจิวอุยอ๋องเสวยราชสมบัติได้สิบเก้าปี เดือนสามขึ้นค่ำหนึ่งเจ้าฮวนก๋งขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าจิวอุยอ๋องณเมืองตังจิว พระเจ้าจิวอุยอ๋องตรัสถามว่า ท่านขึ้นมาด้วยธุระสิ่งใดฤๅ เจ้าฮวนก๋งจึงทูลว่า ข้าพเจ้าขึ้นมาทั้งนี้จะขอเอาพระบารมีเปนที่พึ่งไปปราบเมืองฉ้อ พระเจ้าจิวอุยอ๋องได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงตรัสพระราชทานพรว่า ท่านจงไปตีเมืองฉ้อเถิด เจ้าฮวนก๋งก็กราบถวายบังคมลาพระเจ้าจิวอุยอ๋องกลับมาเมือง จัดแจงทแกล้วทหารเข้ากระบวนทัพ ให้กองชุนสิบผองหนึ่ง ก๋งจูไคหองหนึ่ง เปาชกแหยหนึ่ง บิ่นชูปูหนึ่ง ชูเตียวหนึ่ง แลทหารม้าหมื่นหนึ่ง เกวียนสามร้อยเล่ม ให้กวนต๋งเปนแม่ทัพ ชูเตียวแจ้งว่ากวนต๋งเปนแม่ทัพก็คิดมานะกลัวจะน้อยหน้าแก่กวนต๋ง จึงว่าแก่เจ้าฮวนก๋งว่า ข้าพเจ้าจะขอเปนทัพน่าไปตีเมืองชัว เจ้าฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็จัดพลพันหนึ่งให้ชูเตียว แยกเปนทัพน่าไปตีเมืองชัว แล้วเจ้าฮวนก๋งกับกวนต๋ง แลทแกล้วทหารทั้งปวงก็ยกกองทัพตามไป

ฝ่ายเจ้าเมืองชัวตั้งแต่ได้เจ้าเมืองฉ้อเปนที่พึ่ง ก็มีความประมาทมิได้จัดแจงทแกล้วทหารรักษาขอบขัณฑ์ ครั้นรู้ว่าศึกมาติดเมืองก็ตกใจนักคิดจะแต่จะหนีไปถ่ายเดียว ฝ่ายชูเตียวยกไปถึงเมืองชัวเหนเจ้าเมืองชัวมิได้ระวังบ้านเมือง ก็ยกล่วงเลยตีเข้าไปจนถึงเชิงกำแพงเมืองชัว ครอเพลาค่ำลงก็สั่งให้กองทัพตั้งค่ายล้อมเมืองไว้สามด้าน ฝ่ายเจ้าเมืองชัวเหน

กองทัพมาล้อมเมืองไว้ครั้งนั้น จึงให้ทหารออกไปสอดแนมฟังดู ครั้นได้ความว่าชูเตียวเป็นแม่ทัพมาก็ค่อยคลายวิตกด้วยรู้จักกันมาแต่ครั้งชูเตียวเอานางชัวถีมาส่ง แล้วรู้อยู่ว่าชูเตียวเป็นคนมักได้ ครั้นเพลากลางคืนจึงใช้ให้ทหารที่มีสติปัญญาคุมเอาเงินทองเล่มเกวียนหนึ่งออกไปให้ชูเตียว อย่าให้ชูเตียวทำอันตรายแก่บ้านเมือง ชูเตียวก็รับเอาเงินทองไว้แล้วจึงตอบว่า เจ๋ฮวนกุ๋งยกมาครั้งนี้มิใช่แต่เรากองเดียว กองทัพถึงเจ็ดหัวเมืองหมายจะตีให้ตลอดถึงเมืองฉ้อ บัดนี้กองทัพเกือบจะถึงอยู่แล้ว จงคิดอ่านหนีเอาตัวรอดเถิด ฝ่ายคนใช้ได้ความชูเตียวบอกดังนั้นแล้ว ก็เข้าไปแจ้งแก่เจ้าเมืองชัว ๆ ได้แจ้งดังนั้น ก็ภาบุตรภรรยาและครอบครัวพรรคพวกหนีออกจากเมืองในเพลากลางคืนรีบไปเมืองฉ้อ ครั้นรุ่งเช้าชูเตียวรู้ว่าเจ้าเมืองชัวหนีออกจากเมืองไปแล้ว จึงแกล้งทำเป็นตกใจให้หาทหารเข้ามาบอกว่า บัดนี้เจ้าเมืองชัวหนีไปแล้วเราจะทำประการใดดี

นายทัพนายกองทั้งปวงจึงว่า จำเราจะยกติดตามไปจับเอาตัวเจ้าเมืองชัวให้จงได้ ชูเตียวจึงว่าเจ้าเมืองชัวหนีไปครั้งนี้เหนจะไปเมืองฉ้อ แลพวกเราก็มิได้รู้จักหนทางซึ่งจะติดตามไปนั้นมิได้ จำจะบอกเจ๋ฮวนกุ๋งให้รู้ก่อนจึงจะชอบ ว่าดังนั้นแล้วก็สั่งให้ถอยทัพมาคอยเจ๋ฮวนกุ๋งอยู่ณบ้านแสงชัว ฝ่าย เจ้าเมืองชัวภา ครอบครัว ออกจาก เมืองหนีไป ถึงเมืองฉ้อ ก็เข้าไปหาฉ้อเซียงอ๋อง ๆ จึงถามว่าท่านแตกตื่นมาด้วยเหตุอันใด เจ้าเมืองชัวจึงบอกว่าเจ๋ฮวนกุ๋งให้ชูเตียวเป็นทัพน่ามาตี

เมือง ข้าพเจ้าให้ทหารออกไปเกลี้ยกล่อมถามชูเตียวได้ความว่า เจ๋ฮวนก๋งชักชวนหัวเมืองยกกองทัพมาตีข้าพเจ้าแล้วจะมาตีเมืองฉ้อ ข้าพเจ้ามีความวิตกกลัวท่านจะไม่รู้จึ่งรีบมาบอกให้แจ้ง ฉ้อเซ็งอ่องได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนัก จึ่งสั่งให้มีหนังสือไปหาโตเหงียมโตเจียงซึ่งอาษาไปตีเมืองเตงนั้นกลับมา แล้วให้เกณฑ์คนขึ้นรักษาหน้าที่ให้มั่นคงไว้ ให้คุดออนซึ่งเปนขุนนางมีสติปัญญานั้นออกไปคอยเจรจาห้ามทัพเจ๋ฮวนก๋งอยู่ณะด่านปลายแดน

ฝ่ายเจ๋ฮวนก๋งเดิรทัพมาเหนชูเตียวหยุดพลคอยอยู่ที่แสงชัวจึ่งถามว่า ท่านอาษาเรามาตีเมืองชัวได้สำเรจฤาประการใด ชูเตียวจึ่งบอกว่า ข้าพเจ้าได้ตีเข้าไปถึงเมืองชัวเจ้าเมืองหนีไปได้ ครั้นข้าพเจ้าจะยกติดตามไปเล่าก็กลัวจะแคล้วกองทัพท่าน ด้วยยังไม่แจ้งว่าท่านจะคิดอ่านประการใด เจ๋ฮวนก๋งได้ฟังมีความยินดีนัก จึ่งตอบว่าทำไมกับเจ้าเมืองชัวอย่ายกตามไปเลย เราหยุดกองทัพไว้คอยบันจบกองทัพหัวเมืองให้พร้อม แล้วจึ่งยกไปตีเมืองฉ้อทีเดียวเถิด แล้วก็สั่งให้หยุดทัพไว้

ฝ่ายเจ้าเมืองซอง เจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองตัน เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองเตง เจ้าเมืองเซา เจ้าเมืองฉ้อ เจ็ดหัวเมืองซึ่งเจ๋ฮวนก๋งมีหนังสือมาให้ยกไปนั้น ก็จัดแจงทหารเข้าเปนกระบวนทัพต่างก็ยกมาถึงแสงชัว ซึ่งเจ๋ฮวนก๋งมาตั้งทัพอยู่นั้น ภากัน เข้าไปหาเจ๋ฮวนก๋ง คอยฟังกิจการซึ่งกำหนดจะยกไปตีเมืองฉ้อนั้น เจ๋ฮวนก๋งจึ่งว่ากับหัวเมืองทั้งปวงว่า พวกเราแลพวกท่านพึ่งมาถึงยังล้าเลื่อยเหนื่อยอยู่ เราจะพักพลไว้สัก

สามวันก่อนจึ่งจะยกไป หัวเมืองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างก็มาจัดแจงกองทัพตามเจ๋ฮวนก๋งสั่ง แต่เจ้าเมืองฆ้อนั้นป่วยมาแต่กลางทาง ครั้นยกมาถึงแสงชัวก็ถึงแก่ความตายในเวลานั้น เจ๋ฮวนก๋งรู้ว่าเจ้าเมืองฆ้อตายมีความอาไลยนัก จึ่งสั่งขุนนางแลทหารซึ่งมาด้วยเจ้าเมืองฆ้อภาศพกลับไปเมืองฆ้อ แล้วเจ๋ฮวนก๋งกับหัวเมืองทั้งปวงก็ยกกองทัพเข้าไปในแดนเมืองฉ่อ

ฝ่ายคุดออนซึ่งเจ้าเมืองฉ่อให้ออกมาคอยห้ามทัพเจ๋ฮวนก๋งอยู่ปลายแดนนั้น ครั้นเหนเจ๋ฮวนก๋งยกเข้ามาในแดน คุดออนก็เอบกายอยู่ข้างทางร้องว่ากับเจ๋ฮวนก๋งว่า เจ้าเมืองฉ่อให้ข้าพเจ้าออกมาคำนับท่าน เจ๋ฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งว่าแก่ถวนต๋งว่า เรายกกองทัพมาครั้งนี้ก็ปกปิดมามิให้อออึงแล้ว ทำไมเจ้าเมืองฉ่อจึ่งรู้เล่า ถวนต๋งจึ่งว่าข้าพเจ้าเหนว่าเจ้าเมืองชัวซึ่งหนีไปนั้น จะได้ความไปบอกแก่ฉ่อเชียงอ๋องเปนมั่นคง ฉ่อเชียงอ๋องจึ่งให้คนออกมาดังนี้ท่านของหยุดอยู่ที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะออกไปเจรจากับชาวเมืองฉ่อ ถวนต๋งก็ขับเกวียนไปที่คุดออน ต่างคนคำนับถามชื่อแลแซ่กันตามประเวณี แล้วคุดออนจึ่งว่ากับถวนต๋งว่า บัดนี้ฉ่อบุนอ๋องนายข้าพเจ้ารู้ว่าเจ๋ฮวนก๋งนายของท่านยกกองทัพมาเปนอันมาก จึ่งให้ข้าพเจ้าออกมาถามซึ่งมาทั้งนี้มาด้วยราชการสิ่งใดฤๅ

ถวนต๋งจึ่งว่าขณะเมื่อประเจ้าบู๊อ๋อง ซึ่งเปนพระโอยกาได้เสวยราชสมบัติ ครั้งยังมีพระชนม์อยู่แต่ก่อนนั้น มีรับสั่งให้เชียวคังก๋งขุนนางผู้ใหญ่ ถือกฎหมายรับสั่งไปรฎให้เกียงจูแหยเจ้าเมืองเจ๋ซึ่งเปนเกียงไท้ก๋งว่า อาณาเขตรของพระเจ้า

จิวเซียงอ๋องกว้างไปถึงชายทเล ฝ่ายตวันตกถึงแม่น้ำใหญ่ ฝ่ายใต้ถึงบัวตี่ ฝ่ายเหนือถึงมวกหลิน ถ้าเมืองใหญ่แลน้อย ซึ่งอยู่ในเขตรแคว้นมิได้ไปจิ้มก้องเมืองหลวงตามคำนับบุราณประเพณีนั้น เปนพนักงานเจ้าเมืองเจ๋จัดแจงสืบมาแต่ครั้งเกียงไท้กง แลหัวเมืองทั้งปวงก็ราบเรียบอยู่เปนปรกติจน เมืองหลวงเลื่อนไปตั้งฝ่ายตวันออก แลหัวเมืองทั้งปวงก็ร่วงโรย มิได้ไป จิ้มก้อง เมืองหลวง ตามอย่าง ธรรม เนียมแต่ก่อนจนเท่าทุกวันนี้ จึ่งมีรับสั่งพระเจ้าจิวอุยอ๋องมา ให้เจ้าเมืองเจ๋นาย เราเที่ยว จัดแจง ว่ากล่าว บันดา หัวเมือง ซึ่งขัดข้องกลับไปจิ้มก้องพระเจ้าจิวอุยอ๋องทุกเมือง ยังแต่เมืองฉ้อนี้มิได้ทำตามอย่างธรรมเนียม นายเรามีความวิตกจึ่งมาบอก จะให้เจ้าเมืองฉ้อไปจิ้มก้องตามประเพณีซึ่งเปนอย่างธรรมเนียมสืบมาแต่ก่อน

คุดออนจึ่งตอบว่า ทุกวันนี้หัวเมืองทั้งปวงซึ่งมิได้ไปจิ้มก้องพระเจ้าจิวอุยอ๋องก็มีเปนอันมาก แลเมืองฉ้อขัดข้องมิไปนั้น ข้าพเจ้าจะไปบอกแก่เจ้าเมืองฉ้อนายข้าพเจ้าให้จัดแจงสิ่งของขึ้นไปจิ้มก้องเมืองหลวงตามประเพณี แล้วคุดออนก็ลากลับเข้าเมือง ฝวนตั๋งก็กลับมาบอกเจ๋ฮวนกั๋งว่าเจ้าเมืองฉ้อให้คุดออนออกมารับจะขอจัดแจงเครื่องบรรณาการขึ้นไปจิ้มก้องเมืองหลวงตามอย่างแต่ก่อน เจ๋ฮวนกั๋งจึ่งว่าที่จะเชื่อฟังเอาเปนแน่นั้นยังมิได้ก่อน เราจะเลื่อนกองทัพเข้าไปตั้งอยู่ที่แกตีริมแม่น้ำหันจุย ให้ใกล้กับเมืองฉ้อฟังราชการให้แน่นอนก่อน แล้วก็สั่งกองทัพแลหัวเมืองทั้งปวงให้เลื่อน

เข้าไปตั้งอยู่ณแถบตีริมฝั่งแม่น้ำหันจุย

ฝ่ายคุดออนก็นำเอาข้อความซึ่งได้เจรจากับถวนตั่งนั้น ไปแจ้งแก่ฉ้อเชียงอ๋องทุกประการ ฉ้อเชียงอ๋องจึ่งตอบคุดออนว่า อันเมืองฉ้อมิได้เคยจิ้มก้องเมืองหลวงขาดมาหลายชั่วอายุแล้ว เจ๋ฮวนกั๋งจะมาข่มขี่ให้เราไปจิ้มก้องเมืองหลวงนั้น ถ้าเราจะมิไปจิ้มก้อง ถึงมาตรว่าจะรบพุ่งกันเราก็หาเกรงสติบัญญาเลผีมือเจ๋ฮวนกั๋งไม่ เมืองเราก็มั่นคงพร้อมเพรียงอยู่ด้วยทแกล้วทหารเปนอันมาก เราจะให้จิวบุนยอกทัพไปตั้งอยู่ณแม่น้ำหันจุยคอยสกัดกองทัพเจ๋ฮวนกั๋งมิให้ข้ามมาได้ ก็จะต้องล่าทัพกลับไปเอง จิวบุนจึ่งว่าเจ๋ฮวนกั๋งยกมาครั้งนี้รี้พลถึงเปดหัวเมือง ถ้าเขาจะยกข้ามแม่น้ำก็เหนจะข้ามได้เปนหลายแห่ง ซึ่งจะให้ไปคอยสกัดมิให้ข้ามนั้นเกรงจะไม่สมความคิด ถ้าศึกล่วงเข้ามาถึงชานเมืองแล้ว เหนจะได้ความรำคาญเปนอันมาก ขอให้คุดออนออกไปเจรจาเกลี้ยกล่อมรับไปจิ้มก้องเมืองหลวงเสียเถิด ไพร่บ้านพลเมืองก็จะอยู่เอยนเปนศุข ฉ้อเชียงอ๋องได้ฟังก็เหนด้วย จึ่งสั่งให้คุดออนออกไปเจรจาความเมืองด้วยเจ๋ฮวนกั๋ง คุดออนก็ออกไปถึงกองทัพบอกแก่ชาวกองทัพให้เข้าไปบอกเจ๋ฮวนกั๋ง ๆ จึ่งปฤกษาแก่ถวนตั่ง ๆ จึ่งว่าเจ้าเมืองฉ้อให้คุดออนออกมาครั้งนี้ เหนจะมาขอดีด้วยเปนมั่นคง ท่านจงต้อนรับโดยไมตรีเถิด เจ๋ฮวนกั๋งก็ให้ถวนตั่งออกไปรับคุดออน ๆ ก็เข้ามาคำนับเจ๋ฮวนกั๋ง ๆ ก็รับคำนับแล้วถามว่าท่านมาด้วยธุระสิ่งใด

คุดออนจึ่งว่าฉ้อเชียงอ๋องให้ข้าพเจ้าออกมาว่า ซึ่งมิได้

ไปจิ้มก้องเมืองหลวง จนท่านได้มาตักเตือนลำบากนั้นข้าพเจ้ารับผิดแล้ว ท่านจงถอยทัพกลับไปเถิด ภายหลังจึ่งจะจัดแจงขึ้นไปจิ้มก้องตามธรรมเนียมมิให้ขาด เจ่ฮวนกั๋งจึ่งว่าถ้าจะไปจิ้มก้องตามประเพณีแล้ว อย่าวิตกด้วยกองทัพเราเลยเราคงจะถอยกลับไป คุดออนได้ฟังเจ่ฮวนกั๋งว่าโดยปรกติดังนั้นมีความยินดีนัก ก็คำนับลาถอยไปคอยดูกองทัพเจ่ฮวนกั๋งจะถอยไปจริงฤๅไม่

ฝ่ายเจ่ฮวนกั๋งครั้นคุดออนกลับไปแล้วก็ให้ถอยทัพออกมาทางสามร้อยเจ็ดสิบห้าเส้น ถึงตำบลเกียวหลีนก็ตั้งกองทัพหยุดอยู่

ฝ่ายขุนนางเมืองน้อซึ่งเจ่ฮวนกั๋งให้เอาศพเข้าเมืองน้อกลับไปนั้น ครั้นถึงเมืองน้อก็จัดแจงเอาศพผังเสียตามประเพณีแล้วก็ยกบุตรเจ้าเมืองน้อขึ้นเปนเจ้าเมืองเรียกว่าน้ออีกั๋ง ฝ่ายน้ออีกั๋งคิดจะฝากตัวไว้กับเจ่ฮวนกั๋ง จึ่งให้เปิกถอดุมเอาสิ่งของตามมาคำนับเจ่ฮวนกั๋งที่ตำบลเกียวหลีน

ฝ่ายคุดออนเหนเจ่ฮวนกั๋งถอยทัพออกไปตั้งอยู่ณเกียวหลีนแล้ว ก็นำเอาความซึ่งได้เจรจากับเจ่ฮวนกั๋งเข้าไปแจ้งแก่ฉ้อเชียงอ๋องทุกประการ ฉ้อเชียงอ๋องได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า เจ่ฮวนกั๋งถอยทัพไปแล้ว ที่จะไปจิ้มก้องเมืองหลวงนั้นเราอย่าไปเลยฤๅ จิวบุนจึ่งว่าท่านให้คุดออนไปรับไว้กับเจ่ฮวนกั๋งนั้น ต่อหน้าหัวเมืองทั้งปวงเปนอันมาก ก็จะมิเสียวาจาของท่านไปฤๅ ฉ้อเชียงอ๋องได้ฟังมิรู้ที่จะโต้ตอบประการใดได้ จึ่งสั่งคุดออนว่าท่านจงจัดแจงเอาสิ่งของทองเงิน

ออกไปให้แก่เจ๋ฮวนกั๋งแลหัวเมืองทั้งปวง เป็นค่าเบี้ยเลี้ยงสักแปดเล่มเกวียน อนึ่งเครื่องราชบรรณาการซึ่งจะไปจิ้มก้องเมืองหลวงนั้นก็จัดออกไปให้เขาดูด้วย

คุดออนรับแล้วก็เร่งจัดแจงเครื่องจิ้มก้องพระเจ้าจิวอุยอ๋อง ทั้งเงินทองค่าเบี้ยเลี้ยงหัวเมืองทั้งปวงนั้น รีบยกไปถึงตำบลเกียวหลีมก็สั่งให้เข้าไปบอกแก่เจ๋ฮวนกั๋ง ๆ รู้ว่าคุดออนออกมาคิดจะไว้สง่าแก่คุดออน จึ่งสั่งหัวเมืองทั้งปวงให้จัดแจงทแกล้วทหารเข้าเป็นกระบวนทัพ สับด้วยเครื่องสาตราวุธตั้งแยกกันออกไปทั้งเจ็ดหัวเมือง แล้วสั่งว่าถ้าม้าพ่อแลกลองในกองทัพเราดีขึ้นเมื่อใด แล้วให้ตีม้าพ่อแลกลองประดังกันขึ้นให้พร้อมกันทุกกองทัพ ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวงก็จัดแจงแยกกันออกไปตามสั่ง แล้วเจ๋ฮวนกั๋งจึ่งให้หาคุดออนเข้ามา คุดออนก็นำเอาเงินทองเบี้ยเลี้ยงแลเครื่องบรรณาการซึ่งจะไปจิ้มก้องพระเจ้าเมืองหลวงเข้าไปให้เจ๋ฮวนกั๋งดู เจ๋ฮวนกั๋งก็ให้เอาเงินทองแปดเกวียนแบ่งไปทุกกองทัพ แล้วจึ่งตรวจดูเครื่องราชบรรณาการพระเจ้าเมืองหลวงเหมนสมควรแล้ว จึ่งว่าแก่คุดออนว่าซึ่งของทั้งนี้ให้เจ้าเมืองฉ่อจัดขุนนางผู้ใหญ่คุมขึ้นไปจิ้มก้องพระเจ้าจิวอุยอ๋องเถิด แล้วเจ๋ฮวนกั๋งจึ่งเรียกคุดออนขึ้นนั่งข้างน่าเกวียน ภาเที่ยวดูทแกล้วทหารในกองทัพ แล้วเจ๋ฮวนกั๋งก็สั่งให้ตีม้าพ่อขึ้น บันดากองทัพหัวเมืองทั้งปวงได้ยินเสียงม้าพ่อในกองทัพเจ๋ฮวนกั๋งก็ตีม้าพ่อแลกลองระบประดังขึ้นพร้อมกัน เสียงสนั่นประดุจดังฟ้าร้องแลภูเขาจะทำลาย คุดออนได้ยินดังนั้นก็สดุ้งตกใจ

ตลึงอยู่

เจ้าฮวนกังจึ่งว่าแก่คุดออนว่า อันทแกลั้วทหารเรานี้มากกว่ามากนัก ทั้งน้ำใจแลฝีมือกล้าแขงองอาจทุกคนเว้นเสียแต่ศึกเทวดา อันมนุษย์ในแผ่นดินชาผู้ใดจะสู้ด้วยเราได้ไม่ แลกองทัพเรายกมาครั้งนี้ป่วยการนัก นี่หากว่าท่านออกมาเจรจารับผิดแลชอบโดยปรกติ เราก็สิ้นพยาบาทมิให้ได้ความลำบากทแกลั้วทหารทั้งสองฝ่าย คุดออนจึ่งตอบว่า ซึ่งท่านเมตตาแก่ราษฎรทั้งปวงนั้นก็สมควรที่จะเปนผู้ใหญ่อยู่ในแผ่นดิน อันเมืองฉ้อกับเมืองเจ๋ตั้งแต่นี้สืบไปเมื่อน่า จะเปนไมตรีร่วมสุขทุกข์เหมือนเมืองเดียวกัน อย่าให้ท่านถืนแหนงสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เจ้าฮวนกังได้ฟังคุดออนว่าดังนั้นก็นิ่งอยู่ จึ่งสั่งให้ทำโต๊ะเลี้ยงคุดออนณค่าย พร้อมกันกับหัวเมือง ทั้งปวง คุดออนก็สำนักน์นอนอยู่ในค่าย ครั้นรุ่งเช้าคุดออนเข้าไปลาเจ้าฮวนกังแล้วกลับมาลาถวนตั่ง ๆ จึ่งสั่งคุดออนว่า ท่านกลับไปเมืองจงบอกเจ้าเมืองฉ้อ ให้ปล่อยทันเต็กทหารเมืองเตงเสียด้วย คุดออนก็รับคำจึ่งว่าแก่ถวนตั่งว่า เจ้าเมืองชัวซึ่งหนีไปอยู่เมืองฉ้อนั้น ขอให้ไปรักษาเมืองดังเก่าเถิด ถวนตั่งก็รับคำ คุดออนก็ลากลับไปเมืองนำเอาเนื้อความซึ่งเจรจากับเจ้าฮวนกังแจ้งแก่ฉ้อเชียงอ๋องทุกประการ แล้วคุดออนจึ่งขอโทษทันเต็ก ฉ้อเชียงอ๋องก็ให้ปล่อยทันเต็กไป

ฝ่ายเจ้าฮวนกังครั้นคุดออนไปแล้ว ก็สั่งให้จัดกองทัพกลับไปเมือง เป่าซกแหยจึ่งว่ากับถวนตั่งว่า ซึ่งโทษเจ้าเมืองฉ้อผิดเปนอันมาก ด้วยตั้งตัวเทียมซื่อพระเจ้าจิวอุยอ๋อง

ข้อนี้เหตุใดท่านจึ่งมิว่า ถวนตั่งจึ่งว่าอันเจ้าเมืองฉ้อซึ่งตั้งตัวเปนเจ้าถึงสามชั่วมาแล้ว ถ้าเราจะหยิบเอาความข้อนี้ขึ้นว่าเจ้าเมืองฉ้อจะสดุ้งใจที่ไหนจะยอมไปจิ้มก้อง ก็จะมาทำศึกรบพุ่งกันไปจะได้ความลำบากกับทแกล้วทหารทั้งสองฝ่ายครั้งนี้เราได้โดยง่าย จะมีหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าจิวอุยอ๋อง ก็จะเปนความชอบว่าเราปราบเมืองฉ้อได้มิดีกว่ารบพุ่งกันอีกฤๅ เปาซกแหยได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่

ฝ่ายอวนเทียวฤๅเปนขุนนางอยู่ในเมืองตีน จึ่งคิดอ่านกับขุนเฮาขุนนางเมืองเตงว่า กองทัพเจ๋ฮวนก๋งยกกลับไปเมืองครั้งนี้ จะเดิรตามทางเมืองตีนเมืองเตง เราสองเมืองนี้จะต้องจัดแจงเลี้ยงดูเสียเข้าของเปนอันมาก เราคิดอ่านกันไปว่าให้เจ๋ฮวนก๋งเดิรตามชายทเล ทิศตวันออก เมืองกี๋ เมืองซีนั้น เราสองเมืองก็จะมีความสุข ขุนเฮาก็นิ่งอยู่มิได้ว่าประการใด อวนเทียวฤๅก็ไปว่าแก่เจ๋ฮวนก๋งว่า ท่านยกกองทัพมาครั้งนี้ก็สมความคิดปราบได้เมืองฉ้อ ฝ่ายเหนือก็ได้ปราบเมืองปักหยง ชื่อเสียงเล่องฤๅไปแก่หัวเมืองทั้งปวง ๆ มีความเกรงกลัวเปนอันมาก ซึ่งท่านจะยกกองทัพกลับไปเมืองถ้าเดิรทางตวันออกหัวเมืองรายทางมีเปนอันมาก ก็จะอาสาเข้ามาฝากตัวพึ่งบุญสิ้น เจ๋ฮวนก๋งก็เหนด้วย ๆ ไม่ทันได้คิด

ขุนเฮาก็เข้ามาหาเจ๋ฮวนก๋ง ๆ ก็เอาข้อความอวนเทียวฤๅว่านั้นบอกแก่ขุนเฮา ๆ จึ่งว่าทหารท่านมาครั้งนี้ก็อ่อนอิดโรยอยู่แล้ว ถ้าจะยกกองทัพไปทางตวันออกนั้นเปนทางอ้อม แล้วเมืองกี๋เมืองซีเล่าก็เปนเมืองเล็กสเบียงอาหารน้อย จะรับเลี้ยง

ดูกองทัพไม่ได้ อนึ่งทางก็กันดารเกลือกจะมีราชการขึ้นกลางทางหแกล้วทหารจะได้ความลำบาก ซึ่งอวมเทียวฤว่าจะมิให้ไปทางเมืองตีนเมืองเตงนั้น เพราะคิดกลัวจะเปลื้องเข้าของมิใช่จะคิดเอาความชอบต่อท่าน ๆ จงตริกตรองดูให้ดีเถิด

เจ้ฮวนกุ๋งก็เหนด้วยจึ่งตอบว่า เราขอบใจท่านเพราะมาบอกเราจึ่งได้รู้ แล้วเจ้ฮวนกุ๋งก็สั่งให้จับตัวอวนเทียวฤไว้ จึ่งสั่งให้ยกเอาบ้านเฮาเหลาให้เปนความชอบ ขินเฮาเจ้าเมืองเตงก็รับคำ

ฝ่ายเจ้าเมืองตีนรู้ว่าเจ้ฮวนกุ๋งจับอวนเทียวฤไว้ มีความจิตกนักก็เข้าไปขอโทษ เจ้ฮวนกุ๋งก็ให้ปล่อยอวนเทียวฤไปให้เจ้าเมืองตีน แล้วหัวเมืองทั้งปวงก็ลาเจ้ฮวนกุ๋งกลับไป เจ้ฮวนกุ๋งก็ยกกองทัพออกจากเมืองฉ้อ

ฝ่ายฉ้อเสียงอ๋องเหนเจ้ฮวนกุ๋ง กับหัวเมืองทั้งปวงยกทัพกลับไปแล้ว จึ่งจัดเครื่องราชบรรณาการสิบเล่มเกวียนกับเงินทองเปนอันมากให้คุดออนนำขึ้นไปจิ้มก้องพระเจ้าจิวอุยอ๋อง ๆ มีพระไทยยินดีนัก ก็ตรัสปราไสตามหย่างธรรมเนียม แล้วจึ่งว่าแก่คุดออนว่า ท่านกลับไปบอกกับเจ้าเมืองฉ้อว่าให้มีใจซื่อตรงรักษาแผ่นดิน อาฌาประชาราษฎรจึ่งจะไม่เดือดร้อน คุดออนก็กราบถวายบังคมลาพระเจ้าจิวอุยอ๋องกลับเมือง

ฝ่ายเจ้ฮวนกุ๋งยกทัพกลับมาถึงเมือง ก็ปูนบำเหนจแก่ขุนนางแลหแกล้วทหารซึ่งมีความชอบตามสมควร แล้วเจ้ฮวนกุ๋งก็ให้กองขุนสิบผองถือหนังสือ นำเอาข้อราชการซึ่งยกไปทำแก่เมืองฉ้อนั้น ขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าจิวอุยอ๋อง ๆ

ตรัสสรรเสริญเจ๋ฮวนกุ๋งเปนอันมาก กองชุนสิบผองก็กราบถวายบังคมลาพระเจ้าจิวอุยอ๋อง แล้วคำนับลาไทจิวเต้ซึ่งเปนพระราชบุตรผู้ใหญ่ในที่เฝ้า แต่ไทชกตั๋วนั้นกองชุนสิบผองหาได้คำนับลาไม่ พระเจ้าจิวอุยอ๋องทอดพระเนตรเหนก็เคืองพระไทย กองชุนสิบผองรู้ในกิริยาพระเจ้าจิวอุยอ๋อง ครั้นกลับมาถึงเมืองเจ๋ก็เข้าไปแจ้งแก่เจ๋ฮวนกุ๋ง ตามรับสั่งพระเจ้าจิวอุยอ๋องทุกประการ แล้วบอกว่าเมืองหลวงทุกวันนี้เหนจะเกิดความรำคาญเปนมั่นคง เจ๋ฮวนกุ๋งจึ่งถามว่าท่านเหนประการใดจึ่งว่าดังนี้

กองชุนสิบผองจึ่งบอกว่า ข้าพเจ้าทรับทราบดูได้ความว่า ไทจิวเต้ซึ่งเปนพระราชบุตรผู้ใหญ่ นางเกียงเฮาซึ่งเปนพระมเหษีมารดาไทจิวเต้นั้นถึงแก่ความตายแล้ว พระเจ้าจิวอุยอ๋องยกนางตันหงุยซึ่งเปนพระสนมตั้งขึ้นเปนพระมเหษี นางตันหงุยนั้นมีพระราชบุตรองค์หนึ่งชื่อไทชกตั๋ว พระเจ้าจิวอุยอ๋องมีพระไทยรักใคร่เปนอันมาก เหนจะยกราชสมบัติให้แก่ไทชกตั๋วซึ่งเปนพระราชบุตรผู้น้อย ถ้าราชสมบัติได้แก่ไทชกตั๋วเมื่อใดแผ่นดินก็จะเกิดจลาจล ซึ่งท่านจะนิ่งอยู่ฉนี้บ้านเมืองใหญ่น้อยก็จะพลอยมีความรำคาญยิ่งนัก เจ๋ฮวนกุ๋งได้ฟังดังนั้นจึ่งปฏิญาด้วยกวนตง ๆ จึ่งว่าถ้าแลจะคิดเอาราชสมบัติให้แก่ไทจิวเต้ ซึ่งเปนพระราชบุตรผู้ใหญ่ตามประเพณีแล้ว จงมีหนังสือไปหาหัวเมืองใหญ่น้อยมาให้พร้อมกันณบ้านชื่อจิแล้ว ให้กองชุนสิบผองขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าจิวอุยอ๋องว่า หัวเมืองทั้งปวงมาพร้อมกันณบ้านชื่อจิจะขอ

ตำนับไทจิวเต้ซึ่งเปนพระราชบุตรผู้ใหญ่ ให้พระเจ้าจิวอุยอ๋องเข้าพระไทยว่า หัวเมืองทั้งปวงยอมใจในไทจิวเต้ เหนพระเจ้าจิวอุยอ๋องจะหาบิดเบือนเอาราชสมบัติไปยกให้แก่ไทชกตั้วได้ไม่ เจ่ฮวนก๋งได้ฟังเหนชอบด้วย แล้วเจ่ฮวนก๋งไปฉบ้านซือจิให้หาหัวเมืองมาพร้อมกันแล้ว จึ่งให้กองชุนสิบผ่องถือหนังสือขึ้นไป กราบทูลพระเจ้าจิวอุยอ๋องตามได้ปฏิญาณกับกวนต๋ง

พระเจ้าจิวอุยอ๋องทรงทราบในหนังสือแล้ว ทรงพระวิตกคิดเกรงใจเจ่ฮวนก๋งเปนอันมาก จึ่งมีรับสั่งให้ไทจิวเต้มาด้วยกองชุนสิบผองฉบ้านซือจิ เจ่ฮวนก๋งให้ตั้งเถ่งตกปลูกตำหนัก เชิญเสดจ์ไทจิวเต้ขึ้นอยู่โดยสมควร แล้วเจ่ฮวนก๋งจึ่งกาเจ้าเมืองซอง เจ้าเมืองพ่อ เจ้าเมืองตีน เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองซ้อ เจ้าเมืองฉ้อ เข้ากราบถวายบังคมไทจิวเต้ฉพระตำหนักซือจิ ไทจิวเต้ก็ปราไสกับหัวเมืองใหญ่น้อยทั้งปวง ๆ ก็กราบถวายบังคมลามาที่อยู่ ครั้นเพลาค่ำไทจิวเต้ให้เชิญเจ่ฮวนก๋งมาเฝ้า แล้วบอกว่าบัดนี้พระบิดาเราหลงรักใคร่นางตันหงุยยกขึ้นเปนพระมเหษี คิดจะเอาราชสมบัติให้แก่ไทชกตั้วบุตรนางตันหงุย ท่านได้เอนดูเราด้วย

เจ่ฮวนก๋งจึ่งว่าข้าพเจ้าเชิญเสดจ์ไต้อ๋องมา ให้หัวเมืองตำนับครั้งนี้ ก็เพราะคิดจะเอาราชสมบัติให้แก่ไต้อ๋อง ไทจิวเต้ได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึ่งตอบว่าการทั้งนี้จะสำเรจก็เพราะท่าน ถ้าเราได้ราชสมบัติแล้วจะสนองคุณท่านให้ควรกับที่ได้ช่วยทำนุบำรุง เจ่ฮวนก๋งก็รับสั่งแล้วก็ลามาที่อยู่ จัด

แจงผลัดเปลี่ยนกันทั้งแปดหัวเมือง แต่งโต๊ะแลสุรามาถวายไทจิวเต้ทุกวันมิได้ขาด

ฝ่ายนางตันหงุยกับไทชกตั๋วซึ่งเป็นพระราชบุตร รู้ความว่าเจ๋ฮวนก๋งคิดเอาราชสมบัติให้กับไทจิวเต้ จึ่งคิดอ่านกันเพ็ดทูลยุยงพระเจ้าจิวอุยอ๋อง ให้คิดเคืองเจ๋ฮวนก๋งเนือง ๆ พระเจ้าจิวอุยอ๋องยิ่งทรงพระวิตกนัก จึ่งให้หาขายคงขุนนางผู้ใหญ่เข้ามาปฤกษาว่า เจ๋ฮวนก๋งกับหัวเมืองทั้งปวงมาชักชวนไทจิวเต้ไปฉบ้านชื่อจิกรั้งนี้ คิดการสิ่งใดมิได้แจ้ง ด้วยเจ๋ฮวนก๋งได้หัวเมืองมาไว้เป็นกำลังจึ่งกำเริบนัก จะนิ่งไว้ก็เหนจะเกิดอันตรายเป็นมั่นคง เราคิดจะให้หนังสือไปถึงเจ้าเมืองเตงให้เอาใจออกหากเจ๋ฮวนก๋ง ไปขึ้นกับเมืองฉ้อ ๆ กับเมืองเจ๋ก็จะคิดขึ้นเป็นอริกันไปใหม่ เจ๋ฮวนก๋งก็จะถอยความคิดแลกำลังอ่อนลง ขายคงจึ่งถวายบังคมทูลว่า เจ๋ฮวนก๋งคนนี้เป็นคนกตัญญูเจบร้อนด้วยแผ่นดิน แลพระองค์จะมาคิดเอาเมืองฉ้อซึ่งเป็นสัตรูมาเป็นมิตรนั้นข้าพเจ้าไม่เหนด้วย พระเจ้าจิวอุยอ๋องจึ่งตรัสว่า เจ๋ฮวนก๋งทุกวันนี้น้ำใจหาเหมือนแต่ก่อนไม่ ซึ่งท่านจะมาขอต่อว่าสัตย์ซื่อนั้นเราไม่เชื่อแล้ว พระเจ้าจิวอุยอ๋องทรงพระอักษรฉบับหนึ่ง ส่งให้ขุนนางคนสนิทลอบไปให้เจ้าเมืองเตงฉบ้านชื่อจิ เจ้าเมืองเตงรับหนังสือมาอ่านใจความว่า พระเจ้าจิวอุยอ๋องมีความวิตกในพระไทยยิ่งนัก ด้วยไทจิวเต้มิได้อยู่ในโอวาทคำสั่งสอน เหนหาควรจะปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินไม่ เราคิดจะยกราชสมบัติให้กับไทชกตั๋ว ด้วยเหนว่าไทชกตั๋วมีสติปัญญาเป็นอันมาก เจ๋ฮวนก๋งเจ้าเมืองเจ๋

คิดข่มเหง น้ำใจเราจะชิงราชสมบัติให้ แก่ไทจิวเต้ เหนผิดกระบวนบูราณประเพณี แลเนื้อความทั้งนี้เราปฤกษาด้วยผู้ใด ก็หาเปนที่วางใจได้ไม่ เหนแต่เจ้าเมืองฉ้อเปนคนสัตย์ซื่อมั่นคง แล้วก็เปนคนเก่ามาแต่ก่อน ให้เจ้าเมืองเตงไปปฤกษาเจ้าเมืองฉ้อ ช่วยคิดอ่านทำนุบำรุงไทชกตั้วให้ได้ราชสมบัติ

เจ้าเมืองเตงแจ้งในหนังสือรับสั่งดังนั้น จึ่งว่าแก่คงชกที่ปฤกษาว่า เมื่อขณะบู้เราได้ครองเมืองเตง ก็ได้ขึ้นไปว่าราชการในเมืองหลวง ทุกวันนี้ไม่มีผู้ใดได้ไปว่าราชการตามตำแหน่ง บัดนี้มีรับสั่งลงมาจะให้เราช่วยราชการเหมือนแต่ก่อน จำจะคิดออกเสียจากเจ๋ฮวนก๋งจึ่งจะได้ คงชกจึ่งว่าเมืองเตงพ้นจากเชลยเมืองฉ้อก็เพราะเจ๋ฮวนก๋ง มีบุญคุณอยู่เปนอันมาก แล้วเจ๋ฮวนก๋งก็มาประชุมกันคิดอ่านเอาราชสมบัติให้ไทจิวเต้นั้น ก็สมควรต้องด้วยประเพณีแผ่นดินอยู่แล้ว เจ้าเมืองเตงจึ่งตอบว่า ซึ่งพระเจ้าจิวอุยอ๋องคิดยกราชสมบัติให้กับไทชกตั้วนั้น ชอบแต่เราเปนข้าท่าน จะได้ช่วยทำนุบำรุงตามพระไทจึ่งจะควร ซึ่งจะทำนอกลเมิดไปร่วมคิดด้วยไทจิวเต้นั้นมิชอบ คงชกจึ่งว่าอย่างธรรมเนียมพระมหากระษัตริย์สืบมาทุกพระองค์ ถ้าสิ้นพระชนม์ลงก็ล้วราชสมบัติก็ของไทจุบุตรพระสนมเหษี ถ้าไม่มีไทจูจึ่งได้แก่ลูกพระสนมผู้ใหญ่ ซึ่งพระเจ้าจิวอุยอ๋องจะยกราชสมบัติให้ไทชกตั้วซึ่งเปนบุตรพระสนมนั้นเหนผิดด้วยอย่างธรรมเนียม เจ๋ฮวนก๋งจึ่งกลัวจะเกิดจลาจลเหมือนครั้งพระเจ้าฮิวอ๋อง ความอันนี้ท่านไม่รู้ฤๅ อันประเพณีผู้จะได้ครองราชสมบัตินั้น ถ้าแลคนข้าง

นอกไม่สมัคแล้วคงจะวุ่นวาย ซึ่งท่านจะไปคิดอ่านกับเจ้าเมืองฉ้อเข้าด้วยไทชกตั้วนั้นมิชอบ

ชินเฮาจึ่งว่ามีรับสั่งลงมามิให้คบด้วยเจ้ฮวนก๋ง และชินคบเจ้ฮวนก๋งนั้นจะมิขัดรับสั่งพระเจ้าจิวอุยอ๋องไปฤๅ อนึ่งไทจิวเต้ก็มีพวกพ้องกว้างขวางอยู่ข้างนอก ไทชกตั้วก็มีพวกพ้องอยู่ข้างในเปนอันมาก ถึงกึ่งกันอยู่ดังนี้ชำเราจะกลับไปบ้านเมือง ต่อคิดเสียก่อนจึ่งจะสมควร เจ้าเมืองเตงได้ฟังชินเฮาว่าดังนั้นเหนชอบด้วย ก็สั่งให้ออกจากบ้านซือจิหนีไทจิวเต้และเจ้ฮวนก๋งกลับไปเมือง

ฝ่ายเจ้ฮวนก๋งแจ้งว่า เจ้าเมืองเตงถอยกลับไปเมืองเสียถึงโกรธ คิดจะเชิญเสด็จไทจิวเต้ไปตีเมืองเตงเปนเถียรติยศไว้ จึ่งปฤกษาด้วยกวนตั๋ง ๆ จึ่งว่าซึ่งเจ้าเมืองเตงกลับไปครั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่ามีคนในเมืองหลวงมาพูดจาได้ความประการใดเปนมั่นคง ซึ่งจะเชิญเสด็จไทจิวเต้ไปปราบเมืองเตงนั้นเหน พระเจ้า จิวอุยอ๋อง จะมีความขัดเคืองไทจิวเต้เปนอันมาก ขอให้ไทจิวเต้ยกลับคืนไปเมืองหลวงเสียก่อน เราจึ่งค่อยยกไปเมืองเตงต่อภายหลัง เจ้ฮวนก๋งได้ฟังกวนตั๋งว่าดังนั้น จึ่งชวนเจ้าเมืองชอง เจ้าเมืองฟ่อ เจ้าเมืองตึน เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองฉ้อ เจ้าเมืองฉ้อ ไปเฝ้าไทจิวเต้พร้อมกัน แล้วทูลว่าข้าพเจ้าทั้งปวงขอเชิญเสด็จกลับไปเมืองเถิด อย่าวิตกด้วยจะมิได้ราชสมบัตินั้นเลยข้าพเจ้าจะรับเปนพนักงาน ทั้งเจดหัวเมืองจึ่งกระทำสัตย์สาบานพร้อมกันว่า ถ้าข้าพเจ้าทั้งเจดหัวเมืองนี้ไม่ซื่อตรงสุจริตต่อไทอ๋อง ขอให้เทพารักษ์ประหาร

ข้าพเจ้าให้ถึงแก่ความตายเถิด ไทจิวเต้ได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึ่งตอบว่าซึ่งท่านทั้งปวงภักดีต่อเรานั้น บุญคุณเปนที่ยิ่งเทวดามนุษย์ก็สรรเสริญเปนอันมาก ไทจิวเต้ก็สั่งให้ยกกลับไปเมือง เจ๋ฮวนกุ๋งเลหัวเมืองทั้งนั้นก็ยกกันไปส่งไทจิวเต้จนสิ้นแดน แล้วก็ยกกันกลับมาเมืองตระเตรียมทแกล้วทหารที่จะยกไปตีเมืองเตง

ฝ่ายเตงบุนกุ๋งเจ้าเมืองเตงกลับมาถึงเมือง รู้ข่าวว่าเจ๋ฮวนกุ๋งกับหัวเมืองจะยกทัพมาตี ก็หารู้ที่จะไปขึ้นกับเมืองฉ้อได้ไม่ ฉ้อเซียงอ๋องเจ้าเมืองฉ้อรู้ข่าวว่าเจ้าเมืองเตง เอาใจออกหากเจ๋ฮวนกุ๋งแล้วก็ดีใจ จึ่งว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เจ้าเมืองเตงนี้หนีเจ๋ฮวนกุ๋งครั้งนี้เหนจะอยู่ในบังคับเราแล้ว จึ่งให้ขุนนางถือหนังสือเข้าไปเมืองเตง ชินเฮาก็นำเอาหนังสือเข้าไปแจ้งแก่เจ้าเมืองเตง เจ้าเมืองเตงก็ยอมตามฉ้อยคำชินเฮา จึ่งจัดแจงสิ่งของให้ชินเฮาคุมขึ้นไปให้ฉ้อเซียงอ๋องขอเปนเมืองขึ้นอยู่ในเมืองฉ้อ

เจ๋ฮวนกุ๋งกับหัวเมืองทั้งปวงซึ่งคิดกันจะไปตีเมืองเตงนั้น ครั้นจัดแจงกองทัพพร้อมแล้ว ก็ภากันยกไปถึงฉงชิมฉีตปลายแดนเมืองเตง ก็ตั้งล้อมไว้เปนสามารถ ฝ่ายเตงบุนกุ๋งเจ้าเมืองเตงเหนเจ๋ฮวนกุ๋งกับหัวเมืองยกมาล้อมเมืองไว้ จึ่งให้ชินเฮารีบขึ้นไปฉเมืองฉ้อขอกองทัพมาช่วย ฉ้อเซียงอ๋องได้แจ้งจึ่งปฤกษาจิวบุน ๆ จึ่งว่า เจ๋ฮวนกุ๋งยกมาตีเมืองเตงครั้งนี้ถึงเจดหัวเมือง ซึ่งเราจะไปช่วยป้องกันเมืองเตงที่ไหนจะทานกำลังเจ๋ฮวนกุ๋งได้ ถ้าคิดไปตีเมืองน้อเกี่ยวไว้ที่ไหน

เจ๋ฮวนกั๋งจะทิ้งเมืองน้อเสีย ก็จะถอยทัพไปช่วยเมืองน้อเป็นมั่นคง ฉ้อเซียงอ๋องได้ฟังเหนชอบด้วย ก็จัดกองทัพยกไปตีเมืองน้อ

ฝ่ายขุนนางเมืองน้อรู้ข่าวว่า เจ้าเมืองฉ้อยกมาตีตกใจนัก จึงให้คนถือหนังสือไปชิมมีดบอกแก่เจ้าเมืองน้อ ๆ ก็นำเอาหนังสือบอกเข้าไปแจ้งแก่เจ๋ฮวนกั๋ง ๆ ก็ชวนหัวเมืองทั้งปวงยกกองทัพมาทางเมืองน้อ ฝ่ายฉ้อเซียงอ๋องเจ้าเมืองฉ้อ ซึ่งยกมาล้อมเมืองน้ออยู่นั้นรู้ว่าเจ๋ฮวนกั๋งยกทัพมาช่วยเมืองน้อ ก็สั่งให้ยกกลับไปเมือง ฝ่ายเจ๋ฮวนกั๋งแจ้งว่ากองทัพเมืองฉ้อเลิกทัพกลับไป จึ่งสั่งหัวเมืองทั้งปวงให้กลับไปรักษาบ้านเมือง แต่เจ๋ฮวนกั๋งนั้นยกไปล้อมเมืองเตงไว้ดังเก่า

ฝ่ายอวนเทียวฤๅพยาบาทชินเฮามาแต่ครั้งเจ๋ฮวนกั๋งไปตีเมืองฉ้อนั้น ครั้นรู้ว่าเจ๋ฮวนกั๋งยกทัพมาตีเมืองเตง จึ่งให้หนังสือมาถึงคงซกขุนนางเมืองเตงฉบับหนึ่ง ใจความว่าเจ๋ฮวนกั๋งยกไปตีเมืองเตงครั้งนี้ ก็เพราะชินเฮายุให้นายท่านไปขึ้นแก่เมืองฉ้อ ถ้าแลไม่ฆ่าชินเฮาเสียแล้ว เหนเมืองเตงจะเปนอันตรายเพราะเจ๋ฮวนกั๋งเปนมั่นคง คงซกได้แจ้งในหนังสืออวนเทียวฤๅบอกมาดังนั้น จึ่งเข้าไปแจ้งแก่เจ้าเมืองเตง ๆ ก็เหนจริงด้วยโกรธชินเฮานัก จึ่งให้หาชินเฮามาถามว่า ตัวคิดอ่านเอาเมืองของเราไปขึ้นกับเมืองฉ้อ หมายว่าเมืองฉ้อจะเปนที่พึ่งได้ แลเจ๋ฮวนกั๋งยกมาตีครั้งนี้ เหตุใดกองทัพเมืองฉ้อจึ่งไม่มาช่วยเล่า ชินเฮามิทันจะโต้ตอบ เตง

บุนก๋งก็สั่งให้เอาตัวชินเฮาไปฆ่าเสีย แล้วให้คงชกเอาศีศะชินเฮาไปให้เจ๋ฮวนก๋งในกองทัพ บอกเจ๋ฮวนก๋งว่านายข้าพเจ้าหนีท่านมาจากบ้านซือจิครั้งนั้นก็เพราะชินเฮา แลนายข้าพเจ้ารู้ตัวว่าผิดแล้ว จึ่งให้ข้าพเจ้าตัดศีศะชินเฮามาให้ท่าน เมืองเตงนั้นจะขอขึ้นอยู่ในท่านดังเก่า เจ๋ฮวนก๋งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ จึ่งตอบว่าซึ่งนายท่านรู้ตัวว่าผิดมาขอโทษ เราก็สิ้นความพยาบาท ท่านจงไปแจ้งแก่เตงบุนก๋งนายท่านเถิด ว่าดังนั้นแล้วเจ๋ฮวนก๋งก็สั่งให้เลิกทัพกลับมาเมือง คงชกก็เข้าไปแจ้งแก่เตงบุนก๋งตามคำเจ๋ฮวนก๋งทุกประการ

ฝ่ายเจ้าเมืองเตง ครั้นเจ๋ฮวนก๋งเลิกทัพ กลับไปเมืองแล้วก็ตริกตรองที่ จะมอบ สมบัติ บ้านเมืองให้ก๋งจูหลันซึ่งเปนบุตรภรรยาน้อย ฝ่ายก๋งจูฮอซึ่งเปนบุตรภรรยาหลวงนั้นมารดาตายแล้ว ครั้นเหนบิดารักใคร่ก๋งจูหลันก็คิดอิดฉา กลัวบิดาจะยกเอาสมบัติบ้านเมืองให้ก๋งจูหลัน จึ่งไปปฤกษาชกเหลียม ๆ จึ่งว่าอันสมบัติบ้านเมืองทั้งนี้จะได้มิได้ก็สุดแต่บุญ ท่านอย่าคิดวุ่นวายให้ได้ความเดืองใจบิดาเลย ก๋งจูฮอก็บิพังจึ่งไปปฤกษากับคงชกซือชก ๆ ก็ห้ามดุจคำชกเหลียม ก๋งจูฮอมีความแค้นเคืองนัก คิดจะทำร้ายชกเหลียมคงชกซือชกมิได้ขาด ภอเจ๋ฮวนก๋งให้หาเจ้าเมืองเตงไปฉบ้านบิดบุในแดนเมืองเจ๋ เจ้าเมืองเตงมีความวิตกนัก ด้วยมีหนังสือรับสั่งพระเจ้าจิวอุยอ๋องห้ามลงมาว่ามิให้คบหาเจ๋ฮวนก๋ง ครั้นจะไปก็จะเปนผิดรับสั่ง ครั้นจะมิไปก็เกรงเจ๋ฮวนก๋งจะมาทำอันตรายแก่บ้านเมือง จึ่งให้ก๋งจูฮอผู้บุตรขึ้นไปหาเจ๋ฮวนก๋งแทน

ตัวฌบ้านบิดบุ พึงเจ๋ฮวนกังจะว่าประการใด กังจูฮอก็ไปหา เจ๋ฮวนกังตามถ้อยคำบิดาสั่ง เจ๋ฮวนกังเหนกังจูฮอมาก็ถามถึง เจ้าเมืองเตง กังจูฮอจึงว่าบิดาข้าพเจ้าทุกวันนี้หามีความสบาย ไม่ ท่านจงให้ผู้คนออกไปเสียก่อน ข้าพเจ้าจึ่งจะเล่าให้ฟัง เจ๋ฮวนกังก็ให้คนออกไปเสียตามคำกังจูฮอฯ ก็บอกกับเจ๋ฮวน กังว่า ราชการในเมืองเตงทุกวันนี้ สิทธ์ขาดอยู่กับชกเหลียม คงชกซือชกสามคน ซึ่งเปนขุนนางอยู่ในเมืองเตง ถ้าชก เหลียมคงชกซือชก จะว่ากล่าวสิ่งใดบิดาข้าพเจ้าก็เชื่อฟังสิ้น แลบิดาข้าพเจ้าหนีไปแต่บ้านซือจิดรั้งนั้น ก็เพราะคนสามคน นี้ขุยง ขอบญท่านช่วยกำจัดคนทั้งสามนี้เสียเมืองเตงก็จะอยู่ ในบังคับท่านยืดยาวไป เจ๋ฮวนกังได้ฟังดังนั้นก็นิ่งอยู่

ครั้นกังจูฮอออกไปแล้ว เจ๋ฮวนกังจึ่งเอาความที่กังจูฮอ บอกนั้นเล่าให้ถวนตังฟัง ถวนตังจึ่งว่าชกเหลียมคงชกซือชก สามคนนี้ มีสติปัญญาสัจซื่อต่อเจ้าเมืองนัก ซึ่งกังจูฮอมา กล่าวโทษทั้งนี้ ข้าพเจ้าเหนว่ากังจูฮอจะคิดร้ายต่อบิดาเปน มั่นคง ท่านอย่าเพ่อเชื่อฟังก่อน เจ๋ฮวนกังก็เหนจริงด้วยจึ่ง ให้หากังจูฮอเข้ามาว่า ความซึ่งท่านว่านั้นเราจะปฤกษาด้วย บิดาท่านก่อนจึ่งจะค่อยคิดอ่านให้ กังจูฮอได้ฟังเจ๋ฮวนกังว่า ดังนั้นตกใจนัก จึ่งลาเจ๋ฮวนกังกลับไปเมือง

ฝ่ายถวนตังตั้งแต่ กังจูฮอ มากล่าวโทษ ชกเหลียม คงชก ซือชกครั้งนั้น มีความชังชังกังจูฮอยิ่งนัก จึ่งให้คนใช้รีบเอา ความนั้นล่วงไปแจ้งแก่เจ้าเมืองเตงให้รู้ก่อน ครั้นกังจูฮอ กลับไปถึงเมืองบอกกับบิดาว่า ซึ่งท่านให้ข้าพเจ้าไปแทนนั้น

เจ๋ฮวนกุ๋งขัดเคืองนักดูประหนึ่งว่าจะยกมาตีเมืองเราอีก เราจะนิ่งอยู่ดังนี้ก็เหนบ้านเมืองจะวุ่นวายไม่เป็นสุข จำจะคิดเอาเมืองฉ้อเป็นที่พึ่งจึ่งจะได้ เจ้าเมืองเตงได้ฟังกุ๋งจูฮอว่าดังนั้นก็โกรธ จึ่งตอบว่าความทั้งนี้ก็รู้อยู่สิ้น มิงเอาเมืองเตงไปเป็นของกำนันเจ๋ฮวนกุ๋งแล้ว ๆ จะเอาไปให้เจ้าเมืองฉ้ออีกเล่า ก็ให้ทหารจับตัวกุ๋งจูฮอไปฆ่าเสีย

ฝ่ายกุ๋งจูจังเหนบิดาฆ่ากุ๋งจูฮอผู้พี่ตายแล้ว กลัวอันตรายจะถึงตัวก็หนีไปอาไศรยเมืองของ เจ้าเมืองเตงก็ใช้ให้ทหารไปดอยฆ่ากุ๋งจูจังเสียกลางทาง เจ้าเมืองเตงก็คิดชอบใจเจ๋ฮวนกุ๋งที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำกุ๋งจูฮอ จึ่งให้คงชกขึ้นไปคำนับเจ๋ฮวนกุ๋งฉเมืองเจ๋ แล้วคงชกก็ลากลับมาเมือง ขณะนั้นพระเจ้าจิวอุยอ๋องเสวยราชสมบัติได้ยี่สิบหกปี ทรงพระประชวนหนักลง ฝ่ายไทจิวเต้ซึ่งเปนพระราชบุตรผู้ใหญ่ จึ่งให้อ๋องจูเฮาเอาเนื้อความมาแจ้งแก่เจ๋ฮวนกุ๋ง ๆ ก็ให้หาหัวเมืองทั้งปวงรีบขึ้นไปพร้อมฉนฉฉบ้านเทียวตี ภอพระเจ้าจิวอุยอ๋องสวรรคต ไทจิวเต้จึ่งสั่งเตียวเป๊กจายกุ๋งซึ่งเปนขุนนางผู้ใหญ่จัดแจงทำการพระศพ แล้วให้กุ๋งจิอุเฮาเอาเหตุซึ่งพระเจ้าจิวอุยอ๋องสิ้นพระชนม์นั้น เร่งลงมาแจ้งแก่เจ๋ฮวนกุ๋งฉบ้านเทียวตี เจ๋ฮวนกุ๋งจึ่งปฤกษาด้วยหัวเมืองทั้งปวงพร้อมกัน ให้ตั้งค่ายใหญ่ฉบ้านเทียวตี แต่งขุนนางขึ้นไปแทนตัวทั้งแปดหัวเมืองกราบถวายบังคมพระศพสำเร็จแล้ว เจ้าเมืองเจ๋ เจ้าเมืองซอง เจ้าเมืองฟ่อ เจ้าเมืองโอย เจ้าเมืองตึน เจ้าเมืองเตง เจ้าเมืองฉ้อ เจ้าเมืองน้อ ให้ขุนนางไปแทนตัวทั้งแปด

เมือง ขึ้นไปกับกุ่งจือเฮา ๆ ก็ให้ขุนนางแปดหัวเมืองยั้งอยู่นอกกำแพง แล้วกุ่งจือเฮาก็เข้าไปแจ้งแก่ไทจิวเต้ ๆ จึ่งให้เตียวเป๊กเสียวจาย ออกไปรับ ขุนนางทั้งแปดเมืองเข้าไปถวายบังคมพระศพแล้ว ไทจิวเต้ก็เชิญพระศพพระเจ้าจิวอุยอ๋องไปฝังตามหย่างธรรมเนียมพระมหากระษัตริย์แต่ก่อน

ฝ่ายขุนนางทั้งแปดหัวเมือง ก็เชิญไทจิวเต้ขึ้นเสวยราชสมบัติ บันดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองหลวงนั้น ต่างก็อวยพรถวายพระนามไทจิวเต้ชื่อพระเจ้าจิวเสียงอ๋อง ฝ่ายนางตันหงุยกับไทชกตั้วนั้น เหนหัวเมืองทั้งปวงให้ขุนนางเข้ามาตั้งไทจิวเต้ขึ้นเปนพระเจ้าเมืองหลวงครั้งนั้น มีความกลัวเกรงนักมิได้คิดที่จะประทุษร้ายสืบไป ฝ่ายขุนนางทั้งแปดหัวเมืองเหนราชการในเมืองหลวงราบเรียบแล้ว ก็ทูลลาพระเจ้าจิวเสียงอ๋องกลับมาฒบ้านเทียวตี แจ้งแก่เจ๋ฮวนกุ่งแลเจ้าเมืองทั้งนั้นตามซึ่งได้จัดแจงทุกประการ

ฝ่ายพระเจ้าจิวเสียงอ๋อง ครั้นได้เสวยราชสมบัติแล้ว ก็ให้จัดแจงล้มโลกระบือ แลสุกร เปิดไก่ เหล้าเข้าไปคำนับรูปพระเจ้าบุนอ๋อง แลรูปพระเจ้าบู๊อ๋องฒาลตามประเพณี แล้วคิดถึงเจ๋ฮวนกุ่งซึ่งมีความชอบ จึ่งให้จายคงจัดแจงสิ่งของซึ่งเสน่เทพารักษ์นั้นลงไปประทานเจ๋ฮวนกุ่ง กับหัวเมืองทั้งปวงนั้นฒบ้านเทียวตีเปนอันมาก ฝ่ายเจ๋ฮวนกุ่งแจ้งว่าพระเจ้าจิวเสียงอ๋องให้จายคงเอาของลงมาประทาน ก็ปลูกพลับพลาตั้งเก้าอี้ขึ้นไว้เหมือนที่เสดจ์พระเจ้าเมืองหลวง แล้วก็ฦกันมาต้อนรับจายคง ๆ เหนหัวเมืองทั้งปวงออกมารับ ก็ยกของซึ่ง

ประทานลงมานั้นชูขึ้นแล้วจึ่งว่า พระเจ้าจิวเสียงอ๋องรับสั่งให้เราเอาของซึ่งไปคำนับพระเจ้าบุนอ๋อง แลพระเจ้าบุ๋อ๋องลงไปประทานท่าน เจ๋ฮวนก๋งก็คุกเข่าลงคำนับ จายคงจึ่งห้ามว่ารับสั่งไปรฎอยู่ว่า ท่านชราแล้วอย่าฉวายบังคมเลย เจ๋ฮวนก๋งจึ่งตอบว่าพระเจ้าเมืองหลวงมีบุญมาก ครั้นเราจะมิคำนับก็จะเปนเยี่ยงอย่างสืบไป เจ๋ฮวนก๋งกับหัวเมืองทั้งปวงก็กราบฉวายบังคม รับเอาของซึ่งประทานลงมานั้นแล้ว จายคงก็ฉลับไปเมืองหลวง

ฝ่ายเจ๋ฮวนก๋งจึ่งสั่งสอนหัวเมืองทั้งปวงว่า ให้มีจิตรรักใคร่กันโดยสุจริต ที่นาแลทางน้ำอย่าให้บิดถันแลกัน ถ้าแลเมืองใดขัดตัวยสเบียงอาหาร จะหยิบยืมก็ให้ทำนุบำรุงกันตามสมควร อนึ่งอย่ายกเมียน้อยขึ้นเปนใหญ่อว่าเมียหลวง อย่าให้น้องเปนใหญ่อว่าพี่ อย่าให้ผู้หญิงว่าราชการบ้านเมือง จึ่งจะเปนศุข เจ้าเมืองทั้งแปดเมืองก็รับคำ แล้วคำนับลาเจ๋ฮวนก๋งกลับไปเมือง เจ๋ฮวนก๋งก็กลับมาถึงกลางทาง เอาความในเมืองหลวงนั้นพูดกับกวนต๋ง ๆ จึ่งว่าอย่าว่าแต่เมืองหลวงเลย ถึงเมืองท่านก็คงจะวุ่นวายเหมือนกัน ด้วยท่านมิได้จัดแจงให้ผู้ใดเปนผู้ใหญ่เสียแต่ยังมีชีวิตอยู่ เจ๋ฮวนก๋งจึ่งตอบว่าเรามีลูกอยู่หกคน ถ้าจะเอาที่แก่อายุก๋งจุบอคุย ถ้าจะเอาที่มีสติปัญญาก็ก๋งจูเจียว ครั้นจะตั้งก๋งจูเจียวขึ้นว่าราชการเล่า ก็ได้รับคำนางอวยกีไว้ว่าจะให้สมบัติกับก๋งจุบอคุย แต่ใจเรารักก๋งจูเจียวจึ่งยังหาตกลงไม่ ท่านคิดดูเถิดถ้าเหนสมควรแก่ผู้ใดแล้วเราก็จะยกให้แก่ผู้นั้น

กวนตั่งจึ่งตอบว่า อันบ้านเมืองจะเป็นศุขก็เพราะคนมีสติปัญญา ท่านหนกั่งจูเจียวมีสติปัญญาแล้ว จงให้กั่งจูเจียวว่าราชการเถิด เจ้ฮวนกั่งจึ่งว่ากั่งจูเจียวเป็นเด็ก ครั้นจะมอบบ้านเมืองให้ก็กลัวกั่งจูฮอคุยจะคิดช่วงชิงกันภายหลัง กวนตั่งจึ่งว่า ถ้าท่านคิดเกรงดังนั้นแล้ว จงไปฒบ้านคุยดิวให้หาหัวเมืองทั้งปวงมา ถ้าเหนผู้ใดมีสติปัญญาซื่อสัจแล้ว จงมอบกั่งจูเจียวให้แก่ผู้นั้นเถิด เจ้ฮวนกั่งเหนชอบด้วย ก็ไปฒบ้านคุยดิวตามคำกวนตั่งแล้วให้หาหัวเมืองมา

ขณะนั้นของฮวนกั่งเจ้าเมืองของก็ถึงแก่ความตาย ฝ่ายกั่งจือฮูผู้เป็นลูกเมียหลวงนั้นก็จัดแจงฝังศพบิดาแล้ว จึ่งว่าแก่กั่งจือมอกฮีผู้พี่ซึ่งเป็นลูกเมียน้อยว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่แก่ทั้งสติปัญญา จงจัดแจงรักษาสมบัติบ้านเมืองเถิด ข้าพเจ้าจะขอพึ่งบุญท่าน กั่งจูมอกฮีจึ่งว่า ข้าพเจ้าจะช่วยทำนุบำรุงไปตามสติปัญญากว่าจะสิ้นชีวิตร กั่งจือฮูเหนกั่งจือมอกฮียอมโดยสุจริต ก็ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมืองของแทนบิดา เรียกชื่อของเชียงกั่งแล้วตั้งกั่งจือมอกฮีเป็นจายเสียง

ครั้นเจ้ฮวนกั่งให้นัดหัวเมืองไปฒบ้านคุยดิว ขณะนั้นของเชียงกั่งก็ไปฒบ้านคุยดิว ถึงพร้อมกันกับหัวเมืองทั้งปวงภากันไปคำนับเจ้ฮวนกั่ง ได้ถามถึงศุขทุกข์กันแล้วต่างก็กลับมาที่สำนัก ฝ่ายกวนตั่งจึ่งว่าแก่เจ้ฮวนกั่งว่า ซึ่งท่านจะฝากกั่งจูเจียวไว้นั้น ข้าพเจ้าเหนจะวางใจได้แต่ของเชียงกั่ง ๆ ก็รับคำว่าท่านอย่าวิตกเลย อันกั่งจูเจียวลูกท่านนี้ถ้ามีทุกข์ร้อนประการใด ข้าพเจ้ามีชีวิตรอยู่แล้วก็คงจะช่วยทำนุบำรุงมิให้เป็น

อันตราย เจ้ฮวนกั๋งได้ฟังดังนั้นก็สิ้นความซึ่งวิตก จึ่งสั่งให้จัดแจงสิ่งของมาเลี้ยงหัวเมืองทั้งปวง เจ้ฮวนกั๋งแลหัวเมืองทั้งปวงก็กลับไปเมือง

ฝ่าย จีนเฮียนกั๋ง เจ้าเมืองจีน ซึ่งมา ตามนัด เจ้ฮวนกั๋งนั้น ครั้งมาถึงกลางทางประชวรลงกลับขึ้นไป จีนเฮียนกั๋งจึ่งถามถึง เจ้ฮวนกั๋งแลหัวเมืองทั้งปวง ๆ ประชวรจึ่งตอบว่า เจ้ฮวนกั๋งแลหัวเมืองทั้งปวงเขากลับไปแล้ว จีนเฮียนกั๋งจึ่งว่าเขากลับไปแล้วเราจะไปทำไมเล่า จีนเฮียนกั๋งก็กลับไปเมือง จีนเฮียนกั๋งนั้นการข้างในรักจะใคร่ให้สิทธิ์ขาดกับนางเลกี การข้างนอกเชื่อถือเสียงฮูกับตั๋งนีอิวฮู แลนางเลกีคิดจะกำจัดชินเชงเสีย แต่เกรงอยู่ว่าชินเชงมีสติปัญญา ทั้งน้ำใจก็กว้างขวางโอบอ้อมอารี ขุนนางใหญ่น้อยเข้าเป็นพรรคพวกรักใคร่ชินเชงมาก แล้วชินเชงก็เป็นที่ชอบจุ้นจะว่ากล่าวข้อความสิ่งใดโดยสัจธรรมต่างคนต่างสรรเสริญว่าชินเชงมีใจเมตตากับไพร่บ้านพลเมือง ประการหนึ่งถ้าจีนเฮียนกั๋งจะไปทำศึกสงครามแลใช้สอยการงานทั้งปวง ชินเชงก็อุส่าห์กระทำตามทุกสิ่งมิให้ขัดอัชฌาไสยบิดา ครั้นเมื่อชินเชงออกไปอยู่ต่างเมืองแล้ว จีนเฮียนกั๋งห่างรักชินเชงกลับมารักชีเจ็บุตรนางเลกี ๆ เหนได้ทีคิดจะหยิบเอาผิดใส่โทษชินเชง ก็หามีข้อความผิดสิ่งใดไม่ จึ่งให้หาอิวสีเข้ามาบอกความในใจว่า เราจะคิดถอดชีจุชินเชงเสีย ตั้งชีเจ็ขึ้นแทน ท่านจะมีอุบายทำอย่างไรได้บ้าง

อิวสีจึ่งว่าชินเชง ตั๋งนี อิวฮูทั้งสามต่างคนต่างออกไปอยู่

หัวเมือง เมื่อฮูหยินจะทำแล้วยากอะไรมี นางเลกีจึ่งตอบว่า อันลูกสามคนนี้มีความคิดแก่กล้า การทั้งปวงสิ่งใดก็ทำได้เหนมามากแล้ว ขุนนางในเมืองเล่าก็แต่ล้วนพวกพ้องคนข้างเคียงของซินเชงคิดจะให้ซินเชงเปนใหญ่อยู่สิ้น เราพิเคราะห์ดูไม่เหนช่องที่จะตลอดไปได้ อิวสีจึ่งว่าเราคิดทำทั้งนี้เปนการใหญ่อยู่ ซึ่งคิดกำจัดเสียให้พร้อมกันทั้งสามคนทีเดียวนั้นจะได้ฤๅ จงตัดซินเชงเสียคนเดียวนี้ก่อน ถ้าตัดซินเชงลงได้แล้วการของเราก็จะสำเรจโดยง่าย นางเลกีจึ่งว่าซินเชงออกไปอยู่ณบ้านชกอักห่างจีนเฮียนกังก็จริง แต่จีนเอียนกังรักลูกคนนี้ว่ามีใจเมตตาแก่อุนาประราษฎร แล้วถือสัตย์กตัญญูมั่นคงนัก ซึ่งเราจะมาคิดผูกพันธ์กล่าวโทษซินเชงนั้น เหนจีนเฮียนกังจะไม่เชื่อ ท่านจะให้เราว่ากล่าวประการใดจีนเอียนกังจึ่งจะมีความสงไสยซินเชง อิวสีจึ่งว่าจีนเฮียนกังก็รู้อยู่ว่าขุนนางแลทหารทั้งปวงเข้าเปนพวกพ้องรักใคร่ซินเชงมาก ท่านจงคิดความอันนี้ใส่ใคล้เอา เหนจีนเฮียนกังจะคิดแรงซินเชง ว่าเท่านั้นแล้วอิวสีก็ลาออกมาที่ข้างนอก ส่วนนางเลกีนั้นกลางคืนนอนอยู่กับจีนเฮียนกัง ครั้นเพลาดึกแล้วทำร้องไห้สอื้นอยู่เปนช้านาน จีนเฮียนกังตื่นขึ้นมีความสงไสยถามว่าเจ้าร้องไห้ด้วยเหตุอันใด นางเลกีมิใคร่จะบอก จีนเฮียนกังปลอบถามเปนหลายครั้ง นางเลกีจึ่งว่าถึงข้าพเจ้าจะบอกที่ไหนท่านจะเชื่อ แต่ว่าถามแล้วขัดมิได้ ซึ่งข้าพเจ้าร้องไห้ทั้งนี้ด้วยคิดถึงตัวว่าจะมิได้ปฏิบัติรักษาท่านยืดไป จีนเฮียนกังจึ่งว่าเหตุใดเจ้าจึ่งเอาความมิดีมาเจรจาดังนี้

นางเลกีเช็ดน้ำตาแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าได้ยินว่าซินเชงซึ่งไปอยู่ณที่ชกอักนั้นพูดกับคนข้างนอกว่า ท่านลุ่มหลงกับข้าพเจ้ามิได้เอาใจใส่กิจราชการบ้านเมือง แล้วว่าแผ่นดินเมืองจีนนี้จะเป็นอันตรายเพราะข้าพเจ้า คิดจะกำจัดข้าพเจ้าเสีย แล้วทุกวันนี้ ซินเชงเอาทรัพย์สิ่งของทองเงินออกแจก จ่ายให้เป็นอันมาก ทหารแลไพร่บ้านพลเมืองมีใจยินดีต่อซินเชง ถ้าซินเชงจะใช้ไปแห่งใดตำบลใด ถึงทางจะกันดารประกอบด้วยอสรพิษแลเสือร้าย คนทั้งปวงก็มิได้ย่อท้อ อาลัยแก่ชีวิตรโดยกำลังที่รักใคร่ซินเชง ข้าพเจ้าเห็นว่าซินเชงจะคิดการใหญ่ขุนนางทั้งปวงก็รู้อยู่สิ้น แต่ท่านผู้เดียวหารู้ไม่ เมื่อบ้านเมืองของท่านอยู่เยือนเป็นสุข จะเกิดจลาจลขึ้นเพราะข้าพเจ้านี้ ท่านจงเห็นแก่แผ่นดินแลไพร่บ้านพลเมือง อย่าเห็นแก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเลยไภยจะมาถึงท่าน

จีนเฮียนกังจึ่งว่า ซินเชงเป็นคนเมตตาแก่อนาประชาราษฎร ซินเชงรักใครมิได้ทำอันตรายแก่ผู้ใด เราเป็นบิดาฤๅซินเชงจะไม่รัก จะมาคิดทำร้ายเรานั้นเห็นผิดไป นางเลกีจึ่งว่าความทั้งนี้ก็เป็นคำคนข้างนอกข้าพเจ้ายังสงไสยอยู่ แต่คำบูราณว่ากระษัตริย์กับพลเรือนไกลกัน เชื้อพลเรือนนับถือญาติอันสนิท อันกระษัตริย์นั้นสมบัติกับชีวิตรคู่กัน ย่อมเห็นกับสมบัติยิ่งกว่าเชื้อวงษ์ มิได้คิดแก่บิดามารดาพี่แลน้อง จีนเฮียนกังจึ่งว่าซึ่งเจ้าว่านั้นก็ควรอยู่ แต่ซินเชงนั้นเป็นคนน้ำใจสอาด ถลัวความชั่วแลความมินทานัก ซึ่งจะทำร้ายแก่บิดาความชั่วของซินเชงก็จะปรากฏอยู่ในแผ่นดิน เหมือนซินเชง

จะหาทำกับเราไม่

นางเลกีจึงว่าเมื่อครั้งพระเจ้าอิวอ๋องไม่ฆ่างีเป็กเสียปล่อยไป เจ้าเมืองสินรับไว้แล้ว เจ้าเมืองสินไปคบคิดกับเมืองเกียงหยง ยกทัพมาช่วงอิวอ๋องเสียที่เขาถีสาน ก็เพราะงีเป็กมีใจพยาบาทนางไปชูผู้เป็นมารดาเลี้ยง ภายหลังงีเป็กได้เป็นเจ้าเมืองหลวงแทนเรียกว่าเป็กอ๋อง ความนี้ท่านลืมเสียแล้วฤๅ จีนเฮียนกังได้ยินดังนั้นก็สดุ้งใจ ลุกขึ้นจากที่นอนนั่งคิดอยู่ช้านาน แล้วถอดลับปฤกษานางเลกีว่าเจ้าจะให้ทำเป็นประการใดจึงจะดี นางเลกีจึงว่าท่านจงพูดลองใจชินเชงดูว่า ตัวท่านชราแล้วจะยกสมบัติให้ ถ้าชินเชงยินดีรับเอาก็จะเหนว่าชินเชงคิดร้ายต่อท่านจริง จีนเฮียนกังจึงว่าจะลองใจทำไมเล่า ชินเชงก็เป็นลูกเมื่อข่มขี่มิลงแล้วเราจะสู้ตายเสียดีกว่า เจ้าอย่าวิตกเลยจะคิดกำจัดเสียให้ได้

นางเลกีเหนจีนเฮียนกังสงไสยชินเชงสมความคิด จึงว่าท่านมิลองใจก็ตามเถิด แต่ทุกวันนี้เมืองเกาเลดีเข้ามาย่ำยีในแว่นแคว้นเมืองเรา ขอให้ชินเชงเป็นแม่ทัพยกไปปราบเสียให้ราบคาบ ถ้าชินเชงเสียทีถับฆ่าสิก ถึงท่านจะเอาโทษประการใดก็หาใครล่วงนินทาไม่ ถ้ายกไปตีเมืองเกาเลดีได้แผ่นดินเราก็จะกว้างขวางขึ้นอีก เมื่อชินเชงได้ความชอบกลับมามีใจกำเริบคิดร้ายต่อท่าน ความก็จะปรากฏไปแก่คนทั้งปวง เมื่อขุนนางและราษฎรเหนด้วยเราแล้ว ภายหลังจึงจะกำจัดชินเชงเสีย จีนเฮียนกังเหนชอบด้วย แล้วมีหนังสือไปให้ชินเชงเกณฑ์คนที่ชกอัก ไปตีเมืองกิมเชียเมืองเกา

เลดสี ชินเซงแจ้งในหนังสือดังนั้นก็กะเกณฑ์ทหารพร้อมแล้วยกไปตีเมืองเกาเลดสีตามบิดาสั่ง

ขณะนั้นลีซกขุนนางเข้ามาบอกจีนเฮียนกังว่า ชินเซงเป็นที่ชื่อจุนั้นสำหรับอยู่ใกล้ท่าน ซึ่งจะให้ไปตีเมืองเกาเลดสีไกลท่านนั้นหาควรไม่ จีนเฮียนกังจึ่งว่า ชินเซงได้เคยยกทัพไปทำศึกหลายครั้งแล้ว เราเหนว่าภอจะทำการได้จึ่งให้ไปท่านอย่าวิตกเลย ลีซกได้ฟังดังนั้นก็ออกมาบอกเอาตุก ๆ จึ่งว่า ครั้งนี้ชินเซงจะจนเสียแล้ว จึ่งแต่งหนังสือให้คนใช้ถือไปให้ชินเซงเป็นใจความว่า ซึ่งบิดาท่านใช้ให้ไปรบเมืองเกาเลดสี ถ้าขนะศึกมาเหนจะมีความสงไสยมากขึ้น อย่ายกไปรบเลยคิดหนีเอาตัวรอดดีกว่า ชินเซงแจ้งในหนังสือดังนั้นถอนใจใหญ่แล้วว่า บิดาเราใช้มาครั้งนี้เหนจะลองใจเราเป็นมั่นคงครั้นจะมิทำตามเล่าก็จะเป็นข้อขัดคำสั่ง ถ้าเดชบุญของเราออกไปรบครั้งนี้ตายลงในท่ามกลางศึก ชื่อเราก็จะปรากฏไปภายน่า คิดดังนั้นแล้วก็ยกทหารเข้าตีทัพฮองลกที่ตำบลเจ๊กซอง ฮองลกสู้ชินเซงมิได้ก็หนีไป ชินเซงบอกหนังสือมาถึงจีนเฮียนกังว่าข้าพเจ้าตีทัพฮองลกแตกไปแล้ว

ฝ่ายนางเลถีแจ้งความว่าชินเซงยกทัพไปมีไชยกับฆ่าศึกจึ่งว่ากับจีนเฮียนกังว่า ชินเซงไปทำสงครามมีไชยมา ข้าพเจ้าเหนว่าขุนนางเลทแตกแล้วทหารทั้งปวง จะเข้าเป็นใจกับชินเซงท่านจะคิดประการใดเล่า จีนเฮียนกังจึ่งว่า ชินเซงหามีข้อผิดไม่ยังมิรู้ที่จะทำ เราจะงดไว้ตริตรองดูก่อน ฝ่ายเอาตุกซึ่งเป็นขุนนางพิเคราะห์ดูการเหนเมืองจีนจวนจะเกิดจลาจลอยู่

แล้ว กับบอกบ่วยไปอยู่ฌบ้านให้บิดประตูบ้านเสีย ผู้ใดจะไปมาหาก็มิได้ออกมาสนทนาด้วย

ขณะนั้นเด็กถังซึ่งได้เปนเจ้าเมืองเกียอยู่แดนเมืองจีนด้านใต้ ถือตัวว่ามีกำลังแลผีมือหาผู้ใดจะเสมอมิได้ ยกทัพมากระทำจับปลายแดนเมืองจีนเนือง ๆ ชาวด่านบอกหนังสือเข้าไปให้กับจีนเฮียนถัง ๆ โกรธนัก คิดจะยกทัพไปตีเมืองเกีย ภอสุยสิดเข้ามาจีนเฮียนถังจึ่งบอกว่า เด็กถังเข้ามาย่ำยีในแดนเมืองเรา ๆ คิดจะยกไปตีเมืองเกีย ถ้าจัดเด็กถังเสียท่านจะเหนประการใด สุยสิดจึ่งว่าเด็กถังกับงูถังสองเมืองนั้นเปนคนชอบใจกัน ถ้ายกไปตีเมืองเกีย เมืองหงอก็จะไปช่วย ถ้าเราตีเมืองหงอเล่า เมืองเกียก็จะไปช่วย ครั้นจะทำทั้งสองเมืองให้พร้อมกันทีเดียว ก็เหนเหลือกำลังทหารเราจะเอาไชยชนะมิได้ จีนเฮียนถังจึ่งว่า ความคิดของท่านจะให้ทำประการใดเล่า สุยสิดจึ่งว่า เด็กถังเปนคนเมายศตั้งตัวเปนใหญ่ แต่ใจเด็กถังมักผูกพันธ์ในการสัตรี ข้าพเจ้าคิดว่าจะจัดหญิงในเมืองเราที่รูปดีเสียงเพราะมาฝึกสอนขับร้องให้ชำนาญเอาไปให้เด็กถัง ถ้นเด็กถังหลงไปด้วยหญิงคนร้ำของเราแล้วจึ่งแต่งคนที่มีสติปัญญาถือหนังสือคุมของกำนันไปให้เจ้าเมืองเกียงหยงคิดว่ากล่าวให้ยกมาตีเมืองเกีย ถ้าเมืองเกียกับเมืองเกียงหยงทำศึกติดพันธ์กันเข้า เราจะยกไปตีเมืองเกียเหนจะได้โดยสดวก

จีนเฮียนถังเหนชอบด้วย จึ่งจัดหญิงคนร้ำมอบให้สุยสิดแล้วว่า ไตหูจงเอาไปทำตามสบายของท่านเถิด สุยสิดจึ่งรับ

หญิงนั้นมาฝึกสอนให้ชำนาญแล้ว ก็ภาไปให้เจ้าเมืองเกียไปหาเด็กกังว่า จีนเฮียนกังนายข้าพเจ้าคิดจะใคร่ผูกไมตรีไว้กับท่าน ให้จัดหญิงร้องรำมาให้ท่านฟังเล่นสำรับหนึ่ง เด็กกังเปนคนโลภสัตรีกำเริบอิศริยยศ สำคัญใจว่าจีนเฮียนกังเกรงสติปัญญาแลฝีมือก็มีความยินดีรับเอาไว้ สุยสิดก็ลาเด็กกังกลับออกมา เอาของกำนันไปให้เจ้าเมืองเกียงหยงตามซึ่งคิดไว้ ฝ่ายจุนจีเกียวเปนขุนนางที่ไตหูอยู่ในเมืองเกีย จึ่งเข้าไปห้ามเด็กกังว่า เมืองจีนเขาเกี่ยวเหยื่อมาตกทำไมท่านจึ่งกลืนเหยื่อเข้า เด็กกังได้ฟังดังนั้นก็ขัดใจมิได้ตอบประการใด จุนจีเกียวก็กลับออกมา เด็กกังนั้นเพลิดเพลินด้วยนางขับร้องทั้งกลางวันกลางคืนมิได้ออกว่าราชการบ้านเมือง ไตหูจุนจีเกียวเหนดังนั้นจึ่งเข้าไปคำนับเด็กกังแล้วว่า ซึ่งท่านจะมาละราชการเมืองเสียลุ่มหลงไปด้วยนางทั้งนี้หาควรไม่ เจ้าเมืองเกียได้ฟังจุนจีเกียวว่าก็โกรธ จึ่งให้จุนจีเกียวไปรักษาด่านแอเอียง

ฝ่ายเจ้าเมืองเกียงหยง ครั้นได้สินบลเจ้าเมืองจีน แล้วเกณฑ์กองทัพยกไปตีเมืองเกียถึงตำบลอุยแชง เจ้าเมืองเกียรู้จัดแจงทหารยกมาตีทัพเมืองเกียงหยงแตกขับเข้าไป แล้วเจ้าเมืองเกียงหยงจัดกองทัพทวีคนขึ้นอีก ยกล่วงเข้ามาประทับเมืองเกียฝูตำบลทรงเลียนปลายแดน ตั้งประชิดรบติดพันธ์กันอยู่ กองสอดแนมเมืองจีนเหนดังนั้น ก็เอาความมาแจ้งกับจีนเฮียนกัง ๆ จึ่งถามสุยสิดว่า ทัพเมืองเกียงหยงมาติดเมืองเกียอยู่แล้ว เราจะยกไปตีข้าหลังเอาเหนจะได้ง่าย

สุยสิดจึงว่าถึงทัพเมืองเกียงหยงมาติดเมืองเกียอยู่ก็จริง แต่เมืองเกียถือเมืองหงอยังเป็นไมตรีกันอยู่ ข้าพเจ้ามีอุบายอันหนึ่ง วันนี้จะให้ได้เมืองเกีย พรุ่งนี้จะให้ได้เมืองหงอ จีนเฮียนกุ่งจึงถามว่า อุบายของท่านนั้นจะทำประการใด สุยสิดจึงว่าจะเอาของที่ชอบใจไปให้แก่งูกุ่ง ถ้างูกุ่งรับของกำนันแล้ว เราจะยืมทางเมืองหงอไปตีเมืองเกีย แต่ข้าพเจ้ากลัวท่านจะมิยอม จีนเฮียนกุ่งจึงว่าท่านจะเอาสิ่งใดจงว่าให้เราฟังก่อน สุยสิดจึงว่าข้าพเจ้าจะขอเอาแก้วอันวิเศษกับม้าซึ่งเป็นของตีหามีของผู้ใดไม่ เอาไปเป็นของกำนัน ถ้าเจ้าเมืองหงอรับของสองสิ่งนี้แล้ว อุบายของข้าพเจ้าก็จะสำเร็จ จีนเฮียนกุ่งจึงว่า ของสองสิ่งนี้เป็นของบู๋เลยิดาเวลับต่อ ๆ กันมาหาควรที่จะเอาไปให้กับผู้อื่นไม่

สุยสิดจึงว่าข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าเป็นของรักของท่าน แต่ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้อุปมาเหมือนของอยู่คลังนี้ เอาย้ายไปไว้คลังโน้นจะเป็นอะไรมี ไตหูลีเค็กได้ยินดังนั้นจึงว่ากับสุยสิดว่า เจ้าเมืองหงอมีขุนนางอยู่สองคน เป็นคนมีสติปัญญามากประมาณการสิ่งใดมิได้ผิด จะทัดทานห้ามงูกุ่งไว้การเราจะมิเสียไปฤา สุยสิดจึงตอบลีเค็กว่าซึ่งท่านว่านั้นเราก็รู้อยู่ แต่เหนว่าเจ้าเมืองหงอเป็นคนมักได้ ถ้าเหนของสิ่งนี้ก็จะมีใจรัก สิ่งผู้ใดจะห้ามก็เหนหาฟังไม่ จีนเฮียนกุ่งเหนชอบด้วย จึงเอาแก้วกับม้ามาให้สุยสิด ๆ ก็ไปยังเมืองหงอ จะเอาของไปให้งูกุ่ง

ขณะนั้นมีผู้มาแจ้งแก่งูกุ่งว่า เจ้าเมืองจีนจะยกทัพมาตี

เมืองเกียบัตนี้ให้ขุนนางมาหาท่าน งูกังได้ยินว่าจะไปตีเมืองเกียก็โกรธ ภอสุยสิดเอาแก้วกับม้าเข้าไปให้แล้วว่า จีนเฮียนกังให้เอาของสองสิ่งนี้มาให้ท่าน งูกังเป็นคนโลภกลับยินดีรับเอา มือถือแก้วตาเลตูม้าจึ่งถามสุยสิดว่า ของนี้เป็นของวิเสศหายากนัก เหตุใดนายท่านจึ่งให้กับเรา สุยสิดจึ่งว่า นายข้าพเจ้าเห็นว่าท่านมีสติปัญญาทั้งทแกล้วทหารก็มาก นานไปจะได้เป็นใหญ่ จีนเฮียนกังนายข้าพเจ้าจึ่งให้ข้าพเจ้าเอามาให้ท่านชมจะได้เป็นไมตรีไปภายน่า งูกังจึ่งว่าซึ่งนายท่านคิดดังนั้นก็ชอบแล้ว ยังมีธุระอะไรอีกบ้างฤๅ สุยสิดจึ่งว่าซึ่งธุระของนายข้าพเจ้านั้น ด้วยเมืองเกียกับเมืองจีนนั้น แต่ก่อนก็ได้ไปทำสัตย์กันไว้ เจ้าเมืองเกียทั้งความสัตย์เสีย ยกทัพมาย่ำยีปลายแดนเมืองจีน เจ้าเมืองจีนคิดจะยกไปต่อแทนบ้าง แต่คิดเกรงท่านอยู่จึ่งให้ข้าพเจ้ามายืมทางจะไปตีเมืองเกีย ถ้าตีได้แล้วสิ่งของอันใดในเมืองเกียจะให้กับท่านทั้งสิ้น แล้วจีนเฮียนกังนายข้าพเจ้าขอเป็นไมตรีกับท่านต่อไปชั่วลูกแลหลาน

งูกังได้ฟังดังนั้นมีความยินดี ยอมให้ทางตามคำสุยสิด ขณะนั้นจงจีก็ขุนนางเข้ามาห้ามงูกังว่า ท่านจะให้จีนเฮียนกังยืมทาง ด้วยเมืองเกียกับเมืองเราเหมือนหนึ่งริมผีปากกับฟัน ถ้าเมืองเกียเป็นอันตรายแล้วไภยก็จะมาถึงเมืองเรา อันเมืองจีนนั้นแต่เข้าเป็นเช่เดียวกันยังไปตีเอาได้เป็นหลายเมือง ซึ่งไม่อาจมาทำกับเรานั้นเพราะเหนว่า เมืองเกียกับเมืองหงอซอบกันคิดเกรงใจอยู่ ถ้าเมืองเกียเสียวันนี้ พรุ่งนี้ทัพก็จะมาถึง

เมืองเรา งูกังจึ่งตอบว่า จีนเฮียนกังเอาของรักมาให้เรานั้น ก็หมายจะเปนไมตรีกับเรา ทำไมจะไม่รักแผ่นดินเมืองเกียฉิงเสียเมืองเกีย ก็จะได้เปนไมตรีกับ เมืองจีน ดีกว่า เมืองเกียงสักสิบส่วน จงจีก็พึงงูกังว่ากล่าวนั้นต้อติงอยู่ จะห้ามอีกกลัวงูกังจะโกรธ เป็กลีเหจึ่งเข้าไปชักเอาชายเสื้อจงจีกี ๆ ก็ถอยหลังออกมาข้างนอกจึ่งว่า ท่านไม่ช่วยเราสักคำหนึ่ง กลับมาชักชายเสื้ออีกเล่า เป็กลีเหจึ่งว่ากับจงจีกีว่า อันจะเอาความคิดของท่านซึ่งเหนกาลไปข้างน่า มาพูดกับคนโฉดหาปัญญามิได้นั้น ดังเอาแก้วไปทิ้งไว้กลางทางก็เหมือนกัน เมื่อครั้งพระเจ้าเคียดอ๋องฆ่ากวนเลงหองเสีย ครั้งพระเจ้าคิวอ๋องฆ่าบี๋กันเสีย ด้วยขืนเพดทูลทัดทาน ถ้าท่านขืนห้ามงูกังไปอีกก็เหนจะเปนอันตราย เช่นกวนเลงหองกับบี๋กัน จงจีกีจึ่งว่าซึ่งถ้อยคำของท่านว่านั้นควรนัก อันเมืองหงอนี้เราเหนจะฉิบหายเสียแท้ เพราะงูกังเปนมั่นคง ซึ่งเราจะอยู่ทำราชการกับงูกังภายน่าไปก็จะได้ความลำบากหาต้องการไม่ เราคิดจะไปหาที่พึ่งอื่น ตัวท่านจะเหนประการใด เป็กลีเหจึ่งตอบว่า ท่านคิดนั้นควรอยู่ เมื่อท่านไปหาที่พึ่งอื่นได้แล้ว ข้าพเจ้าจึ่งจะตามไปต่อภายหลัง จงจีกีพูดกับเป็กลีเหแล้วกลับมาบ้าน จึ่งให้บุตรภรรยาสมัครพรรคพวกเก็บเอาสิ่งของภาชนหนีไปจากเมืองหงอ งูกังรู้ว่าจงจีกีภาบุตรภรรยาหนีออกจากเมืองก็มิได้ให้ไปติดตาม

ฝ่ายสุยสิดกลับมาถึงจีนเฮียนกังแจ้งความว่า ข้าพเจ้าเอาแก้วกับม้าไปให้เจ้าเมืองหงอ ๆ ดีใจนักยอมให้ยืมหนทาง

แล้ว จีนเฮียนกุ๋งได้ฟังดังนั้น จึ่งปฤกษากับลีเค็กว่า ซึ่งเจ้าเมืองหงอให้ยืมทางไปเมืองเกียท่านจะเห็นประการใด ลีเค็กจึ่งว่าอันเมืองเกียนั้นตั้งอยู่ที่เสียงเอียง ทางจะเข้าออกนั้นอยู่ข้างแฮเอียงต่อแดนเมืองหงอ ถ้าตีด่านแฮเอียงแตกแล้วก็เหมือนได้เมืองเกีย จีนเฮียนกุ๋งได้ฟังมีความยินดีนัก จึ่งตั้งลีเค็กเป็นแม่ทัพ สุยสิดเป็นปลัดทัพ คุมทหารห้าหมื่นเกวียนสองร้อยเล่ม ครั้นถึงวันฤกษ์ดีลีเค็กสุยสิดก็ยกทหารมาถึงเมืองหงอ สุยสิดก็เข้าไปแจ้งความกับงุกุ๋งว่า ทัพเมืองจีนยกมาถึงแล้ว งุกุ๋งจึ่งว่าซึ่งจีนเฮียนกุ๋งเอาแก้วกับม้ามาให้เราได้รับไว้นั้นหามีอันใดจะตอบแทนไม่ เราจะจัดทหารยกไปช่วยกองหนึ่ง สุยสิดจึ่งว่าซึ่งท่านคิดถึงไมตรีนายข้าพเจ้านั้นชอบใจแล้ว ถ้าท่านช่วยเปิดด่านแฮเอียงให้ก็ดีกว่าท่านให้กองทัพไปช่วยอีก งุกุ๋งจึ่งตอบว่าที่บริเวณแฮเอียงนี้ เค็กกุ๋งเจ้าเมืองเกียจัดทหารมาอยู่รักษา อันเราจะเปิดด่านให้นั้นไม่ได้ สุยสิดจึ่งว่าถ้าท่านเมตตาจะช่วยเปิดให้แล้วยากอะไรมี ด้วยเมืองเกียงหยงกับเมืองเกียทำศึกติดพันธ์กันอยู่ที่ทรงเฉียนแดนต่อแดน ขอให้ท่านไปว่ากับชาวด่านว่า ท่านจะให้กองทัพไปช่วยเมืองเกีย เหนชาวด่านก็จะหาขัดท่านไม่ ถ้าเปิดด่านตำบลนี้ได้แล้ว เกวียนรบหุ้มเหล็กของข้าพเจ้าร้อยหนึ่งนั้นจะยกให้แก่ท่าน งุกุ๋งได้ฟังสุยสิดว่าดังนั้นมีความยินดีนัก ก็รีบไปถึงด่านแฮเอียง

จุนจีเกียวนายด่านนั้นเดิมเป็นขุนนางอยู่เมืองเกีย เหน เค็กกุ๋งไปด้วยสัตรีละราชการเมืองเสีย จุนจีเกียวเข้าไป

ว่ากล่าวเตือนสติเด็กกังไทรธ จึงให้จุนจีเกียวไปรักษาด่านแฮเอียง จุนจีเกียวรู้ว่างูกังมาก็ออกไปคำนับ งูกังจึงว่าเราจะยกทัพไปช่วยเมืองเกียงบกับเจ้าเมืองเกียงหยง จุนจีเกียวก็เปิดด่านให้ เมื่องูกังมาว่ากับจุนจีเกียวนั้น ลีเด็กจัดทหารที่มีฝีมือซ่อนไว้ในเกวียน ครั้นเหนงูกังเปิดด่านแฮเอียงแล้ว ก็รีบขับเกวียนเข้าไปในด่าน ทหารลีเด็กออกมาฆ่าฟันชาวด่านล้มตายเป็นอันมาก จุนจีเกียวเหนดังนั้นก็รู้ว่ากลลุบายเมืองจีน ครั้นจะสู้รบเล่าทั้งทหารทั้งไม่ทันรู้ตัวล้มตายแตกตื่นไปสิ้น ครั้นจะหนีกลับไปเมืองเกียก็กลัวเด็กกังจะเอาโทษ จึงเข้าอยู่กับลีเด็ก ๆ ก็ให้จุนจีเกียวนำทางไปตีเสียงเอียง

ฝ่ายเด็กกัง เมื่อไป ตั้งประชิดอยู่ณกองทัพเจ้าเมืองเกียงหยงตำบลทรงเสียน ครั้นรู้ว่ากองทัพเมืองจีนยกมาตีด่านแฮเอียงได้ ก็ตกใจยกทหารออกจากค่ายรีบเข้ามารักษาเมืองทัพเมืองเกียงหยงเหนได้ทีเข้าไล่ฆ่าฟันทหารเมืองเกีย แตกระส่ำระสายล้มตายเป็นอันมาก เหลือเกวียนกลับมาเมืองได้ประมาณสามสิบเล่ม ก็บีบประตูเมืองให้ทหารขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทิล แล้วคิดจะจัดแจงทหารเพิ่มเติมขึ้นไปสู้รบ ก็เหนว่าฆ่าศึกมีกำลังนัก ด้วยทัพเมืองจีนกับเมืองเกียงหยงเป็นสองแรงจะเอาชัยชนะมิได้ก็ให้รักษาเมืองมั่นไว้

ฝ่ายลีเด็ก ตั้งล้อมเมือง อยู่แต่เดือนแปด จนถึงเดือนสิบสอง ชาวเมืองทั้งปวงสิ้นสเบียงอาหารได้ความอดหยาก หนีมาหากองทัพเมืองจีนเป็นอันมาก ลีเด็กจึงให้จุนจีเกียวเขียนหนังสือผูกลูกเกาทัณฑ์ยิงเข้าไปในเมืองเป็นใจความว่า ให้

เด็กกังเจ้าเมืองเกียออกมาสามิภักดิ์กับเราโดยดี เด็กกังแจ้งความดังนั้นจึงคิดว่า ตัวเรานี้เป็นข้าราชการผู้ใหญ่อยู่ในเมืองหลวง ซึ่งจะมาสามิภักดิ์กับหัวเมืองมีความอัปยศนัก ครั้นจะรักษามั่นอยู่ในเมืองเล่า สเบียงก็สิ้นลงทุกวันราษฎรอดหยากระส่ำระสายนัก จำจะละเมืองเสียคิดหนีเอาชีวิตรรอด ครั้นเพลากลางคืนก็ภาบุตรภรรยาพรรคพวกหนีไปเมืองหลวง

ลีเด็กรู้ว่าเด็กกังเจ้าเมืองเกียหนีแล้วก็มิได้ตาม ยกเข้าไปในเมือง อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็จุดธูปเทียนขึ้นรับทุกหน้าบ้านแล้ว ต่างคนต่างเข้าคำนับ ลีเด็ก ๆ ครั้นเข้ามาตั้งอยู่ในเมืองแล้ว ก็กำชับนายทัพนายกองและทหารทั้งปวง มิให้ทำอันตรายแก่ราษฎรชาวบ้านชาวเมือง ถ้าผู้ใดมิฟังจะเอาโทษถึงสิ้นชีวิตร ลีเด็กเกลี้ยกล่อมราษฎรชาวเมืองเป็นปรกติแล้ว จึ่งให้เอาทรัพย์สิ่งของทองเงินบันดามีในคลังมาแบ่งออกเป็นสิบส่วน ให้ไปกับเจ้าเมืองหงอสามส่วน นางระบำซึ่งจีนเฮียนกังให้มากับเจ้าเมืองเกียแต่ก่อนนั้น ก็ให้เอาไปให้กับเจ้าเมืองหงอด้วย งูกังครั้นได้เงินทองและนางระบำมีความยินดีนัก

ลีเด็กจึ่งมี หนังสือ ลับไป ถึง จีนเฮียนกัง เป็นใจความ ว่า ข้าพเจ้าตีได้เมืองเกียแล้ว การทั้งปวงซึ่งคิดไว้นั้นก็จัดแจงเสรจแล้ว ขอให้ท่านรีบยกทัพมาเถิด ครั้นทำหนังสือแล้วให้ทหารคนสนิทรีบถือไปเมืองจีน ลีเด็กก็จัดทหารที่มีอัชฌาไสยให้อยู่รักษาเมืองเกีย ลีเด็กก็รีบยกทหารมาตั้งค่ายอยู่ริมถ้ำแพงเมืองหงอคอยกองทัพจีนเฮียนกัง แล้วให้ทหารไปบอก

งูกังว่า ข้าพเจ้าป่วยอยู่เมื่อข้าพเจ้าคลายแล้วจึ่งจะยกไปเมืองงูกังให้เอาช้ามาให้แก่ลีเค็กแล้วไปเยี่ยมเยียนอยู่เนือง ๆ

ฝ่ายจีนเฮียนกังรู้หนังสือแล้ว ก็จัดแจงกองทัพยกมาถึงแดนเมืองหงอ จึ่งให้ทหารรีบอ้อมทางไปบอกกับลีเค็ก ขณะนั้นงูกังรู้ว่าเจ้าเมืองจีนยกทัพมา จึ่งให้ทหารออกไปสืบดูกลับมาแจ้งความว่า จีนเฮียนกังเหนทัพลีเค็กช้าไปกลัวจะเสียทีกับเค็กกังจึ่งยกทหารมาช่วยลีเค็ก เจ้าเมืองหงอจึ่งว่า จีนเฮียนกังยกมาก็ดีแล้ว จะได้พบสนทนาเปนไมตรีกันกับเราว่าแล้วก็จัดทหารรีบออกไปรับ จีนเฮียนกังครั้นเหนเจ้าเมืองหงอออกมารับโดยสุจริตก็มีความยินดี ต่างคนต่างคำนับกันตามธรรมเนียม งูกังจึ่งแจ้งความซึ่งลีเค็กยกไปรบมีไชยแก่เค็กกังได้เมืองเกีย จนกลับมาป่วยอยู่ให้จีนเฮียนกังฟัง แล้วว่าท่านให้เอาแก้วกับม้า อันเปนของวิเสศมาให้นั้นขอบใจท่านนัก จีนเฮียนกังจึ่งว่าอันแก้วกับม้าเปนของวิเสศ แต่เปนของนอกกาย อันไมตรีของท่านซึ่งให้ยืมทางแล้วเบิดด่านเฮเอียงให้นั้นเหมือนท่านช่วยบำรุงเกียรติยศให้ หัวเมืองทั้งปวงยำเกรง ควรจะขอบคุณท่านยิ่งนัก จีนเฮียนกังกับงูกังสนทนากันจนเพลาเอยนู จีนเฮียนกังจึ่งว่าการทั้งปวงก็สำเรจแล้ว คิดว่าเพลาพรุ่งนี้จะใคร่ชวนท่านไปไล่เนื้อเล่นฒเขากีสาน เจ้าเมืองหงอได้ฟังดังนั้นคิดจะใคร่อวดฝีมือทหาร ก็รับคำจีนเฮียนกังแล้วกลับเข้ามาเมือง ให้จัดแจงแต่งเกวียนรบเลือกเอาทหารที่มีฝีมือ ม้าที่มีฝีเท้าเตรียมพร้อมไว้แต่เพลาค่ำ ครั้นรุ่งเช้าขึ้นก็ยกทหารออกจากเมืองไปกับจีนเฮียนกัง ถึง

ตำบลเขาก็สานไล่เนื้ออยู่แต่เพลาเช้าจนบ่าย

ขณะนั้นทหารมาบอกงูกุ่งว่าเกิดไฟไหม้ขึ้นในเมือง จีนเฮียนกุ่งได้ยินดังนั้นจึงว่า ไฟอาฆาประชาราษฎรทั้งหลายทำให้ติดบ้านเมืองขึ้นสักหน่อยก็จะดับไปเอง แล้วจีนเฮียนกุ่งขวนงูกุ่งว่า เราไปล้อมเนื้อเข้าอีกเถิด ภอเป็กลีเหะเข้ามากระซิบบอกงูกุ่งว่า บัดนี้ในเมืองเรานี้เกิดวุ่นวายขึ้นท่านอย่าช้าเลย งูกุ่งก็ลาจีนเฮียนกุ่งกลับมา ครั้นถึงกลางทางเห็นทหารและราษฎรชาวเมืองวิ่งแข่งกันออกมาบอกว่า ทหารเมืองจีนเข้ามาตีเมืองแล้ว

งูกุ่งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ เร่งขับเกวียนมาถึงริมกำแพงเห็นทหารเมืองจีนขึ้นอยู่บนเชิงเทินเป็นอันมาก และเห็นทหารผู้หนึ่งยืนพิงลูกกรงอยู่ร้องลงมาว่า แต่ก่อนเรายิมทางท่านไปตีเมืองเกียกก็ขอบคุณท่านอยู่แล้ว บัดนี้เราจะยึดเมืองท่านอีก งูกุ่งได้ฟังดังนั้นมีความแค้นใจนัก ขับทหารให้ทลายประตูเมืองเข้าไป ลีเคียอยู่บนเชิงเทินก็จุดประทัดสัญญาขึ้น ทหารก็ยิงเกาทัณฑ์ลงมาดังห่าฝน งูกุ่งเห็นทหารถูกเกาทัณฑ์เจ็บป่วยเป็นอันมากก็ถอยทัพหนีออกไปแล้ว ก็ให้ม้าใช้ไปเร่งทหารกองหลังขึ้นมาโดยเร็ว ม้าใช้ก็กลับมาแจ้งความว่าทหารจีนเฮียนกุ่งสกัดทัพเราไว้ เก็บเอาเกวียนและม้าฆ่าฟันทหารล้มตายเป็นอันมาก ที่เหลืออยู่นั้นก็เข้าสามัคคีกับจีนเฮียนกุ่งทั้งสิ้น

งูกุ่งได้ฟังดังนั้นตกใจนัก คิดจะใคร่หักเอาเมืองทหารก็น้อยตัว ทัพจีนเฮียนกุ่งก็ยกกระหนาบเข้ามา จะสู้ก็มิได้จะ

หนีก็มิพ้น งูกังสิ้นสติทอดใจใหญ่แล้วว่า เพราะไม่ฟังจงจีกีห้ามจึงได้เกิดเหตุทั้งนี้ ภอแลเหนเป็กลีเหยินเคียงข้างม้าอยู่ งูกังจึงว่าเหตุใดตัวท่านจึงไม่ทัดทานเรา เป็กลีเหจึงว่าแต่จงจีกีมีสติปัญญามากห้ามท่าน ๆ ก็มิฟัง ข้าพเจ้าจะทัดทานนั้นคิดกลัวท่านอยู่ ซึ่งมิได้เตือนสติท่านนั้นโทษมีแก่ข้าพเจ้า ๆ จึงอุส่าห์ติดตามท่านมาจนบัดนี้ เมื่องูกังพูดกับเป็กลีเหดังนั้น ภอแลเหนจงจีกีขับเกวียนเข้ามางูกังคิดอายใจนัก จงจีกีจึงร้องว่า ท่านหลงเชื่อเขาจนเสียเมืองเกียแล้ว บัดนี้มาเสียเมืองหงออีก ซึ่งท่านจะหนีไปเมืองอื่นนั้นอย่าคิดเลย เข้าสามิภักดิ์กับเจ้าเมืองจีนเถิด เหนว่าจีนเฮียนกังจะมิใจเอนดูไม่ทำอันตรายท่าน ว่าขาดคำลงภอจีนเฮียนกังมาถึง เจ้าเมืองหงอกลงจากเกวียนเข้าไปคำนับ จีนเฮียนกังหัวเราะแล้วว่า เราหาทำอันตรายไม่อย่าวิตกเลย ว่าแล้วก็เอางูกังใส่ท้ายเกวียนกลับเข้าค่าย

ฝ่ายบลีเด็กครั้นเข้าในเมืองได้แล้ว จัดทหารไปตั้งรักษาประตูรังทั้งปวง มิให้ผู้ใดกระทำย่ำยีเก็บเอาทรัพย์สิ่งของไปได้ แล้วบลีเด็กให้ประกาศแก่ราษฎรชาวเมืองทั้งปวงว่า เรามิได้ทำอันตรายจงตั้งอยู่ตามภูมลำเนาของตัวเถิด ฝ่ายจีนเฮียนกังครั้นเพลาเช้าก็ยกงูกังเข้าไปในเมือง ภอเหนสุยสิดเดินมาเมื่อข้างถือแก้วมือซ้ายจูงม้า แล้วสุยสิดว่ากับจีนเฮียนกังเปนทีสัพยอกว่า อุบายของข้าพเจ้าสำเรจแล้ว จะขอเอาแก้วคืนเข้าไว้ในคลัง ม้าคืนเข้าไว้ตามเดิม จีนเฮียนกังได้ยินสุยสิดว่ามีความยินดีนัก จึ่งตอบว่าเรารู้อยู่แต่เดิมว่า การ

ทั้งปวงจะสำเร็จก็เพราะสติปัญญาท่าน แล้วจีนเฮียนกังจัดแจงอนาประชาราษฎรให้อยู่เอยนเปนสุข จึ่งสั่งทหารให้เลิกทัพกลับไปเมือง ภาเอางูกังเจ้าเมืองหงอไปด้วย ครั้นมาถึงเมืองจีน สุยสิดเข้าไปคำนับจีนเฮียนกังแล้วว่า ขอให้ท่านปล่อยงูกังกลับคืนไปบ้านเมืองเถิด จีนเฮียนกังจึ่งว่าเหนงูกังจะมีใจเขบแค้นพยาบาทเราอยู่ ครั้นจะปล่อยเสียเล่าภายน่าก็จะเปนเสี้ยนหนามกับเมืองเรา คิดจะฆ่างูกัง สุยสิดจึ่งว่าการของเราข้างน่ายังมากอยู่ งูกังเปนคนโฉดหาปัญญามิได้ มีแต่โลภเปนสันดานจะทำอะไรกับเราได้ ท่านจงเลี้ยงไว้ให้กลับไปรักษาเมืองตามเดิมเถิด ที่เราได้ว่ากับเขานั้นอย่าให้เสียความสัจเลย จีนเฮียนกังเหนชอบด้วย จึ่งเอาแก้วอันอื่นเปลี่ยนให้ บ้านั้นก็เปลี่ยนให้ด้วย ให้กลับไปรักษาเมืองหงอขึ้นกับเมืองจีน

จุนจีเกียวที่สามิภักดิ์กับลีเค็กนั้น ครั้นมาถึงเมืองจีน จีนเฮียนกังรู้ว่าเปนคนมีปัญญาก็ตั้งให้เปนไตหู จุนจีเกียวจึ่งบอกจีนเฮียนกังว่า งูกังมีขุนนางคนหนึ่งชื่อเป๊กลีเหสติปัญญาเฉลียวฉลาดกอจะใช้ราชการได้ บัดนี้ตกมาอยู่เมืองจีน จีนเฮียนกังจึ่งให้จุนจีเกียวไปถามเป๊กลีเหว่า ถ้าขอมทำราชการเราจะเลี้ยง เป๊กลีเหจึ่งตอบจุนจีเกียวว่า เมืองจีนกับเมืองหงอเปนอริกันอยู่ ซึ่งเราจะทำราชการด้วยนั้นไม่ได้ จุนจีเกียวกลับมาบอกจีนเฮียนกัง ๆ มิได้ว่าประการใด

ฝ่ายกังจุนซึ่งเปนจินบุนกังครองเมืองจิ๋นได้หกปี ยังหามีฮูหยินไม่ จึ่งใช้ให้กังจูจีมาขอลูกสาวจีนเฮียนกัง ชื่อนาง

เป็กกีเป็นน้องชินเชง กุ่งจูมาถึงเมืองจีนก็เข้าไปคำนับจีนเฮียนกุ่ง แล้วแจ้งความซึ่งกุ่งจูบุนใช้มานั้นทุกประการ จีนเฮียนกุ่งจึ่งตอบว่า ซึ่งท่านว่ากล่าวทั้งนี้เป็นการมงคลก็ชอบด้วยประเพณีอยู่ แต่เราขอดปฤกษาขุนนางทั้งปวงก่อน แล้วว่าให้กุ่งจูจี้ไปอยู่ฌติกรับแขก จีนเฮียนกุ่งจึ่งให้กวยกิวซึ่งเป็นหมอดูเสี่ยงทายว่าจะดีฤาร้าย * กวยกิวจึ่งเอาอีแปะใส่ในรูปเต่าสั่นดูแล้วทายตามตำราว่า เมืองจีนนั้นเปรียบเหมือนต้นสนอันใหญ่ ๑ กิ่งก้านสาขาอาจบังแสงพระอาทิตย์ได้เมื่อเพลาตวันเที่ยง ถ้าท่านได้ไว้เป็นเขยแล้ว เมืองเราก็จะมีศักดิ์เหมือนได้บังเงาสนอันใหญ่ ประการหนึ่งข้าพเจ้าพิเคราะห์เหนว่า เจ้าเมืองจิ๋นนั้นพระเจ้าจิวเลียงอ๋องตั้งให้เป็นเจ้า ทั้งทแกล้วทหารก็มีเป็นอันมาก นานไปเหนจะได้เป็นใหญ่ เมื่อเมืองจิ๋นกับเมืองเราปรองดองกันเข้าแล้ว หัวเมืองทั้งปวงก็จะยำเกรงท่าน จีนเฮียนกุ่งเหนชอบด้วย ก็ยอมให้นางเป็กกีกับกุ่งจูบุน จึ่งหากุ่งจูจี้เข้ามาว่า ท่านกลับไปบอกนายท่านให้จัดแจงมารับตามธรรมเนียมเถิด กุ่งจูจี้ก็คำนับลาจีนเฮียนกุ่งกลับไป

ครั้นออกมาพ้นเมืองถึงกลางทาง เหนชาวนาผู้หนึ่งหน้าแดงมีหนวดเคราขาว ถือจอบพันดินมือละเล่ม ผิดกว่าชาวนาทั้งปวง แลมีกำลังมากพันทีหนึ่งภุกลงประมาณสองสอก กุ่งจูจี้เหนปลาดจึ่งให้คนใช้ไปยืมจอบนั้นมาดู คนที่ไปยืมนั้นยกจอบเล่มหนึ่งไม่ไหว กุ่งจูจี้เหนดังนั้นก็เดินเข้าไปใกล้แล้วถามว่า ท่านนี้ชื่อไรแซ่อันใด กงชุนก็จึ่งบอกว่า

ข้าพเจ้าชื่อกงซุนกี ข้าพเจ้าเป็นคนจนไม่มีบุตรภรรยา ซึ่งมาขุดดินฟันดินหาเลี้ยงชีวิตรนี้ด้วยมีความขัดสนนัก ซึ่งท่านมาถามชื่อแลแซ่นั้นจะประสงค์อันใด กังจูจีจึงว่าระดูลักขณะท่านเหนจะมีวาศนา หาควรที่จะมาถากไร่ไถนาไม่ คิดว่าจะชวนท่านไปอยู่เมืองกับเรา ๆ จะช่วยทำนุบำรุงท่านตามวาศนา กงซุนกีจึงว่าถ้าท่านเอนดูข้าพเจ้าดังนั้นพระคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าก็จะยอมไปทำราชการกับท่าน กังจูจีให้กงซุนกีขึ้นเกวียนไปเมืองจิ๋น ครั้นถึงภากงซุนกีเข้าไปคำนับกังจูบุนเจ้าเมืองจิ๋น

กังจูจีแจ้งความกับกังจูบุนว่า จินเฮียนกังนั้นรู้ว่าท่านให้ขอลูกสาวก็มีความยินดียอมให้ สั่งให้ท่านดูวันฤกษ์ดีแล้วแต่งเครื่องบรรณาการไปรับตามธรรมเนียม เมื่อข้าพเจ้ามากลางทางพบกงซุนกีคนนี้ทำนาอยู่ แล้วเล่าความซึ่งได้เหนนั้นให้ฟังทุกประการ กังจูบุนพิเคราะห์ดูลักขณะกงซุนกีเหนรูปร่างใหญ่โตหน้าตาคมสัน สมควรที่จะเป็นนายทหารได้ จึงตั้งให้กงซุนกีเป็นที่ต่งไตฮูขุนนางนายทหาร แล้วจัดแจงเครื่องบรรณาการให้กังจูจีกลับไปเมืองจินรับนางเป๋กกี กังจูจีก็เอาเครื่องบรรณาการเข้าไปให้แก่จินเฮียนกังๆ จึงให้แต่งรถสำหรับบุตรีจะขี่ไป แล้วจัดหญิงคนใช้ให้เป็นอันมาก แล้วจินเฮียนกังจึงปฤกษาขุนนางทั้งปวง จะให้ขุนนางผู้ใดไปกับบุตรีเรา จูจีเกียวจึงว่า เป๋กลีเหทายอมทำราชการในเมืองจินไม่ ขอให้ไปกับบุตรีท่านเถิด เกลือกวาศนาเป๋กลีเหจะชอบทำราชการในเมืองจิ๋นก็จะได้เป็นเพื่อนเป๋กกีบุตรีท่าน จินเฮียน

กังเหนด้วย จึ่งให้เป๊กลีเหไปกับกังจูจี ๆ ก็ภานางเป๊กก๊ออก จากเมืองจิ๋น เป๊กลีเหเป็นผู้ถ้ำกับไปด้วย แลเป๊กลีเหจึ่งคิดแต่ในใจว่าตัวเรานี้เป็นคนบุญน้อย เสียแรงมีสติปัญญาเสียเปล่า หาพบเจ้านายที่เป็นสัจธรรมน้ำใจกว้างขวางโอบอ้อมอารีควรจะเป็นที่พึ่งได้ไม่ คนข้างนอกจึ่งมิได้ปรากฏความคิดของเรา จนอายุเราก็แก่แล้ว จะไปเมืองจิ๋นบัดนี้เล่าก็เหมือนไปเป็นทาษให้เขาใช้เรามีความอายนัก ครั้นมาถึงกลางทางเป๊กลีเหหนีไปเมืองฉ้อถามไครขอยู่บ้านอวนเสีย ชาวบ้านว่าเป๊กลีเหเป็นข่าศึกมาสอดแนมก็มัดเอาตัวไป เป๊กลีเหจึ่งว่าเราเป็นชาวเมืองหงอเพราะเราเสียเมืองจึ่งหนีทุกข์มา ชาวบ้านจึ่งแก้มัดออกเสียแล้วใช้ให้เป๊กลีเหเลี้ยงโค ครั้นโคอ้วนพีขึ้น ชาวบ้านสรรเสริญว่าเป๊กลีเหเลี้ยงโคดี รู้ถึงฉ้อเชียงอ๋อง ๆ ให้หาเป๊กลีเหเข้าไปถามวิชาเลี้ยงโค เป๊กลีเหว่าให้กินเปนเวลาใช้มิให้เหลือแรง ใช่แต่โคคนก็เหมือนกัน ฉ้อเชียงอ๋องจึ่งว่าคำของท่านว่านั้นควรนัก แล้วว่าอันโคกับม้าก็เหนจะเหมือนกัน จึ่งให้คนรักษาม้าภาเป๊กลีเหไปเลี้ยงม้าอยู่ที่ลามไฮ

ฝ่ายกังจูบุนครั้นกังจูจีมาถึง มีความยินดีนักให้รับนางเป๊กกีเข้าไปจัดแจงที่ให้อยู่ตามตำแหน่งสูหยินแล้ว กังจูบุนเหนบาญชีคนซึ่งจีนเชียนกังให้มามีชื่อเป๊กลีเห ครั้นตรวจดูคนหาได้ตัวเป๊กลีเหไม่ จึ่งถามกังจูจี ๆ บอกว่าเป๊กลีเหนั้นเหนจะหนีไป กังจูบุนจึ่งถามกงซุนกีว่า ตัวท่านอยู่เมืองจิ๋นยังรู้ว่าเป๊กลีเหเปนคนกระไรอยู่ กงซุนกีจึ่งว่าข้าพเจ้ารู้จักอยู่

ว่า เป็กลีเหนั้นชาวเมืองหงอมีสติปัญญาฉลาดเฉลียวนัก แต่เป็นคนหาวาศนาไม่ เมื่ออายุเป็กลีเหได้สามสิบปีนั้น มีภรรยาคนหนึ่งชื่อเตาซีมีบุตรชายคนหนึ่ง เป็กลีเหเป็นคนจนหามีอันจะกินไม่ ครั้นจะไปทำมาหากินต่างเมือง อีกลัวบุตรภรรยาจะอดอยากเป็นคนไร้ญาติ หามีที่จะฝากฝังผู้ใดไม่ ภรรยานั้นจึงว่าได้ยินคำบูราณว่า เกิดมาเป็นชายย่อมมีมานะขวนขวายไปในทิศทั้งสี่ ถ้าเดชะบุญได้เป็นขุนนางมียศถาศักดิ์ก็มีบ้างไปค้าขายได้ทรัพย์สินบริบูรณ์มั่งคั่งก็มี ท่านจะมาเป็นห่วงอยู่ด้วยลูกกับเมียนั้นไม่ชอบ จงคิดอ่านไปหาเจ้านาย เข้าทำราชการแสวงยศถาศักดิ์เถิด อย่าทุกข์ถึงลูกเมียเลย เป็กลีเหได้ยินนางเตาซีว่าดังนั้นก็คิดมานะจึงว่า ถ้าดังนั้นเราจะไปหัวเมืองหาที่พึ่งเข้าทำราชการ เจ้าจงอยู่เลี้ยงบุตรชายของเราจงดี นางเตาซีไม่มีสิ่งใดจะให้เป็นสเบียงกลางทาง จึงทำไก่ขึ้นตัวหนึ่งเป็นกับเข้าให้เป็กลีเหไปกิน เมื่อเป็กลีเหจะลงจากเรือนไปนั้น นางเตาซีอุ้มลูกออกมาแล้วก็ร้องไห้ จึงสั่งว่าท่านได้ดีแล้วอย่าลืมข้าเสีย เป็กลีเหรับคำภรรยาแล้วตรงไปเมืองเจ๋ จะเข้าทำราชการกับเจ๋เซียงกงหามีผู้จะชักนำเข้าไปไม่ เป็กลีเหขัดสนนักไปอาไศรยขอทานกินอยู่บ้านเตียก แต่เป็กลีเหอยู่ณเมืองเจ๋ช้านานจนอายุได้สี่สิบปี เที่ยวขอทานมาถึงบ้านกวนชก ๆ เหนลักษณเป็กลีเหหาเป็นคนยากไม่ จึงเรียกเข้ามาถามชื่อถามแซ่แล้วให้กินอาหาร ครั้นอิ่มแล้วกวนชกชวนพูด แล้วถามเป็กลีเหด้วยเรื่องราวบูราณแลการแผ่นดิน เป็กลีเหแก้ไขข้อความให้พังมิได้ขัดข้องต้องตามขนบธรรมเนียม กวนชก

เหนว่าเป็กลีเหมีสติปัญญาจึ่งชวนเป็กลีเหไว้ด้วย แลสาบาลตัวเปนพี่น้องกัน กวนชกแก่กว่าบี่หนึ่ง เป็กลีเหเรียกว่าพี่อยู่ช่วยกวนชกทำมาหากินอยู่ในเมืองเจ๋

ครั้งนั้นกั๋งจูบอดีคิดกับเสือนชินฆ่าก๋งจูหยี ซึ่งเปนเจ๋เสียก๋งเจ้าเมืองเจ๋เสียตั้งตัวขึ้นเปนเจ้าเมือง จึ่งเขียนหนังสือไปบี่ตไว้เกลี้ยกล่อมคนมีสติปัญญา เป็กลีเหจะไปเข้าเกลี้ยกล่อม กวนชกจึ่งว่าก๋งเจ๋เสียก๋งตายแล้ว ก็ยังลูกชายใหญ่สองคนออกไปอยู่เมืองอื่น ซึ่งก๋งจูบดีได้ว่าราชการนั้นเหมือนลักเขาขึ้นเปนเจ้าเหนหาชีดไม่ ท่านจะเข้าทำราชการด้วยนั้นภายหลังจะได้ความลำบาก เป็กลีเหเชื่อคำกวนชก ก็มิได้ไปเข้าเกลี้ยกล่อม ภายหลังได้ยินว่าก๋งจูโตนเจ้าเมืองจิวนั้นรักโค ถ้าผู้ใดเลี้ยงโคดีจะให้บำเหน็จรางวันมาก เป็กลีเหก็ลากวนชกจะไปเมืองจิว กวนชกจึ่งว่าเจ้าจะไปเราก็ไม่ขัด แต่เปนลูกผู้ชายอย่าเบาความ ซึ่งจะหามุลนายนั้นจงตริกตรองให้ดีก่อนเราจะเสียตัวเข้าเปนบ่าว ภายหลังจะเหนว่าท่านผู้เปนนายนั้นหาปัญญาไม่ ทั้งน้ำใจก็ไม่กว้างขวาง จะคิดถอนตัวไปหาที่พึ่งอื่นจะมีผู้นินทาว่าเราไม่ตรง ครั้นจะรักษาคัญญูอยู่ไปด้วย ชิงที่อับจนเข้าแก้ตัวมิได้ ก็จะมีผู้ติเตียนว่าเปนคนโฉดหาปัญญาไม่ น้องจะไปครั้งนี้รักษาตัวให้จงหนัก เราจะจัดแจงบ้านช่องก่อนแล้วจะตามไปต่อภายหลัง เป็กลีเหก็ลากวนชกไปถึงเมืองจิว เข้าไปหาก๋งจูโตยแล้วบอกวิชาเลี้ยงโคให้ก๋งจูโตย ๆ จึ่งเลี้ยงเป็กลีเหไว้เปนคนสนิท

ฝ่ายกวนชกครั้นจัดแจงบ้านเรือนแล้ว ก็ตามเป็กลีเหไป

ณเมืองจิ๋วภากันเข้าไปหากังจูไตย ถวนชกดูท่วงทีฟังถ้อยคำซึ่งกังจูไตยพูดจาถวนชกถือนิ่งไว้แต่ในใจ ครั้นเมื่อภากันกลับออกมาจากกังจูไตย ถวนชกจึ่งว่ากับเป๊กลีเหว่า เราดูอัชฌาไสยกังจูไตยนั้น จะใคร่ทำการงานขวางคิดการสิ่งไรรักจะให้ใหญ่ไพ แต่สติบัญญาน้อยทั้งน้ำใจก็คับแคบ แล้วมักลบคนพาลไม่ช้าความวิบัติจะมาถึงเปนมั่นแท้ ซึ่งเราจะอยู่ด้วยนั้นเหนบ่วยการเปล่า เป๊กลีเหนั้นคิดถึงบุตรภรรยาด้วยจากเมืองหงอมาช้านาน ครั้นได้ยินถวนชกว่าดังนั้น จึ่งว่าข้าพเจ้าก็คิดอยู่จะใคร่กลับไปเมืองหงอ ถวนชกจึ่งว่าเพื่อนรักของเราคนหนึ่งชื่อกังจูจีได้เปนขุนนางเมืองหงอ แต่จากกันมานานแล้วเราคิดอยู่จะใคร่พบ ถ้าเจ้าจะไปเมืองหงอเราจะไปด้วย แล้วเป๊กลีเหกับถวนชกภากันไปถึงเมืองหงอ เป๊กลีเหรู้ว่าภรรยาอยากจนนักเที่ยวขัดเขไป เป๊กลีเหมีความวิตกทุกข์ร้อนถึงภรรยา ถวนชกจึ่งว่ากล่าวเอาใจเป๊กลีเห แล้วภาเป๊กลีเหไปหากังจูจีณบ้าน บอกความกังจูจีว่าเป๊กลีเหคนนี้มีสติบัญญามาก กังจูจีเข้าไปแจ้งแก่งูกัง ๆ ให้หาเป๊กลีเหเข้าไป งูกังถามด้วยการบ้านเมืองแลขนบธรรมเนียม เป๊กลีเหว่าให้ฟังทุกประการ งูกังเหนว่าเป๊กลีเหเปนคนมีสติบัญญา ก็ตั้งให้เปนขุนนางที่ตงไตหู เป๊กลีเหมีความยินดีรับที่ขุนนาง ครั้นกลับออกมาถึงบ้านถวนชกจึ่งว่ากับเป๊กลีเหว่า ซึ่งท่านยอมทำราชการกับงูกังนั้นยังกระไรอยู่ เราดูภูมฐานงูกังเล็กนัก ใจคอไม่กว้างขวางที่ไหนจะทำการใหญ่ได้ ทั้งสติบัญญาก็น้อยหาควรจะทำการด้วยไม่ เป๊กลีเหจึ่งว่าข้าพเจ้าเปนคนอนาถามาช้านาน

จนอายุได้สี่สิบเศษแล้ว อุปมาเหมือนปลาอยู่บนดอนเที่ยวเสือกมาพบที่วังน้ำอันน้อย ก็ถือเป็นสุขอยู่แล้ว ถวนชกจึงว่าน้องเราต้องเข้าทำราชการอยู่กับงูกั๋ง เพราะมีความขัดสนที่ตามเถิด แต่ตัวเราจะลากลับไป แม้นนานไปเมื่อน่าเจ้าคิดถึงจะไปหาเราก็ให้ไปเมืองของที่บ้านเชงสกฉน เราจะไปอยู่ที่ตำบลนั้น ว่าแล้วถวนชกก็ลาไป

ฝ่ายเป๊กลีเหอยู่ในเมืองหงอ ครั้นงูกั๋งเสียเมืองเป๊กลีเหก็สู้ติดตามมิได้ทิ้งงูกั๋งเสีย จนตกมาอยู่กับจีนเฮียนกั๋ง แล้วงูกั๋งได้กลับคืนมาเมืองหงอ เจ้าเมืองจีนรู้ว่าเป๊กลีเหมีสติปัญญาจึ่งเอาเป๊กลีเหไว้จะตั้งให้เป็นขุนนาง เป๊กลีเหบิดพลิ้วพลับไม่ ครั้นเมื่อจีนเฮียนกั๋งจะส่งบุตรีมา จึ่งให้เป๊กลีเหมาด้วย

เจ้าเมืองจีนแจ้งดังนั้นจึ่งว่าทำประการใดจะได้เป๊กลีเหมาไว้ใช้ กงชุนกีจึ่งว่าข้าพเจ้าได้ข่าวว่าเป๊กลีเหหนีมาอยู่เมืองฉ้อ จะแต่งคนไปสืบดูให้รู้แน่ แล้วกงชุนกีก็ออกมา สั่งคนใช้ให้ไปฉเมืองฉ้อ ครั้นคนใช้ไปสืบได้ความแล้ว กลับมาแจ้งกับกงชุนกีทุกประการ กงชุนกีจึ่งเข้าไปหากั๋งจุบุนบอกว่าเป๊กลีเหหนีไปอยู่ฉเมืองฉ้อ ฉ้อบุนอ๋องมิได้รู้ว่ามีสติปัญญาหานับถือไม่ ใช้ให้เป๊กลีเหเลี้ยงม้าอยู่ที่ลามใฮ

กั๋งจุบุนจึ่งว่าเราจะไปขอเป๊กลีเห กลัวว่าฉ้อบุนอ๋องจะมิให้ ถ้าจะเอาเงินเอาทองไปขอแลกเอาเป๊กลีเห เขาก็จะรู้ว่าเป๊กลีเหเป็นคนมีสติปัญญา ฉ้อบุนอ๋องก็จะเอาไว้ใช้ที่ไหนจะให้มา กงชุนกีจึ่งว่าข้าพเจ้าคิดว่าจะให้มีหนังสือไปถึงเจ้า

เมืองฉ้อว่า เป็กลีเหเป็นคนของเราหนีมา จะเอาตัวไปทำโทษอย่าให้ผู้อื่นดูเยี่ยงอย่าง กังจูบุนเจ้าเมืองจิ๋นเห็นชอบด้วย จึ่งแต่งหนังสือตามคำกงซุนถีกับ หนังแพะห้าผืนเป็นของกำนัล ให้ทหารนำไปให้เจ้าเมืองฉ้อ ๆ รู้หนังสือดังนั้นแล้วจึ่งคิดว่า เป็กลีเหเป็นแต่คนเลี้ยงโค เราจะขัดไว้ก็ไม่ต้องการจะเสียทางไมตรีไป จึ่งเอาตัวเป็กลีเหใส่กรงมอบให้แก่ผู้ถือหนังสือ

บันดาชาวบ้านที่รู้จักเป็กลีเหนั้น ภากันมาเยี่ยมด้วยมีความสงสารว่า เป็กลีเหไปเมืองจิ๋นกังจูบุนจะฆ่าเสีย เป็กลีเหหัวเราะด้วยเข้าใจว่า กังจูบุนให้มารับนั้น เพราะคิดจะเป็นใหญ่ จึ่งพูดกับชาวบ้านว่าท่านทั้งปวงอย่าทุกข์ร้อนเลย เราไปถึงเมืองจิ๋นก็จะได้ดีอีกว่าแล้วก็เข้าอยู่ในกรง ผู้ถือหนังสือก็ภาเป็กลีเหกลับมาเมือง กงซุนถีรู้ก็ออกไปรับนอกเมือง แล้วถอดเครื่องจำเป็กลีเหออกเสีย ภาเข้ามาหากังจูบุน ๆ เห็นเป็กลีเหเข้ามาก็มีความยินดี ออกไปต้อนรับต่างคำนับเชิญให้นั่งที่สมควร จึ่งถามว่าท่านมีอายุสักเท่าใด เป็กลีเหจึ่งบอกว่าอายุข้าพเจ้าได้เจ็ดสิบปี กังจูบุนได้ฟังก็ทอดใจใหญ่ว่าเสียดายเป็กลีเหเป็นคนสูงอายุอยู่แล้ว เป็กลีเหจึ่งว่าเมื่อครั้งพระเจ้าบู๊อ๋อง ได้เถียงจูเหยไปเป็นผู้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินนั้น อายุเถียงจูเหยถึงแปดสิบปีแล้ว ยังทำการสงครามมีไชยชนะแก่ข้าศึกได้ด้วยกำลังปัญญาและฝีมือ พระเจ้าบู๊อ๋องจึ่งได้เป็นกระษัตริย์สืบเชื้อพระวงษ์มา ข้าพเจ้าอายุเจ็ดสิบปีเท่านี้ จนอยู่แต่เพียงท่านจะใช้ให้ไปจับสัตว์ร้ายที่ในป่าและจับนกบนอากาศ แต่การอื่นทั้งปวงนั้นข้าพเจ้าก็จะรับกระทำได้

ฮังจูบุนได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า เราให้ไปเชิญท่านมาหวังจะขอสติบัญญาท่านช่วยทำนุบำรุงบ้านเมืองสืบไป ซึ่งเรารักษาเมืองจิ๋นอยู่นี้ใกล้กับเมืองเกียงหยง ต่างมิไว้ใจกันรักษาเขตรแดนอยู่ด้วยกัน ท่านผู้ใดจะสั่งสอนประการใดเราก็จะทำตาม เป็กลีเหจึ่งว่าข้าพเจ้าทำราชการอยู่ในงูกัง ซึ่งงูกังเสียเมืองกับฆ่าศึกนั้น ตัวข้าพเจ้าก็เปนมลทินอยู่ ถ้าท่านไม่ติเตียนข้อนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะช่วยทำนุบำรุงท่านไปตามสติบัญญา อันเมืองจิ๋นนี้ข้าพเจ้าเหนจะบริบูรณ์ไปภายน่า ด้วยในแว่นแคว้นเกียงหยงฝ่ายตวันตกนั้นมีบ้านเมืองเปนอันมาก ถ้าได้เมืองเกียงหยงมาขึ้นกับเมืองจิ๋นแล้ว หัวเมืองทั้งปวงก็จะยำเกรง ถึงบาตรว่าจะมีฆ่าศึกสัตรูมา ฝ่ายเราก็ทำฉนัดด้วยทางที่จะเข้าออกนั้นกันดารจำเภาะเดิร ถึงจะมามากก็ภอจะคิดสู้รบเอาไชยชะนะได้ ฮังจูบุนจึ่งว่าซึ่งเราได้ท่านมาไว้นั้น เหมือนกับเมืองเจ้ได้กวนตี่ไว้ก็เหมือนกัน ฮังจูบุนพูดกับเป็กลีเห ๆ จะว่าความสิ่งใดก็ชอบใจเหนด้วย จะตั้งให้เป็กลีเหเปนขุนนางที่เสียงเขง เป็กลีเหจึ่งว่าท่านเมตตาดังนี้คุณหาที่สุดมิได้ แต่ข้าพเจ้าเปนคนบัญญาน้อย เกลือกจะว่าไปมิตลอดก็จะเสียการของท่าน ฮังจูบุนได้ฟังดังนั้นจึ่งว่า เราทุกวันนี้ตั้งใจจะหาผู้มีสติบัญญาอยู่ช้านาน พึ่งได้มาพบท่านก็หมายใจว่า จะให้บำรุงบ้านเมืองจิ๋นสืบไป เหตุใดท่านกลับมาว่าดังนี้เล่า

เป็กลีเหจึ่งว่าข้าพเจ้าพูดกับท่าน จะได้เปนคำมารยาหามิได้ แต่ผู้ซึ่งมีสติบัญญานั้นมีอยู่ ชื่อกวนชกอยู่เมืองซองบ้านเขงถกฉุน ถ้าท่านไปรับตัวมาก็ภอว่ากล่าวราชการเมือง

ได้ กังจูบุนจึงว่าเรารู้แต่ว่าท่านมีสติปัญญา อันกวนซกนั้นเราไม่รู้จัก เป็กลีเหจึงว่าอย่าว่าแต่ท่านเลย ถึงเมืองเจ๋เมืองของก็หารู้จักกวนซกว่ามีสติปัญญาไม่ แต่ข้าพเจ้านั้นรู้อยู่ด้วยกวนซกกับข้าพเจ้าได้สาบาลเป็นพี่น้องกัน เมื่อข้าพเจ้าอยู่ณเมืองเจ๋นั้น จะเข้าทำราชการกับกังบุบอตี กวนซกห้ามไว้ข้าพเจ้าพ้นไภยมาครั้งหนึ่ง แล้วกวนซกกับข้าพเจ้าไปอยู่ณเมืองจิว จะเข้าทำราชการอยู่กับกังจูโตย กวนซกก็ห้ามไว้อีก ข้าพเจ้าก็พ้นไภยเป็นสองครั้ง แล้วภายันมาอยู่เมืองหงอ จะเข้าทำราชการกับจูกังกวนซกก็ห้ามอีก แต่ข้าพเจ้าจนนักเหนกับได้เบี้ยหวัดไม่ฟังกวนซกห้าม เข้าทำราชการกับจูกังจนทัพเมืองจีนมาตีเมืองหงอได้ ครั้งนั้นข้าพเจ้าก็เหมือนคนตาย จึงรู้ว่ากวนซกมีปัญญาคาดการสิ่งใดมิได้ผิด ขอท่านให้รับเอามาว่าราชการเมืองเถิด

กังจูบุนได้ยินเป็กลีเหสรรเสริญกวนซกดังนั้น คิดจะใคร่ได้กวนซกมาไว้ จึงว่ากับเป็กลีเหว่า เราจะให้ไปหาตัวเกลือกกวนซกจะมิมา เป็กลีเหจึงว่าถ้าท่านสงไสยอยู่ดังนั้น ข้าพเจ้าจะให้หนังสือไปถึงกวนซกฉบับหนึ่ง เป็กลีเหเขียนหนังสือส่งให้กับกังจูบุน ๆ จึงสั่งให้จัดเสื้อผ้าสิ่งของเงินทองกับหนังสือเป็กลีเหมอบให้กับกังจูจี จึงสั่งว่าท่านเอาหนังสือกับของทั้งนี้ไปให้กับกวนซกณเมืองของแล้ว เชิญตัวกวนซกมาหาเรา กังจูจีรับหนังสือแลสิ่งของแล้วก็ออกมาจัดเกวียนบันทุกของเล่มหนึ่ง ตัวชี่เล่มหนึ่งแล้วปลอมเป็นพ่อค้าออกจากเมืองจิ๋นไปถึงแดนเมืองของ กังจูจีนั่งไปบนเกวียนเพลา

กลางวันเหนชายคนหนึ่งไถนาอยู่ แดดร้อนก็วางไถเสียขึ้นนั่งอยู่บนคันนาใต้ร่มไม้ กังจูจีขับเกวียนไกลเข้ามาได้ยินชาวนาร้องเพลงบทหนึ่งว่า ประเพณีเกวียนจะข้ามเขาสูงนั้นยากนัก บทสองนั้นว่า หนทางอันใดไม่เคยเดินต้องหาคนนำเหมือนหนึ่งกลางคืนต้องหาแสงไฟ บทสามนั้นว่า ที่อันนี้น้ำสนิทถึงก็ดีมีผู้วิเศษมาอยู่แต่หามีผู้ใดรู้จักไม่ บทสี่นั้นว่า ตัวเราอุส่าห์ท้านาด้วยมือสองมือเท้าสองท้าวก็คงจะไม่ขัดสน บทห้านั้นว่า ทั้งสามฤดูเราก็บริบูรณ์มิได้อดหยาก บทหกนั้นว่า เราอยู่ที่นี่ก็ไม่ได้ดีได้ชั่วตามแต่เทวดาจะโปรฏ กังจูจีนั่งไปในเกวียนได้ยินชาวนาร้องเพลงดังนั้น จึงสั่งให้คนใช้หยุดเกวียนไว้แล้วว่า คำบูราณว่าบ้านเมืองอันใดมีผู้มีสติปัญญาอยู่แล้ว คนในบ้านนั้นมักฉลาด จะพูดจาก็เฉียบแหลม ซึ่งเรามาได้ยินชาวนาทำเพลงเปรียบความดังนี้สงไสยนัก กังจูจีลงจากเกวียนเดินเข้าไปถามชาวนาผู้นั้นว่า บ้านกวนซกอยู่แห่งใด ชาวนาจึงชี้มือบอกว่าตรงน่านาเราออกไปน่าบ้านนั้นมีกอไผ่ ข้างซ้ายมือมีแท่นศิลา ข้างขวามือมีลำธาร หลังบ้านมีภูเขา เรือนกวนซกนั้นอยู่กลาง

กังจูจีได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก เดินไปประมาณห้าร้อยก้าว ถึงบ้านมีกอไผ่ล้อมเป็นภูเขาและลำธาร สมคำชาวนาบอกก็เข้าใจว่าบ้านกวนซก กังจูจีพิเคราะห์ดูภูมบ้านก็ราบรื่นเป็นที่ร่มโหฐาน จึงคิดแต่ในใจว่ากวนซกนี้ เหนจะมีสติปัญญาจริงสมคำเป็กลีเหว่า แล้วกังจูจีให้คนใช้เข้าไปเคาะประตูบ้าน เด็กอยู่ในนั้นเปิดประตูออกมาถามว่าท่านมาแต่

ไหน กังจูจีว่าเรามาหากวนชก เด็กนั้นจึงบอกว่าชินเผสไม่อยู่ กังจูจีจึงถามว่าชินเผสไปไหน เด็กนั้นจึงบอกว่าชินเผสไปกับคนแก่สองคน ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านภากันไปเที่ยวเล่นหลังเขา สักหน่อยก็จะมา กังจูจีได้ฟังดังนั้นก็หยุดนั่งบนก้อนศิลาน่าบ้านคอยกวนชกอยู่ เด็กนั้นก็งับประตูไว้แล้วก็กลับเข้าไป

ขณะเมื่อกังจูจีนั่งอยู่นั้น เหนคนหนึ่งเดินมารูปร่างสูงใหญ่ค้วตกตากลมมีกำลังมาก ตภายเนื้อสองตัวเดินตรงมาจะเข้าบ้าน กังจูจีพิเคราะห์ดูลักษณะเหนมิใช่คนยาก ก็เดินออกไปรับผู้นั้น ๆ ก็วางเนื้อลงต่างคนต่างคำนับกัน กังจูจีจึงถามว่าท่านชื่อไรเปนแซ่อันใด ผู้นั้นก็บอกว่าข้าพเจ้าแซ่กวนชื่อเป๊กอิดเบ๊ย กังจูจีจึงว่าท่านกับกวนชกเปนอะไรกัน เป๊กอิดเบ๊ยจึงบอกว่ากวนชกนั้นเปนบิดาข้าพเจ้า กังจูจีจึงบอกว่าเพื่อนเก่าของบิดาท่าน ชื่อเป๊กลีเหเปนขุนนางอยู่ในเมืองจีน ฝากหนังสือเรามาให้กับบิดาท่าน เป๊กอิดเบ๊ยได้ฟังดังนั้นก็ภากังจูจีเข้าไปในเรือนจัดแจงที่ให้นั่งตามสมควร แล้วสั่งชงกู่ให้หามเนื้อเข้าไปในครัว แล้วเป๊กอิดเบ๊ยจึงว่ากับกังจูจีว่าเชิญท่านกินน้ำชาให้สบายใจบิดาข้าพเจ้าก็จะมา จึงสั่งเด็กให้ไปคอยอยู่ที่น่าบ้าน แล้วเป๊กอิดเบ๊ยกับกังจูจีนั้นก็นั่งกินน้ำชาอยู่ด้วยกัน

กังจูจีจึงถามเป๊กอิดเบ๊ยว่า เราดูลักษณท่านเปนคนมีกำลังแลผีมือเหตุใดจึงไม่คิดหาที่พึ่ง เข้าทำราชการให้ปรากฏชื่อเสียงไปภายน่า เป๊กอิดเบ๊ยจึงว่าซึ่งท่านเตือนสติทั้งนี้ควรอยู่แล้ว ธรรมดาเกิดมาเปนชายก็ย่อมหาความดีใส่ตัวด้วย

กันสิ้น เมื่อวาศนาหาไม่แล้วก็บ่วยการคิดเสียเปล่า กังจูจี ได้ฟังเป๊กอิดเบี่ยล่กล่าวดังนั้น จึ่งคิดแต่ในใจว่าบุตรกวนชก คนนี้พูดจาหลักแหลมนัก ซึ่งเราอุส่าห์มานี้หาเสียทีไม่ ภอเด็กเข้ามาบอกว่าจังมาแล้ว เดิรมากับคนแก่สองคน เป๊กอิดเบี่ยแจ้งดังนั้นก็ออกไปเล่าความให้บิดาฟังทุกประการ กวนชกรู้ดังนั้นจึ่งว่ากับคนแก่สองคนว่า เราเดิรมาแต่ไกลแลเหนเกวียนมาปลงอยู่สองเล่มก็นึกปลาดใจอยู่ เชิญขึ้นไปนั่งพูดเล่นบนเรือนก่อนเถิด กวนชกกับผู้เฒ่าสองคนก็ภากันเข้าไปในเรือน กวนชกก็จัดแจงให้นั่งที่สมควร

กวนชกจึ่งถามกังจูจีว่าเด็กบอกเราว่า เป๊กลีเหน้องเราฝากหนังสือมากับท่านขอให้เราดูสักน่อย กังจูจีก็ส่งหนังสือให้กวนชก ๆ รับเอามาฉีกผนึกออกอ่านดู เปนใจความว่า ข้าพเจ้าเป๊กลีเหผู้น้องคำนับมาถึงกวนชกผู้พี่ ด้วยเดิมท่านห้ามมิให้ข้าพเจ้าเข้าทำราชการกับจูกัง ข้าพเจ้ามิฟังคำท่านเจียนจะเอาชีวิตรไปทิ้งเสียที่เมืองหงอ จนต้องขัดเขไปตกยากอยู่ฒเมืองฉ้อ เปนเดชบุญกังจูบุนเจ้าเมืองจิ๋น ให้ไปล่อข้าพเจ้ามาจากเมืองฉ้อ จึ่งได้พ้นจากเลี้ยงโค บัดนี้เจ้าเมืองจิ๋นจะมอบให้ข้าพเจ้าว่าราชการเมือง ข้าพเจ้าคิดเจียมตัวว่าสติปัญญาหาเหมือนพี่ไม่ ขอเชิญพี่ไปทำราชการในเมืองจิ๋นกับข้าพเจ้า แลเจ้าเมืองจิ๋นมีน้ำใจรักจะใคร่ได้พี่ไปไว้ด้วยกันอุปมาเหมือนคนเดิรทางเมื่อเวลาเที่ยง ตอแห้งกระหายน้ำจึ่งให้ไตหุกังจูจีคุมสิ่งของมาคำนับท่าน ขอให้ท่านออกจากหุบเขาไปทำราชการด้วยกันเถิด ถ้าท่านมิไปข้าพเจ้าก็ไม่รับ

ตำกังจูบุนเจ้าเมืองจิ๋น คงจะตามมาอยู่ด้วยท่าน ควนชกแจ้งในหนังสือดังนั้นจึงว่ากับกังจูจีว่า ทำไมเป็กลีเหงึงเอาชื่อเราไปบอกกับกังจูบุน กังจูจีจึงเล่าความซึ่งเจ้าเมืองจิ๋นให้เป็กลีเหมากับบุตรี จนเจ้าเมืองจิ๋นใช้ปล่ายมาจากเมืองฉ้อ ให้ควนชกฟังทุกประการ แล้วว่าบัดนี้กังจูบุนจะตั้งเป็กลีเหเป็นที่เสียงเชง เป็กลีเหว่าสติปัญญาหาเหมือนท่านไม่ จึงให้มาเชิญท่านไปเมืองจิ๋น เป็กลีเหจึงจะรับที่ขุนนาง เจ้าเมืองจิ๋นจึงให้ข้าพเจ้าคุมเสื้อผ้าและสิ่งของทองเงินมาเป็นตำนับเชิญตัวท่าน แล้วกังจูจีจึงสั่งคนใช้ให้ขนของเข้ามาไว้ณเรือนควนชกที่ห้องกลาง

ผู้เฒ่าสองคนเห็นสิ่งของทั้งปวงจึงว่า เราเป็นคนแก่เกิดมาแต่เล็กจนถึงเพียงนี้แล้ว พึ่งได้เห็นของอย่างนี้ต่างคนต่างดู แล้วผู้เฒ่านั้นว่ากับกังจูจีว่า เราหารู้จักว่าท่านเป็นขุนนางมาอยู่ที่นี่ไม่ จึงมิได้คำนับยำเกรง ขอท่านอย่าถือความกับชาวบ้านนอกฉนี้เลย กังจูจีจึงว่าทำไมผู้เฒ่าจึงพูดดังนี้ ข้าพเจ้าเป็นเด็กจะคำนับท่านให้ช่วยข้าพเจ้าอีก ด้วยเจ้าของข้าพเจ้าคอยหาชินแส อุปมาเหมือนชาวนาหว่านกล้าลงไว้แล้วคอยหาฝน ขอท่านทั้งสองช่วยว่ากับชินแสสักคำหนึ่ง ถ้าชินแสไปถับข้าพเจ้าแล้วคุณท่านหาที่สุดมิได้

ผู้เฒ่าสองคนจึงว่ากับควนชกว่า เจ้าเมืองจิ๋นรักคนมีสติปัญญาถึงเพียงนี้ จึงให้ขุนนางมาเชิญท่าน ขอท่านอย่าให้เสียทีมาเลย ควนชกจึงว่ากับกังจูจีว่า ถ้าเจ้าเมืองจิ๋นตั้งใจรักผู้มีสติปัญญาจริง แต่เป็กลีเหคนเดียวก็จะทำนุบำรุงเจ้า

เมืองจิ้นได้ อันเรานี้แก่แล้วไม่ได้คิดจะทำราชการ สิ่งของทั้งปวงนั้นท่านจงเอาลับไปเถิด แต่ท่านได้เอนดูบอกเจ้าเมืองจิ้นว่าเราคำนับลาอยู่ในที่นี้ กงจูจึงว่าถ้าชิมแลไม่ไปแล้ว เป็กลีเหก็ไม่อยู่ทำราชการ ซึ่งเป็กลีเหมีสติปัญญานั้นก็จะสูญเสียเปล่า หาเป็นประโยชน์สิ่งใดไม่ กวนชกได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจใหญ่ แล้วคิดว่าเป็กลีเหนั้นเที่ยวหาที่พึ่ง จะเข้าทำราชการไม่สมคิด จึ่งได้ความลำบากระหกระเหินมัก บัดนี้มาได้นายที่มีน้ำใจโอบอ้อมอารีแล้ว ครั้นเราจะมิไปก็เหมือนห้ามวาสนาเป็กลีเหหาควรไม่ จึ่งว่ากับกงจูจีว่าซึ่งถ้อยคำของท่านว่านั้นควรนัก แล้วเป็กลีเหกับเราก็ได้สาบานเป็นพี่น้องกัน เราเหนกับเป็กลีเหจะยอมไปตามคำท่าน แต่ท่านได้เอนดูงดให้จัดแจงบ้านช่องสักสองเพลาจึ่งค่อยไป ภอชงกู่เอาเนื้อเข้าไปทำกับเข้าสุกแล้ว ยกเข้ามาให้กวนชก ๆ จึ่งสั่งเด็กให้อุ่นเหล้ามาเลี้ยงแขก แล้วเชิญกงจูจีกับผู้เฒ่าทั้งสองกินอยู่ด้วยกันจนพลบค่ำ กินแล้วกวนชกก็จัดแจงให้กงจูจีนอนอยู่ห้องกลาง ครั้นเพลาเช้ากงจูจีจึ่งว่ากับกวนชกว่า เป็กอิดเบี้ยบุตรท่านนั้นข้าพเจ้าดูลักษณเป็นคนมีสติปัญญาทั้งกำลังก็มาก ข้าพเจ้าจะเชิญไปทำราชการณเมืองจิ้นด้วย กวนชกก็ยอมให้ไป แล้วกวนชกจึ่งแบ่งเอาของซึ่งเจ้าเมืองจิ้นให้มานั้นยกให้คนแก่สองคน จึ่งสั่งว่าท่านทั้งสองเอาใจใส่บ้านช่องเราด้วย เราไปไม่ช้าจะกลับมา แล้วสั่งคนใช้ในเรือนให้จัดแจง ทำไร่นาตามเคย อย่าให้ขาดฤดูได้ กับเครื่องทำภินของเรา ถ้าสิ่งใดชำรุดอย่าทิ้งเสีย อุส่าห์

ซ่อมแปลงขึ้นไว้ ตัวเราก็กลับมาจะได้ทำมาหากินต่อไป กวนชกสั่งการทั้งปวงแล้ว ก็ขึ้นเกวียนไปกับกังจูจี๋คนละเล่ม เป๊กอิดเบี๊ยนั้นก็ขับเกวียนกวนชกไป ครั้นมาถึงแดนเมืองจิ๋น กังจูจี๋ก็รีบเข้าไปในเมืองก่อน แจ้งความแก่เจ้าเมืองจิ๋นว่า กวนชกนั้นเข้ามาในเขตร์เมืองเราแล้ว กับบุตรกวนชกคนหนึ่งชื่อเป๊กอิดเบี๊ย ข้าพเจ้าเห็นว่ามีสติปัญญาอยู่จึงชวนเอามาด้วย

กังจูบุนเจ้าเมืองจิ๋นได้ฟังดังนั้นยินดีนัก จึงสั่งให้ปุกลีเหอออกไปรับกวนชกกับเป๊กอิดเบี๊ยเข้ามาในเมือง ครั้นกวนชกเข้ามาถึงกังจูบุนก็ลงจากที่เดิรออกไปรับ ต่างคำนับกันตามธรรมเนียม กังจูบุนก็เชิญให้กวนชกนั่งที่สมควรแล้วจึงว่า เราได้ยินชื่อท่านปรากฏด้วยความรู้ดี ก็คิดจะใคร่ได้ท่านมาไว้ด้วย แต่ว่าหาได้สมหนำกันไม่ เหตุใดท่านจึงไม่คิดเข้ามาทำราชการให้คนทั้งปวงปรากฏถึงถึงบัญญาท่าน กวนชกจึงว่าตัวข้าพเจ้าก็อายุถึงเพียงนี้อันยศถาศักดิ์ไม่รัก แล้วสติบัญญาก็เปนประมาณหาเหมือนคำเขาเล่าฦๅไม่ จึงคิดไปหาความสุขสำราญไปตามเลี้ยงชีวิตร เจ้าเมืองจิ๋นจึงว่า ซึ่งท่านว่ากล่าวทั้งนี้เหมือนไม่เมตตาเรา ๆ รู้อยู่ว่าท่านเปนคนดี แล้วเป๊กลีเหก็สรรเสริญว่าท่านมีสติบัญญามาก จึงให้เชิญมาหวังจะให้ช่วยจัดแจงการบ้านเมือง ให้มีความสุขมิให้มีศึกทั้งปวงย่ำยีได้ ขอท่านอย่าบิดพลิ้วเลย กวนชกจึงว่าข้าพเจ้าว่านั้นเปนความจริง จะได้บิดพลิ้วนั้นหามิได้ แต่ท่านมีน้ำใจเอนดูนับถือแล้ว จะช่วยว่ากล่าวไปตามสติบัญญา เจ้าเมือง

จีนได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านขอบทำราชการด้วยเราแล้ว เมืองจีนก็จะได้ตั้งมั่นเป็นสุขสืบไป

"กวนซกจึงว่าอันเมืองจีนนี้ใกล้กับเมืองของเต็ก ๆ ตั้งอยู่ฝ่ายตวันออกบังเมืองจีนอยู่ หนทางซึ่งฆ่าศึกจะไปมานั้นกันดาร ทั้งทหารในเมืองจีนเล่าก็มีฝีมือกล้าแขงเป็นอันมาก แม้นจะยกไปทำแก่เมืองใดก็จะได้ ถ้าจะตั้งมั่นอยู่เล่าถึงจะมีฆ่าศึกมาย่ำยี ก็ยากจะคิดเอาไชยชนะโดยง่าย แต่ทว่าเมืองจีนนี้เข้าเป็นอยู่ในแว่นแคว้นเมืองของเต็ก เป็นปลายแดนไกลกันกับเมืองหลวงนัก ข้าราชการไพร่บ้านพลเมืองไม่รู้ขนบธรรมเนียมแผ่นดิน จึงมีน้ำใจกระด้างไม่ราบคาบเป็นปรกติ ท่านจงคิดทำให้ขุนนางและราษฎรรักใคร่กันโดยสุจริตแล้ว จึงตั้งกฎหมายอย่างธรรมเนียมเมือง ให้คนทั้งปวงรู้จักที่ต่ำสูงผิดแลชอบจงทั่ว ถึงจะยำเกรงท่านมากขึ้น เหมือนเจ้ายวนก่งเจ้าเมืองเจ๋ซึ่งได้ระเบียบของกวนต่งจัดแจงไว้ หัวเมืองทั้งปวงจึงเกรงกลัวเป็นอันมาก

ก๋งจูบุนเจ้าเมืองจีนจึงว่า ถ้าเหมือนอาจารย์กวนซกว่าแล้วเราคงจะได้เป็นใหญ่ กวนซกจึงว่า ถ้าท่านจะใคร่เป็นใหญ่แล้ว จงละเสียอีกสามประการ คือโลภประการหนึ่ง โกรธประการหนึ่ง ทำสิ่งใดเรวประการหนึ่ง ความทั้งนี้หาประโยชน์มิได้ อันโลภนั้นมักอันตรายแก่ประโยชน์ อันคนมากไปด้วยโทโสแล้ว จะพูดจาและจะทำสิ่งใดมักมีแต่ผิด อันใจเรวนั้นจะทำการสิ่งใดรวดเรวก็จริง แต่ปราศจากตริกตรองแล้วทำการใหญ่ไปมิได้ ถ้าท่านผ่อนใจได้เหมือนข้าพเจ้า

ว่านี้ ซึ่งคิดจะตั้งตัวเปนใหญ่นั้น ก็เหนว่าใกล้เข้ามาอยู่แล้ว กังจูบุนจึงว่าซึ่งคำของท่านสั่งสอนเราจะทำตามทุกประการ แลการซึ่งจะรักษาบ้านเมืองนั้น ท่านจงช่วยจัดแจงให้สำเรจเถิด กวนชกจึงว่าภูมิเมืองจิ๋นนี้ดีอยู่แล้ว อันเมืองเจ๋นั้นบริบูรณ์มาช้านาน หัวเมืองทั้งปวงจึ่งยิ่งเกรงเปนอันมาก มาทุกวันนี้เจ๋ฮวนกังถึงชราลงแล้วผู้ที่เคยดลัวเกรงนั้นก็คิดเอาใจออกหากอยู่สิ้น ข้าพเจ้าเหนว่าเมืองเจ๋เปนคราวชตาตก ขอท่านจงไปเกลี้ยกล่อมชาวบ้านหยงอุยให้เปนอย่างลงไว้ แล้วจึ่งหาหัวเมืองตวันตกซึ่งขึ้นอยู่กับเราแต่ก่อนนั้น มาให้ทรัพย์สิ่งของจงมากให้มีใจรักใคร่โดยสุจริตแล้ว ขอย่องสรรเสริญให้มีใจกำเริบ จึ่งให้เกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวง ถ้าเมืองใดมิมาให้ยกทหารไปตี เราจึ่งจัดกองทัพยกไปช่วย ก็จะมีชยชนะโดยง่าย ค่อยเพียรทำไปดังนี้เมืองเราก็คงจะเปนเอกจิ๋น

กังจูบุนได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก ว่าเราได้ท่านผู้เฒ่าทั้งสองไว้ สมควรที่จะเปนขุนนางผู้ใหญ่ จึ่งตั้งกวนชกเปนที่อีสูเตียงขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร ตั้งเป็กลีเหเปนโจสูเตียงขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายพลเรือน ให้เป็กอิดเบ๊ยบุตรกวนชกนั้น เปนไตหูช่วยราชการบิดา แล้วแจกกฎหมายแก่อาณาประชาราษฎร ให้รู้จักขนบธรรมเนียมผิดแลชอบ แต่นั้นมาเมืองจิ๋นก็อยู่เยนเปนสุข กังจูบุนสั่งให้สืบเสาะหาผู้มีสติปัญญา กังจูจินบอกว่าข้าพเจ้ารู้ว่า ชื่อคิดสุดคนหนึ่งมีสติปัญญาภอจะเปนข้าราชการได้ กังจูบุนจึงหาตัวมาแล้วตั้งให้เปนที่ไตหู ชื่อคิดสุดก็รับราชการเปนขุนนางอยู่ในเมืองจิ๋น

ฝ่ายนางเตาซีซึ่งเป็นภรรยาเป็กลีเห เมื่ออยู่ณเมืองหงอนั้นอายุเป็กลีเหได้สามสิบปีจากกันไป ขณะนั้นเมืองหงอข้าวแพงนางเตาซีรับจ้างเขาหอหุกไม่ทันกิน จึงภาเป็กลีเบ้งเบ้งบุตรเที่ยวขัดเขไปอยู่ในเมืองจิ่น รับจ้างเขาซักเสื้อซักกางเกงบุตรนั้นไปเที่ยวหาเนื้อกับชาวบ้านกอได้มาเลี้ยงกัน อยู่มานางเตาซีรู้ว่าเป็กลีเหได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองจิ่น นางเตาซีก็สืบเสาะมาถึงบ้านเป็กลีเห กอเพลาเป็กลีเหอยู่ข้างใน นางเตาซีเหมแต่พวกมโหรีนั่งพร้อมกันอยู่ จึงเข้าไปบอกว่าตัวข้าขับร้องก็ได้ ดีดกระจับปี่ก็ได้ แล้วจึ่นั่งอยู่กับพวกมโหรี ครั้นเพลาเป็กลีเหออกมาฟังมโหรี พวกมโหรีก็ดีดสีตีเป่าขับร้องตามเคย์ นางเตาซีก็ทำเพลงขับขึ้นเป็นใจความว่า เมื่อจะจากกันไปไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้กิน มีแต่ไก่ตัวหนึ่งทำเป็นกับเข้าให้ไป ไม่มีฟืนจะใส่ไฟเอากลอนประตูทำฟืน ครั้นได้ดีลืมเราเสีย บทหนึ่งว่า พ่อกินหมูลูกร้องไห้หยากข้าว ผัวนั่งพรมเจียมเมียต้องซักเสื้อซักกางเกงน่าบัดสี ครั้นได้ดีลืมเราเสีย บทหนึ่งว่า วันเมื่อจากกันเราอยู่หลังนั่งร้องไห้ วันนี้มานั่งใกล้ลืมเราเสีย

เป็กลีเหได้ยินเพลงดังนั้นก็คิดสงไสย จึ่งให้คนใช้เรียกเข้ามาใกล้ก็จำได้ว่านางเตาซี เป็กลีเหกับเตาซีก็ร้องไห้รักกัน แล้วเป็กลีเหจึ่งถามว่าบุตรเราไปไหน เตาซีจึ่งบอกว่าไปเที่ยวหาเนื้อกับชาวบ้าน เป็กลีเหก็ให้คนไปตามรับเอาบุตรมาได้ เป็กลีเหกับบุตรภรรยาต่างคนก็เล่าความลำบากมา แต่หลังทุกประการ.

ขณะนั้นมีผู้เอาความไปแจ้งกับเจ้าเมืองจิ๋นว่า เป๊กลีเหได้ภบบุตรภรรยาแล้ว กุ๋งจูบุนแจ้งดังนั้นจึ่งสั่งเจ้าพนักงานให้จัดแพรพลันเสื้อผ้าทองเงินบันทุกเกวียนเล่มหนึ่ง กับข้าวพันถังเอาไปให้เป๊กลีเห ๆ ก็มีความยินดีรับเสาของนั้นไว้ ครั้นเพลาเช้าเป๊กลีเหก็ภาเป๊กลีเบ้งเบ่งผู้บุตรเข้าไปคำนับเจ้าเมืองจิ๋น ๆ ก็ตั้งเป๊กลีเบ้งเบ่งให้เปนที่ไตหูเสมอกันกับซื่อคิดสุด เป๊กอีดเบี้ยช่วยราชการฝ่ายทหาร เรียกว่าเจียงกุนซัมช่วย ภาษาไทยว่าเปนขุนนางแม่ทัพทั้งสาม

ขณะนั้นเงาลีเจ้าเมืองเกียงหยง มีทหารเอกคนหนึ่งชื่อเกียกเงาให้ออกไปตั้งอยู่ปลายแดน ตำบลกัวจิวต่อแดนเมืองจิ๋น เกียกเงานั้นมีน้ำใจกำเริบว่ามีผีมือ ยกไปย่ำยีปลายเมืองจิ๋นจับเอาผู้คนไปเนือง ๆ กุ๋งจูบุนรู้ดังนั้น จึ่งสั่งให้เป๊กลีเบ้งเบ่ง ซื่อคิดสุด เป๊กอีดเบี้ย ยกออกไปกำจัดฆ่าศึกสัตรูอย่าให้เข้ามาย่ำยีในเขตรแดนเมืองได้ นายทหารทั้งสามก็ยกไปตามกุ๋งจูบุนสั่ง ครั้นไปถึงแดนต่อแดนได้รบกับเกียกเงา ๆ สู้ไม่ได้แตกหนีไป เงาลีเจ้าเมืองเกียงหยงรู้ว่าตำบลกัวจิวเสียกับเมืองจิ๋นแล้ว คิดเกรงว่ากองทัพจะมาทำอันตรายกับเมืองเกียงหยง เงาลีก็ละเมืองเสียหนีไปอาไศรยอยู่ในเมืองจิน แต่นั้นมาตำบลกัวจิวก็ไปขึ้นแก่เมืองจิ๋น

ฝ่ายซึกบันเจ้าเมืองไซหยงรู้ว่า กุ๋งจูบุนเปนจิ๋นบุนกุ๋งเจ้าเมืองจิ๋น มีทหารมีสติปัญญาแลผีมือเปนอันมาก ยกไปตีกัวจิวได้ เกรงจะล่วงเข้ามาทำอันตราย จึ่งคิดว่าจะให้ผู้มีสติปัญญาไปว่ากล่าวเปนไมตรีไว้ ทั้งจะได้รู้การทั้งปวงด้วย จึ่ง

ให้หมอิวอีเข้ามาสั่งว่า เราจะให้ท่านไปเมืองจิ๋น ท่านจงจัดสิ่งของบรรณาการไปด้วย แล้วฟังกิติศัพท์ว่า ทัพเมืองจิ๋นดีได้ตำบลกังจิวแล้วจะคิดอ่านต่อไปอย่างไร อิวอีก็จัดสิ่งของไปณเมืองจิ๋นตามเช็กบัญชาสั่ง ครั้นไปถึงเมืองจิ๋นก็เข้าไปคำนับถังจูบุ๋นแล้วว่า เช็กบัญชาข้าพเจ้าคิดถึงท่าน จะใคร่ผูกรักเป็นไมตรีกับท่าน จึ่งให้ข้าพเจ้าคุมสิ่งของเข้ามาคำนับ ถังจูบุนเหนว่าเจ้าเมืองไซหยงคิดยำเกรงก็ยอมรับเป็นไมตรีปราไสตามธรรมเนียม แล้วภาอิวอีไปณะสวนดอยไม้ ให้ดูที่นั่งชั้นสิวไต อิวอีชมว่าที่นั่งนี้งามนัก หัวเมืองทั้งปวงหามีของผู้ใดไม่ ท่านมีวาศนามากจึ่งได้ทำด้วยอำนาจเทพยดา ถึงกระนั้นก็ดีถ้าจะใช้คนทำคนก็เหนื่อยแรง ถ้าจะให้ผีปีศาจทำปีศาจก็เหนื่อยใจ ถังจูบุนถามอิวอีว่า พวกไซหยงฝ่ายตวันตกบ้านเมืองเป็นอันมาก มีกฎหมายสำหรับแผ่นดินฤๅหาไม่ อิวอีจึ่งว่ากฎหมายอย่างธรรมเนียมนั้น ก็ออกจากเมืองหลวงด้วยท่านมีสติปัญญาแต่ง กฎหมายไว้สั่งสอนอนาประชาราษฎรทุกวันนี้สูญเสียหามีไม่แล้ว ถังจูบุนจึ่งว่า ถ้าไม่มีกฎหมายไว้สำหรับเมืองแล้ว จะเป็นบ้านเมืองอย่างไร อิวอีหัวเราะแล้วว่า แต่บันดาเมืองใหญ่ในแว่นแคว้นฝ่ายตวันออก ซึ่งมีกฎหมายสำหรับแผ่นดินอยู่นั้น ข้าพเจ้าเหนมีแต่เบียดเบียฬรบพุ่งช่วงชิงกัน จะว่ากล่าวสิ่งใดมีแต่พ่อลวงไม่รู้ที่จะฟังได้ อันเมืองข้าพเจ้าอยู่นี้หามีขนบธรรมเนียมไม่ก็จริง แต่ข้าราชการก็ซื่อต่อเจ้า ผู้ใหญ่มีใจเมตตาโอบอ้อม ผู้น้อยก็ยำเกรงไม่มีความพ่อลวงแก่กันซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้เป็นความจริง ถัง

จูบุนได้ยินถ้อยคำอิวอีว่าดังนั้น ก็นิ่งไว้แต่ในใจมิได้ตอบประการใด ครั้นอิวอีลากลับออกมา กังจูบุนจึงเล่าให้เป๊กลีเหฟังตามคำอิวอีทุกประการ

เป๊กลีเหจึงว่าอิวอีคนนี้ เปนคนมีสติปัญญาอยู่ในเมืองเราก่อน คิดจะเข้าทำราชการกับท่านแต่ยังหาได้ช่องไม่ จึงไปอยู่เมืองไซหยง ข้าพเจ้าคิดเสียดายอิวอีอยู่ กังจูบุนได้ฟังดังนั้นจึงว่า อิวอีเปนคนของเราก่อนรู้การในเมืองสั้น ซึ่งไปอยู่เมืองไซหยงนั้น นานไปก็จะเปนเสี้ยนหนามกับเมืองเรา เป๊กลีเหจึงว่าท่านว่านั้นควรนัก จงปฤกษาดูกับไลสูเหลียว กังจูบุนจึงหาไลสูเหลียวมา เล่าความให้ฟังทุกประการ แล้วว่าเราจะใคร่ได้อิวอีมาไว้ทำนะเหนประการใด ไลสูเหลียวจึงว่า จงให้เซ็กบันมีความสงไสยอิวอีได้แล้ว อิวอีก็คงจะมาอยู่ด้วยท่าน กังจูบุนจึงว่า การทั้งนี้ท่านจะให้ทำประการใด ไลสูเหลียวจึงว่า หัวเมืองเหล่านี้เปนเมืองปลายแดน หาได้เคยเหนสิ่งของที่ดีเปนเครื่องประดับยศถาไม่ เซ็กบันให้อิวอีคุมสิ่งของเปนบรรณาการมาคำนับท่าน ๆ จงจัดสิ่งของที่ดีตอบแทนเปนไมตรี แต่ตัวอิวอีนั้นหน่วงให้ช้า แล้วมาพูดจาจัดแจงเลี้ยงดูน้ำใจอิวอีจะได้สนิทกับท่าน ประการหนึ่งเซ็กบันเหนอิวอีช้าไปก็จะมีความสงไสย กังจูบุนเหนชอบด้วย จึงให้หาอิวอีเข้ามาชักชวนอิวอีพูดจาทำสนิท ครั้นคนใช้กำโต๊ะก็เรียกให้อิวอีมากินด้วย จึงถามอิวอีว่าหนทางจะไปเมืองไซหยงนั้นขัดสนอย่างไรบ้าง อิวอีก็บอกให้ฟังทุกประการ

กังจูบุนจึงสั่งให้จัดหญิงมโหรีสำรับหนึ่งหกคน ให้ไลสู

เหลียงคุมเอาไปให้เจ้าเมืองไชหยง ๆ มีความยินดีด้วยไม่เคย เหนดอยฟังขับร้อง จิตรนั้นเพลิดเพลินไป มิได้เอาใจใส่ในราชการบ้านเมือง ฝ่ายอิวอีอยู่ฌเมืองจิ๋นคิดจะกลับไปเมืองไชหยง แต่ขัดขวางจูบุนถึงสามครั้ง จึงได้กลับไปเข้าหาเซ็กบัน ๆ คิดแคลงว่าอิวอีไปอยู่เมืองจิ๋นช้านานเหนจะเอาใจออกหากู เซ็กบันนิ่งไว้แต่ในใจ ครั้นอยู่นานมาอิวอีเหนเซ็กบันเล่นเต่มโหรีละการเมืองเสีย อิวอีเข้าไปว่ากล่าวเปนหลายครั้งเซ็กบันก็มิได้ฟังถ้อยคำ ขณะนั้นเจ้าเมืองจิ๋นรู้ให้คนไปเกลี้ยกล่อมอิวอีมาได้ ตั้งให้เปนขุนนางชื่อว่าเซงเปนที่ปลัดเป๊กลีเห เมื่ออิวอีมาอยู่เมืองจิ๋นแล้วคิดน้อยใจเซ็กบันนัก จึงว่ากับกุ่งจูบุนขอให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองไชหยงตามที่คิดไว้เหนจะได้โดยง่าย กุ่งจูบุนเหนชอบด้วยจึ่งสั่งให้เป๊กลีเบ้งเบ้ง ชีคิดสุด เป๊กอิดเบ๊ด เปนแม่ทัพทั้งสามทัพยกไปตีเมืองไชหยง เซ็กบันเหนจะสู้รบมิได้ก็ยอมขอเปนเมืองออก แต่บันดาหัวเมืองที่ขึ้นกับเมืองไชหยงนั้นก็ยอมขึ้นกับเมืองจิ๋นทั้งสิ้น นายทัพทั้งสามก็ภาเข้าเมืองใหญ่น้อยมาฉะเมืองจิ๋นเข้าไปคำนับเจ้าเมืองจิ๋น ๆ มีความยินดีนัก ให้บำเหน็จรางวัลกับนายกอง แล้วสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางกับหัวเมืองใหญ่น้อย แต่บันดาขุนนางแลหัวเมืองรินสุราชูขึ้นแล้วชวนกันให้พรกุ่งจูบุนว่า ขอให้อายุท่านยืนได้ร้อยปีพันปี ข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้พึ่งบุญสืบไป แล้วเอาสุรานั้นเข้ามาคำนับยื่นให้พร้อมกัน กุ่งจูบุนเสพสุราซึ่งขุนนางแลหัวเมืองเข้ามาคำนับให้นั้นจนสิ้น ขุนนางแลหัวเมืองทั้งปวงต่างคนต่างกลับไป

ที่อยู่ กังจูบุนเสพสุราวันนั้นเหลือกำลังเมานักล้มลงหลับไป ข้าราชการทั้งปวงรู้ต่างคนต่างมาเยี่ยม ซีจูเองซึ่งเป็นที่ซีจูบุตรผู้ใหญ่แจ้งความก็ตกใจ จึงหาหมอมาดูหมอว่าปรกติอยู่หาเป็นอันตรายไม่ ไลสูเหลียวห้ามคนทั้งปวงอย่าให้เข้าไปรุ่นวายให้แต่คนใช้รักษาอยู่ที่นี่เถิด

ครั้นถึงสามวันกังจูบุนตื่นขึ้นเหือไหล จึงว่ากับซีจูเองว่าเรานี้ปลาดนัก แล้วให้หาไลสูเหลียวเข้ามาว่ากับไลสูเหลียวว่า เราฝันเหนว่าหญิงคนหนึ่งรูปงามมาบอกว่า เทวดาผู้ใหญ่ให้หาว่าเท่านั้นตัวเราก็ลอยไปในเมฆ หญิงนั้นภาเราไปนั่งอยู่ในวิมาน เทวดาให้คนเอาเหล้ามาให้เราจอกหนึ่ง เหล้านั้นหอมไม่มีสิ่งใดเปรียบ แล้วเทวดาเรียกชื่อเราออกมาว่าไปปราบเมืองจีน ๆ จะเกิดอัตรายแต่สั่งถึงสามหน - หญิงคนนั้นให้เราถวายบังคมแล้วภามา เราจึงถามหญิงนั้นว่าท่านชื่อใด หญิงนั้นบอกว่าชื่อโปสูหยิน อยู่เขาไทเปะสันทิศตวันตก ผัวชื่อเสียบกุนอยู่เมืองลำเอียง บี๋หนึ่งสองบี๋มาเยี่ยมหนหนึ่ง แล้วหญิงนั้นว่าให้ปลูกศาลให้ จะให้เมืองเราเป็นเมืองเอกปรากฏไปถึงหมื่นบี๋ เราจึงถามว่าปราบปรามเมืองจีนนั้น จะให้ทำเป็นประการใด หญิงนั้นจึงตอบว่า ฟ้าดินนี้แผ่นดินไม่รู้ที่จะบอก ถอได้ยินเสียงไก่ขันเหมือนเสียงฟ้าร้อง เราตกใจตื่นขึ้นจะดีแลร้ายเป็นประการใด

ไลสูเหลียวจึงทำนายว่า อันฝันท่านนั้นดีนัก ซึ่งเทวดาบอกว่าเมืองจีนจะเป็นอันตราย สั่งให้ท่านไปปราบปรามแล้วเมืองจีนจะได้เป็นเมืองเอกนั้น ข้าพเจ้าเหนว่าการในแผ่นดิน

ทุกวันนี้ยุติกันกับท่านผันเหน ท่านจะมีบุญยืดยาวอยู่ บัดนี้เมืองจีนเสียนตั่งลูกชายทั้งสามคนหาปรกติกันไม่ กังจุนได้ฟังดังนั้นจึ่งถามต่อไปว่า ซึ่งหญิงมาหาเราบอกว่าชื่อไปฮูหยินอยู่เขาไทมปะสัน ผัวชื่อเสียบกุนอยู่เมืองลำเอียง แล้วว่าให้ปลูกศาลให้นั้นเปนประการใด ไลสูเหลียวจึ่งว่าซึ่งชื่อเหมือนท่านผันนี้ ข้าพเจ้าเหนต้องกับคำจดหมายเหตุอยู่ในหอหนังสือ ว่าเมื่อครั้งเองไขบิดาท่านได้เปนใหญ่อยู่ในเมืองจุนนี้ มีชาวบ้านตันฉองไปขุดดินได้สัตว์ตัวหนึ่ง รูปเหมือนรูปหีบ มีเท้ามากปากยาวเหมือนปากกา ลิ้นคมเหมือนกระบี่ สีตัวนั้นขาวเหมือนคน เหนปลาดจะเอามาให้เองไข ครั้นถึงกลางทางพบเด็ก น้อยสองคนยืนอยู่ริมทางตบมือ หัวร่อร้องไปว่า เองสิถือว่าตัวดีแล้วมิรู้กินได้แต่ผีตาย ครั้นถึงคนเปนเข้าทำไมจึ่งไม่ทำฤทธิ์ไปเล่าให้เขาจับเอามาได้ ผู้ถือสัตว์มานั้นได้ยินก็สงไสย จึ่งถามเด็กนั้นว่าสัตว์นี้ชื่อไร เด็กนั้นจึ่งบอกว่าสัตว์นี้อยู่ในแผ่นดิน ถ้าใครผังศพไว้มันไปเที่ยวขุดกินมันจำแลงตัวได้ต่าง ๆ ชื่อมันชื่อเชียงท่านจำไว้เถิด สัตว์นั้นก็อ้าปากออกพูดจาภาษาคนบอกกับผู้ถือมานั้นว่า ไอ้เด็กสองคนนี้มันเปนไก่บ้า ตัวผู้นั้นชื่อเสียบกุนอยู่เมืองลำเอียง ตัวเมียนั้นชื่อไปฮูหยินอยู่เขาไทแปะสัน ถ้าใครได้ตัวผู้จะได้เปนเจ้าแผ่นดิน ถ้าใครได้ตัวเมียจะได้เปนเจ้าเมืองเอก ชื่อเสียบกุนนั้นอยู่เมืองลำเอียง กำหนดอายุมันสี่ร้อยพันปี จะมีผู้มีบุญมาเกิดในเมืองลำเอียง ชื่อตังหันกองบู๊จะได้เปนกระษัตริย์ฮ้องเต้ ผู้นั้นก็ทิ้งรูปสัตว์นั้นเสียจะไปจับเอาเด็กสองคน เด็ก

ทั้งสองก็เปนไก่บินตามกันหายเข้าไปที่เขาตังฉอง ส่วนผู้นั้นเหนเด็กเปนไก่บินไปแล้ว กลับมาจับเอาสัตว์ของตัวสัตว์นั้นก็หายไป ชายคนนั้นก็เอาความมาแจ้งแก่เองไข ๆ เหนปลาดจึ่งสั่งเจ้าพนักงานให้เขียนจดหมายเหตุใส่กระบอกไว้ในหอหนังสือ ข้าพเจ้าเปนพนักงานหนังสือได้รู้จดหมายเหตุอันนี้อยู่

กุ่งจูบุนจึ่งสั่งไลสูเหลียวให้ไปเอาหนังสือนั้นมาดู ไลสูเหลียวก็ไปเอาจดหมายเหตุนั้นมาให้กุ่งจูบุน ๆ ดูหนังสือแล้วส่งให้ขุนนางทั้งปวง ๆ เหนหนังสือต้องกันกับคำไลสูเหลียวว่าต่างคนต่างยินดีด้วยกุ่งจูบุน ๆ จึ่งสั่งว่าผีนของเรานั้น เอาจดหมายเหตุไว้ในหอหนังสือด้วยกันเถิด ครั้นอยู่มาวันหนึ่งกุ่งจูบุนภาขุนนางทั้งปวงไปเที่ยวฒเขาไทแปะสัน ไปข้างทิศตวันตกถึงเขาตังฉองสาน แลเหนคนถือไก่มาตัวหนึ่งขาวเหมือนสีหยก ครั้นเดินใกล้เข้ามาก็กลายเปนหินไป คนที่จับไก่นั้นเอาไปให้กุ่งจูบุน ไลสูเหลียวเหนดังนั้นจึ่งว่า ไก่ตัวนี้เหนจะเปนไปสูหยิน ซึ่งท่านได้มานั้นเหนเมืองเราจะเปนเมืองเอกแน่แล้ว ขอท่านจงปลูกศาลเทพารักษ์ไว้บนเขาตังฉองศาลหนึ่งเถิด กุ่งจูบุนจึ่งสั่งเจ้าพนักงานให้ปลูกศาลเทพารักษ์บนเขา จึ่งเอาน้ำหอมแลแป้งหอมมาทาไก่แล้ว เอาแพรกระบวนจีนห่อเข้าใส่ลงในหีบแก้ว เอาขึ้นตั้งไว้บนศาลแล้วผลัดชื่อเขาตังฉองสานนั้นให้เรียกเขาไปไก่สาน ปลูกศาลใส่ไก่แล้วก็กลับมาเมือง จึ่งสั่งเจ้าพนักงานให้ไปบีละสองหน ครั้นถึงกำหนดเจ้าพนักงานเอาเครื่องเส้นไปนั้น ได้ยินเสียงไก่

ศิลาขัน ๑ ครั้นอยู่มาประมาณปีหนึ่งสองปี เหนรัศมีสว่างไปกว่าสิบวา ก็เข้าใจว่าเสียบกุนอยู่เมืองลำเอียงมาเยี่ยมไปฮูหยิน ครั้งนั้นเมืองจิ๋นบริบูรณ์ขึ้นกว่าแต่ก่อน

ฝ่ายจีนเฮียนกุ๋งเจ้าเมืองจีน ตีได้เมืองเกียกับเมืองหงอทั้งสองหัวเมืองแล้ว ขุนนางแลทหารทั้งปวงต่างคนก็มีใจยินดี แต่นางเลกีนั้นหามีความสบายไม่ ด้วยรู้ว่าลีเด็กเป็นพวกชินเชงไปตีเมืองได้มีความชอบ จีนเฮียนกุ๋งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ขึ้น จึงหาอิวสีเข้ามาปฤกษาแล้วว่าเราจะคิดประการใด อิวสีจึงว่าซึ่งลีเด็กตีเมืองทั้งสองได้นั้น เพราะอุบายสุยสิดเอาแก้วกับม้าไปให้กุ๋ง ใช่จะสำเร็จด้วยบัญญัติเด็กเมื่อไรมี ข้าพเจ้าเหนว่าความคิดสุยสิดดีกว่าลีเด็ก แต่สุยสิดหาได้ความชอบเหมือนลีเด็กไม่ ถ้าท่านคิดว่าจะล่อเอาสุยสิดมาเป็นพวกเรา ให้เป็นครูฮีเจโต๊ะจูเหนกลัวจะต้านทานลีเด็กได้ นางเลกีเหนชอบด้วย ครั้นเพลาค่ำก็เข้าไปว่ากับจีนเฮียนกุ๋งว่าจะขอสุยสิดมาเป็นครูฮีเจโต๊ะจู จีนเฮียนกุ๋งก็ยอม แล้วสุยสิดมาสั่งให้ไปอยู่สอนฮีเจโต๊ะจู นางเลกีจึงบอกกับอิวสีว่า สุยสิดมาเป็นพรรคพวกเราแล้ว แต่เกลือกว่าลีเด็กจะล่วงรู้ความคิดเราจะเอาความไปยุสุยสิดการเราจะมิเสียไปฤๅ

อิวสีจึงว่าลีเด็กคนนี้กลัวใจกินเหล้า ท่านจงแต่งกับเข้าสำรับหนึ่งกับเหล้าที่ดี ข้าพเจ้าจะเอาไปให้ลีเด็กกิน แล้วพังท่วงทีจะว่าประการใด นางเลกีก็จัดสำรับกับเหล้าให้คนยกตามอิวสีไป อิวสีจึงเข้าไปคำนับลีเด็กว่าท่านไปทัพมาไม่มีอันใดจะมาบยี่ยม ได้แต่สำรับกับเหล้ามาให้ท่านกินตามสบาย

ลีเด็กมิรู้กลอิวสีก็กินเหล้านั้นเข้าไปแล้วชมว่าเหล้าดี• อิวสีเหนลีเด็กเมาจึ่งว่า ข้าพเจ้ามีเพลงบทหนึ่งจะทำให้ท่านฟัง อิวสีทำเพลงว่า แม่เป่นเมียลูกเป่นเจ้า เปรียบเหมือนต้นไม้ใหญ่รากอันภุก กิ่งใบสาขานกกาทั้งปวงจับอาไศรยเป่นศุข ถ้าไม้รากแก้วขาดเมื่อใด ลมก็พัดใบก้านแห้งเหี่ยวไป เขาก็พันเอามาทำฟืน ทำเพลงแล้วอิวสีก็ลุกขึ้นถูกลับไปบ้าน

ลีเด็กมีความสงไสยคิดอยู่แต่ในใจว่า อิวสีเป่นคนมีอัษฌาไสย จีนเฮียนกั๋งไว้ใจข้างน่าข้างในก็เข้าออกได้ทั้งกลางวันกลางคืน อิวสีรู้เหตุอย่างไรจึ่งมาทำเพลงดังนี้ ลีเด็กให้คนไปหาตัวอิวสี ต่อเพลารุ่งเข้าอิวสีจึ่งมา ลีเด็กจึ่งถามซึ่งท่านว่าไม้ตายเขาเอามาทำฟืนนั้นเราสงไสยอยู่ ท่านว่านี่จะเป่นเหตุที่ชกอักนั้นฤๅ ๆ เหตุสิ่งใดบอกให้เรารู้ด้วย อิวสีจึ่งว่าข้าพเจ้าจะบอกก็กลัวไตหูอยู่ ลีเด็กจึ่งว่าท่านอย่าคิดเกรงดังนั้นเลย ถ้าเอนดูเราแล้วจงบอกให้รู้เหมือนให้เราพ้นความผิด อิวสีเหนได้ทีก็เข้าไปกระซิบบอกว่า จีนเฮียนกั๋งนั้นรับคำนางเลกีไว้ว่าจะฆ่าชีจุชินเชงเสีย จะตั้งฮีเจขึ้นแทน ท่านจะเหนประการใด ลีเด็กจึ่งว่ากับอิวสีว่า ท่านนั้นจีนเฮียนกั๋งก็รักใคร่เชื่อถือ จงช่วยว่ากล่าวทัดทานจีนเฮียนกั๋งอย่าให้ชินเชงเป่นอันตรายจะไม่ได้ฤๅ อิวสีจึ่งว่าทุกวันนี้ท่านก็ย่อมรู้อยู่ว่าการข้างในสนิทชิดอยู่กับนางเลกี การข้างน่าจีนเฮียนกั๋งเชื่อถือถ้อยคำเสียงฮูกวยฮู คนทั้งสองนี้คิดแต่จะกำจัดชินเชงเสียยังทั้งข้างน่าข้างใน ซึ่งผู้ใดจะอาจขัดขวางนั้นยากอยู่ ลีเด็กจึ่งว่าอันตัวเรานี้จนอยู่แล้ว ซึ่งจะให้ทำร้ายชินเชงนั้นเราทำ

ไม่ได้ ถ้าจีนเฮียนกุงใช้จะมิทำตามเล่าก็จะได้ความผิดมิรู้ที่จะคิดเลย ก็จะต้องรักษาตัวอยู่เปนกลาง สุดแต่ไม่เข้ารู้เหนข้างผู้ใด อิวสีจึ่งว่าตัวท่านทำเปนไม่รู้เหนเสียก็คืออยู่ว่าแล้วก็ลากลับไป

ลีเค็กมีความวิตกหนักนั่งรำพึงอยู่จนดึก แล้วคิดไปถึงคำโหรทำนายได้จดหมายไว้ จึ่งขนเอาหนังสือมาดูกำหนดอีกสิบเจดปีเมืองจะเกิดอันตราย คิดแต่ปีโหรทำนายมาก็ถอยครบสิบปีเข้า จึ่งคิดว่าโหรทำนายนี้แน่จริง ลีเค็กนอนไม่หลับจนรุ่ง ครั้นรุ่งเช้าจึ่งขึ้นขี่เกวียนไปหาพีเปงฮูถึงบ้าน แล้วว่าข้าพเจ้าจะพูดความลับกับท่านสักหน่อยหนึ่ง พีเปงฮูก็ขับคนใช้ออกไปเสีย ลีเค็กจึ่งว่าชีเขากับกวยถิวทำนายไว้แน่หนักหนา จึ่งเอาหนังสือซึ่งโหรทำนายไว้ออกให้ดูแล้วว่า อิวสีคืนนี้มาหาเราว่า จีนเฮียนกุงจะฆ่าชินเชงเสียจะตั้งฮีเจขึ้นแทน พีเปงฮูจึ่งว่าความอันนี้เราก็ได้ยินอยู่ ซึ่งอิวสีมาบอกกับท่านนั้นท่านว่าไปกับอิวสีอย่างไรบ้าง ลีเค็กก็เล่าความเหมือนพูดกับอิวสีนั้นให้ฟังทุกประการ พีเปงฮูได้ฟังดังนั้นก็หอดใจใหญ่ว่าชินเชงเหมือนใกล้กองไฟ แล้วว่าอิวสีมาพูดนั้นจะดูทีท่านด้วยว่าเปนพวกฟ้องชินเชง ถ้าท่านว่าไว้ตามความจริงเขาก็จะคิดเกรงว่า ท่านยังเปนพวกชินเชงอยู่การก็จะช้าลง ภายหลังได้ช่องแล้ว จึ่งค่อยว่ากล่าวกับจีนเฮียนกุงก็ไม่ภอะเปนไรนัก ซึ่งท่านว่าอยู่เปนกลางนั้น เหนไภยจะถึงชินเชงเรวอยู่แล้ว ลีเค็กกลับได้ความคิดลุกยืนขึ้นกระทืบเท้า เราพูดผิดออกไปแล้วเพราะหาได้ปฤกษาท่านก่อนไม่ ว่าแล้วลีเค็กกลับไปทำ

เป็นตกเกวียนลงเท้าแพลง

ครั้นเพลาค่ำนางเลกีจึงว่ากับจีนเฮียนก๋งว่า ชิ้นเชงออกไปอยู่ชกอักนั้น ขอท่านให้หาเข้ามาข้าพเจ้าลำภุกลิกถึง จีนเฮียนก๋งก็มีความสงไสย ครั้นเพลาเช้าก็ให้ไปหาชินเชง ครั้นชินเชงมาถึงคำนับบิดาแล้ว ก็ไปคำนับนางเลกีณที่ข้างใน นางเลกีเหนชินเชงเข้ามาทำเป็นยินดีทักทายปราไส ถึงแล้วสั่งคนใช้จัดของมาให้กิน แล้วชินเชงก็ลากลับออกมา ครั้นเพลาเช้าชินเชงเข้าไปคำนับขอบใจนางเลกี วันนั้นภอเป็นเพลาสายนางเลกีก็สั่งให้เลี้ยงกลางวัน ชินเชงกินเลี้ยงแล้วก็กลับออกไป ครั้นเพลาค่ำนางเลกีเข้านอน ร้องไห้บอกกับจีนเฮียนก๋งว่า ซึ่งข้าพเจ้าให้หาชินเชงเข้ามากินก็ได้หาให้กินอยู่โดยปรกติ เพราะคิดว่าจะผูกใจไว้อย่าให้คิดร้ายกับข้าพเจ้าต่อไป ชินเชงกลับว่ากับข้าพเจ้าว่าทุกวันนี้บิดาก็แก่แล้ว ถ้าหาบุญไม่ตัวเจ้าก็คงเป็นภรรยาเรา ข้าพเจ้าโกรธมิได้พูดด้วยต่อไป ชินเชงจึงว่าแต่ก่อนมารดาเราเป็นภรรยาของบู้ ครั้นบู้เราถึงแก่ความตาย มารดาเราก็ได้เป็นภรรยาของบิดาเรา ว่าดังนั้นก็ฉุดเอามือข้าพเจ้า ๆ มิยอมสบัดมือเสีย จึงพ้นจากความอาย แล้วชินเชงว่าพรุ่งนี้จะเข้ามาหาข้าพเจ้าอีก ถ้าท่านมิเชื่อเชิญท่านอยู่บนบันไดที่สูง ข้าพเจ้าจะลงไปอยู่ในสวน ถ้าชินเชงเข้ามาเหมือนว่าท่านก็จะเหนความจริงของข้าพเจ้า

จีนเฮียนก๋งจึงว่าเจ้าว่านั้นดีแล้ว เราจะได้ดูว่าลูกเราสุจริตอยู่ฤๅคิดร้ายต่อเรา ครั้นเพลาเช้าจีนเฮียนก๋งก็ขึ้นดูบนบันได นางเลกีเอาน้ำผึ้งทามวยผมเข้าไว้ แล้วให้หาชินเชง

เข้ามาชวนลงไปสวน นางเลกีเดิรไปชิมเชงก็เดิรตามหลัง แมลงวันแมลงวี่ได้กลิ่นน้ำฝังที่มวยผมก็เข้าตอมศีศะ นางเลกีจึงว่ากับชิมเชงว่า ช่วยบัดแมลงวันให้เราด้วย นางเลกีเดิรไปชิมเชงเดินตามบัดแมลงวันไปพลาง จีนเฮียนกั๋งอยู่บนบันไดแลลงมาเหน ก็เข้าใจว่าชิมเชงหยอกมารดาเลี้ยง จะสั่งให้เอาตัวไปฆ่าเสีย นางเลกีจึงว่าไทจูชิมเชงผิดแต่ครั้งเดียว แล้วข้าพเจ้าให้หาเข้ามาคนทั้งปวงจะนินทาได้ ข้าพเจ้าขอโทษชิมเชงไว้ครั้งหนึ่ง จีนเฮียนกั๋งก็ยอมให้ สั่งให้ขับชิมเชงออกไปที่ชกอักดังเก่า

ครั้นอยู่มาหลายวันนางเลกีนอนอยู่กับจีนเฮียนกั๋ง ครั้นเที่ยงคืนทำเปนร้องไห้ จีนเฮียนกั๋งถามนางเลกีบอกว่าข้าพเจ้าฝันไปว่า นางเจเกียงผู้เปนมารดาชิมเชงมาร้องไห้บอกว่า อดหยากไม่มีอันจะกิน ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมีใจเอนดูกลั้นน้ำตามิได้ จีนเฮียนกั๋งจึงว่าเจ้าอย่าร้องไห้เลย จึงบอกให้ชิมเชงผู้บุตรแต่งข้าวไปเส้นนางเจเกียงก็จะได้กิน ครั้นรุ่งเช้านางเลกีจึงใช้คนออกไปณที่ชกอัก บอกกับชิมเชงว่า เพลาคืนนี้จีนเฮียนกั๋งฝันว่า นางเจเกียงมาร้องไห้บอกว่าหามีอะไรกินไม่ ชิมเชงรู้ดังนั้นก็แต่งเครื่องเส้นมารดา แล้วจัดของให้คนเอาเข้ามาให้กับบิดา

ขณะนั้นจีนเฮียนกั๋งไปเที่ยวเล่นป่า ได้เนื้อณที่เนียนเจ็กหวน ผู้ซึ่งเอาของมาให้นั้นไม่พบจีนเฮียนกั๋ง ก็เอาของส่งเข้าไปไว้ที่ข้างใน ครั้นถึงหกวันจีนเฮียนกั๋งกลับมา นางเลกีเอายาพิษใส่ลงในของทุกสิ่ง แล้วบอกกับจีนเฮียนกั๋งว่า ชิม

เชงเส้นมารดาให้เอาเข้าของมาให้ จีนเฮียนกุ๋งก็ให้ยกเข้ามากิน นางเลกีจึ่งว่าท่านอย่าเพ่อกินก่อน ของทั้งนี้มาแต่อื่นไม่รู้ว่าจะดีแลร้าย จีนเฮียนกุ๋งก็เหนชอบด้วย จึ่งรินเหล้าใส่จอกแล้วสาดลงที่แผ่นดิน ๆ ก็เปนควันพลุ่งขึ้น แล้วเอาเนื้อหมูเนื้อนกให้สุนัขกิน สุนัขก็ตายในทันใดนั้น นางเลกีจึ่งเรียกคนใช้เข้ามา เอาเหล้ากับหมูให้กินหญิงคนใช้นั้นก็ตาย นางเลกีทำเปนตกใจออกมาร้องไห้ประกาศว่า เทวดาทั้งปวงจงเหนเถิด เจ้าแก่แล้วข้าแผ่นดินพึ่งลูกเจ้า จึ่งจะได้เปนบ้านเมืองต่อไป เมื่อที่พึ่งมาคอยทำร้ายอยู่ทุกเช้าค่ำดังนี้ เหนจะรักษาชีวิตรไปมิได้แล้วก็ร้องไห้ซบลง ว่ากับจีนเฮียนกุ๋งว่าลูกท่านทำดังนี้ก็เพราะคิดจะฆ่าข้าพเจ้าแม่ลูกเสีย จึ่งมีโทษมาถึงท่าน แลของทั้งนี้ข้าพเจ้าจะรับกินให้ตายแทนท่าน แล้วหยิบเอาจอกสุรามาจะกิน จีนเฮียนกุ๋งชิงเอาจอกสุราเสีย คิดโกรธชินเชงนัก โดยกำลังแค้นพูดออกมามิได้ นางเลกีก็ร้องไห้กลิ้งเกลือกไป แล้วว่าชินเชงใจคอสาหัสนัก แต่บิดายังจะฆ่าเสีย สาอะไรกับข้าพเจ้าเปนผู้อื่น เมื่อครั้งท่านจะถอดเสียจากที่ชีจู ข้าพเจ้าก็ได้ห้ามไว้ครั้งหนึ่ง หยอกข้าพเจ้าท่านจะฆ่าเสีย ข้าพเจ้าขอโทษไว้ครั้งหนึ่ง มาทำร้ายตัวท่านก็เพราะข้าพเจ้าแม่ลูก

จีนเฮียนกุ๋งนิ่งอยู่สักครู่หนึ่ง ก็พยุงนางเลกีให้ลุกขึ้น แล้วจีนเฮียนกุ๋งก็ออกข้างน่า จึ่งสั่งให้ขุนนางทั้งปวง แต่บันดาขุนนางที่รู้ต่างคนต่างเข้ามา เฮาตุกนั้นป่วยมาช้านานกับลีเด็กบอกว่าตกเกวียนลงเดิรไม่ได้ พีเปงฮูนั้นไม่อยู่ สาม

คนนี้หาได้ไปไม่ แต่ขุนนางทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน จีนเฮียนกังจึงเล่าเนื้อความให้ขุนนางทั้งปวงฟังว่า ชีจูชินเชงทำผิดหลายข้อ ๆ หนึ่งหยอกนางเลกีผู้เป็นมารดาเลี้ยง เราก็ยกโทษเสียครั้งหนึ่ง ครั้งนี้เอายาตายใส่สุรากับของกินมาให้เรา บุญเราไม่เคยตายชัณสูตรดูจึงรู้ ซึ่งเราจะเลี้ยงสืบไปนั้นไม่ได้ ขุนนางทั้งปวงได้ยินดังนั้นต่างคนต่างแลดูกัน แล้วคิดแต่ในใจว่า ของอันนี้ชีจูเอามาให้ค้างอยู่ข้างในถึงห้าวันหกวัน เหตุเกิดขึ้นในนั้นเองต่างคนต่างก็นิ่งก้มหน้าอยู่ ขณะนั้นตังกวยอู พวกนางเลกีจึงร้องขึ้นว่า ชีจูชินเชงไม่ซื่อสัตย์ข้าพเจ้าจะรับอาษาจับเอาตัวมาให้ท่าน จีนเฮียนกังก็ให้ตังกวยอูเป็นแม่ทัพเลี้ยงอูเป็นปลัดทัพกับเกวียนสองร้อยเล่มยกไปฉกอัก แล้วจึงว่าชีจูมีทหารมากทั้งชำนาญในการศึกระวังตัวให้จงดี

ฝ่ายเฮาตุกบ่วยอยู่ณบ้าน แต่งให้คนไปฟังข่าวราชการอยู่มิได้ขาด แจ้งความว่าตังกวยอูกับเลียงอูยกไปตีฉกอัก จึงให้คนสนิทไปแจ้งกับชินเชง ๆ จึงเอาเนื้อความไปบอกกับงวนถวนซึ่งเป็นครู งวนถวนจึงว่าท่านจะตกใจไปไย เอาของไปก็ได้ถึงหกวันแล้วมาเกิดดังนี้ ขุนนางที่เขามีบัญญัติย่อมจะคิดเหนอยู่ ตัวท่านจะนิ่งตายนั้นหาควรไม่ ชินเชงจึงว่าบิดาเรานั้นเชื่อถือรักใคร่นางเลกี ถ้าเรามิตายนางเลกีไม่มีความสุข ถึงเราจะไปแก้ตัว บิดาเหนความจริงด้วยแล้วก็เหนจะหาเอาโทษแก่นางเลกีไม่ เหมือนหนึ่งเราแกล้งให้บิดาเจ็บช้ำน้ำใจไปอีก งวนถวนจึงว่า ถ้ามิดังนั้นหนีไปเสียต่างเมืองเถิด จึ่งค่อยคิดการต่อภายหลัง ชินเชงจึงตอบว่าตัวเราหามีผิดไม่

บิดาไม่พิเคราะห์จะมาฆ่าเราเสียนั้น ถ้าเราหนีไปคนทั้งปวงก็จะสงไสยว่าเราใส่ยาตายจริง ชื่อเราก็ประกฏเหมือนนกโฮซึ่งกินเนื้อบิดามารดาเสีย หัวเมืองทั้งปวงก็จะหัวเราะเรา มิรู้ที่จะไว้ตัวเลย จะสู้ฉ้อความสัตย์แล้ว ถึงบิดาจะฆ่าเสียก็จะก้มหน้าตายไปตามกรรม แล้วเขียนหนังสือฉบับหนึ่งเปนใจความว่า ข้าพเจ้าชินเชงผู้ผิดจะขอลาตาย แต่คิดว่าวิตกถึงราชการด้วยบิดาก็ชราแล้ว ท่งจุโต๊ะจุผู้น้องก็ยังเล็กอยู่ ขอให้เอาตุกช่วยทำนุบำรุงบ้านเมือง อนาประชาราษฎรจะได้อยู่เอยนเปนศุข เขียนแล้วก็บิดไว้ที่ผนังตึก ผินหน้าไปข้างทิศเหนือต่อบิดา จึ่งกราบลงสามหนแล้วก็ผูกคอตาย เพลารุ่งขึ้นพวกกองทัพตังกวยอูถึงเข้ารู้ว่าชินเชงตาย แล้วจัยเอางวนกวนผู้เปนครูใส่กรงมาให้จีนเฮียน ๆ จึ่งว่า ชินเชงทำผิดรู้ตัวจะคิดหนีเหนจะไม่พ้นจึ่งฆ่าตัวเสียนั้น งวนกวนเปนพยานเราด้วย ชินเชงจะคิดร้ายเราอย่างไรก็รู้อยู่กับใจงวนกวน ๆ จึ่งร้องว่าเทพยดาจงเปนพยานข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้ายอมให้จับมาหวังจะให้เหนความจริงของชีจุชินเชง ด้วยเอาของมาค้างอยู่ข้างในถึงหกวัน ถ้าใส่ยาพิษแล้วจะเอาไว้ได้ฤๅ แต่คนกินเข้าไปยังตายลงทันใด เมื่องวนกวนว่านางเลกือยู่ข้างในลับแลได้ยินดังนั้น จึ่งร้องออกมาว่าเจ้าพนักงานทำไมจึ่งไม่เอางวนกวนไปฆ่าเสีย ชินเชงคิดการใหญ่ทั้งนี้ก็เพราะงวนกวนคิดให้ จีนเฮียนท่งก็สั่งให้เล็กชูเอากระบองทองเหลืองทุบงวนกวนจนขมองศีศะแตกตาย

ขณะนั้นตังกวยอูกับเลียงอูร้องว่าทับอิวสีว่า ท่งนี่กับ

อีฮูเป็นพวกชินเชง ถึงชินเชงตายแล้วตั๋งนี๋กับอีฮูยังอยู่ อิวสีแจ้งดังนั้นก็เอาเนื้อความเข้าไปบอกกับนางเลกี๋ ครั้นเพลาค่ำนางไลกี๋เข้าไปร้องไห้บอกจีนเฮียนกั๋งว่า ข้าพเจ้าได้ความว่าตั๋งนี๋กับอีฮูร่วมจิตกับชินเชง รู้ว่าชินเชงตายมาโทษว่าตายเพราะข้าพเจ้า บัดนี้ฝึกทหารไว้จะยกเข้ามาตีเอาเมือง แล้วจะจับข้าพเจ้าฆ่าเสีย ขอท่านจงตริกตรองดูอย่านอนใจ ภอขุนนางคนหนึ่งมาบอกกับจีนเฮียนกั๋งว่า ตั๋งนี๋กับอีฮูยกเข้ามาถึงด่านรู้ว่าชินเชงตายกลับไปเสีย จีนเฮียนกั๋งแจ้งดังนั้นโกรธนักจึงว่า ตั๋งนี๋กับอีฮูมาถึงแล้วไม่เข้ามาหาเรากลับไปเสียเหน จะเป็นพวกเดียวกับชินเชงจะละไว้มิได้ ว่าแล้วก็สั่งสียินบุดตี๋ให้คุมทหารออกไปตำบลภูเสียจับตัวตั๋งนี๋ แล้วให้เกียหัวไปกับคุดเตจับตัวอีฮู

ขณะนั้นเฮาตุกรู้จึงเรียกเฮาเอียนผู้บุตรเข้ามาบอกว่า ตั๋งนี๋คนนี้ชั่วโครงติดกันเป็นกระดูกแผ่นเดียว แววตาเป็นสองวง รูปร่างปลาดกว่าคนทั้งปวงแลฉลาดเฉลียว ลูกคนนี้นานไปจะได้เป็นใหญ่ เจ้ารีบภาตั๋งนี๋หนีไปให้พ้นไภย เฮามัวพี่ของเจ้าก็อยู่ในคนหนึ่ง แล้วรีบไปช่วยกันรักษาตั๋งนี๋อย่าให้มีอันตราย เฮาเอียนรับคำบิดาครั้นเพลาค่ำก็ไปยังภูเสีย บอกเนื้อความกับตั๋งนี ๆ แจ้งดังนั้นก็ตกใจ จึ่งปฤกษากับเฮามัวเฮาเอียนที่จะหนีให้พ้นไภย ภอทหารเข้ามาบอกว่า กองทัพสียินบุดตี๋เข้ามาถึงเชิงกำแพง ขุนนางในเมืองให้บิดประตูไว้ ตั๋งนี๋จึงสั่งว่าอย่าบิดเลย บิดาสั่งให้เขายกมาเราหาขัดคำสั่งไม่ ทหารในเมืองก็เบิดประตูเสียตามคำตั๋งนี๋สั่ง สียินบุดตี๋เหนชาว

เมืองเบิดประตูออกก็กรูกันเข้าไปล้อมตึกตั่งนี้ไว้ เล่าสียินบุดฉีฉือกระบี่เข้าไปในตึก เฮามัวเฮาเอียนเหนดังนั้นก็ภาตั่งนี้หนีไปทางสวนดอกไม้ เฮามัวเฮาเอียนโดดขึ้นบนกำแพงสวน ฉุดเอาตั่งนี้ขึ้นไปบนกำแพง ฯภอสียินบุดฉีมาทันฉวยได้ชายเสื้อก็เอากระบี่พันถูกเสื้อตั่งนี้ขาด ตั่งนี้เฮามัวเฮาเอียนก็โดดจากกำแพงหนีไปเมืองเต็ก ฝ่ายสียินบุดฉีอยู่ในกำแพงครั้นตั่งนี้โดดกำแพงหนีออกไปเหนจะตามมิทัน ได้แต่ชายเสื้อตั่งนี้เอามาให้กับจีนเฮียนกุ๋ง แล้วแจ้งความให้พังทุกประการ

ฝ่ายเจ้าเมืองเต็กเพลาค่ำวันนั้นนอนอยู่ในที่ ฝันเหนว่ามังกรตัวหนึ่งพันอยู่บนเสมากำแพง ครั้นตื่นขึ้นก็นึกแต่ในใจว่า ฝันนี้ปลาดเหนจะมีผู้มีบุญมาเมืองเรา ครั้นเพลาเช้าก็ออกว่าราชการ ภอมีผู้เข้ามาบอกว่า ตั่งนี้หนีจีนเฮียนกุ๋งมาจะอาไศรยท่าน เจ้าเมืองเต็กก็ออกไปรับภาตั่งนี้ เฮามัว เฮาเอียน เข้ามาถึงประตูเมือง ตั่งนี้แลไปข้างหลังเหนทหารยกตามมาเปนอันมาก ตั่งนี้สำคัญว่าสียินบุดฉีก็สั่งให้บิดประตูเมืองเสีย เจ้าเมืองเต็กก็สั่งให้ทหารขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทิลแล้ว เจ้าเมืองเต็กภาตั่งนี้ เฮามัว เฮาเอียน ขึ้นไปนั่งอยู่บนหอรบ

ฝ่ายเตียวสวยครั้นมาถึงเชิงกำแพง เหนประตูเมืองบิดอยู่ แลเหนทหารบนเชิงกำแพงนั้นขึ้นเกาทัณฑ์จะยิง จึ่งร้องว่าอย่าเพ่อยิงก่อน เรามาตามเจ้าของเราดอก ตั่งนี้แลไปเหนเตียวสวยก็จำได้ว่าเปนขุนนางฝ่ายพลเรือนในเมืองจีน จึ่งบอกเจ้าเมืองเต็กว่า ไตหูคนนี้มาเราไม่เปนทุกข์ แล้วก็สั่งให้เบิดประตูรับ เตียวสวยก็เข้าไปคำนับตั่งนี้กับเจ้าเมืองเต็ก

ตั้งนี้จึงถามว่าไตหูทำราชการในเมืองจีน เหตุไรจึงภากันตามเรามา เตียวสวยคำนับแล้วบอกว่า จีนเฮียนอ๋องทำให้ผิดหย่างธรรมเนียม เชื่อฟังนางเลกีภรรยาน้อย ฆ่าซีจุชินเชงพี่ของท่านเสีย ข้าพเจ้าเห็นว่าบ้านเมืองจะเกิดจลาจล จึงภาชุนฉิน งุยฉิน ฮูเฉีย โกเตียนเกียด ไกจือฉุย เซียนฉิน ตามมาหวังจะช่วยท่าน ยังลิชกจะคุมคนมาข้างหลังอีก ตั้งนี้เหนขุนนางทั้งปวงตามมามากคิดถึงบิดาน้ำตาตกแล้วว่า ท่านทั้งปวงติดตามมาครั้งนี้ใช่เนื้อก็เหมือนเนื้อ ใช่ญาติก็เหมือนญาติถึงเราจะตายก็ไม่ลืมคุณท่าน

งุยฉินจึงว่าท่านมาอยู่เมืองภูเสีย ยกไปตีเอาเมืองจีนเหนขุนนางในเมืองจีนก็จะเปนใจด้วยท่าน จงคิดอ่านจับเสี่ยนหนามแผ่นดินที่ยุยงบิดาท่านมาฆ่าเสีย บ้านเมืองก็จะอยู่เอยนเปนศุขการทั้งปวงก็จะเปนสิทธ์อยู่กับท่าน ข้าพเจ้าเหนดีกว่าเที่ยวอาไศรยเขา ตั้งนี้จึงว่าจะทำเหมือนท่านว่านั้นก็ได้อยู่ แต่กลัวบิดาเราจะตกใจก็จะมีโทษแก่เรา ซึ่งจะทำดังนั้นเราไม่เหนด้วย งุยฉิวกัดฟันกระทืบเท้าว่า ท่านกลัวนางเลกียิ่งกว่าเลืออีก จะนั่งอยู่ฉนี้เมื่อไรจะได้เมืองของบิดาเล่า เฮาเอียนจึงว่ากับงุยฉิวว่า ถึงจูตั่งนี้มีอายุแต่สิบเจดปี เรากับเตียวสวยก็ได้สั่งสอนมาอยู่ใช่จะกลัวนางเลกีนั้นหาไม่ แต่คนข้างนอกที่ไม่รู้ก็จะว่าลูกไปตีเมืองพ่อ กลัวความนินทานัก ด้วยตั่งนี้เปนคนมีกตัญญูทั้งน้ำใจก็โอบอ้อมอารีกับขุนนางแลไพร่บ้านพลเรือน ตั้งนี้ตกยากลงครั้งนี้ขุนนางทั้งปวงต่างคนทุกข์ร้อนด้วยคิดตามมาหวังจะช่วยทุกข์ตั่งนี งุยฉิวได้ยินเฮาเอียนว่าก็นิ่งอยู่

ฝ่ายตับโยย ลือเชง เต็กเสีย สามคนเป่นพี่น้องต่างมารดาอีฮู ภากันหนีตามอีฮูไปเมืองคุด ครั้นถึงจึ่งบอกอีฮูว่า จีนเฮียนกุ๋งให้เกียหัวถืออาญาสิทธิ์มาจับท่านฆ่าเสีย ไม่เข้าก็เอยนเกียหัวจะมาถึง อีฮูจึ่งสั่งให้ทหารขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทินไว้ทุกตำบล ขณะเมื่อเกียหัวยกมาถึงกลางทาง จึ่งคิดแต่ในใจว่าอีฮูหามีความผิดไม่ จีนเฮียนกุ๋งจะฆ่าเสียก็เพราะอุบายมางเลกี๋ เกียหัวก็แกล้งรอกองทัพค่อยเดินให้ช้าอยู่ แล้วเรียกคนสนิทเข้ามากระซิบสั่ง ให้รีบไปแจ้งความแก่อีฮู ให้อีฮูเร่งหนีเสียจากเมือง ฝ่ายอีฮูจัดแจงน่าที่เชิงเทินอยู่นั้น ภอคนใช้เกียหัวเข้ามาบอก จึ่งปฤกษากับตับโยยว่า ตั๋งนี หนีไปอยู่เมืองเต็กเงาจะตามไปด้วย ท่านจะคิดประการใด ตับโยยจึ่งว่าบิดาสิสั่งไว้ว่าท่านพี่น้องคบคิดกัน จึ่งสั่งให้ยกทัพมาจับท่าน ถ้าต่างคนต่างอยู่เหนนางเลกี๋จะไม่มีความสงไสย ท่านหนีไปอยู่เมืองเหลียงเถิด ด้วยเมืองเหลียงนั้นใกลกับเมืองจีน ๆ เป่นเมืองไมตรีกับท่านอยู่ บิดาท่านก็แก่แล้ว ถ้าหาบุญไม่จะยืมทหารเมืองจิ๋นกลับไปคืนเอาเมืองเรา ก็เหนจะได้โดยง่าย อีฮูเหนชอบด้วยก็ภากันหนีไปอยู่เมืองเหลียง เกียหัวครั้นยกมาถึงเมืองคุดรู้ว่า อีฮูหนีไปแล้วก็มิได้ติดตามไป กลับมาแจ้งแก่จีนเฮียนกุ๋งว่าอีฮูหนีไปเสียจากเมืองคุด หารู้ว่าไปตำบลใดไม่

จีนเฮียนกุ๋งได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึ่งว่า ลูกทั้งสองคนจับไม่ได้สักคนหนึ่ง ไปบ่วยการเสียเปล่า ก็สั่งให้เอาเกียหัวไปฆ่าเสีย พีเปงฮูจึ่งว่ากับจีนเฮียนกุ๋งว่า ซึ่งเกียหัวไปจับอีฮู

ไม่ได้ตัวมานั้น เพราะท่านสร้างเมืองทั้งสองตำบลไว้ แล้วให้ทหารไปอยู่รักษา ก็หาอยู่ตามคำท่านสั่งไม่ กลับหนีไปกับบุตรท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าเหนว่าโทษหามีกับเกียหัวไม่ เลียงฮูจึ่งว่ากับจินเฮียนกังว่า อีฮูเปนคนปัญญาน้อยจะทำการสิ่งใดไม่ตลอด ข้าพเจ้าจิตกอยู่แต่ตังนีนั้นมีสติปัญญา คนทั้งปวงก็นับถือรักใคร่ ทั้งขุนนางในเมืองจินก็หนักตามไปเปนอันมาก แล้วเมืองเต็กกับเมืองเราก็เปนอริกันอยู่ ถ้าท่านจะนิ่งอยู่ฉนี้ นานไปจะเกิดศึกเปนมั่นคง จินเฮียนกังเหนชอบด้วย จึ่งสั่งสีอินบุตถีให้คุมทหารไปตีเมืองเต็ก เกียหัวนั้นก็ยกโทษเสีย ให้ไปทำการแก้ตัวกับสีอินบุตถี ๆ กับเกียหัวคำนับลาจินเฮียนกัง ออกมาจัดแจงทหารพร้อมแล้วก็ยกไปตีเมืองเต็ก เจ้าเมืองเต็กรู้ก็ยกออกมาตั้งรับอยู่ตำบลไซสอง ตั้งรอกันอยู่ประมาณสองเดือนเสศ

เมื่อสีอินบุตถียกทัพไปจากเมืองจินแล้ว ภายหลังพีเปังฮูจึ่งว่ากับจินเฮียนกังว่า พ่อกับลูกนั้นคงจะตัดกันไม่ขาด แล้วลูกท่านที่สองนั้นไม่มีข้อผิดสิ่งใดจะว่าร่วมคิดกับชินเชงก็หาเปนแน่ได้ไม่ บัดนี้ก็หนีไปเสียแล้ว ยังจะให้ตามไปฆ่าเสียนั้นการก็จะมิลุกลามมากไปฤๅ อันจะไปทำลับเมืองเต็กให้ชนะโดยเร็วนั้นยากอยู่ ซึ่งสีอินบุตถีกับเกียหัวไปนั้นข้าพเจ้าเหนป่วยการเสียเปล่า หัวเมืองทั้งปวงจะหัวเราะเล่น จินเฮียนกังเหนชอบด้วย จึ่งมีหนังสือให้หากองทัพสีอินบุตถีกลับมา แล้วคิดแต่ในใจว่าบุตรชายเรายังหลายคน เกลือกจะเปนใจกันกับตังนีอีฮู นานไปข้างน่าจะ

ชิงบ้านเมืองกับฮีเจ พวกอยู่ในเมืองจะเป็นไส้ศึกขึ้น จึงสั่งให้ขับลูกแลญาติพี่น้องไปเสียจากเมือง แล้วตั้งฮีเจขึ้นเป็นชีจู เลียงอู ตังกวยอู ขุนเชก สามคนนี้อินดี แต่ขุนนางทั้งปวงนั้นคิดถึงชีจูชินเชงเล้วน้ำตาตก ตั้งแต่นั้นมาต่างคนก็บอกบ่วย บอกชราออกเสียจากที่ตำแหน่งขุนนางกลับไปอยู่บ้านเป็นอันมาก

เมื่อจีนเฮียนก๋งเป็นเจ้าเมืองอยู่ในเมืองจีนได้ยี่สิบปีครั้งนั้นศักราชพระเจ้าจิวเสียงอ๋องเป็นปีแรก เดือนเก้าจีนเฮียนก๋งจะไปทำสัตย์กันที่คุยชิว ไปไม่ทันถึงถนนกลับมาถึงกลางทางบ่วยลง ครั้นเข้าไปในเมืองหมอเข้ามาพยาบาล โรคไม่คลายหนักลงทุกวัน นางเลกีเหนดังนั้นมีความทุกข์เป็นอันมาก เข้าไปนั่งอยู่ที่ริมเท้าแล้วก็ร้องไห้ว่า เพราะท่านไปทำสัตย์ณเมืองหลวง เจ็บหนักมาแต่กลางทางทั้งนี้ ก็เพราะกรรมของข้าพเจ้า ท่านเมตตาเลี้ยงข้าพเจ้าจนขับลูกของท่านเสีย ตั้งฮีเจลูกข้าพเจ้าขึ้นเป็นที่ชีจูคุณหาที่สุดมิได้ ถ้าหาบุญไม่เพลาใดลูกท่านก็จะยกมา คนในเมืองที่เป็นพวกพ้องเขาก็จะช่วยอัน ตัวข้าพเจ้าเป็นหญิง ฮีเจยังเป็นเด็กอยู่แม่ลูกจะหันหน้าไปพึ่งผู้ใด จีนเฮียนก๋งจึ่งว่าเจ้าอย่าวิตกเลย เราได้มอบฮีเจไว้กับสุยสิด ให้ช่วยบำรุงรักษาบ้านเมืองแทนตัวเราสืบไป สุยสิดเป็นคนมีความสัจ รับคำเราแล้วเหนจะไม่เป็นใจสอง แล้วให้หาสุยสิดเข้ามาจึ่งว่า แต่ก่อนเราได้มอบฮีเจไว้ให้ท่านเป็นครูสั่งสอน ฮีเจก็รักใคร่ท่าน บัดนี้ตัวเราบ่วยหนัก เหนจะไม่ได้อยู่รักษาบ้านเมืองสืบไป ท่านจงช่วยทำนุ

บำรุงฮีเจให้รักษาบ้านเมืองแทนตัวเราจะได้ฤๅมิได้ สุยสิดจึ่งว่าท่านมีพระคุณกับข้าพเจ้า ก็ยังหาได้สนองพระคุณสิ่งใดไม่ อันฮีเจนั้นข้าพเจ้าจะรับธุระ ถึงจะเปนประการใดก็จะสู้เอาชีวิตรสนองพระคุณท่าน จีนเฮียกกังจึ่งว่า ซึ่งท่านว่านั้นชอบใจนัก ถ้อไรคำเวิบหนักขึ้นจีนเฮียนกังก็ขาดใจตาย

สุยสิดเหนดังนั้น ก็สั่งให้จัดแจงการศพตามอย่างเจ้าเมืองเอก นางเลกีนั้นร้องไห้เปนอันมาก แลจีนเฮียนกังหาสุยสิดเข้ามาฝากฮีเจนั้นต่อหน้านางเลกี ครั้นจีนเฮียนกังตายแล้ว นางเลกีก็เอาฮีเจมามอบให้สุยสิด ขณะนั้นฮีเจอายุได้สิบเบดขวบ สุยสิดจึ่งให้ฮีเจนุ่งขาวห่มขาวอยู่รักษาศพบิดา ขุนนางทั้งปวงก็เข้ามาอยู่ตามตำแหน่ง นางเลกีจึ่งตั้งสุยสิดเปนเสียงเชงให้ว่าราชการทั้งฝ่ายทหารพลเรือน จึ่งตั้งเลียงฮูตังกวยอูเปนสุมาปลัดซ้ายขวา แล้วเลียงฮูตังกวยอูจัดแจงให้ทหารออกกระเวนทั้งนอกเมืองในเมือง แล้วจัดแจงให้รักษาประตูทุกประตูมิให้คนละลุมละเล้า ราชการเมืองจีนครั้งนั้นสิทธิ์ขาดอยู่กับสุยสิด ๆ จะว่ากล่าวสิ่งใด ขุนนางทั้งปวงก็ยำเกรงเชื่อฟัง สุยสิดตั้งให้ฮีเจเปนที่สืนกุน แล้วสั่งให้ทำกฎหมายแจกไปแต่บันดาหัวเมืองขึ้น

ขณะเมื่อตั้งฮีเจนั้น ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็เข้าไปพร้อมกันแต่เฮาตุกบอกป่วยหามาไม่ ลีเค็กจึ่งกระซิบว่ากับพีเปงฮูว่าเอาเด็กมาตั้งให้เปนเจ้า ต่างคนต่างลืมตัวนี้อีฮูเสีย พีเปงฮูจึ่งว่า การทั้งปวงเด็ดขาดอยู่กับสุยสิด วันนี้เรากับท่านจะภากันไปหาสุยสิดณบ้าน ฟังดูว่าจะพูดจาประการใดบ้าง ครั้นเพลา

ขุนนางกลับไป ลีเค็กกับพีเปงฮูต่างคนขึ้นเกวียนกระทันไปณบ้านสุยสิด ๆ ก็ออกมารับเข้าไปต่างคนต่างคำนับกัน ลีเค็กจึงว่าเจ้าของเราก็ตับสูญสิ้นแล้ว ตั๋งนีกับอีฮูลูกเจ้าของเราสองคนก็เปนผู้ใหญ่ ควรจะว่ากิจการบ้านเมืองได้ ตัวท่านก็เปนขุนนางผู้ใหญ่ เหตุใดจึงไม่ไปรับตั๋งนีกับอีฮูมาให้ว่าราชการ จะเอาลูกเมียน้อยออยุสิดเบดขวบตั้งขึ้นดังนี้ ข้าพเจ้าเหนหามีใครจะยำเกรงไม่ แล้วขุนนางที่เปนพวกตั๋งนีอีฮู ก็มีน้ำใจเจ็บแค้นนางเลกีแม่ลูกอยู่ทุกคน เหนความหายุติเพียงนี้ไม่ ข้าพเจ้ารู้ว่าเมืองจิ๋นกับเมืองจิวเขาคอยจะช่วยตั๋งนีอีฮูอยู่ข้างในเล่าพวกพ้องที่ชอบกอรักใคร่ก็มีเปนอันมาก ท่านจะคิดป้องกันรักษาตัวประการใด

สุยสิดจึ่งตอบว่า จีนเฮียนกังมอบฮีเจไว้กับเรา นอกกว่านั้นเราไม่รู้ แม้นผู้ใดจะทำอันตรายฮีเจกับเรา ๆ ก็ไม่กลัว เมื่อเหลือกำลังแล้วก็จะสู้ตาย เอาชีวิตรสนองพระคุณเจ้า พีเปงฮูจึ่งว่าท่านคิดดังนั้นไม่ชอบ จงคิดเสียอย่างอื่นเถิด สุยสิดจึ่งตอบว่า ผิดแลชอบนั้นใช่เราจะไม่รู้เมื่อไร แต่ได้รับคำจีนเฮียนกังไว้ ถึงจะเปนประการใดเราก็มิให้เสียสัตย์ พีเปงฮูกับลีเค็กว่ากล่าวเปนหลายครั้ง เหนใจสุยสิดนั้นยังยืนเหมือนเหล็กจารึกแผ่นศิลา ซึ่งจะว่ากล่าวต่อไปนั้นเหนสุยสิดจะมิยอมฯ พีเปงฮูกับลีเค็กก็ลากลับมาณบ้านลีเค็ก ๆ จึ่งว่ากับพีเปงฮูว่า เราก็เอาใจจึ่งชี้แจงให้พึง สุยสิดดื้อดึงอยู่ดังนี้ ท่านจะคิดประการใด พีเปงฮูจึ่งว่าความทั้งนี้จะเปนไรมี เขาบำรุงฮีเจ เราก็บำรุงตั๋งนี ต่างคนต่างคิดเถิด พีเปงฮูกับลีเค็ก

ปฤกษาเหนพร้อมกัน จึ่งเรียกคนสนิทเข้ามาสั่งเปนความลับ คนใช้นั้นก็ปลอมเข้าไปคอยอยู่ตามคำลีเค็กสั่ง ครั้นเวลาฮีเจเข้าไปคำนับศพบิดา คนใช้นั้นก็เอากระบี่แทงถูกสีข้างฮีเจตาย

อิวสีเข้าไปจับฮีเจเหนดังนั้น ฉือกระบี่จะพันผู้ซึ่งแทงฮีเจ คนใช้นั้นก็แทงอิวสีตายลงอีกคนหนึ่ง แล้วก็หนีออกไปเสียจากที่นั้น คนที่เฝ้าศพต่างคนต่างก็โอดโอยร้องขึ้นว่า มีผู้เข้ามาลอบทำร้ายฮีเจสิ้นกุ่น สุยสิดรู้ก็เข้ามาเหนฮีเจนอนตายอยู่ เอามือเข้าลูบศพแล้วร้องไห้ว่า เราลับคำจีนเฮียนถังไว้ก็ได้บำรุงฮีเจมา มีผู้ลอบเข้ามาทำร้ายได้ดังนี้ ตัวเรามีชีวิตรอยู่ก็จะอายแก่คนทั้งปวงตายเสียดีกว่า ว่าแล้วก็จะเอาศีศะโถนเสาเตียงเสียให้ตาย นางเลกีเหนก็ให้คนใช้ออกมาห้ามไว้ แล้วหาตัวเข้าไปว่า ซึ่งท่านจะมาฆ่าตัวเสียดังนั้นไม่ชอบ ศพจีนเฮียนถังก็ยังหาได้ผังไม่ ถึงมาตรว่าฮีเจตายโต๊ะจูยังอยู่ ท่านจงช่วยทำนุบำรุงต่อไปเถิด สุยสิดมีความแค้นเปนอันมาก กลับออกมาให้เอาคนซึ่งรักษาศพไปฆ่าเสียถึงแปดสิบสองคน

อยู่สองวันสุยสิดให้หาขุนนางเข้ามาปฤกษาพร้อมกัน จะตั้งโต๊ะจูขึ้นให้ครองสมบัติ อายุโต๊ะจูได้เจ้าขวบ ลีเค็กพีเปงฮูทำเปนไม่รู้หาเข้าชื่อปฤกษาด้วยไม่ เลียงฮูจึ่งว่ากับสุยสิดว่า ฮีเจตายครั้งนี้ก็เพราะลีเค็กพีเปงฮู ท่านจะตั้งโต๊ะจูขึ้นจึ่งไม่ลงใจด้วย ขอท่านให้จับเอาตัวอ้ายสองคนมาฆ่าเสียจึ่งจะสิ้นเสี้ยนหนาม สุยสิดจึ่งว่าลีเค็กพีเปงฮูเขาเปนขุนนางเก่าพวกพ้องก็มาก ทำการเกลือกมิสำเรจก็จะเสียที เราจะงดไว้เอา

ดีต่อ ถึงเขาจะทำอย่างไรการก็ยังไม่เรวดอก เมื่อจังศพจีนเฮียนกังแล้วโต๊ะจูได้เปนใหญ่ เราจะมีหนังสือไปเปนไมตรีไว้กับหัวเมืองทั้งปวง แล้วจะกำจัดสัตรูเหล่านี้เสียให้สิ้นเหนการก็จะสำเรจโดยง่าย เลียงฮูได้ฟังดังนั้นก็ถอยหลังออกมา แล้วปฤกษากับตังกวยอูว่า สุยสิดนี้ข้อตรงต่อแผ่นดินก็จริงอยู่แต่ความคิดน้อย จะคิดการสิ่งใดก็ไม่ว่องไว ซึ่งจะนิ่งคอยสุยสิดอยู่การของเราที่คิดกันไว้ก็จะช้าไป แต่กำลังเราทั้งสองก็ภอจะทำได้ ถึงพีเปงฮูกับลีเค็กร่วมคิดกันที่จริง แต่ลีเค็กคนเดียวดอกเปนพวกชินเชง ถ้าเรากำจัดลีเค็กได้แล้ว พีเปงฮูก็จะหามีเพื่อนคิดไม่ ตังกวยอูจึ่งว่าท่านจะคิดประการใดจึ่งจะกำจัดลีเค็กได้ เลียงฮูจึ่งว่าเมื่อจะเอาศพจีนเฮียนกังไปผัง เราจะชุ่มคนไว้ประตูวันออก ถ้าลีเค็กออกไปส่งสการศพก็จะให้จับตัวฆ่าเสีย ตังกวยอูเหนชอบจึ่งว่า เรามีเพื่อนคนหนึ่งชื่อโต๊ะไงอี มีกำลังแบกของได้ถึงสามร้อยชั่ง จะเดิรทางเท่าใดก็ไม่เหนื่อย เราจะไปชวนมาให้ช่วยกำจัดลีเค็กเสีย

เลียงฮูได้ฟังก็มีความยินดี จึ่งให้คนใช้ไปหาตัวโต๊ะไงอี แล้วเล่าความให้พังทุกประการ แล้วว่าถ้าท่านทำได้สำเรจเหมือนเราว่านี้ จะช่วยเสนอความชอบให้ได้ยศถาศักดิ์เบี้ยหวัดมากขึ้น โต๊ะไงอีมีความยินดีรับจะทำตามคำเลียงฮูแล้วก็ลากลับไปบ้าน โต๊ะไงอีมาถึงกลางทางจึ่งคิดว่า เรามีเพื่อนคนหนึ่งเปนขุนนางที่ไตหูชื่อตุยฉวนจะไปปฤกษาดู โต๊ะไงอีก็ไปฉบ้านตุยฉวนเล่าความให้พังแล้วถามว่า จะฆ่าลีเค็กเสียเถิด

ฤๅท่านจะเหนประการใด ตุยฉวนจึ่งว่าเลียงฮูตังกวยอูสอง คนคิดฆ่าชีรูชินเชงเสีย คนทั้งเมืองเขาก็เจ็บแค้นเลียงฮูตังกวยอูว่าเปนพวกนางเลกี บัดนี้พีเปงฮูกับลีเด็กเขาจะกำจัดพวกนางเลกีเสียให้หมด จะรับตังนีมาเปนเจ้า ซึ่งลีเด็กพีเปงฮูเขาทำนี้ชอบด้วยขนบธรรมเนียมแผ่นดิน ซึ่งตัวจะคิดทำร้ายคนชื่อสัตย์ต่อแผ่นดินเสีย ไปเข้าด้วยคนอาธรรม์นั้นไม่ควร ถึงมาตรว่าทำการสำเรจตัวของท่านจะได้ยศถาศักดิ์สักเท่าใดก็ดี เทพยดาก็หาสรรเสริญไม่คนทั้งปวงก็จะผูกใจเจ็บแค้นปองทำโทษท่านไม่รู้แล้ว โต๊ะไงอีจึ่งว่าข้าพเจ้าเปนคนโฉดหารู้จักผิดแลชอบไม่ ข้าพเจ้าจะไปคืนคำเสีย ท่านจะเหนประการใด ตุยฉวนจึ่งว่า ถึงจะคืนคำเสียเขาก็จะใช้ผู้อื่นต่อไป ตัวท่านก็จะเปนคนถลันถลอกภายหลังไภยจะถึงท่าน โต๊ะไงอีจึ่งถามว่าท่านจะให้ทำประการใดจึ่งจะไม่มีอันตราย

ตุยฉวนจึ่งว่าท่านจงรับคำเขาไปเถิด จึ่งค่อยกลับคืนฆ่าเลียงฮูตังกวยอูเสีย เราจะไปรับตังนีมาเปนเจ้า แล้วจะยกความชอบให้ตัวเปนขุนนางมีชื่อเสียงต่อไป ซึ่งถ้อยคำของเราว่านี้ ตัวยังจะซื่อตรงต่อเราแล้วฤๅ โต๊ะไงอีจึ่งว่า ซึ่งไตหูสั่งสอนข้าพเจ้านั้นคุณหาที่สุดมิได้ ถ้าท่านคิดแคลงข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้าจะทำให้เหนความจริง จึ่งเอาไก่มาเชือดคอทำสัตย์สาบาลต่อกัน แล้วโต๊ะไงอีก็ลาลับไป ตุยฉวนเอาความมาบอกพีเปงฮูลีเด็ก ต่างคนต่างมีความยินดี แล้วขุนนางทั้งสามจัดเอาคนที่สนิทให้เตรียมเครื่องสาตราวุธไว้ เมื่อจะไปส่งสการศพให้พร้อมกัน ครั้นถึงกำหนดวันชักศพ ลีเด็ก

บอกบ่วยหาไปไม่ โต๊ะไงอีแกล้งอุบายบอกตังกวยอ๋องว่า คนทั้งปวงไปส่งสการศพสิ้น เว้นแต่ลีเด็กคนเดียว เทพยดาจะสิงชีวิตรเขานั่นคงอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะขอทหารสามร้อยไปล้อมเรือนจับตัวฆ่าเสีย

ตังกวยอ๋องสำคัญว่าจริง ก็จัดคนให้โต๊ะไงอียกไป ลีเด็กให้คนไปคอยอยู่ที่ผังศพ เห็นสุยสิดมาแล้วให้บอกว่าในเมืองเกิดศึกกันขึ้น สุยสิดได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ถามว่าในเมืองเหตุใดจึงวุ่นวาย ตังกวยอ๋องบอกว่าลีเด็กเป็นขบถข้าพเจ้าเฉพาะคนให้ไปจับ ถ้าทำการสำเร็จความชอบจะยกให้ท่าน สุยสิดได้ยินดังนั้นให้ร้อนใจนัก ตังกองเพลิงเกิดขึ้นในอกอดกลั้นความไว้จนผังศพแล้ว รีบกลับเข้ามาในเมืองพร้อมกันที่ว่าราชการ สุยสิดจึงสั่งตังกวยอ๋องกับเลียงฮู ให้คุมทหารไปช่วยโต๊ะไงอีจับตัวลีเด็กให้ได้ เลียงฮูตังกวยอ๋องยกมาถึงตลาดข้างทิศตวันออก พบโต๊ะไงอี ๆ ทำเป็นจะเข้ามาเล่าเนื้อความ ครั้นเข้ามาใกล้ลีก็หักคอตังกวยอ๋องตายทหารแตกตื่นไป

โต๊ะไงอีจึงร้องประกาศกับคนทั้งปวงว่า ตังนี่ยกทหารเมืองจิ๋นกับเมืองเต็กมาตั้งอยู่นอกเมือง ซึ่งเราฆ่าตังกวยอ๋องเสียนี้ตามคำลีเด็กสั่ง จะแก้แค้นแทนชีจูชิวเชง จะกำจัดพวกนางเลกีเสีย รับตังนี่มาเป็นเจ้า ถ้าผู้ใดจะเข้าด้วยมาไปช่วยเรา แต่บันดาทหารทั้งปวงได้ยินว่าตังนี่จะมาเป็นเจ้า ต่างคนต่างก็ดีใจมาเข้าด้วยโต๊ะไงอีเป็นอันมาก เลียงฮูยกตามมาภายหลัง ถึงกลางทางรู้ว่าโต๊ะไงอีกลับไปฆ่าตังกวยอ๋องเสียก็ตกใจ รีบหนีกลับเข้าไปที่ว่าราชการจะภาสุยสิดกับโต๊ะจูหนี

โต๊ะไงอีไล่หลังเลียงฮูเข้ามา

ฝ่ายลีเค็กพีเปงฮูตุยฉวน ต่างคนยกทหารมาถึงพร้อมกันเข้า เลียงฮูเหนจะหนีไม่พ้นก็ชักกระบี่ออกจะเชือดคอตาย โต๊ะไงอีจับตัวไว้ได้ภอลีเค็กมาทันเอากระบี่พันเลียงฮูตัวขาดไปเป็นสองท่อนตายแล้วยกเลยเข้าไปถึงประตูวัง ลีเค็กถือกระบี่เดินเข้าไปหน้าทหารทั้งปวง ๆ เดินเปนสองแถว คนทั้งปวงเหนก็ตกใจแตกตื่นกันไป แต่สุยสิดนั้นมิได้ย่อท้อ มือขวาอุ้มโต๊ะจู มือซ้ายถวัดชายเสื้อปกโต๊ะจูไว้ โต๊ะจูกลัวก็ร้องไห้ สุยสิดจึ่งว่ากับลีเค็กว่า โต๊ะจูเปนเด็กเท่านี้หาโทษอันใดไม่ ท่านจะฆ่าเราเสียก็ตามเถิด ขอแต่โต๊ะจูไว้ด้วยเปนเชื้อจีนเฮียนกุ๋ง ลีเค็กจึ่งว่าจีนเชงอยู่ไหนเล่า นั่นก็เชื้อจีนเฮียนกุ๋งเหมือนกัน แล้วลีเค็กร้องว่า ทำไมโต๊ะไงอีไม่ลงมือเล่า โต๊ะไงอีได้ยินดังนั้นก็เข้าชิงเอาโต๊ะจูที่มือสุยสิดฟาดลงกับศิลาขาดใจตาย สุยสิดฉวยกระบี่จะมาฟันเอาลีเค็ก โต๊ะไงอีก็เอากระบี่ฟันสุยสิดตาย แล้วลีเค็กโต๊ะไงอีก็เข้าไปที่ข้างใน นางเลกีเหนก็ตกใจกลัวหนีเข้าไปในสวนดอกไม้ขึ้นไปบนตะพานโจนน้ำตาย ลีเค็กเหนดังนั้นก็ให้คนไปลากเอาศพขึ้นมาสับเสีย แต่น้องสาวนางเลกีซึ่งเปนมารดาโต๊ะจูนั้นให้ไปอยู่ตำหนักอื่น แล้วลีเค็กออกมาที่ว่าราชการขุนนางใหญ่น้อยก็มาพร้อมกัน ลีเค็กสั่งทหารให้ไปจับบันดาญาติพี่น้องเลียงฮู ดังกวยอู อิวสี มาฆ่าเสียสิ้นทั้งสามพวก แล้วว่ากับขุนนางทั้งปวงว่า เราปราบเสี้ยนหนามในเมืองสิ้นแล้ว เมืองว่างเปล่าอยู่ไม่มีเจ้านั้นหาควรไม่ บุตรจีนเฮียน

ถึงเล่าเราเหนแต่ตั๋งนี้เปนผู้ใหญ่ แล้วมีสติปัญญาทั้งน้ำใจก็โอบอ้อมอารี ถ้าขุนนางผู้ใดจะยอมตามคำเราก็ให้เขียนชื่อลงทุกคน

พี่ปงฮูจึ่งว่าข้าราชการทั้งปวง ๑ แต่บันดาอยู่ในที่นี้เหนพร้อมกันอยู่ แต่ยังไม่ได้ปฤกษาเฮาตุกซึ่งเปนขุนนางผู้ใหญ่ลีเด็กได้ฟังดังนั้นก็สั่งให้เอารถไปรับเฮาตุก ๆ ไม่มาบอกว่าเฮามัวเฮาเอียนบุตรเราทั้งสองคนไปติดตามตั๋งนี่อยู่ ถ้าเราจะลงชื่อไปรับด้วยเขาก็จะดิเตียนว่าเราเปนพวกฆ่าฮีเอเสีย ตัวเราก็ชราแล้วอย่าให้เรารู้ด้วยเลย ตามแต่ท่านทั้งปวงปฤกษาพร้อมกันเถิด คนใช้กลับมาแจ้งกับลีเด็กแลขุนนางทั้งปวง ลีเด็กก็ให้จดหมายแต่บันดาผู้ซึ่งลงใจด้วย เปนขุนนางสามสิบเสศ แล้วลีเด็กให้โต๊ะไงอีถือหนังสือไปเชิญตั๋งนี๊ณะเมืองเต็ก โต๊ะไงอีไปถึงเมืองเต็กแล้วเข้าไปคำนับตั๋งนี่บอกว่า ขุนนางทั้งปวงพร้อมใจกันให้มาเชิญท่าน แล้วส่งหนังสือให้ตั๋งนี ๆ รับเอามาอ่านดูหามีชื่อเฮาตุกไม่ คิดแคลงใจก็นิ่งอยู่งุยฉิวจึ่งว่าเขามีหนังสือมารับซึ่งจะไม่ไปตามหนังสือนั้น จะเที่ยวชักเชอยู่ดังนี้หาควรไม่

ตั๋งนีจึ่งว่าซึ่งท่านว่านั้นชอบแล้ว แต่ว่าเนื้อยังอยู่หลายคน จำเพาะแต่เราเมื่อไรมี แล้วฮีเจโต๊ะจูก็พึ่งตาย พวกพ้องยังอยู่มาก ครั้นเราเข้าไปแล้วเกลือกจะมิสมความคิดจะถอยหลังยาก ถ้าบุญของเราเทพยดาช่วยแล้วคงจะมีเมืองอยู่ แล้วตั๋งนีจึ่งเรียกโต๊ะไงอีเข้ามาว่า ตัวเราเปนคนผิดบิดาจะเอาโทษเราหนีเอาชีวิตรรอด เมื่อบิดาป่วยลงก็มิได้พยาบาล

บิดาตายลี้หาได้ไปเยี่ยมศพตามประเพณีไม่ ซึ่งเราจะเหนแต่บ้านเมือง เขาก็จะนินทาได้เราไม่ยอมแล้ว ท่านจงไปจัดแจงเอาผู้อื่นเถิด

โต๊ะไงอีก็ลงกลับมาแจ้งแก่ลีเค็กทุกประการ เลียงอิวมีจึงว่าเมื่อตั่งนี้ไม่ยอมแล้วเราจะได้ใครเปนเจ้าเล่า ขุนนางทั้งปวงได้ยินดังนั้นบางคนก็ว่าให้ไปรับอีฮูมาเถิด ลีเค็กจึงว่าอีฮูเปนคนโลภไม่มีความกรุณาแก่พี่น้อง เหนจะรักษาบ้านเมืองไปมิได้ ขุนนางทั้งปวงว่าอีฮูก็เปนลูกจีนเฮียนกั๋ง เมื่อไปรับตั่งนี้มิมาจะให้เมืองว่างเปล่าอยู่นั้นหาควรไม่ ปฤกษาเหนพร้อมกันจะให้ไปรับอีฮูลีเค็กขัดมิได้ก็ยอม จึ่งใช้โต๊ะไงอีกับเลียงอิวมีถือหนังสือไปเชิญอีฮูณเมืองเลียง

ฝ่ายอีฮูเมื่ออยู่ณเมืองเลียงนั้น เจ้าเมืองเลียงยกลูกสาวให้เปนภรรยา เกิดบุตรชายด้วยอันคนหนึ่งชื่อกั๋งจูหิง อีฮูคิดอยู่มิได้ขาดว่า เมื่อใดเมืองจีนเกิดเหตุขึ้นจะได้กลับคืนไปเมือง ภอรู้ข่าวว่าบิดาถึงแก่ความตาย อีฮูจึ่งใช้ให้ลีเซงไปรักษาเมืองคุดเต ครั้นรู้การในเมืองจีนแล้วจึ่งมีหนังสือแจ้งการมาถึงอีฮูว่าเมืองจีนนั้นเกิดรบพุ่งฆ่าฟันกันขึ้น ฮีเจโต๊ะจูนางเลกีกับพรรคพวกตายสิ้น ขุนนางทั้งปวงปฤกษาพร้อมใจกันจะไปรับตั่งนี้มาเปนเจ้า อีฮูได้แจ้งดังนั้นจึ่งปฤกษากับเค็กเสียคับใจว่า เราจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองคืน ภอว่าขาดคำลงแลไปเหนโต๊ะไงอีกับเลียงอิวมี เดิรตรงเข้ามาถึงคุกเข่าลงคำนับส่งหนังสือให้ อีฮูรับมาดูแจ้งแล้วมีความยินดีนัก ว่าบุญของเราเทพยดาชิงเอาเมืองของตั่งนี้มา

ให้กับเรา แล้วส่งหนังสือให้คับไยย ๆ ดูหนังสือแล้วจึ่งว่า ใช่กังจูตังนี่จะไม่รักบ้านเมืองเมื่อไรมี แต่ทว่ากังจูตังนี่คิดแคลงใจอยู่ ถึงตัวท่านก็อย่าเพ่อเชื่อนัก ขุนนางทั้งปวงอยู่ในเมืองให้แต่งหนังสือมารับท่านอยู่ข้างนอกไปเปนเจ้า ท่านจงตริกตรองดูให้ดี บัดนี้ราชการในเมืองจีนนั้น ลีเด็กกับพีเปงฮูใหญ่กว่าคนทั้งปวง ถ้าท่านจะเข้าไปตามหนังสือ จงคิดให้มีประโยชน์กับลีเด็กพีเปงฮู คนทั้งสองจึ่งจะมีน้ำใจตรงต่อท่าน

อีฮูได้ฟังดังนั้นจึ่งว่าอันความคิดของท่านนั้นดีนัก เราจะทำตามคำท่าน อีฮูจึ่งทำหนังสือหานบนว่า ถ้าเราได้สำเรจราชการในเมืองจีนแล้ว จะยกนาตำบลอุเหลียงร้อยหมื่นให้แก่ลีเด็ก ตำบลฮูขัวให้กับพีเปงฮูเจดสิบหมื่น แล้วสั่งโต๊ะไงอีว่า ท่านจงไปแจ้งแก่ลีเด็กพีเปงฮูเถิด แต่เลียงอิวมีซึ่งมากับท่านนั้นเราจะให้ถือหนังสือไปเมืองจิ๋น โต๊ะไงอีคำนับลาอีฮูกลับไปเมืองจีน แจ้งความกับลีเด็กพีเปงฮูทุกประการ อีฮูจึ่งทำหนังสือฉบับหนึ่งบอกแจ้งข้อความทั้งปวง ให้เลียงอิวมีนำหนังสือไปให้กังจูบุนเจ้าเมืองจิ๋น ๆ ก็จำจังนั้น จึ่งปฤกษากับกวนชกว่า ซึ่งเราฝันเหนว่าเทพยดาบอกว่าเมืองจีนจะเกิดจลาจลให้เราไปปราบปรามนั้น จะถูกเข้าคราวนี้ดอกกระมัง เราได้ยินว่าตังนี่กับอีฮูทั้งสองนี้ มีสติปัญญาเสมอกันเราจะเลือกเอาคนหนึ่ง

กวนชกจึ่งว่า บัดนี้ตังนี่ก็อยู่ณเมืองเด็ก อีฮูอยู่ณเมืองเลียง ท่านจงใช้คนเอาเครื่องขาวตามธรรมเนียมไปช่วย จะ

ได้ดูอัชฌาไสยตั่งนีกับอีฮูว่าผู้ใดจะมีปัญญาดีกว่ากัน กั๋งจูบุนเหนชอบด้วยจึ่งจัดเครื่องขาวตามธรรนเนียมสองที่ มอบให้กั๋งจูจีแล้วสั่งว่า ท่านเอาไปให้ตั่งนีณเมืองเต๊กแล้วจึ่งให้อีฮูจะได้ดูว่าผู้ใดจะดีกว่ากัน กั๋งจูจีรับสิ่งของแล้วก็ไปณเมืองเต๊ก เข้าไปหาตั่งนีต่างคนต่างคำนับกัน ตั่งนีเชิญให้กั๋งจูจีนั่งที่สมควร กั๋งจูจีจึ่งว่าเจ้าเมืองจิ่นใช้ข้าพเจ้าเอาของทั้งนี้มาให้กับท่าน ตั่งนีแจ้งดังนั้นรับสิ่งของแล้ว มิได้ตอบประการใด ลุกขึ้นเดินเข้าไปในชอกเล่าความให้เตียวสวยฟัง กั๋งจูจีนั่งอยู่ข้างนอก จึ่งเรียกคนสนิทของตั่งนีเข้ามากระซิบบอกว่า จีนเฮียนกั๋งตายแล้วให้ตั่งนีเร่งคิดอ่านเข้าไปเมืองเจ้าของเราจะช่วยเปนทัพน่า คนใช้ก็เข้าไปบอกความกับตั่งนีทุกประการ เตียวสวยได้ยินดังนั้นจึ่งว่า ซึ่งเขาทำเปนรักมารับว่าจะช่วย อันเรายอมจะเข้าเมืองตามคำเขานั้นไม่ได้ เราทุกวันนี้เหมือนคนตาบอด มิได้รู้เหตุผลในเมืองนั้นประการใด ตั่งนีเหนชอบด้วย ก็ออกมาหากั๋งจูจีจึ่งว่า เจ้าของท่านมีใจเมตตาให้เอาของมาให้แล้วจะช่วยชุระข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเปนคนสิ้นวาศนาบิดามารดาถึงหาไม่ การสิ่งใดนั้นข้าพเจ้าไม่คิดต่อไปแล้ว คนข้างนอกเขาจะนินทา ด้วยบิดาป่วยมาจนตายถึงหาได้ไปเยี่ยมเยียนไม่ ว่าแล้วตั่งนีก้มหน้าลงร้องให้มิได้พูดจาสิ่งใดต่อไป

กั๋งจูจีเหนตั่งนีไม่ยอม ก็เข้าใจว่าตั่งนีมีปัญญาภุกซึ้ง กั๋งจูจีทำทอดใจใหญ่แล้วก็ลากลับไป ครั้นถึงเมืองเลียงเข้าไปหาอีฮูบอกว่า นายข้าพเจ้ารู้ว่าบิดาท่านตายให้เอาของธรรม

เนียมมาให้ท่าน อีฮูจึงตอบว่าซึ่งเจ้าเมืองจิ๋นมีความกรุณาข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก จะขอสติปัญญาท่านเป็นที่พึ่งด้วย กุ๋งจูจึงว่าท่านจะเข้าไปเมืองจีนนั้น นายข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะให้กองทัพมาช่วยท่าน อีฮูได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับว่า ถ้าดังนั้นพระคุณหาที่สุดมิได้ แล้วอีฮูกลับเอาความมาเล่ากับคับไยว่า กุ๋งจูบุนมีใจยินดียอมจะให้เราเป็นเจ้าเมืองจีน

คับไยจึงว่าซึ่งกุ๋งจูบุนจะมาช่วยเรานั้น เหนจะมีที่หมายอยู่สักสิ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าจะยกเมืองริมน้ำห้าหัวเมืองให้เป็นสินบล กุ๋งจูบุนจะได้ตั้งใจช่วยโดยสุจริต การของเราก็จะสำเรจเป็นแท้ อีฮูจึงตอบว่า จะมาตัดหัวเมืองออกให้กับเขานั้น แผ่นดินเมืองจีนจะมีแคบไปฤๅ คับไยจึงว่าซึ่งจะมาคิดเสียดายหัวเมืองอยู่นั้น ถ้าไม่สมคเณเมืองจีนจะเป็นของผู้อื่นแล้ว จะเอาแผ่นดินคืบหนึ่งศอกหนึ่งยังจะได้ฤๅ ซึ่งท่านมาอาไศรยเมืองเลียงอยู่นี้ ก็เหมือนกับไพร่คนหนึ่งจะคิดเสียดายอะไรกับห้าหัวเมือง การข้างน่าก็ยังมาออยู่ อีฮูเหนชอบด้วย ก็เขียนเป็นหนังสือสัญญาใส่ในมือเสื้อแล้วออกมาหากุ๋งจูจึยุดมือเข้าแล้วว่า ลีเค็ก พีเปงฮู เขามารับแล้ว ถ้าข้าพเจ้าได้เมืองของบิดาข้าพเจ้าคืน จะยกเมืองริมน้ำห้าหัวเมือง กับที่แผ่นดินข้างทิศตวันออกไปจนถึงเมืองเค็ก ข้างทิศใต้ไปจนเขาฮัวสาน ข้างทิศเหนือไปจนเตนเมืองเลียง ให้กับเจ้าเมืองจิ๋นแทนพระคุณท่าน แล้วเอาหนังสือสัญญาในแขนเสื้อออกให้กุ๋งจูจี ๆ ทำเป็นมิใคร่จะรับ

อีฮูจึ่งเอาทองสี่สิบแท่งกับหยกคู่หนึ่ง ให้เป็นส่วนกังจูจี ให้ช่วยว่ากล่าวกังจูบุนด้วย ซึ่งการทั้งปวงนั้นสุดแต่กังจูบุนเถิด กังจูจีรับหนังสือสัญญาแล้ว ก็กลับไปเมืองจิ้นแล้วเล่าความให้กังจูบุนฟังทุกประการ แล้วว่าข้าพเจ้าไปดูตั่งนี่กับอีฮู เห็นตั่งนี่ฉลาดกว่าอีฮูมาก กังจูบุนจึ่งว่า ถ้าดังนั้นเราจะเอาตั่งนี่เป็นเจ้าเมืองจิ้น ท่านจะเห็นประการใด กังจูจีจึ่งตอบว่า ทั้งนี้สุดแต่ใจท่าน ถ้าท่านวิตกอยู่ด้วยเมืองจิ้น จะช่วยทำนุบำรุงให้ยืดยาวไปนั้น จึ่งเอาคนที่มีสติปัญญามาตั้ง ถ้าจะให้แต่ชื่อเสียงปรากฏในแผ่นดิน ก็เอาแต่คนที่ภอตีเถิด แล้วถามว่าสองหย่างนี้ข้างไหนจะเป็นประโยชน์

กังจูบุนได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึ่งว่าเดิมเราไม่ทันคิด ต่อท่านชี้แจงให้ฟังจึ่งเห็นความสว่างไปในใจของเรา แล้วสั่งกงซุนกีให้เกณฑ์ทัพเกวียนสามร้อย ไปส่งอีฮูเข้าเมืองจิ้น ขณะนั้นเป็กกีน้องสาวซินเชง ซึ่งได้มาเป็นภรรยากังจูบุนอยู่ในเมืองจิ้นนั้นมารดาตายแต่เล็ก นางแกกุนซึ่งเป็นภรรยาน้อยจิ้นเฮียนกังรับเอานางเป็กกีมาเลี้ยง นางแกกุนรักใคร่เป็กกีๆ รู้ว่ากังจูบุนให้ไปส่งอีฮูเข้าเมือง จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งไปถึงอีฮูเป็นใจความว่า ถ้าอีฮูได้เป็นใหญ่ในเมืองจิ้นแล้ว ให้อุส่าห์ปฏิบัติแก่ตระกูลด้วย ข้อหนึ่งเชื้อวงษ์ของเราเมื่อวุ่นวายนั้นต่างคนต่างพลัดกันไป ให้สืบเสาะเอามาเลี้ยงจะได้เป็นเพื่อนรักษาตัวอุปมาเหมือนต้นไม้ ถ้ากิ่งก้านบริบูรณ์แล้วจะดูงาม เขียนแล้วก็มอบให้กงซุนกีๆ จัดแจงกองทัพเสร็จก็ยกไปเมืองจิ้น

ฝ่ายเจ๋ฮวนก๋งเจ้าเมืองเจ๋รู้ว่าเมืองจีนเกิดจลาจล จึงให้เกงซ๋กองทัพมาบันจบกับทัพหัวเมืองขึ้น ยกมาจะช่วยบำรุงเมืองจีน ครั้นมาถึงตำบลไกเอียงปลายแดน รู้ข่าวว่าบ๋งจูบุนให้กงซุนกีคุมกองทัพมาช่วยเมืองจิ๋วทัพหนึ่ง แล้วพระเจ้าจิวเสียงอ๋องให้ไตหูอ๋องตังคุมทัพเมืองจิ๋นมาช่วยอีกทัพหนึ่ง ทัพทั้งสองนั้นออกมาก่อน ยกล่วงเข้าไปถึงเมืองจีนแล้ว เจ๋ฮวนก๋งจึ่งแต่งให้กองซุนสิบผอง คุมทัพเมืองเจ๋ยกตามไป พร้อมด้วยทัพทั้งสองเมือง ตัวเจ๋ฮวนก๋งนั้นกลับไปเมืองเจ๋ กองซุนสิบผองก็ยกไปตามเจ๋ฮวนก๋งสั่ง ครั้นไปถึงเมืองจีน ก็เข้าบันจบด้วยเมืองจิว เมืองจิ๋น เปนสามทัพ แล้วปฤกษากับขุนนางในเมืองจีนที่จะจัดแจงการไปรับอีฮูเข้ามา ภอลีเสงก็มาแต่เมืองฤต ลีเด็กลับพีเปงฮูก็ให้ไปเชิญเสาตุกเข้ามา แล้วให้ขุนนางทั้งปวง เอารถออกไปรับอีฮูซึ่งอยู่เมืองเลียงปลายแดนแดนเมืองจีนนั้น นายทัพทั้งสามหัวเมืองก็แต่งทหารออกไปเปนกองน้องฉันอีฮูเข้ามา ครั้นอีฮูเข้ามาในเมืองแล้ว ขุนนางทั้งปวงพร้อมกันตั้งอีฮูให้เปนเจ้า เรียกว่าจีนฮุยก๋ง

ขณะนั้นศักราชพระเจ้าจิวเสียงอ๋องเสวยราชได้สองปี อีฮูเปนเจ้าเมืองจีน แล้วตั้งก๋งจูหิงผู้บุตรเปนที่ชีจู ตั้งเสาตุกเด็กเสียเปนเสียงไตหู ตั้งลีอีเซง ดับไยยเปนที่ไตหู โต๊ะไงอีเปนเหยียไตหู แต่บับดาขุนนางเก่านั้นให้คงที่ตามเดิม ฝ่ายอ๋องจูตัง กับกองซุนสิบผองซึ่งคุมทัพเมืองจิวเมืองเจ๋มานั้น เข้าไปว่ากับจีนฮุยก๋งว่า การของท่านเสร็จแล้วข้าพเจ้าจะลา

กลับไปเมือง จินฮุยก๋งจึ่งสั่งให้เลียงอิวมีไปกับอ้องจูตัง ขอบใจเจ้าเมืองจิว ให้หันกันเหียนไปกับกองชุนสิบผอง ขอบใจเจ้าเมืองเจ๋ กองทัพทั้งสองหัวเมืองยกกลับไป ยังอยู่แต่กองชุนกีซึ่งคุมทัพเมืองจิ๋นมานั้นอยู่ทวงสินบลจินฮุยก๋ง

จินฮุยก๋งครั้นได้เปนเจ้าเมืองจินแล้ว ให้คิดเสียตายหัวเมืองห้าตำบล ซึ่งปฤกษาชุนนางทั้งปวงแต่บันดามาพร้อมกันอยู่ในที่ว่าราชการ ต่างคนต่างก้มหน้านิ่งอยู่ แต่เด็กเสียนั้นเหลียวหน้ามาแลดูลีอีเชง ๆ จึ่งว่าเมื่อท่านยังไม่ได้เมืองเกรงว่าจะมีเสียนหนาม จึ่งต้องบลเมืองจิ๋นให้ช่วย ครั้นเมื่อท่านเข้ามาในเมืองก็ได้โดยปรกติ มิได้มีผู้ใดขัดขวางช่วงชิง ทัพเมืองจิ๋นก็หาได้ช่วยสิ่งใดไม่ เปนแต่ยกกองทัพมากับเมืองเจ๋ เมืองจิวก็เหมือนกัน ถึงท่านไม่ให้จะทำไมกับท่านได้ ลีเด็กได้ยินดังนั้นจึ่งว่ากับลีอีเชงว่า ท่านว่านั้นผิดอยู่เมืองจิ๋นเราได้ให้หนังสือสัญญาไว้ ครั้นสำเรจการแล้วจะมาเสียสัตย์กับเขา เมืองจิ๋นก็เปนเมืองเอกทหารก็มีมาก ข้าพเจ้าแหนว่าให้เขาตามสัญญาจะจึ่งชอบ

คับโยจึ่งว่าซึ่งจะให้เขาถึงห้าหัวเมือง เหมือนเสียเมืองจินไปถึงหนึ่ง ถึงมาตรว่าเมืองจิ๋นจะมีรี้พลมากจะเข้ามาตีเอาหัวเมืองนี้ก็เตมยากอยู่ แล้วท่านแต่ก่อนอุส่าห์รบพุ่งมาสักร้อยครั้งจึ่งได้ที่อันนี้ ลีเด็กจึ่งว่ารู้ว่าท่านแต่ก่อนรบพุ่งมาได้โดยลำบาก ทำไมจึ่งไปบลเขาเล่า ซึ่งจะไม่ให้ตามสัญญานั้นจะมิขัดเคืองกับเมืองจิ๋นฤๅ ถึงท่านแต่ก่อนแรกตั้งเมืองนั้นก็ตั้งได้ที่ชุกอัก แผ่นดินก็น้อยหนักหนา ค่อยเพียรรบเอา

บ้านเล็กเมืองน้อยจึงได้ใหญ่ขึ้นเพียงนี้ ถึงจะเสียไปห้าหัวเมืองเท่านั้น แต่อุส่าห์บำรุงอนาประชาราษฎรทำไมตรีกับหัวเมืองทั้งปวงให้มีใจสุจริตต่อแล้ว จึ่งค่อยเพียรทำไป ทำไมจะไม่ได้ห้าหัวเมืองนี้ฤๅ

ครั้นโยยตวาดเอาลีเต็กว่า เรารู้เท่าอยู่ซึ่งถ้อยคำของตัวว่านั้นจะเปนใจด้วยเมืองจีนก็หาไม่ แต่คิดอ่านว่าปลอมทั้งนี้เพราะจะใคร่ได้สินบลของตัว ซึ่งเจ้ารับบลไว้กับตัวนั้นกลัวจะไม่ได้ฤๅ จึ่งต้องยกเอาความเมืองจีนมาเปรียบ พีเปงสูเอาศอกขยะเอาลีเต็ก ๆ ก็นิ่งอยู่มิได้ตอบประการใด จีนฮุยกุ่งจึ่งว่า ครั้นเราจะไม่ให้ก็จะเสียสัตย์ ครั้นจะให้ไปเล่าก็จะเข้าใจว่าเรากลัวเกรงนัก ถ้าจะแบ่งให้แต่เมืองหนึ่งสองเมืองจะเหนประการใด ลีอีเชงจึ่งตอบว่า ที่จะให้แต่เมืองหนึ่งสองเมืองนั้นเหมือนแกล้งยุให้เขามาทำอันตรายเมืองเรา

จีนฮุยกุ่งว่าถ้าดังนั้น ท่านจงทำหนังสือผลัดฉบับหนึ่งเปนใจความว่าเราได้เมืองจีนนี้ก็เพราะบุญกุ่งจูบุน ซึ่งเราบลห้าหัวเมืองจะให้กับกุ่งจูบุนนั้น ครั้นปลุกษาขุนนางทั้งปวงเขาว่าแผ่นดินอันนี้เปนของบู๋ย่าตายายมาแต่เดิม ตัวพลัดออกไปอยู่เมืองเลียง ทำไมจึ่งเอาหัวเมืองเหล่านี้ไปบลเสีย เราได้พุ่มเกี่ยงกับขุนนาง ๆ ไม่ยอมจะยกให้ เราจะขอผลัดไปสักปีหนึ่งก่อนเถิด บ้านเมืองเปนปรกติแล้วจึ่งจะคิดผ่อนปรนให้ แต่คุณของกุ่งจูบุนนั้นเราหาลืมไม่ ลีอีเชงแต่งหนังสือแล้วก็ส่งให้จีนฮุยกุ่ง ๆ จึ่งถามว่า ผู้ใดจะอาษาถือหนังสือไปให้กับเจ้าเมืองจีนได้ พีเปงสูจึ่งว่า ข้าพเจ้าจะรับอาษาไป

แลเมื่อจีนฮุยกังแรกจะเข้ามานั้นบอกไว้ว่า จะให้นากับลีเด็ก ร้อยหมื่น จะให้พีเปงฮูเจดสิบหมื่น ครั้นได้เมืองแล้วหาให้ไม่ คนทั้งสองมีความน้อยใจแต่ไม่อาจจะออกปาก พีเปงฮูจึงเข้ารับถือหนังสือไปเมืองจิ๋นกับกงซุนกี ครั้นถึงเมืองจิ๋น กงซุนกีภาพีเปงฮูเข้าไปหากังจูบุน พีเปงฮูคำนับส่งหนังสือให้กังจูบุน ๆ รับมาอ่านดูแจ้งดังนั้นก็โกรธ เอามือตบโต๊ะลงแล้วว่า ทำให้อ้ายโจรลวงเราเล่นได้ แต่แรกเราก็รู้อยู่ว่าอีฮูไม่ควรเป็นเจ้าเมือง จะให้เอาพีเปงฮูไปฆ่าเสีย

กงซุนกีจึงว่า พีเปงฮูหามีความผิดสิ่งใดไม่ ขอท่านอย่าเพ่อโกรธก่อน กังจูบุนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ขุนนางผู้ใดเล่ที่ทัดทานอีฮู ไม่ยอมให้แผ่นดินกับเรา พีเปงฮูได้ยินกังจูบุนถามดังนั้น จึงคิดในใจว่า ครั้นจะบอกตามจริงกลัวความจะรู้ไปถึงจีนฮุยกัง ครั้นจะมิบอกเล่าก็กลัวกังจูบุน พีเปงฮูทำอิดเอื้อนอยู่ แล้วแลดูกังจูบุน ๆ รู้กิริยาพีเปงฮูก็ลุกเดินเข้าไปในฉาก จึงสั่งกงซุนกีให้ภาพีเปงฮูเข้าไป กงซุนกีกับพีเปงฮูก็ตามเข้าไป พีเปงฮูคุกเข่าลงคำนับแล้วบอกว่า แต่บันดาขุนนางในเมืองจีน ผู้ใดที่จะไม่คิดถึงคุณท่านนั้นหามิได้ ยอมจะยกหัวไม่ยองห้าตำบลให้ท่านอยู่ทุกคน เว้นแต่ลีอีเชงกับคับโยยขัดขวางไว้ แล้วพูดจาองอาจนัก อีฮูก็พลอยเหนไปด้วย

กังจูบุนจึงว่า เดิมเราคิดจะเอาตั๋งนี่เป็นเจ้าเมือง แต่ตั๋งนี่อิดออดอยู่ แล้วอีฮูมีหนังสือมา ลีอีเชงเป็นคนเขียน ทำไมเราจะได้พบลีอีเชงกับคับโยย ซึ่งอีฮูเชื่อถือว่าเป็นคน

ความคิดดี พีเปงฮูจึงว่าถ้าท่านจะใคร่ได้ตัวคนทั้งสองนั้น อย่าว่าให้สดุ้งสเทือน ให้แต่สิ่งของไปกับจินฮุยก๋ง เหน่จินฮุยก๋งจะให้ลีอีเชงกับคับโยยมาขอบคุณท่าน ๆ จึ่งจับตัวฆ่าเสีย แล้วขอให้รับตั่งนี่มาเปนเจ้าเมืองจีน กำแข้งในเมืองนั้นข้าพเจ้ากับลีเค็กจะรับจัดแจงให้สำเร็จ ถ้าได้ตั่งนี่มาเปนเจ้าเมืองแล้วเหมือนแผ่นดินเมืองจีนเปนของท่าน จะสนองพระเดชพระคุณท่านไปกว่าจะสิ้นชีวิตร ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ขอท่านจงตริกตรองดูเถิด ก๋งจูบุนจึ่งว่า ซึ่งถ้อยคำของท่านว่านั้นดีนัก ต้องกับน้ำใจเราคิด แล้วเขียนหนังสือฉบับหนึ่งกับหนังสือสัญญาอีฮูให้มานั้นเข้าผนึกเดียวกันส่งให้พีเปงฮูไปให้จินฮุยก๋ง พีเปงฮูรับหนังสือแลสิ่งของแล้วคำนับลาไป

ขณะเมื่อพีเปงฮูเปนทูตไปเมืองจิ๋นนั้น อยู่ภายหลังคับโยยเข้าไปว่ากับจินฮุยก๋งว่า ทุกวันนี้ท่านยกเอาราชการเมืองมาเสียจากลีเค็ก แล้วบลนาเขาร้อยหมื่นก็หาได้ให้เขาไม่ ลีเค็กมีความน้อยใจท่าน แล้วลีเค็กกับตั่งนี่ก็ชอบอัชฌาไสยกัน ซึ่งท่านได้เปนเจ้าเมืองนี้ก็เพราะบุญของท่าน ใช่ว่าได้เพราะลีเค็กเมื่อไรมี เมื่อจะไปรบท่านนั้นลีเค็กก็หาออมมือไม่ ว่าท่านเปนคนโลภที่ไหนจะรักษาบ้านเมืองได้ เขาลงใจข้างตั่งนี่ต่างหาก ข้าพเจ้าเหนว่าตั่งนี่ยกเข้ามาลีเค็กอยู่ในเมือง เราจะมีรักษายากฤๅ ถ้าคิดฆ่าลีเค็กเสียเหมือนตัดหนทางตั่งนี่ได้เราก็จะสิ้นธุระจะได้รวังแต่ฝ่ายเดียว

จินฮุยก๋งจึ่งว่า ลีเค็กนั้นมีความชอบแต่หลัง ซึ่งจะฆ่าเสียนั้นเขาหามีข้อผิดไม่ คับโยยจึ่งว่าลีเค็กฆ่าโต๊ะจูเสีย แล้ว

ฆ่าสุยสิดซึ่งเปนข้าหลวงเดิมโทษนั้นใหญ่หลวงอยู่ ความชอบเขาก็เปนแต่ส่วนตัวเขาเอง ซึ่งข้าพเจ้าว่านี้เปนการแผ่นดิน ถ้าท่านสั่งให้ชำระแล้วโทษลีเค็กก็คงจะมี จีนสุยกังจึงว่าถ้าดังนั้นไตหุจงถามดูเถิด

ครั้นโยยได้ทีแล้วก็ไปบ้านลีเค็กว่ากับลีเค็กว่า จีนสุยกังใช้เราๆ จึงต้องมาถามท่านว่า ข้อซึ่งท่านรับจีนสุยกังเข้ามานั้นเปนความชอบของท่านจีนสุยกังหาลืมไม่ ซึ่งท่านฆ่ากังจุโต๊ะจูอีสุเจเสียถึงสองคน สุยสิดเปนขุนนางผู้ใหญ่แล้วเปนข้าหลวงเดิมมาหามีความผิดไม่ท่านก็ฆ่าเสียด้วย ตัวท่านก็รู้กฎหมายอย่างธรรมเนียมอยู่ ท่านฆ่าลูกเจ้า ฆ่าขุนนางเสียนี้จะมีโทษฤๅหาไม่ ท่านจงคิดตริกตรองดูเถิด

ลีเค็กได้ยินดังโยยว่าดังนั้น ก็รู้ว่าจีนสุยกังแกล้งพาลเอาผิด จึงคิดแต่ในใจว่าจีนสุยกังนี้จะพูดจาสั่งใดก็ไม่ยั้งยืน หารู้จักคนดีแลคนชั่วไม่ ซึ่งเราว่าให้ยกทัวเมืองให้เขาตามสัญญานั้น เปนความจริงใจ หวังจะมิให้ขัดเคืองกันกับเมืองจิ้น ดังโยยกลับว่าเราเปนผิด เอาความอันนี้ไปยุจีนสุยกัง เมื่อจีนสุยกังรักคนสอพลออยู่ดังนี้ เราจะทำราชการต่อไปก็บ่วยการเสียเปล่า ๆ มาตรว่าครั้งนี้จะไปว่ากล่าวให้จีนสุยกังเหนผิดแลชอบปลดเปลื้องตัวไปได้ ภายหลังก็จะมีความมาอีก อายุเราก็ถึงเพียงนี้จะมาให้คนดูหมิ่นได้ความเจบใจต้องการอะไรมีผิดก็ล้มหน้าตายเสียดีกว่า ลีเค็กคิดดังนั้นแล้วจึ่งตอบดังโยยว่า การซึ่งเราทำนั้นหาผิดการแผ่นดินไม่ เมื่อจะแกล้งเอาโทษกันแล้ว ยากอะไรกับจะเอาความผิดมาใส่กัน เราก็หา

รักจะทำราชการไม่ ว่าแล้วก็ลุกขึ้นชักกระบี่ออกแทงนหน้าขึ้นร้องว่าใจเราซื่อตรงนัก ถ้าผู้ใดมาเป็นเจ้าก็ช่วยรักษาแผ่นดิน เราหามีความผิดไม่ แกล้งพาลจะเอาโทษเราสิ้งตายเทพยดาจงเป็นพยานด้วยเถิด ว่าแล้วเอากระบี่เชือดคอตาย

ครับโยยเห็นดังนั้นก็เอาเนื้อความมาแจ้งกับจีนสุยก๋ง ๆ มีความยินดีนัก ตั้งแต่ลีเต็กตายแล้วขุนนางทั้งปวงคิดเสียใจต่างคนต่างบอกป่วยออกจากราชการเป็นอันมาก แล้วมีผู้มาบอกจีนสุยก๋งว่า คีกี ยงเก็ก เกียหัว ตุยฉวน นินทาว่าท่านหาเป็นสัตย์ธรรมไม่ เชื่อถือครับโยยลีอีเสงพาลฆ่าลีเต็กเสีย จีนสุยก๋งโกรธจะให้ไปจับขุนนางสี่คนมาทำโทษ ครับโยยจึงห้ามว่า ขุนนางสี่คนนี้เป็นพวกอันกับพีเปงฮู ๆ ซังไปอยู่เมืองจีน ถ้ารู้ไปเหนจะไม่กลับมา ขอให้งดโทษขุนนางสี่คนไว้ก่อน จีนสุยก๋งก็ยอมตามคำครับโยย แล้วจีนสุยก๋งปฤกษาครับโยยว่า แรกเราเข้ามาเมืองจีนนั้น นางเป๊กกีมีหนังสือมาถึงเราว่าให้ปฏิบัตินางแกกุ่น แต่บัดนาเชื้อวงษ์ซึ่งไม่มีความผิดนั้นให้รับเอามารวบรวมรักษาไว้

ครับโยยจึงว่า แต่บัดนาเชื้อวงษ์ซึ่งมิได้คิดจะเอาบ้านเมืองหามีความผิดไม่ก็จริง แต่ซึ่งจะเอามาไว้ในเมืองนั้นข้าพเจ้าไม่เหนด้วย ข้อซึ่งจะให้ปฏิบัตินางแกกุ่นนั้นชอบอยู่ จีนสุยก๋งได้ยินครับโยยว่าดังนั้นมิได้ตอบประการใด แล้วกลับไปที่ข้างในตรงไปถึงนางแกกุ่นนั่งอยู่ ให้มีใจยินดีคิดรักจะใคร่ได้เป็นภรรยา จึงว่ากับนางแกกุ่นว่า นางเป๊กกีสั่งมาให้เราเลี้ยงดูเจ้า เราก็จะช่วยทำนุบำรุงเจ้า

อย่าขัดขืนเราเลย ว่าแล้วก็เข้ากอดนางแกกุน หญิงคนใช้ซึ่งนั่งอยู่เหนตั่งนั้นก็ชวนกันหัวเราะ แล้วต่างคนต่างก็หลบไปเสีย นางแกกุนมีความอดสูจะตามสาวใช้ออกไป จีนฮุยกังฉุดมือไว้แล้วว่า เจ้าอย่าเป็นภรรยาเราโดยดีเถิด เราจะเลี้ยงเจ้าให้เป็นสุข ซึ่งจะบิดพลิ้วไปนั้นจะพ้นมือเราไปแล้วฤๅ

นางแกกุนจึงคิดแต่ในใจว่า ถ้าจะดื้อดึงอยู่จีนฮุยกังขัดใจก็จะทำโทษ นางแกกุนคิดกลัวก็จำใจยอมด้วยจีนฮุยกังแล้วนางแกกุนก็ร้องไห้ว่า ตัวข้าพเจ้าอยู่กับจีนเฮียนกังก็ไม่ตลอด บัดนี้มาเสียตัวกับท่านก็ไม่คิดอาลัยแล้ว ขอท่านช่วยชำระความแค้นชิงเชงด้วย ข้าพเจ้าจะได้เอาความอันนี้ไปบอกแก่นางเป็กกี เหมือนถ่ายโทษตัวซึ่งยินยอมกับท่าน จีนฮุยกังจึงตอบว่า โต๊ะจูเขาก็ม่านเสียแล้ว ความแค้นชีจูก็สิ้นอยู่เพียงนั้น

นางแกกุนจึงว่า ศพของชีจูผังอยู่ที่ซกอัก ยังหาได้ทำกุฏิไม่ ขอท่านจงผังเสียใหม่ช่วยทำกุฏิใส่ไว้ อนาประชาราษฎรจะได้มีความยินดีต่อ จีนฮุยกังก็รับคำนางแกกุน แล้วกลับมาใช้ให้คับอิดไปฌะซกอัก ดูที่ชอบกลจะให้ขุดศพผังใหม่ แล้วสั่งฮาตุกให้เอาเครื่องเส้นไปเส้นศพชิงเชง คับอิดเฮาตุกก็ภากันไปถึงที่ซกอัก คับอิดก็จัดแจงโลงใหม่แล้วขุดลงไปถึงศพชิงเชง เหนหน้าชิงเชงปรกติอยู่เหมือนเมื่อเป็น แต่กลิ่นนั้นเหมือนนักคนที่ขุดทนไม่ได้ บางคนเอามือบีดจมูกแลปาก บางคนให้อาเจียนออกมา จึงว่าซึ่งจะให้ขุดต่อไปนั้นเหมือนทนไม่ได้ คับอิดจึงจุดธูปเทียนขึ้นบูชาแล้ว

ว่า เมื่อตัวท่านยังเป็นอยู่นั้น เป็นคนดีน้ำใจเมตตาสอาด ครั้นตายแล้วทำไมจึงเหม็นนัก แล้วตั้งอธิษฐานว่า กลิ่นซึ่งเหม็นนั้นขอให้กลับหอมเถิด กลิ่นอาศพนั้นก็หอมดุจคำอธิษฐาน คนทั้งปวงก็เข้าช่วยกันยกศพชินเชงขึ้นใส่โลงใหม่ เอาไปฝังไว้ที่สูงก่อกุฏิสรวมไว้ แล้วจารึกอักษรไว้ที่ประตูกุฏิว่า ศพชีจูชินเชง แต่บันดาชายหญิงซึ่งไปส่งสักการศพต่างคนต่างร้องไห้รักชินเชงเป็นอันมาก ครั้นเอาศพไปฝังครบสามวันแล้ว เฮาตุกเอาเครื่องเส้นของจีนฮุยกังไปส่ง ๆ แล้วก็เอาเหล้ามากิน เฮาตุกกินเหล้าเหลือกำลังเมานัก คนใช้ก็พยุงไปไว้ที่กงกำ เฮาตุกหลับไปฝันเหนว่า มีกระบวนแห่ถือธงมาข้างหน้า แลไปเหนแต่ม้าแลรถ เฮาตุกคิดจะหลบเสีย ก็เหนงวนกวนนุ่งขาวห่มขาว ลงจากรถเข้ามาคำนับแล้วว่า ชินเชงให้มาเชิญ เฮาตุกจึงถามว่า ชีจูอยู่ไหนเล่า งวนกวนชี้บอกว่าอยู่รถโน้น เฮาตุกก็ไปหา ชินเชงจึงให้คนซึ่งชักรถนั้นพยุงเฮาตุกขึ้นไปบนรถ ชินเชงถามว่า ก๊กจิวลำภุกถึงข้าพเจ้าฤาหาไม่ ในฝันว่าเฮาตุกร้องไห้แล้วตอบว่า ข้าพเจ้าฤาจะลืมชีจูเสีย จนแต่ชาวเมืองทั้งปวงคิดถึงชีจูก็น้ำตาตก ชินเชงจึงบอกว่า ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้เทพยดาเอนดูจึงตั้งให้เป็นเทพารักษ์อยู่เขาคิวสาน แล้วว่าอีฮูทำชู้กับนางแกกุ่น หลวมาก่อกุฏิให้เรา ๆ มีความแค้น คิดว่าจะทำลายเสีย กลัวคนทั้งปวงจะน้อยใจ ทุกวันนี้อีฮูทำความไม่ดี เราคิดว่าจะยกเมืองจีนไปให้กับกังจูบุน ๆ เขาจะได้เส้นวักเราต่อไป เฮาตุกจึงว่า ชีจูแค้นจีนฮุยกัง อนาประชาราษฎรมีโทษ

อย่างไรเล่า จึงจะเอาเมืองไปให้เขาเสีย ที่แข่เดียวกันไม่คิดจะไปขอต่างแข่กัน ตัวท่านเขาย่อมว่าโอบอ้อมอารีต่อพี่น้อง คิดทำอย่างนี้จะมิเสียชื่อไปฤๅ ชินเชงจึงว่า ท่านว่านั้นควรอยู่ แต่เราได้ว่ำไว้กับเทวดาผู้ใหญ่ จะต้องกลับไปว่าเสียใหม่ ท่านคอยเราอยู่ที่ศาลศักเจดวัน เราจึงจะให้มาบอกข่าว เฮาตุกฉีลาชินเชงย่างลงจากรถท้าแพลงไป ตกใจตื่นขึ้นแลดูทั่วไปมิได้เห็นสิ่งใด แต่ตัวนั้นเข้านอนอยู่กงถ่วน จึงถามคนใช้ว่าทำไมเรามาอยู่ที่นี่

คนใช้จึงบอกว่าเมื่อเส้นแล้วท่านเสพสุราเมานัก ข้าพเจ้าทั้งปวงจึงพยุงเอาท่านเข้าไปไว้ เฮาตุกจึงว่าเราบ่วยเท้าจะเดรมิได้ ให้หยุดอยู่นี่ก่อนกว่าจะหายจึงค่อยไป ครั้นครบเจ็ดวัน คนทรงก็มาหาเฮาตุก ๆ ขับคนใช้เสีย คนทรงจึงเข้าไปบอกว่า เทพารักษ์ที่เขาคิวสานให้มาบอกท่านว่า ไปแจ้งแก่เทวดาผู้ใหญ่แล้ว เทวดาว่าในเมืองจะเกิดฆ่าฟันกัน แต่จะเป็นอันตรายแก่เมืองนั้นหาไม่ เฮาตุกจึงถามว่า ซึ่งเกิดฆ่าฟันกันนั้นโทษจะมีกับผู้ใด คนทรงว่าไม่รู้เลย เทพารักษ์สั่งมาแต่เท่านั้น เฮาตุกจึงให้ทางวัดแก่คนทรง แล้วห้ามว่าอย่าพูดต่อไป เฮาตุกก็กลับมาเมือง จึงพูดกับพีป้าบุตรพีเปงฮูว่า เราตุกิริยาจีนสุยกงเหนจะหายิดไม่ แผ่นดินเมืองจีนนี้เหนจะได้กับตุ่งนี่เป็นมั่นคง ว่ายังมิทันขาดคำภอคนใช้เข้ามาบอกว่า พีเปงฮูเป็นทูตไปเมืองจีนกลับมาแล้ว พีป้าก็ลาเฮาตุกกลับไป

ฝ่ายพีเปงฮูเข้ามาจะใกล้ถึงเมืองรู้ข่าวว่า ลีเต็กตายก็ตกใจคิดจะกลับไปเมืองจีน แต่เป็นห่วงด้วยพีป้าผู้บุตร พี

เปงฮูคิดเรรวนอยู่ ภอพบไตหู กีเสง พีเปงฮูจึ่งถามว่า ลีเค็ก นั้นเปนไทยอย่างไร กีเสงเล่าความให้ฟังทุกประการ พีเปงฮูจึ่งว่า เราจะเข้าไปดีฤๅอย่าไปดี กีเสงจึ่งว่า ใจของเราเห็นว่าเข้าไปดี ด้วยตายแต่ลีเค็กคนเดียวพวกพ้องยังมีเปนอันมาก เจียบอยู่หาได้ยินว่าเปนประการใดไม่ ตัวท่านเขาใช้ไปอยู่หาเมืองจิ๋น ทำเปนไม่รู้ไม่เหนเสียก็แล้วไป ถ้าไม่เข้าไปเขาจะสงไสยเหมือนทำไทยใส่ตัว พีเปงฮูเหนชอบด้วย ก็เข้าไปในเมืองตามคำกีเสง แล้วภาเลงจี่เข้าไปคำนับจีนฮุยกังแจ้งความว่า เจ้าเมืองจิ๋นให้เลงจี่ถือหนังสือคุมสิ่งของมาให้ จีนฮุยกังรับหนังสือมาอ่านใจความว่า เมืองจิ๋นกับเมืองจีน เปนเมืองพี่เขยน้องเมียกัน ถึงท้าหัวเมืองอยู่ในเมืองจิ๋นก็เหมือนกับอยู่ในเมืองจีน ขุนนางในเมืองจีนเล่าสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินทุกคน ซึ่งเราจะมาชักเอาท้าหัวเมืองไป ขุนนางในเมืองจีนเขาจะเสียน้ำใจ แต่เรามีความสงไสยอยู่ข้อหนึ่ง จะใคร่พบปฤกษาลีอีเสง คับโยย ถ้าไตหูทั้งสองว่างการลงเมื่อใด ก็ให้มาหาเราจงได้ แลหนังสือสัญญาซึ่งจะให้ท้าหัวเมืองกับเรานั้น เราคืนให้กับท่านมาด้วยแล้ว

จีนฮุยกังเปนคนมักได้ เหนหนังสือสัญญาคืนมาให้กับเครื่องบรรณาการเปนอันมากก็มีความยินดี จึ่งว่าเราจะให้ลีอีเสง คับโยย ไปขอบคุณเจ้าเมืองจิ๋นตามมีหนังสือมา แล้วสั่งพีเปงฮูให้ภาเลงจี่ไปกงกั๋วแจกเมือง พีเปงฮูเลงจี่ก็คำนับลาออกมา ขุนนางต่างคนต่างกลับไป คับโยยจึ่งไปหาลีอีเสงณบ้านพูดกันเปนความลับว่า กังขุนให้เครื่องบรรณาการมา

กับนายหา แล้วคืนหนังสือสัญญาให้ด้วย ทำทั้งนี้ซึ่งจะทำโดยปรกตินั้นหาไม่ แต่กลอุบายจะมาพ่อเอาตัวเราทั้งสองไปได้ ก็จะเอาตัวเราไว้เร่งเอาห้าหัวเมืองกับเรา

ลีอีเสงจึงว่า, ซึ่งเราไม่ให้หัวเมืองห้าตำบลนั้น กุ่งจูบุนจะคิดอุบายได้ถึงเพียงนี้ผิดไป เหนจะเปนความคิดพี่เปงฮู รู้ว่าลีเด็กตายกลัวไภยจะถึงตัว จึ่งให้อุบายแก่กุ่งจูบุนมาลวงเอาเราไปฆ่าเสีย ถ้าว่าเราทั้งสองตายแล้ว พี่เปงฮูก็คิดการได้โดยง่าย ดับโยยจึ่งว่า พี่เปงฮูกับลีเด็กเปนพวกเดียวกัน ซึ่งลีเด็กถึงแก่ความตายนั้น เหนพี่เปงฮูร้อนตัวนักอยู่แล้วจะไว้ใจมิได้ ด้วยขุนนางในเมืองเปนพรรคพวกร่วมคิดกันนั้นมีมาก เราจะคิดให้เลงจีซึ่งมาแต่เมืองจิ๋นกลับไปเสียก่อน แล้วจะให้คนไปทรับทราบฟังดูว่า ลีเด็กตายแล้วพี่เปงฮูกับพรรคพวกจะคิดกันประการใด ลีอีเสงเหนชอบด้วย

ครั้นเพลาจีนฮุยกุ่งออกว่าราชการ ดับโยยลีอีเสงก็ภากันเข้าไปก่อนขุนนางทั้งปวง จึ่งว่ากับจีนฮุยกุ่งว่า ในเมืองเราทุกวันนี้ยังหาปรกติราบคาบไม่ ข้าราชการยังกระด้างกระเดื่องถึงมีอยู่ ลีเด็กซึ่งเปนต้นคิดก็ตายแล้ว แต่พวกพ้องซึ่งร่วมคิดยังมาก ท่านจงให้เลงจีกลับไปเสียก่อน จึ่งสั่งไปว่าเมื่อบ้านเมืองราบคาบแล้ว จะให้ข้าพเจ้าทั้งสองตามไปต่อภายหลัง จีนฮุยกุ่งเหนชอบด้วย ให้หาเลงจีเข้ามาสั่งให้กลับไปเมืองจิ๋นตามคำดับโยย ลีอีเสง เลงจีก็คำนับลากลับไป

ฝ่ายคนใช้ลีอีเสง ดับโยย ให้ไปคอยดูอยู่ณบ้านพี่เปงฮู กลับมาแจ้งความว่า คีกี ยงเก็ก เกียหัว ดุยฉวน ไป

ณบ้านพี่เปงฮูแต่หัวค่ำจนใกล้สว่าง จะปฤกษาราชการสิ่งใดก็ไม่รู้ ได้รู้แต่เหนไปเนือง ๆ ปลาดอยู่ คับโยยลืออีเสง ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งขุนนางสี่คนไปปฤกษากันณบ้านพี่เปงฮูทั้งนี้เหนจะคิดคดต่อจีนฮุยก๋งเปนมั่นคง จึ่งให้คนใช้ไปหาโต๊ะไงอีมาแล้วว่า บัดนี้โกยจะมาถึงตัวท่าน ๆ จะคิดประการใด โต๊ะไงอีได้ยินดังนั้นก็ตกใจ แล้วคุกเข่าลงคำนับถามว่า โกยจะมาแต่ข้างไหน คับโยยจึงว่า ตัวร่วมคิดกับลี่เด็กฆ่าลูกเจ้าเสียถึงสองคน ลี่เด็กนั้นจีนฮุยก๋งก็ฆ่าเสียแล้ว ยังแต่ตัวท่านเหนจะเอาโทษด้วย เราทั้งสองเหนว่าตัวมีความชอบได้ไปรับจีนฮุยก๋งเข้ามาเปนเจ้าเมือง แล้วท่านมีกำลังแลผู้มือจะไปพลอยตายเสียนั้นเราก็เสียตายนัก จึ่งหามบอกให้รู้ตัว โต๊ะไงอีแจ้งดังนั้นก็ร้องไห้ว่า ตัวข้าพเจ้ามีกำลังพลังก็จริงเปนแต่สำหรับเขาใช้หารู้ว่าโทษตัวน้อยอย่างไรไม่ ทั้งนี้ก็สุดแต่ไดหูทั้งสองช่วยชีวิตรข้าพเจ้าด้วย

คับโยยจึ่งว่า จีนฮุยก๋งโกรธท่านนักอยู่ แต่อุบายของเราอันหนึ่ง ถ้าท่านทำได้เหนภอจะรอดตัว โต๊ะไงอีคุกเข่าลงแล้วถามว่า อุบายของท่านจะให้ทำเปนประการใด ข้าพเจ้าก็จะยอมทำตามคำท่าน คับโยยก็จูงมือโต๊ะไงอีไปที่ลับแล้วบอกว่า พี่เปงฮูเปนพวกของลี่เด็ก ครั้นลี่เด็กตายแล้วพี่เปงฮูกับพวกหลายคนคิดกันจะกำจัดจีนฮุยก๋งเสีย แล้วจะไปรับตั๋งนี่มาเปนเจ้า ความทั้งนี้จีนฮุยก๋งรู้แน่อยู่แล้ว แต่หามีผู้ยืนยันที่จะจับสลักสำคัญได้ไม่ ถ้าท่านกลัวตายจะหาความชอบแก้ตัว จงเร่งไปคิดอ่านความรายนี้เถิด โต๊ะไงอีมีความ

ยินดีนักจึงว่า ข้าพเจ้าจะรอดตายครั้งนี้เพราะไตหูทั้งสองคนช่วย แต่ข้าพเจ้าที่เป็นทาษบัญญาน้อยจะไปพูดอย่างไรเขาจะเชื่อ

ลีอีเสงจึงสอนโต๊ะไงอีแล้วกำชับว่า ท่านจำไปอย่าลืมเสีย ครั้นเพลาค่ำโต๊ะไงอีก็ไปฒบ้านพีเปงฮู แล้วว่ากับนายประตูว่า เราจะมาบอกความลับกับนายท่าน นายประตูก็เข้าไปแจ้งกับพีเปงฮู ๆ จึงให้ออกมาว่า วันนี้เราถือเหล้าเมามัก ซึ่งจะออกมาพูดด้วยนั้นไม่ได้แล้ว โต๊ะไงอีนั่งคอยอยู่ที่ประตูจนดึก นายประตูเหนปลาดจึงเข้าไปบอกพีเปงฮู ๆ จึงคิดว่าโต๊ะไงอีจะเอาความลับอะไรมาบอกจริงกระมัง จึงให้คนใช้ออกมารับเข้าไป ครั้นโต๊ะไงอีเข้าไปถึงคุกเข่าลงคำนับพีเปงฮูแล้วว่าไตหูช่วยชีวิตรข้าพเจ้าครั้งนี้ด้วย พีเปงฮูได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงถามว่าเปนเหตุอย่างไรฤๅ โต๊ะไงอีจึงบอกว่าข้าพเจ้าช่วยลีเล็กฆ่ากังจูโต๊ะเสียจินฮุยกังจะเอาโทษข้าพเจ้าถึงตาย พีเปงฮูจึงตอบว่า คับโยย ลีอีเสง เขาได้ว่าราชการเมืองทำไมจึงไม่ไปหาเขาเล่า

โต๊ะไงอีจึงว่า ความเกิดขึ้นทั้งนี้ก็เพราะคับโยยกับลีอีเสง จะคิดฆ่าข้าพเจ้าเจ้าเสีย ข้าพเจ้ามีความแค้นนัก ถ้าได้ตัวมาทันกำลังแค้น จะขอกินเนื้ออ้ายคนทั้งสองเสียให้ได้ ซึ่งจะให้ไปอ่อนน้อมนั้นไม่ไปแล้ว เมื่อท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าก็จะสู้ตาย พีเปงฮูได้ฟังดังนั้นคิดแคลงโต๊ะไงอีอยู่ จึงถามต่อไปอีกว่า ใจของท่านจะคิดอย่างไรเล่า โต๊ะไงอีจึงว่า ข้าพเจ้าคิดว่าตั่งนีเปนคนใจบุญน้ำใจก็กว้างขวางโอบอ้อมอารี อนาประชาราษฎรรักใคร่มาก จินฮุยกังทุกวันนี้พลเมืองมีเข็บ

แต้น แล้วก็เสียสัตย์กับเมืองจิ๋น ๆ เขาจะใคร่เอาตั๋งนี้มาเป็นเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าจะขอหนังสือท่าน รีบไปทั้งกลางวันกลางคืนแจ้งความกับตั๋งนี้ว่า ไพร่พลเมืองได้ความเดือดร้อนนัก ให้ตั๋งนี้ขอกองทัพเมืองจิ๋นมาบันจบกันเมืองเด็กยกมา ท่านอยู่ในเมืองจึ่งชักชวนพวกคนเก่า จับคับโยยกับลีอีเสงฆ่าเสียการทั้งก็จะสำเรจโดยง่าย

พีเปงฮูจึ่งว่า ท่านพูดดังนี้เราถลันแต่จะไม่ยั่งยืน แล้วจะกลับความเสียตอกระมัง โต๊ะไงอีได้ฟังดังนั้นก็เอานิ้วมือเข้ากัดจนโลหิตไหลแล้วสาบาลตัวว่า ถ้าข้าพเจ้าเปนใจสองแล้ว ขออย่าให้ตัวข้าพเจ้าพ้นคมดาบเลย พีเปงฮูได้ยินโต๊ะไงอีสบถดังนั้นก็สิ้นความสงไสยจึ่งว่า พรุ่งนี้ค่ำพลายามสามเราจะปฤกษากันให้พร้อม ตัวท่านจงมาให้ทันกำหนฎเฉิด โต๊ะไงอีก็ลากลับไป ครั้นถึงกำหนฎนัดกัน คีกี ยงเก๊ก เกียหัว ตุยฉวน ขุนนางสี่คนกับซกเกียน ลุยฮอ เต็กยง สันกี่ สี่คนนี้เปนข้าเก่าของซินเซง ก็มาณบ้านพีเปงฮูพร้อมกันกับโต๊ะไงอีแล้วทำสัตย์กัน เอามีดเชือดอกเอาเลือดปนลงในสุรากินเข้าไปสาบาลตัวต่อกันว่า ถ้าผู้ใดไม่ช่วยบำรุงตั๋งนี้โดยสุจริต ก็ให้เทพยดาสังหารชีวิตรเสียเฉิด ครั้นทำสัตย์กันแล้วก็มีความยินดีต่อกัน พีเปงฮูจึ่งให้ยกโต๊ะแลเครื่องเลี้ยงมาเลี้ยงกินแล้วต่างคนต่างกลับไป

โต๊ะไงอีจึ่งเอาความมาบอกกับคับโยย ตามซึ่งได้พูดจากระทำสัจกันนั้นทุกประการ คับโยยจึ่งว่าซึ่งท่านว่านั้นจะเอาเปนแน่ยังไม่ได้ ด้วยไม่มีสิ่งใดเปนสำคัญ การทั้งนี้ก็เปน

การให้อยู่อยู่ ต่อเมื่อใดได้หนังสือสำคัญของพี่เปงฮูมาจึ่งจะเชื่อฟังได้ โต๊ะไงอีได้ฟังดังนั้นก็ลากลับไป ครั้นเพลาค่ำก็มาณบ้านพี่เปงฮูจึ่งว่า การซึ่งคิดนั้นท่านอย่านอนใจ ข้าพเจ้าเหนว่าเขาจะแต่งคนเที่ยวสอดแนมเราอยู่ ถ้าช้าวันไปจะเสียการของเรา ท่านจงเร่งทำหนังสือเถิด ข้าพเจ้าจะได้รีบไปรับตัวนี มาโดยเร็ว พี่เปงฮูมิได้รู้กลอุบายเหนชอบด้วย จึ่งเขียนหนังสือใส่ซื่อบันดาผู้ที่ลงใจด้วยเปนสิบคนทั้งโต๊ะไงอี พี่เปงฮูเข้าผนึกแล้วส่งให้โต๊ะไงอี จึ่งสั่งกำชับว่าการทั้งนี้ท่านทำให้จงดีอย่าให้ผู้ใดรู้แพร่งพรายไป

โต๊ะไงอีรับหนังสือจากพี่เปงฮูได้แล้วก็ลาออกมา มีใจยินดีเหมือนกับได้แก้ว ก็ตรงไปหาคับโยยณบ้านส่งหนังสือให้ดู คับโยยครั้นได้หนังสือพี่เปงฮูแล้ว ก็เอาโต๊ะไงอีซ่อนไว้ณบ้าน คับโยยกับลีอีเสงก็ภากันมาเล่าความให้เด็กเสียฟัง แต่ในเพลากลางคืนแล้วปฤกษากันว่า ครั้งนี้เราก็ได้ความเปนแน่อยู่แล้ว ครั้นจะมิหักลงเสียก่อน ภายหลังจะทำยากคิดกำจัดเสียโดยเรวจึ่งจะได้ ว่าแล้วเด็กเสียกับโยยลีอีเสงภากันมาเรียกให้เปิดประตูวังในเพลากลางคืน เข้าไปแจ้งความกับจีนฮุยกั๋งว่า พี่เปงฮูกับพรรคพวกเปนขบถ กระทำสัจสาบาลตัวเข้าซื่อกันถึงสิบคน ข้าพเจ้าจับหนังสือสำคัญได้แล้วเอาหนังสือนั้นส่งให้จีนฮุยกั๋ง ๆ รับเอามาอ่านดูแจ้งความดังนั้นก็โกรธจึ่งว่า พี่เปงฮูกับพรรคพวกคิดการทั้งนี้เปนการอันเรวอยู่แล้ว เราจะคิดจับเสียในวันนี้อย่าให้ทันตั้งตัวได้

เด็กเสียกับโยยลีอีเสงจึ่งว่า พี่เปงฮูกับพรรคพวกคิด

การใหญ่ถึงเพียงนี้ เหนจะรักษาตัวกวดขันอยู่ แล้วพริกพ้อง เหนจะพร้อมมูลกัน ครั้นจะให้ไปหาโดยดีเพลากลางคืนก็ดึกแล้ว พี่เปงสูเหนปลาดก็จะเข้าใจว่า ท่านรู้การทั้งปวงเหนจะไม่มา ครั้นจะให้ไปล้อมจับเอาเล่า พี่เปงสูกับพรรคพวกจวนตัวเข้าที่ไหนจะนิ่งตาย แล้วผู้ซึ่งร่วมคิดกัน จะมีแต่เท่านั้นฤๅจะมีอีกก็ไม่รู้ ข้าพเจ้าเหนว่าพี่เปงสูยังประมาทอยู่ เข้าใจว่าท่านยังหารู้ไม่ เพลาเช้าท่านออกไปที่ว่าราชการ ขุนนางทั้งปวงเข้ามาพร้อมแล้ว ท่านจงสั่งให้ชำระตามในหนังสือใบนี้ ก็จะจับพี่เปงสูกับพรรคพวกได้โดยง่าย

จีนสุยกังได้ยินดังนั้นเหนชอบด้วย ครั้นเพลาเช้าออกมาข้างหน้า ลีอีเสงคับโยยก็จัดทหารเตรียมไว้ ครั้นขุนนางใหญ่น้อยเข้ามาพร้อมกัน จีนสุยกังจึงถามพี่เปงสูว่า เราได้ยินว่าท่านจะถอดเราเสีย จะไปรับตั๋งนีมานั้นเรามีความผิดประการใด พี่เปงสูไม่รับ คับโยยจึงร้องว่า ตัวใช้โต๊ะไงอีสือหนังสือไปรับตั๋งนี แต่หากว่าบุญของเจ้าเรามีอยู่ จึงพเอินให้จับโต๊ะไงอีได้ ค้นได้หนังสือสำคัญเข้าชื่อกันถึงสิบคน เราไล่เลียงโต๊ะไงอีก็ได้ความจริงแล้ว ตัวยังปฏิเสธไปถึงไหนเล่า จีนสุยกังก็เอาหนังสือสำคัญทั้งสองมา ลีอีเสงก็หยิบขึ้นอ่านต่อหน้าขุนนางทั้งปวงแล้ว จึงประกาศให้ทหารจับพวกชบถบันดามีชื่อในหนังสือ ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็กรูกันเข้าจับขุนนางที่มีชื่อในจดหมายได้แปดคน ขาดอยู่แต่ยงเค็กไม่เข้ามา โต๊ไงอีนั้นเปนไรท คับโยยเอาตัวไปซ่อนไว้ในบ้าน จีนสุยกังก็สั่งให้เอาขุนนางแปดคนไปฆ่าเสียนอก

ประตูเมือง แล้วจีนสุยกังก็สั่งให้ไปจับยงเด็ก

ฝ่ายยงเด็กอยู่ฆ่าบ้านแจ้งความว่า จีนสุยกังจับพี่เปงสูกับพวกพ้องไปฆ่าเสีย จึงคิดว่าเรากับพี่เปงสูได้สาบานไว้ต่อกัน บัดนี้การเกิดขึ้น จีนสุยกังก็คงเอาเราไปฆ่าเสีย ครั้นจะคิดหลบหนีเอาชีวิตรรอด ก็จะเป็นคนเสียสัจ เราจะสู้รักษาคำสาบานไว้ จะเข้าไปรับโทษต่อจีนสุยกัง ภอทหารจีนสุยมาถึงเข้าจับตัวยงเด็กไปฆ่าเสีย พี่ป่าบุตรพี่เปงสูรู้ดังนั้นก็หนีไปเมืองจิ๋น จีนสุยกังจึงปฤกษาคับโยยว่า จะให้ไปจับเอาบุตรภรรยาญาติพี่น้อง ลีเด็กพี่เปงสูกับพวกซึ่งร่วมคิดกันไฮ่ฆ่าเสีย คับโยยจึงว่าผู้ซึ่งร่วมคิดร้ายต่อท่านก็ตายสิ้นแล้ว คนเหล่านี้หาได้รู้เหนร่วมคิดด้วยไม่ ซึ่งท่านจะให้เอามาฆ่าเสีย ความก็จะเอิกเกริกไป ข้าพเจ้าขอโทษคนเหล่านี้ไว้เถิด จีนสุยกังก็ยอมตามคำคับโยยแล้วสั่งว่า โต๊ะใงอีมีความชอบต่อเรา ให้เลื่อนที่เป็นจงไตหู ให้ที่นาด้วยสามสิบหมื่นเป็นบำเหน็จ

ฝ่ายพี่ป่าครั้นไปเมืองจิ๋นเข้าไปคำนับกังจูบุน แล้วร้องไห้บอกความว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรพี่เปงสู จีนสุยกังฆ่าบิดาข้าพเจ้าเสีย จึงเล่าความทั้งปวงซึ่งจีนสุยกังลบหลู่บุญคุณเมืองจิ๋น กับราษฎรชาวเมืองหาเข้าด้วยไม่ แล้วว่าถ้าท่านยกทัพไปตี เหนจะมีใส้ศึกในเมืองออกช่วย กังจุบุนได้ฟังพี่ป่าว่าดังนั้น จึงปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า ฉ้อยคำของพี่ป่าว่านั้นจะเหนประไดฉวนซกจึงตอบว่าพี่ป่าเป็นข้าของจีนสุยกัง ถ้าเราจะยกทัพไปตีเหมือนฉ้อยคำพี่ป่า หัวเมืองทั้งปวงก็จะนินทาว่าเราสมคบบ่าวเขา แล้วยกทัพไปตีเอาบ้านเมืองหาเป็น

สัจเปนธรรมไม่ เป็กลีเหจึงว่าซึ่งพีป้าว่าอนาประชาราษฎรมีใจเจ็บแค้นไม่เข้าด้วยนั้น ถ้าจริงเหมือนพีป้าไม่ช้าก็จะเกิดศึกกันขึ้นเอง เมื่อเหนว่าเมืองจีนเกิดรบพุ่งฆ่าฟันกันขึ้น ราจึงค่อยยกทัพไปตีเอาก็จะได้โดยง่าย ไม่สู้หนักมือหแกล้วทหารกงจูบุนได้ฟังเป็กลีเหว่าเหนชอบด้วย แล้วสั่งให้รับเอาพีป้าไว้ ตั้งให้เปนไตหูรับราชการอยู่ในเมืองจิ๋น ครั้งนั้นจีนฮุยกงครองเมืองได้สองปี ศักราชพระเจ้าจิวเชียงอ๋องเสวยราชได้สามปี

ไทซกตั้งลอบไปคบคิดกับเมืองอีลก ซึ่งขึ้นกับเมืองหยง แต่งเครื่องบรรณาการไปถึงเมืองหยง ให้เมืองหยงมาตีเมืองหลวง ไทซกตั้งจะรับเปนไส้ศึก เจ้าเมืองหยงแจ้งดังนั้นก็ยกทัพมาล้อมเมืองหลวง พระเจ้าจิวเชียงอ๋องจึงสั่งจิวกองคองกับเตียวปักเสี้ยวขุนนาง ให้จัดแจงรักษาเมืองนั่นไว้ มิให้ยกทหารออกสู้รบ แล้วพระเจ้าจิวเชียงอ๋องแต่งให้ทูตถือหนังสือไปแจ้งความกับเจ้าเมืองทั้งปวง

ฝ่ายกงจูบุนเจ้าเมืองจิ๋น จีนฮุยกงเจ้าเมืองจีน แจ้งในหนังสือรับสั่ง ก็จัดแจงกองทัพยกมาช่วย เจ้าเมืองหยงรู้ข่าวว่าทัพหัวเมืองยกมาก็ตกใจ กลัวจะเปนทัพกระหนาบ สั่งทหารรีบเลิกทัพกลับ ฝ่ายกงจูบุนกับจีนฮุยกง ยกล่วงเข้ามาในเขตเมืองหลวง รู้ว่ากองทัพเมืองหยงหนีไปแล้ว มิได้ยกเข้าไปในเมือง ตั้งอยู่แต่ภายนอกให้มีหนังสือเข้าไปแจ้งกับพระเจ้าจิวเชียงอ๋องว่า ได้ยกกองทัพมาช่วยหาทันฆ่าศึกไม่ จะลากลับไปเมืองแล้ว จีนฮุยกงนั้นกับกองทัพกงจู

บุนเจ้าเมืองจิ๋น จิ๋นฮุยกังมีความอดสูด้วยเปนเที่จ มิได้ให้ห้ำหั่นเมืองตามสัญญา จิ๋นฮุยกังจึ่งยกทัพกลับไปเสียโดยเร็ว พีป่าซึ่งมากับกังจูบุนนั้นจึ่งเข้าไปคำนับกังจูบุนว่า เราได้ทีอยู่แล้วเพลากลางคืนวันนี้ขอให้ยกทัพเข้าล้อมตีเอาทัพจิ๋นฮุยกังจึ่งจะหายความแค้นท่านแต่หลัง กังจูบุนจึ่งตอบพีป่าว่า เรากับจิ๋นฮุยกังมาช่วยราชการเมืองหลวงด้วยกัน ถึงจะมีความแค้นเคืองประการใดก็ดี หาควรที่จะทำกันครั้งนี้ไม่ แล้วต่างคนต่างยกกลับไปเมือง

ฝ่ายเจ๋ฮวนกังเจ้าเมืองเจ๋ แจ้งหนังสือเมืองหลวงดังนั้นก็ให้กวนตั่งยกทัพมาช่วย มาถึงกลางทางภอได้ข่าวว่า ทัพเมืองหยงหนีไปแล้ว กวนตั่งจึ่งแต่งผู้มีสติปัญญาถือหนังสือไปว่ากล่าวคำหราบเจ้าเมืองหยง ซึ่งมาทำล่วงเกินกับเมืองหลวง เจ้าเมืองหยงกลัวอำนาจเมืองเจ๋ จึ่งแต่งทูตไปให้รับผิด ขอดีกับเจ้าเมืองหลวงตามซึ่งกวนตั่งมีหนังสือไป ครั้นทูตมาถึงเมืองหลวง จึ่งแจ้งความแก่พระเจ้าจิวเชียงอ๋องว่าเมืองหยงแลหัวเมืองทั้งปวงมีความยำเกรงอยู่ มิได้คิดที่จะมาทำร้ายกับเมืองหลวง แต่เกิดเหตุทั้งนี้เพราะไทชกตั๋ว ซึ่งเปนน้องของพระองค์ ไปอยู่ณที่กำชกนั้นมีหนังสือไปชวนเจ้าเมืองหยงให้มาตี พระเจ้าจิวเชียงอ๋องแจ้งดังนั้น ทรงพระโกรธนักสั่งให้ทหารไปจับไทชกตั๋ว ๆ รู้หนีไปอาไศรยเมืองเจ๋ พระเจ้าจิวเชียงอ๋องแจ้งความว่าไทชกตั๋วหนีก็มิได้ติดตาม

ภอแจ้งความว่ากวนตั่งมาถึง พระเจ้าจิวเชียงอ๋องมีความยินดี จึ่งสั่งให้แต่งรับแลเลี้ยงดู เหมือนบันดาศักดิ์

ขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวง เจ้าพนักงานทั้งปวงก็จัดแจงตามพระเจ้าจิวเซียงอ๋องสั่ง กวนตั๋งไม่ยอมจึงว่าในเมืองหลวงนี้ขุนนางใหญ่แลราชบุตรก็มีอยู่ ซึ่งจะแต่งยกข้าพเจ้าเกินยศถาศักดิ์หาควรไม่ ให้รับแต่เพียงบันดาศักดิ์ขุนนางผู้น้อยเถิด ครั้นรับเข้าไปถึงในเมือง พระเจ้าจิวเซียงอ๋องให้เลี้ยงดูแลให้บำเหน็จรางวัลเปนอันมาก แล้วกวนตั๋งก็ลากลับไปเมืองเจ๋แจ้งความกับเจ๋ฮวนก๋ง แต่นั้นมาเมืองเจ๋มีเกียรติยศ เปนที่ยำเกรงแก่หัวเมืองทั้งปวง

ครั้นอยู่มาเปนเทศกาลแล้งกวนตั๋งป่วย เจ๋ฮวนก๋งมีความวิตกนักสั่งให้หมอไปพยาบาล หมอประกอบยาให้กิน เปนหลายขนานโรคนั้นไม่คลาย กวนตั๋งป่วยหนักลง เจ๋ฮวนก๋งไปเยี่ยมถึงบ้าน เหนอาการนั้นหนัก จึงจับเอามือแล้วว่า ท่านป่วยมากทีเดียวจนลุกไม่ขึ้น เราจะเอาการแผ่นดินเมืองมอบกับท่านผู้ใดเล่า เล่งอวดกับปิ่นชุปุก็ตายเสียก่อนแล้ว กวนตั๋งได้ฟังดังนั้นก็ทอดใจใหญ่แล้วว่า เล่งอวดตายเสียนั้นข้าพเจ้าคิดเสียดายนัก เจ๋ฮวนก๋งจึงถามว่า นอกจากเล่งอวดจะไม่มีผู้ใดต่อไปแล้วฤๅ เราจะใคร่ตั้งเปาซกแหยให้ว่าราชการแผ่นดินท่านจะเหมประการใด

กวนตั๋งจึงตอบว่า เปาซกแหยนั้นเปนคนมีสติปัญญาทั้งสัจซื่อต่อแผ่นดินมั่นคงนัก น้ำใจก็โอบอ้อมอารีไพร่บ้านพลเมืองรักใคร่มาก อันความดีของเปาซกแหยนั้นหาผู้เสมอมิได้ แต่จะว่ากล่าวสิ่งใดไม่ถอใจให้ผู้อื่นขัดเคือง เมื่อไว้อัชฌาไยเสียฉนี้ ที่ไหนจะมีคนกลัว อันผู้ซึ่งจะบังคับบัญชา

ถวายแผ่นดิน เมื่อไม่มีผู้ข้าเธรงแล้วการก็ไม่สิทธิ์ขาด ถ้ามีทัพศึกมาเหนจะนักออกท่าน

เจ๋ฮวนกังจึงว่า ถ้าดังนั้นเราจะให้กับกองชุนสิบผอง ท่านจะเหนประการใดเล่า ถวนตังจึงว่าอันกองชุนสิบผองเป็นคนสัจซื่อทั้งรอบคอบเอาใจใส่ในราชการ แต่ข้าพเจ้าเหนว่าจะไม่ยืด ว่าแล้วถวนตังก็ทอดใจใหญ่ เจ๋ฮวนกังจึงถามต่อไปว่า เหมือนหนึ่งเอ็ดแหยชูเตียว สองคนนี้ท่านจะเหนประการใด ถวนตังจึงว่าความข้อนี้ถึงท่านไม่ถามก็คงจะบอก อันเอ็ดแหย ชูเตียว ไคหอง ทั้งสามคนนี้ ขอท่านอย่าได้เชื่อถือให้เข้ามาใกล้ ท่านจงคิดกำจัดเสียบ้านเมืองจึ่งจะเปนสุข เจ๋ฮวนกังจึงว่าเอ็ดแหยเขาภักดีต่อเราจริง ๆ แต่ลูกเขาเปนที่รักเขายังฆ่าให้เรากิน เขารักเราถึงเพียงนี้ หาควรที่จะแคลงไม่ ถวนตังจึงตอบว่า เกิดมาเปนคนแล้วบุตรนั้นแลเปนที่รัก มีผศักดิ์แลสมบัติทั้งปวงก็ตั้งใจจะให้กับบุตรด้วยกันสิ้นทุกคน นี่แต่บุตรของเขาเปนที่รัก หามีความผิดสิ่งใดไม่ยังฆ่าเสียได้ ก็เพราะหมายจะเอาการข้างหน้านับประสาอะไรกับท่าน

เจ๋ฮวนกังจึงถามต่อไปว่า ชูเตียวนั้นท่านเหนประการใดเล่า ทุกวันนี้ราชการทั้งปวงเขาก็เอาใจใส่ว่ากล่าวอยู่ เราดูอัชฌาไสยเหนว่าเขารักเรายิ่งกว่าตัวเขาอีก ถวนตังจึงว่า ซึ่งท่านว่าชูเตียวรักท่านยิ่งกว่าตัวเขานั้นผิดไป อย่าว่าแต่มนุษย์เลย ถึงสัตว์เดียรฉานแต่บันดามีชีวิตรเกิดมาในแผ่นดินแล้วรักตัวเปนที่ยิ่ง ซึ่งจะได้รักผู้อื่นแต่เพียงเสมอกับตัวก็

หามิได้ เมื่อตัวของเขา ๆ ไม่รัก เขาจะมารักท่านยิ่งกว่าตัว เขานั้นต้องการอะไร เจ้ฮวนกังจึ่งถามว่า กังลูโคหองซึ่งเป็นบุตรเจ้าเมืองโอย เมืองเขาก็บริบูรณ์หาอยู่กับบิดามารดาไม่ สู้มาติดตามเราอยู่ช้านานแล้ว จนบิดามารดาตายก็หาไปเยี่ยมศพไม่ รักเรายิ่งกว่าบิดามารดาอีก เราจะแคลงอะไรเขาเล่า กวนตังจึ่งตอบว่า แต่บิดามารดาของเราได้เลี้ยงดูมา มีคุณเป็นที่ยิ่งยังละเสีย จะมาอาไลยอะไรกับท่าน ถึงสมบัติบริบูรณ์อยู่แล้ว ก็คิดจะให้มีมากต่อขึ้นไปอีก ท่านอย่าไว้ใจให้มาอยู่ เจ้ฮวนกังจึ่งว่า เอ็ดแหยซูเตียวโคหอง สามคนนี้มาอยู่ให้เราใช้สอยช้านาน แต่ก่อนเป็นไรท่านจึ่งหาว่าไม่ กวนตังจึ่งตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้ามิได้บอกกับท่านนั้น ด้วยเหนว่าท่านได้คนทั้งสามมาเลี้ยงไว้แล้ว ข้าพเจ้าก็เอาใจใส่ท่านอยู่ อุปมาเหมือนน้ำเปี่ยมตลิ่ง ข้าพเจ้าเหมือนท่านบระวังกันอยู่มิให้ล้นขึ้นได้ บัดนี้ตัวข้าพเจ้าจะหาบุญไม่แล้ว ก็เหมือนคลองน้ำไม่มีท่านบ น้ำจะไหลไปถึงไหนก็ไม่รู้ ขอท่านอย่าเลี้ยงคนสามคนนี้ไว้ จงคิดกำจัดเสียบ้านเมืองจึ่งจะเป็นสุข การแผ่นดินซึ่งข้าพเจ้าว่ากล่าวทั้งนี้ ขอให้กองซุนสิบผองจำต่อไปเถิด เจ้ฮวนกังได้ฟังดังนั้นมิได้ตอบประการใด ลุกออกมาภายนอกสำรับหมอให้พยาบาลกวนตัง สั่งแล้วเจ้ฮวนกังก็กลับไปที่อยู่

ขณะนั้นมีผู้ไปแจ้งความกับเอดแหยว่า กวนตังป่วย สั่งเจ้ฮวนกังให้ขับท่านกับซูเตียวโคหองไปเสียจากเมือง ให้ตั้งกองซุนสิบผองเป็นที่ใจเสียงซุนนางผู้ใหญ่แทนกวนตัง เอด

แหยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงไปหาเปาซกแหยบอกว่า เดิมเมื่อกวนตั๋งจะได้เป็นขุนนางก็เพราะท่านช่วยทำนุบำรุง มาบัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งความว่า เจ๋ฮวนกุ๋งจะตั้งท่านเป็นขุนนางแทนที่กวนตั๋ง ๆ ทัดทานเสียให้ตั้งจูกองขุนสิบผอง ข้าพเจ้าเหนหาสมควรไม่ เปาซกแหยหัวเราะแล้วว่า เรายกย่องให้กวนตั๋งเป็นขุนนางเพราะว่าเหนกวนตั๋งสัจซื่อต่อแผ่นดินโดยแท้ ซึ่งกวนตั๋งไม่ยอมให้ตั้งเรานั้นด้วยเหนเกินสติปัญญานัก เหมือนเช่นเรานี้จะเป็นได้ก็แต่ที่สี่ข้อ ขุนนางข้างกรมเมืองสำหรับจับโจรผู้ร้าย แต่เราคิดอยู่ถ้าได้เป็นที่สี่ข้อสมคิดแล้ว จะกำจัดคนสอพลอไปเสียจากเมือง มิให้มีเสี้ยนหนามในแผ่นดินต่อไป เฮ้ยแหยได้ฟังดังนั้นคิดอายก็ลากลับไปบ้าน

ฝ่ายกวนตั๋งป่วยหนักลง จะไหวติงพลิกตัวไปมาก็มิสดวก เจ๋ฮวนกุ๋ง กองขุนสิบผอง เปาซกแหย ขุนนางทั้งปวงก็มาพร้อมกัน เหนอาการกวนตั๋งไม่รอดแล้วต่างคนคิดสงสารร้องไห้นั่งตุใจอยู่ กวนตั๋งเหนเจ๋ฮวนกุ๋ง กับกองขุนสิบผอง เปาซกแหย ก็ยิ่งคิดอาไลยนัก ครั้นจะสั่งเสียพูดจาด้วยลิ้นคางก็แข็งกระด้าง ได้แต่เหลือดูอยู่ไม่วางตา ภอเพลาสามยามเสศโรคกริเริกขึ้นมากวนตั๋งก็ถึงแก่กรรม

เจ๋ฮวนกุ๋งก็ร้องไห้รำพันว่า กวนตั๋งทั้งเราเสียแล้วเหมือนใครตัดเอามือไปข้างหนึ่ง จะหาใครที่สัตย์ซื่อมีสติปัญญาช่วยทำนุบำรุงเราเหมือนกวนตั๋งต่อไปเล่า ครั้นค่อยสร่างโศกจึงสั่งถออีขุนนางผู้ใหญ่ ให้จัดแจงทำการศพให้งามยิ่งกว่าขุนนางทั้งปวง ครั้นถึงกำหนดฌาปนกิจเชิญศพไปฝังตามธรรมเนียม แล้ว

เจ๋ฮวนก๋งตั้งให้กวนเผงบุตรกวนตั๋ง เป็นไตหู่ขุนนางข้างพลเรือน อันทรัพย์สมบัติของกวนตั๋งกับเมืองแผนอึ๋ เป็นส่วยขึ้นกับกวนตั๋งนั้นก็ยกให้กวนเผงด้วย

เอดแหยแจ้งดังนั้นจึ่งไปหาเป๊กสีแล้วว่า เดิมเมืองแผนอึ๋เป็นส่วยขึ้นอยู่แก่ท่าน ครั้นเมื่อกวนตั๋งมีความชอบ เจ๋ฮวนก๋งยกเมืองแผนอึ๋ให้ ครั้นกวนตั๋งตายแล้วเจ๋ฮวนก๋งมอบเมืองแผนอึ๋ให้ขึ้นแก่กวนเผงผู้บุตร ยังหามีความชอบสิ่งใดไม่ ท่านจงไปหาเจ๋ฮวนก๋งขอเอาเมืองแผนอึ๋คืนตามเดิม ข้าพเจ้าจะช่วยว่ากล่าวอ้อนวอนเจ๋ฮวนก๋งให้จงได้ เป๊กสีได้ฟังดังนั้นคิดน้อยใจจนน้ำตาตกแล้วว่า เราไม่มีความชอบไว้ต่อเจ๋ฮวนก๋ง ๆ จึ่งมิได้ให้เมืองแผนอึ๋แก่เรา กวนตั๋งนั้นถึงตัวตายความชอบก็มีอยู่จนบุตร ซึ่งเราจะไปขอคืนเอาเมืองแผนอึ๋ จะมีหน้าเบือดปากพูดออกได้ฤๅ เอดแหยไม่ได้ตอบประการใดก็ลากลับมาบ้าน

ฝ่ายกองขุนสิบผองเป็นขุนนางผู้ใหญ่แทนที่กวนตั๋ง ได้ประมาณเดือนหนึ่งก็ถึงแก่กรรม เจ๋ฮวนก๋งจึ่งว่ากวนตั๋งบอกไว้ว่าที่อันนี้ชตาแรงผู้ใดเป็นหายืนไม่ก็จริงอยู่ เหล่าเจ๋ฮวนก๋งให้หาเปาซกแหยเข้ามา จะตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ เปาซกแหยบิดพลิ้วอยู่ไม่ยอม เจ๋ฮวนก๋งจึ่งว่าซึ่งท่านไม่ยอมเป็นขุนนางผู้ใหญ่นั้นจะให้เราตั้งผู้ใดเล่า ขุนนางออกนั้นหามีใครมีสติปัญญาเสมอท่านไม่ เปาซกแหยจึ่งว่าข้าพเจ้ารักคนสัตย์ชื่อซังคนสองพลอท่านก็ย่อมแจ้งอยู่ ถ้าท่านจับซูเตียว เอดแหย ไคหอง คนทั้งสามนี้เสียจากเมืองเหมือนคำกวนก๋งผู้

ตายสั่งไว้ ข้าพเจ้าจึ่งจะขอมเป็นขุนนางทำราชการสนองคุณท่านสืบไป เจ้ายิวนก่งให้ขับซูเตียว เอตแหย ไคหอง ไปจากเมือง แล้วตั้งเปาซกแหยเป็นขุนนางผู้ใหญ่สำเร็จราชการในเมือง อนาประชาราษฎรทั้งปวงก็เป็นศุขมาช้านาน

ฝ่ายจีนสุยก๋งเจ้าเมืองจีน ครองเมืองเป็นศุขได้ห้าปี บังเกิดเจ็บแพง จายฎรอดอาหารจะซื้อหากันกินก็ขัดสน จีนสุยก๋งจึ่งปฤกษาคับไขยว่า จะให้ไปขอซื้อเข้าก๋งจุนแต่ขัดอยู่ด้วยได้สัญญาไว้ว่าจะยกหัวเมืองขึ้นให้ห้าหัวเมือง ก็หาได้จัดแจงให้ตามสัญญาไม่ เกลือกก๋งจุนจะโกรธว่าเราเสียสัตย์ไม่ยอมให้ซื้อเข้าในเมืองจีนก็จะได้ความอัปยศ คับไขยิจึ่งว่าซึ่งท่านมิยกห้าหัวเมืองให้ เจ้าเมืองจีนจะว่าท่านเสียสัตย์ยังมิได้ เหตุด้วยท่านพึ่งมาเป็นเจ้าเมืองใหม่บ้านเมืองยังไม่ราบคาบ บัดนี้ควรจะให้ไปขอซื้อเข้าลองใจก๋งจุนดูก่อนเป็นที ถ้าไม่ให้เข้าแก่เราสืบไปเบื้องน่าจะว่าเราเสียสัตย์นั้นมิได้ เหตุด้วยทำให้สูญไมตรีก่อนเราจึ่งมิได้ยกห้าเมืองให้ จีนสุยก๋งเหนชอบด้วย จึ่งแต่งหนังสือฉบับหนึ่งให้เคงเต้กือไปถึงเจ้าเมืองจีนว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้สมบัติในเมืองจีนราษฎรแลหัวเมืองขึ้นยังมิได้ราบคาบเป็นปรกติเลย บัดนี้เข้าในเมืองข้าพเจ้าแพงนักจึ่งให้เคงเต้มาขอซื้อเข้าในเมืองท่าน จะได้ไปแจกไพร่บ้านพลเมืองกอเลี้ยงชีวิตว ก๋งจุนมีเจ้งในหนังสือตังนั้นจึ่งปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า จีนสุยก๋งสัญญายกห้าหัวเมืองให้เราก็หาให้สมคำไม่ บัดนี้มาขอซื้อเข้าในเมืองเราจะให้ดีฤๅอย่าให้เลยใครจะเห็นประการใด

เป็กลีเหว่า จีนสุยกังก็จะว่าเพราะท่านไม่คืนเอื้อเฟื้อ ทำให้สูญไมตรีก่อน จึงมิได้ยกทัพหัวเมืองให้ตามสัญญา อนึ่ง จีนสุยกังเป็นน้องนางเป็กลีภรรยาท่าน ธรรมเนียมผู้ใหญ่ย่อมโอบอ้อมอารีต่อผู้น้อย ข้าพเจ้าคิดว่าจีนสุยกังผิดสนมาพึ่งแล้วจงให้เข้าเอาบุญเถิด เมื่อจะไม่รู้จักคุณท่านถึงสองครั้งก็ชั่วอยู่กับเขาเอง พีป้าจึงว่าจีนสุยกังฆ่าบิดาข้าพเจ้าเสียยังไม่หายแค้น แล้วก็เป็นคนอกตัญญูถึงจะทำคุณมากน้อยเท่าใด อุปมาเหมือนเอาศิลาไปทิ้งลงในห้องทเลสำหรับแต่จะจมเปล่า ครั้งนี้เมืองจีนอดเข้าแพงได้ทีอยู่แล้ว จงยกไปตีเถิดเหนจะได้โดยสดวก

อิวอีจึงว่า เมืองจีนอดเข้าปลาอาหาร หมายมาพึ่งเรา แลจะคิดกลับไปตีนั้น มาตรแม้นชนะก็ไม่มีเกียรติยส ควรที่จะให้เข้ากับจีนสุยกังตามคำเป็กลีเหว่า ถึงจีนสุยกังจะไม่รู้จักคุณเรา ฝูงคนทั้งปวงที่สัตย์ซื่อก็จะคิดถึงคุณเราอยู่บ้าง กังจูบุนเหนชอบด้วย จึงให้ตวงเข้าในฉางให้ส่ร้อยเกวียนหาคิดเอาราคาไม่ แล้วให้บันทุกเรือไปส่งถึงเมืองจีน จีนสุกกังก็มีความยินดี สั่งให้ตวงเข้าแจกราษฎรชาวเมืองตามสมควร ฝ่ายคนทั้งปวงก็ยกย่องสรรเสริญกังจูบุนเปนอันมาก

ครั้งรุ่งขึ้นปีใหม่เมืองจีนก็บังเกิดเข้าแพงบ้าง กังจูบุนปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่า จะให้ไปขอซื้อเข้าจีนสุยกัง พีป้าจึงว่าจีนสุยกังเปนคนอกตัญญูไม่รู้จักคุณท่าน ซึ่งจะให้ไปขอซื้อเข้านั้นข้าพเจ้าเหนว่าจีนสุยกังจะหาให้ไม่ กังจูบุนจึงว่าจีนสุยกังไม่สัตย์ซื่อก็จริงอยู่แต่เราได้มีคุณถึงสองครั้ง เมื่อจะทำ

ดังนั้นก็ให้ปรากฏแก่ราษฎรและหัวเมืองทั้งปวงไว้ แล้วกังจูบุน ก็แต่ง หนังสือให้เลงจี๋ถือไปถึงจีนฮุยกังใจความว่าจะขอซื้อเข้า

ครั้นจีนฮุยกังแจ้งหนังสือ จึงปฤกษากับโยยขุนนางทั้งปวงว่า กังจูบุนให้มาขอซื้อเข้าในเมืองเรา ๆ จะต้องจัดแจงให้ตามสมัคร คับโยยจึงว่าท่านนี้จะให้เข้ากับเข้าเมืองจีนนั้น แลแผ่นดินเมืองจีนนี้ถ้ากังจูบุนจะเอาก็จะให้ด้วยฤๅ เคงเต้จึงว่ากังจูบุนจะขอเอาบ้านเมืองนั้นหามีธรรมเนียมไม่ เหตุด้วยครั้งก่อนได้ให้เข้าแก่เรา ครั้งนี้ขัดสนจึงให้มาพึ่งบ้าง ถ้อยทีมีไมตรีต่อกันจำจะต้องให้เข้าตอบแทนไปจึงจะชอบ คับโยยจึงว่า เจ้าเมืองจีนทำนุบำรุงนายเราจนได้เป็นเจ้าเมือง ยังไม่ได้ยกห้าหัวเมืองให้ตามสัญญา ซึ่งตอบแทนทำแต่เท่านี้ข้าพเจ้าเหนหามีประโยชน์ไม่

เคงเต้จึงซ้ำว่ากับจีนฮุยกังว่า เมื่อท่านใช้ข้าพเจ้าไปซื้อเข้าเจ้าเมืองจีน ๆ สัตย์ซื่อสุจริตรักท่านยอมให้เข้าโดยง่ายมิได้คิดเอาราคา แล้วให้จัดแจงเรือบันทุกเข้ามาส่งถึงเมืองเรา ซึ่งจะเชื่อฟังคับโยยนั้นเจ้าเมืองจีนก็จะมีความน้อยใจ ทั้งจะติฉินนินทาท่าน ลือเสียงจึ่งว่ากังจูบุนให้เข้าแก่เรานั้นเหนด้วยยังมิได้ห้าหัวเมืองตามสัญญา จึ่งแกล้งทำดีต่อหวังจะเอาประโยชน์หาให้โดยสุจริตรักเราไม่ ถึงจะตอบแทนให้เข้าไปก็ดีไม่ให้ก็ดี กังจูบุนคงจะติเตียนนินทาเปนแท้ ฮันกันจึ่งว่าเรามีทุกข์ไปพึ่งเขา ๆ ช่วยทุกข์เรา ถึงทีเขามาพึ่งเราบ้างชวนกันพูดทัดทานเสียฉนี้ ถ้าขัดสนไปเมื่อน่าจะหมายพึ่ง

ผู้ใดเล่า

เด็กเสียจึงว่าเมืองเราเป็นเมืองใหญ่ มีทหารกล้าหาญเป็นอันมาก จะหมายพึ่งกังจูบุนต่อไปนั้นด้วยเหตุอันใด ข้าพเจ้าเห็นว่ากังจูบุนเป็นคนโฉดหาปัญญามิได้ จึงให้เข้าแก่เรา ครั้งนี้เมืองจิ๋นเข้าแพ้ได้หือขู่แล้ว ขอให้มีหนังสือออกไปถึงเมืองเสียง ให้ยกมาสมทบกองทัพเราไปตีเมืองจิ๋นเห็นจะได้โดยง่าย คนทั้งปวงก็จะสรรเสริญว่าเรามีสติปัญญา จะมิดีกว่าเสียบุเข้าตอบแทนให้ไปอีกฤๅ จีนสุยกังเห็นชอบด้วยจึงให้ทำเลงจีผู้ถือหนังสือเข้ามาว่า เมื่อปีหลังเมืองเราเข้าแพ้ได้เข้าเมืองจิ๋นมาก็หากันไม่ บัดนี้ราษฎรยังทำไร่ไถนาได้น้อยนัก ซึ่งจะจัดเข้าให้ไปนั้นขัดสนอยู่ จงกลับไปบอกนายท่านเถิด

เลงจีจึงว่าเดิมท่านสัญญาว่า จะยกให้หัวเมืองให้นายข้าพเจ้า เกินผัดมาจนคุมเท่าบัดนี้นายข้าพเจ้ามิให้มาทวงถามครั้งก่อนท่านให้ไปซื้อเข้า นายข้าพเจ้าก็มิได้คิดเอาราคาให้มาโดยสดวก ถึงทีนายข้าพเจ้าขัดสนให้มาพึ่งบ้าง ท่านทำบิดพลิ้วเสียฉนี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปนั้นจะเอาความข้อใดไปแจ้งแก่นายข้าพเจ้าเล่า

ลือเสง ครั้นได้ฟังก็โกรธ จึงตวาดเอาเลงจีผู้ถือหนังสือว่า ครั้งก่อนตัวกับพี่เป็นสุโขทุ สมรู้ร่วมคิดกันมาพ่อลวงเรา หากเรารู้ถึงหาหลงด้วยเล่ห์กลอุบายไม่ ยังจะแต่งลิ้นมาพ่อลวงเราอีกฤๅ จงเร่งรีบไปบอกแก่นายท่านว่าถ้าจะใคร่ได้เข้าเมืองจิ๋นก็ให้ยกทัพมาตีเถิด เลงจีได้ฟังดังนั้นมีความน้อยใจนักหาคำนับลาจีนสุยกังไม่ ลุกเดินออกไป

โดยกำลังโกรธ เคงเต้เหนดังนั้นก็หอดใจใหญ่ลาจีนฮุยกุ่งกลับไปบ้าน ภอพบไทซือชินเสก็เล่าความให้ฟัง แล้วว่าจีนฮุยกุ่งไม่ซื่อตรงต่อมิตร เหนจะครองบ้านเมืองไปไม่ยืดยาวแล้ว ไทซือจึงว่าเมื่อฤดูหนาวเดือนสิบสอง ภูเขาชาหลกสันแปลคำไทยว่าเขาสามยอดพังลง ต้นไม้ใหญ่น้อยหักโค่นล้มตายเหนบ้านเมืองจะมีอันตรายเหมือนคำท่าน

ฝ่ายเลงจีครั้นถึงเมืองจิ่นก็เข้าไปคำนับกุ่งจุนบุน เล่าความให้แจ้งทุกประการ กุ่งจุนบุนจึงว่าแต่แรกเราหลงทำคุณจีนฮุยกุ่งหาคิดว่าจะถึงเพียงนี้ไม่ แล้วปฤกษาขุนนางทั้งปวงว่าจีนฮุยกุ่งจะบอกไปถึงเมืองเลียง ให้ยกมาสมทบช่วยกันตีเมืองเรา ครั้นจะละให้กองทัพล่วงมาถึงแดนเรา ราษฎรชาวเมืองจะได้ความยาก จำจะต้องไปตีเมืองเลียงเสียก่อนอย่าให้ทันยกทัพมาสมทบกัน ถ้าได้เมืองเลียงแล้วจึ่งค่อยวกมาตีเมืองจีนต่อไป เป๊กลีเหจึ่งว่าเมืองเลียงกว้างขวางไพใหญ่แต่ทแกล้วทหารน้อย ราษฎรได้ความเดือดร้อนระส่ำระสายอยู่ ซึ่งจะมาช่วยจีนฮุยกุ่งนั้นข้าพเจ้าเหนจะหามาไม่ จงยกไปตีเมืองจีนเสียทีเดียว จะกลัวอะไรกับจีนฮุยกุ่งเป็นคนหาสติบัญญาไม่ ทุกวันนี้ได้อาไศรยแต่ลีอีเสง คับไยย ทั้งสองเป็นที่ปฤกษาขุนนางนอกนั้นแก่งแย่งกันอยู่หาเป็นปรกติไม่

กุ่งจุนบุนเหนชอบด้วย จึ่งสั่งกวนชก อิวอี ให้อยู่รักษาเมืองกับซีจูเอ๋ง แล้วกำชับสั่งว่า เมืองหยกนั้นอยู่ใกล้กับเมืองเรา ถ้าเจ้าเมืองหยกรู้ว่าเราไปตีเมืองจีน เกลือกจะยกมาทำอันตรายแก่ราษฎรจะไว้ใจมิได้ จงให้เมงสีคุมทหารไป

ตั้งลาดตะเวนรักษาด่านไว้กว่าจะกลับมา แล้วสั่งเป็นลิเห ให้เกณฑ์กองทัพกับเกวียนสี่ร้อยเล่ม ครั้นได้ปฤกษ์ดีก็ยกออกจากเมืองจิ๋นเดิรทัพมาทางแดนเมืองไซพี เจ้าเมืองไซพีมีหนังสือให้ม้าใช้รีบไปแจ้งแก่จีนฮุยกๅตามซึ่งทัพใหญ่ยกมา

จีนฮุยกๅรู้หนังสือดังนั้น จึ่งปฤกษากับขุนนางทั้งปวงว่าบัดนี้กๅงจูบุนยกมาดีเมือง ใครจะคิดอ่านรบพุ่งป้องกันประการใดบ้าง เคงเต้จึ่งว่ากๅงจูบุนยกทัพมาทั้งนี้เพราะมีความน้อยใจ ด้วยท่านมิได้เอื้อเฟื้อคิดถึงไมตรีซึ่งมีมาแต่ก่อน แล้วลีอีเสง คับไยย ซ้ำท้าทายสั่งไปกับเลงจีผู้ถือหนังสืออีกเล่า ข้าพเจ้าคิดว่าอย่าให้ยากแก่ราษฎรทั้งปวงเลย จงออกไปอ่อนน้อมต่อเจ้าเมืองจิ๋น ยกห้าหัวเมืองให้เสียตามสัญญา เจ้าเมืองจิ๋นก็จะคลายโทรธเลิกทัพกลับไป จีนฮุยกๅได้ฟังก็โทรธจึ่งว่า เราเปนใหญ่ในเมืองจีนมีทแกล้วทหารแลเกวียนสำหรับรบศึกเปนอันมาก ตัวบังอาจพูดจาดูหมิ่นจะให้เราออกไปอ่อนน้อมต่อกๅงจูบุนนั้น โทษผิดถึงที่ตายจะเลี้ยงไว้มิได้ แล้วสั่งทหารให้เอาตัวเคงเต้ไปฆ่าเสีย เด็กเสียจึ่งว่าศึกมาติดเมืองยังมิทันที่จะยกออกไปต่อสู้ แลจะฆ่าทหารเสียนั้นข้าพเจ้าขอให้ยกโทษเคงเต้ไว้ ให้รบศึกทำราชการแก้ตัว จีนฮุยกๅจึ่งว่ากับเคงเต้ว่า ครั้งนี้เรายกโทษมิได้ให้ฆ่าเสีย สืนไปเมื่อน่าอย่าพูดจาดังนี้ แล้วสั่งลีอีเสง คับไยย ให้เกณฑ์ทหารขึ้นรักษาน่าที่เชิงเทิลประจำไว้